

Giới thiệu Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai

Thể loại: Cổ đại, huyền huyền, sủng

Edit: Quỳnh, Thiên Di Lâu (từ chương 96)

Nàng tùy ý làm bậy, lại không sợ cô hồn dã quỷ làm loạn.

Nàng chịu đựng thận trọng cùng nhân nhục nhưng không phải thế cũng quá nghịch thiên sao?

Lại có người biến nàng thành...?

Nữ phụ muốn tạo phản? Lại muốn nàng hỗ trợ? được, không lấy tiền.

Nam chủ lại muốn mượn kiếm giết nàng? Nàng chính là đưa kiếm miễn phí a!

Nữ phụ muốn từ chỗ nàng mượn đến tay thần khí để triệu hồi thần long? Ra cửa rẽ trái, đi thẳng, không cần cảm ơn!

Còn người đàn ông kia lại muốn đi theo nàng? phải bình tĩnh suy xét, hạnh phúc tới quá nhanh làm nàng không kịp suy nghĩ.

Thần Khí của cung điện sắp mất, thiên hạ rối loạn, cô hồn dã quỷ làm loạn, họa khắp thế gian.

Cô hồn dã quỷ ngửa mặt lên trời thở dài: Quả thật hợp đôi! Công tử ta sinh ra là giành cho ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tân Văn mau tới sủng ái ta

Edit: May22

“Đại tỷ... Cô nãi nãi, tổ tông... Ta... Ta chính là một tiểu quý, nào biết đây là có chuyện gì a, ngài buông tha ta đi. Ô ô ô, ta trên có cha già dưới có con thơ, cả nhà đều trông cậy vào ta, ngài giờ cao đánh khẽ, cho ta một con đường sống đi!”

Trong sơn động âm u, âm thanh quỷ khóc sói gào đứt quãng truyền tới, một thân nữ tử đỏ rực ngồi trên một đồng xương trắng xóa chất cao đến ngang người, từng bộ xương khô rơi rụng ở bốn phía, nàng ngồi ở trên tựa như một đóa kiêu hoa nở rộ, lại có vẻ quỷ dị âm trầm.

Phía dưới một cái bóng nửa trong suốt đang than thở khóc lóc kêu thảm. Nữ tử thuận tay nhặt lên một khúc xương khô ném qua, thanh âm ở trong sơn động như muốn nổ tung, “Khóc cái gì mà khóc, kẻ không biết còn tưởng rằng ta làm gì ngươi. Còn có, ngươi là cô hồn dã quỷ chỗ nào mà trên cha già dưới con thơ hả!”

Bóng dáng nửa trong suốt kia bị bộ xương khô đập vào lưng lay vài cái, lại cất cao giọng gào lên, “Tổ tông gia, ta thật sự chỉ là đi ngang qua, ngài lúc ấy hãm ở chỗ này, ta cái gì cũng không biết, ngài tạm tha ta đi!”

Thật đáng sợ, hẳn phải về nhà, ô ô ô.

“Đánh rầm, khi ta bị sét đánh ngã xỉu rồi nhìn thấy ngươi ở bên cạnh ta, tỉnh lại ta liền chạy đến bên trong thân thể này, ngươi còn nói ngươi cái gì cũng không biết, tưởng ta dễ lừa hả!” Vu Hoan cựa một chút đứng lên, làm xương cốt rồi tỉnh rồi mù lòa đầy đất.

Bóng dáng nửa trong suốt kia khóc không ra nước mắt, hẳn thật sự không biết có được không.

Hắn chỉ là thấy sơn động này thực âm trầm, muốn tiến vào nghỉ ngơi một chút, ai biết nơi này có một cái nữ nhân, hẳn còn chưa có thấy rõ mặt, nữ nhân này liền tỉnh lại, bắt lấy hắn liền hỏi mấy vấn đề không thể hiểu được!

Vu Hoan thấy tiểu quý kia không giống như là nói dối, con ngươi xoay chuyển, muốn hỏi tường một chút lúc trước ở cùng nàng, tiểu quý kia trông như thế nào, trong đầu lại chui ra mấy hình ảnh vô cùng xa lạ.

Một hồi lâu nàng mới vuốt đầu hỏi tiểu quý kia, “Khi ta bị sét đánh ngươi thật sự không ở bên cạnh?” Tiểu quý mãnh liệt lắc đầu, quý bị sét đánh mà còn sống được?

“Ngượng quá, ta nhận sai quý.” Vu Hoan xấu hổ từ đồng thi cốt nhảy xuống, một cái tát chụp ở trên đầu tiểu quý.

Chứng nhận nhầm là bệnh đấy, ai đến trị aaaa! Tiểu quý biết nữ tử này có thể tiếp xúc với hần, tuy rằng này không phù hợp quý học, nhưng là nữ nhân này luôn miệng nói chính mình trước đây là quý, bị sét đánh rồi nhập vào thân thể con người, đây mới thật sự là không phù hợp quý học.

Mặc kệ phù hợp hay không phù hợp, đều không có quan hệ với hần, hần chỉ là kẻ đi ngang qua thôi. Tiểu quý thờ phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng buông tha hần, tuy nhiên khẩu khí của hần còn chưa có thoát thân khỏi miệng, Vu Hoan đứng ở bên cạnh hần nghiêng đầu, “Người thật sự không thấy được?” Tiểu quý hai tay ôm đầu ngồi xồm một góc, hần thật sự không biết a!

Thấy vậy Vu Hoan đành phải bỏ ý muốn ép hỏi, đem thân thể quái dị của mình đánh giá một lần, nàng hiện tại chỉ có một ý nghĩ. Rắc rối đây! Thời điểm nàng thành quý khinh khinh phiêu phiêu, thực hoài niệm cảm giác sáng khoải ấy a... Vẫn không muốn làm người a! Vu Hoan nhìn quanh bốn phía, trừ bỏ tiểu quý ngồi xồm một góc đang hu hu khóc không ngừng, cũng chỉ dư lại những bộ bạch cốt xếp thành đôi, nhìn ra đã chết đến hơn trăm người. “Uy, người người, người đừng khóc, lại đây.” Vu Hoan vẫy tiểu quý lại đây, chỉ vào cửa son động làm một bộ dáng đại tỷ vô cùng bá khí: “Bên ngoài là địa phương nào? Có nơi nào phong cảnh tương đối đẹp để chết không?” Tiểu quý thân hình nửa trong suốt càng trong suốt thêm vài phần, run đến giống như sắp biến mất, nói: “Ngoài... Bên ngoài là Bách Lý gia tộc.” Tìm nơi nào phong cảnh đẹp, đây là cái quý gì? Câu trước với câu sau có liên hệ sao? “Nơi nào phong cảnh đẹp để chết, hả?” Vu Hoan không nghe được đáp án mình muốn, lại hỏi một lần. Nàng thế nhưng không nghĩ ở trong thân thể con người, ai biết thân thể này có hay không che dấu cái cốt truyện gì, nhớ đâu lại tính trên đầu nàng thì sao, vẫn là trước nên tìm nơi nào phong cảnh tốt chết đi, khôi phục quý thân của nàng. Tiểu quý cắn môi lắc đầu, vì cái gì nhân loại này đáng sợ như vậy, rõ ràng trên người nàng không có hơi thở của quý, nhưng hần lại luôn có cảm giác sợ hãi. Chết còn muốn chọn phong cảnh tuyệt đẹp để chết, nữ nhân này quả thật là có bệnh. Ô ô ô, cứu mạng a! Vu Hoan ghét bỏ ném tiểu quý ra, trong đầu hiện lên vài hình ảnh, tức khắc trước mắt sáng ngời, trong trí nhớ thân thể này thật là có mấy chỗ phong cảnh không tồi, thực thích hợp để chết. “Uy, tiểu quý mang ta đi tới Bích thủy tiên.” Vu Hoan chuyển thân, lại lần nữa cùng tiểu quý mặt đối mặt. Tiểu quý run lại run, lấy bầy nói: “Bích... Bích thủy tiên là... Là của Bách Lý gia nhị tiểu thư, nơi đó có cao thủ... Ta tu vi thấp kém, cũng không dám đi chịu chết.” “Người đã chết.” Vu Hoan không chút khách khí chen vào nói. Tiểu quý lại hu hu hu khóc lên, kêu như ruột gan đứt từng khúc, hần đã chết là hần sai sao? Không phải hần sai a. Vu Hoan đầu đầu xoa xoa ấn đường, đem tiểu quý xách đến trước mặt mình, “Đừng khóc, khóc có thể cho người thân thể thật không? Người chết đã bao lâu?” Tiểu quý này yếu đến mức nàng đều nhìn không được, thật là không biết hần sao lại không bị quý tu khác ăn, đây là một loại lỗi tât của quý tu, nhưng là tệ đoạn cũng rất nhiều. Vu Hoan khinh thường nhất chính là loại quý tu này, nàng tu luyện là thật đánh thật linh hồn chi lực: “Ta... Đại khái... Một năm...”. Tiểu quý rồi rầm nửa ngày, thành quý quả thực không thể tốt như khi còn sống, vừa phòng ngừa bị quý tu ăn, còn phải phòng ngừa nhân loại. “Còn yếu như vậy? Người như thế nào sống được đến bây giờ?” Vu Hoan khòe miệng giật giật, một năm yếu như vậy mà không có bị quý ăn, vận khí này có bao nhiêu may mắn a.

“Ta... Ta chạy trốn mau.” Tiểu quý ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, ngữ khí ần ần có chút tự hào. Trong lòng Vu Hoan điên cuồng gào thét, này có cái gì đáng tự hào hả! “Ta bảo người dẫn ta đi thì mau dẫn đi, người còn ở đây nói lời vô nghĩa ta liền ăn người!” Vu Hoan đột nhiên bày ra biểu tình hung tợn, phối hợp với khuôn mặt còn dính vết máu thật là có chút đáng sợ. Đề tài xoay chuyển quá nhanh, tiểu quý chỉ số thông minh hoàn toàn không đủ dùng, khi Vu Hoan xách theo hần ra cửa son động, hần mới lấy lại tinh thần. Ngoài son động là đá vụn làm thành đường nhỏ, gương mặt là có thể nhìn đến kiến trúc phía dưới. Bách Lý gia tộc... Ở Huyền Nguyệt đại lục là gia tộc lãnh đời, khi nàng còn là quý đã nghe qua Bách Lý gia tộc có một thiên tài. Không nghĩ tới nàng bị sét đánh một cái liền nhập vào thân thể thiên tài trong lời đồn này, chỉ là... Trong lời đồn Bách Lý Vu Hoan chính là rất được sủng ái. Quay đầu nhìn son động phía sau, xem ra lời đồn cũng không phải đều có thể tin! Kí ức thân thể này cũng không hoàn chỉnh, chỉ có thể ngẫu nhiên xuất hiện vài cái hình ảnh, cũng may nàng không tính toán ở lại trong thân thể này lâu.

“Tổ... Tổ tông, chúng ta... Chúng ta thật sự đi sao? Ta... Ta ta ta sợ quá.” Tiểu quý nhìn phía dưới đình viện đan xen, run run rẩy rẩy ôm một thân cây bên cạnh, không đi. Vu Hoan nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, “Người xem ta nói giỡn sao?” Tiểu quý run run lợi hại hơn, toàn thân đều vận vẹo, hần chỉ là đi ngang qua... Đi ngang qua... Mặc kệ tiểu quý phản kháng thế nào, cuối cùng đều bị Vu Hoan túm xuống núi, lúc này sắc trời đã sắp đen, Bách Lý gia lại rất hỗn loạn, có người nhìn thấy Vu Hoan đều không qua tiếp đón, mà vội vàng hướng một phương hướng chạy. Vu Hoan túm lại một ả nha hoàn, “Các người chạy cái gì?”

Nha hoàn vốn là muốn phát hỏa, nhưng vừa thấy rõ người túm mình, tức khắc run run quỳ xuống, trên mặt trắng bệch một mảng, “Đại... Đại tiểu thư, là nhị tiểu thư bệnh đã phát.”

Thân thể này xuất hiện một cách khó hiểu ở trong son động chất đầy thi cốt, Bách Lý gia thế nhưng không một người phát hiện thì thôi, lúc này thế nhưng có thể vì một cái nhị tiểu thư mà toàn bộ Bách Lý gia đều động lên, này thân thể thật đúng là có chút quý dị a!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 2: Phiếu phiếu có thể ném lên

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Muội muội của thân thể này tên là Bách Lý Thanh Hoan, kia chính là Bách Lý gia một đóa kiều hoa nhi, đánh tiếng sét đều có thể bệnh đến mấy ngày. Ở huyền huyền thế giới này còn có kỳ ba thể chất như vậy, Vu Hoan cũng chỉ có thể là yên lặng chém tiểu quý phát tiết một chút buồn bực.

“Tổ... Tổ tông, Bách Lý gia người không dễ chọc, ta... Chúng ta vẫn là không cần đi chịu chết.”

Tiểu quý phiêu ở bên cạnh người Vu Hoan, vẻ mặt đưa đám, hẳn rất muốn cách nữ nhân có bệnh này xa một chút!

“Ta vốn dĩ chính là đi tìm chết.”

Vu Hoan mắt tròn trắng, theo bọn hạ nhân chạy phương hướng kiên định đi tới. Tiểu quý trực tiếp khóc đến đau sốc hông, hẳn thật vất vả mới sờ đến quý tu ngạch, còn không có cơ hội đại triển quyền cước, lại muốn treo... Quý tu duy nhất chỗ hồng chính là treo không thể chuyển thế, hoàn toàn biến mất ở cái này thế gian. Bên tai vẫn luôn quanh quẩn anh anh tiếng khóc, Vu Hoan tỏ vẻ thực bức bối, cố nén xúc động chụp chết tiểu quý

“Ngươi lại khóc, vào kia khóc cho Bách Lý Thanh Hoan kia.”

Tiểu quý trều thấp hai hạ, thành khẩn nhược nhược nói:

“Bách Lý nhị tiểu thư bệnh khóc là không tốt.”

Phốc! Ai cùng ngươi nói chuyện này tính khả thi a!! Vu Hoan chột nhú nhú mày, quay đầu nhìn về phía tiểu quý, con ngươi đen bóng hiện lên một tia quỷ quyết,

“Ngươi biết nàng làm sao không?”

Tiểu quý bị Vu Hoan xem đến có chút nhút nhát, một hồi lâu mới nhược nhược gật đầu,

“Đại lục này có một loại người được xưng là thần chi khí tử, bệnh tật ốm yếu, vô pháp tu luyện, nghe đồn là bởi vì trường bối làm nhiều ác sự, cho nên mới báo ở đời sau.”

Thần chi khí tử? Lừa quý ả? Nàng thành quý nhiều năm như vậy, như thế nào chưa từng nghe qua cái này truyền thuyết? Chính là xem tiểu quý nói như vậy, cũng không giống như là đang nói dối...

“Nhị tiểu thư sắp chịu đựng không nổi, gia chủ phân phó đi gọi đại tiểu thư.”

Phân loạn thanh âm từ trước mặt sân truyền đến. Ngay sau đó một đám người hấp tấp lao tới, nhìn đến Vu Hoan đứng ở sân ngoại, lập tức ngừng lại, khẩn trương lại sợ hãi nhìn Vu Hoan, giống như nàng cùng ác ma ăn thịt người giống nhau. Vu Hoan còn nghiêng đầu nhìn tiểu quý, nhưng ở những người đó xem ra, Vu Hoan lúc này là một cái tư thế quý dị nhìn không khí, sừng mặt tròn bóng giống như mạ lên một tầng vàng sáng, thánh khiết mà tôn quý. Nghe được động tĩnh, Vu Hoan thông thả quay đầu, nhìn đến những người đó trong đầu lại là mấy cái hình ảnh chột lóe, khóe miệng run rẩy vài cái, cảm tình này vẫn là kích phát tính kỷ ức...

“Ai da các ngươi dừng ở chỗ này làm cái gì, không phải cho các ngươi đi gọi đại tiểu thư sao? Nhị tiểu thư xảy ra chuyện, các ngươi chịu trách nhiệm nổi sao?”

Từ đám người một cô nương vòng đến phía trước, trừng mắt giáo huấn đám hạ nhân đang ngây ngốc bất động.

Tiểu Ngư, thiếp thân nha hoàn của Bách Lý Thanh Ngạn. Vu Hoan xoa xoa cái trán, này kích phát tính kỷ ức thật đúng là vô lực phun trào a...

“Tiểu Ngư cô nương... Đại... Đại tiểu thư ở sau lưng ngươi.”

Trong đó một cái nha hoàn ánh mắt hoảng loạn lắp bắp nói. Nghe vậy, tiểu Ngư sắc mặt cũng là trắng vài phần, bắt quá trong nháy mắt, nàng lại khôi phục lại, xoay người trấn định hướng Vu Hoan hành lễ,

“Gặp qua đại tiểu thư, gia chủ thỉnh ngài đi phòng nhị tiểu thư.”

“Không đi.”

Vu Hoan ngoài miệng nói không đi, nhưng chân lại hướng tới viện môn kia đi. Tiểu Ngư vốn là bị câu không đi kia dọa tới rồi, chính là xem nàng lại hướng bên kia đi, khóe miệng không khỏi dương lên. Hừ, ở Bách Lý gia tiểu thư của nàng mới là người được sủng ái nhất kia, Bách Lý Vu Hoan thiên phú tốt thì như thế nào, còn không phải phải hướng tiểu thư cúi đầu, tiểu thư yêu cầu nàng, nàng phải xuất hiện cho tiểu thư sai sử. Nhưng mà, tiểu Ngư trên mặt nụ cười còn chưa rút đi, liền cứng đờ, viện phía sau cửa đi thẳng chính là chủ điện, chủ điện mặt sau là phòng tiểu thư. Chính là nàng nhìn Bách Lý Vu Hoan thế nhưng từ bên kia vòng qua chủ điện, như vậy là muốn đi Bích Thủy hiên ở mặt sau chủ điện... Tiểu Ngư một hồi lâu mới từ trong khiếp sợ hoàn hồn, vội vàng chạy đến trước Vu Hoan, duỗi tay ngăn cản nàng, ngữ khí bất thiện nói:

“Đại tiểu thư, phòng tiểu thư ở bên này.”

Vu Hoan đẩy lòng tự nhiên toát ra một đoàn con tức, duỗi tay muốn đẩy Tiểu Ngư. Chính là Tiểu Ngư lá gan lại là thật sự lớn, thế nhưng trực tiếp bắt được cổ tay nàng, đem nàng hướng phòng Bách Lý Thanh Hoan kéo đi.

“Đại tiểu thư, gia chủ còn chờ đấy, ngài cũng không nên chọc gia chủ sinh khí.”

Trong lời nói không có chỗ nào mà không phải là uy hiếp. Đờ mờ! Vu Hoan ném Tiểu Ngư, không hề hình tượng mà mắng:

“Ngươi có bệnh a, lão tử đi nơi nào ai cần ngươi lo!”

Vu Hoan lực đạo có chút lớn, Tiểu Ngư trực tiếp bị ném tới trên mặt đất, đau đớn nháy mắt liền truyền khắp toàn thân, lại nghe Vu Hoan nổi giận dùng dùng nói, Tiểu Ngư thân mình không tự chủ được run run một chút. Nàng kiêu ngạo cũng bắt quá là ý vào nhị tiểu thư được sủng ái, nhưng đại tiểu thư ác danh lại cũng không phải truyền nhầm. Vừa rồi nàng cũng không biết là ăn cái gì gan hùm mật gấu, cũng dám đối đại tiểu thư động thủ, hiện tại nhớ tới mới cảm thấy sợ.

“Àm ỉ cái gì, Bách Lý Vu Hoan ngươi còn chưa cút lại đây!”

Thanh âm uy nghiêm từ bên cạnh truyền tới. Vu Hoan quay đầu liền nhìn đến một người nam nhân đứng ở bậc thang, thần sắc giận dữ nhìn nàng. Nàng nỗ lực phân biệt diện mạo nam nhân kia, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể từ thân xiêm y cùng thanh âm nhận ra người này đúng là phụ thân của thân thể này, Bách Lý Hiên. Vu Hoan thực khó chịu mắt tròn trắng, nhắc chân liền đi, phương hướng không chút nào biến đổi.

“Tổ... Tổ tông, kia... Kia đó là Bách Lý gia gia chủ, hần... Hần kêu ngươi Bách Lý... Bách Lý Vu Hoan...”

Tiểu quý đã bị dọa đến nói năng lộn xộn. Bách Lý Vu Hoan là ai? Toàn bộ đại lục có thể không biết xếp hạng đệ nhất cường giả, cũng có thể không quen biết đệ nhất mỹ nhân, nhưng là tuyệt đối không ai không biết Bách Lý Vu Hoan. Sinh sự từ những chuyện bé tí ti, đánh nhau ẩu đả, giết người phóng hỏa, bắt cóc cướp bóc, không có việc ác nào vị này không thử qua.

“Ta nghe được.”

Vu Hoan có vẻ bình tĩnh, đối với Bách Lý Vu Hoan sự tích cũng có điều nghe thấy, nhưng là... Liên quan đến nàng cái rắm a! Nàng lại không phải Bách Lý Vu Hoan.

“Ngươi... Ngươi ngươi ngươi...”

Tiểu quý ngươi nửa ngày cũng không ngươi được ra cái gì.

“Phản, phản rồi, mau, đi bắt nghiệp chương kia lại đây cho ta.”

Bách Lý Hiên vốn đang tức giận, lúc này lại thấy Vu Hoan không nghe lời hần, rống giận sai người đi bắt Vu Hoan. Trong viện Bách Lý Thanh Hoan vốn là có không ít người, Bách Lý Hiên một chút mệnh lệnh, phía trước nàng lập tức xuất hiện hai nam nhân, cả lời đạo đầu đều không có trực tiếp vọt đi lên. Kia tiểu quý sợ tới mức tránh ở sau lưng Vu Hoan, hần liền biết hôm nay khó giữ được cái mạng nhỏ này, ô ô, vì cái gì hần xui xẻo như vậy! Nhưng mà một màn làm hần kinh ngạc xuất hiện, hần chỉ nhìn đến Vu Hoan tùy ý đi vài bước, liền lướt qua hai người đang hùng hổ xông tới... lướt qua... Đây là cái gì công pháp? Vừa rồi hai người kia ít nhất trên Địa huyền trung cấp, nàng... Nàng nàng thế nhưng chỉ là tùy ý đi vài bước liền lướt qua, này không phù hợp quý học!! Hai người kia cũng tròn tròn mắt, đại tiểu thư tuy rằng thiên phú lợi hại, nhưng là từ khi nàng mười lăm tuổi tu vi liền lại chưa tiến quá. Vừa rồi là chuyện như thế nào? Bọn họ căn bản không thấy rõ đại tiểu thư là như thế nào từ trước mặt bọn họ đi qua đi. Thật giống như trong chớp mắt, nàng liền đến phía sau bọn họ...

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không yêu cũng thính không cần hắc

Editor: May22

Vu Hoan tâm tình cuối cùng cũng tốt lên, tu vi của nàng thế mà vẫn còn. “Các ngươi chưa ăn cơm à, còn không mau đem nàng trói lại đây.”

Bách Lý Hiên vẫn chưa đem một màn vừa rồi để ở trong lòng, một kẻ huyền sơ cấp sao có thể đấu với 2 kẻ trên huyền trung cấp? Dùng nhìn chỉ kém hơn 1 bậc, trên thực tế chênh lệch là thật sự rất lớn, Bách Lý Vu Hoan dù có là thiên tài thì cũng chỉ là người thôi. Bách Lý Hiên đáy lòng nghĩ như thế nhưng sự tình tiếp theo hoàn toàn vượt qua nhận thức của hần. Vu Hoan đem hai người kia nhẹ nhàng ném tới bên cạnh hồ nước, ngựa đầu đối mặt với tầm mắt Bách Lý Hiên làm hần giật mình, khóe miệng chậm rãi nâng lên. “Bách Lý Hiên? Ta cũng không phải là nữ nhi của ngươi, ngươi tốt nhất đừng ngăn cản ta, nếu không...”

Vu Hoan giờ tay, một dòng khí đáng sợ từ trong lòng bàn tay nàng tràn ra, sau đó... Liền không có sau đó, dòng khí vừa ly khai bàn tay Vu Hoan, liền biến mất không còn tăm hơi. Bốn phía một mảnh lặng im. Vu Hoan há hốc mồm nhìn bàn tay trắng nõn kia, đầy lòng như có vô số sinh vật không rõ chạy như điên. Đây là có chuyện gì? Tiểu quý còn tưởng rằng Vu Hoan muốn phát đại chiêu, rất là mong đợi, ai biết liền cái rắm cũng chưa thả ra, tức khắc run đến như gió thu lá rụng. Hần liền biết nữ nhân có bệnh này không có khả năng đáng tin cậy, huhuhu, cứu mạng a! Liền tiếp thủ rất nhiều lần, đều là như thế, chỉ cần linh hồn chi lực rời đi tay nàng, liền sẽ biến mất ở trong không khí. Bách Lý Hiên tuy rằng cảm thấy vừa rồi Vu Hoan đem hai kẻ huyền trung cấp giải quyết có điểm chấn động, nhưng là tưởng tượng đến thiên phú của nàng lại cảm thấy không thành vấn đề. Chỉ cho là Vu Hoan bộc phát tiểu tính tình, cũng không nghĩ nhiều, mặt âm trầm tiếp tục cho người đem Vu Hoan trói lại. Vu Hoan còn đắm chìm trong đà kích, bị người trói lại cũng không phản ứng, chờ nàng cuối cùng cũng tiếp thu sự thật này mà bừng tỉnh, nàng đã bị người trói gô ở một cái ghế thượng. Một nữ tử bụng chén sứ tới gần, Bách Lý Hiên cầm chủy thủ đặt ở trên cổ tay nàng. Ta dựa vào, một giây này đã xảy ra chuyện gì mà nàng không biết? “Các ngươi muốn làm cái gì?”

Vu Hoan bình tĩnh lên tiếng. Đáy lòng lại là mưa rền gió dữ, nàng bình tĩnh, bình tĩnh cái rắm a!! Nàng bắt quá là thất thần một chút, liền bị người trói lại muốn lấy máu!! “Vu Hoan, muội muội muốn máu của ngươi, ngươi là hải tặc ngoan, nhẫn chút liền qua.”

Nữ tử cảm chén sứ trên mặt lộ ra một bộ từ ái tươi cười, nhưng Vu Hoan xem ra lại là vô cùng dối trá. Liễu Thanh Thanh, mẫu thân của thân thể này. “Lấy máu của ta đã được ta đồng ý sao? Đừng nói đến dễ nghe như vậy, ta một chút cũng không muốn nhẫn, nữ nhi của các ngươi chính các ngươi nghĩ cách cứu đi.”

Vu Hoan ngữ khí thật không tốt, nàng tính tình vốn hay thay đổi, rất nhiều thời điểm là giai đoạn táo bạo, lúc này bị người trói lại còn muốn lấy máu, đáy lòng nàng đã sớm muốn bạo tạc. Nếu không phải... Nếu không phải... Nàng như thế nào liền mệnh khổ như vậy, bị sét đánh nhập vào thân thể người khác thì thôi đi, vì sao nàng hiện tại còn phải bị người lấy máu?? “Ngươi là nữ nhi của ta, ta yêu cầu ngươi dám không đồng ý cái gì, Thanh Nhi là muội muội ngươi, ngươi cứu nàng là thiên kinh địa nghĩa.”

Bách Lý Hiên tay dùng một chút lực, chủy thủ lạnh lẽo ở trên cổ tay Vu Hoan cắt ra một vết máu. Máu tươi nhảy mắt chảy ra, Liễu Thanh Thanh vội vàng đem chén sứ đặt ở dưới cổ tay nàng. “Vu Hoan ngươi đừng tức giận cùng cha ngươi, cha ngươi cũng là lo lắng Thanh Nhi, muội muội ngươi như vậy, ngươi không cứu nàng, nàng liền xong rồi.”

Liễu Thanh Thanh trên mặt càng thêm từ ái, hai mắt đầm lệ nói, chỉ là bàn tay bụng chén sứ kia lại vững như núi Thái Sơn vậy. Vu Hoan thiếu chút nữa liền phun ra một ngụm nước bọt, đáy lòng từng trận co rút đau đớn, dường như có vô số cây trâm đâm vào. Lại tới nữa. Mẹ nó, đều đã chết, ý thức vẫn còn giữ lại, chấp niệm của nguyên chủ lớn đến mức nào chứ. “Cùng nàng nói nhiều cái gì, mấy năm nay nàng sinh sự còn thiếu sao? Nếu không phải Thanh Nhi muốn nàng, lão tử sao phải phí tâm tư ở trước mặt trường lão bảo vệ nàng chứ, lão tử cho nàng ăn cho nàng uống, nghiệp chương này còn hồi báo lão tử như vậy?”

Bách Lý Hiên thực sự tức giận, Vu Hoan không nghi ngờ chút nào, hấn trong nháy mắt đã muốn xông tới bóp chết nàng. Nhìn trong chén sứ máu tươi càng ngày càng nhiều, khóe miệng Vu Hoan bỗng nhiên cong lên một cách quý dị, bộ dáng kia làm Liễu Thanh Thanh đáy lòng một trận hốt hoảng, dường như có cái gì không tốt sắp phát sinh. Sẽ không, sẽ không, Vu Hoan luôn luôn yêu thương Thanh Nhi, sẽ không có chuyện gì. Liễu Thanh Thanh không ngừng an ủi chính mình, thấy máu chảy không sai biệt lắm, tùy ý đem vết thương của Vu Hoan buộc chặt, đứng dậy đi tới phòng giường. Vu Hoan lúc này mới thấy rõ bóng người trên giường, bắt quá có chút khoảng cách, thấy không rõ diện mạo. Tốt lắm, dù không thấy rõ thì ở trong mắt nàng cũng không có gì khác biệt, đều là loại cảm thụ như nhau. Vu Hoan vui sướng khi người gặp họa, nhìn Liễu Thanh Thanh đem chén máu cho Bách Lý Thanh Hoan uống xong. Thân thể đột nhiên xuất hiện một trận kháng cự, Vu Hoan không kiên nhẫn nhủ mồm, đem cổ quý dị cảm giác áp xuống, nhưng mà nàng càng trấn áp, kia cổ kháng cự lực lượng liền càng mãnh liệt. “Không cần thương tổn nàng.”

Rất nhỏ thanh âm nổ tung ở bên tai Vu Hoan, nàng quay đầu nhìn về phía Bách Lý Hiên. Bách Lý Hiên nắm chặt chủy thủ, khẩn trương nhìn hai nữ nhân kia, nơi nào có thời gian chú ý Vu Hoan. Vu Hoan dời tầm mắt, nhìn quanh phòng, không có quý... Thanh âm kia chỗ nào? “Không cần thương tổn nàng.”

Lần này thanh âm rõ ràng không ít, mang theo nồng đậm cầu xin. “Thanh Nhi ngươi làm sao vậy, Thanh Nhi? Phu quân... Phu quân, ngươi mau đến xem Thanh Nhi làm sao vậy?”

Liễu Thanh Thanh khóc lóc gọi Bách Lý Hiên. Bách Lý Hiên mau chóng bước lên trước, trên giường, thiếu nữ mảnh khảnh sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, cánh môi phiếm màu tím không bình thường, tiếng rên rỉ thống khổ từ trong cổ họng nàng tràn ra. Bách Lý Hiên duỗi tay kiểm tra lại một lần lại không phát hiện bất luận vấn đề gì. “Bách Lý Vu Hoan, có phải hay không ngươi giờ trò quý.”

Bách Lý Hiên đột nhiên nhớ tới Vu Hoan, trực tiếp bóp cổ Vu Hoan từ ghế dựa xách lên. Vu Hoan chuyển động con ngươi, nhìn về phía Bách Lý Thanh Hoan khóc như lệ hoa đài vũ đang được Liễu Thanh Thanh ôm vào trong ngực, thực không sợ chết nở nụ cười. “Là ta, ngươi muốn như thế nào?”

“Bách Lý Vu Hoan, nàng là muội muội ngươi, ngươi làm sao dám...”

Liễu Thanh Thanh bỗng nhiên đi lên, đối với nàng một trận đấm đá, “Nàng là muội muội ngươi a, ngươi như thế nào như vậy nhẫn tâm, nàng vẫn là hải tặc, nơi nào có lỗi với ngươi mà ngươi hãm hại nàng.”

Liễu Thanh Thanh có tu vi, đánh trên người nàng một trận phát đau. Chính là so với đáy lòng co rút đau đớn, điểm này hoàn toàn không bằng. “Máu... Là các ngươi một hai đòi lấy, trách ta sao?”

Vu Hoan hô hấp đã có chút khó khăn, Bách Lý Hiên tay phát run, như là đang cực lực áp chế chính mình giết Vu Hoan. “Nghiệp chương, ngươi làm cái gì?”

Bách Lý Hiên sợ chính mình thật sự sẽ nhìn không được giết Vu Hoan, đem nàng ném tới trên mặt đất, từ trên cao nhìn xuống, “Ngươi nếu hiện tại cứu Thanh Nhi ta có thể tha cho ngươi một mạng.”

Vu Hoan vận vẹo cổ, đến lúc cảm giác dễ chịu mới ngửa đầu đối với tầm mắt âm ngoan của Bách Lý Hiên. “Ngươi muốn giết ta cũng phải xem ngươi có đủ tư cách hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 4: Người bệnh pha lê tâm thời kì cuối

Edit: May22

Bách Lý Hiên giần tím mặt, nghiệp chướng này lặp đi lặp lại khiến chiến hán, thật nghĩ hán không dám giết nàng? “Phu quân, đừng xúc động, Thanh Nhi là quan trọng nhất, nàng nếu có thể đem Thanh Nhi hại thành cái dạng này nhất định có biện pháp cứu nàng.”

Liễu Thanh Thanh thấy Bách Lý Hiên động sát khí, chạy nhanh đến ngăn cản Bách Lý Hiên. Hiện tại nàng không thể chết được, nàng mà chết Thanh Nhi nói không chừng liền thật sự không cứu nổi. Bị Liễu Thanh Thanh nhắc nhở, Bách Lý Hiên cũng bình tĩnh vài phần, triệt đi linh lực trên tay, khom lưng đem Vu Hoan xách lên lần nữa. “Cho người hai lựa chọn, hoặc là cứu sống Thanh Nhi, hoặc là chết.”

Vu Hoan lúc này dị thường bình tĩnh, nàng hướng trên giường nhìn thoáng qua, Bách Lý Thanh Hoan cánh môi đã phiếm đen, cách cái chết không xa. Vẫn là câu nói kia, nàng không phải Bách Lý Vu Hoan, sẽ không đi cứu một kẻ cùng mình không có quan hệ, huống chi là trong tình huống bị người uy hiếp, nàng càng không thể đáp ứng. “Ta có thể lựa chọn tự sát không?”

Vu Hoan nghiêng đầu, một bộ biểu tình ta thực đơn thuần lương thiện. Bách Lý Hiên ghen hờn, hán hoàn toàn không nghĩ tới Vu Hoan sẽ trả lời như vậy, hán biết nói tiếp như thế nào? Phòng lập tức an tĩnh xuống, Vu Hoan cùng Bách Lý Hiên mắt to trừng mắt nhỏ, Liễu Thanh Thanh kinh hãi trừng lớn mắt. Nàng đã bao lâu chưa chú ý, đại nữ nhi khi nào thì trưởng thành tới cái dạng này? Vu Hoan không biết tránh ra trời buộc khi nào, duỗi tay vỗ nhẹ mu bàn tay Bách Lý Hiên, Bách Lý Hiên chỉ cảm thấy mu bàn tay một trận tê dại, theo bản năng buông lỏng tay ra, sau đó nàng nhẹ nhàng thoát ly không chế của Bách Lý Hiên. Bách Lý Hiên trong tay trọng lượng nhẹ đi, lập tức bừng tỉnh, giờ tay muốn bắt Vu Hoan, Vu Hoan cười chế giễu thối lui. Nàng phát hiện chỉ cần linh hồn chỉ lực không rời đi thân thể này, liền có thể sử dụng, nhưng vừa ly khai liền vô pháp sử dụng. “Bách Lý Thanh Hoan là nữ nhi của các ngươi, Bách Lý Vu Hoan liền không phải sao? Nàng bệnh tật ốm yếu được các ngươi yêu thương nhiều một chút là hiển nhiên, nhưng các ngươi lại dùng Bách Lý Vu Hoan đi cứu nàng, điểm này chỉ sợ trừ hai ngươi ra đời cực phẩm cha mẹ này, không có ai có thể làm được, đều nói hổ dữ không ăn thịt con, hôm nay ta xem như gặp được.”

Thanh âm trào phúng của Vu Hoan ở trong phòng chậm rãi lưu chuyển, lúc này nàng thật ra có chút vì Bách Lý Vu Hoan mà cảm thấy không đáng. Người nhà như vậy có cái gì để lưu luyến, đổi thành nàng, đã sớm một phen đốt trụ Bách Lý gia rồi. Bách Lý Hiên đáy lòng giống như bị ngàn cân cự thạch đập vào, hồi tưởng mấy năm nay, thiên phú của Bách Lý Vu Hoan tuyệt đối là đệ nhất đại lục. Hán đáng lẽ phải đối nàng yêu thương có thêm mới đúng, nhưng là mỗi lần nhìn đến nàng, hán liền vô pháp yêu thương giống như Thanh Nhi, thậm chí là muốn thân cận đều khó... “Cứu nàng, cầu ngươi.”

Thanh âm kia lại vang lên. Vu Hoan con ngươi híp lại, Bách Lý Vu Hoan, ngươi đã bị bọn họ hại chết, còn muốn cứu Bách Lý Thanh Hoan, ngươi là ngốc vẫn hoàn ngốc a! Bất quá thân thể này chết như thế nào, Vu Hoan thật đúng là không thể từ trong những kí ức đứt quãng tìm ra dấu vết để lại. Người Bách Lý gia giống như cũng không biết nàng đã từng biến mất.. Bị ai hại chết này còn khó mà nói được... Nhưng là Vu Hoan có thể khẳng định, Bách Lý Vu Hoan chết không phải do cha mẹ tạo thành, nhưng tính tình của nàng tuyệt đối là do họ bức ra. Lại nói, cũng không phải là nàng không muốn cứu, mà là nàng căn bản không thể cứu. “Bách Lý Vu Hoan, ngươi thật sự phản rồi, lão tử sinh ra cái nghiệp chướng như ngươi, không phải để ngươi tới giường oai!”

Bách Lý Hiên đáy lòng tức giận cuối cùng bạo phát ra tới. Thân hình chợt lóe, liền đến trước mặt Vu Hoan, một chương đánh về phía ngực Vu Hoan, Vu Hoan hướng bên cạnh tránh đi, Bách Lý Hiên đáy mắt hiện lên một mặt tinh kế, đáng tiếc Vu Hoan vẫn chưa nhìn đến. Chờ nàng phát hiện chính mình trúng kế đã chậm, Liễu Thanh Thanh không biết khi nào đã đứng ở bên kia, chỗ nàng đi qua mặt đất liền phát ra một trận cuồng quang, Liễu Thanh Thanh cực nhanh ném ra mấy thứ đồ vật, Vu Hoan liền phát hiện chính mình bị nhốt ở... Trận pháp. Bách Lý gia thế nhưng còn có người biết trận pháp. Cấp bậc còn không thấp, ầm, lật thuyền rồi!! ‘ngươi xong rồi.’ Trước mặt Vu Hoan đột nhiên xuất hiện mấy cái chữ to, ở không khí lung lay vài cái rồi thông thả biến mất. ‘Ta có thể cứu ngươi, nhưng ngươi phải suy xét một chút điều kiện của ta.’ lại là một loạt chữ to xuất hiện ở trong không khí. Vu Hoan khỏe miệng giạt giạt, loại này ngoạn ý sao còn chưa từ bỏ ý định nữa? Ngoạn ý trong cơ thể nàng kia là cái quỷ gì liền chính nàng cũng không biết, chỉ biết là đồ vật rất trâu bò. Nàng ngoạn ý là ở một chỗ di tích nàng phát hiện ra, từ khi cùng nó khế ước, nàng đều không cần đánh nhau, hướng chỗ đó vừa đứng, phạm vi Bách Lý gia tuyệt đối sẽ không có một con quỷ. Nó có thể nói, lại còn là tiếng nam nhân, chỉ là nó rất ít nói chuyện, rất nhiều thời điểm đều là giống như lúc này, ở trong không khí trống rỗng nện ra mấy chữ. Nói được nhiều nhất chính là muốn Vu Hoan giúp hán tìm cái gì Thần Khí. Mẹ nó, tưởng Thần Khí là rau cải trắng a, trên đường tùy tiện mua một tặng một hà. Cho tới bây giờ, Thần Khí gì kia đều thuộc về truyền thuyết. Nói nhiều đều là nước mắt. Vừa rồi nàng thừa dịp Liễu Thanh Thanh lấy máu, đem hơi thở của nó hòa vào máu, liền quỷ đều không thể thừa nhận, càng đừng nói tới người yêu kiều yếu nhược như vậy. Nghĩ nghĩ, Vu Hoan ở trong đầu đáp một câu, “Ta không đáp ứng ngươi, ta sẽ chết sao?”

‘sẽ.’ Vật thể màu đen đó còn không có biến mất, lại là một loạt chữ hiện ra, ‘Đây là Đồi hồn trận, linh hồn ngươi sẽ vĩnh viễn biến mất.’ Phốc! Đồi hồn trận nàng có biết đến, chỉ là trận pháp cổ xưa như vậy, Bách Lý gia thế nhưng có, này mẹ nó nói giỡn a! Bách Lý Hiên phải cho Bách Lý Thanh Hoan đồi hồn, đem thân thể của nàng làm vật chứa cho Bách Lý Thanh Hoan. Ta dựa vào, nàng đã biết chuyện này không xong rồi. Đồi hồn trận chỉ có thể sống một người, mặt khác linh hồn còn lại đem hiến tế cho trận pháp, Bách Lý Hiên chủ ý này thật đúng là hảo a, một công đôi việc. “Vu Hoan, ngươi chớ trách chúng ta, ngươi... Ngươi ở trên đại lục gây thù chuốc oán rất nhiều, đem đến cho Bách Lý gia rất nhiều phiền toái, hiện giờ ngươi cũng coi như giải thoát rồi, về sau mười mươi người sẽ thay ngươi sống sót, ngươi liền an tâm đi.”

Liễu Thanh Thanh đứng ở ngoài trận pháp, thần sắc thương xót, không biết là nói cho Vu Hoan nghe hay là nói cho chính mình. Vu Hoan dưới đáy lòng đang cào tường, nơi nào còn rảnh nghe Liễu Thanh Thanh đang nói cái gì. Nàng tuy rằng không muốn làm người, nhưng cũng không đại biểu nàng không muốn làm quỷ a! Linh hồn biến mất chính là đến quỷ cũng không thể làm... Muốn hay không như vậy trên đầu nàng. Linh hồn chỉ lực rời đi thân thể liền không có tác dụng, muốn phá giải trận pháp trừ phi nàng lấy thân thể đi đâm trận pháp, chính là trận pháp nếu không phải chạm vào tức chết thì cũng là chạm vào tức thương. Mặc kệ là chết hay là thương nàng đều trốn không thoát cái trận pháp này, cái nào cũng không có lời. Chẳng lẽ nàng thật sự phải đáp ứng thứ quái dị này tìm Thần Khí đã tuyệt chủng? Hiện giờ chỉ có một lựa chọn... Vu Hoan ngồi trong trận pháp, chống cằm, nhìn người không ngừng từ bên ngoài tiến vào. Những người này vây quanh ở bốn phía trận pháp, tựa hồ muốn làm cái gì, Vu Hoan ngắm đến một đoàn bóng đen ở góc

phòng, lòng mày giờ giờ lên, này tiểu quý thể nhưng dám trà trộn vào tới. Vừa rồi hẳn chính là chạy trốn rất nhanh. Tiểu quý nhận thấy được tầm mắt Vu Hoan, hướng Vu Hoan chớp chớp mắt, cảnh môi tương trưng. Vu Hoan thân ảnh cứng đờ một lát, đột nhiên nói: “Được, thành giao.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Sách mới nhiều hơn duy trì nha

Edit: May22

Không khí hơi dao động, không có chữ nào xuất hiện, nhưng thật ra trong đầu nàng có một giọng nói vang lên. Thanh lãnh, đậm mạc. “Sau khi mọi việc hoàn thành, ngươi có thể hướng ta đưa ra một yêu cầu.”

Vu Hoan ha hả cười vài tiếng, ai muốn yêu cầu a, nàng hiện tại đáp ứng chẳng qua là kẻ sách tạm thời, đến lúc đó tìm hay không tìm còn không phải tùy nàng sao? Nàng thật là quá cơ trí. Vu Hoan nhắc tiểu quý đừng xăng bậy, ý bảo hẳn chạy nhanh rồi đi nơi này, nhưng tiểu quý lại chết sống không chịu, Vu Hoan có chút cật lỏi, kẻ trẻ người non dạ này rốt cuộc là con nhà ai. Tiểu quý cũng không biết chính mình làm sao vậy, vừa rồi hẳn rõ ràng đã chạy một đoạn xa. Nhưng cuối cùng không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại trở lại, còn muốn cứu nữ nhân có bệnh này. “Ngươi nhanh lên, ta hiện tại tâm tình không tốt.”

Vu Hoan nhìn tiểu quý, đáy lòng khó chịu như bị mèo cào. Đừng hỏi nàng vì sao. Nàng chính là người đa sầu đa cảm như vậy, nga không đúng, là quý. Thành quý nhiều năm như vậy, quý tu đều là độc lai độc vãng, chưa bao giờ có ai vô duyên vô cớ đối tốt với ngươi, tiểu quý này làm Vu Hoan sinh ra vài phần ám áp. Đương nhiên nàng là sẽ không thừa nhận, nàng chỉ là cảm thấy này tiểu quý này rất xuẩn! Chính là như vậy, không sai. “Không cần, không cần, cứu nàng, cứu nàng, đừng cho ta biến mất...”

Vu Hoan trong tai bỗng nhiên vang lên bén nhọn thanh âm. Là ý thức thân thể này... Nó không thanh trừ ý thức thân thể này? Vu Hoan bỗng nhiên hiện lên một cái thật không tốt dự cảm, nàng vô pháp làm linh hồn chi lực rồi đi cơ thể, chẳng lẽ chính là bởi vì thân thể còn dư lại ý thức? “Ta dùng một Thần Khí trao đổi, ngươi cứu nàng, cứu nàng.”

Thanh âm kia vô cùng khủng hoảng. Vu Hoan buồn cười lắc đầu, “Ngươi thật sự cho rằng mọi người là thiệt tình đối với ngươi tốt?”

Thần Khí gì đó nàng mới không muốn biết. “Tám tuổi ngươi thiếu chút nữa bị hủy đi tu vi, mười một tuổi trong yến tiệc sinh nhật ngươi bị nhốt tại phòng tối ba ngày, mười ba tuổi ngươi bị người bắt cóc, mười lăm tuổi bị người vu hãm hủy hoại trong sạch, mười sáu tuổi, ngươi trông coi đan dược bị mất, mười bảy tuổi, ngươi bị người đả thương mất mạng. Ngươi không nghĩ, những việc này ai có thể làm dễ như trở bàn tay?”

“Không... Không có khả năng...”

Cái này gọi là ngoài cuộc tình tảo, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, Bách Lý Vu Hoan đối với Bách Lý Thanh Hoan luôn luôn ý lại tuy có chút ghen ghét, nhưng vẫn rất thương yêu nàng. Nàng trước nay không hề hoài nghi, mọi người luôn luôn nhu nhược sẽ ở sau lưng hãm hại nàng. Thanh âm dần dần nhỏ xuống, Vu Hoan biết đồ vật kia đã đem ý thức thân thể này hoàn toàn xóa sạch. Thân thể này hiện tại đã hoàn toàn thuộc về nàng. Vu Hoan thử vận dụng linh hồn chi lực, nhưng mà... Vẫn không thể dùng. Như cũ không thể rời đi thân thể. “Linh hồn chi lực của ngươi quá mức cường đại, thân thể này không chịu nổi, ta giúp ngươi phong bế một bộ phận.”

Cho nên? Nàng vẫn như cũ là cái vô dụng! “Ta đây làm thế nào đi ra ngoài?”

Vu Hoan hữu khí vô lực thay đổi tư thế, làm nửa ngày, nàng vẫn là ra không ra được a. “Đi ra ngoài.”

Vu Hoan lại là một trận ha hả, ngươi mẹ nó có thể xuyên qua trận pháp mà không có trang bị gì? Sau đó Vu Hoan liền cảm giác thân thể của mình động lên, trận pháp quang mang lập loè trong mắt nàng dần dần lại khoảng cách. Sau đó nàng liền thật sự cứ như vậy đi ra ngoài, làm bên ngoài người người hoảng sợ, sôi nổi mớ ra vũ khí đối với Vu Hoan. Vu Hoan quý dị sờ sờ thân thể, rõ là thân thể con người. “Ngươi làm như thế nào được?”

Vu Hoan về mặt hưng phấn mở miệng, hoàn toàn làm lơ đám người đang chìa vũ khí vào mình. Một hồi lâu thanh âm kia mới nói: “Giải trừ trận pháp.”

Phốc... Nàng không đoán trúng mở đầu, cũng không có đoán trúng kết cục. Một tâm “Bách Lý Vu Hoan, ngươi...”

Bách Lý Hiền vốn canh giữ ở bên cạnh Bách Lý Thanh Hoan, nghe được động tĩnh bên này trước tiên chạy vội tới, đầy mặt khiếp sợ. Nàng làm thế nào từ trận pháp thoát ra? Trận pháp rõ ràng vẫn còn tốt. Vu Hoan đuổi tay đánh gãy lời Bách Lý Hiền,”

Ta nhắc lại một lần, ta không phải Bách Lý Vu Hoan, ngươi thế nhưng muốn cho ta hoàn toàn biến mất, chuẩn bị tốt thừa nhận lửa giận của ta sao?”

Bách Lý Hiền sắc mặt một trận xanh một trận trắng, này nghiệp chướng ở nói bậy gì đó. Hẳn vốn không nghĩ nhanh như vậy thực thi kế hoạch này, chính là cái nghiệp chướng này trên đầu nàng như vậy, còn đối Thanh Nhi xuống tay, liền không nên trách hẳn vô tình. “Bách Lý Vu Hoan, mặc kệ như thế nào đi nữa hôm nay ngươi đừng nghĩ rồi đi nơi này, ngươi dám tổn thương Thanh Nhi, phải vì Thanh Nhi đền mạng.”

Nhiều lời vô nghĩa.”

Vu Hoan mắt tròn trắng, chỉ cần không bị trận pháp vây, nàng muốn rời đi cũng không phải quá khó. Nàng vừa nói xong, mọi người chỉ cảm thấy trước mắt dường như bị thứ gì bao phủ, chờ lại tròn mắt, bốn phía đều lâm vào biển lửa, sóng nhiệt từng đợt đánh úp về phía bọn họ. Vu Hoan xách theo tiểu quý nhanh chóng rời khỏi Bách Lý gia, tiếc là vị kia không giúp nàng phóng hỏa, nàng cũng chỉ có thể từ bỏ. “Tổ tông, người thật là lợi hại!”

Tiểu quý nhìn ánh lửa nơi xa, vừa rồi hắn còn đang lo lắng, không nghĩ tới vừa đảo mắt, thế cục liền xảy ra biến hóa. Vu Hoan vùng tóc mái, tự kỷ nói: “Không có chút tài năng làm sao dám tung hoành trong giang hồ.”

Tiểu quý tức khắc liền héo, đáng thương hề hề nhìn Vu Hoan, vì sao hắn cảm thấy nàng là đang nói hắn vô dụng nhỉ? Vu Hoan không chú ý tới tiểu quý biểu tình, mà là ở trong không khí khoa tay múa chân lên, trong không khí một vòng một vòng dao động, dần dần hình thành một bộ xương khô quý dị. Tiểu quý con người trừng lớn, nàng muốn triệu quý... Triệu quý, ý tứ ở trên mặt chữ, chỉ là cách làm này thực tiêu hao linh hồn chỉ lực, quý tu bình thường sẽ không làm loại việc hại người mà chẳng ích ta này. Triệu quý có hai loại, một loại là quý tu, một loại bình thường quý còn không có bước vào quý tu hành liệt. So sánh với người trước, người sau bị triệu hoán tỷ lệ lớn hơn nữa. Tiểu quý cảm giác bốn phía độ ẩm cực nhanh giảm xuống, nước nở thành âm đột ngột vang lên, sau đó hắn liền thấy được cảnh mà hắn cả đời cũng không thể quên được. Lấy Vu Hoan làm trung tâm, trong phạm vi một thước, chen đầy đủ loại quý, này cũng không chấn động. Chấn động nhất chính là quý này so với quý tu lợi hại nhất hắn từng xem qua cấp bậc còn muốn cao hơn, chỉ nhìn xem liền cảm thấy hai chân nhũn ra. Mà trước mắt nữ tử này, thế nhưng chỉ dùng một lần triệu tới nhiều như vậy... Này không phù hợp quý học! Khi nào quý tu không có lập trường như vậy nguyên ý bị triệu hoán? Còn mẹ nó là nhân loại! “Nhìn thấy phòng ở bên kia sao? Quấn lấy người bên trong ba ngày, đừng giết chết, đi thôi!”

Vu Hoan dừng cảm phát tay, vô số hắc ảnh hướng tới Bách Lý gia bay đi, liền một cái nghi ngờ đều không có. Chờ tất cả quý đều rời đi, tiểu quý mới run run mở miệng, “Tổ... Tông... Những cái đó, những cái đó... Là... Là quý tu sao?”

Vu Hoan nghiêng đầu xem hắn, một đôi con ngươi ở đêm tối lóe sáng như sao trời, lấp lánh hài hước, “Người cho ta là thần a, quý tu là có thể tùy tiện triệu hoán sao?”

“Kia... Kia...”

Tiểu quý nhí run run đến lợi hại hơn, vừa rồi những cái đó quý rõ ràng đều thật là lợi hại... “Bất quá là dùng một ít kỹ xảo, hù người thôi.”

Vu Hoan cười đến âm hiểm, nàng nếu là có năng lực triệu hoán quý tu, nơi nào còn sẽ bị Bách Lý Hiên bắt được. Quý kia bất quá là thủ thuật che mắt, vừa lúc thủ thuật che mắt nàng học được tương đối tinh thông, nếu không phải lực lượng của nàng không thể dùng, tuyệt đối không phải là duy trì ba ngày đơn giản như vậy. Tiểu quý lâm vào hỗn độn, nữ nhân này chẳng những có bệnh, còn mẹ nó là cái có thực lực biến thái, hắn hiện tại chạy trốn còn kịp hay không a.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đầy Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Ta là kiếm linh của Thiên Khuyết Kiếm

Edit: May22

“Tổ tông, chúng ta đi chỗ nào?”

Tiểu quý thấy Vu Hoan lang thang không có mục tiêu mà đi, có chút không nín được, nhỏ giọng hỏi đến. Vu Hoan dừng lại bước chân, quay đầu nhìn hắn một cái, nhưn mi hỏi: “Người tên gì?”

Vừa nghe Vu Hoan hỏi tên, tiểu quý liền ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, “Ta ... ta kêu Diêm Tổ.”

Vu Hoan trên dưới đem tiểu quý đánh giá mấy lần, đột nhiên bộc phát một trận cuồng tiếu, “Ha ha ha, nghiêm túc à? Người nơi nào cùng cái tên này giống nhau?”

Bị Vu Hoan cười nhạo, Diêm Tổ càng ngượng ngùng, nửa trong suốt trên mặt gần như xuất hiện đỏ ửng. Ngập ngừng nửa ngày, thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi mới truyền tới, “Là Diêm Vương diêm, thuần tịnh tổ.”

Vu Hoan tươi cười chợt tắt, ánh mắt cũng nháy mắt lạnh xuống. Diêm Tổ không biết chính mình nơi nào nói sai, cúi đầu đến thờ cũng không dám. “Người đi đi, đừng đi theo ta.”

Vu Hoan quay đầu rời đi. Nàng hiện tại nếu muốn có biện pháp tìm Thần Khí, mang theo một con quý thật sự là không tiện. Diêm Tổ giống như bị sét đánh, nửa ngày cũng không có phản ứng, chờ Vu Hoan sắp đi mất bóng hắn mới bừng tỉnh hoàn hồn. Há mồm chính là một trận kêu rên, nước mắt nước mũi đầy mặt, “Tổ... Tổ tông, ngài muốn vứt bỏ ta sao? Không cần a, ta không nghĩ một mình đợi.”

Vu Hoan đau đầu xoa xoa huyết Thái Dương, đem mỡ quỷ đang ôm đầu mình xách đến một bên. Tức giận nói: “Ngươi hiện tại là quỷ, không phải người, quỷ vốn dĩ là độc lai độc vãng, kết bè kết đội là cầm thú, buông ta ra, bằng không ta liền trở mặt.”

Diêm Tổ ủy khuất lắc đầu, đôi tay ôm chặt hơn nữa, đáy lòng yên lặng phun trào, ngươi hiện tại đã trở mặt rồi! Vu Hoan hít sâu một hơi, khuôn mặt giắt giắt, lập tức liền biến thành tươi cười như hoa, một bộ dáng đại tỷ tỷ nhà bên hòa ái dễ gần, phóng thấp thanh âm dụ dỗ nói: “Ngươi không buông ta ra, ta làm sao mang ngươi đi?”

Diêm Tổ con ngươi hàm chứa sương mù xoay chuyển, tựa hồ cảm thấy Vu Hoan nói có đạo lý, tay chân chùng, lại ngẩng đầu nhìn Vu Hoan vài lần, thấy nàng không có ý muốn chạy, lại buông lỏng ra vài phần. Thẳng đến khi hắn hoàn toàn buông ra, Vu Hoan mới thở dài, tay lập tức chụp ở đầu vai Diêm Tổ. “Thiếu niên à, ngươi vẫn là quá ngây thơ.”

Lúc Diêm Tổ còn không kịp phản ứng lại, Vu Hoan trên tay dùng sức đem Diêm Tổ xách lên, trực tiếp ném đi ra ngoài, “Thiếu niên, hảo hảo tu luyện.”

Nhìn bóng người phía dưới dần dần thu nhỏ, Diêm Tổ chớp mắt vài cái mới hiểu được chính mình vừa bị ném văng ra... Vu Hoan nhìn Diêm Tổ biến mất, một khắc cũng không dám lưu lại, nàng không nghĩ làm một vú em. “Ngươi không cần thiết đem hắn đuổi đi.”

Trong đầu đột ngột vang lên nam âm, Vu Hoan nên bước không loạn, một thân váy dài đỏ tươi ở trong không khí bay phất phới. “Ta làm việc như thế nào, không cần ngươi xen mồm, không muốn Thần Khí sao?”

“Ngươi sinh khí.”

Không phải câu nghi vấn, mà là khẳng định. Lúc này Vu Hoan trên mặt lạnh đến độ có thể kết ra băng, người mắt không mù đều biết nàng đang sinh khí. “Ngươi không bắt ta tìm Thần Khí ta liền không tức giận.”

Tìm mẹ nó cái gì Thần Khí, muốn tìm chính mình không biết đi tìm a, một hai phải quán lấy nàng! “Ngươi tiếp tục.”

Vu Hoan dưới đáy lòng đem tổ tông mười tám đời của thanh âm kia đều thăm hỏi một lần, cũng không đủ để phát tiết tức giận trong lòng nàng. Thẳng đến khi chân trời bắt đầu trở nên trắng, Vu Hoan mới ngừng lại, bốn phía hoàn cảnh lạ lẫm làm nàng tức khắc thanh tỉnh vài phần. Đây mẹ nó là địa phương quỷ quái gì? Bất quá phong cảnh thật ra không tồi, là cái địa phương tốt để tự sát. Vu Hoan ý niệm mới vừa nổi lên, trước mặt liền xuất hiện mấy cái chữ to. ‘Lực lượng của ngươi bị phong ấn tại thân thể này, tự sát là vô pháp khôi phục tu vi.’ Ta dựa vào! Vu Hoan yên lặng gờ ngón tay giữa lên. Đây mẹ nó là đem nàng trói định ở trong thân thể này, quá âm hiểm. “Có phải hay không ta tìm được Thần Khí ngươi liền sẽ buông tha ta?”

Vu Hoan nhận mệnh mở miệng, tên này là hạ quyết tâm không buông tha nàng, nàng lại không còn cách nào, chỉ có thể nhận mệnh. ‘Đúng vậy.’ mấy chữ màu đen ở trong không khí lung lay vài cái, thông thả biến mất. Vu Hoan suy tư một lát, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hảo, nhưng ta có yêu cầu.”

‘Chỉ cần không quá phận, ta đều đáp ứng ngươi.’ Vu Hoan trong mắt hiện lên một tia âm hiểm, “Ngươi nói cho ta ngươi là thứ gì, nếu như có dấu điểm, ta có quyền cự tuyệt giúp ngươi tìm Thần Khí.”

Chính mình muốn chống lại hắn, đầu tiên đến biết rõ ràng đối tượng là ai đi? Trong không khí hồi lâu không có chữ xuất hiện, cũng không có thanh âm, bốn phía chỉ có tiếng gió thổi cỏ lay, có vẻ trống vắng. Vu Hoan thực kiên nhẫn chờ, nàng có rất nhiều thời gian. Một hồi lâu, Vu Hoan đột nhiên cảm giác được không khí một trận dao động, hư không phía trước nàng dường như bị người dùng tay xé rách mở ra, xuất hiện một cái khe đen tuyền. Bóng người màu tím thông thả hiện ra, ngược sáng nhìn, Vu Hoan chỉ cảm thấy nam nhân xé rách không gian mà đến này có điểm chói mắt. Giữa đầu muốn thấy rõ diện mạo của hắn, nhưng mà truyền tới trong đầu nàng chỉ có hình ảnh bình đạm không có gì lạ, cùng người qua đường Giáp không có bất luận cái gì khác nhau. Má nó! Còn không để người ta thấy mặt sao! Người nọ vẫn chưa bước ra khỏi cái khe, chỉ là dẫm lên cái khe, bình tĩnh nhìn từ từ về mặt buồn rầu phía dưới đang ngửa đầu. “Ta kêu Dung Chiêu, là Thiên Khuyết Kiếm kiếm linh, như thế ngươi vừa lòng chưa?”

Dung Chiêu cũng không sợ thân phận chính mình bại lộ, hắn biết nữ nhân này cùng những người khác bất đồng, nàng đã tâm không ở tại đây. Nếu không muốn nói nàng đã tâm... Trong đầu trong nháy mắt hiện lên một ý niệm, nhưng Dung Chiêu nỗ lực nghĩ nghĩ, chung quy là không nhớ tới. “Thiên Khuyết Kiếm? Không phải đã mất tích vạn năm sao? Ngươi đừng gạt ta đọc sách thiếu?”

Vu Hoan cổ có điểm đau, đơn giản không nhìn hắn, dù sao cũng thấy không rõ trưởng thành ra cái bộ dáng quỷ gì. Dung Chiêu vươn bàn tay trắng đến có chút trong suốt, đối với Vu Hoan ấn đường khoả tay múa chân một chút, một đạo kiếm quang từ giữa ấn đường cực nhanh bay ra. Vu Hoan tự nhiên là nhận thức đồ vật kia, còn không phải là thứ lúc trước không biết xấu hổ chui vào trong cơ thể nàng! Hiện giờ nhìn đến đầu sở gây tội, Vu Hoan hận không thể đem nó băm thây vạn đoạn, nếu không phải nó, nàng hiện giờ như thế nào sẽ bị buộc đi tìm cái gì Thần Khí! Kiếm quang ở không trung bay loạn một vòng, cuối cùng mới run run rẩy rẩy ngừng ở giữa Dung Chiêu cùng Vu Hoan, tà hữu lay động vài cái, tựa hồ đang lựa chọn hướng bên kia phi. “Ngươi đã biết Thiên Khuyết Kiếm, vậy hắn là nhận thức, hiện giờ đã tin tưởng ta nói chưa?”

Dung Chiêu thanh âm mang theo vô tận lạnh nhạt. Vu Hoan mắt tròn trắng, thấy kiếm quang muốn hướng phía chính mình phi, lập tức thoái lui, một bên nói: “Ai quy định biết Thiên Khuyết Kiếm liền nhất định phải nhận thức?”

Còn chưa nói, nàng không những nhận thức, năm đó Thiên Khuyết Kiếm gặp phải đại tai họa, nàng còn ở bên trong trộn lẫn không ít chuyện. Bất quá chuyện này nàng khẳng định là sẽ không để cho Dung Chiêu biết đến, nàng chính là không thừa nhận nàng nhận thức, hắn có năng lực làm gì nàng? ‘Hết cách, hiện tại đã nhận thức, nếu ngươi đều đã biết, Thiên Khuyết Kiếm bản thể ta cũng không thu trở về, ngươi tùy thân mang theo đi. Ta thức tình không lâu, không thể duy trì hình người thời gian dài.’

Dung Chiêu không đợi Vu Hoan nói tiếp, trực tiếp biến mất ở trong cái khe đen tuyền, cái khe cũng biến mất theo, giống như chưa bao giờ xuất hiện. Vu Hoan nhìn Thiên Khuyết Kiếm đang lơ lửng ở không trung chưa quyết định, khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái, đây mẹ nó cho nàng cục diện rồi rắm?

Cường mua cường bán thật sự tốt lắm sao!! Thiên Khuyết Kiếm tuy rằng đã mất tích trên vạn năm, nhưng ở đại lục này danh tiếng sáng thế chỉ kiếm truyền thuyết còn chưa từng có mai một, người muốn tìm được nó càng là nhiều đếm không xuể. Hiện giờ... Nàng thế nhưng bị ném cho một cái phiền toái như vậy! Ta dựa vào, tên Dung Chiêu kia nếu còn dám ra tới, nàng cam đoan đánh chết hắn. Thiên Khuyết Kiếm hướng Vu Hoan nhích lại gần, bên ngoài vòng quanh một đoàn vàng sáng, bên trong thân kiếm cũng không có đặc điểm gì, liền cùng kiếm bình thường không sai biệt lắm, thậm chí là còn không bằng. Chỉ là trên chuôi kiếm khắc lại cung điện trên trời, hai chữ xiêu xiêu vẹo vẹo để chứng minh thân phận nó. Lúc trước Sáng Thế Thần tạo thanh kiếm này là có bao nhiêu tùy tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Một giây biến nữ xứng

Edit: May22

Vu Hoan thật sự là vô lực phun tào, Thiên Khuyết kiếm đã mau đến trước mặt nàng, Vu Hoan liền lên tiếng ngăn cản. “Không được tới gần ta một thước.”

Thiên Khuyết Kiếm đã diễn sinh ra kiếm linh, vốn là chịu không chế của kiếm linh, nhưng nếu là kiếm linh mặc kệ, Thiên Khuyết Kiếm sẽ dựa vào bản thân lực lượng để phán đoán. Hiển nhiên Thiên Khuyết Kiếm thân là sáng thế chi kiếm, so với Thần Khí bình thường đặc biệt hơn nhiều. Nó hoàn toàn không để ý tới lời Vu Hoan, vèo một cái đến trước mặt Vu Hoan, thân kiếm cách Vu Hoan mặt cũng chỉ tầm một ngón tay. Dựa vào! Nghe không hiểu tiếng người có phải hay không! Vu Hoan phần nộ gạt đi Thiên Khuyết kiếm, thân kiếm quang mang lập loè vài cái, đột nhiên khôi phục bộ dáng bình thường, thẳng tắp cắm vào mặt đất. Này động tác Thiên Khuyết Kiếm mới vừa hoàn thành, bên kia liền có một đạo ảnh xông vào. Vu Hoan vừa chuyển đầu, liền nhìn đến một cô nương bạch y trắng tuyết, đang kinh ngạc nhìn nàng. Diện mạo... Phân biệt không ra, thực muốn xóc bần! Kích phát ký ức lại lần nữa, Vu Hoan cả người đều cảm thấy không tốt. Ai tới nói cho nàng, trong trí nhớ nữ nhân này cuối cùng trở thành thần, được thế nhân kính ngưỡng, nàng lại bị nhốt tại nơi không thấy ánh mặt trời, người không ra người, quỷ không ra quỷ là cái gì thiết chó má gì?? Này mẹ nó chính là báo trước đại kết cục sao? Bạch y nữ tử nhìn Vu Hoan từ kinh ngạc chuyển thành oán độc, sau một giây khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng đứng ở đối diện, như một thần nữ hạ thế. Vu Hoan run rẩy nửa ngày đều không thể tiếp thu, nàng quả nhiên vẫn là chết trước một bước mới tốt. ‘đây là kết cục thân thể này, người muốn tránh đi cũng không có lợi gì.’ chữ trong không khí thật lâu chưa tán, Vu Hoan bất đắc dĩ phát tay đem nó đánh tan. Nam nhân kia ở nhắc nhở chính nàng bị phong ấn tu vi tại thân thể này, nàng có chết cũng không lấy về được. Dựa vào, mẹ nó nàng bị hố rồi. “Vân Cẩm, phát hiện cái gì?”

Thanh nhuan thanh âm từ phía sau bạch y nữ tử truyền đến, ngay sau đó một nam tử tới. Nhìn thấy Vu Hoan đầu tiên là sửng sốt, theo sau liền cau mày, đáy mắt lập loè chán ghét, nghi hoặc, khinh thường, hắc cảnh giác đem bạch y nữ tử bảo hộ phía sau. “Người như thế nào lại ở chỗ này?”

Nam tử ngữ khí có vài phần cường ngạnh, tựa hồ Vu Hoan xuất hiện ở chỗ này thực không nên. Vu Hoan còn đang rối rắm, đột nhiên bị người đánh gãy ý nghĩ, nàng có chút quỷ dị ngược mắt, nhìn về một nam một nữ phía đối diện. Mẹ nó nàng một giây liền biến thành nữ phụ à? “Ta vì cái gì không thể ở chỗ này? Đông Phương ca ca...”

Vu Hoan cười lạnh, từ kẽ răng nhảy ra mấy chữ. Đông Phương Cảnh, thân thể này không hiểu sao bị ném ở trong sơn động, có thể có hắn một phần công lao. Không nhìn thấy hai người này, những ký ức đó giống như là bị phong ấn, nhưng một khi nhìn đến, ký ức liền sẽ tự động nhảy ra tới. Nàng vẫn luôn thấy rất kỳ quái, này thân thể thực lực không tính là quá kém, như thế nào sẽ bị người lạnh yên không một tiếng động ném ở trong sơn động Bách Lý gia. Mới đầu nàng tưởng vợ chồng Bách Lý Hiền làm, chính là đã trải qua vài việc, nàng liền không hoài nghi nữa, không nghĩ tới ở chỗ này lại để nàng gặp được. Làm nguyên chủ chết, đây chính là một việc làm nàng thực khó chịu, cho nên... “Bách Lý Vu Hoan, đừng làm cho ta phải động thủ.”

Đông Phương Cảnh cũng rất kỳ quái, lúc trước nữ nhân này rõ ràng đã không còn hơi thở, hiện giờ như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này. “Hào a, Đông Phương ca ca tới thử xem.”

Vu Hoan cảm thấy Thiên Khuyết Kiếm cắm trên mặt đất, một bộ dáng ta không sợ người. Hôm nay nàng không giết chết Đông Phương Cảnh cho hả giận thì cũng phải đánh đến mẹ hắn cũng nhận không ra. Nếu không phải hắn đem Bách Lý Vu Hoan giết chết, mẹ nó nàng sẽ vô duyên vô cớ xuất hiện ở chỗ này sao?? “Cảnh.”

Bạch y nữ tử đột nhiên duỗi tay tóm lại Đông Phương Cảnh, gương mặt kiều diễm lộ ra một mặt khó xử, “Nàng rốt cuộc vẫn là Bách Lý gia tiểu thư, người như vậy sẽ gây họa vào thân.”

Sở Vân Cẩm ngoài miệng nói khó xử, sâu trong đáy mắt lại là một mảnh khoái mị, Bách Lý Vu Hoan, người vì cái gì còn chưa chết. Một kiếm kia, rõ ràng là đâm trúng tim nàng, lúc ấy cũng xác định nàng không còn hô hấp, vì cái gì lại còn sống? “Vân Cẩm, hôm nay không giết nàng, ngày mai nói không chừng chính là ngày chết của chúng ta.”

Bách Lý gia là cái thế lực gì, Đông Phương gia căn bản không thể chống lại, liền tính thế lực phía sau hắn cũng vô pháp cùng Bách Lý gia đối nghịch. Chỉ có nàng chết, không có người biết, bọn họ mới có thể ở thời điểm chưa trưởng thành không bị Bách Lý gia theo dõi. “Không cần, hôm nay chính là ngày chết của các người.”

Vu Hoan thừa huy động Thiên Khuyết Kiếm, “Các người dám giết ta, ta không trở về báo thù chẳng phải là quá không hiểu lễ nghĩa.”

Nói xong, Vu Hoan nhảy dựng lên, tuy rằng không thể sử dụng linh hồn chi lực, nhưng là thực lực thân thể này vẫn còn. Đã lâu không có sử dụng qua linh lực, Vu Hoan còn có chút mới lạ, kiểm thử nhất không chém trúng Đông Phương Cảnh. Thử thêm vài cái, Vu Hoan liền cảm giác khá hơn nhiều, vận dụng lên cũng linh hoạt rất nhiều. Đông Phương Cảnh từ lúc bắt đầu khó hiểu đến mặt sau hoảng sợ, mới một ngày không thấy, thực lực nữ nhân này làm thể nào tăng trưởng nhiều như vậy? Hắn thiên phú cũng không kém, hiện giờ đã là huyền cao cấp, lúc trước cùng Bách Lý Vu Hoan đối chiến, hắn còn có thể nhẹ nhàng thắng nàng, chính là hiện tại... Trừ bỏ ngay từ đầu hắn cảm giác tương đối nhẹ nhàng ra, sau đó chính mình hoàn toàn bị Bách Lý Vu Hoan đánh, trừ bỏ phòng ngự, liên cơ hội đánh trả đều đều không có. Sở Văn Cẩm đứng ở bên cạnh quan chiến, đồng dạng kinh hãi thực lực Vu Hoan, bất quá mới qua một ngày, nữ nhân này đã trải qua cái gì? “Ai kêu ngươi tay tiện, giết ai không giết, một hai lại đụng đến ta, mẹ nó nếu không phải ngươi, lão tử hiện tại sẽ là cái dạng này? Ngươi còn dám đánh trả, ta dựa vào, tưởng lão tử đánh không chết ngươi hả.”

Vu Hoan một bên lấy kiếm chém Đông Phương Cảnh, một bên mắng to. Đông Phương Cảnh vốn cùng Bách Lý Vu Hoan có hôn ước, nhưng Bách Lý Vu Hoan cũng không thích Đông Phương Cảnh, chính là không biết nguyên nhân gì, Bách Lý Vu Hoan vẫn luôn quán lấy Đông Phương Cảnh, Đông Phương Cảnh lại coi trọng Sở Văn Cẩm, đối Bách Lý Vu Hoan càng là phiền chán không thôi. Mấy ngày hôm trước Bách Lý Vu Hoan ra ngoài tìm hắn, lại không nghĩ hắn thể nhưng liên cùng Sở Văn Cẩm đem Bách Lý Vu Hoan giết chết, lại thừa dịp Bách Lý Thanh Hoan phát bệnh, đem Bách Lý Vu Hoan ném tới trong sơn động kia. Tuy rằng Bách Lý Vu Hoan cũng từng có sai, không thích hắn còn muốn quán lên, nhưng là cô nương này nhiều lắm là sai một điểm này, cũng không có bất luận cái hành vi gì khác người, đến nỗi muốn mạng của nàng sao? Này cũng không phải trọng điểm, mẹ nó trọng điểm là chính là bởi vì bọn họ, nàng mới có thể bị nhốt tới trong thân thể này, chú có thể nhìn nhưng thím không thể nhẫn! “Cảnh, cẩn thận.”

Sở Văn Cẩm đột nhiên vọt đi lên, trong tay xách theo trường kiếm phiếm hàn quang. Cùng Vu Hoan trên tay Thiên Nguyệt Kiếm so sánh, lập tức liền thấy rõ cấp bậc cao thấp, mặc kệ là thủ hay công, hơi thở phát ra kia đều không phải vũ khí thông thường có thể so sánh. Lã lướt kiếm, đúng là bởi vì thanh Thần Khí này, Sở Văn Cẩm mới có thể kiêu ngạo như vậy. Sở Văn Cẩm vung kiếm ngăn lại Vu Hoan, đem nhất kiếm Vu Hoan vốn là muốn chém vào Đông Phương Cảnh chặn đứng. Bình khí chạm vào nhau, phát ra một trận thanh âm chói tai, hoa phá trường không, xa xa truyền đi, lại bị núi non bắn ngược trở về. “Bách Lý tiểu thư, ngươi thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?”

Sở Văn Cẩm lạnh mặt, thanh âm thanh thuần đến mức như tinh linh hạ phàm, không dính bụi trần. “Đuổi tận giết tuyệt?”

Vu Hoan thu kiếm, loát loát chắn trước ngực, “Làm chuyện này không phải các ngươi sao? Như thế nào đem chậu phân đổ trên đầu ta vậy? Sở Văn Cẩm, đừng tưởng rằng khi giết ta ngươi không ra mặt, ta liền không biết ngươi ở bên trong trốn lẩn, ngươi tưởng đem chính mình phủi đến sạch sẽ, chỗ nào dễ dàng như vậy?”

Sở Văn Cẩm sắc mặt biến đổi, nàng thể nhưng biết... Con ngươi xinh đẹp híp lại, một cổ nguy hiểm sát khí ở bốn phía nàng lưu chuyển, làm Vu Hoan tâm càng thêm kiên định. Nữ nhân này sẽ là chứng ngại vật lớn nhất, nàng nhất thiết phải giết chết! Thấy Sở Văn Cẩm không chút nào che dấu sát khí, Vu Hoan nhếch khóe miệng, bất ngờ đem Thiên Nguyệt Kiếm hướng vào nàng, mang theo một trận khí dao động.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ngươi lại run nàng liền đã chết

Edit: May22

Thiên Nguyệt Kiếm dù không có kiếm linh bản thân thực lực cũng là vô cùng cường đại, Vu Hoan không có thêm chú linh lực ở mặt trên, cứ như vậy ném qua đi, cũng làm Sở Văn Cẩm cảm nhận được một cỗ lực lượng đáng sợ. Thân thể phản ứng so với đầu óc mau hơn nhiều, chờ nàng phản ứng lại, nàng đã đứng ở nơi xa, mà Đông Phương Cảnh lại bị nàng quên mất. “Cảnh!”

Sở Văn Cẩm trong lòng vừa động, hét lớn một tiếng, lại phi thân nhằm phía Đông Phương Cảnh. Vu Hoan xem chuẩn cơ hội, đem linh lực vẫn luôn ngưng tụ trong tay đánh hướng Sở Văn Cẩm, chặn ngang ở trung gian hai người. Sở Văn Cẩm vì tự bảo vệ mình, không thể không lùi lại. Nàng vừa động, Thiên Nguyệt Kiếm trực tiếp cắm vào ngực Đông Phương Cảnh. Đông Phương Cảnh trừng lớn con ngươi, cúi đầu nhìn xuống mũi kiếm đang cắm trên ngực mình, một cổ đau đớn từ ngực lan tràn ra. Đây là có chuyện gì? “Cảnh, ngươi thế nào?”

Sở Văn Cẩm bỏ nhào vào trước mặt Đông Phương Cảnh, luống cuống tay chân tiếp được hắn. Vu Hoan đem Thiên Nguyệt Kiếm triệu hồi tới, thấy trên người nó còn có vết máu, tức khắc ghét bỏ đem nó phát đi. “Cảm giác thế nào? Có phải hay không thực sáng khoái?”

Vu Hoan đứng cách mấy mét, lúc trước Đông Phương Cảnh chính là như vậy sát hại Bách Lý Vu Hoan. “Bách Lý Vu Hoan, ngươi...”

Sở Văn Cẩm muốn tức giận mắng vài câu, chính là tưởng tượng đến Đông Phương Cảnh bên cạnh, lời đến bên miệng lại nuốt xuống, chỉ lãnh đạm nói, “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Sợ quá nga.”

Vu Hoan về mặt ngả ngón nhìn Sở Văn Cẩm, dư quang quét đến Thiên Nguyệt Kiếm bên cạnh muốn tới gần chính mình, tức khắc con ngươi sáng lên, “Không bằng hiện tại giết các ngươi, tuyệt hậu hoạn.”

Này thân thể kết cục không tốt lắm, ngay mở đầu liền đem cốt truyện thay đổi, kết cục kia không phải một giây liền thay đổi sao? Nàng thật là quá cơ trí,

càng ngày càng thích chính mình. Nhưng mà Vu Hoan đã quên nữ chủ vĩnh viễn bắt từ, cái này là chân lý. Nàng còn không có động thủ, Sở Văn Cẩm bỗng nhiên liền biến mất, ngay cả Đông Phương Cảnh đều không thấy. Vu Hoan khóe miệng trừu trừu, trong đầu hiện lên mấy cái tin tức, sau một trận mới bình tĩnh trở lại. Dựa vào! Ăn gian hả! Bực bội tại chỗ dạo qua một vòng, xác định chính mình không thể tìm ra được biện pháp đem Sở Văn Cẩm cùng Đông Phương Cảnh bắt trở lại, nàng mới có chút không tình nguyện rời đi nơi đó. Thiên Khuyết Kiếm bị ghét bỏ lung lay đi theo phía sau nàng. ‘Ngươi vì cái gì buông tha nàng?’ chữ trước mặt Vu Hoan thoát ần thoát hiện, cực không ổn định. Vu Hoan nhìn thoáng qua, nhấp môi không có ra tiếng. Dòng chữ tức khắc liền tối đen không ít, ở chỗ tầm mắt Vu Hoan có thể với tới lắc lư. Vu Hoan bị làm cho không kiên nhẫn, dưới chân dừng lại, tức giận nói: “Con mắt nào của ngươi nhìn đến ta buông tha nàng? Nàng có không gian Thần Khí, ta có thể có biện pháp nào?”

‘Ngươi có thể.’ Vu Hoan chợt cười lạnh lên, hoàn toàn không áp chế tức giận, “Ngươi mẹ nó đem tu vi ta áp chế, ngươi là muốn ta tay không phá không gian sao? Cảm tạ ngươi như vậy để mất ta!”

Ở trong không gian Thiên Khuyết Kiếm, Dung Chiêu khoanh tay đứng, không gian xám xịt gió cuốn vùn vụt, nhưng hắn đứng ở nơi đó lại cả cái góc áo cũng chưa động một chút. Dung Chiêu cảm giác Vu Hoan nói có chút không thích hợp, chính là không đứng chỗ nào hắn lại nói không nên lời. Chẳng lẽ thật là bởi vì thực lực của nàng bị áp chế? Vu Hoan thấy trong không khí không có chữ xuất hiện, trên mặt lập tức liền khôi phục tươi cười, như xuân về hoa nở. Đây trước sau tương phản quá lớn, sợ tới mức Thiên Khuyết Kiếm lập tức từ không trung rơi xuống. . . Phụt! Thanh âm vũ khí sắc bén đâm thủng thân thể. Thiên Khuyết Kiếm run lên, nó giống như cắm vào cái gì. . . Vu Hoan quay đầu nhìn về phía Thiên Khuyết Kiếm đang run đến có chút lạ hại, tầm mắt thoáng thả chuyển qua bụi cỏ. “Ngươi còn run, nàng sẽ chết.”

Vu Hoan hắt hắt cằm, vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa. Thiên Khuyết Kiếm đang run đến sung sướng tức khắc không dám động, nó thật sự cắm vào đồ vật quý giá gì rồi, thế giới nhân loại thật đáng sợ. Vu Hoan hướng trong bụi cỏ nhìn nhìn, Thiên Khuyết Kiếm chỉ là cắm tới cánh tay người nọ, nhiều lắm chỉ là bị thương ngoài da, cũng không vướng bận. Người nọ ngồi trong bụi cỏ, Vu Hoan cũng thấy không rõ diện mạo, chỉ là có thể từ phục sức cùng dáng người mà phán đoán ra là nữ nhân. Bị Thiên Khuyết Kiếm một kiếm cắm xuống, không biết có phải hay không bị đau đớn, toàn bộ thân mình đều muốn run lên. Vu Hoan duỗi tay đem Thiên Khuyết Kiếm rút ra, thành công nghe được một trận hút khí. Sau đó lại là một mảnh tĩnh mịch, phỏng chừng là lại ngắt đi rồi. Buổi tối núi rừng âm phong từng trận, các loại tiếng linh thú gầm gừ đan chéo ở bên nhau, làm đêm tối không quá mức cô tịch. Bóng người đồ rục nghiêng dựa vào một bên thân cây, dưới chân nằm một thanh trường kiếm thực bình thường, chính là đang kịch liệt run rẩy, tựa hồ muốn tránh thoát trời buộc. Bên cạnh là một đồng lửa trại sắp tàn, bị gió thổi đến dạt hẳn sang một bên, một chút độ ẩm đều không có. Thời điểm Phong Khuynh Dao tỉnh lại nhìn đến chính là một hình ảnh như vậy. Thích ứng một lát, nàng mới thấy rõ diện mạo bóng người kia. Mặt mày không thể nói là tuyệt sắc, nhưng là lại có một loại kinh diễm, nàng nói không nên lời cái loại cảm giác này. Thật giống như là rõ ràng đồ vật kia giản dị tự nhiên, không hề có chỗ đáng khen, nhưng lại làm người ta không rời được mắt, đáy lòng cảm thấy thực chấn động, thực kinh diễm. “Nha, ngươi tỉnh.”

Vu Hoan dẫm lên Thiên Khuyết Kiếm, như cũ là ngả ngón thần sắc, con ngươi trong ánh lửa càng thêm nổi bật, rục rịch lấp lánh, nhưng Phong Khuynh Dao không thể nhìn đến nửa điểm độ ẩm. Dường như mình ở trong mắt nàng chỉ là một kiện vật phẩm, không có bất luận giá trị gì. Vu Hoan đem Thiên Khuyết Kiếm nhặt lên, cắm tới bên cạnh trên thân cây, lúc này mới ba bước làm một, đến bên người Phong Khuynh Dao, trên cao nhìn xuống chăm chăm bụng nàng. “Huyết còn lưu, quần áo đều ô ứ, ngươi muốn hay không đổi quần áo?”

Vu Hoan nhìn xiêm y bị máu tươi nhiễm hồng, ghét bỏ nhũn mảy. Phong Khuynh Dao vốn chuyên chú xem Vu Hoan, lúc này bị Vu Hoan nhắc nhở như vậy, tức khắc cảm thấy trên người đau đớn khó nhịn. Bụng đang có từng đợt nhiệt lưu trào ra, mùi máu tươi tanh nồng tràn ngập trong không khí. Phong Khuynh Dao dùng tay ấn trụ miệng vết thương, đáy lòng đã đem vừa rồi kinh diễm đè ép đi xuống, cô nương này không biết giúp nàng băng bó một chút sao? “Cô nương. . .”

Phong Khuynh Dao chịu đựng đau lên tiếng, “Có thể hay không thỉnh ngươi giúp ta băng bó một chút?”

Nàng hiện tại động một chút liền cảm giác toàn thân trên dưới đều đau như bị người cầm đao cắt, một chút sức lực đều vận lên không được. Vu Hoan chớp mắt, thoáng thả ngó xuống, Phong Khuynh Dao cho rằng nàng là giúp chính mình băng bó, trong mắt tràn đầy cảm kích. Hiên nhiên nàng quá ngây thơ rồi. Vu Hoan chống cằm, trừng cặp mắt to tròn về mặt thuần thiện, “Trên người của ngươi dơ như vậy, ta có thói ở sạch, cho nên cự tuyệt băng bó cho ngươi.”

Phong Khuynh Dao thiếu chút nữa thờ không ra hơi, cô nương này là địch nhân phái tới đi? Nhất định là. Nàng cắn chặt răng, dốc hết sức lực mới từ làn váy sạch sẽ xé một mảnh vải vụn, dùng sức chín trâu hai hổ vòng ở bên hông. Chính là máu tươi vẫn như cũ ngăn không được, thực mau liền thấm ướt mảnh vải. Phong Khuynh Dao sắc mặt trắng bệch, con ngươi lập lòe không cam lòng cùng kinh hoàng, nàng thật sự phải chết sao?? Nguyên Thanh. . . “Ngươi?”

Phong Khuynh Dao đột nhiên cảm giác bên hông chợt lạnh, ngẩng đầu liền thấy vừa rồi cô nương ngồi xổm trước mặt chính mình đang gợn trường kiếm, mũi kiếm để ở bên hông nàng. Quả thật là địch nhân phái tới. . . Phong Khuynh Dao đáy lòng dường như bị thả một khối hàn băng, đôi mắt chậm rãi khép lại, nàng không có sức lực phản kháng, lần này là thật sự phải chết, đáng tiếc không thể gặp lại Nguyên Thanh một lần. Vu Hoan vẻ mặt ghét bỏ dùng mũi kiếm cắt đứt mảnh vải, lực đạo không lớn nhưng Phong Khuynh Dao lại cảm thấy eo đau sắp không phải của mình. Có hay không không cần như vậy tra tấn nàng?? Lạnh lẽo chợt biến mất, ngay sau đó chính là một trận ấm áp, Phong Khuynh Dao có chút không thể tin tưởng mở mắt ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu cầu chính mình đi đoạt lấy

Vu Hoan ngồi xổm trước mặt nàng, ngón tay trắng nõn nhiễm một tầng huyết hồng, mặt mày toàn là ghét bỏ, khả động tác lại là thật sự thuần thực, đắp được, băng bó, dường như đã làm vô số lần. Những được này đều là thảo dược bình thường chưa trải qua luyện chế, chính là khi dán lên miệng vết thương, nàng liền cảm giác đau đớn dần dần biến mất, từng dòng nước ấm tiến vào trong thân thể. “Đều tại ngươi, nếu không phải ngươi, lão tử như thế nào sẽ phải đắp được cho người khác, lần sau nhớ xem đúng nơi mà đâm, chết thì xong rồi, này không chết không phải gây phiền toái cho ta sao?”

Vu Hoan một bên băng bó Phong Khuynh Dao một bên quở trách Thiên Khuyết Kiếm bên cạnh. Phong Khuynh Dao khoe miệng trừu lại trừu, cô nương này đầu óc có phải hay không không có vấn đề? Cùng kiếm nói chuyện liền thôi đi, còn ngại không đem người giết chết, tránh phiền? Đắp tốt được, Vu Hoan nhìn tay trần đầy máu tươi, trên người một trận khó chịu, dưới ánh mắt kinh hãi của Phong Khuynh Dao, biến mất như gió... Chờ nàng xuất hiện, chẳng những tay rửa sạch sẽ, liền xiêm y trên người đều là ướt đầm dề, rõ ràng đã tẩy qua. Phong Khuynh Dao cả người hỗn độn trong gió, cô nương này là có bao nhiêu ghét bỏ nàng? “Ngươi kêu gì? Bị người chém thành cái dạng này đều còn chưa có chết, vận khí cũng thật hảo, đương nhiên gặp gỡ ta là vận khí lớn nhất của ngươi, ít nhiều là nhờ kiếm này cắm vào vết thương ở cánh tay ngươi, ngươi muốn tạ liền tạ nó đi!”

Thiên Khuyết Kiếm phối hợp run lên, nhưng ý nó lại là, lần sau nhất định phải làm cho người ta tắt thở, hiện tại chủ nhân thật đáng sợ... Phong Khuynh Dao tự nhận ngày thường là người có lực không chế cực tốt, chính là vì cái gì nàng hiện tại có loại xúc động muốn đánh chết cô nương này? Cứng đờ cười cười, ghen ghét thanh âm nói: “Ta kêu Phong Khuynh Dao, đa tạ cô nương... Đa tạ kiếm huynh.”

Mặc kệ như thế nào, cô nương này đã cứu chính mình một mạng. Vu Hoan không để bụng nhún vai, dùng chân đá đá lửa trại, ngược lại đem tầm mắt hướng núi rừng đen nhánh phía trước. Phong Khuynh Dao cũng không dám nói nhiều, nàng thật đúng là sợ cô nương này có gì không hài lòng liền đem chính mình chém chết tại vùng hoang vu dã ngoại này. Chờ đến hừng đông, Phong Khuynh Dao tâm mới tỉnh thả xuống dưới, bên hông miệng vết thương so với nàng tưởng tượng tốt hơn rất nhiều. Kia thảo dược cũng không biết là cái gì, thế nhưng so với đan dược bình thường hiệu còn hiệu quả hơn. “Cô nương, đa tạ ân cứu mạng của ngươi, ta còn có chuyện quan trọng, nếu là cô nương có nhu cầu hãy đến Phong Tuyết thành Phong gia tìm ta.”

Phong Khuynh Dao đỡ thân cây đứng lên, sắc mặt như cũ tái nhợt. Vu Hoan đứng ở trước mặt lửa trại đã dập tắt, từng đợt từng đợt khói nhẹ vòng quanh nàng, che đi thần sắc của nàng. “Ngạ, hảo.”

Vu Hoan sau một lúc lâu mới đáp về hai chữ. Phong Khuynh Dao chần chờ nhìn nàng một cái, cuối cùng cắn răng khập khiễng rời đi. Thẳng đến khi thân ảnh của nàng biến mất, Vu Hoan mới xoay người, một bộ dáng còn buồn ngủ, mê mang nhìn mảnh đất trống đã không còn ai. “Ông...”

Thiên Khuyết Kiếm bay đến trước mặt Vu Hoan, xoắn thân kiếm để chứng tỏ nó còn tồn tại. Vu Hoan tâm tình tốt không có gạt nó đi, mà là đem nó trực tiếp ném ra ngoài, ở không trung quay cuồng vài vòng, dừng lại ở trên một đồng loạn thạch. Thiên Khuyết Kiếm giận, nó chính là Thiên Khuyết Kiếm mà người khác tha thiết ước mơ à! Vì sao chủ nhân một chút cũng không yêu thương nó!! “Ngươi muốn đi đâu?”

Vu Hoan nhìn lướt qua chữ to trong không khí, nhấc chân liền đi theo phương hướng Phong Khuynh Dao vừa rời đi. Chữ to không thuận theo không buông tha đi theo nàng, nàng tầm mắt đến chỗ nào, tự thể liền bay tới chỗ nào. Vu Hoan giận không thể át dùng tay tán ra kia mấy cái chữ to, “Ngươi đi chưa, lão tử còn có thể đi chỗ nào, lão tử đi tìm Thần Khí cho ngươi!”

“Ngươi như thế nào biết trên người nàng có Thần Khí?”

“Lão tử chính là biết, nếu không phục chính ngươi đi tìm à!”

Vu Hoan rống giận xong liền vui đùa đi đường. Nàng nào biết cái gì Thần Khí, bất quá là thuận miệng bịa chuyện. Ý vào thực lực cường liền chèn ép nàng, đừng để cho nàng tìm được Thần Khí, tìm được rồi nàng thế nào cũng phải hủy diệt cho hả giận. Dung Chiêu kỳ thật có chút vô tội, hẳn chỉ là muốn hỏi một chút... Không nghĩ tới Vu Hoan sẽ đột nhiên phát giận. Nếu không phải biết nữ nhân này vẫn luôn như thế này, tâm tình bất định, tính tình nói đến là đến, hẳn thật đúng là cho rằng chính mình làm cái việc đại nghịch bất đạo gì. “Đừng để cho nàng chạy, bắt lấy nàng.”

“Ồ bên kia, mau, mau ngăn lại nàng.”

Vu Hoan vẫn luôn rừ đầu đi, đi đến chỗ nào nàng hoàn toàn không biết, ai biết ngừng đầu liền nhìn đến Phong Khuynh Dao nghiêng ngả lao đảo hướng tới chính mình chạy tới, trên tay còn cầm một gốc cây phiếm ánh sáng tím. Vu Hoan con ngươi hơi hơi nheo lại, cái kia hiện tại trên đại lục này còn có ư? “Ta muốn cái kia.”

Vu Hoan xóc xóc mí mắt, ngươi muốn thì chính mình đi đoạt lấy a, liên quan đến nàng cái rắm a “Ta muốn cái kia.”

Dung Chiêu thanh âm đột nhiên vang lên ở bên tai Vu Hoan, dọa nàng nhảy dựng. Vu Hoan sắc mặt đổi đổi, cười tùm tùm đáp: “Ta lại không cần.”

“Cô nương, chạy mau.”

Vu Hoan nói vừa xong, Phong Khuynh Dao liền đến trước mặt nàng, lôi kéo nàng chạy. Vu Hoan bất động, tầm mắt ở bốn phía nhìn quanh một chút, này mẹ nó nhiều đường như vậy, ngươi đi chỗ nào? Này tuyệt đối là dụng tâm kín đáo! Phong Khuynh Dao trên mặt tái nhợt tất cả đều là mồ hôi, bên hông vốn miệng vết thương đã tốt không sai biệt lắm lại bắt đầu chảy ra vết máu đỏ thẫm “Vây lên.”

“Lão đại, còn có cái nữ nhân.”

Người đến là một đám nam tử, tuổi lớn nhất bất quá tầm bốn mươi mấy, mỗi người trên mặt đều là hung thần ác sát, thực lực không thấp. Đại lục này tu luyện linh lực, từ Tội Thể, Luyện Hồn, Nhân Linh, Hóa Huyền, Thiên Tôn, Chuẩn Thánh, Trung Thánh, đến Thánh Chủ. Những kẻ thiên phú giống nhau đến Hóa Huyền liền tính là cuối, mà những người này đều là Hóa Huyền trung cấp hoặc trở lên, đủ để chứng minh bọn họ thân phận bất phàm. Phong

Khuynh Dao thờ hồn hển, cảnh giác nhìn đám người đem các nàng vây quanh, bảo hộ đồ vật trong tay càng thêm cẩn trọng. “Cô nương, xin lỗi, liên lụy người.”

Phong Khuynh Dao thanh âm tràn đầy xin lỗi. Kỳ thật vừa rồi nàng hoàn toàn không cần thiết chạy đến bên này, cũng không biết vì sao nàng cảm thấy nữ tử này có thể lại cứu nàng một mạng, cho nên mới lâm thời sửa lại phương hướng. Nàng không sợ chết, nhưng là hiện tại nàng không thể chết... “Nói xin lỗi có ích lợi gì?”

Vu Hoan lạnh như băng ngữ khí làm Phong Khuynh Dao trên mặt thần sắc xin lỗi cứng đờ. Vốn dĩ nàng đã cứu chính mình một mạng, hiện giờ lại liên lụy nàng, là ai cũng đều sẽ sinh khí... “Ta biết cô nương sinh khí, nhưng nếu là...”

“Ta không có hứng thú cứu người.”

Vu Hoan đánh gãy Phong Khuynh Dao nói, nàng hiện tại tự thân khó bảo toàn, chỗ nào có rảnh quan việc người khác. Dem Thiên Khuyết Kiếm cầm bên cạnh nàng cầm trong tay, ước lượng một chút, vây quanh các nàng những người đó còn tưởng rằng Vu Hoan muốn động thủ, tức khắc không khí khẩn trương lên. Vu Hoan bĩu môi, nàng cũng không phải là người bạo lực như vậy. Thân hình hơi hơi đông đưa, trong vòng vây liền không có Vu Hoan bóng dáng. “Các người ân oán cùng ta không quan hệ, tốt nhất không cần dính dáng đến ta, bằng không...”

Vu Hoan đứng ở phía sau bọn họ, đáy mắt hiện lên một tia hàn quang khát máu, nàng cũng không phải là hạng người nương tay lương thiện. Những người đó nghe được thanh âm, động tác nhất trí nhìn lại đây, mọi người trên mặt đều là một mảnh mê mang, này trước sau bất quá một cái hô hấp, nữ nhân này như thế nào thoát ly được vòng vây? Không có người nhìn đến, cũng không có người biết nàng là như thế nào làm được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ta đối ý không được sao

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Mọi người nhìn nhau liếc mắt một cái, trong đó hai người châu đầu ghé tai một phen, cuối cùng quyết định không đi trêu chọc nữ nhân kia. Mục đích của bọn họ vốn dĩ cũng không phải nàng, phát sinh ra biến cố còn mất nhiều hơn được.

Phong Khuynh Dao thấy Vu Hoan thật sự không có ý tứ muốn giúp chính mình, trên mặt có vài phần ngạc nhiên, theo sau đó là cười khổ lắc đầu.

Cô ấy cũng không có nghĩa vụ cứu mình, nàng không trách Vu Hoan.

Hôm nay nàng định trước là phải chôn vùi ở chỗ này rồi. “Ta muốn Thất Thái Liên Hoa.” Dung Chiêu không thuận theo, không buông tha ở bên tai Vu Hoan niệm những lời này.

Hắn thanh âm tuy rằng dễ nghe, nhưng mà không có cảm tình, có vẻ rất là hà khắc, làm Vu Hoan đáy lòng bức bối.

Nhéo Thiên Khuyết Kiếm trong tay, ấn đường nàng nhảy loạn, thật muốn chém chết người nam nhân này, dờ mờ!

Bên kia Phong Khuynh Dao sức chiến đấu cơ bản bằng không, đám người kia hai ba chiêu liền đem nàng đánh đổ. Hiển nhiên những người đó mục đích cũng là Thất Thái Liên Hoa, đoạt đồ vật xong liền đối với Phong Khuynh Dao nằm trên mặt đất hơi thờ thoi thóp đầu không nhìn thêm một cái.

“Ta giúp người xử lý ba cái, muốn đồ vật chính mình đi đoạt lấy.” Vu Hoan ném xuống những lời này, xách theo Thiên Khuyết Kiếm liền vọt vào đám người kia.

Nói ba cái, chính là ba cái, không hơn không kém.

Chờ những người đó nằm trên mặt đất không còn hô hấp, những kẻ khác còn chưa phản ứng lại đây.

“Dựa vào, bà nội người, người đây là ý tứ gì? Không phải nói nước giếng không phạm nước sông sao?” Trong đó có một hán tử nộ khí đằng đằng chỉ vào Vu Hoan, tròn mắt đều trừng đến muốn lời ra.

Vu Hoan ném xuống Thiên Khuyết Kiếm nhiễm máu, binh khí rớt ở trên đá vụn, phát ra một trận thanh âm thanh thúy.

“Thì sao, ta hối hận không được sao?”

Những người còn lại đều là biểu tình như ăn phải ruồi bọ táo bón, kiêu ngạo, thật con mẹ nó quá kiêu ngạo!!

“Giết nàng! báo thù cho các huynh đệ!” Không biết là ai rống lên một câu, tình hình tức khắc liền hỗn loạn lên.

Vu Hoan nói không động thủ thật sự không động thủ, nàng thân hình nhẹ nhàng xuyên qua đám người, những người đó chính là không sờ đến một mảnh góc áo của nàng.

Dung Chiêu bắt đầu đi đành phải không chế Thiên Khuyết Kiếm bị mọi người đâm tới đâm lui, đem những họ chém chết.

Cuối cùng một người ngã xuống, Thiên Khuyết Kiếm lập tức liền rút trên mặt đất.

Thiên Khuyết Kiếm thật vô cùng ủy khuất: “...” Nó là Thần Khí được không! Có cần hay không không cứ như vậy ghét bỏ nó!

Quan trọng nhất chính là, chủ nhân ghét bỏ nó liền thôi đi, mẹ nó kiếm linh có tư cách gì ghét bỏ nó!!

Dung Chiêu từ trong Thiên Khuyết Kiếm lách mình ra tới, Vu Hoan lúc này mới thấy rõ kiện áo tím trên người hắn. Không phải thâm tử sắc, như là tím lam, từ cổ tay áo đến cổ áo đều thêu hoa văn, uốn lượn không ngừng, vừa thấy lại có điểm tựa một con kỳ lân giương nanh múa vuốt. Vạt áo chỗ điểm xuyết chỉ bạc, tường vân hình thức, chính thể đồ án giống như là một con kỳ lân, chân đạp tường vân.

Chính là nhìn kỹ cũng chỉ có thể nhìn đến những cái hoa văn tinh mỹ đó, căn bản không có gì đặc biệt.

Cũng không biết là nguyên liệu gì, nhìn qua có chút phản quang, mẹ nó so với nam nhân này, chính mình ăn mặc đều là rác rưởi.

Dung Chiêu nhìn cũng không thèm nhìn Vu Hoan, trực tiếp đi đến bên cạnh một cái hán tử, trước dùng chân đem đóa hoa đá đến địa phương sạch sẽ bên cạnh.

Sau đó mới khom lưng đem nó nhặt lên tới, bàn tay trắng đến trong suốt vừa tiếp xúc với Thất thái liên hoa, đóa hoa vốn phỉếm ánh sáng tím bảy màu liền bắt đầu uể oải.

Đầu tiên là ánh sáng tan rã, tiếp theo cả cây cũng mất đi sinh cơ.

“Không... Không cần!” Phong Khuynh Dao còn một hơi cuối cùng, trơ mắt nhìn Thất thái liên hoa mất đi sinh cơ.

Trên mặt tuyệt vọng cùng cầu xin đan chéo ở bên nhau, xem đến Vu Hoan đều có chút động dung.

Thất thái liên hoa nghe đồn có thể cải tử hồi sinh, tái tạo thân thể, kỳ thật có điểm nói ngoa, nhiều lắm chỉ là thánh dược chữa thương đỉnh cấp. Phong Khuynh Dao cần cái này đại khái là cho ai bị trọng thương đi, đáng tiếc nha, bị Dung Chiêu tiện nhân này nhanh chân đến trước.

Dung Chiêu ném xuống Thất thái liên hoa trong tay đã khô héo, ánh mắt hơi đổi, rơi xuống trên người Phong Khuynh Dao.

Một lát lại nhìn về phía Vu Hoan, cánh môi giật giật, “Cứu nàng.”

“Dựa vào cái gì?” Vu Hoan nhướn mày, nàng lại không phải người hầu, dựa vào cái gì phải nghe hắn?

“...”

Dung Chiêu nhấp môi không nói, đạm mạc trên mặt xuất hiện một tia rồi rầm. Phong Khuynh Dao đang trọng thương bị quên lãng: “...” Đột nhiên cảm thấy đã chết còn tốt hơn.

Vu Hoan đứng bất động, không biết như đi vào cõi thần tiên đi nơi nào, Dung Chiêu vẫn luôn vẫn duy trì rồi rầm thần sắc.

Hai người giằng co đến khi Phong Khuynh Dao chống đỡ không được, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, Vu Hoan mới nâng cằm, chậm rì rì nói: “Đã chết, người đoạt đồ vật của người ta mà không phụ trách?”

Dung Chiêu cau mày, hầu kết trên dưới lẫn lộn rất nhiều lần, mới bình tĩnh nói: “Ta lại không phải đoạt từ trên tay nàng, không cần phụ trách.”

Vu Hoan trầm mặc, nàng thế nhưng không còn lời gì để nói.

Thiên Khuyết Kiếm ở không trung ong ong, lấy này tới nhắc nhở sự tồn tại của chính mình, còn phía dưới hai người, một người suy nghĩ muốn hay không chôn thi thể, một người suy nghĩ muốn hay không đi lên bờ hai đảo nữa tránh cho lần thứ hai phiền toái.

Muốn đi lên bờ đảo tự nhiên là Vu Hoan.

“Người có thể duy trì hình người?” Vu Hoan thấy Dung Chiêu thế nhưng không có biến mất, có chút kinh ngạc hỏi đến.

Dung Chiêu một bên xắn tay áo một bên gật đầu, “Thất thái liên hoa có thể chống đỡ ta duy trì hình người một thời gian.”

“Người xắn tay áo làm cái gì?” Vu Hoan nhìn cánh tay bại lộ ở trong không khí, trắng đến không bình thường, mắt tự nhiên nuốt nuốt nước miếng. Dung Chiêu đi hướng Phong Khuynh Dao, một tay đem nàng xách lên, dùng ngữ khí tự thuật nói: “Chôn.”

“Chôn...” Chôn? “Ngươi điên rồi, nàng còn sống.” Vu Hoan tiến lên đem Phong Khuynh Dao từ trong tay hắn giải cứu xuống dưới.

“Ngươi không phải nói nàng đã chết sao?” Dung Chiêu ngữ điệu có chút phập phồng, tựa hồ khó hiểu Vu Hoan vì cái gì trước sau nói không đồng nhất.

Vu Hoan khoe miệng vừa kéo, đem Phong Khuynh Dao đặt ở trên mặt đất, lúc này mới thay biểu tình hết thuốc chữa, “Ta nói nàng đã chết ngươi liền tin nàng đã chết? Ngươi không biết tự mình xem sao? Ta nói ta là Sáng Thế Thần ngươi cũng tin sao?”

“Tin.” Dung Chiêu vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Vu Hoan một ngụm máu phun ra, nam nhân này mẹ nó có bệnh!

Còn là bệnh nguy kịch không có thuốc nào cứu được!

“Ngươi đi xa ra, đừng tới gần ta.” Chỉ số thông minh thấp là sẽ bị lây bệnh, nàng không cần cùng người nam nhân này ở cạnh nhau.

Dung Chiêu nhấp môi nhìn Vu Hoan, thấy nàng biểu tình kiên quyết, con ngươi ghét bỏ dày đặc, dưới chân nhẹ nhàng vài bước, rời xa Vu Hoan.

“Lại xa một chút.” Vu Hoan vẫy vẫy tay, làm Dung Chiêu lại đi vài bước.

Dung Chiêu chân chờ, nói: “Nơi này đã cách ngươi rất xa.”

Dung Chiêu biểu tình thực nghiêm túc, ngữ khí thực nghiêm túc, nói đến Vu Hoan không lời gì để nói.

Vu Hoan không kiên nhẫn xoa tóc, “Được được được, ngươi đợi, không được nhúc nhích, đừng tưởng rằng ngươi thực lực cao cường là có thể thế nào ta, nói cho ngươi lão tử không bao giờ ăn thiệt.”

Được Vu Hoan cho phép, Dung Chiêu liền như tượng điêu khắc đứng ở nơi đó, ngẫu nhiên sẽ đem tầm mắt dừng ở Vu Hoan, đáy mắt thâm u chỉ sắc dần dần dày lên.

Lần đầu tiên thấy nàng là ở chỗ di tích kia, lúc ấy nàng một thân chặt vật, chỉ là quý tôn tu vi, lại dám cùng quý tiên đối chiến.

Cuối cùng vẫn là nàng thắng, lúc ấy hắn liền cảm thấy nữ tử này ý chí thực kiên định.

Sau lại cùng nàng khế ước mới phát hiện thực lực của nàng căn bản không ngừng ở quý tôn, nàng là vì tiến vào di tích mà dùng biện pháp áp chế thực lực.

Hắn cùng nàng khế ước thời gian cũng không ngắn, chính là hắn thế nhưng vẫn luôn chưa thấy rõ thực lực của nàng.

Gặp mạnh tắc cường, đối thủ càng cường nàng càng bộc phát ra thực lực làm người kinh ngạc, dường như không có điểm kết thúc, hắn chưa bao giờ biết quý tu lại có thể tu luyện đến cái loại tình trạng này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Trung thu thật vui vẻ

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan đem Phong Khuynh Dao đơn giản băng bó một chút liền xong việc, vốn là muốn đem nàng ném tới bụi cỏ, có thể sống sót hay không hoàn toàn tùy vào vận khí của nàng.

Thế mà Dung Chiêu chết sống nhất quyết không chịu đi, một hai phải chờ Phong Khuynh Dao tỉnh lại.

Chờ liền chờ đi, Vu Hoan nhin, dù sao nàng cũng không nghĩ đi tìm cái gì Thần Khí.

Nhưng là!

Mẹ nó hiện tại là tình huống như thế nào?

Dung Chiêu vẻ mặt nghiêm túc nhìn Phong Khuynh Dao nằm trên mặt đất, “Nàng là ai?”

Không sai, thứ này thế nhưng mất trí nhớ!

Hơn nữa là mỗi nửa canh giờ mất trí nhớ một lần, này đã là lần thứ ba hấn hỏi cái vấn đề này.

“Không quen biết, chúng ta có thể đi chưa?”

Vu Hoan lần này học khôn, lắc đầu phủ nhận.

Dung Chiêu cau mày, theo bản năng lắc đầu, “Không được.”

Vu Hoan phát điên, tức giận trừng mắt nhìn Dung Chiêu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi hôm nay nếu không nói ra được lý do rõ ràng, xem ta không đánh chết ngươi mới là lạ!”

“Không biết.”

Xốc bàn, mất trí nhớ tốt thật!

Dung Chiêu vô cớ gây rối, Vu Hoan thật sự là không có biện pháp, đành phải một lần nữa cấp Phong Khuynh Dao băng bó, lần này không chờ bao lâu Phong Khuynh Dao liền tỉnh lại.

“Xem, nàng đã tỉnh, đại gia, chúng ta có thể đi rồi sao?” Không biết nàng có chứng nôn nóng sao? Không biết nàng ở cùng một địa phương lâu sẽ khó chịu sao?

Nàng rút cuộc là đâm phải cái vận gì mới có thể gặp gỡ tên Dung Chiêu kỳ ba này!

Dung Chiêu gạt đầu, Vu Hoan lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhấc chân liền đi, lần sau mẹ nó còn xen vào việc người khác nàng liền băm tay!

Dung Chiêu chờ Vu Hoan đi được một khoảng cách, mới thông thả đi theo.

Thiên Khuyết Kiếm bị quên lãng: “...” Không mang theo nó thật sao?

Phong Khuynh Dao bị làm lơ: “...” Nàng nhất định là đòi trước mắc nợ cô nương này.

Phong Khuynh Dao biết chính mình tình huống hiện tại, muốn sống sót căn bản không có khả năng, hơn nữa...

Thất thái liên hoa cũng không có, Nguyên Thanh sợ là...

Không, mặc kệ như thế nào nàng cũng muốn thấy mặt Nguyên Thanh.

Phong Khuynh Dao dấy mắt một mảnh kiên định, nhìn thân ảnh sắp biến mất, nàng cắn răng từ trên mặt đất đứng lên, lung lay đi theo.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu đều biết Phong Khuynh Dao theo ở phía sau, chính là hai người đều lười mở miệng đuổi người, cho nên Phong Khuynh Dao thực may mắn đi theo phía sau bọn họ.

Nếu là Phong Khuynh Dao biết hai người này cho chính mình đi theo chỉ là bởi vì lười mở miệng, nàng phỏng chừng sẽ trực tiếp tức chết.

Thật vất vả mới tới một cái trấn nhỏ, Phong Khuynh Dao rút cuộc chống đỡ không nổi, té xỉu ở cửa trấn nhỏ.

Trấn nhỏ phi thường nhiệt tình, thấy người té xỉu lập tức liền có người tiến lên đem Phong Khuynh Dao đỡ lên, nhân tiện Vu Hoan cùng Dung Chiêu cách nàng không xa cũng bị một đám người hoàn toàn không màng Vu Hoan giải thích, đưa bọn họ nửa kéo nửa túm, kéo đến một cái y quán.

“Người bệnh mất máu quá nhiều, kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng, nơi này sợ là không thể trị liệu.” Một lão nhân lắc đầu thở dài, một bộ tiếc hận.

Vu Hoan còn bị người túm: “Ta đã nói ta không quen biết nàng, có thể hay không thả ta đi?”

Xốc bàn, nàng lớn lên như vậy không dọa người à?

“Ngươi cô nương này thế nào lại như vậy, ta rõ ràng nhìn thấy nàng là cùng các ngươi đến, hiện giờ cô nương kia trọng thương hôn mê, ngươi thế nhưng nói không quen biết, nếu là cô nương kia tỉnh lại còn không phải rất thương tâm?” Đại thẩm thứ nhất túm Vu Hoan, tận tình khuyên bảo.

Vu Hoan hận không thể một cái tát chụp chết nàng, ngươi mẹ nó nào con mắt thấy được, nói ra, ta giúp ngươi móc xuống!!!

Loại việc ác độc này cũng chỉ có thể để dưới đáy lòng giấu lại, trên thực tế Vu Hoan là cái dạng này.

“Đại thẩm, ta thật sự không quen biết cô nương kia, thật sự, ta với hắn đi cùng nhau, nàng khi nào đi đến sau chúng ta, ta cũng không biết, ngươi xem ta này, da bạch mạo mỹ, sạch sẽ đến giống như tiên nữ, sao có thể có đồng bạn lòi thối muốn chết như vậy chứ?”

Vu Hoan bắt lấy tay đại thẩm thứ nhất, vẻ mặt đưa đám không biết xấu hổ khen chính mình.

Đại thẩm thứ hai có chút hoài nghi đem Vu Hoan cùng Phong Khuynh Dao trên giường đối lập một chút, thật đúng là khác biệt rất lớn...

Chẳng lẽ các nàng thật sự không phải cùng nhau?

“Các ngươi thật sự không quen biết?” Đại thẩm thứ 3 nhìn chăm chăm Vu Hoan, dường như muốn từ trên mặt nàng phân biệt ra thật giả.

“Thật sự không quen biết, bốn tiểu thư là cái gì thân phận, sao có thể sẽ nhận thức người như vậy.” Vu Hoan tiếp tục không biết xấu hổ miệng đầy bịa chuyện.

Vẫn luôn bị bắt lấy Dung Chiêu cũng phối hợp gật đầu.

Mọi người thấy Vu Hoan không giống như là nói dối, tức khắc vừa rồi còn vẻ mặt lo lắng, lập tức liền trở nên hung thần ác sát lên.

Túm Vu Hoan liền kéo ra bên ngoài, trong miệng còn hùng hùng hổ hổ, “Đen đui, hôm nay lại khai trương không được.”

“Nhanh lên đem bọn họ ném văng ra, còn có nữ nhân kia nữa, chết ở chỗ này mới là thật sự đen đui.” Lời này là cái kia lão nhân nói, nơi nào còn có bộ dáng trách trời thương dân vừa rồi.

Vu Hoan tùy ý những người đó đem chính mình kéo tới trấn nhỏ ngoại.

“Mau cút, không cho phép ở nơi này.” Đại thẩm số 2 hung tợn kêu la một câu, mang theo một đám người nâng Phong Khuynh Dao hướng một phương hướng khác đi.

Vu Hoan xoa cánh tay bị người túm đầu, nhìn Dung Chiêu bên cạnh như cũ vẻ mặt bình tĩnh, dường như vừa rồi cái gì cũng không phát sinh, tức khắc liền tức giận lên.

“Ngươi lúc trước vì cái gì không đuổi Phong Khuynh Dao đi?”

Dung Chiêu bình tĩnh nghiêng đầu nhìn Vu Hoan, “Phong Khuynh Dao là ai?”

Mẹ nó lại mất trí nhớ.

“Chính là vừa rồi nữ nhân kia, ngươi mẹ nó nếu là đuổi nàng, chúng ta sẽ bị đàn đại thẩm này coi trọng?” Vu Hoan chỉ vào đám người còn không có hoàn toàn biến mất, đầy mặt phẫn nộ.

Thật vất vả nhìn thấy con người, thế nhưng gặp một cái hắc trấn, nếu không phải nàng thông minh, nói không quen biết Phong Khuynh Dao, lúc này bọn họ còn không phải bị lừa sao?

Tuy rằng những người đó thực lực không cao, nhưng là người nhiều, sát lên thực phiền toái có được không!

“Ngươi không phải cũng không đuổi nàng đi?” Dung Chiêu phản bác, nghiêm túc biểu tình làm Vu Hoan tức khắc liền ghen ghét.

Còn dám bắt lại nàng?

Ta dựa vào, rốt cuộc là ai đem nàng biến thành hiện tại cái dạng này a!

Có cảm thấy thẹn tâm chút nào không!

Vu Hoan gắt gỏng cực điểm, thao túng Thiên Nguyệt Kiếm không biết từ địa phương nào chui ra tới, liền hướng ngực Dung Chiêu đâm tới.

Dung Chiêu con ngươi nháy mắt âm lãnh xuống, bắt quá thân hình lại là không nhúc nhích, tùy ý Thiên Nguyệt Kiếm xuyên qua ngực.

“Ngươi mẹ nó không biết tránh a!” Vu Hoan thấy Dung Chiêu thế nhưng không né không tránh, Thiên Nguyệt Kiếm trong tay lại khấn trương vài phần, ánh mắt nhiều thêm vài phần mất tự nhiên.

Dung Chiêu cảm thân Thiên Nguyệt Kiếm, ngữ khí đậm nhạt, “Nó không gây thương tổn ta.”

Vu Hoan đem Thiên Nguyệt Kiếm rút ra, vẻ mặt ghét bỏ ném đi, “Vô dụng.”

Thiên Nguyệt Kiếm ọc ọc run run, mẹ nó đây là kiếm linh của nó, liền tính nó đâm cả trăm lần, kiếm linh cũng sẽ không có nửa điểm tổn thất được ấy chứ!

Chủ nhân chỉ số thông minh của bị câu ăn sao?

Vu Hoan một cái mắt lạnh trừng qua, Thiên Nguyệt Kiếm lập tức không dám loạn tưởng, ngoan ngoãn đứng ở không trung, nếu nó mà là người, lúc này khẳng định là ôm cánh tay co thành một đoàn, nỗ lực thu lại sự tồn tại của chính mình.

Chủ nhân thật đáng sợ, kiếm linh cũng thật đáng sợ, nó vốn nên là Thần Khí vô cùng phong cách, vì cái gì cuối cùng sẽ rơi vào kết cục này?

“Mẹ nó tám đời xui xẻo, lão tử mới có thể gặp gỡ ngươi, Dung Chiêu đòi trước ta có phải hay không đoạt vợ ngươi, ngươi muốn như vậy đây đưa cùng ta?” Vu Hoan quay đầu đi ngược hướng với trần nhỏ, một bên ác niệm.

“Ngươi nói ta thành quỷ làm tốt lắm, đột nhiên bị chém thành người đã thực đáng thương, ngươi mẹ nó còn muốn ám ta không bỏ, trên đời này nhiều người như vậy, ngươi tìm ai không tìm, một hai phải tìm tới ta!”

Dung Chiêu trầm mặc đi theo sau Vu Hoan, khuôn mặt tuấn tú đậm mạc, thanh thanh lãnh lãnh, không có một tia nhân khí, giống như tiên nhân rơi vào phạm trần, thanh lãnh cao quý, khuynh thế thoát tục.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Có thể hay không lấy thân báo đáp

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan bước chân cũng không mau, Dung Chiêu lại đi cùng đến có chút cố hết sức, bởi vì từ vừa nãy, nàng miệng liền không dừng qua.

Chẳng những thăm hỏi tổ tông mười tám đời hần, cả Sáng Thế Thần đều thăm hỏi một lần.

Không hề lặp lại một cái nào.

Lúc trước hần rút cuộc là coi trọng nữ nhân này ở điểm nào mà muốn cùng nàng khế ước?

“Ta nói cho ngươi Dung Chiêu, lão tử giúp ngươi tìm cái gì Thần Khí ngươi liền cho rằng lão tử là khuất phục với ngươi? Chờ lão tử khôi phục quý thân, ngươi cứ chờ lão tử, không đem ngươi tước thành từng khối từng khối, lão tử liền cùng họ với ngươi.”

Phía trước cô nương một câu một cái lão tử, mặt sau nam tử cúi mặt xuống, thấy không rõ trên biểu tình.

Người đi ngang qua đều là che miệng cười trộm, bị Vu Hoan trừng liếc mắt một cái lại vội vàng rời đi.

Thật vất vả đuổi tới một thành trì khá lớn. Nhưng mà nhân gia đóng cửa...

Đỉnh đầu đầy sao trời, bên cạnh nhấp nhô không nói Dung Chiêu, bên kia Thiên Khuyết Kiếm xiêu xiêu vẹo vẹo treo ở trong không khí.

Thời điểm có người Thiên Khuyết Kiếm đều là ẩn thân ở bọn họ bên người, chỉ lúc không có ai mới có thể hiện lộ ra tới.

Nhà người khác Thần Khí đều là được người cung kính, chỉ có nó chẳng những bị kiếm linh của mình ghét, còn phải bị chủ nhân ghét.

Có thể hay không vui sướng làm Thần Khí!

“Thiên Khuyết Kiếm ngươi mẹ nó lại xoắn đến xoắn đi tin hay không lão tử đem ngươi hủy.”

Vu Hoan vốn là bức bối, Thiên Khuyết Kiếm còn ở bên cạnh động, nàng không phát hỏa mới là lạ.

Học Dung Chiêu kia, tốt xấu cũng biết sai rồi, giống như cái u linh đi theo.

U linh?

Vu Hoan xoay một chút quay đầu lại nhìn về phía nơi xa một cây đại thụ, vừa rồi nàng hần là không nhìn lầm đi?

Dung Chiêu nhận thấy được Vu Hoan động tác, cũng nhìn qua. “Dung Chiêu, ngươi qua đi nhìn xem bên kia có phải hay không có cái gì.” Vu Hoan chỉ chỉ đại thụ, mở miệng kêu Dung Chiêu.

“Vì cái gì muốn ta đi?” Dung Chiêu khó hiểu, nàng không có chân sao?

Vu Hoan còn không có tiêu tán lửa giận, liền rống, “Kêu ngươi đi liền đi, vô nghĩa nhiều như vậy, có nghĩ tìm Thần Khí nữa không!”

Dung Chiêu giật giật cánh môi, muốn hỏi hần có đi hay không cùng tìm Thần Khí có cái gì quan hệ.

Nhưng là thấy Vu Hoan thật sự sinh khí, đến bên miệng nói lại nuốt đi xuống, có chút không tình nguyện hướng bên kia đi.

Mồ quý sau đại thụ nhìn tới bóng người gần chính mình tức khắc liền hai mắt sáng như sao.

Hahaha, vị này mỹ nhân lớn lên thật xinh đẹp a, rất thích!

Dung Chiêu đứng cách đại thụ một thước, cau mày nhìn từ đại thụ mặt sau lần ra một đoàn hắc ảnh, ghét bỏ lui một bước.

“Mỹ... Mỹ nhân, ngươi kêu gì? Có hôn phối chưa, ta... ta...” Diêm Tổ vẻ mặt thẹn thùng nhìn Dung Chiêu, ta nửa ngày cũng không ra cái nguyên do gì.

“Ngươi mất mùi a, hán như vậy cũng kêu mỹ nhân?” Vu Hoan mắt bốc hỏa hấp tấp vọt lại đây, nhìn Diêm Tổ, một bộ lão tử liền biết là ngươi.

Diêm Tổ nhìn đến Vu Hoan tức khắc run đến giống như cái sàng, hướng bên cạnh liền trốn đến Dung Chiêu phía sau.

“Tổ tông, ta thật vất vả mới tìm được ngươi, ngươi đừng ném ta.” Không biết có phải hay không có Dung Chiêu che chắn, Diêm Tổ nói chuyện không còn run run, “Ta mất không mùi, mỹ nhân vốn dĩ rất mỹ.”

Thiên Khuyết Kiếm xiêu xiêu vẹo vẹo vòng quanh Diêm Tổ cùng Dung Chiêu bay một vòng, đáy lòng kia kêu một cái vui sướng, nguyên lai bị áp bức không phải mình nó, hảo cân bằng nha.

Diêm Tổ nhìn đến Thiên Khuyết Kiếm, vốn là nửa trong suốt linh hồn trực tiếp biến thành trong suốt sắc, không chú ý đều nhìn không tới.

“Ngươi... Ngươi đừng tới đây... Tổ... Tổ tông, cứu mạng a, ô ô, ta sợ...” Diêm Tổ súc thành một đoàn, thanh âm đứt quãng, thật đáng thương.

Diêm Tổ tu vi quá thấp, Thiên Khuyết Kiếm lại là sáng thế chi kiếm, trên người chính khí không phải hán có thể thừa nhận, Vu Hoan đành phải đem Thiên Khuyết Kiếm ném đi ra ngoài.

Bị ném Thiên Khuyết Kiếm: “...” Vì sao bị thương luôn là nó, không công bằng!

“Mỹ nhân, mỹ nhân, ngươi còn không có trả lời ta đâu? Ngươi có hôn phối chưa? Có muốn để ý thêm một cái không?” Thiên Khuyết Kiếm rời xa, Diêm Tổ lập tức liền khôi phục nửa trong suốt.

“Mất mùi là bệnh.” Vu Hoan yên lặng ở bên cạnh phun tào.

Mẹ nó này một khuôn mặt bình thường rốt cuộc nơi nào mỹ, nơi nào mỹ!

Diêm Tổ rụt cổ, nhọc nhọc nói: “Tổ tông, ta không mất mùi...” Rõ ràng là ngươi mất mùi!

Vẫn luôn không nói chuyện Dung Chiêu, hướng Vu Hoan bước một bước, ghét bỏ nhìn Diêm Tổ, đạm mạc nói: “Ta là nam.”

Bị một người khen mỹ lâu như vậy không tức giận liền thôi, lâu như vậy mới trả lời, Dung Chiêu chỉ sợ là đệ nhất nhân.

“Nam... Nam...” Diêm Tổ như bị sấm đánh, nhìn đến Dung Chiêu hầu kết, chột hét lên, “Có... Có hầu kết... Thật là nam, a a a, tổ tông, ta bị người nam nhân lừa gạt, ô ô ô, ta trong sạch, ta hồn nhiên.”

Rốt cuộc là ai lừa gạt là ai a?

Mẹ nó nàng là xem sai cái gì sao?

Còn có ngươi hồn nhiên là cái quý gì a!

“Câm miệng.” Vu Hoan tức giận quát lớn một tiếng, này buổi tối quý khóc sói gào cũng không sợ đưa tới quý tu.

Diêm Tổ tức khắc thu thanh, thật cẩn thận nhìn Vu Hoan, đáng thương hề hề dấu miệng, dư quang quét đến Dung Chiêu, ánh mắt lập tức liền trở nên ai oán lên.

Ngươi ai oán cái mao a!

Vu Hoan mí mắt thẳng nhảy, thật muốn chém chết tiểu quý này, làm sao bây giờ!

Dung Chiêu nhưng thật ra không có gì phản ứng, ở hán trong mắt trừ bỏ Vu Hoan, người khác qua nửa canh giờ đều là mây bay.

Lúc trước hán cùng Vu Hoan khế ước, rất lớn nguyên nhân chính là bởi vì cái này.

Một người có thể làm hán nhớ kỹ, hán vì cái gì muốn buông tha nàng?

“Tổ... Tổ tông, ta... Ta ta... ta... cứu một người, ngươi... Ngươi...” Diêm Tổ thấy Vu Hoan một bộ dáng muốn ăn chính mình, tức khắc sợ tới mức

lấp bắp dòi đi Vu Hoan lực chú ý.

Vu Hoan lực chú ý xác thật bị dòi đi, nhưng nàng lại là cười lạnh lên.

“Người nói người kia sẽ không vừa lúc kêu Phong Khuynh Dao đi?”

“Tổ tông người thật là lợi hại, này đều có thể biết.” Diêm Tổ hưng phấn nhảy dựng lên, hoàn toàn không có chú ý tới mắt Vu Hoan lãnh đến độ mau kết băng.

Vui sướng đem một cái dây người là máu nữ tử từ sau đại thụ kéo ra tới.

“Tổ tông người xem, nàng sắp chết, người nói nàng chết sẽ biến thành quỷ tu sao? Ta là ân nhân cứu mạng nàng, người nói nàng có thể hay không lấy thân báo đáp ta?”

Nhân gia muốn chết người còn như vậy hưng phấn, người xác định nhân gia đã chết biến thành quỷ tu sẽ không cầm đao chém chết người?

Còn lấy thân báo đáp đâu, nôn!

“Hảo buồn rầu, ta chính là cái quỷ tu có nguyên tắc, liền tính nàng muốn lấy thân báo đáp, ta... Ta... Ta cũng sẽ cố mà làm đáp ứng.” Diêm Tổ nói xong liền về mặt thẹn thùng gục đầu xuống, thường thường liếc mắt một cái Phong Khuynh Dao, giống như cái tiểu tức phụ.

Vu Hoan vô ngữ đỡ trán, nàng quá coi thường Diêm Tổ tiểu quỷ này.

Thù đoạn tìm đối tượng quá mẹ nó cao!

Phong Khuynh Dao hơi thở đã thực yếu, phía trước Vu Hoan giúp nàng băng bó miệng vết thương không biết bị thứ gì lộng khai, máu tươi không ngừng thấm ra bên ngoài.

Diêm Tổ vừa rồi là đem Phong Khuynh Dao kéo ra tới, có thể làm Diêm Tổ là cấp thấp quỷ tu tiếp xúc đến, chứng minh Phong Khuynh Dao một chân đã bước vào quỷ môn quan.

Khó trách vừa rồi nàng chỉ cảm thấy đến hơi thở của quỷ, người sắp chết, trên người nhân khí sẽ bị quỷ khí bao trùm.

“Người ở nơi nào nhặt được nàng?” Nàng cùng nữ nhân này thật sự là nghiệt duyên, mẹ nó nàng đã tránh đi kết quả vẫn là có thể gặp gỡ.

“Không biết, dù sao là ở trong rừng, ta xem nàng sắp chết mới mang theo nàng.” Diêm Tổ dào dạt đắc ý nói.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Tiêu đề nhất định phải thật dài

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Phong Khuynh Dao trong ý thức mơ hồ dường như nghe được một thanh âm quen thuộc, nàng đã chết sao?

Bên tai không ngừng truyền đến tiếng ồn ào, đầu đầu đến dường như muốn vỡ ra.

Nàng thật sự đã chết?

“Nàng tỉnh nàng tỉnh. Tổ... Tổ tông, nàng tỉnh rồi.” Diêm Tổ hưng phấn tại chỗ loạn nhảy.

Vu Hoan đảo đảo lỗ tai, “Lão tử nghe được, nhỏ giọng lại, muốn chết a!”

Là cô nương kia thanh âm...

Phong Khuynh Dao trong lòng ngập ngừng, mỗi lần gặp được cô nương kia liền không có chuyện tốt.

Chính là nàng không thể không thừa nhận, nàng vài lần có thể sống sót cũng là ít nhiều nhờ cô nương này.

Thong thả mở mắt ra, Phong Khuynh Dao liếc mắt một cái liền thấy được chính mình trên mặt đất.

Không sai, chính là chính nàng, đầy người là máu nằm trong vũng máu, quen thuộc mặt mày tất cả đều là thần sắc tuyệt vọng giãy giụa.

“Nhìn đến chính mình thi thể là cái gì cảm giác?” Vu Hoan tiến đến trước mặt Phong Khuynh Dao, chấn trước thi thể nàng.

Phong Khuynh Dao sợ tới mức thối lui, nhưng nàng lại phát hiện chính mình đang phiêu phiêu. . .

Đã xảy ra cái gì?

“Cô nương, là ta cứu người nga, người muốn lấy thân báo đáp sao?” Diêm Tổ tiến lên đỡ lấy Phong Khuynh Dao, khoe khoang mở miệng.

Phong Khuynh Dao cứng đờ quay đầu, nhìn đến một bóng dáng nửa trong suốt, tức khắc sợ tới mức hét lên.

Vu Hoan đẩy lòng bức bối nháy mắt đã bị câu lên, trực tiếp tiến lên che lại miệng Phong Khuynh Dao.

“Ngô ngô... Ngô ngô ngô...”

“Kêu la cái gì, chưa thấy qua quý a? Ta buông ra, người đừng kêu, nếu không ta không cam đoan có thể vì tâm tình không tốt mà giết người?” Kiều mềm thanh âm ở nàng bên tai nổ tung, mang theo nồng đậm uy hiếp.

Phong Khuynh Dao đẩy lòng có hoảng loạn, hoảng sợ, bất lực, nghi hoặc, lại cũng từ Vu Hoan trên người cảm thụ tới một cỗ đáng sợ uy áp, không tự chủ được gật gật đầu.

Được Phong Khuynh Dao cam đoan, Vu Hoan thử buông ra nàng, thấy nàng thật sự không kêu, mới thối lui đến bên cạnh Dung Chiêu.

“Như người chứng kiến, người đã chết, hấn giết.” Vu Hoan chỉ vào Diêm Tổ bên cạnh đang hưng phấn.

Diêm Tổ sắc mặt biến đổi, khổ hề hề nhìn Vu Hoan, sao lại vạch trần hấn!

Phong Khuynh Dao quay đầu nhìn về phía Diêm Tổ, oán hận cảm xúc còn chưa có nẩy lên tới liền nghe Vu Hoan thanh âm lại vang lên.

“Thân thể của người đã đến cực hạn, hấn không giết người, người liền quý đều làm không thành.”

Đương nhiên Vu Hoan không nói chính là liền tính Diêm Tổ giết nàng, không có chính mình hỗ trợ, nàng vẫn như cũ chỉ có thể luân hồi.

Diêm Tổ cũng biết chính mình không có năng lực ở trong tay quý sai đoạt người, cho nên khi Vu Hoan nói những lời này cũng không có giải thích, hấn đối Vu Hoan cảm kích tức khắc bay lên cao.

Tổ tông quả nhiên là người tốt, hu hu hu, hấn muốn đi theo tổ tông hảo hảo làm người, a phi, thành quý!

“Ta...” Phong Khuynh Dao ngốc ngốc nhìn chính mình thi thể, nàng vẫn là không thể tin chính mình đã chết sự thật này.

Không phải người, nàng muốn như thế nào cùng Nguyên Thanh ở bên nhau?

“Cô nương, người đừng thương tâm, ta biết tâm tình của người, ta mới thành quý lúc ấy cũng là không cam lòng, nhưng là đã chết chính là đã chết, ai cũng thay đổi không được, người chỉ cần nỗ lực tu luyện, giống nhau có thể có được thân thể.” Diêm Tổ khó được đứng đắn an ủi Phong Khuynh Dao.

Nhưng mà Vu Hoan thật sự quá xem trọng hấn. . .

Ngay sau đó Diêm Tổ tiện tay mạng đủ đạo lên.

“Ta nói cho người nga, quý có thể so nhân loại khá hơn nhiều, chẳng những không cần đi đường, còn không cần ăn cơm, chỉ cần bước vào quý tu, không bị quý tu khác diệt liền sẽ vẫn luôn tồn tại, so nhân loại kia thọ mệnh hữu hạn không biết tốt hơn bao nhiêu lần.”

Diêm Tổ lời này nhưng thật ra nói không sai, quý tu thọ mệnh là vô hạn.

Sẽ có người hỏi cái này dạng sẽ không tạo thành quý tu tràn lan? Bá chiếm thế giới?

Vu Hoan chỉ có thể ha hả đáp, người nghĩ quá nhiều.

Nhân loại chết đi, chỉ có một phần ngàn người có thể trở thành quý tu, mà quý tu không đi theo bình thường lộ tuyến càng nhiều, kẻ sát quý để đoạt tu vi nhiều đếm không xuể, cho nên trên thế giới này quý tu căn bản không có bao nhiêu.

Cũng liền sẽ không tồn tại cái quý gì tu tràn lan, bá chiếm thế giới linh tinh không thực tế.

“Người an tĩnh trong chốc lát sẽ chết sao?” Vu Hoan đem Diêm Tổ kéo đến bên cạnh, “Người không thấy được nàng thương tâm sao?”

Diêm Tổ vừa đến bên cạnh Vu Hoan liền bắt đầu run run, “Ta... Ta, ta cũng là muốn khai đạo nàng thôi!”

Vu Hoan khóc miệng vừa kéo, “Cảm tạ người khai đạo, người vẫn là cảm miệng đi!” khai đạo xong, này muội tử liền quý đều không muốn làm.

Diêm Tổ che miệng, một bộ không cam lòng nhìn chăm chăm Phong Khuynh Dao, này rõ ràng là muội tử của hần!

Hần...

Ô ô ô, tổ tông thật đáng sợ!

“Mặc kệ thế nào, người còn tồn tại trên thế gian, việc người muốn làm vẫn như cũ có thể làm.” Vu Hoan rất ít có thời điểm cảm tính như vậy, nếu không phải muội tử là nàng từ quý sai trên tay đoạt tới, nàng thật đúng là không nghĩ quản.

Đều do tiểu quý kia, a a a, chém chết hần đi!

“Không...” Phong Khuynh Dao vẻ mặt tuyệt vọng lắc đầu, nước mắt đầy mặt, quý nước mắt đều là thực trân quý, mỗi một giọt đều ẩn chứa tu vi, như vậy rơi xuống, Phong Khuynh Dao phỏng chừng thực mau liền sẽ hồn phi phách tán.

“Muội muội đừng khóc a.” Diêm Tổ thấy Phong Khuynh Dao khóc, lập tức liền đã quên Vu Hoan nói, “Người như vậy khóc thực tổn thương thân thể.”

Vu Hoan hướng Diêm Tổ liếc mắt một cái, cũng không biết lúc trước là ai khóc đến vui sướng.

“Ta đã chết... Liền cái gì đều không có...” Phong Khuynh Dao chậm rãi lắc đầu, nước mắt rớt đến lợi hại hơn.

Thân ảnh trở nên so với trước trong suốt rất nhiều.

“Mẹ nó đều nói cho người quý tu là có thể tu luyện xuất thân thể tới, người có thể hay không hảo hảo nghe người ta nói!” Vu Hoan một trận rống giận, Phong Khuynh Dao bị dọa đến không dám khóc, ngẩng đầu nhìn Vu Hoan.

Hảo hảo nói chuyện người không nghe, một hai phải nàng đánh.

Nàng còn muốn làm cái an tĩnh nữ thiếu nữ đâu.

“Thật... Thật sự?” Phong Khuynh Dao trong lòng dâng lên một mặt hy vọng, quý tu có thể tu luyện được thân thể, nàng có phải hay không còn có cơ hội cùng Nguyên Thanh ở bên nhau?

“Lý luận thượng là như thế này không sai, nhưng là tu luyện ra thân thể cũng không phải một sớm một chiều, theo ta được biết, quý tu mất thời gian ngắn nhất tu luyện ra thân thể cũng dùng một trăm năm.”

“Người không nói lời nào không ai bảo người là người câm, người có phải hay không ngốc a!” Vu Hoan giận giữ, thuận tay cầm Thiên Khuyết Kiếm mới vừa lưu đến bên cạnh liền hướng tới Diêm Tổ ném qua.

Nàng khuyên bảo dễ dàng sao? Thật vất vả làm muội tử nhìn đến điểm hy vọng, một giây sau lại khiến cho nàng tuyệt vọng.

Này ngu xuẩn rốt cuộc là tưởng cứu nàng hay là muốn hại nàng!!

Diêm Tổ che miệng né tránh Thiên Khuyết Kiếm, nhưng hần phía sau chính là Phong Khuynh Dao, Thiên Khuyết Kiếm phản lại không kịp, trực tiếp từ Phong Khuynh Dao linh hồn xuyên qua đi.

Xuyên.....qua...đi...

Trường hợp lập tức liền quý dị lên, Thiên Khuyết Kiếm gây ra họa vèo một tiếng biến mất trong bóng đêm.

Mà Vu Hoan cũng là vẻ mặt rối rắm nhìn Phong Khuynh Dao, không bị Diêm Tổ hại chết, trước bị nàng hại chết?

Phong Khuynh Dao cúi đầu nhìn ngực bị Thiên Khuyết Kiếm thọc ra một cái động, càng ngày càng trong suốt trên mặt lộ ra chưa xốt tươi cười.

Nàng vốn là đáng chết, ở như thế nào trốn đều tránh không khỏi cái này kết cục.

Chính là nàng thật sự không cam lòng, Nguyên Thanh...

Thất thái liên hoa đã không có, Nguyên Thanh cũng không cứu được, như thế nàng cùng hần cùng chết cũng tốt, chỉ là không thể tái kiến hần một lần, thật sự là không cam lòng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Đuổi ở cuối cùng đổi mới

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Tô... Tô tông, ngươi... Ngươi... Ngươi giống như gặp rắc rối...” Diêm Tô đứng ở nơi xa, run run rẩy rẩy nói.

Vu Hoan lần này là thật sự muốn chém chết Diêm Tô, lúc này còn lải nhải, không phải tìm chém à?

Dung Chiêu nhìn chăm chăm Phong Khuynh Dao ngực bị thùng một lỗ, mày nhíu chặt.

Hắn giống như ở nơi đó cảm giác được một cổ quen thuộc hơi thờ...

Nhưng là cái gì, hắn lại nói không được.

“Muội tử, ngươi làm sao vậy?” Diêm Tô đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng, thân ảnh hướng tới Phong Khuynh Dao phác qua đi, chính là còn không có tới gần Phong Khuynh Dao đã bị bắn bay.

Phong Khuynh Dao trên người đột ngột tản mát ra một cỗ làm cho người ta sợ hãi, Vu Hoan chỉ cảm thấy văng đầu hoa mắt, chân mềm đến dường như phải quỵ xuống.

Dung Chiêu đuổi tay đem Vu Hoan túm đến bên người, lạnh lẽo xúc cảm làm Vu Hoan thân mình run rẩy, muốn tránh ra hắn, nhưng giây tiếp theo nàng trực tiếp túm chặt Dung Chiêu.

Đừng hỏi nàng vì cái gì không có lập trường như vậy.

Mẹ nó nếu ngươi phát hiện người bên cạnh có thể cứu mạng ngươi lúc này, ngươi cũng sẽ theo bản năng làm như vậy.

Nàng hiện tại đã chết, chẳng những người không thể làm, quý cũng chưa được làm, nàng tuyệt đối không thể chết được!

Động lớn trước ngực Phong Khuynh Dao bị bạch quang chiếm cứ, vô số chùm tia sáng từ giữa bắn ra, chiếu sáng một phương thiên địa.

Cửa thành lập tức truyền đến một trận xôn xao, dường như có người muốn hướng bên này.

Đồng tử đen nhánh của Vu Hoan bị bạch quang tràn ngập, thấy không rõ Phong Khuynh Dao tình huống, chỉ có thể mơ hồ nhìn đến một thanh kiếm trôi nổi giữa không trung, màu đen cổ xưa.

Không phải Thiên Khuyết Kiếm...

“Là Thần Khí.” Dung Chiêu đột nhiên mở miệng, thanh âm như cũ không có phập phồng.

Vu Hoan đầy lòng kinh ngạc, trên người Phong Khuynh Dao thế nhưng có Thần Khí?

Mẹ nó này không đúng a.

Phong Khuynh Dao hiện tại đã là quý thân, loại Thần Khí này tràn ngập chính khí, một khi tiếp cận nàng liền sẽ hồi phi yên diệt, như thế nào sẽ là loại tình huống hiện tại này.

“Ta cũng không biết là chuyện như thế nào, nhưng là rất có khả năng là Thần Khí ta muốn tìm.”

Dung Chiêu những lời này ý tứ chính là hắn muốn Thần Khí kia.

“Ngươi không biết ngươi muốn tìm cái dạng Thần Khí gì?” Vu Hoan kinh ngạc hỏi lại.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Thần Khí trên đại lục tồn tại khả năng vô cùng thấp, cho dù có cũng không thể bị nàng vận khí tốt như vậy đụng tới.

Tốt rồi, hiện giờ đụng phải, chính là người la hét muốn tìm Thần Khí này, nga không đúng, là kiếm linh, lại tỏ vẻ hắn muốn tìm Thần Khí là cái gì cũng không biết.

Xốc bàn, muốn trên người người khác sao!

“Ký ức của ta xuất hiện chút vấn đề.”

Nơi nào xuất hiện vấn đề, rõ ràng chính là dễ quên...

Người dễ quên như thế, rốt cuộc làm thế nào nhớ kỹ người muốn tìm Thần Khí, cái nhiệm vụ bất khả thi này? “Đây là cái gì?

Mau... Mau đi kêu thành chủ.” Nơi xa có người vội vàng chạy tới, lại vội vàng chạy đi.

Vu Hoan nhìn thành trì phía sau, lại nhìn Phong Khuynh Dao, tả hữu cân nhắc một chút, bàn tay buông lỏng liền hướng Phong Khuynh Dao bên kia đi.

Dung Chiêu trở tay đem Vu Hoan bắt lấy, “Người làm cái gì?”

“Giúp người đoạt Thần Khí a, người tưởng lão tử đi chịu chết à?” Vu Hoan tức giận xem thường, phũ tay muốn tránh ra Dung Chiêu.

Dung Chiêu nắm ngón tay dùng sức, đem Vu Hoan kéo về phía mình, nhẹ nhàng đem nàng giữ ở trong lòng ngực.

Dung Chiêu trên người thực lạnh, giống như là một bình khí không có độ ẩm.

“Nàng cùng Thần Khí dung hợp, người qua đi sẽ chết.” Dung Chiêu ôm Vu Hoan bắt đầu lui lại, thực mau liền rời khỏi phạm vi bạch quang.

Vu Hoan có chút không cam lòng nhìn bạch quang cùng trường kiếm màu đen, nếu là tu vi nàng còn ở...

“Chẳng lẽ chúng ta liền trở mặt nhìn nàng cùng Thần Khí dung hợp? Còn có, nàng hiện tại là quý thân, sao có thể cùng Thần Khí dung hợp?”

Này rõ ràng vi phạm quy luật tự nhiên được không.

Nghe vậy, Dung Chiêu khẽ cau mày, trong trí nhớ hẳn cũng không có tư liệu về phương diện này, cho nên hiện tại hẳn cũng không rõ.

Thần Khí vốn nên là chính khí chi vật, cùng quý dung hợp... Như thế nào đều có chút nghe rợn cả người.

“Tổ... Tổ tông... Cứu... Ta...” Mông manh thanh âm từ một chỗ khác của bạch quang truyền đến.

Vu Hoan đáy lòng cả kinh, như thế nào đem tiểu quý quên mất!

Nghĩ đến này, nàng trực tiếp tránh ra Dung Chiêu trôi buộc, muốn vòng qua bạch quang đến bên kia.

Nhưng vào lúc này, một màn quỷ dị đã xảy ra, bạch quang chợt biến mất, trường kiếm trôi nổi giữa không trung đã hoàn toàn đi vào Phong Khuynh Dao thì thể.

Không trung cũng không có Phong Khuynh Dao quý thân.

Bất quá là trong chớp mắt, bốn phía liền khôi phục an tĩnh, trừ bỏ Phong Khuynh Dao nằm trong vũng máu vốn đã tắt thở giờ lại có hô hấp ra, mặt khác đều không có bất luận cái gì biến hóa.

Vu Hoan đứng tại chỗ, đối diện là tư thế quái dị Diêm Tổ, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn Vu Hoan.

“Tổ tông...” Diêm Tổ khiếp nhược kêu một câu, thân ảnh lung lay vài cái, đột nhiên từ không trung té trên mặt đất.

Vu Hoan thấy Diêm Tổ không có việc gì, chạy vội tới bên người Phong Khuynh Dao, cẩn thận kiểm tra một chút thân thể của nàng.

Trên người miệng vết thương thể nhưng đều biến mất...

Vốn là tái nhợt sắc mặt cũng ở dần dần hồng nhuận lên, hô hấp trở nên ổn trọng mà chân thật.

“Dung... Dung Chiêu.” Vu Hoan thanh âm có chút run, vẻ mặt hoảng sợ xoay người đi tìm Dung Chiêu, “Nàng... Nàng nàng...”

Tuy là nàng thân kinh bách chiến, cũng chưa từng gặp qua tình huống quỷ dị như thế.

Dung Chiêu chậm chậm đi đến bên cạnh Vu Hoan, rũ mắt xem Phong Khuynh Dao, đáy mắt băng hàn dần dần gia tăng.

“Thần Khí cho nàng tặc mệnh.” Dung Chiêu cuối cùng ra một cái kết luận như vậy.

Thần Khí tặc mệnh?

Cái quỷ gì? Nàng như thế nào trước nay chưa từng nghe qua như vậy?

Ở trong nhận thức của Vu Hoan, Thần Khí chính là một loại có lực sát thương đặc biệt lợi hại, nơi nào có thể cứu mạng?

“Kia... Chúng ta làm thế nào lấy... lấy Thần Khí?” Vu Hoan thần sắc rối rắm, này đã cùng Phong Khuynh Dao dung hợp, chẳng phải là muốn giết nàng?

Dung Chiêu vẻ mặt nghiêm túc lắc đầu.

Ngươi lác cái rắm a!

Vu Hoan nổi giận, vung ống tay áo, đột nhiên ngồi xổm xuống làm bộ muốn véo Phong Khuynh Dao.

Dung Chiêu thần sắc nghiêm túc khề biển, tay mắt lạnh lẽo ngăn lại móng vuốt của Vu Hoan.

“Ngươi muốn làm cái gì?”

“Thần Khí nếu cùng nàng dung hợp, ta đây cũng chỉ có thể giết nàng...” Vu Hoan nói đến đương nhiên, nhưng là thấy Dung Chiêu con ngươi lạnh lẽo càng ngày càng lạnh, thanh âm không tự chủ được nhỏ xuống dưới, đáy lòng có chút chột dạ.

Nghĩ lại thấy không đúng, nàng chột dạ cái gì?

Vì thế nàng thực khí phách gạt tay Dung Chiêu, hung tợn cả giận nói: “Ngươi trừng mắt ta làm gì? Ta nói không sai.”

Nói xong, nàng lại muốn duỗi tay đi véo Phong Khuynh Dao, Dung Chiêu đem tay Vu Hoan bắt lấy, lạnh lẽo xúc cảm làm Vu Hoan đáy lòng bức bối không ngừng gia tăng, gia tăng, lại gia tăng...

“Tổ... Tổ tông, ngươi... Ngươi tam quan... Giống như có điểm hỏi... Vấn đề...” Diêm Tổ từ kinh hách khôi phục lại đây, nhọc nhọc xen mồm vào.

Nào có ai cứ động liền giết người chứ?

Vu Hoan nghiêng đầu trừng hướng Diêm Tổ, trong mắt ác sắc làm hắn lập tức che miệng, ngô ngô lác đầu, nước mắt là tả tơi.

Tổ tông vẫn là đáng sợ như vậy.

“Lão tử là tam quan đoàn chính.” Vu Hoan ác thanh ác khí rống lên một câu, bất quá thân mình lại không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Quốc khánh cần thiết hải lên

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan nhứt chỉ ngồi trên mặt đất, ngón tay không ngừng hoạt động, Dung Chiêu sợ Vu Hoan lại hạ độc thủ, đơn giản đem Phong Khuynh Dao trên mặt đất hướng bên cạnh kéo kéo.

“Ngươi hiện tại là người, không phải quỷ tu.” Dung Chiêu cau mày nói một câu, tầm mắt lại nhìn chăm chăm Phong Khuynh Dao, trong đầu không ngừng nhảy ra mấy cái chữ to.

Đây là ai?

Giống như không quen biết...

“Kia lại làm sao vậy.” Vu Hoan vẻ mặt đương nhiên, nàng giết người với nàng có phải quỷ tu hay không thì có quan hệ gì?

Dung Chiêu thân hình cứng đờ, cùng nữ nhân tam quan bất chính này nói chuyện thật mệt.

“Quỷ tu cùng nhân loại bất đồng, bọn họ sẽ không chuyển thế, không có nhân quả luân hồi. Nhân loại thì khác, người giết bọn hắn liền phải mang trên lưng tội nghiệt, thừa nhận Thiên Đạo trừng phạt.” Dung Chiêu ngữ điệu không nhanh không chậm, còn sợ Vu Hoan nghe không hiểu.

Vu Hoan con ngươi chuyển động vài cái, ngược lại liền không có tiêu cự, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Dung Chiêu nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, một lúc sau đều không có bất luận cái gì phản ứng.

Hắn lại nói sai cái gì rồi?

“Ta lại không muốn làm người.” Vu Hoan khinh phiêu phiêu thanh âm đột nhiên vang lên, Dung Chiêu ngốc lăng.

Hắn chỉ thấy qua Vu Hoan cái dạng này một lần, chính là lần đầu tiên thấy nàng.

Nàng bị mấy tên quý tu đã thương, thiếu chút nữa bị hôi phi yên diệt, lúc ấy, nàng cũng là như thế, hai mắt không có tiêu cự, thần sắc chán ghét, dường như đối với cái thế gian này không có chút nào lưu luyến.

Nhưng lại quật cường không chịu hoàn toàn biến mất, cả người đều mâu thuẫn đến mức làm cho người ta khó hiểu.

“Ta nói rồi, ta sẽ bồi thường cho ngươi.” Dung Chiêu sau một lúc lâu mới lãnh nganh nghẹn ra mấy chữ.

Hắn có thể vì nàng làm cũng không nhiều.

Không biết nàng nghĩ muốn cái gì, cũng không biết nàng có tâm nguyện gì, hắn làm bạn với nàng thời gian dài như vậy, đến bây giờ mới phát hiện chính mình đối nàng hoàn toàn không biết gì cả.

Vu Hoan đột ngột cười nhạo vài tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, ghét bỏ nhìn Dung Chiêu liếc mắt một cái, “Đồng dạng thì cuối cùng sẽ phải trả đại giới đây, Dung Chiêu, hy vọng ngươi đến lúc đó không phải hối hận.”

“Mạng này ngươi có thể cầm đi ta cũng có thể cho ngươi, còn có cái gì có thể làm ta hối hận.” Dung Chiêu trong mắt thần sắc ảm đạm hơn vài phần.

Vu Hoan nghiêng đầu đánh giá Dung Chiêu một lát, vuốt cằm, từ từ mở miệng, “Thiên Khuyết Kiếm là do vận vật vận trình mà sinh ra, sau khi Sáng Thế Thần mất đi, Thiên Khuyết Kiếm lại có mệnh cách vận vật, nói đến, ngươi lại muốn hao hết tâm tư tìm cái gì Thần Khí, Dung Chiêu...”

Vu Hoan ngữ khí thay đổi, cười như không cười nhìn hắn, ngữ khí mềm nhẹ, “Ngươi không phải là muốn hủy diệt thế giới đi?”

Dung Chiêu bình đạm lắc đầu, “Ta nếu muốn hủy diệt thế giới, cần gì tìm Thần Khí.” Thần Khí làm sao so được với lực lượng của chính hắn.

“Vậy ngươi tìm Thần Khí làm gì? Để trang trí sao?” Vu Hoan hướng Dung Chiêu liếc mắt một cái.

Nàng biết Thiên Khuyết Kiếm bản thân so bất kì Thần Khí nào đều lợi hại hơn, nhưng hắn lại hăm hại lừa gạt, vừa đe dọa vừa dụ dỗ chính mình tìm Thần Khí cho hắn, không phải đầu óc có bệnh thì chính là có đại âm mưu.

“Ngươi cho rằng như vậy cũng có thể.” Mục đích của hắn... Vẫn là không cho nàng biết thì hơn.

Nếu biết, chỉ sợ, nàng sẽ rất vui lòng giúp mình tìm Thần Khí.

Chỉ là...

Sâu trong nội tâm hắn lại không nghĩ nói cho nàng.

Không có nguyên nhân, chính là không muốn cho nàng biết.

“Ngươi đầu óc có bệnh đi?” Tìm Thần Khí đem đi bài trí, đây là chuyện buồn cười nhất năm nàng từng nghe, “Kia nàng làm sao bây giờ?”

Đề tài vừa chuyển, Vu Hoan chỉ vào Phong Khuynh Dao trên mặt đất, “Vẫn là giết lấy Thần Khí thì mau hơn, Diêm Tổ ngươi cảm thấy sao?”

Diêm Tổ: “...” Nói nửa ngày, này tổ tông một chữ cũng chưa nghe vào.

Dung Chiêu đẩy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, duỗi tay đem Vu Hoan đánh đổ trong lòng ngực, bàn tay to gắt gao ấn đầu nàng.

Lạnh lẽo từ bốn phương tám hướng vây quanh Vu Hoan, nàng thực không thích ứng giây giụa lên, đôi tay gắt gao để ở trước ngực Dung Chiêu, muốn đẩy hắn ra.

Mẹ nó, không biết nàng ghét nhất loại đồ vật không có độ ấm sao?

Còn dám ôm nàng, lạnh muốn chết rồi.

Liều mạng giây giụa vài cái, phát hiện chính mình thật sự tránh không thoát, Vu Hoan tức giận lên, há mồm liền cắn ở đầu vai Dung Chiêu.

Dung Chiêu hơi hơi nhử mị, thanh lãnh thanh âm từ miệng hắn phát ra, “Cảm nhận được sao? Vu Hoan, ngươi hiện tại là người, dù này thân thể không phải người, nhưng ngươi hiện tại ở trong cơ thể nàng, ngươi tùy ý giết người, gánh hậu quả đều do chính ngươi thừa nhận, về sau ngươi khôi phục quý tu, những nhân quả báo ứng đó ngươi vẫn như cũ phải thừa nhận. Nhẹ thì ảnh hưởng tu vi, nặng thì nguy hiểm thọ mệnh của chính ngươi.”

Vu Hoan thân hình cứng đờ, con ngươi quang mang thay đổi trong nháy mắt, nàng không muốn làm người, nhưng là lại không nghĩ biến mất.

Đối với điểm này Dung Chiêu cũng thực tin tưởng.

Vu Hoan buông ra hàm răng, đem đầu gác ở đầu vai Dung Chiêu, nghiêng đầu nhìn sườn mặt hắn.

Hồ hấp lạnh lạnh phun ở cổ Dung Chiêu, mang theo một trận tê dại.

Dung Chiêu theo bản năng đẩy Vu Hoan ra, không có phòng bị, Vu Hoan trực tiếp bị đẩy ngã trên mặt đất.

Dung Chiêu ——

Làm tốt lắm!

Vu Hoan sắc mặt xanh mét bò dậy, “Dung Chiêu...”

Dung Chiêu đẩy mắt hiện lên một tia xấu hổ, đánh gãy Vu Hoan nói, “Ta không phải cố ý.”

Không phải cố ý?

Đó chính là cố ý, càng không thể tha thứ.

Vu Hoan ngang ngược vô lý cũng không phải lần đầu tiên, càng cùng nàng nói nàng càng không buông tha người, vì thế Dung Chiêu lạnh mặt không để ý tới nàng.

Dù sao nàng qua một lát liền quên.

Dung Chiêu đối với Vu Hoan tính tình thật ra hiểu rõ ràng, không quá một phút đồng hồ, Vu Hoan mắng đến mệt mỏi, lực chú ý liền chuyển dời đến trên người Phong Khuynh Dao, đem Dung Chiêu vứt lên chín tầng mây.

“Diêm Tổ người lại đây xem, đồ vật giữa trán nàng có phải thanh kiếm hay không?” Vu Hoan hướng Diêm Tổ vẫy tay.

Diêm Tổ xem xét Dung Chiêu, lại xem xét Vu Hoan bốn phía, không thấy được Thiên Khuyết Kiếm, lúc này mới đánh bạo tới gần Vu Hoan.

“Tổ... Tổ tông, ta cảm thấy... Đây là cái viên.” Rốt cuộc như thế nào mà có thể đem viên xem thành kiếm?

Vu Hoan mắt tròn trắng, chọc chọc Phong Khuynh Dao ấn đường, cường điệu nói: “Người xem cẩn thận.”

Diêm Tổ ngo trái ngo phải, thượng xem hạ xem, nhìn ngang nhìn dọc, thấy thế nào đều là cái viên...

Ô ô ô, rõ ràng chính là viên sao, vì sao tổ tông một hai phải nói là thanh kiếm.

Càng quan trọng là, đây là muội chỉ hân coi trọng a.

Nghĩ đến đây, nước mắt Diêm Tổ còn chưa có thu hồi lại bắt đầu ào ào rớt xuống.

Vu Hoan hận rên sất không thành thép, đem hân đẩy ra, quay đầu kêu Dung Chiêu.

Dung Chiêu hiển nhiên có chút không tình nguyện, Vu Hoan kêu vài tiếng, hân mới rũ mắt đi xem.

Phong Khuynh Dao mi tâm có một ấn ký hình tròn màu đỏ thắm ở ánh trắng chiếu xuống, mờ mịt ánh lên một tầng quang huy.

Nhìn kỹ, trong ấn ký mơ hồ có một thanh tiểu kiếm đứng ở trong đó.

“Đem nó đào ra thế nào?” Vu Hoan kéo tay áo liền muốn làm.

Dung Chiêu đau đầu ấn trụ Vu Hoan, ngữ điệu cổ quái lãnh ngạnh, “Người muốn chết sao?”

Vu Hoan sắc mặt cứng đờ, phát khai Dung Chiêu, lui lại, “Vậy người có biện pháp gì, người tới người tới.”

Nàng làm này hết thấy là vì ai?

Vì chính nàng sao?

Không biết tốt xấu.

Dung Chiêu cảm thấy chính mình kiên nhẫn là bị nữ nhân này mài đi hết, trước kia, hân khi nào sẽ nói nhiều như vậy, làm chuyện nhàm chán như vậy?

Vu Hoan ôm đầu gối ngồi xổm, đầu gác ở khuỷu tay, nghiêng đầu nhìn hân, một bộ biểu tình: “Người hôm nay không nghĩ ra biện pháp, ta liền giết chết nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Làm an tĩnh tiêu đề

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Hiển nhiên ba kẻ bất đồng chủng tộc này đều đã quên một kiện chuyện quan trọng, chờ khi bọn hắn nhớ tới, đã bị một đám người vây quanh.

Vu Hoan còn vẫn duy trì cái tư thế kia, chỉ là ánh mắt chuyển qua phương hướng cửa thành.

Một nam nhân trung niên quần áo đẹp đẽ quý giá vội vàng hướng bên này đuổi tới, Vu Hoan nhìn chăm chăm hắn một lát liền yên lặng dời đi tầm mắt.

Mẹ nó! Căn bản phân không ra người này trông như thế nào.

Diêm Tổ súc tới một bên, tựa hồ thực sợ hãi những người đó.

Vu Hoan trừng hắn một cái, chậm chậm từ trên mặt đất đứng lên, nàng mới vừa đứng yên, bên kia nam nhân cũng tới trước mặt.

Đầu tiên là vẻ mặt nghi hoặc đánh giá Vu Hoan một lần, dư quang quét đến Dung Chiêu, đáy mắt tức khắc toát ra một tia kiêng kỵ.

“Dao Nhi, Dao Nhi ở đâu?” Cửa thành lại có đoàn người chạy tới.

Trong đó một người chạy ở đằng trước, vẻ mặt lo lắng. Nhìn đến nam nhân đứng ở đối diện Vu Hoan, hắn trực tiếp đẩy ra, chạy vội tới chỗ Phong Khuynh Dao.

“Dao Nhi, ngươi làm sao vậy? Tỉnh tỉnh a, đừng dọa cha.”

Cha của Phong Khuynh Dao?

“Các ngươi là người nào!” Bị người đẩy, lại bị người làm lơ, nam nhân cuối cùng áp chế không được đáy lòng tức giận, quát lên một tiếng lớn, rất có bộ dáng Vu Hoan nói sai một chữ liền sai người trời nã lại.

Vu Hoan bĩu môi, không nghĩ trả lời vấn đề của hắn.

Dung Chiêu xụ mặt, ánh mắt lạnh băng, cũng không có ý tứ muốn trả lời.

Mọi người nhìn đến ánh mắt hắn đầu tiên liền có một cỗ sợ hãi nảy lên trong lòng, trên người tuấn mỹ nam tử kia dường như sinh ra đã có sẵn quý khí cùng sát khí...

Không sai chính là sát khí, kia cỗ sát khí làm người hận không thể lập tức quỳ xuống trước hắn.

“Dao Nhi như thế nào sẽ biến thành cái dạng này, có phải các ngươi làm hay không?” cha Phong Khuynh Dao bỗng nhiên vọt tới trước mặt Vu Hoan, vẻ mặt giận dữ cùng bi thống.

Uy uy, nữ nhi ngươi còn chưa có chết đâu, ngươi bày ra biểu tình như vậy là muốn dọa nàng sao?

Thấy Vu Hoan không trả lời, Phong Vân lại muốn đi chất vấn Dung Chiêu, nhưng ánh mắt hắn vừa tiếp xúc với Dung Chiêu, khí thế tức khắc liền không còn.

Này nam nhân cho hắn cảm giác thật là đáng sợ...

Tốt xấu hắn cũng là Thiên Tôn đỉnh cao thủ, đặt ở trên đại lục đều là tồn tại được người người tôn kính, nhưng không nghĩ tới, hiện giờ một nam tử tuổi còn trẻ, hắn gần như nhìn một cái liền cảm thấy sợ hãi.

Khi nào trên đại lục có nhân vật như vậy tồn tại?

Khó hiểu còn có thành chủ vẫn luôn bị làm lơ, Hứa Bác.

Hắn đáy lòng cảm thụ cùng Phong Vân không sai biệt lắm, đồng dạng không nghĩ ra nam tử lợi hại như vậy ở trên đại lục thế nhưng không có một chút tiếng gió truyền ra.

“Uy uy, xem đủ chưa?” Vu Hoan đuổi tay ở Phong Vân trước mặt vẫy vẫy vài cái, lại chỉ vào Phong Khuynh Dao nói: “Đây là nữ nhi của ngươi?”

Phong Vân từ sợ hãi phục hồi tinh thần lại, thấy Vu Hoan chỉ vào nữ nhi nhà mình, tức khắc sắc mặt khó coi lên.

“Hai vị, sợ là phải cho Phong mỗ một công đạo.” Đây là nữ nhi duy nhất của hắn, ngày thường nâng trên tay sợ vỡ, ngón trong miệng sợ tan, khi nào làm nàng chịu khổ như vậy.

Người Phong gia đã đem Phong Khuynh Dao đặt ở trên cang mềm, lúc này Phong Khuynh Dao trờ bở trên người bản thủ rối loạn, cả người nhìn qua giống như đang ngủ, nơi nào có vấn đề?

Vu Hoan cười nhạt một tiếng, ngón tay ở trong không khí điểm vài cái, “Người thấy rõ ràng, nàng nơi nào có việc? Yêu cầu công đạo cái gì?”

Phong Vân lúc trước bị bộ dáng Phong Khuynh Dao dọa tới, lúc sau lại bị Dung Chiêu dọa, đã sớm đã quên đi xem xét Phong Khuynh Dao tình huống.

Lúc này bị Vu Hoan vừa nói như vậy, hắn mới vội vàng đi kiểm tra tình huống Phong Khuynh Dao.

Phong Khuynh Dao thân thể thực khỏe mạnh...

Thực khỏe mạnh...

Phong Vân có chút không bình tĩnh, thấy thế nào Dao Nhi bộ dáng này không thể không có chuyện gì.

“Sao có thể...” Phong Vân lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không tin.

“Như thế nào không có khả năng? Chẳng lẽ người muốn nữ nhi của mình xảy ra chuyện gì mới tốt?” Hải hước thanh âm từ bên trái Phong Vân truyền đến.

Hắn vừa quay đầu liền nhìn đến Vu Hoan phóng đại bản mặt, khoe miệng châm chọc ý cười làm phía sau lưng hắn toát ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

Nữ nhân này đi đường đều không có thanh âm sao?

Lúc trước xem nàng bắt quả là Hóa huyền trung cấp, sao lúc này lại làm hắn cảm giác như là thái sơn áp đỉnh, thở không nổi chứ?

“Người... Nói bậy gì đó.” Phong Vân nỗ lực làm chính mình bình tĩnh lại.

Vu Hoan đứng thẳng thân mình, dương cằm, vẻ mặt nghi hoặc, “Di, là ta hiểu lầm sao? Vừa rồi xem người như vậy, ta còn tưởng rằng nữ nhi người không có việc gì, người thực thất vọng đấy.”

“Người... Người người...” Phong Vân khuôn mặt còn tuần lẳng liên vận vẹo một trận xanh một trận trắng, trong lúc nhất thời cũng không biết nói cái gì mới đúng.

Dao Nhi là hải tử duy nhất của hắn, hắn sao có thể sẽ mong hải tử nhà mình không tốt.

“Ta ta ta, ta làm sao vậy? Người đừng tròng ta nha, ta sợ trong chốc lát ta thất thủ...” Vu Hoan nói còn chưa nói xong, Dung Chiêu đột nhiên tiến lên đem nàng kéo đến phía sau, tư thái bảo hộ mười phần.

“Chúng ta chỉ là đi ngang qua, cũng không nhận thức vị cô nương này.” Dung Chiêu tròn mắt nói nói dối, khả năng càng ngày càng thuần thực.

Vu Hoan từ đằng sau lộ ra, nề hà hắn gắt gao che ở phía trước nàng, nàng chỉ có thể lộ ra một cái đầu hướng Phong Vân hô: “Cái gì đi ngang qua, Phong cô nương chính là chúng ta cứu trở về tới.”

Bốn phía đột nhiên an tĩnh xuống.

Diêm Tổ vẻ mặt hoảng sợ nỗ lực đem chính mình súc thành một đoàn, tổ tông cũng có mặt mũi nói những lời này, thật là quá không biết xấu hổ.

Dung Chiêu nghiêm túc trên mặt có một tia nứt vỡ, lại lần nữa hoài nghi chính mình có phải hay không thật sự sai rồi?

Phong Vân sừng sốt một trận, tầm mắt ở trên người Vu Hoan trên dưới tả hữu, tới tới lui lui đánh giá rất nhiều lần, mới không xác định nói: “Lời cô nương nói chính là thật sự?”

Cô nương này thấy thế nào đều không giống như sẽ cứu người a?

Không phải hắn lấy thành kiến xem người, mà là Vu Hoan từ lúc bắt đầu biểu hiện khiến cho người ta vô pháp đem nàng nghĩ theo phương diện tốt.

Thái độ ác liệt, thần sắc kiêu căng, ngôn ngữ bất kính.

Như vậy làm hắn tin tưởng thế nào được?

Vu Hoan thông dong từ dưới khuỷu tay Dung Chiêu chui ra tới, ánh mắt nhìn Phong Vân như kẻ ngu ngốc, “Chờ nữ nhi người tỉnh hỏi một chút chẳng phải sẽ biết ta nói có phải sự thật hay không?”

Vốn dĩ ngay từ đầu chính là nàng cứu Phong Khuynh Dao, điểm này là sự thật, Phong Khuynh Dao tỉnh cũng không thể vịn vẹo được.

“Hiện tại không nên cùng bọn họ đối chất, người hà tất đem chính mình đẩy đến tình thế bất lợi?” thanh âm Dung Chiêu nhẹ nhàng vang lên ở trong đầu Vu Hoan.

Vu Hoan hừ hừ, “Ta bất quá là thực hiện chức trách của ân nhân cứu mạng, bọn họ quý cảm tạ ta còn không kịp, như thế nào sẽ bị đẩy đến bất lợi?”

Người như vậy là không biết xấu hổ, người biết không?

Vu Hoan lại một lần đổi mới hình tượng Dung Chiêu trong lòng càng ác liệt, cảm giác sâu sắc chính mình về sau sinh hoạt nhất định là nước sôi lửa bỏng, mạo hiểm thật mạnh.

Quả nhiên lúc trước quyết định là sai lầm.

Lúc là quý tu còn tốt, cô nương này ý vào có thực lực không nghe hấn, hiện tại thành nhân loại, lời hấn nói nghe xong nhưng lại sợ thiên hạ không loạn, cố tình làm vậy ...

Như thế nào cảm giác như là bị vô hạn chế phóng đại chứ?

Làm một kiếm linh cao lãnh có thực lực, Dung Chiêu tỏ vẻ hấn không phục, sao lại có thể có người so với hấn còn tùy hứng, so với hấn còn khó làm hơn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Đêm hôm khuya khoắc hảo đổi mới

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Hứa Bác nhận lúc Vu Hoan cùng Dung Chiêu đối thoại, vọt tới bên cạnh Phong Vân, bị người làm lơ lâu như vậy, Hứa Bác cũng tỏ vẻ chính mình thực sinh khí.

Đi lên liền lớn tiếng chất vấn: “Vừa rồi có người bẩm báo thấy được bạch quang, không biết hai vị có nhìn đến không?”

Hấn tuy rằng không có tận mắt nhìn thấy, nhưng là cổ hơi thờ lăm cho người ta sợ hãi kia, sợ là toàn bộ Phong Tuyết thành đều cảm nhận được.

Vu Hoan vô tội lắc đầu, “Không có, cái gì bạch quang? Dung Chiêu người thấy được sao?”

Giả ngu kỹ năng vừa ra, ai dám cùng nàng tranh phong.

Người sau phối hợp lắc đầu, tình hình chung là, vì bảo trì hình tượng cao lãnh của mình, Dung Chiêu sẽ không dễ dàng mở miệng nói chuyện.

Mà tình huống này dừng ở trong mắt Phong Vân cùng Hứa Bác, lại thay đổi hương vị.

Biến thành phong phạm cao thủ ...

“Hai vị thật sự không thấy được?” Hứa Bác rõ ràng không tin, nàng kia tuy rằng nói được lời thề son sắt, chính là trực giác nói cho hấn, nữ tử này đang nói dối.

Vu Hoan khoé mắt đầy khinh miệt, khoé miệng cong cong, “Lừa người người có thể cho ta tiền hay là có thể cho ta nam nhân? Lão tử không quen biết người, lừa người làm gì?”

Phong cách đột biến, Hứa Bác tiểu tâm can run lên vài cái, đáy lòng một cỗ tức giận muốn phát cũng không được, không phát cũng không xong.

Phong Vân đáy lòng đã cơ bản tin tưởng Vu Hoan, Dao Nhi trên người trừ bỏ rối loạn, xác thật không có bất luận cái gì không thích hợp.

Lấy thực lực vị công tử kia, muốn hại Dao Nhi, liền tính bọn họ ở đây cũng chưa chắc giữ được.

Người có tu vi như vậy, cần gì đối bọn họ nói dối?

Hiển nhiên Phong Vân quá ngây thơ rồi, Dung Chiêu sẽ không nói dối, Vu Hoan sẽ a!

Thần Khí nhưng là ở trong thân thể Phong Khuynh Dao, nàng hiện tại nếu rời đi, muốn lại lần nữa tiếp cận Phong Khuynh Dao khó khăn hơn nhiều.

Nói dối cũng không sao, rốt cuộc nàng thật sự đã cứu Phong Khuynh Dao.

Tuy rằng... Vừa rồi nàng vừa muốn giết nàng.

“Xem ra hai vị là muốn đi phủ thành chủ ngồi.”

Hứa Bác đi về phía trước một bước, ánh mắt toàn là dữ tợn tàn nhẫn.

Kia bạch quang tất nhiên có đồ vật đặc biệt hiếm có.

Hắn sao có thể buông tha dễ dàng như vậy.

Thực lực cường đại thì thế nào, hai tay khó địch bốn tay, phủ thành chủ nhiều người như vậy còn trị không được hai người?

“Hứa Bác, đây là khách nhân Phong gia, người đừng khinh người quá đáng.” Phong Vân bước ra chắn phía trước.

Vu Hoan chớp chớp mắt, thực vừa lòng lời Phong Vân nói, quyết định thời điểm đối Phong Khuynh Dao xuống tay nhất định sẽ ôn nhu một ít.

Đến, Dung Chiêu nói nửa ngày, vị này vẫn như cũ một chữ cũng không nghe vào.

Hứa Bác cười lạnh, chỉ vào Vu Hoan, lời lẽ chính đáng mở miệng, “Đêm hôm khuya khoắt xuất hiện ở ngoài thành, trên người nữ nhi người dơ loạn như thế, vết máu loang lổ, người không nghĩ ngờ bọn họ thì thôi, thế mà còn giúp bọn họ nói chuyện, chẳng lẽ các người sớm đã cấu kết với nhau?”

Vu Hoan giận, cấu kết con mẹ người, nhân loại ngu xuẩn như vậy làm sao xứng cùng nàng cấu kết.

Dung Chiêu bất động thanh sắc để lại Vu Hoan, dùng ánh mắt biểu đạt một cái ý tứ.

“Người ta chó cắn chó, người xông lên bị cắn, đầu óc có phải hay không có vấn đề.” Vu Hoan con người nhủ lại, trở tay giữ chặt Dung Chiêu, đầu ngón tay hơi hơi dùng sức, đè thấp thanh âm trào phúng trở về, “Dung Chiêu, người sẽ không bị quỷ bám vào người đi?”

Dung Chiêu đẩy mắt băng hàn chỉ sắc trong nháy mắt động lại, ngược lại gạt Vu Hoan ra, động tác mạnh mẽ, làm Hứa Bác đều ghé mắt nhìn thoáng qua.

Bất quá cùng Phong Vân cãi nhau làm hắn vô pháp phân thân, cũng chỉ là nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt.

“Người không nên thông minh như vậy mới đúng.” Vu Hoan cũng không giận, vuốt cằm, vẻ mặt cao thâm khó đoán, “Chẳng lẽ trước đây chỉ số thông minh của người bị cấu ỉn?”

Dung Chiêu đôi tay nắm thành quyền, ánh mắt như ngàn năm băng hàn, đẩy lòng lại hung hăng run rẩy vài cái, nữ tử này...

Thật là làm người ta hận đến ngứa răng.

“Sách, Dung Chiêu, người nói người thân là một kiếm linh, sao lại không tiết tháo như vậy, xem người ta xung đột không khuyên thì thôi, người còn không cho ta đi lên chửi bọn họ, đẩy lòng ta tức giận nếu là không thể phát tiết, tích tụ tới trình độ nhất định ta có khả năng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma nha.”

Lời nói trước sau không khớp, nhưng Dung Chiêu vẫn là nghe đã hiểu.

Khóe miệng hung hăng trêu trễu, đột nhiên có điểm minh bạch lúc trước nữ nhân này một bộ muốn chém mình, khi đó tâm tình là như thế nào.

Dung Chiêu đột nhiên sững sốt, trong mắt hàn băng như là bị gió ấm thổi tan, bại lộ ra chỗ sâu trong hoảng loạn cùng khiếp sợ.

Hồi lâu tâm cảnh chưa từng có dao động thế nhưng bây giờ lại có biến hóa.

Bởi vì...

Nữ nhân này sao?

Vu Hoan bĩu môi chờ Dung Chiêu nói tiếp, nhưng hắn đứng ở nơi đó, thân ảnh cao lớn như là dung nhập trong đêm đen, đem hắn kéo vào một cái thế giới độc lập.

Vu Hoan đẩy lòng bốc lên một trận bức bối, nàng không thích Dung Chiêu cái dạng này. Dưới chân vừa động, tới gần Dung Chiêu, duỗi tay giữ chặt cổ tay hắn, hơi chút dùng sức, con người Dung Chiêu không có tiêu cự liên chuyển động vài cái.

“Phát giác cái gì?” Vu Hoan thấy hắn hoàn hồn, lập tức buông tay, chấp tay trước ngực xoa xoa, xoa tan đầu ngón tay lạnh lẽo.

Dung Chiêu nhìn tay Vu Hoan, mi mắt buông xuống xuống, trên người hàn ý lại thêm vài phần.

“Gi, có bệnh a.” Vu Hoan hướng bên cạnh lui lui.

Này đặt ở mùa hè tuyệt đối là Thần Khí dễ hóng mát, nhưng hiện tại đã là mùa thu, còn phóng lãnh khí, này không phải muốn mạng của nàng sao.

Nghe được Vu Hoan tức giận mắng mỏ, Dung Chiêu quanh thân hàn khí chợt tắt, muốn thúc dục linh lực làm thân mình ấm áp lên.

Nhưng sự thật chứng minh, hần thân là kiếm linh, vô pháp làm được điểm này.

“Cô nương, công tử.”

Phong Vân đứng ở cách đó không xa, bình tĩnh nhìn bọn họ.

Vu Hoan a một tiếng, quay lại nhìn bốn phía, vừa rồi còn chặt chẽ người thế nhưng đi được không sai biệt lắm, chỉ còn lại vài người Phong Vân mang đến.

Này liền xong rồi?

Không đánh một trận sao?

Không đánh một trận ít nhất cũng phải chửi nhau một chút đi?

Quá không chuyên nghiệp!

Vu Hoan đinh đầy đầu dấu chấm hỏi nhìn về phía Phong Vân, ngữ khí bất thiện mở miệng, “Có việc?”

Trán Phong Vân toát ra một tầng mồ hôi lạnh, vừa rồi xem cô nương này rõ ràng còn tốt, như thế nào cùng hần nói chuyện liền giống như hần thiếu tiền nàng chứ?

Lau sạch mồ hôi lạnh, Phong Vân mới mở miệng mời, “Hôm nay sắc trời đã tối, ngoài thành không an toàn, hai vị lại là ân nhân cứu mạng của tiểu nữ, không bằng đi hàn xá tạm nghỉ một chút, để tiểu nữ tình lại cũng dễ gặp mặt nói lời cảm tạ.”

Đề đổi chất nhau mới đúng phải không!

“Đẫn đường đi.” Vu Hoan tay nhỏ vung lên, khẩu khí đại gia mười phần.

Phong Vân mồ hôi lạnh chảy ròng, cô nương người còn không thêm giả ý chậm lại một chút sao?

Sao lại có thể liền như vậy đương nhiên tiếp nhận rồi!!

Mặc kệ Phong Vân đầy lòng chịu như thế nào dày vò, Vu Hoan cùng Dung Chiêu đều được cung kính kính thỉnh tới Phong phủ, an bài ở khách phòng tốt nhất, Phong Vân mới mang về mặt mỗi một rồi đi, tìm chỗ trấn an trái tim đã chịu kinh hách của hần.

Lại lần nữa bị vứt bỏ, Diêm Tổ ở bên ngoài Phong phủ qua lại vòng vòng, nước mắt rớt đầy mặt, chính là không dám đi vào.

Tổ tông, đã nói không vứt bỏ đâu!

Vu Hoan đem cửa phòng đóng lại, suy nghĩ trong chốc lát đi trộm Phong Khuynh Dao.

Nhưng nàng còn chưa kịp thực thi kế hoạch, Dung Chiêu liền xuất hiện ở trong phòng nàng, bày ra một bộ ” ta đã biết ngươi muốn làm cái gì, ta tới ngăn cản ngươi”.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Người không biết xấu hổ chính là thiên hạ vô địch

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan nỗ lực giấu giếm vài cái, phát hiện chính mình hoàn toàn không phải đối thủ của Dung Chiêu, phi thường thức thời quyết đoán từ bỏ kế hoạch,

ngã đầu liền ngủ.

Dung Chiêu sợ Vu Hoan giả vờ, liền phải ở trong phòng thủ một đêm.

Ngày mới đến, bên ngoài liền truyền đến ồn ào náo động, Vu Hoan ôm chăn ưm một tiếng, sắc mặt khó coi ngồi dậy.

“Mới sáng sớm liền nói nhao nhao, có phải hay không quên uống thuốc đi, Dung Chiêu đi chém bọn họ.” Vu Hoan xoa tóc, vẻ mặt muốn giết người.

Dung Chiêu: “...” Mới sáng sớm liền chém người, bệnh cũng không nhẹ.

Nên cho nàng ăn chút được không? “Người như thế nào bất động?” Vu Hoan nghiêng đầu xem Dung Chiêu, phát hiện người đứng sau nhìn nàng ánh mắt băng hàn, tức khắc buồn ngủ thanh tỉnh vài phần, trong đầu nhớ tới ngày hôm qua Dung Chiêu nói.

Một cổ cảm giác vô lực thật sâu lan tràn đến khắp người.

Không thể giết người, cũng không thể sát quý, thật nhàm chán.

“Ta đã biết, người đừng trừng mắt ta, không giết liền không giết chứ sao.” Vu Hoan bĩu môi lái nhai một câu, từ trên giường xuống dưới, mặc áo khoác xong liền mở cửa đi ra ngoài xem náo nhiệt.

Không được giết người, nàng xem náo nhiệt quấy rối không được sao?

Dung Chiêu yên lặng đuổi kịp.

Cảm giác này giống như là nhà mình dưỡng một hài tử không nghe lời, một khắc không nhìn chăm chăm nàng là có thể chọc trời cho người xem.

Phong gia không biết đã xảy ra chuyện gì, loạn thành một đoàn, Vu Hoan còn chưa đi vài bước cũng đã gặp gỡ mấy kẻ thần sắc hoảng loạn vội vàng mà qua.

Gãi gãi đầu, Vu Hoan muốn bắt một người tới hỏi một chút, nhưng vừa nhìn bốn phía, thế nhưng không còn một ai.

“Dung Chiêu...”

“Không biết.” Dung Chiêu bình tĩnh đánh gãy lời Vu Hoan.

Mẹ nó, nàng còn chưa có hỏi, người đã không biết!

Dung Chiêu sắc mặt bất động, đáy lòng lại là đắc ý, hẳn còn không biết nữ nhân này muốn hỏi cái gì sao?

Vu Hoan đáy lòng khó chịu, thuận tay đi lấy Thiên Nguyệt Kiếm, lúc này mới phát hiện Thiên Nguyệt Kiếm cũng không thấy đâu.

Tả hữu nhìn quanh một vòng cũng không thấy bóng dáng Thiên Nguyệt Kiếm.

Giống như...

Tối hôm qua chạy án xong không theo trở về?

Kiểm lĩnh không đáng tin cậy, kiểm càn không đáng tin cậy, vậy làm sao tìm được Thần Khí!

Tâm hảo mệt, thật muốn chết một chút.

Vu Hoan vẻ mặt buồn bực còn hơn chết cha, rũ đầu hướng tới phương hướng thanh âm lớn nhất mà đi, cái gì cũng không ngăn cản được nàng xem náo nhiệt.

Phong phủ cũng không phải rất lớn, đi một lát liền thấy được một đám người vây quanh một cái sân, thần sắc khác nhau thảo luận.

Vu Hoan đứng ở xa, chỉ có thể nhìn đến trong viện cũng chen đầy, trong đó còn có một hình bóng quen thuộc.

Nhưng nàng ở trong đầu tìm tòi nửa ngày cũng không nhớ tới người nọ là ai.

“Đại tiểu thư có phải hay không nhập ma? Nay nhưng như thế nào cho phải, chúng ta Phong gia chỉ có một vị tiểu thư này.” Một nha hoàn lo lắng sốt ruột nói với gã sai vặt bên cạnh.

Vu Hoan hướng bên kia nhìn lướt qua, con người vừa chuyển, lôi kéo Dung Chiêu dịch đến bên cạnh bọn họ, dựng lỗ tai nghe tin tức.

Gã sai vặt cũng là vẻ mặt ưu sầu, bất quá đáy mắt lại lập loè không dễ phát hiện khinh miệt, “Đại tiểu thư chỉ có một vị, nhưng chi thứ thiếu gia cũng không ít, việc này còn khó nói, chúng ta vẫn là đừng nghị luận thì hơn, miễn cho dẫn lửa thiêu thân.”

Nếu sợ như vậy, lúc trước nói một câu như vậy làm cái lòng a, này không phải dẫn người nghi kỵ sao?

Mồ nhạ hoàn tức khắc cảnh giác nhìn nhìn nơi xa, hướng gãi sai vật nhích lại gần, “Ta nghe bà vú nói đại tiểu thư tối hôm qua sau khi trở về liền phát sốt, sáng nay tỉnh lại liền không nhận người, thiếu chút nữa gia chủ cũng bị thương. Quái liền quái ở chỗ đại tiểu thư còn nhớ rõ Hứa công tử...”

Nhạ hoàn đột nhiên cảm thanh, thần sắc kinh hoàng nhìn viện môn.

Bên kia một trận xô xao, một nam nhân cao lớn sắc mặt xanh mét từ trong viện nhanh chóng rời đi.

Đãi người nọ sau khi biến mất, Vu Hoan mới từ những người này nghị luận biết được đó là người tối hôm qua gặp qua một lần Phong gia chủ, Phong Vân.

Xốc bàn, không có việc gì đổi cái con khi quần áo a!

Chỉ cần thay đổi quần áo, Vu Hoan liền trăm phần trăm nhận không ra.

Cái bệnh quên mặt này, thật sự cần phải trị.

Phong Vân rời đi xong, trong viện liền lao tới một đám người đem hạ nhân đang vây xem đuổi đi.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu ăn mặc bất phàm, tối hôm qua lại nghe nói có hai vị khách nhân, những người đó nhưng thật ra không dám đối với bọn họ nói năng lỗ mãng, chỉ là hảo ngôn hảo ngữ thỉnh bọn họ rời đi.

Vu Hoan làm sao chịu, khẩu khí đại gia, “Ta chính là ân nhân cứu mạng tiểu thư nhà các ngươi, ta liền vào xem, cam đoan không nói bậy.”

Đối diện thị vệ đầy đầu hắc tuyến, chỗ nào có người đem ân nhân cứu mạng bốn chữ như vậy không biết xấu hổ treo ở bên miệng?

“Cô nương, đại tiểu thư hiện tại trạng thái... Thật sự không nên gặp khách.” Gia chủ cũng chưa có biện pháp làm đại tiểu thư bình tĩnh trở lại, hần nào dám thả người đi vào.

“Ta đây trộm xem một cái, không đi vào được chưa?”

Không thể đánh không thể mắng, thị vệ đều muốn khóc.

Cô nài nài cầu người buông tha, bọn họ cũng chỉ là phụng mệnh hành sự.

Phong Vân dẫn một lão giả trở về liền nhìn đến chính là Vu Hoan không biết xấu hổ nắm thị vệ muốn đi vào.

Vị công tử kia đứng ở nơi xa, một chút cũng không có tiến lên hỗ trợ hoặc ý tứ ngăn cản.

Chê cười, hiện tại nữ nhân này đang ở trạng thái không bình thường, hần trừ phi là điên rồi mới có thể tới gần.

Không rõ chân tướng Phong Vân ba bước làm một đi đến Vu Hoan trước mặt, đem thị vệ giải cứu.

“Cô nương, như thế nào không ở khách phòng nghỉ tạm, nơi này là Phong gia nội viện, cô nương xuất hiện sợ là có chút không ổn.” Phong Vân đầy lòng gấp đến độ không được, còn nhẫn nại tính tình cùng Vu Hoan nói chuyện.

Nhưng mà...

Vu Hoan quay đầu nhìn hần một cái, về mặt xa lạ, “Ngươi ai a?”

Phong Vân: “...” Hần liền lớn lên như vậy khó nhận ra lắm sao?

Vu Hoan nhìn kỹ Phong Vân xiêm y, võ ót, bưng bình đại ngộ nói: “Phong gia chủ a, ngưng ngưng ngưng ngưng, ngươi thay đổi quần áo, ta có điểm phân rõ không ra.”

Còn trách hần?

Quần áo thay đổi liền không nhận ra hần...

Đây là cái logic kỳ ba gì.

Phong Vân miễn cưỡng cười cười, “Cô nương, Phong mỗ còn có việc muốn xử lý, cô nương nếu là có việc có thể tìm quản gia.”

“Không có việc gì, ta không vội, ta liền ở bên cạnh nhìn xem, hần là không trở ngại ngươi đi?”

Ngươi không vội, hần vội a!

Cô nương này đầu óc rốt cuộc là như thế nào lớn lên!

Phong Vân nháy mắt có loại xúc động muốn giết chết Vu Hoan, đây là hài tử nhà ai thả ra, như vậy là không biết xấu hổ có biết không?

Dung Chiêu nhìn Phong Vân kia nghiêng răng nghiêng lợi bộ dáng, đáy lòng cuối cùng cân bằng.

Không phải hấn một người chịu tra tấn liên hồi.

Ngai Vu Hoan như thế không biết xấu hổ, cuối cùng nàng như nguyện cùng Phong Vân vào sân.

Cho nên nói, người không biết xấu hổ, thiên hạ vô địch.

Tiến vào sân, Phong Vân liền lười để ý Vu Hoan, đem lão già kéo tới một phòng.

Nhắm chặt cửa phòng thỉnh thoảng truyền đến bùm bùm thanh âm, Phong Vân sắc mặt khó coi hướng lão già gật gật đầu.

Lúc này mới một buổi tối, Dao Nhi như thế nào liền thay đổi thành một người khác.

Lão già chần chờ, vẫn là đẩy cửa ra đi vào, trên mặt kia là biểu tình thấy chết không sờn xem đến Vu Hoan rất là sung sướng.

Phong Khuynh Dao chẳng những mất trí nhớ, còn tính tình đại biến, hấp dẫn nha.

“Lăn, cút đi, ta muốn gặp Nguyên Thanh.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Dễ quên mặt chính là bệnh

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Lão già mới đi vào một giây, liền bị đánh bay ra, đập lên thân cây trong viện, hai mắt vừa lật liền hôn mê bất tỉnh.

Vu Hoan vừa lúc đứng ở bên cạnh, phản ứng của người bình thường hẳn là đỡ lấy lão già, mà phản ứng của Vu Hoan lại như là muốn tránh đi còn không kịp ...

Mọi người trong viện: “...” Cô nương này thế nào lại tàn nhẫn như vậy.

Bị ánh mắt mọi người khiển trách, Vu Hoan da không ngứa thịt không đau, thần sắc bình thường hướng phòng cửa đi tới.

Nàng là tới xem náo nhiệt, cứu người thì liên quan đến nàng cái rắm a!

“Ta muốn gặp Nguyên Thanh, đi tìm Nguyên Thanh cho ta.” Vu Hoan mới vừa bước tới cửa, đã bị thanh âm bén nhọn chói tai chấn đến trong tai ù ù.

Muội chỉ, ngươi là đang luyện tập âm cao sao?

“Mau đi Hứa gia tìm Hứa Nguyên Thanh tới.” Phong Vân hướng người bên cạnh phân phó một câu, còn chính mình đi vào phòng.

Cửa phòng mở ra, lọt vào tầm mắt chính là một mảnh hỗn độn, đồ sứ vỡ vụn đầy đất, ở giữa đứng một nữ tử, khuôn mặt dữ tợn nhìn chằm chằm cửa phòng, Phong Vân đi vào, nàng liền bắt đầu công kích.

Linh lực ở trong phòng tàn sát bừa bãi, bùm bùm một lượt lại có một đám đồ vật bỏ mình.

Phong Vân rốt cuộc là cao thủ đỉnh Thiên Tôn, không có bị đánh văng ra.

Phong Vân: “...” Không có ai bị đánh mà còn vui vẻ, hấn thế nhưng ngay cả nữ nhi nhà mình cũng không đến gần được.

Phong Khuynh Dao bắt quá là Hóa huyền trung cấp, hấn đường đường một Thiên Tôn đỉnh lại không đến gần được.

Này nói ra còn không phải là làm trò cười cho thiên hạ?

“Hứa Nguyên Thanh là ai?” Vu Hoan chọc chọc bên cạnh một tên thị vệ, vẻ mặt ‘ngươi mau nói cho ta biết’ vô cùng đơn thuần tò mò.

Thị vệ yên lặng lui một bước, đối với việc Vu Hoan vừa rồi làm tỏ vẻ bất mãn, nhưng người này là gia chủ mang vào, hắn không thể đắc tội, chỉ có thể lựa chọn không trả lời.

Vu Hoan biểu tình nháy mắt biến đổi, duỗi tay túm cánh tay thị vệ, biểu tình ‘ngươi mau nói cho ta biết’ đã biến thành ‘ngươi không nói cho ta, ta liền giết chết ngươi’ muốn bao nhiêu hung ác liền có bấy nhiêu.

Thị vệ nào biết đâu rằng cô nương này nhìn như nhu nhược thể mà nói trở mặt liền trở mặt, phía sau lưng tức khắc lạnh một mảnh, thể nào hôm nay nhiều chuyện lạ như vậy.

“Hứa công tử là con nuôi của thành chủ, là... Là người trong lòng của đại tiểu thư.” Thị vệ run run trả lời.

“Sớm nói không phải tốt hơn sao, một hai phải bị đánh mới được.” Vu Hoan buông thị vệ ra, còn hảo tâm giúp hắn vỗ vỗ lại nếp gấp bị nàng túm tới nhàu nhĩ trên áo.

Thị vệ đơ tại chỗ, đáy lòng quanh quẩn sợ hãi, như thế nào cũng không thể tản ra được.

Vừa rồi trong nháy mắt, hắn thật sự cảm thấy chính mình bị tử vong bao phủ, chỉ cần nữ tử trước mặt này nhíu mày một chút, hắn liền sẽ đầu lia khỏi cổ.

Trên đời sao lại có cô nương khủng bố như vậy a...

Vu Hoan nào biết đâu chính mình làm cho người khác sợ hãi như vậy, nàng bắt quá là theo thói quen tính dùng linh hồn chi lực áp người, hơn nữa nàng tiếp xúc với thị vệ kia, uy lực tự nhiên lớn hơn.

Nếu là nàng không có tiếp xúc đến thị vệ kia, hắn cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy.

Tóm lại, Vu Hoan vẫn là tra như cũ.

Vu Hoan liền nhảy nhót đến trước mặt Dung Chiêu, cười tủm tỉm hỏi: “Ngươi nhìn ra cái gì à?”

Dung Chiêu vẻ mặt mờ mịt nhìn Vu Hoan, con ngươi phản chiếu khuôn mặt Vu Hoan mỉm cười, nụ cười kia tuy đẹp, nhưng lại không đạt đến đáy mắt, ngược lại lộ ra một cổ âm hàn.

Nàng căn bản là không phải muốn cười.

“Đừng cười.”

“Ân?” Vu Hoan sững sốt, hiển nhiên không minh bạch Dung Chiêu nói là có ý tứ gì.

“Không muốn cười liền không cần cười, rất khó xem.” Dung Chiêu cứng nhắc giải thích một câu, ánh mắt lập lòe, không dám cùng Vu Hoan đối diện.

Hắn cũng không rõ chính mình vì cái gì không dám nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan tươi cười liền thu liễm lại, trong mắt u ám chỉ sắc di động, khóe miệng cong lên rất nhẹ, phác họa thần sắc trào phúng.

“Đột nhiên phát hiện ngươi thực đáng ghét.” Trước nay không ai dám cùng nàng nói chuyện như vậy.

Quan trọng nhất chính là...

Nàng cười hay không cười, liên quan đến hắn cái rắm a!

Làm như người yêu với nhau không bằng, quản ta a? Và lại ngươi cười cũng không đẹp, còn nói ta cười khó coi? Chỗ nào khó coi?

Kỳ thật đây mới là trọng điểm đi!

Dung Chiêu tán đồng gật đầu, “Ngươi cũng thực đáng ghét.”

Một chút dịu dàng của nữ tử cũng không có, động một chút liền muốn giết người, đặt ở trên người nam tử bình thường, ai sẽ thích một kẻ biến thái như vậy?

“Kia thật là ngượng ngùng, chỉ sợ ngươi còn phải chán ghét ta thật lâu.” Vu Hoan hừ lạnh một tiếng, đáy lòng đối Dung Chiêu càng thêm không thích, trên sở đen, tên hắn đã bơi đen đến đến tòa sáng rồi.

Hoàn toàn không biết chính mình đã bị Vu Hoan kéo vào sở đen, Dung Chiêu chính là biểu tình nghiêm túc, tầm mắt mang rồi rắm nhìn về phía Vu Hoan.

Như thế nào cảm giác chính mình lại nói sai rồi?

“Người có hay không cảm giác được cả người rét run?” Vu Hoan đột nhiên toát ra một câu, Dung Chiêu theo bản năng lắc đầu.

Hắn bản thân vốn không có độ ẩm, như thế nào cảm giác được lạnh?

Vu Hoan cũng nhớ tới chính mình hồi sai người rồi, ghét bỏ ngó hắn liếc mắt một cái, quay đầu đi quan sát trong viện những người khác.

Quả nhiên, trong viện đã có người ôm hai tay, kỳ quái ngẩng đầu nhìn trời.

Mùa thu độ ẩm không nên lạnh như vậy, hơn nữa hình như là trong nháy mắt liền lạnh xuống, hoàn toàn không phù hợp quy luật tự nhiên.

Vu Hoan run run một chút, làm trò trước mặt mọi người, đem áo khoác trên người Dung Chiêu lột xuống liền trùm lên trên người chính mình.

Dung Chiêu khóe mắt trừu trừu, nữ nhân này... Thật đúng là không khách khí.

Những người khác: “...” Trước công chúng, sao lại không biết xấu hổ như thế!

Áo ngoài màu tím mặc ở trên người Vu Hoan cũng không có vẻ to rộng, người khác không chú ý tới, Vu Hoan mặc lên người lại là thực rõ ràng phát hiện, xiêm y ở trùm lên người nàng trong nháy mắt liền dựa theo thân hình nàng mà điều chỉnh.

Này mẹ nó chẳng lẽ lại là Thần Khí?

Vu Hoan lười kéo ống tay áo qua lại lật xem, hai mắt phóng ra lục quang, nàng đã sớm mơ ước có được, mẹ nó nhìn rất soái đây có biết không.

Tay chân lạnh lẽo đem đai lưng thắt lại, hiển nhiên là không tính toán trả lại cho Dung Chiêu.

Mà Dung Chiêu, bên trong xiêm y vẫn như cũ thực hoa lệ, Vu Hoan xem xét liếc mắt một cái, thấy thể diện yên tâm thoải mái chiếm đoạt.

Trong viện mọi người đều hóa đá, tỏ vẻ chính mình vô pháp tiếp thu có nữ nhân không biết xấu hổ như vậy.

Tuy rằng bọn họ thờ phụng thực lực, chính là nữ tử chung quy nên có bộ dáng của nữ tử, chưa từng có nữ tử nào không biết xấu hổ như vậy, dám mặc xiêm y nam tử.

Quả thực là không nữ nhìn thẳng!

“Phanh!” Nóc nhà bị dòng khí xốc lên, mảnh vụn từ không trung che trời lấp đất rơi xuống dưới.

Trong viện tức khắc loạn thành một đoàn, người chạy vắt giò lên cổ, chớp mắt cũng chỉ dư lại Vu Hoan cùng Dung Chiêu.

Dung Chiêu lập tức căng linh lực kết giới, phiền toái một chút cũng không đánh trúng hắn. Vu Hoan liền xui xẻo, nàng theo bản năng dùng linh hồn chi lực, vừa ly khai thân thể liền tàn mất.

“...” Vô pháp rồi!

Dung Chiêu khóe miệng cong cong, tiến lên đem Vu Hoan kéo đến bên người, nữ nhân này thời điểm làm chuyện tức cười thuận mắt hơn nhiều.

Trong nháy mắt Vu Hoan bị kéo đến kết giới kia, phòng ốc âm ỉ sập, hai đạo thân ảnh từ bên trong bay vọt ra, ở giữa không trung.

Vu Hoan lau sạch trên mặt tro bụi, ngẩng đầu nhìn.

Ân... Nam chính là Phong Vân, nhận thức được quần áo.

Nữ...

Phong Khuynh Dao thay đổi xiêm y, Vu Hoan chỉ biết phân biệt xiêm y, vừa thấy mặt liền mờ mịt, chỉ cảm thấy nàng kia cùng Phong Khuynh Dao trong ấn tượng thua kém cách xa cả vạn dặm.

Đây là Phong Khuynh Dao đi...ạ

Hắn là đi.

Dung Chiêu ngửa đầu cũng là vẻ mặt mê mẩn, hai người này là ai a? Bộ dáng thực quen mắt... Tổ hai kẻ không thể nhận mặt, mới mê ra lò.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Biến thái phát rồ

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Không trung không ngừng truyền đến soàn soạt thanh âm, Vu Hoan ngẩng mặt, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

Dung Chiêu không rõ Vu Hoan suy nghĩ cái gì, nhưng là hần dám lấy Thiên Khuyết Kiếm ra đánh cược, nàng tuyệt đối không nghĩ được cái gì tốt.

Còn ở bên ngoài lưu lạc Thiên Khuyết Kiếm: “...” Liên quan nó à!

“Ngươi nhìn ra cái gì?” Dung Chiêu thử tính hỏi một câu.

Vu Hoan quay đầu nhìn hần, con ngươi sáng ngời một mảnh mê mang, “Không, quần áo đổi đến quá đẹp, khó nhận quá.”

Phốc...

Dung Chiêu ở trong gió hỗn độn, hần cứ nhiên lại đoán sai?

Bây ra một bộ biểu tình nghiêm túc như vậy, kết quả chỉ là đang phân biệt quần áo sao??

Đoán tâm nữ nhân như mò kim đáy biển, Dung Chiêu lần đầu tiên cảm thấy câu này nói thật đúng, quả thực chính là vì Vu Hoan mà đặt.

“Hồi thờ Thần Khí yếu đi.” Vu Hoan không làm việc đàn ông, hần cũng không thể đi theo hồ nháo a!

Vì cái gì chuyện này vẫn là rơi xuống trên đầu chính mình?

“Nga, sau đó?” Vu Hoan thất thần đáp một câu, tầm mắt lại chuyển lên không trung, nỗ lực cùng quần áo phân cao thấp đã.

“Muốn lấy ra chỉ sợ khó khăn.”

“Không khó, giết là được mà.” Vu Hoan bình tĩnh nói tiếp, giống như nói hôm nay ăn cái gì, thời tiết thật mát mẻ, nhẹ nhàng băng quơ.

Dung Chiêu trầm mặc, ánh mắt hơi trầm xuống, hiện giờ sợ là giết cũng lấy không ra...

“Hai ngàn năm trước có một tin đồn, ngươi nghe qua chưa?”

Dung Chiêu vừa nhấc mắt liền nhìn thấy Vu Hoan khoanh tay, lẳng lặng đứng ở đối diện, con ngươi quỷ quyệt cười như không cười, áo ngoài màu tím cùng với biểu tình nàng lúc này, có vẻ có chút âm u.

Đáy lòng dường như bị thứ gì chạm mạnh một cái, nhện không được rung mình lên.

Dung Chiêu áp xuống đáy lòng khác thường, chậm rãi lắc đầu.

Hai ngàn năm trước...

Lúc ấy hần hần là còn đang ngủ say đi.

“Tóc dài kiến thức ngắn.” Vu Hoan hừ lạnh một tiếng, lại không có ý muốn nói nghe đồn là ý tứ gì.

Dung Chiêu xấu hổ, những lời này hần nhớ không lầm thì, hần là dùng ở trên người nữ tử đi?

“Muốn lấy Thần Khí ra cũng hoàn toàn không khó, ngươi muốn biết không?” Vu Hoan chống nạnh, nhướn mình về phía trước, trong mắt hài hước thoáng hiện.

Dung Chiêu đẩy mắt xẹt qua một tia hoài nghi, trong lòng tự nhiên đem cái không khó kia cùng giết người liên hệ với nhau.

Vu Hoan bĩu bĩu môi, tay nhỏ chụp ở đầu vai Dung Chiêu, nói: “Yên tâm, không phải giết người, ta còn không có phát rồ như vậy, ngươi muốn biết sao?”

Ngươi đâu chỉ là phát rồ a...

Quả thực chính là phát rồ biến thái.

“Nói nghe một chút.” Dung Chiêu gian nan nuốt nuốt nước miếng, như thế nào lại có loại cảm giác kể tiếp sẽ nghe được việc không tốt gì?

“Nếu ngươi thành tâm cầu ta, ta liền cố mà nói cho ngươi biết.” Vu Hoan thu hồi tay, nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng, cười đến vô cùng âm trầm.

Ai cầu...

Rõ ràng là chính ngươi hỏi trước.

Dung Chiêu đã vô lực phun tào, nàng cao hứng liền biến thành cái dạng gì đây!

Từ khi gặp được nữ nhân này, hắn liền không có được một ngày hài lòng.

Từ sau khi nàng biến thành nhân loại, càng là một ngày so với một ngày thêm bết tắc, tắc tắc, hắn đã thành thói quen, thói quen.

“Hai ngàn năm trước, Huyền Nguyệt đại lục xuất hiện một thiên tài, nghe đồn ngày đó có thể lấy lực lượng của bản thân đối kháng toàn bộ đại lục, lợi hại đến không giống người. Đáng tiếc trời ghen ghét anh tài, chỉ sống được một trăm hai mươi tuổi liền chết, sau khi chết hắn để lại một viên Ly Hồn thạch, nếu là có thể tìm được viên Ly Hồn thạch kia, lấy Thần Khí rất đơn giản, ta xem trọng ngươi a.”

.....

Phía trước nói đều là vô nghĩa, mặt sau một câu cũng là vô nghĩa.

Nàng muốn đem việc tìm Thần Khí đẩy trở về, hắn sao có thể đáp ứng?

Ly Hồn thạch hắn có điểm ấn tượng, chỉ là nghĩ không ra có tác dụng thực tế gì.

“Ngươi đáp ứng giúp ta tìm Thần Khí, hiện giờ là muốn đổi ý sao?” Dung Chiêu nhìn chằm chằm Vu Hoan, đáy mắt hình như có băng tuyết ngưng tụ.

Vu Hoan gật đầu, nghiêm túc lên, “Đúng vậy, ta đáp ứng giúp ngươi tìm Thần Khí, chính là ta không đáp ứng giúp ngươi lấy Thần Khí a, hiện giờ Thần Khí tìm được rồi, ta cũng không nuốt lời a.”

Dung Chiêu cứng đờ, hắn thế nhưng không có lời gì để nói.

Lúc trước hắn đã biết nữ nhân này tính tình thay đổi liên tục, vô cùng giao hoạt, nhưng cổ tình hắn lại không có kỹ càng tỉ mỉ nói qua tìm Thần Khí là làm đến đâu...

Tự làm bậy không thể sống, Dung Chiêu chỉ có thể ngậm ngùi nuốt xuống ngụm máu trào lên đến họng này.

Vu Hoan chống nạnh đáy lòng cười to, tiểu tử, dám cùng nàng đấu a, cũng không nhìn xem nàng là người nào.

Cẩn chặt răng, Dung Chiêu nhẹ nhàng mở miệng, “Ta là sáng thế kiếm linh, nhúng tay vào thế gian sẽ khiến cho phản ứng dây chuyền, bằng không ta cũng sẽ không tìm tới ngươi, ngươi giúp ta lấy được Thần Khí, có điều kiện gì ngươi nói ra, chỉ cần ta có thể làm được...”

“Dung Chiêu, ngươi đã quên, những lời này ngươi đã nói.” Vu Hoan đánh gãy Dung Chiêu, châm chọc nói.

Dung Chiêu sững sốt, hắn xác thật nói qua như vậy, sau khi hắn cùng nàng khế ước không lâu.

Nàng cự tuyệt đến quyết đoán, không lưu tình chút nào.

Sau đó hắn cũng đề qua vài lần, tuy rằng không có kiên quyết như lần đầu tiên, nhưng đều sẽ không quá một phút đồng hồ, nàng liền cự tuyệt.

Nếu là không có lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, có lẽ hắn sẽ cảm thấy nữ tử này là thật sự cái gì cũng đều không để bụng.

Chính là có như vậy gặp mặt, hắn biết đáy lòng nàng có cái gì đó chống đỡ, chỉ là, nàng chưa bao giờ nói, đem bí mật kia chôn dấu ở sâu trong nội tâm, nơi hắn vô pháp chạm đến.

Liền ở thời điểm Dung Chiêu thất vọng, đầu vai đột nhiên nặng, thanh âm kiều mềm mang theo vài phần âm trầm ở bên tai vang lên, “Xem như ta tâm tình tốt, tạm thời liền giúp ngươi một lần.”

Dung Chiêu con ngươi đột nhiên sáng ngời, nếu là nàng thật sự không giúp mình, hắn cũng chỉ có thể tự mình động thủ, mặc dù là hủy diệt thế gian...

Kia cũng không tiếc.

Nhân loại... Vốn là là lòng tham không đáy.

“Đừng như vậy cảm kích nhìn ta, bất quá là tâm tình tốt mà thôi.” Vu Hoan bĩu môi, làm người quá nhàm chán, không làm được chuyện gì, kia thật phí phạm thân thể này.

Dung Chiêu hắc tuyến, nàng rút cuộc từ nơi nào nhìn ra hắn cảm kích?

Tự kỷ cũng phải có điểm mấu chốt có được không.

“Ly Hồn thạch có thể chia lìa hồn phách, cũng có thể đoạn tuyệt hết thảy khế ước, mặc dù là linh hồn khế ước cũng không thể chạy thoát, chỉ cần dùng Ly Hồn thạch đem khế ước của Phong Khuynh Dao cùng Thần Khí chặt đứt, lấy Thần Khí liền rất dễ dàng.” Khi Vu Hoan nói những lời này mắt nhìn thẳng, biểu tình một chút chột dạ đều không có.

Nhưng Dung Chiêu lại cảm thấy thực không thích hợp, đáy lòng hoài nghi không ngừng mở rộng, không phải hấn lòng dạ hẹp hòi, là Vu Hoan xác thật có động cơ.

Ly Hồn thạch có thể chặt đứt khế ước, nàng rất có khả năng sẽ nương cơ hội này chặt đứt khế ước của nàng cùng chính mình.

Dung Chiêu càng nghĩ càng có khả năng.

Bằng không nữ nhân này vì cái gì sẽ đột nhiên muốn giúp mình?

Khế ước vừa đứt, hấn cùng Vu Hoan chính là người lạ.

Không nên không nên, hấn tuyệt đối không thể để Vu Hoan chặt đứt khế ước giữa bọn họ.

Nhất định phải ngày ngày đêm đêm, thời thời khắc khắc nhìn nữ nhân này, một giây đồng hồ đều không thể để nàng rời đi tầm mắt chính mình.

Vu Hoan nào biết đâu rằng dưới đáy lòng Dung Chiêu đã đội cho mình một cái mũ lớn như vậy, chỉ ôm cánh tay, về mặt quý dị nhìn Dung Chiêu ngày thường mặt không đổi sắc lúc này tốc độ thay đổi sắc mặt thực xuất sắc tuyệt luân.

Thứ này là tình phân đi? Tuyệt đối là!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Ta là cái đứng đắn tiêu đề

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Nói dễ nghe một chút, Dung Chiêu cao lãnh là không thêm đề ý tới nhân loại tham lam, nói khó nghe thì, kỳ thật chính là hấn khinh thường giao lưu.

Hấn ở cùng Vu Hoan thời gian dài, tự nhiên mà đem vỏ bọc cao lãnh vứt bỏ một ít.

Ở trước mặt Vu Hoan cũng không cần cả ngày bày ra mặt lạnh, ngẫu nhiên sẽ lộ ra mặt khác cảm xúc, nhưng chung quy lại hấn không phải là người, lại ngu say một thời gian dài, hấn vô pháp chấp nhận được biến hóa quá lớn như vậy.

Mà Vu Hoan thì bất đồng, cả người đều không tốt.

Nếu người nhìn thấy một kẻ cao lãnh đột nhiên biến thành một kẻ tình phân biến thái, người sẽ có thể lý giải cảm thụ của nàng lúc này.

Phong Vân cùng Phong Khuynh Dao còn đánh nhau, rất có một bộ tư thế không chết không ngừng, Vu Hoan chỉ có thể đưa bốn chữ ‘ thể lực thật tốt. ’

“Gia chủ, gia chủ, không tốt.” Hải hòa hình ảnh bị đánh vỡ.

Kia thời điểm gã sai vặt chạy vào, Phong Vân liền từ không trung ngã xuống xuống, Phong Khuynh Dao nhìn cũng không thêm nhìn Phong Vân một cái, tiêu sái xoay người, chớp mắt liền biến mất ở không trung.

Phong Vân một bên nôn ra máu một bên đuổi tay muốn bắt lại Phong Khuynh Dao, trong mắt đau thương trái rộng.

Kẻ không biết còn tưởng rằng người đi là người trong lòng hấn không bằng.

“Gia chủ, không tốt, Diệp gia phái người tới, nói là muốn...” Kia gã sai vặt cấp rống rống kêu, chạy đến trước mặt Phong Vân, thấy bộ dáng chật vật của Phong Vân, tức khắc ngậm miệng, ngu si nhìn Phong Vân.

Cùng đại tiểu thư đánh nhau cũng có thể đánh thành cái dạng này?

Gia chủ chính là Thiên Tôn đỉnh, này... Không phù hợp cấp bậc quy định a!

“Khụ khụ... Nói cái gì?” Phong Vân từ đồng phế tích bò ra tới, tức giận trừng mắt gã sai vặt.

Gã sai vặt co rúm lại, nhúc nhúc đáp: “Nói... Nói là muốn nghênh thú đại tiểu thư về.”

“Làm càn.” Phong Vân một chưởng chụp ở trên phế tích, vốn là phế tích không rắn chắc tức khắc một trận rối tinh rối mù loạn run, Phong Vân dẫm nhẹ lên liền trực tiếp bị rơi xuống, mơ hồ còn nghe được thanh âm Phong Vân chửi má nó.

Vu Hoan trong mắt chói lọi hiện lên hai chữ ‘ ngu xuẩn ’, trước nay chưa thấy qua người ngu xuẩn như vậy, thật là...

Quá buồn cười.

Kia gã sai vặt cũng hoảng sợ, thẳng đến khi Phong Vân lửa giận tận trời rống hán, mới luống cuống tay chân đi bôi phế tích, đem Phong Vân lôi ra.

Vốn là bị Phong Khuynh Dao đánh trọng thương, phế tích áp xuống như vậy, Phong Vân thương thế lại nghiêm trọng không ít, bò ra phải thở hổn hển vài hơi mới có sức lực nói chuyện.

“Diệp gia người ở nơi nào?”

“Ồ... Ở cửa phủ, Diệp gia thiếu gia tự mình tới, cả sinh lễ đều mang theo.”

Phong Vân trên mặt tái nhợt tức khắc mất đi huyết sắc, trong mắt bùng lên hai ngọn lửa, càng thiếu càng vương, “Diệp gia khinh người quá đáng.”

“Kia... Gia chủ chúng ta làm sao bây giờ?” Diệp gia đã tới cửa rồi.

Diệp gia cũng không phải gia tộc Phong Tuyết thành, mà là cách vách thành trì.

Cách vách thành trì quy mô so với Phong Tuyết thành lớn hơn rất nhiều, phía dưới còn nắm giữ vài cái tiểu thành trì, thế lực hơn xa Phong Tuyết thành.

Diệp gia càng là người cầm quyền trong đó, Diệp gia thiếu gia nói một câu, việc Phong Tuyết thành đổi chủ cũng chỉ cần một giây...

Không biết khi nào Diệp gia thiếu gia đột nhiên coi trọng Phong Khuynh Dao, cho người tới cửa cầu hôn rất nhiều lần, đều bị tiểu thư cự tuyệt, không nghĩ tới cư nhiên sẽ tới lúc này, còn là Diệp gia thiếu gia tự mình tới.

Này không phải đầu đổ bìm leo sao?

“Làm sao bây giờ? Còn có thể làm sao bây giờ, đóng cửa từ chối tiếp khách, phái người đi tìm tiểu thư.” Liền tính hán nguyên ý đem Dao Nhi gả đến Diệp gia đi, cũng lấy đầu ra người a!

Dao Nhi cũng không biết sao lại thế này, thế nhưng trở nên cường như vậy...

Vu Hoan hướng Dung Chiêu chớp chớp mắt, chỉ chỉ phương hướng Phong Khuynh Dao biến mất, dùng khẩu hình nói: “Ta đuổi theo Phong Khuynh Dao, người đi không?”

Này còn phải hỏi? Thần Khí còn ở trên người nữ nhân kia.

Phong Vân trước mắt hắc ảnh chợt lóe, tro bụi phân dương, hán mạc danh nhìn nhìn không trung, chỉ còn một cỗ lương khí thoáng qua, trừ này đó ra, ngay cả một sợi lông cũng không nhìn đến.

Ảo giác sao?

Thần Khí trên người Phong Khuynh Dao tuy rằng hơi trở biến yếu, nhưng là đối Dung Chiêu vẫn là có thể cảm giác được.

Tìm được nàng cũng hoàn toàn không khó.

Chỉ là...

Tình huống này giống như có điểm không thích hợp a!

“Phong Khuynh Dao chạy đến vùng hoang vu dã ngoại này làm gì? Nàng không phải muốn tìm kia cái gì Hứa gia công tử sao?” Vu Hoan đẩy ra nhánh cây che ở trước người, vẻ mặt vô ngữ nói nhỏ.

Dung Chiêu theo ở phía sau, ghét bỏ rồi lại không thể không đi theo, trong lòng ghen khuất chỉ có chính hán có thể thể chịu.

Vòng quanh cánh rừng dạo qua một vòng, Vu Hoan cùng Dung Chiêu cũng chỉ có thể mất to trừng mắt nhỏ.

“Người đâu?” Vu Hoan giận, mẹ nó tìm một vòng lớn cũng chưa thấy người, người xác định không đi loạn?

Dung Chiêu nhíu mày, Thần Khí hơi thở xác thật là ở tại cánh rừng này, như thế nào lại không có người?

“Tất tất tác tác...” Vu Hoan lỗ tai động động, lông mày hướng về phía trước nâng lên, bắt lấy Dung Chiêu liền nhảy tới bên cạnh một chạc cây.

Từ cao hơn xem, lập tức liền thấy được làm ra tiếng vang chính là cái gì.

Vu Hoan ôm thân cây, gương mặt dán trên vỏ cây gập ghềnh, con ngươi quay tròn, một mặt nghi ngờ từ đáy mắt chậm rãi bốc lên.

Cách đó không xa một nam một nữ đang gian nan di động tới, nữ tử ăn mặc vải thô áo tang, tóc dùng một khối khăn trùm đầu bao lại, chỉ lộ ra một khuôn mặt trắng.

Nam tử dường như bị trọng thương, hoàn toàn là để nàng kia đỡ mới đi được, trên người xiêm y dơ loạn, vết máu loang lổ.

Cái kia nam tử hình như là Đông Phương Cảnh a...

Vu Hoan cau mày, nỗ lực đem Đông Phương Cảnh trong đầu cùng nam tử trước mặt so sánh.

Sự thật chứng minh, không thay quần áo nàng vẫn là có thể nhận ra tới.

Bên cạnh Đông Phương Cảnh chính là Sở Vân Cẩm?

Chỉ là...

Sở Vân Cẩm làm gì ăn mặc giống một thôn cô như vậy?

Lúc trước không phải vẫn luôn đi tiên nữ lộ tuyến sao? Lúc này mới mấy ngày không thấy, liền chuyển phong cách?

Sai biệt không khỏi cũng quá lớn đi!!

Nữ tử tựa hồ là một mối, khắp nơi nhìn nhìn, thấy không có nguy hiểm liền đỡ Đông Phương Cảnh ở dưới tàng cây ngồi xong, lại cúi người ở bên tai hần nói vài câu, thanh âm quá nhỏ, Vu Hoan lại cách khá xa, hoàn toàn nghe không rõ.

Nữ tử đùa nghịch một trận, lúc này mới vội vàng rời đi.

Vu Hoan đôi mắt trừng lớn, xem Đông Phương Cảnh như vậy, hoàn toàn không có năng lực phản kháng nha, muội chỉ, người liền như vậy để mặc hần thật sự hảo sao??

Không sợ bị dã thú ngậm đi sao?

Đội nữ tử đi xa sau, Vu Hoan tay chân lạnh lẽo từ trên cây nhảy xuống, nghênh ngang đi đến trước mặt Đông Phương Cảnh, đi làm cái dã thú trong miệng mới nói kia.

Dung Chiêu nhưng thật ra không ngăn cản nàng, nam nhân kia đối thân thể này của nàng mà nói là một cái trở ngại.

Giết, cũng tốt.

Vừa rồi cách khá xa, nhìn không tới tình huống trên người Đông Phương Cảnh, lúc này tới gần quan sát một phen mới phát hiện nam nhân này hơi thở thể nhưng mỏng manh đến đáng sợ.

Nàng chỉ cần thoáng đập thêm một cái, Đông Phương Cảnh liền sẽ mất mạng.

Vu Hoan có chút hưng phấn, ba bước làm một chạy bộ đến trước mặt Đông Phương Cảnh.

Nhận thấy được có người tới gần, Đông Phương Cảnh giật giật cổ, liếm liếm cánh môi khô nứt, thanh âm khàn khàn, “Như thế nào nhanh như vậy liền đã trở lại?”

“Không có nha, ta vừa đến.” Vu Hoan nhẹ giọng trả lời, thân mình thuận thế ngồi xổm xuống.

Đông Phương Cảnh thân mình chợt căng chặt, con ngươi hiện lên phần nộ, âm độc, cùng với một tia hoảng loạn không nên để lộ.

Vu Hoan dường như không có chú ý tới Đông Phương Cảnh biến hóa, kiều mềm thanh âm ở trong cánh rừng có vẻ có chút đột ngột, lại vẫn như cũ không mất dễ nghe, thẳng tới nhân tâm.

“Đông Phương ca ca, người như thế nào chật vật như vậy? Lúc này mới mấy ngày không thấy, ta đều mau nhận không ra Đông Phương ca ca, có cần ta hỗ trợ hay không a?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 22: Biến sắc mặt cùng biến thiên giống nhau

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Đồng Phương Cảnh một búng máu nảy lên trong lòng.

Hỗ trợ? Giúp hấn xuống địa ngục sao?

Hít sâu một hơi, Đồng Phương Cảnh mới mở miệng, “Ta giết ngươi trước đây, ngươi cũng đã giết trở lại, vì sao còn không buông tha ta.”

Một nữ tử vốn nên là yêu thích chính mình, bất quá một ngày không thấy, tính tình lại đại biến...

“Ước chừng là xem ngươi không vừa mắt đi.” Bách Lý Vu Hoan chính là đã chết, hấn lại còn sống, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.

Quan trọng nhất chính là, nàng vô pháp bình ổn việc chính mình biến thành nhân loại này, áp lực lửa giận tổng phải có người tới gánh vác mới đúng.

Thực bất hạnh, Đồng Phương Cảnh cùng Sở Vân Cẩm chính là kẻ gánh vác lửa giận của nàng.

Đồng Phương Cảnh sắc mặt trắng xanh, chậm rãi quay đầu đối diện tầm mắt Vu Hoan, đáy mắt hận ý đều tràn ra.

“Ngươi hận ta?” Vu Hoan chớp mắt, thay hấn nói ra tiếng lòng.

Đồng Phương Cảnh trong mắt quang mang dần dần đại thịnh, hận, hấn như thế nào không hận, kế hoạch của hấn hết thảy đều bởi vì nữ nhân này mà bị hủy.

Vu Hoan duỗi tay đặt lên miệng vết thương trước ngực Đồng Phương Cảnh, nhẹ nhàng dùng sức ấn, tức khắc máu tươi tràn ra, từ khe hở giữa ngón tay thấm thấu ra tới.

Bởi vì đau đớn, Đồng Phương Cảnh trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, lại cắn răng không rên một tiếng.

Nàng thấp thấp nhẹ nhàng nắm, “Đồng Phương ca ca, ta cho ngươi hai lựa chọn thế nào? Là nguyện ý bị ta thiên đao vạn quả lúc còn sống hay là chết rồi thiên đao vạn quả nhỉ?”

Này... Là hai lựa chọn?

Một cổ khuất nhục nháy mắt bao phủ trong lòng Đồng Phương Cảnh, đồng thời, ngực đột nhiên phát lạnh, như là có vô số hàn băng bao trùm ở mặt trên, rốt cuộc không cảm giác được đau đớn, nhưng hấn ý kia lại thâm nhập cốt tủy, như tử vong đang đến gần.

Khấp người cứng đờ vô pháp nhúc nhích, từng trận hàn khí ở trong cơ thể tán loạn.

Nói cái gì lựa chọn nữa?

Vu Hoan thu hồi tay, nhìn ngón tay nhiễm huyết có chút ghét bỏ bữu môi, lại nhìn quanh bốn phía, thấy không có chỗ cho nàng rửa sạch.

Dư quang quét đến Đồng Phương Cảnh trước ngực lộ ra vài vãi màu trắng, ánh mắt sáng lên, thô lỗ lột áo ngoài của hấn, ở áo trong đem vết máu chà lau sạch sẽ.

“Đồng Phương ca ca, cần phải thể nghiệm cảm giác tử vong cho tốt, người khác ta đều sẽ không tự mình động thủ đâu.”

Đồng Phương Cảnh ngươi có thể chịu bao lâu nhỉ?

Dung Chiêu đứng ở nơi xa vẫn luôn trầm mặc nhìn, hấn muốn cam đoan Vu Hoan không gánh trên lưng tội nghiệt, cũng muốn cam đoan nàng dùng thân thể này sống an ổn.

Cho nên, người nam nhân này...

Vu Hoan vỗ tay đứng dậy, cùng Sở Vân Cẩm đối mặt nàng cũng không sợ, chỉ là...

Nàng sợ không cẩn thận đem nàng giết chết, kia còn ngoạn cái gì?

Muốn dẫm lên nàng, liền phải xem Sở Vân Cẩm có hay không năng lực này.

Không có Đông Phương Cảnh cường hãn trợ lực phía sau, Sở Vân Cẩm ngơoi còn có thể đứng ở đỉnh, chịu thể nhân cùng bái sao?

Thật là chờ mong đâu...

“Đi thôi.” Vu Hoan đi trở về bên người Dung Chiêu, lôi kéo hắn rời khỏi.

Dung Chiêu thân hình bất động, nhẹ nhàng dò hỏi, “Ngươi vì cái gì không giết hắn?”

Giống như lúc trước hắn không rõ Vu Hoan vì cái gì buông tha Sở Vân Cẩm, hiện giờ rõ ràng nàng động động ngón tay là có thể giết chết Đông Phương Cảnh, vì cái gì muốn buông tha hắn?

Vu Hoan quay đầu đi, một sợi tóc dài buông xuống sườn mặt, vừa lúc chặn đi cảm xúc đầy mắt nàng.

Khóe miệng chậm rãi gợi lên, trào phúng nói: “Ngươi không phải không cho ta giết người sao? Như thế nào, ta hiện tại không giết hắn, ngươi hẳn phải là thật cao hứng chứ?”

“Hắn đối với ngươi có uy hiếp.” Mệnh cách hắn tuy có thể sửa, nhưng thiên mệnh hắn lại không đổi được.

Hai người kia về sau là thiên mệnh, hiện tại không giết, chờ bọn hắn trưởng thành lên, không thể giết.

Vu Hoan cười khẽ lên, kiều mềm tiếng cười giống như hải đồng giống nhau hồn nhiên, nhưng Dung Chiêu biết, nàng đang sinh khí. Không có bất luận cái gì dấu hiệu sinh khí.

Cũng có lẽ là...

Hắn lại nói sai cái gì rồi.

Nghĩ đến này, Dung Chiêu không khỏi buộc chặt bàn tay, đồng tử hơi co lại, chờ Vu Hoan nói chuyện.

Nhưng mà hắn lại một lần tính sai, Vu Hoan cái gì cũng chưa nói, quay đầu rời đi.

Nhìn thân ảnh dần dần đi xa, Dung Chiêu đáy lòng nói không nên lời là tư vị gì.

Hắn rõ ràng là vì tốt cho nàng, sao nàng lại sinh khí?

Nữ nhân sao lại khó hầu hạ như vậy.

Dung Chiêu thở dài một hơi, mới theo sau, Vu Hoan nghe động tĩnh phía sau, khóe miệng không khỏi lại cong lên vài phần, ánh mắt lại lãnh xuống.

Sáng thế chi kiếm lại như thế nào, dựa vào cái gì hắn nói có thể giết nàng liền phải giết? Không thể giết nàng liền không được giết?

Nàng quyết định, khi nào người khác dám nhúng tay.

Gặp được Đông Phương Cảnh bọn họ cũng cũng không có trì hoãn bao lâu thời gian, ở trong rừng lại xoay một lát, liền thấy được Phong Khuynh Dao.

Nàng đứng ở trước một cái sơn động, trong tay xách theo một thanh trường kiếm cổ xưa đen nhánh, trên thân kiếm lay dĩnh vết máu đỏ thẫm, theo khe rãnh nhỏ giọt xuống bùn đất, liền biến mất không thấy.

Từ Vu Hoan góc độ, vừa lúc có thể nhìn đến Phong Khuynh Dao trên mặt quý dị thần sắc.

Tựa cười, lại tựa khóc.

Vốn nên là linh động đôi mắt, lúc này lại là vô thần nhìn chăm chăm sơn động đen như mực.

Vu Hoan hướng tới sơn động kia liếc mắt một cái, chỉ có thể nhìn đến trong sơn động cảnh vật trong một thước, nhìn tiếp phía trước chính là vô tận hắc ám.

“Thần Khí.” Vu Hoan hướng Dung Chiêu hát cảm, thần sắc như cũ khó coi, lại cũng vẫn chưa lộ ra tức giận chi sắc.

Dung Chiêu bình tĩnh con ngươi dao động một chút, quen thuộc hơi thở từ phía trước che trời lấp đất tràn lại đây, cũng không biết vì sao, hắn tổng cảm thấy trong hơi thở đó có cỗ lực lượng làm hắn thực không thoải mái.

Rõ ràng cùng hơi thở trong trí nhớ không sai.

Vì cái gì sẽ sinh ra cảm giác như vậy?

“Người nào?” Phong Khuynh Dao đột nhiên xoay người, trong tay trường kiếm chỉ hướng bên trái Vu Hoan, “Ra tới.”

Vu Hoan trái tim nhỏ đột nhiên nảy lên, hù chết, làm gì đột ngột vậy.

Phía kia một trận động tĩnh, một bóng hình từ cây cối nhảy ra tới, bạch y trắng tuyết, ở bốn phía màu xanh biếc trở nên vô cùng nổi bật, khuynh tuyệt thoát tục.

Vu Hoan tức khắc trừng lớn con ngươi.

Sở Vân Cẩm...

Nàng như thế nào lại ở chỗ này?

Kia vừa rồi nữ nhân kia là ai?

Đông Phương Cảnh thay lòng đổi dạ? Đứng cùng nàng nói này trước sau mới chỉ mười lăm phút Sở Vân Cẩm liền đi thay đổi một thân xiêm y, sau đó xuất hiện nơi này?

Vu Hoan dưới đáy lòng đầy dấu chấm hỏi, liễu mạng trường mắt nhìn bạch sắc nhân ảnh thông thả đi lại, muốn chứng minh nữ nhân này không phải Sở Vân Cẩm.

Chính là kia thân bạch y tiên khí mùi phấn, 360 độ không góc chết, nhìn thế nào đều chứng minh nữ nhân này chính là Sở Vân Cẩm.

Vu Hoan đuổi tay bắt lấy tay Dung Chiêu, run lên hai cái, nhọc nhọc nói: “Dung Chiêu, đây là phân thân thuật sao?”

Lấy đề ý của Sở Vân Cẩm với Đông Phương Cảnh, sao có thể sẽ bỏ mặc hắn?

Vu Hoan đã quên, lúc này bắt quá là vừa mới bắt đầu, Sở Vân Cẩm cùng Đông Phương Cảnh ràng buộc đâu có nặng như vậy.

Dung Chiêu thân hình cứng đờ, biết rõ nữ nhân này tính cách trước sau biến hóa thực mau, nhưng hắn vẫn là có chút vô pháp thích ứng.

Mê mang nhìn bóng người phía kia, chậm rãi lắc đầu, “Không phải phân thân thuật.” Bắt quá, nữ nhân kia là ai? Nàng như thế nào kích động như vậy?

Ký ức của Dung Chiêu là không có vấn đề, hắn chỉ là lựa chọn nhớ kỹ đối với hữu dụng đồ vật, còn những thứ râu ria, trong mắt hắn đều là lục bình, không có tí giá trị.

Bắt quá xem Vu Hoan như vậy kích động, hắn lại đánh giá Sở Vân Cẩm mấy lần, đầu óc hiện ra một cái mơ hồ thân ảnh.

Mấy cái hình ảnh nối liền hiện lên, Dung Chiêu ánh mắt đình trệ một lát.

Àn...

Cũng là kẻ tạo nên bi kịch cho thân thể này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Ly Hôn thạch

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Cô nương.” Sở Vân Cẩm cử chỉ khéo léo, mặt mày toàn là nhu sắc, mặc cho ai nhìn đều sẽ sinh ra hảo cảm.

Phong Khuynh Dao nhú mày, trong tay trường kiếm vẫn chưa buông, ngữ khí lạnh lùng, “Có việc?”

Sở Vân Cẩm mặt hàm cười nhạt, ánh mắt dừng ở trường kiếm, chỗ sâu trong mắt bắt đầu khởi động một cỗ ý niệm nhất định phải có được.

Nàng lại đi phía trước vài bước, tiếng nói nhu nhu, “Cô nương chính là đang tìm công tử trong sơn động này?”

Phong Khuynh Dao néo trường kiếm tay càng thêm khẩn, biểu tình cảnh giác vài phần, “Ngươi gặp qua hắn?”

“Ân, phía trước ở chỗ này gấp qua, bắt quá hắt đã rồi đi.” Sở Văn Cẩm đáp đến tự nhiên, không giống làm bộ chút nào.

Phong Khuynh Dao suy tư, buông xuống trường kiếm, nhìn chăm chú Sở Văn Cẩm, cánh môi mím hồi lâu mới phun ra mấy chữ, “Hắn... Không có việc gì đi?”

Đáy lòng ần ần có chút chờ mong, hắn rồi đi có phải hay không đại biểu hắn không có việc gì?

“Cái này ta cũng không biết, lúc ấy vị kia công tử bên người còn có người, ta không dám thân cận quá, chỉ rất xa nhìn thoáng qua, giống như...”

Sở Văn Cẩm dừng một chút, thấy đối diện vẫn luôn không có gì biểu tình nữ tử lộ ra một mặt nôn nóng, khóe miệng cong cong, “Vị kia công tử là bị người nâng đi.”

“Cái gì.” Phong Khuynh Dao sắc mặt đại biến, trong lòng hoảng loạn không thôi.

Nàng vọt tới trước mặt Sở Văn Cẩm, bắt lấy tay nàng, vội vàng hỏi: “Ngươi biết hắn đi đâu sao?”

Sở Văn Cẩm tựa hồ bị dọa tới rồi, một đôi mắt đẹp đầy sương mù, mảnh mai thân hình nỗ lực lui lại, “Ta không biết, ta chỉ nghe được có người kêu mang vị kia cho Diệp thiếu gia.”

Diệp thiếu gia?

Phong Khuynh Dao đột nhiên buông ra Sở Văn Cẩm, Sở Văn Cẩm bang một cái ngã ngồi trên mặt đất, kia bộ dáng cực kỳ giống bị sợ hãi.

Phong Khuynh Dao thất thần xoay người, nhìn về phía phương hướng Phong Tuyết thành, đáy mắt trào ra một trận bất đắc dĩ cùng thống khổ.

“Cô nương?” Sở Văn Cẩm cẩn thận kêu một tiếng, thấy Phong Khuynh Dao thất hồn lạc phách, khóe miệng nàng lặng lẽ cong lên, từ trên mặt đất đứng lên, vỗ rớt bùn đất bám trên làn váy trắng tinh.

Ngẩng đầu, lại là vẻ mặt điềm đạm đáng yêu, “Cô nương... Ngươi có khỏe không? Ta xem... Những người đó cũng không có ý tứ muốn đả thương vị kia công tử, ài, cô nương, ngươi đi đâu vậy?”

Phong Khuynh Dao thân ảnh ở không trung lập loè vài cái, thực mau liền bị rừng cây rậm rạp che đậy, không có tung tích.

Sở Văn Cẩm vẫn luôn cái trang nhu nhược sắc mặt biến đổi, cười lạnh một tiếng, hướng phương hướng Vu Hoan bọn họ vừa đi tới nhanh chóng rồi đi.

Vu Hoan nấp ở trên cây, nhìn Sở Văn Cẩm bày ra kỹ thuật diễn xuất tinh vi, vẻ mặt bội phục.

Nữ chủ chính là nữ chủ, làm cái gì đều là đúng vậy.

Pháo hồi liên thâm rồi, chỉ số thông minh hoàn toàn không đủ dùng.

Phong Khuynh Dao nếu là thông minh một chút, tùy tiện ngẫm lại là có thể phát hiện lời Sở Văn Cẩm nói có trăm ngàn chỗ hở.

“Đi thôi, hồi Phong Tuyết thành.” Vu Hoan từ trên cây nhảy xuống, con ngươi sáng ngời, hứng thú bừng bừng.

Dung Chiêu chân chờ, vẫn là mở miệng hỏi: “Vì cái gì?”

“Phong Khuynh Dao đã trở về, chúng ta không quay về như thế nào lấy Thần Khí?” Vu Hoan khinh thường nhìn Dung Chiêu, nam nhân này chỉ số thông minh như thế nào càng ngày càng thấp.

“Chính là...” Dung Chiêu tổ chức lại ngôn ngữ, “Ngươi nói cần Ly Hồn thạch mới có thể lấy ra Thần Khí, trở về cũng vô dụng a?” Bọn họ hiện tại không phải đi tìm Ly Hồn thạch sao?

“Đi, ta không nói cho ngươi Ly Hồn thạch liền ở cách vách Phong Tuyết thành sao?” Vu Hoan nghi hoặc, nàng chưa nói qua sao?

Dung Chiêu nghiêm túc lắc đầu, Vu Hoan lời nói hắn từng câu từng chữ đều nhớ rất rõ ràng.

Vu Hoan không thèm để ý vẩy vẩy tay, “Hiện tại đã biết, ngươi có đi hay không? Chậm liền không thể xem diễn rồi.”

Dung Chiêu nhú mày, đáy lòng ần ần cảm thấy không đúng chỗ nào, chính là lại nói không nên lời.

Thời điểm trở lại Phong Tuyết thành, Vu Hoan đi trước mua một thân xiêm y dày hơn, thời tiết này so với trước lại lạnh vài phần.

Lại mua một đồng lớn đồ ăn vặt, để Dung Chiêu bảo quản, lúc này mới nghênh ngang hướng Phong gia đi.

Chỗ nào có tiền?

Đương nhiên là...

Dung Chiêu cố gắng hiển bạc.

Nàng là từ Bách Lý gia rời đi, trên người nơi nào sẽ có loại vật ngoài thân căn bản này.

Cũng may Dung Chiêu có không ít đồ vật đáng giá, tùy tiện bán bán liền đủ nàng tiêu xài.

Vu Hoan thay đổi một thân váy áo xanh lam, tuy không có màu đỏ đường hoàng, lại cũng rất được, kiện áo khoác kia của Dung Chiêu bị nàng cầm trong tay, không mặc cũng không có ý trả Dung Chiêu.

Dung Chiêu nhìn vài lần, thấy nàng đều là một bộ dáng lão thần, cũng đánh mất ý niệm lấy lại xiêm y, dù sao hẳn không mặc áo khoác cũng không cảm thấy cái gì.

Phong phủ bên ngoài có không ít người, Vu Hoan ý vào nhỏ xinh, nhẹ nhàng chen tới phía trước, liếc mắt một cái trông thấy đó là Phong Vân.

“Diệp Lương Thần, ngươi đừng tưởng rằng ngươi là người Diệp gia là có thể muốn làm gì thì làm, nữ nhi của lão phu không phải ngươi nói cưới là có thể cưới.”

Phong Vân bạo lộ thanh âm nổ tung, âm lượng tuy đủ, lại lộ ra mỗi một.

Phong Vân đứng ở cửa Phong phủ, cùng hẳn đối lập chính là một công tử trẻ tuổi, ăn mặc xa hoa, trong tay cầm một phen quạt xếp nạm vàng, tư thế biếng nhác, chút có chút không phe phẩy.

Vu Hoan chỉ nhìn liền run lập cập, lạnh như vậy ...

“Muốn gả cho thiếu gia chúng ta đều là từ thành Từ An, làm gì đến phiên Phong Tuyết thành các ngươi, coi trọng Phong tiểu thư đó là phúc khí của nàng, ngươi đừng thấy cho mặt mũi lại không cần.” Hạ nhân bên người Diệp Lương Thần lập tức hùng hổ rống trở về.

‘Bang’ Diệp Lương Thần đem quạt xếp thu lại, thuận thế đập vào trên đầu người nọ, “Như thế nào cùng nhạc phụ đại nhân tương lai của bản thiếu nói chuyện, xin lỗi đi.”

Người nọ sắc mặt một chuyển, thu liễm kiêu ngạo khí thế, ngoan ngoãn khom lưng, “Thực xin lỗi, Phong gia chủ.”

Diệp Lương Thần vừa lòng gật đầu, đem người nọ phát lui, phi thường lễ phép mở miệng, “Nhạc phụ đại nhân, ta là thực lòng thích Phong tiểu thư, mong rằng nhạc phụ đại nhân thành toàn.”

Phong Vân thở hắt hắt vài hơi, một khuôn mặt trướng đến đỏ bừng.

Ai là nhạc phụ đại nhân của hắn!

“Diệp Lương Thần, Nguyên Thanh có phải hay không ở trên tay ngươi?” Thanh âm nữ tử réo rắt từ đám người truyền tới, ngay sau đó, đám người tản ra, một nữ tử vọt tiến vào.

Một phen néo váy áo Diệp Lương Thần, vốn nên là kiêu diễm gương mặt tất cả đều là dữ tợn tàn nhẫn, nàng gần từng chữ một mở miệng, “Nguyên Thanh ở nơi nào?”

Diệp Lương Thần đối đãi ngộ như vậy một chút hoảng loạn đều không có, thông thả ung dung mở ra quạt xếp phe phẩy vài cái, định liệu trước nói: “Chỉ cần ngươi cùng ta thành thân, Hứa Nguyên Thanh sẽ tự an ổn trở lại Hứa gia. Khuynh Dao, giao dịch này như thế nào?”

Ngón tay Phong Khuynh Dao không ngừng nắm chặt lại, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Diệp Lương Thần, không che dấu chút nào hận ý khắc cốt ghi tâm trong mắt nàng.

Vì cái gì...

Nam nhân này muốn nắm mình không bỏ, trên thế giới này còn rất nhiều nữ tử so với nàng xinh đẹp hơn, so với nàng lợi hại hơn, vì cái gì nam nhân này cứ muốn quần lấy nàng.

Vì cái gì...

Muốn bắt Nguyên Thanh tới bức nàng.

Người sau một bộ thân nhiên, khoe môi khẽ nhếch, giống như chắc chắn Phong Khuynh Dao nhất định sẽ đáp ứng.

Thẳng đến đầu ngón tay trở nên trắng bệch, nàng mới mạnh mẽ đẩy Diệp Lương Thần ra, quý dị cười rộ lên, trong tay không biết khi nào nhiều hơn một phen màu đen trường kiếm.

Diệp Lương Thần con ngươi mị mị, bất động thanh sắc đem quạt xếp chắn trước người, đáy mắt lộ ra một cỗ thật sâu kiên cố.

Chương 24: Bách Lý gia đại tiểu thư

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan vẫn luôn quan sát đến Diệp Lương Thần phản ứng, hần đây mắt kiêng kị tuy rằng chỉ có trong nháy mắt, Vu Hoan vẫn là thấy được.

Nàng đem thân mình hướng Dung Chiêu nhích lại gần, dùng khuỷu tay chọc một cái, nghiêng đầu thấp giọng nói: “Dung Chiêu, trong chốc lát đánh lên người đừng quên bảo hộ ta.”

Dung Chiêu con người xoay vài cái, cau mày khó hiểu nói: “Người có năng lực tự bảo vệ mình, vì cái gì muốn ta bảo hộ người?”

Nữ nhân này lực phá hoại hần trước nay đều không hoài nghi qua.

Mặc dù là nàng hiện tại không thể tùy tâm sở dục sử dụng linh hồn chỉ lực, nhưng cũng không phải người bình thường có thể đối phó, trường hợp nhỏ nhặt này, nơi nào yêu cầu hần ra tay?

Vu Hoan trừng hần một cái, “Ta không muốn động đây được không?”

Trời lạnh như vậy, nàng đến động đầu ngón tay đều ngại một được chứ!

Dung Chiêu suy tư một lát, tựa hồ cũng nhớ tới cái gì, điểm phía dưới xem như đáp ứng rồi.

“Dao Nhi.” Phong Vân quát lớn thành công hấp dẫn tầm mắt Vu Hoan.

Bọn họ mới nói chuyện một lát, Phong Khuynh Dao đã đem trường kiếm gác ở trên cổ Diệp Lương Thần, áp ra một đạo dấu vết.

“Nguyên Thanh ở nơi nào? Người không nói ta liền giết người.” Phong Khuynh Dao đối với Phong Vân quát lớn quyết định bỏ mặc, gương mặt đằng đằng sát khí.

Diệp Lương Thần thân mình hơi hơi ngưỡng ra sau, một bàn tay bị Phong Khuynh Dao túm, một bàn tay cầm quạt xấp che ở mũi kiếm.

“Khuynh dao, ta nói rồi, chỉ cần người cùng ta thành thân, Hứa Nguyên Thanh liền sẽ an toàn trở lại Hứa gia, chính là người hiện tại nếu giết ta, như vậy Hứa Nguyên Thanh cũng chỉ có thể theo chôn cùng.” Thanh âm Diệp Lương Thần tràn đầy tự tin làm Phong Khuynh Dao kiếm lại đi xuống vài phần.

Mặc kệ Phong Khuynh Dao như thế nào dùng sức, Diệp Lương Thần vẫn là bộ dáng kia ‘ta chết hần cũng đến chết’.

“Diệp — Lương — Thần —” Phong Khuynh Dao cắn răng, đáy mắt điên cuồng sát ý làm bốn phía không khí trở nên lạnh hơn.

“Người giết hay không?” Vốn nên là ngưng trọng trường hợp, bởi vì những lời này, liền trở nên có chút di động.

Bao gồm cả Phong Khuynh Dao, tầm mắt mọi người đều tập trung ở chỗ phát ra thanh âm.

Kẻ nào như vậy không có mắt, lúc này còn mở miệng nói chuyện?

Nói còn không phải cái gì lời hay, quả thực là tìm chết.

Mà này chủ nhân thanh âm, ôm một kiện áo khoác màu tím, đôi tay dẫu đến kín mít, váy dài màu xanh tầng tầng lớp lớp rất là hoa lệ, một khuôn mặt không tính tuyệt sắc mang theo cười nhạt.

Vu Hoan khí định thần nhàn làm lơ tầm mắt đang tập trung lại đây, “Phong cô nương, người muốn giết cứ giết a, như vậy chần chừ thực phí thời gian của ta.”

Phong Khuynh Dao trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, lại là cô nương này...

Đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một cỗ dự cảm bất hảo.

“Bách Lý Vu Hoan.” Diệp Lương Thần cũng là vẻ mặt kinh ngạc, lại còn có rất dễ dàng kêu ra tên Vu Hoan.

Cái này đến phiên Vu Hoan kinh ngạc, không nghĩ tới này Diệp Lương Thần thế nhưng nhận thức chính mình, thật là khó được.

Bách Lý Vu Hoan đại danh ở Huyền Nguyệt đại lục tuy rằng như sấm bên tai, nhưng lại không phải mỗi người đều gặp qua nàng.

“Người nhận thức ta?” Vu Hoan đi phía trước đi rồi vài bước, vừa vặn đem nàng cùng đám người tách ra.

Dung Chiêu chần chờ, quét một vòng bốn phía, lúc này mới đi theo phía sau nàng.

Nếu là đứng ở trong đám người, Dung Chiêu có lẽ chỉ là có chút chói mắt, chính là một khi đứng giữa vòng vây, hẳn chính là loá mắt.

Quần chúng vây xem còn không kịp phản ứng Bách Lý Vu Hoan này bốn chữ, trực tiếp bị Dung Chiêu kia dung mạo lóe mù mắt làm chấn động tới rồi.

Diệp Lương Thần chỉ hơi hơi nhíu mi, tầm mắt ở trên người Dung Chiêu bắt quá dừng lại nửa giây liền dời đi.

“Ngày tốt may mắn gặp qua Bách Lý cô nương một lần, không dám quên.” Diệp Lương Thần cười như không cười nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, kia trong mắt hiện lên thâm ý, chỉ sợ cũng chỉ có Vu Hoan nhìn chăm chăm hẳn mới phát hiện.

Vu Hoan chớp mắt, nhếch miệng cười, “Vây là tốt rồi, nếu là người quen, ta liền không khách khí, đem Ly Hồn thạch trên người của người cho ta mượn dùng một lát.”

Diệp Lương Thần trên mặt biểu tình tức khắc cứng đờ lên.

Ai cùng nàng là người quen?

Quan trọng là, nàng như thế nào sẽ biết trên người hắn có Ly Hồn thạch?

Chuyện này trừ bỏ Diệp gia dòng chính, người khác căn bản không biết, nàng là như thế nào biết đến?

Diệp Lương Thần áp xuống đáy lòng nghi hoặc, sắc mặt hòa hoãn lại, cất cao giọng nói: “Bách Lý cô nương nói Ly Hồn thạch là cái gì? Trên người tại hạ cũng không có thứ này.”

“Di, không ở trên người của người sao? Chẳng lẽ người còn không được cha người tán thành? Chẳng lẽ Diệp gia thiếu chủ muốn đổi chủ?” Vu Hoan vẻ mặt nghi hoặc, kiêu mềm thanh âm cũng là tràn đầy khó hiểu.

Nhưng dừng ở trong tai người xem, kia ý tứ lại thay đổi vài tầng.

Mọi người đều biết Diệp gia thiếu chủ còn chưa có định ra, nhưng hy vọng lớn nhất chính là Diệp gia đại thiếu gia, Diệp Lương Thần.

Mà hiện giờ nghe cô nương này ý tứ, muốn ngồi lên ghế Diệp gia thiếu chủ cần có được Ly Hồn thạch, lại xem thần sắc Diệp Lương Thần khó coi, mọi người nào bỏ một chút, ánh mắt xem Diệp Lương Thần tức khắc liền thay đổi.

Diệp Lương Thần đáy lòng kêu một tiếng buồn bực, này Ly Hồn thạch chính là một trân phẩm, Diệp gia chưa bao giờ nói cho ngoại nhân, Bách Lý Vu Hoan rốt cuộc là làm sao mà biết được.

“Bách Lý cô nương...”

“Diệp thiếu gia, người không giao ra, sẽ chết nha.” Vu Hoan đánh gãy lời Diệp Lương Thần, ngữ điệu so vừa rồi còn mềm nhẹ hơn vài phần, chính là dừng ở trong tai mọi người lại thêm vài phần thích giết chóc, “Ta cũng sẽ không giống vị cô nương kia do dự không quyết đoán, người nhất định rất muốn thử xem vạn tiễn xuyên tâm hoặc là ngũ mã phanh thây?”

Ai nói mẹ nó muốn thử vạn tiễn xuyên tâm, ngũ mã phanh thây a!

Hắn vẫn luôn cảm thấy trên đại lục đối với Bách Lý Vu Hoan đánh giá là nói ngoa, một nữ hài tử có thể có bao nhiêu năng lực?

Hiện giờ lại không thể không thừa nhận, nữ nhân này chính là cái biến thái.

Diệp Lương Thần trong tay quạt xếp xoát một chút mờ ra, dùng sức chấn động, Phong Khuynh Dao đã bị đẩy lui vài bước, hắn lập tức thối lui, thoát ly Phong Khuynh Dao trói buộc.

“Bách Lý cô nương, ta thật sự nghe không rõ người đang nói cái gì, nếu là có cái gì ta có thể giúp được, ta chắc chắn đem hết toàn lực tương trợ.” Diệp Lương Thần nói rất có lễ phép.

Lễ phép đến mức Vu Hoan cảm thấy nếu hiện tại thật sự xông lên đánh hắn, đáy lòng đều có chút không đành lòng.

Nhưng là...

“Vây đem Ly Hồn thạch cho ta mượn dùng một chút, ta lại không phải không trả lại cho người, chẳng lẽ người cảm thấy ta sẽ coi trọng một cục đá vỡ của người sao?” Vu Hoan vẻ mặt ghét bỏ.

Một cục đá vỡ...

Khẩu khí thật lớn.

Diệp Lương Thần tức khắc nghẹn lời, Bách Lý gia tộc đại nghiệp, có lẽ chướng mắt một viên Ly Hồn thạch.

Chính là đứng ở trước mặt hắn không phải bất luận cái gì con nôi dối của Bách Lý gia, mà là Bách Lý gia đại tiểu thư, Bách Lý Vu Hoan.

Chỉ là cái tên này, đừng nói đem Ly Hồn thạch cho nàng mượn, liền đem tặng hắn cũng không dám.

Diệp gia tuy rằng độc bá một phương, chính là so với Bách Lý gia, liền một cái lông tơ đều so không được.

Diệp Lương Thần vững vàng tâm thần, nỗ lực duy trì hình tượng công tử, “Bách Lý cô nương, ta thật sự không có đồ vật như ngươi nói vậy, nếu là có, ta tất nhiên không dám tư tàng.”

Vu Hoan cười nhạt một tiếng, biểu tình miệt thị làm Diệp Lương Thần khóe mắt thẳng nhảy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Có thể không biết xấu hổ như vậy

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Ngươi nếu là không đem Ly Hồn thạch cho ta mượn, ta liền đem Hứa Nguyên Thanh hoàn trả cho Phong Khuynh Dao, cái này giao dịch, Diệp thiếu gia nghĩ như thế nào?”

Hứa Nguyên Thanh? Hắn sao có thể ở trên tay Bách Lý Vu Hoan?

Chính là Bách Lý Vu Hoan trấn định biểu tình lại một chút đều không giống như là đang nói dối...

Hôm nay ra cửa là không xem hoàng lịch sao?

Như thế nào hội ngộ cái sát tinh này!

Diệp Lương Thần kinh hồn táng đảm nhìn Vu Hoan, trong tay quạt xếp đều sắp cầm không xong, ở trong đầu nhanh chóng tự hỏi cách ứng đối.

“Ngươi suy xét thật lâu nga, ta không có nhiều kiên nhẫn đâu.” Vu Hoan cười khê tung ra một câu.

Diệp Lương Thần cắn răng một cái, đánh gãy Vu Hoan làm bộ muốn Dung Chiếu thủ thế, “Bách Lý cô nương, người vây quanh ở đây lắm lời lung tung, chuyện này có thể chờ một chút nữa nói không?”

Người biết Ly Hồn thạch không nhiều lắm, cho nên hắn cũng không quá lo lắng những người này nghe được, nhưng một khi ở chỗ này lấy ra lại không giống nhau.

Vu Hoan nhìn chằm chằm Diệp Lương Thần một lát, lại ngẩng đầu đi nhìn bầu trời, Diệp Lương Thần không rõ nguyên do, cũng nhìn đi theo.

Đỉnh đầu âm trầm mây đen như đại quân tiếp cận, đem toàn bộ Phong Tuyết thành bao phủ ở trong đó, mưa gió sắp đến tập khúc nhạc dạo.

“Muốn thời tiết thay đổi, không bằng trước hết giết ngươi.” Vu Hoan ở thời điểm Diệp Lương Thần ngẩng đầu theo, đột nhiên động.

Biến thiên cùng giết hắn có cái gì quan hệ a uy!

Diệp Lương Thần dư quang chỉ nhìn đến thân ảnh xanh nhạt hướng hắn lướt tới.

Này...

Nữ nhân này nói như thế nào động thủ liền động thủ a!

“Ông ——”

Mát lạnh vù vù thanh từ phía sau truyền đến, Diệp Lương Thần rõ ràng cảm giác được trên cổ có đồ vật lạnh lẽo xẹt qua đi.

Một cổ khủng bố áp bách cũng tùy theo trải rộng bốn phía.

Vừa định phản kháng thân thể giống như bị người định trụ, lạnh lẽo một mảnh, hoàn toàn vô pháp nhúc nhích.

Ngay sau đó hắn liền nhìn thấy bích sắc bóng người đứng ở trước mặt hắn, trong tay áo ngoài màu tím hơi hơi đong đưa, sắc mặt không kiên nhẫn nhìn chăm chăm trường kiếm chắn trước mặt nàng.

Thiên Khuyết Kiếm nhúc nhúc run lên thân mình, ô ô ô, chủ nhân ánh mắt thật đáng sợ.

“Không thể giết người.” Dung Chiêu vài bước đi đến bên người Vu Hoan, thuận thế giữ chặt bàn tay nàng bị màu tím áo ngoài che đậy.

Vu Hoan gãy giữa, bên ngoài gió lạnh thổi, nàng lập tức rút tay về, tùy ý bàn tay Dung Chiêu lạnh lẽo gác ở trên cổ tay mình.

“Không giết hắn làm sao hắn đem Ly Hồn thạch giao ra đây?” Vu Hoan giống như tiểu cô nương giận dỗi, nếu xem nhẹ những chuyện huyết tính trong miệng nàng.

Diệp Lương Thần thực sự sợ tới mức không nhẹ, vừa rồi kia thanh kiếm từ sau hắn bay qua, hắn hoàn toàn không có cảm giác được.

Nếu như thanh kiếm là hướng về phía hắn mà tới, kia hắn hiện tại nhất định là một khối thi thể lạnh lẽo.

Kính hải nhìn Thiên Khuyết Kiếm, may mắn...

“Ta cấp, ta cấp, bắt quá Ly Hồn thạch ở trong Từ An thành, ta vẫn chưa mang ra tới, Bách Lý cô nương nếu muốn, còn phải cùng ta trở về lấy mới được.” Diệp Lương Thần nói chuyện thanh âm có chút run, trong mắt hoảng loạn, kinh sợ đan chéo, chỗ sâu trong mắt có thoáng qua ánh sao.

Vu Hoan lại nhìn trời, suy tư một lát, thế nhưng gật đầu đáp ứng rồi.

Dung Chiêu bình tĩnh đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, dựa theo tính nết nữ nhân này, nàng hẳn là phải bắt người ta đem đồ vật đưa lại đây mới là...
Diệp Lương Thần thờ phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, trước ổn định nàng lại rồi nói.

Hứa Nguyên Thanh, tuyệt đối không thể ở trên tay Bách Lý Vu Hoan.

“Kia Bách Lý cô nương từ từ, ta còn có chút việc muốn làm.”

Vu Hoan lui lại mấy bước, trên mặt phác họa khởi một mặt cười lạnh, “Diệp thiếu gia sợ là đã quên, Hứa Nguyên Thanh không ở trên tay ngươi, còn muốn bức Phong cô nương gả cho ngươi?”

“Bách Lý cô nương nói đùa, Hứa Nguyên Thanh từ lúc bắt đầu liền không ở nơi này của ta, cô nương làm sao có thể từ trên tay ta đem người cướp đi đâu?” Diệp Lương Thần sửa sửa xiêm y có chút loạn, trạng thái tự tin tràn đầy đã trở lại.

Vu Hoan con ngươi híp lại, trong mắt thâm u chỉ sắc lập lòe, không ai biết nàng nghĩ cái gì.

Một lát, Vu Hoan đột nhiên cười cười, tầm mắt ở đây trung chuyển một vòng, “Ta lại chưa nói là ở trên tay ngươi đem người cướp đi, Diệp thiếu gia như thế nào liền chắc chắn như vậy Hứa Nguyên Thanh ở chỗ ngươi đâu?”

Diệp Lương Thần nhìn lướt qua bên kia bình tĩnh Phong Khuynh Dao, hôm nay là ngoài hắn dự kiến...

Mặc kệ là Phong Khuynh Dao hay là đột nhiên Vu Hoan xuất hiện, đều không ở trong dự kiến của hắn.

Hướng người bên cạnh cấp ánh mắt, người nọ lập tức rời khỏi đám người.

“Bách Lý cô nương bản lĩnh ta tự nhiên sẽ không hoài nghi, chỉ là...” Diệp Lương Thần dừng một chút, nhìn Dung Chiêu bên cạnh nàng liếc mắt một cái, trong mắt cũng không có nhiều ít kiêng kỵ, ngược lại có chút miệt thị, “Cô nương rốt cuộc chỉ có hai người.”

“Ý của ngươi là chúng ta hai người đánh không lại các ngươi nhiều người như vậy phải không?”

Vu Hoan nói trắng ra như vậy làm Diệp Lương Thần sùng sốt hạ, tuy rằng hắn chính là ý tứ này, nhưng là ngươi nói trắng ra như vậy thật sự hảo sao?

“Không phủ nhận chính là cam chịu? Một khi đã như vậy, ta đây cần phải làm cho ngươi kiến thức một chút.” Vu Hoan nghiêm túc gật đầu nói.

Sau đó ở thời điểm mọi người còn không có phản ứng, nàng đem Dung Chiêu hướng Diệp Lương Thần bên kia đẩy, “Dung Chiêu, những người này đối ta mưu đồ gây rối, ngươi không đánh chết bọn họ, cũng nên đánh cho tàn phế bọn họ đi, thân thể này của ta chính là thực kiêu quý, hồng ròi liền phiền toái.”

Dung Chiêu: “...” Kiêu quý cái cái quý gì?

Diệp Lương Thần: “...” Rốt cuộc ai mưu đồ gây rối a! Là người có được không!

Vây xem quần chúng: “...” Cốt truyện phát triển quá nhanh, còn chưa phản ứng.

Đều bị đẩy ra, Dung Chiêu không có đạo lý trở về, vì thế trường hợp một trận gà bay chó sủa.

Hắn cũng không phải hạng người lương thiện, cũng không có cái gì thương sinh, Diệp Lương Thần có phải người tốt hay không cũng không ở trong phạm vi suy xét của hắn, hắn chỉ cần cam đoan Vu Hoan cùng với thân thể của nàng không có bất luận cái gì tổn thương là được.

Phong Khuynh Dao vẫn luôn bàng quan, ở thời điểm Dung Chiêu động thủ đánh người, cũng tận dụng mọi thứ tới chỗ Diệp Lương Thần bên người đập mấy cái.

Diệp Lương Thần vốn tưởng rằng Dung Chiêu bắt quá là lớn lên xinh đẹp chút, căn bản không có cái gì thực lực, chính là khi hắn hướng chính mình đi tới một khắc kia, quen thuộc áp bách mới làm hắn kinh sợ, vừa rồi kia cỗ lực lượng đáng sợ căn bản không phải là thanh kiếm, mà là người nam nhân này.

“Diệp thiếu gia, hiện tại có bằng lòng hay không đem Ly Hồn thạch cho ta mượn?” Vu Hoan đẩy ra Dung Chiêu, trên cao nhìn xuống Diệp Lương Thần chật vật quỳ rạp trên mặt đất.

“Người...” Diệp Lương Thần lồng ngực huyết khí cuộn cuộn, “Người căn bản là không tính toán cùng ta trở về.”

“Người căn bản cũng không tính toán đem Ly Hồn thạch cho ta mượn không phải sao?” Vu Hoan lấy ánh mắt như đang xem một kẻ ngu ngốc nhìn Diệp Lương Thần, “Ta lại không ngốc, Từ An thành là Diệp gia địa bàn, ta và người trở về Diệp gia còn không phải đem ta giết chết?”

Diệp Lương Thần giận dữ, trên mặt cũng không còn cái trang cái gì ôn hòa, “Bách Lý Vu Hoan, ta Diệp Lương Thần cũng không có bất luận cái gì thực xin lỗi người, người nói Ly Hồn thạch ta căn bản không biết, người vì sao phải vậy đối ta!”

“Đúng vậy, người không có bất luận cái gì thực xin lỗi ta, nhưng ta chính là người tùy hứng như vậy, trên đại lục nghe đồn về ta người nghe còn thiếu sao? Ta nói người có Ly Hồn thạch người dù là không có cũng phải có.”

Dung Chiêu về mặt không nữ nhìn thẳng quay đầu.

Nữ nhân này ngang ngược vô lý, hoành hành ngang ngược hắn thấy nhiều, nhưng hắn vẫn là có chút không tiếp thu nổi. Trên thế giới này sao lại có người không biết xấu hổ như vậy hả?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ai dám cùng ta so?

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Diệp Lương Thần tức giận đến hộc máu, trong lòng hận không thể đem Vu Hoan thiên đao vạn quả, nữ nhân này đi chỗ nào gây tai họa không đi, cố tình muốn tới Phong Tuyết thành.

Lại còn tại thời điểm máu chót như vậy!

Vu Hoan liếc mắt nhìn Phong Khuynh Dao, nàng nắm trường kiếm màu đen an tĩnh đứng ở bên cạnh, trong mắt sớm đã không còn hung ác vừa rồi.

Mục đích của Diệp Lương Thần người khác không biết, Vu Hoan lại là đoán được vài phần.

Ly Hồn thạch đặc thù năng lực làm nó có công năng phân biệt bảo vật, sợ là Diệp Lương Thần đã biết Phong Khuynh Dao trên người có Thần Khí, cho nên trăm phương nghìn kế muốn cưới Phong Khuynh Dao.

Nàng sao có thể trở mặt nhìn Thần Khí bị người khác mơ ước.

“Lại cho người một cơ hội, đem Ly Hồn thạch cho ta mượn dùng một chút, nếu không ta thật sự sẽ giết người.” Vu Hoan trên người phát ra lệ khí làm Diệp Lương Thần hung hăng run lên.

Trong lòng quanh quẩn một cỗ khủng hoảng, máu tươi lẫn mồ hôi nhỏ giọt ở ngực, vệt nhuộm thành một mảnh đỏ thẫm.

“Ly... Hồn thạch, thật sự ở Từ An thành, ta không có lừa ngươi.” Diệp Lương Thần chịu đựng đáy lòng khủng hoảng.

Ly Hồn thạch tác dụng Diệp gia biết đến không nhiều lắm, nhưng là nó ý nghĩa phi phạm, có thể nói là tượng trưng cho Diệp gia bên trong gia chủ.

Hắn là Diệp gia con vợ cả được sủng ái nhất, Ly Hồn thạch xác thật sớm truyền cho hắn.

Mấy năm trước, hắn trong lúc vô tình phát hiện Ly Hồn thạch có phân biệt bảo vật công năng, hắn mất rất nhiều thời gian mới biết rõ ràng Ly Hồn thạch mỗi lần phân biệt bảo vật phát ra ánh sáng đại biểu cho cái gì cấp bậc.

Hắn ở trên người Phong Khuynh Dao phát hiện một loại bạch quang hắn trước nay chưa từng ở Ly Hồn thạch nhìn đến.

Ở một ít sách cổ có ghi lại, chỉ có thần vật mới có thể có được bạch quang như vậy.

Cho nên hắn không tiếc tự hạ thân phận, phái người tới cửa cầu thân.

Đáng giận chính là, Phong Khuynh Dao cái nha đầu chết tiết kia lại chết sống không chịu gả cho hắn.

Hôm qua hắn vừa lúc ở Phong Tuyết thành làm việc, nhìn đến bạch quang kia, hắn cái thứ nhất nghĩ đến chính là Phong Khuynh Dao, cho người đi ra ngoài hỏi thăm, quả nhiên là Phong Khuynh Dao.

Hắn không biết Phong Khuynh Dao trên người đồ vật là cái gì, nhưng là nhất định không phải vật phạm, hắn không thể để cho người khác có được, cho nên, mới sáng sớm liền tới Phong gia cầu hôn.

Vu Hoan mặt mày nhiễm một tầng lệ khí, ngón tay ở dưới áo tím không ngừng buộc chặt, ánh mắt lập loè không chừng.

Lạnh lẽo xúc cảm từ trên cánh tay truyền khai, Vu Hoan nháy mắt hoàn hồn.

Vu Hoan rũ xuống mi mắt, thu lại lệ khí còn chưa phát ra trong mắt.

“Cám ơn.” Đáy lòng cổ lệ khí kia thường thường sẽ nhảy ra, trước kia nàng đều là dùng hình thức tàn sát quý tu cho hả giận, từ khi cùng Dung Chiêu khế ước sau, hắn liền sẽ ngăn cản nàng.

Tuy rằng cơ hội thành công chỉ có 1%, nhưng là Dung Chiêu làm không biết mệt.

Duy trì hình người như vậy, hiển nhiên ngăn cản lên càng dễ dàng hơn một ít.

Dung Chiêu thu hồi tay, thần sắc đậm đặc, chỉ có chỗ sâu trong đáy mắt có khác dạng tinh tố nảy sinh trong yên lặng, “Ngươi phải không chế được cổ lệ khí kia, bằng không này thân thể chịu không được bao lâu.”

Vu Hoan xiết chặt tay, móng tay cắm vào thịt, nàng lại một chút cũng không cảm thụ đến đau đớn.

Chỉ cần nàng còn nhớ rõ những việc đó, này cổ lệ khí liền sẽ không biến mất.

Đây là nàng tội nghiệt, sẽ ở cùng với nàng cho đến khi hủy diệt.

Lúc này Vu Hoan buông xuống đầu đứng ở nơi đó, bích sắc váy dài bị gió lạnh gợi lên, ở trong không khí xẹt qua một tầng tầng gọn sóng, cả người đều lâm vào một loại tĩnh mịch khó có thể miêu tả.

Dung Chiêu ngực có chút buồn, há miệng thở dốc, lại không biết muốn nói gì.

Chuyện của nàng...

Hắn không biết chút nào.

“Ngươi nói chính là thật sự?”

“Thiếu gia, chuyện này thực mau liền sẽ truyền khắp toàn bộ đại lục, ta nào dám nói bậy.”

Vu Hoan đại ra con người chuyển động, áp xuống đáy lòng dư thừa cảm xúc, ngẩng đầu nhìn hướng Diệp Lương Thần.

Hắn bên người ngồi xổm một cái hạ nhân, đúng là kẻ lúc trước rời đi.

Vu Hoan nhìn về phía Diệp Lương Thần, đồng thời, Diệp Lương Thần cũng ngửa đầu nhìn về phía nàng, hai người tầm mắt ở không trung giao hội.

Diệp Lương Thần trên mặt đã không có vừa rồi hoảng loạn, thậm chí là...

Nhiều hơn một mặt tự tin.

Thứ này không phải là bị đánh ngu đi?

“Bách Lý Vu Hoan, người có thể ở trên đại lục hoành hành ngang ngược, cũng bắt quá là ý vào Bách Lý gia làm hậu trường, hiện giờ Bách Lý gia đã nói rõ đem người trực xuất gia tộc, người còn có cái gì mà kiêu ngạo?”

Diệp Lương Thần nói một câu, liền giải đáp Vu Hoan nghi hoặc.

Bốn phía người cũng là một mảnh ồ lên, Bách Lý Vu Hoan là đại lục đệ nhất thiên tài thể nhưng bị trực xuất gia môn...

Này ba năm việc Bách Lý Vu Hoan làm, cuối cùng cũng làm Bách Lý gia nhìn không nổi nữa sao?

Vu Hoan còn tưởng rằng Diệp Lương Thần là tìm được cái gì biện pháp, ai biết hần thể nhưng sẽ nói ra một tin tức như vậy.

Nàng trực tiếp không cho mặt mũi cười lên tiếng, “Diệp thiếu gia, người cảm thấy ta cần Bách Lý gia làm hậu trường sao?”

Một cái Bách Lý gia, nàng căn bản không để ở trong mắt.

Diệp Lương Thần vốn dĩ đẹp một chút sắc mặt, xoát một cái lại trắng đi xuống.

Hắn nghĩ đến phía sau Vu Hoan, cái kia trầm mặc ít lời Dung Chiêu, nam nhân kia lực lượng quá khủng bố.

“Bách Lý Vu Hoan, người mấy năm nay đắc tội người không ít, một khi không có Bách Lý gia chống lưng, người đối mặt chính là bị điên cuồng trả thù, người chẳng lẽ thật sự không sợ?”

Nàng mấy năm nay đắc tội nhân số không đếm nổi, Bách Lý gia không hề che chở nàng, mặc kệ nàng là thiên tài thể nào, lấy hiện tại thực lực của nàng căn bản vô pháp chống cự những người đó trả thù.

Nghĩ đến này, Diệp Lương Thần tâm lại đặt xuống.

“Trả thù?” Vu Hoan nghiêng ngẫm niệm này hai chữ, trên mặt mang theo một tia bồn chồn ý cười, “Có tâm trả thù ta, lại chưa chắc dám có hành động trả thù ta.”

Thân thể này ký ức là kích phát tính, nàng cũng không biết Bách Lý Vu Hoan đã làm những cái gì.

Nhưng là từ những người này đối Bách Lý Vu Hoan đánh giá, nói vậy nguyên chủ trên chọc phiền toái khẳng định không ít.

Nhưng rốt cuộc là ác danh bên ngoài, mặc dù không có Bách Lý gia chống lưng, lại có bao nhiêu người dám thật sự tới trả thù nàng?

Cho dù có, nàng sẽ sợ sao?

“Người quả nhiên cùng trong lời đồn cuồng vọng giống nhau.” Diệp Lương Thần sắc mặt có chút dữ tợn, hần rốt cuộc là xem thường nữ tử này.

Vu Hoan làm như có thật lắng đầu, “Nghe đồn không thể tin.”

Nàng ngừng vài giây, tiện đà nhếch miệng lộ ra một cái quỷ dị tươi cười, người bốn phía không khỏi đều đánh cái rùng mình.

“Ta so trong lời đồn nhưng cuồng vọng hơn nhiều.” Nàng không phải Bách Lý Vu Hoan thật sự, so cuồng vọng, so tùy hứng, ai dám cùng nàng so?

Bốn phía một mảnh yên tĩnh, giống như thời gian đọng lại, cái này không gian đều tạm dừng giống nhau.

Mọi người trong lòng đều chỉ có một ý niệm.

Vì cái gì trên thế giới này sẽ có người không biết xấu hổ như vậy, còn là nữ nhân!

“Diệp thiếu gia, Ly Hồn thạch người thật sự không cho ta mượn?”

Diệp Lương Thần phía sau lưng tất cả đều là mồ hôi lạnh, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Vu Hoan, đáy mắt tất cả đều là phòng bị, sợ hãi Vu Hoan thật sự xông lên cường đoạt.

Mượn? Nói thực dễ nghe, cho nàng, hần phòng chừng sau này cả Ly Hồn thạch bóng dáng cũng nhìn không tới.

Huống chi đây là Diệp gia gia truyền, hần có quyền giữ nhưng lại không có quyền chi phối.

“Ta thật ra rất kỳ quái, người vì sao biết ta có Ly Hồn thạch?” Diệp Lương Thần không có trả lời, ngược lại tách ra đề tài.

Dung Chiêu nghiêng nghiêng đầu, hiển nhiên đối vấn đề này có hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 27: Dị tượng

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một mặt hải hươc, chỉnh chỉnh sắc mặt, một bộ thực nghiêm túc biểu tình, nói: “Nhà các người đại trưởng lão nói cho ta a.”

Diệp Lương Thần: “...” Đại trưởng lão đã chết thật nhiều năm

Biết Vu Hoan là đang trêu đùa chính mình, Diệp Lương Thần đáy lòng tức giận liền bùng lên.

Trước hắn là sợ hải năng, chính là hiện tại năng trừ ra Bách Lý gia đại tiểu thư thân phận, hắn liền chưa chắc có sợ năng như vậy.

“Mọi người đều biết đại trưởng lão đi về cõi tiên mười mấy năm, lúc ấy người bắt quả vẫn là cái hải tử, làm sao có thể từ trong miệng đại trưởng lão biết Ly Hồn thạch.” Diệp Lương Thần lạnh giọng gầm lên, tái nhợt trên mặt nổi lên đỏ ửng, có thể thấy được hắn tức giận không nhẹ.

Vu Hoan nhưng thật ra không có nói sai, chỉ là đại trưởng lão kia cùng đại trưởng lão trong ấn tượng Diệp Lương Thần hoàn toàn là hai người khác nhau.

Nàng nói đại trưởng lão là đại trưởng lão của hai ngàn năm trước.

Vu Hoan không thềm để ý chút nào nhún vai, “Ta nói thật người không tin, ta có thể có biện pháp gì?”

Hai ngàn năm trước, đối Vu Hoan mà nói thì không đâu xa, chính là đối Diệp gia mà nói, lại thành một cái lịch sử xa xôi không thể với tới.

Diệp Lương Thần không tin, Dung Chiêu hiển nhiên là tin, thời điểm nữ nhân này nói dối sẽ không bày ra một bộ nghiêm túc biểu tình như vậy.

Chỉ có thời điểm nàng nói thật mới có thể bày ra một bộ biểu tình như vậy, theo nàng nói chính là: Để người ta tin phục.

Nhưng mà sự thật thường thường ngược lại, thời điểm nàng nghiêm trang nói thật ra, ai cũng không tin, lúc thuận miệng bịa chuyện nói dối, ai cũng đều tin.

Thật là mệt.

“Oanh ——”

“A ——”

Trường hợp chợt hỗn loạn lên, tiếng người thét chói tai cùng tiếng bước chân đan chéo nhau, không trung cuộn cuộn tầng mây, ánh sáng tím lập loè.

Tia chớp thô to như cánh tay từ không trung đánh xuống, cùng với thanh âm đình tai nhức óc, dường như muốn đem Phong Tuyết thành đánh sập.

Diệp Lương Thần mới vừa áp ủ lên tức giận bị tiếng sấm chấn đến chia năm xẻ bảy.

Vu Hoan bất mãn ngẩng đầu, con ngươi ánh trên bầu trời không ngừng lập loè lòe điện màu tím.

Không khí tựa hồ lại lạnh vài phần, nàng đem trong tay áo ngoài màu tím ôm chặt hơn vài phần.

Đám người vây xem nháy mắt giải tán đến sạch sẽ, đều trốn đến địa phương an toàn, trong lòng đối tiếng sấm không thể hiểu được này cảm thấy sợ hãi.

“Thần Khí hiện thế, tất có dị tượng.” Dung Chiêu thanh âm không lớn, chính là hắn nói khi tiếng sấm ngừng lại, ở đây người còn không có rời đi đều nghe được.

Đặc biệt là Diệp Lương Thần, xoát một cái đem ánh mắt dừng ở trên người Phong Khuynh Dao, trong mắt tham lam tất hiện.

Thần Khí...

Thế nhưng là Thần Khí.

Thần Khí chỉ có thần có thể đúc, chính là Sáng Thế Thần mất đi, hai đại đồ đệ của hắn cũng tùy theo hủy diệt, Thần Khí ở thế giới này đều chỉ là tồn tại

trong truyền thuyết.

Mỗi lần có Thần Khí xuất thế, đều chắc chắn khiến cho đại lục này trải qua một hồi tinh phong huyết vũ.

Không nghĩ tới hần thế nhưng may mắn nhìn thấy Thần Khí, nếu là có thể có được...

Xung bá Huyền Nguyệt đại lục cũng chưa chắc là không thể.

Cùng Diệp Lương Thần có ý tưởng giống nhau còn có Phong Vân, chỉ là hần cũng không biết Dung Chiêu nói Thần Khí ở nơi nào.

Phong Khuynh Dao cắn môi, hướng Vu Hoan nhích lại gần.

Tầm mắt Diệp Lương Thần xem nàng quá mức nóng, nàng cảm giác chính mình trong mắt hần giống như là không có mặc quần áo.

Nhận thấy được Phong Khuynh Dao dựa lại đây, Vu Hoan lập tức lùi kéo Dung Chiêu hướng bên cạnh tránh đi, tròng mắt tức giận, “Ngươi làm gì, đứng đừng nhúc nhích.”

Nàng không muốn bị sét đánh.

Phong Khuynh Dao thân hình cứng đờ, bất quá vẫn ngừng lại, nhìn Vu Hoan thần sắc có chút khó hiểu.

“Dung Chiêu...” Vu Hoan thấy Phong Khuynh Dao dừng lại, lúc này mới cùng Dung Chiêu nói chuyện, “Ngươi có cảm thấy hay không sét này có điểm không thích hợp?”

“Thần Khí là điềm lành chi vật, không nên có dị tượng như vậy.”

“Phong Khuynh Dao là tối hôm qua cùng Thần Khí dung hợp, dị tượng nên là tối hôm qua tới, chính là nó lại ấp ủ một ngày.” Vu Hoan ngón trỏ chỉ chỉ thiên.

Bầu trời lập tức âm vang một tiếng, tia chớp uốn lượn mà xuống, thiếu chút nữa liền bỏ tới nàng.

Vu Hoan ngón tay co rút lại, trốn sau lưng Dung Chiêu, vẻ mặt ghen ghét.

Nàng bất quá là chỉ chỉ, lại không làm gì, phách nàng làm cái lông gì a!

Dung Chiêu nhìn Vu Hoan như vậy, đáy lòng liền có một cỗ sung sướng dâng lên, khóe miệng không tự giác giờ lên vài phần.

Tia chớp ngay từ đầu là toán loạn, nhưng lúc này rõ ràng bắt đầu có sự hội tụ, hướng tới một phương hướng bỏ.

Mà cái kia phương hướng...

Không phải Phong Khuynh Dao.

Đó là một tòa kiến trúc tương đối đặc biệt, ở chỗ nào của Phong Tuyết thành đều có thể nhìn đến.

Phủ thành chủ...

“Lôi kiếp.” Vu Hoan ni non một tiếng, vừa rồi nghi hoặc liền trở thành hư không, “Có người độ kiếp.”

Mẹ nó, này lôi kiếp áp ủ ban ngày, cũng là đủ rồi.

Sở dĩ nàng không đem hiện tượng quái dị này cùng lôi kiếp liên hệ, thứ nhất là Phong Khuynh Dao hợp nhất cùng Thần Khí làm nàng suy nghĩ sai hướng, thứ hai chính là lôi kiếp này mẹ nó áp ủ lâu lắm.

Căn bản không có lôi kiếp sẽ áp ủ lâu như vậy mà không phách!

Từ Hóa Huyền thăng cấp Thiên Tôn trở đi, về sau khi thăng cấp đều yêu cầu trải qua lôi kiếp, lôi kiếp số lượng cũng sẽ gia tăng theo.

Lúc này tổng cộng bỏ mười tám đạo lôi kiếp, là Hóa Huyền thăng cấp Thiên Tôn.

Thiên Tôn cao thủ ở trên đại lục tổng cộng có ba trăm hai mươi bảy danh, toàn bộ trên đại lục trăm triệu dân cư, lại chỉ có gần ba trăm người là Thiên Tôn cấp bậc, có thể thấy được vô cùng hi hữu.

Phong Tuyết thành, Phong Vân cùng Hứa Bác đều là Thiên Tôn cấp bậc, hiện giờ lại nhiều thêm một vị, cũng không biết là ai.

Phong Vân tuy rằng cũng muốn Thần Khí, nhưng là hần lúc này càng để ý người thăng cấp là ai.

Cái kia phương hướng...

Chính là phủ thành chủ.

“Mau, mau đi phủ thành chủ nhìn xem là ai thắng cấp.” Phong Vân hận không thể tự mình bay đến phủ thành chủ đi xem.

Diệp Lương Thần nghe thấy cái này trên mặt còn có chút thất vọng, nhưng là cũng phải người đi hỏi thăm một chút.

Rốt cuộc nếu Phong Tuyết thành nhiều thêm một cái Thiên Tôn, số lượng đã có thể cùng Từ An thành cùng ngồi cùng ăn.

Vu Hoan ngửa đầu nhìn mây đen trải rộng không trung như cũ, trong mắt nghi hoặc lại bắt đầu lan tràn.

Này mười tám đạo lôi đều phách xong rồi, như thế nào còn không tiêu tan?

Chẳng lẽ cũng muốn áp ừ một chút?

“Lạnh quá.” Vu Hoan run run một chút, không nói hai lời đem áo ngoài khoác ở trên người.

Dung Chiêu không có cảm giác gì, chỉ là xem Vu Hoan bộ dáng bao kín mít liền có thể phán đoán là thật sự lạnh.

Những người khác cũng cảm giác được cỗ hàn khí này, như là từ nhập thu trực tiếp tiến vào thâm đông.

“Sao lại thế này, lạnh quá a?”

“Sấm chớp mây mù như thế nào còn không tiêu tan?”

Bốn phía không ngừng truyền đến tiếng nghị luận, mấy vấn đề này đúng là điều Vu Hoan muốn hỏi.

Tự nhận nàng sống nhiều năm như vậy, trước nay chưa thấy qua ai thắng cấp xong mà lôi vẫn không tiêu tan, thời tiết còn từ cuối mùa thu lập tức nhảy tới thâm đông, quả thực không thể nhẫn được, mẹ nó lạnh chết người.

Vu Hoan hiện tại là thật sự cả mí mắt đều không muốn động, dựa lưng vào Dung Chiêu, cả người lực lượng đều dựa ở trên người Dung Chiêu.

Dung Chiêu đậm mặc con người hiện lên một tia ghét bỏ, lại vẫn duỗi tay đỡ Vu Hoan, phòng ngừa nàng ngã trên mặt đất.

“Dung Chiêu... Ta cảm giác ta muốn chết.”

Lạnh muốn chết.

Vu Hoan hữu khí vô lực ni non, ánh mắt buông xuống, cũng không biết đang xem cái gì.

“Không chết được.” Dung Chiêu lạnh lùng đáp một câu.

“Sẽ chết.” Vu Hoan xoay người ghé vào ngực Dung Chiêu, vẻ mặt khẩn cầu, “Cầu người làm ta chết đi, tồn tại thật thống khổ.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Không biết đặt cái tiêu đề gì

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Nghe được Vu Hoan nói ai cũng là vẻ mặt sợ ngây người. Trước nay chưa từng gặp người cầu chết bao giờ...

Huống chi người này lúc trước kiêu ngạo đến không chịu nổi, đặc biệt không biết xấu hổ nữ nhân.

Này chênh lệch quá lớn, bọn họ có điểm phản ứng không kịp.

“Ta không ngăn cản người.” Dung Chiêu lui một bước, Vu Hoan bang một cái liền ngã trên mặt đất.

Quỳ rạp trên mặt đất, Vu Hoan vẻ mặt phần nộ ngửa đầu trừng mắt, “Ai cho người động?”

Dung Chiêu lại lui một bước, nghiêm túc nói: “Ngươi cũng chưa nói không cho ta động.”

Xóc bàn, hình tượng cao lãnh đâu?

Như vậy phúc hắc chính là bị người đánh tráo đi!

Vu Hoan dưới đáy lòng rống giận một phen, mặt vô biểu tình ngồi xếp bằng trên mặt đất, căn bản liền không có ý tứ đứng lên, xem đến bốn phía người sừng sốt.

Cô nương a, ngươi tốt xấu cũng phải chú ý một chút hình tượng a!

Một đại cô nương, lớn lên tuy rằng không phải quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là thanh lệ động lòng người, tú sắc khả xan, cần thiết như vậy lộn lộn mất hình tượng sao?

Vu Hoan nếu là nghe thế, nhất định sẽ không lưu tình chút nào cười lạnh trào phúng, “Hình tượng? Kia có thể ăn sao?”

Che tốt xiêm y, Vu Hoan lúc này mới phi thường giống như đại gia, hướng Diệp Lương Thần vẫy tay, “Cái kia a, Diệp thiếu gia, ngươi lại đây ngồi xuống, chúng ta tiếp tục nói.”

Diệp Lương Thần hóa đá ở trong khí lạnh, nói cái rắm a!

“Bách Lý cô nương, có thể cho ta hỏi trước không?”

Vu Hoan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một cỗ không khí âm hàn thẳng qua ốt.

Vu Hoan run lập cập, tâm tình không ngừng hạ xuống, trực tiếp giáng đến giá trị âm.

Vốn dĩ đã đủ lạnh, mẹ nó còn muốn đi lên ngọt ngọt!

Từ từ, giống như không đứng chỗ nào.

Vu Hoan tầm mắt thông thả dừng ở trường kiếm trong tay Phong Khuynh Dao, thanh kiếm này...

Sao lại phát ra hơi thở như vậy?

Đang nghĩ ngợi tới, thân mình đột nhiên một nhẹ, cả người đều bị người nhắc lên.

“Dung Chiêu, ngươi có bệnh a!”

“Thần Khí kia có vấn đề.” Dung Chiêu làm lơ Vu Hoan phun hỏa con ngươi, đem nàng giam tại bên người.

“Còn cần ngươi nói.” Vu Hoan liếc trắng Dung Chiêu một cái, từ lúc bắt đầu thanh Thần Khí này biểu hiện ra ngoài đều là trái với bình thường.

Phong Khuynh Dao đầy đầu hắc tuyến nhìn đối diện hai người đã ngươi một câu ta một câu muốn đánh nhau tới nơi, tỏ vẻ phi thường buồn bực.

Có thể hay không nghe người ta nói! Còn có các ngươi thảo luận có thể hay không nói nhỏ thôi, nơi này nhiều người như vậy nghe a!

Thần Khí loại này đồ vật thật sự có thể tùy tiện ở trước công chúng nói bậy sao?

Phong Khuynh Dao cảm thấy chính mình sai lầm lớn nhất chính là gặp gỡ Vu Hoan, từ khi gặp gỡ nàng, nàng sinh hoạt liền luôn trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, không ngừng gây giũa.

“Diệp Lương Thần, Nguyên Thanh ở nơi nào?” Phong Khuynh Dao tới gần Diệp Lương Thần.

Diệp Lương Thần lòng tràn đầy đều là Thần Khí trong tay Phong Khuynh Dao, nhìn đến nàng tới gần, đôi mắt sáng đến như nạm linh thạch.

“Khuynh Dao liền yêu Hứa Nguyên Thanh như vậy?” Diệp Lương Thần dư quang nhìn lướt qua đối diện còn đang khắc khẩu hai người, khóe miệng giờ lên vài phần.

“Là, ta yêu hắn.” Nàng nguyện ý vì hắn trả giá sinh mệnh, như thế nào không yêu?

Phong Khuynh Dao trở mặt, tựa hồ nhìn đến Diệp Lương Thần trong mắt cực nhanh hiện lên một tia hàn quang.

Đầu đón trước ngực tới cũng nhanh, nàng căn bản không có cơ hội phản ứng.

“Triệt.”

Vu Hoan nắm vạt áo Dung Chiêu, không để mình rơi xuống.

Nghe thấy thanh âm, nàng đột nhiên đẩy ra Dung Chiêu, quay đầu xem.

Diệp Lương Thần ôm Phong Khuynh Dao cực nhanh ở trên kiến trúc nhảy lên, mấy khối mây phục liền không còn bóng dáng.

Vu Hoan liền như vậy trở mặt nhìn đạo thân ảnh kia biến mất.

“Không truy?” Dung Chiêu thông thả ung dung sửa sang lại xiêm y, giống như người muốn tìm Thần Khí không phải hấn.

Vu Hoan kéo lại áo ngoài, hừ lạnh một tiếng, “Truy cái rắm a, lạnh như vậy, ta không muốn động.”

Dung Chiêu hắc tuyến, hóa ra người vừa rồi nhìn nửa ngày chỉ là bởi vì người không muốn động, chứ không phải có lý do không truy.

Đại ca chớ nói Nhị ca, hai người này cái nào có bộ dáng muốn tìm Thần Khí?

Vu Hoan nhìn nhìn bốn phía, Phong Vân vừa rồi đã đuổi theo Diệp Lương Thần ra ngoài, cho nên lúc này chỉ còn lại có nàng cùng Dung Chiêu.

“Vừa rồi người không cãi ta, Diệp Lương Thần cũng sẽ không bắt đi Phong Khuynh Dao, mặc kệ, chính người đuổi theo.” Vu Hoan đem mọi việc đẩy cho Dung Chiêu.

Dung Chiêu: “...” Nàng cũng có thể trách hấn?

Trốn tránh trách nhiệm cũng không sạch sẽ được như vậy.

“Là người trước khơi mào.”

“Hắc, người còn hăng hái, vừa rồi nếu không phải người chọc giận ta, ta sẽ cùng người cãi? Phong Khuynh Dao sẽ bị bắt đi?”

“Ta nói lời nói thật.”

“Ta nói cho người Dung Chiêu, chuyện này người không phụ trách cũng phải phụ, sai chính là ở người...” Blah blah.

Tóm lại vấn đề, hai người thảo luận thời gian đến một khắc, kết quả cuối cùng chính là hai người chậm chậm cùng nhau truy...

Với theo tốc độ này, Diệp Lương Thần có đem Phong Khuynh Dao giết chết phanh thây vứt xác, tắm rửa một cái rồi ăn một bữa cơm thời gian cũng còn dư dả.

Nhưng mà hai kẻ này tỏ vẻ một chút cũng không dễ bụng, đối với bọn họ mà nói Thần Khí ở trong tay ai cũng đều giống nhau.

Dù sao đều là đoạt, bắt quá là đổi cái đối tượng.

Diệp Lương Thần phương hướng là hướng cửa thành đi, Vu Hoan vừa đến cửa thành liền không muốn tiếp tục đi rồi.

Ngoài thành cảnh tượng cùng bên trong thành là hai thế giới khác nhau.

Rõ ràng cùng một mảnh trời, lúc này ngoài thành bầu trời lại là tinh không vạn lí, ánh mặt trời chiếu rọi, nơi xa núi non đều phiếm nhân nhật vàng sáng ánh kim.

Bên trong thành lại là mây đen vần vũ, dòng nước lạnh trải rộng.

Quý dị tới cực hạn.

“Tổ tông... Ô ô ô ô... Người lại vứt bỏ ta.”

Đồng thời tiếng quỷ khóc sói gào vang lên, Vu Hoan liền cảm giác được căng chân trầm xuống, một cỗ hơi mang theo âm hàn quen thuộc theo đó mà lên.

Vu Hoan nhắc chân liền đá vào hắc ảnh đang ôm đùi mình, đầy mặt ghét bỏ, “Khóc cái rắm, lão tử còn sống.”

Diêm Tổ khóc như lê hoa đài vũ, nửa trong suốt trên mặt đều có thể nhìn đến nước mắt như mì sợi.

Hắn dễ dàng sao!

Ở trên Phong gia đầu tường bò một đêm, vừa rồi còn suýt bị sét đánh, ô ô, hấn như thế nào xui xẻo như vậy.

“Tổ tông...” Diêm Tổ cắn môi, đáng thương hề hề kêu.

Vu Hoan nói kia một câu xong liền ngậm miệng, ngược lại nhìn Đông nhìn Tây.

Nàng mơ hồ cảm thấy chính mình đã quên cái gì, nguyên lai là tiểu quý này.

Diêm Tổ khóc lóc kể về chính mình cả đêm qua tới hôm nay chật vật, Vu Hoan đầy lòng có chút chột dạ, nhìn Đồng nhìn Tây tư thế càng thêm tuyệt đẹp.

“Tổ tông... ta... ta thiếu chút nữa liền không thấy được ngươi, mấy đạo lôi kia đánh thực quá dọa người...”

Vu Hoan thực ôn nhu đem Diêm Tổ từ trên mặt đất nâng dậy tới, thanh thanh giọng nói, “Cho nên, ngươi vì cái gì ở chỗ này?”

Diêm Tổ thanh âm đột nhiên im bất, khóe mắt treo nước mắt muốn rớt không xong, gương miệng, một bộ sợ hãi người biểu tình.

Một hồi lâu, Diêm Tổ mới ngượng ngùng cúi thấp đầu xuống, run run nói: “Ta... ta là đuổi theo tổ tông tới.”

Vu Hoan ha hả hai tiếng, thu hồi tay, “Lại cho ngươi một cơ hội, hảo hảo nói.” Nghĩ nàng mất mù a, nàng rõ ràng là đưa lưng về phía cửa thành, mà nàng hiện tại cũng không có ra khỏi thành!

Diêm Tổ tức khắc héo như cà tím, mười ngón tay dầy dứa, thân ảnh không ngừng run run.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Không bao giờ có chuyện miễn phí!

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Ngượng ngùng nửa ngày, Diêm Tổ mới lắp bắp nói: “Sấm sét đối với quý đã tu luyện là cực kỳ đáng sợ, ta... Ta là vì tị nạn mới... Ra khỏi thành.”

Nói đến sau thanh âm Diêm Tổ đã nhỏ đến không thể nghe thấy, đầu rút đến muốn dính luôn vào vai rồi.

“Tổ tông... Vì sao lại ở chỗ này? Là...” Diêm Tổ e lệ ngượng ngùng liếc mắt một cái nhìn Vu Hoan, “Là tới tìm ta sao?”

Vu Hoan run lên, nổi da gà, “Nói chuyện cho đoàng hoàng, ngươi mẹ nó là nam nhân... Phi, là nam quý, có thể có chút nam tử hán khí khái hay không, học tên Dung Chiêu kia...”

Vu Hoan đột nhiên dừng lại, hướng Dung Chiêu liếc mắt một cái, xua xua tay, “Ngươi vẫn là đừng học Dung Chiêu.”

Cao lãnh phúc hắc còn tính phân biến thái, nàng chịu không nổi tra tấn như vậy.

Dung Chiêu: “...” Hấn lại làm sao vậy?

Dung Chiêu hơi thở trên người cùng Thiên Khuyết Kiếm giống nhau, Diêm Tổ sợ đến tránh còn không kịp, nào dám đi học hấn!

“Ngươi vừa rồi có nhìn thấy người mang theo Phong Khuynh Dao ra khỏi thành không?” Vu Hoan đổi đề tài, trở lại việc chính.

Diêm Tổ suy tư, lắc đầu, “Không có.”

“Ngươi xác định?” Vu Hoan con ngươi híp lại.

Diêm Tổ kiên định gật đầu, ai chứ Phong Khuynh Dao hấn tuyệt đối sẽ không nhớ lầm.

Bọn họ truy đuổi phương hướng cũng không sai, nếu Diệp Lương Thần không phải mang Phong Khuynh Dao ra khỏi thành, thì chính là ở trên đường ngược trở về.

Hấn có ý?

Đúng rồi, Phong Vân ở sau hấn, chẳng lẽ hấn là muốn làm cho Phong Vân cho rằng hấn đã ra khỏi thành?

Phong Tuyết thành nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu muốn tìm người vẫn là có chút khó khăn.

Đối với loại việc mất sức này, Vu Hoan tỏ vẻ nàng không làm.

Như vậy tổng phải có người tới làm đi?

Vì thế, nàng liền ở cửa thành chờ Phong Vân phát hiện không thích hợp liền trở lại.

Phong Vân nhìn đến Vu Hoan không hề có hình tượng ghé vào trên tường thành, khóe miệng không khỏi co giật.

Này rốt cuộc có phải cô nương hay không?

“Phong... Hắc, đúng đúng, chính là người, lại đây một chút.” Vu Hoan đã quên tên Phong Vân, trực tiếp liền nhảy qua.

Dung Chiêu về mặt mê mang nhìn Phong Vân đến gần, người này ai a?

Phong Vân nghĩ đến việc tối hôm qua, còn nhớ thương bảo bối phát ra bạch quang kia, chịu đựng đầy lòng nôn nóng cùng không kiên nhẫn, đi đến trước mặt Vu Hoan, “Bách Lý cô nương, kêu Phong mỗ có chuyện gì?”

Biết Vu Hoan bị Bách Lý gia trục xuất, hành vi cử chỉ tuy rằng không thể bói lông tìm vết, nhưng thái độ như thế nào cũng đều có điểm biến hóa.

Một tiểu nha đầu, không biết tôn ti tiếp đón hần, nếu không phải bên người nàng đứng nam nhân kia, hần làm gì có thời gian cùng nàng vô nghĩa.

“Có việc, không có việc gì ta kêu người làm gì.”

Phong Vân sắc mặt trực tiếp đen thui, nàng thật đúng là một chút cũng không biết khách khí.

“Bách Lý cô nương, Phong mỗ tuy rằng cảm kích người cứu tiểu nữ của ta, nhưng người hiện tại cũng nhìn đến, Phong mỗ ắc còn không mang nỗi mình ắc...”

“Ai, người nói những cái đó làm cái gì, chẳng lẽ ta dùng thân phận ân nhân cứu mạng tới áp chế người không được?” Vu Hoan đánh gãy lời Phong Vân, trên mặt rõ ràng chính là ‘ta đang dùng thân phận ân nhân cứu mạng tới áp chế người, người có thể làm khó dễ được ta sao’, thật không biết xấu hổ.

Phong Vân nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Vu Hoan một cái, cổ nén lửa giận, “Bách Lý cô nương có chuyện gì yêu cầu Phong mỗ hỗ trợ?”

Hần bất quá là vì bảo bối kia, không cần cùng nha đầu chết tiết kia chấp nhặt, chờ bảo bối tới tay, lại thu thập nàng cũng không muộn.

Phong Vân không ngừng ở trong lòng an ủi chính mình như thế.

Vu Hoan tự nhiên nhìn đến trong mắt Phong Vân chột lóe qua hung ác.

“Cũng không phải cái gì đại sự, người không phải đang truy Diệp Lương Thần sao? Có tin tức phiền toái Phong gia chủ nói cho ta một tiếng, chúng ta đều đồng mục tiêu không phải sao?”

Vu Hoan nói cực kỳ đương nhiên, giống như kẻ nàng phân phó chính là thù hạ của mình.

Phong Vân cảm thấy ngực đau, âm trầm nhìn Vu Hoan một cái, lại ngấm đến bên cạnh nàng, Dung Chiêu đang nhìn chăm chăm hần, tức khắc ót phát lạnh.

Nhịn xuống, nhịn xuống, nhất định phải nhịn xuống.

“Kia Phong mỗ muốn đi đâu thông tri Bách Lý cô nương?”

Vu Hoan chớp chớp mắt, “Ta cảm thấy nhà người ở rất thoải mái a, chẳng lẽ Phong gia chủ không vui nếu ta ở?”

Vui cái đại gia người!

Đều là vì bảo bối, không cản trở mặt, ngàn vạn không cản trở mặt.

Trải qua giấy giũa mãnh liệt trong lòng, Phong Vân cuối cùng miễn cưỡng cười cười, “Bách Lý cô nương ở thấy thoải mái thì tốt rồi, Phong mỗ liền cáo từ trước.”

Lại cùng nha đầu chết tiết kia nói tiếp, hần tuyệt đối sẽ tồn thọ mười năm.

Mau nghĩ biện pháp đem bảo bối từ trên tay nha đầu chết tiết kia lấy đi, sau đó...

Phong Vân đẩy mắt hiện lên một tia sát khí, tàn nhẫn mà vô tình.

Vu Hoan ôm cánh tay, cười nhìn theo Phong Vân rời đi.

Phong gia là Phong Tuyết thành đại gia tộc, tìm người hần là rất mau.

“Tổ tông...” Diêm Tổ bay tới bên cạnh Vu Hoan, thanh âm khiếp đảm, “Người thật sự muốn ở... Phong gia hả?”

“Ân, làm sao vậy?” Vu Hoan tùy ý đáp.

Diêm Tổ lại hu hu khóc lên, một bên khóc một bên nói: “Phong gia kia ta vào không được... Ô ô, tổ tông lại muốn vứt bỏ ta.”

Vứt bỏ người cái rắm a, nói giống như nàng là cái gì của hắn không bằng, đừng hуй trong sạch của nàng chứ?

Vu Hoan ấn đường nhảy dựng, duỗi tay che lại miệng Diêm Tổ, hung thần ác sát hỏi: “Người như thế nào vào không được? Phong gia cũng không có thiết hạ trận pháp gì.”

“Ô ô ô...” Diêm Tổ chỉ vào miệng mình, Vu Hoan bĩu môi, thu hồi tay.

Vu Hoan vừa buông ra, Diêm Tổ liền ra thẹn thùng che lại miệng mình, nhỏ giọng nói: “Ta quá yếu... Phong... Phong gia có cao thủ, ta đi vào liền... Liền sẽ bị phát hiện.”

Phốc!

Chính mình quá yếu còn nháo nàng?

“Vậy người liền ở đầu tường nằm bò đi.” Vu Hoan thực không trách nhiệm ném xuống một câu.

Diêm Tổ: “...” Ghé vào đầu tường thật là khó chịu, ô ô, hắn không cần, không cần.

Nhưng mà mặc kệ Diêm Tổ khóc nháo như thế nào, Vu Hoan đều là một bộ ta cái gì cũng không nghe được.

Tiểu quỷ này vô cùng dính người, nàng càng muốn đem hắn đuổi đi.

Nề hà Diêm Tổ lại là tên quỷ vô cùng chấp nhất, sao có thể sẽ bởi vì Vu Hoan làm lơ liền từ bỏ.

Thời điểm trở lại Phong gia, Phong Vân còn không trở về, thủ vệ tối hôm qua gặp Vu Hoan, cũng không ngăn đón.

Cho nên, nàng thông suốt trở về phòng.

“Người thật sự không đi tìm?” Dung Chiêu đối Thần Khí đặc biệt có ký ức, cho dù là quên nó ở trong tay ai, cũng sẽ không quên hắn muốn tìm Thần Khí.

Vu Hoan với việc này chỉ có thể yên lặng gờ ngón tay giữa lên, này mẹ nó không khoa học.

“Thượng chỗ nào đi tìm, Phong Tuyết thành lớn như vậy, ta mới không đi.” Vu Hoan mắt tròn trắng, cầm phía đồ ăn vặt lúc trước mua ăn ngon lành.

“Người muốn tìm, cũng không khó.” Nếu là cả năng lực này cũng không có, hắn lúc trước sẽ không lựa chọn nàng.

Vu Hoan gật đầu, hào phóng không biết xấu hổ nhận Dung Chiêu đối chính mình khích lệ, “Đúng vậy, không khó, chính là ta không nghĩ tìm, người có thể làm sao? Giết ta sao? Người bỏ được sao?”

Thật xem nàng là nha đầu mà sai sử, bảo làm làm gì liền làm đấy sao?

“Người...” Dung Chiêu trên mặt bị băng hàn bao phủ, ngữ khí lạnh lẽo đậm đặc, mang theo vô tận hàn ý.

Vu Hoan liếc mắt một cái, đáy lòng nổi lên cười lạnh.

Nàng nguyện ý giúp hắn tìm Thần Khí, cũng là có mục đích của chính mình.

Trên thế giới này không có việc gì là miễn phí.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nghĩ ta sợ người sao

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Dung Chiêu tức khí, lắc mình vào Thiên Khuyết Kiếm, Thiên Khuyết Kiếm chịu đựng kiếm linh nhà mình tức giận, ủy khuất đến thẳng run.

Ong ong thanh âm không ngừng vang vọng ở trong phòng, Vu Hoan bị ồn ào đến phiền, duỗi tay tóm Thiên Khuyết kiếm, đem nó nhét vào chân bông trên giường.

“Không cho phép ra, không được run!”

Bị uy hiếp Thiên Khuyết Kiếm ủy khuất đến muốn rơi lệ, như thế nào sẽ có chủ nhân hung ác như vậy.

Còn có kiếm linh kia, rốt cuộc có phải kiếm linh của nó hay không, vì cái gì cũng khi dễ nó, không công bằng.

Vu Hoan đã ở trong phòng cái gì cũng không làm, không phải ngủ chính là ăn, thẳng đến đêm, Phong phủ an tĩnh cả ngày mới náo nhiệt lên.

Vu Hoan dựng lỗ tai nghe xong trong chốc lát, biết Phong Vân cũng không có tìm được Diệp Lương Thần.

Bất quá cũng có tin tức đặc biệt, kẻ thăng cấp kia thế nhưng lại là Hứa Nguyên Thanh trong miệng Phong Khuynh Dao.

Vu Hoan gõ mặt bàn, ánh mắt âm trầm, “Làm cái gì, không phải nói Hứa Nguyên Thanh thực lực so Phong Khuynh Dao thấp hơn sao?”

Bên ngoài trời lòi vân dày đặc như cũ, chỉ là lúc này trời tối nhìn không ra, lòi vân còn chưa có tán đi.

Điều này càng làm cho Vu Hoan đầy lòng nghi hoặc gia tăng, chuyện này càng ngày càng quỷ dị.

Ngoài dự đoán chính là, Phong Vân sau khi trở về trước tiên liền tới gặp Vu Hoan.

Vu Hoan kiêu chân bắt chéo, thần sắc tàn mạn nhìn Phong Vân có chút nôn nóng.

“Làm sao vậy? Phong gia chủ buổi tối còn lại đây là có tin tức của Diệp Lương Thần?”

Phong Vân hận cực kỳ bộ dáng của Vu Hoan, chính là hắn có thể có biện pháp nào?

“Bách Lý cô nương, người Bách Lý gia ở bên ngoài chờ người, người xem?” Đánh chết hắn cũng không nghĩ tới có một ngày chính mình sẽ nhìn thấy người Bách Lý gia.

Còn là người ở Bách Lý gia có thân phận có thực quyền, đại trưởng lão.

Nếu bọn họ không phải vì Bách Lý Vu Hoan mà tới, hắn có lẽ sẽ thật cao hứng, chính là hiện tại Bách Lý Vu Hoan là người bị gia môn trục xuất, lại ở quý phủ của hắn, cái này làm cho người Bách Lý gia nghĩ như thế nào?

“Chờ ta? Chờ ta làm cái gì?” Vu Hoan vẻ mặt đơn thuần hỏi.

Phong Vân có giận không dám phát, hai bên đều không thể đắc tội, nam nhân kia...

Phong Vân đột nhiên ở trong phòng nhìn quanh, nam nhân kia như thế nào không thấy?

Hắn tới thời điểm cố ý nhìn bên cạnh phòng, nam nhân kia không ở trong phòng, chính là hiện tại bên này cũng không có, hắn đi đâu vậy?

Chẳng lẽ đã đi rồi?

Nếu là như thế này, hắn...

Phong Vân suy nghĩ tung bay, trong đầu đã nghĩ ra nhiều cách đem Bách Lý Vu Hoan bắt lại, bức bách nàng giao ra bảo bối tối hôm qua, cũng đem nàng giao cho Bách Lý gia tranh công.

Nhưng mà còn không đợi hắn có hành động, ngoài phòng đột nhiên một trận xôn xao, ngay sau đó đoàn người xuất hiện ở trước cửa phòng.

Dẫn đầu đúng là đại trưởng lão lúc này hắn gặp qua, Bách Lý Chiến.

Vu Hoan nghe được thanh âm, hướng ngoài cửa liếc mắt một cái, đó là một lão giả qua tuổi năm mươi, lại một chút không biểu hiện sự già nua, ngược lại tinh thần phấn chấn, uy phong凛凛.

Những ký ức thuộc về Bách Lý Chiến là tả xông ra.

Tuy rằng Vu Hoan nhìn mặt không có năng lực phân rõ, nhưng là đối với thân xiêm y kia lại nhận thức.

Bách Lý Chiến, Bách Lý gia đại trưởng lão, người này tính tình âm trầm, làm việc tàn nhẫn quả quyết.

Ở Bách Lý gia, dã tâm của hắn là lớn nhất, Bách Lý Hiên tuy rằng là gia chủ, nhưng khi đối với đại trưởng lão thì kiêng kỵ có thêm, lễ nhượng ba phần.

Lúc này hắn thế nhưng tự mình dẫn người đến bắt nàng, cũng không biết là muốn kéo Bách Lý Hiên xuống ngựa hay là vì mục đích khác.

Vu Hoan tức khắc cảm thấy chính mình cũng rất có mặt mũi, không phải ai cũng có thể làm vị đại trưởng lão này tự mình động thủ.

“Bách Lý Vu Hoan, còn không ra.” Bách Lý Chiến đứng ở ngoài cửa phòng, nhìn Vu Hoan, trong mắt tinh quang bốn phía, vừa thấy chính là không có hảo tâm.

“Đại trưởng lão nha, từ xa chạy tới xem ta, thật là vất vả.” Vu Hoan dường như không có nhìn đến khuôn mặt âm trầm của Bách Lý Chiến, cười tủm tỉm từ trong phòng ra tới.

Phong Vân theo ở phía sau toát mồ hôi lạnh, nha đầu chết tiệt kia rốt cuộc là đầu óc không chuyển biến hay là thật không sợ a.

Xem tư thế liền biết người tới không có ý tốt, người còn tươi cười thân thiết cùng hắn chào hỏi...

Đại trưởng lão cũng bị lời nói mở màn của Vu Hoan làm hoảng sợ, trước kia nha đầu này thấy hắn nếu không phải cất bước liền chạy, thì chính là lén lút chạy, khi nào dám cùng hắn nói chuyện như vậy?

“Bách Lý Vu Hoan, tàn sát đồng tộc, ngươi cũng biết tội.” Bách Lý Chiến đồng tử co chặt, quát lạnh ra tiếng.

“Tàn sát đồng tộc?” Vu Hoan đứng yên ở cửa, dù bận vẫn ung dung nhìn Bách Lý Chiến, “Tội này thứ cho ta không thể nhận.” Nàng căn bản là không có động thủ.

Lừa kia là Dung Chiêu phóng, cho dù chết người, cũng coi như không đến trên đầu nàng.

Mặc kệ người khác nghĩ như thế nào, việc nàng chưa làm qua, nàng không cao hứng, là tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Đương nhiên, nếu nàng cao hứng, nhận bừa cũng không có gì, bất quá là nhiều thêm kẻ thù mà thôi.

“Giáo biện, Bách Lý Vu Hoan, người thân là Bách Lý gia trưởng nữ, lại làm ra chuyện tàn nhẫn bức này, còn không biết hối cải, quả thực là tội không thể tha.”

Bách Lý Chiến nói đến vô cùng có nhịp điệu, rất là trào dâng cảm xúc.

Vu Hoan khoanh tay trước ngực, khoe miệng cong lên vài phần, “Các người không phải đã đem ta trục xuất gia môn sao? Như thế nào hiện tại còn không hài lòng, muốn giết ta diệt khẩu, thanh lý môn hộ?”

“Ta phụng mệnh gia chủ mang người trở về, người không phản kháng, tự nhiên không tổn thương người một phân.” Bách Lý Chiến ánh mắt có chút mát tự nhiên chếch đi.

“Đại trưởng lão, có một số việc không cần ta tới vạch trần đi? Người không cảm thấy cách nói như vậy thực không có chút đáng tin nào sao?” đáy lòng Vu Hoan chỉ cảm thấy buồn cười.

Nàng tin tưởng Bách Lý Hiên xác thật là muốn bắt nàng trở về, bởi vì Bách Lý Thanh Hoan còn chờ nàng cứu mạng.

Chính là Bách Lý Chiến ước gì Bách Lý Hiên xảy ra chuyện còn không được, sao có thể sẽ giúp Bách Lý Hiên tới bắt nàng?

“Phụng mệnh hành sự, yêu cầu cái gì tin hay không tin, người tới, đem nàng bắt lại.” Bách Lý Chiến ước chừng là muốn tốc chiến tốc thắng, người mang đến đều trên Họa huyền đình phong.

Ước chừng mấy chục người, nhiều người như vậy phần phật một chút liền đem Vu Hoan vây quanh.

“Đại trưởng lão, người thật sự cho rằng ta sợ người?” Vu Hoan đánh giá những người này, thần sắc bất biến, một bộ dáng không thềm để vào mắt.

Bách Lý Chiến nghe vậy, trong đầu hiện lên một ít đoạn ngắn trước kia, không khỏi nhũn nhũn mày.

Bách Lý Vu Hoan vị đại tiểu thư này, xác thật không sợ hắn...

Tuy rằng mỗi lần nhìn thấy hắn đều chạy, nhưng là có chút trường hợp có tránh cũng không thể tránh, từ những trường hợp đó có thể đoán ra, Bách Lý Vu Hoan đối với hắn cũng không sợ.

Kia nàng vì cái gì mỗi lần nhìn thấy chính mình liền chạy?

Bách Lý Chiến suy nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra nguyên do, căn rằng một cái, dù sao nàng cũng chạy không thoát, mặc kệ lúc trước là nguyên nhân gì, đều đã không còn trọng yếu.

Vu Hoan kỳ thật không có ý tứ khác, nàng chỉ là đơn thuần biểu đạt một chút chính mình cũng không sợ hấn.

Cho nên không cần nỗ lực làm chi cho hại người.

Bách Lý Chiến hướng người cách Vu Hoan gần nhất cho một cái ánh mắt, người nọ nhanh chóng ra tay, cong lại thành trảo, muốn bắt lấy cánh tay Vu Hoan.

Hàn quang nhỏ vụn ở trong mắt Vu Hoan hội tụ, nàng đứng ở nơi đó nhìn người nọ hướng chính mình đánh úp lại, dòng khí kéo vạt áo, sợi tóc bay múa, đứng ở giữa vòng vây nữ tử kia trở nên có chút không chân thật.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Chính mình ngã còn trách ta?

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt dường như bị cái gì trấn trụ, sương mù mênh mông một mảnh xem không rõ.

“A!”

Tiếng kêu thảm thiết ở bên tai bọn họ đột ngột vang lên, trong thanh âm dường như lộ ra vô tận sợ hãi cùng kinh hoàng, tất cả mọi người đều sởn tóc gáy, ước chừng là muốn đánh tan sương mù trước mắt.

Nhưng mà cũng không thể làm gì, âm thanh thảm thiết hết đợt này đến đợt khác, không dứt bên tai, thanh thanh bén nhọn, chói tai vạn phần.

Bách Lý Chiến ngay từ đầu cũng có chút hoảng, nhưng rốt cuộc là trường lão thân kinh bách chiến, qua vài giây liền trấn định lại.

Hắn nhắm mắt lại, quanh thân linh lực nhanh chóng vận chuyển một vòng, lúc trọn mắt, cảnh tượng bốn phía liền sáng tỏ lên.

Vu Hoan nhàn nhã đứng ở địa phương rất xa, trong tay ôm điểm tâm, thong thả ăn, rõ ràng là một bộ dáng đang xem diễn.

Bách Lý Chiến đáy lòng sinh ra một cỗ quái dị, nhanh chóng quét một vòng người nằm trên mặt đất, tất cả mọi người là vẻ mặt thống khổ, lại nhìn không thấy miệng vết thương nào, cũng không thấy được là ai động tay.

Đây là có chuyện gì?

Mà Phong Vân vẫn luôn đứng ở nơi xa lại xem đến rõ ràng chính xác, nam nhân kia xuất hiện từ hư không, thành thạo liền giải quyết những người đó, xong lại hư không tiêu thất.

Còn may...

Vừa rồi hắn chưa kịp thực thi kế hoạch kia, nếu không hắn đã gặp rắc rối lớn rồi.

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi làm cái gì?” Bách Lý Chiến tìm không thấy nguyên do, đành phải đem lửa giận phát tiết đến trên người Vu Hoan.

Vu Hoan bẹp bẹp ăn điểm tâm, mơ hồ không rõ chỉ chỉ người nằm trên mặt đất, “Chính bọn họ đứng không vững, ngã còn trách ta?”

Bách Lý Chiến sắc mặt từ xanh biến thành đen, có thể ngã thành như vậy, ngươi ngã một cái cho hắn nhìn xem?

Nhưng là những người này không có miệng vết thương, cũng không có dấu vết...

Mặc kệ như thế nào, hôm nay nhất định phải bắt lấy Bách Lý Vu Hoan.

Bách Lý Chiến dưới đáy lòng kiên định cái ý niệm này, thân hình vừa động, cả người liền như mũi tên nhọn bắn đi.

Vu Hoan động tác hơi hơi tạm dừng một chút, sau đó lại đem điểm tâm bỏ vào miệng, cúi đầu nhìn nhìn đã thấy đầy túi, có chút thất vọng ném xuống.

Đồng thời, bàn tay nàng giương lên, Bách Lý Chiến trước mắt tối sầm lại, trải qua vừa rồi, hắn cực nhanh giải trừ thị giác trong sương mù.

Nhưng mà trước mặt hắn đã không có thân ảnh của Vu Hoan.

“Đại trưởng lão, người đã một phen xương cốt già nua còn ở bên ngoài bồn ba, không tốt lắm nha, thời điểm nên nghỉ tạm liền phải nghỉ cho tốt.” Kiều mềm thanh âm từ phía sau truyền đến, hần đột nhiên xoay người.

“Phanh!”

Âm thanh trọng vật đụng vào tường, tro bụi rối tinh rối mù rớt đầy đất.

Bách Lý Chiến ngã vào tro bụi, vẻ mặt ngạc nhiên, hần như thế nào sẽ bị đánh bay?

Nháy mắt hần xoay người kia, một cỗ lực lượng làm hần kinh hãi từ phía trước thổi quét mà đến, sau đó cả người hần liền bay lên.

Bách Lý Vu Hoan không có khả năng sẽ có lực lượng đáng sợ như vậy ...

Tro bụi mù mịt, mơ hồ, hần dường như thấy được thân ảnh một nam nhân ...

Dung Chiêu đứng ở trước người Vu Hoan, tay khoanh về sau, thần sắc đậm mạc nhìn Bách Lý Chiến.

“Phốc!” Bách Lý Chiến phun ra một ngụm máu tươi, tầm mắt trở nên càng ngày càng mơ hồ.

Đúng lúc này, trong không khí một trận dao động, lại là vài đạo bóng người dừng ở trên mặt đất trống.

Vu Hoan ánh mắt hơi trầm xuống, một lát lại hít mắt nở nụ cười, “Này không phải Bách Lý gia chủ sao? Hôm nay thật đúng là ngày lành, chẳng những đại trưởng lão tới, ngay cả gia chủ cũng tới.”

Nghe vậy, Bách Lý Hiên cùng Bách Lý Chiến đều nhìn về phía đối phương, ánh mắt lộ ra thần sắc chỉ có đối phương mới hiểu.

Bách Lý Hiên hừ lạnh một tiếng, dẫn đầu dò đi tầm mắt, quay đầu dừng ở trên người Vu Hoan, dùng ngữ khí không chấp nhận phản bác nói: “Vu Hoan, theo ta trở về, chuyện người lúc trước phạm sai ta có thể bỏ qua.”

Vu Hoan trong mắt tràn đầy hài hước, “Đại trưởng lão xem ta như hài tử mà dễ dàng, gia chủ có thấy không?” Nàng chỉ vào đám người nằm trên mặt đất kêu rên.

Ánh mắt Bách Lý Hiên từ những người nằm trên mặt đất đảo qua, lộ ra một tia kinh ngạc, những người này không có vết thương... Cũng nhìn không thấy rõ ràng dấu vết ra tay, nhưng trong cơ thể linh lực lại vô cùng hỗn loạn.

Có thể làm được điểm này, chỉ có một loại khả năng.

Có thực lực cao hơn bọn họ, mạnh mẽ đem linh lực chính mình đưa vào trong cơ thể bọn họ.

Nhưng những người này đều đã là Hóa Huyền đỉnh phong, so với bọn họ còn lợi hại chính là cấp bậc Thiên Tôn ...

Nơi này có Thiên Tôn cao thủ sao?

Bách Lý Hiên trong mắt hiện lên một tia kiêng kỵ, ánh mắt hần dừng trên người Phong Vân, nơi này Thiên Tôn cũng chỉ có hần.

Nhận thấy được chính mình bị tỏa định, Phong Vân hận không thể tìm cái khe đất chui vào, hần chỉ là đứng xem, cùng hần một chút quan hệ đều không có a! Động thủ là người bên kia, ở bên kia nha!

“Gia chủ...” Bách Lý Chiến từ trên mặt đất bò dậy, đi đến bên người Bách Lý Hiên, bám vào bên tai hần nói nhỏ vài câu.

Biểu tình của Bách Lý Hiên từ khiếp sợ biến thành âm trầm, xoát một cái đem tầm mắt dừng ở trên người Dung Chiêu.

Mặc dù là trong đêm tối, nam tử kia một bộ áo tím, thân hình thẳng tắp, dung nhan xuất trần, ánh mắt trầm tĩnh như đầm, ít khi nói cười, lãnh ngạnh biểu tình làm đáy lòng hần không khỏi một trận lại một trận hốt hoảng.

“Vu Hoan, người cần phải nghĩ kỹ, ta ở khách sạn trong thành chờ người.” Bách Lý Hiên cân nhắc mãi, chính mình đoán không chuẩn nam tử kia, cho nên không tính toán động thủ, “Đi.”

Hần cho người đem mấy kẻ trên mặt đất nâng dậy, nhanh chóng biến mất ở trong bóng đêm.

Dung Chiêu thấy người đi rồi, hừ lạnh một tiếng, lại lác mình trở về cung điện trong không gian.

Vu Hoan không thể hiểu được sờ sờ mũi, nam nhân này muốn nháo cái gì tính tình?

Phong Vân sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, người đi rồi, lúc này mới run run tiến lên, “Bách Lý cô nương... Người...”

Hần hiện tại nơi nào còn dám có ý tưởng khác, chỉ nghĩ nhanh nhanh đem cái ôn thần này tiễn đi.

“Ngươi muốn ta đi?” Vu Hoan không chờ Phong Vân nói xong, trực tiếp tiếp được câu chuyện, “Mặc kệ ta có đi hay không, vừa rồi Bách Lý Hiên đã đem ngươi nhận định là đồng lõa của ta, cho nên, ngươi cảm thấy ngươi có thể an ổn sao? Ta ở chỗ này, nói không chừng hắn còn không dám động ngươi, Phong gia chủ suy xét cho cẩn thận một chút, thật sự muốn ta đi sao?”

Phong Vân nghĩ đến ánh mắt Bách Lý Hiên nhìn chính mình, tức khắc rung mình một cái.

Cuối cùng Phong Vân không thể không thừa nhận, Vu Hoan nói đúng, mặc kệ nàng có đi hay không, chỉ cần Bách Lý Hiên nhận định hắn là đồng lõa, như vậy Phong gia bỏ chạy không xong.

Ngày này phát sinh nhiều chuyện như vậy, Phong Vân thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, có điểm không thở nổi.

“Kia Bách Lý cô nương nghỉ ngơi cho tốt.” Phong Vân nghĩ đến việc của mình còn chưa có giải quyết, sứt đầu mẻ trán chuẩn bị rời đi.

“Phong gia chủ.” Vu Hoan gọi lại Phong Vân.

Phong Vân ót tỏi sầm, nữ nhân này lại muốn chính chuyện xấu gì?

Hít sâu một hơi, hắn mới xoay người, “Bách Lý cô nương, còn có việc sao?”

Vu Hoan đối với hắn nhếch miệng cười, chậm rãi nói: “Nói cho người tin tức người muốn biết, người muốn nghe sao?”

Phong Vân mở hơi lạnh chảy ròng, hắn có thể cự tuyệt sao?

“Nữ nhi bảo bối của người đang ở Phủ thành chủ nha, không cần cảm tạ ta, Phong gia chủ đi thông thả nha.”

Cảm tạ cái rắm a, hắn mới là chủ nhân nơi này nha.

Còn có, nếu người biết, vì cái lông gì muốn hắn đi tìm?

Xốc bàn, chơi hắn vui lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Người vì cái gì muốn giúp ta

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan an ổn ngủ một giấc, tỉnh dậy liền bung mắt nhìn cái giá ở trước cửa sổ đến phát ngốc.

Nàng suy nghĩ, làm thế nào đem Ly Hồn thạch lột tới tay.

Không có Ly Hồn thạch, muốn lấy Thần Khí cũng là không có khả năng, càng quan trọng hơn là...

Ly Hồn thạch, đối với nàng mà nói, cũng rất quan trọng.

Diệp Lương Thần không nhất định sẽ đem Ly Hồn thạch đặt ở trên người, khả năng lớn nhất có thể là đặt ở Diệp gia.

Thật là phiền toái a!

Vu Hoan lười biếng duỗi eo mở ra cửa phòng, bên ngoài như cũ là mây đen trải rộng, âm u mù mịt.

“Bách Lý cô nương, gia chủ thỉnh ngài đi sảnh ngoài một lát.” Vu Hoan đang ngửa đầu nhìn trời, bên cạnh đột nhiên bắn tới một đạo thanh âm.

Vu Hoan rũ mắt, nháy mắt một sợi hàn quang từ đáy mắt nàng chọt lóe mà qua, nàng nhìn nha hoàn kia liếc mắt một cái, hơi hơi gạt đầu, xem như đáp ứng nàng.

Nha hoàn có chút câu nệ, thấy Vu Hoan như vậy cũng không dám nhiều lời, xoay người đi phía trước dẫn đường.

Xuyên qua mấy cái hành lang dài, các nàng mới đi đến đại sảnh, Phong Vân ngồi nghiêm chỉnh ở chủ vị, nhìn đến Vu Hoan, sắc mặt lập tức biến đổi,

chạy nhanh đứng dậy đi lên đón.

“Bách Lý cô nương, tối hôm qua ngủ ngon giấc không?”

“Cũng tạm tạm đi, đúng rồi, người đừng gọi ta Bách Lý cô nương, có vẻ chúng ta xa lạ quá.” Vu Hoan híp mắt, cười khanh khách nói.

Bọn họ vốn dĩ cũng không thân a...

Nghĩ đến chính mình biết được tin tức cùng việc tối hôm qua, Phong Vân vội vàng gạt đầu, bị gia tộc trục xuất như vậy mặc dù là trên mặt không để bụng, nhưng là đáy lòng vẫn là để ý đi.

Phong Vân đang muốn an ủi Vu Hoan vài câu, liền nghe Vu Hoan tản mạn kiêu mềm thanh âm, “Kêu ta là Vu Hoan cô nương thì tốt rồi.”

Nói vậy thì không phải cũng xa lạ giống nhau hả?

Phong Vân đỉnh đầu đầy hắc tuyến gạt đầu, đáy lòng không ngừng an ủi chính mình, không thể đắc tội, nhịn xuống.

Cứng đờ cười cười, Phong Vân trực tiếp vào chính đề, “Vu Hoan cô nương, Phong mỗ thỉnh người tới là muốn hỏi một chút... về tiểu nữ.”

Hắn tối hôm qua phái người đi Phủ thành chủ đạo qua một vòng, chính là bởi vì Hứa Nguyên Thanh thăng cấp, toàn bộ Phủ thành chủ đều giới nghiêm, hắn căn bản không có tìm được nữ nhi nhà mình.

“Người không tìm được.” Không phải câu nghi vấn.

Phong mỗ vẻ mặt xấu hổ gạt đầu, người ta đã nói cho hắn địa phương, vậy mà hắn vẫn tìm không thấy.

Đương nhiên, càng hoài nghi hơn là Vu Hoan nói cho hắn tin tức giả, chỉ là không dám biểu hiện ra ngoài thôi.

“Vậy người biết Diệp Lương Thần vì cái gì bắt đi nữ nhi người sao?” Vu Hoan không chút khách khí ngồi xuống chủ vị.

Đối với hành vi này của Vu Hoan, Phong Vân đã chết lặng, hắn suy tư, “Chẳng lẽ không phải bởi vì hắn muốn cưới tiểu nữ?”

“Hắn là Diệp gia đích thiếu gia, muốn cái dạng nữ tử gì mà không có? Vì sao sẽ coi trọng nữ nhi nhà người? Đừng cùng ta nói cái gì tình yêu, đức hạnh Diệp Lương Thần người hắn là cũng nghe không thiếu, như thế, người ngầm lại, hắn thật sự chỉ là đơn thuần muốn cưới nhà người nữ nhi sao?”

Diệp Lương Thần ý vào chính mình xuất thân tốt, thiên phú cao, ở Từ An thành chính là một ác bá, chuyện xấu làm không thiếu.

Nhưng ở phương diện nữ nhân thật ra lại không truyền ra cái việc không tốt gì.

Như vậy, hắn sao lại không thể đối nữ nhi nhà mình nhất kiến chung tình?

Phong Vân thật sự là nghĩ không rõ, không dám tùy tiện trả lời vấn đề.

Vu Hoan lắc đầu, vẻ mặt hết thuốc chữa, “Đêm qua sự người có cái ý tưởng gì?”

Phong Vân sững sờ, như thế nào tốc độ chuyển đề tài nhanh như vậy!

“Bạch quang diệu thiên, tất nhiên có bảo vật xuất thế.” Hắn hiện tại còn hoài nghi bảo vật kia đang ở trên người Vu Hoan kia.

“Người lúc ấy đem ta lưu lại có phải hay không cảm thấy đồ vật kia ở trên người ta?”

Hắn có thể nói phải không? Có thể hay không sẽ bị đánh chết?

Phong Vân cảm giác được thật sâu ác ý đến từ Vu Hoan, hắn cảm giác mình ở trước mặt nữ tử này, bí mật sờ hữu đều không còn là bí mật nữa.

“Phong gia chủ, người khả năng phải thất vọng rồi, đồ vật người muốn không ở nơi này của ta.” Vu Hoan đứng dậy, liếc mắt Phong Vân, cười như không cười nói: “Đồ vật người tâm tâm niệm niệm, liền ở trong tay bảo bối nữ nhi nhà người.”

Trong tay nữ nhi hắn?

Hôm qua thời điểm Dao Nhi tỉnh lại, ngay cả hắn đều xem như không quen biết, thực lực còn tăng mạnh, xác thật rất quái dị.

Chính là trên người nàng cũng không có đồ vật đặc biệt gì...

Phong Vân nỗ lực đem tất cả chi tiết đều hỏi tường một lần, đôi mắt chột sáng ngời.

Ở thời điểm ngoài phủ, thanh kiếm trong tay Dao Nhi kia...

Dao Nhi dùng binh khí đều là hần chuẩn bị cho, hần trước nay chưa thấy qua thanh kiếm kia.

“Có phải hay không...”

“Phong gia chủ, ta và người mục đích bất đồng, chúng ta cũng không có xung đột, cho nên, có muốn hợp tác một chút không?”

Nàng hiện tại muốn chính là Ly Hồn thạch, còn Thần Khí kia...

Rất có khả năng không phải cái Dung Chiêu muốn tìm

Dung Chiêu là sáng thế chi kiếm, hơi thở trên người hần rất thuần khiết, sẽ không cùng cái loại Thần Khí lộ ra tà khí này có quan hệ.

Bất quá, này đó đều còn phải chờ nghiệm chứng, nàng cũng sẽ không dễ dàng hạ kết luận.

Chỉ là Vu Hoan không có phát hiện, chính mình đã vô thức chọn phương hướng tốt cho Dung Chiêu.

Phong Vân trầm tư hồi lâu, nếu thật sự Dao Nhi có được đồ vật kia, như vậy cái Phong gia đối mặt chính là mưa rền gió dữ.

Huống chi lúc này Dao Nhi còn ở trong tay Diệp Lương Thần, hần lại bó tay không có biện pháp.

Nhưng mà cùng Bách Lý Vu Hoan hợp tác...

Phía sau nàng cũng là một đồng phiền toái, điều duy nhất làm hần yên tâm chính là nam nhân bên người nàng kia.

Đi đến một bước này, hần căn bản là không có đường lui, có lẽ chỉ có nữ tử này mới có thể bảo hộ Phong gia nhất thời.

Đối với cái ý tưởng hoang đường này, Phong Vân đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Hào, bất quá Phong mỗ muốn nói trước, Vu Hoan cô nương nếu là muốn xuống tay với Dao Nhi, Phong Vân ta mặc dù là liều cái mạng này cũng sẽ không buông tha người.”

Không thể không nói Phong Vân là thật sự yêu thương Phong Khuynh Dao, mặc dù là thân nhân, ở trước mặt Thần Khí dụ hoặc như vậy, đại đa số người đều ngăn cản không được.

“Cái này ta chỉ có thể tạm thời đáp ứng người, trước khi lấy được Ly Hồn thạch sẽ không đổi Phong Khuynh Dao xuống tay.” Sau khi Ly Hồn thạch tới tay, nàng mới có thể đi xác định xem Thần Khí kia rốt cuộc là cái gì.

Nếu thật là Dung Chiêu muốn tìm, nàng khẳng định là muốn động thủ đoạt.

Phong Vân khòe miệng run rẩy, hợp tác đến thật đúng là có thành ý, liền ngay cả lời nói dối đều không muốn nói.

Như vậy đỉnh đạc nói ra sẽ không sợ hần bất hòa lúc hợp tác sao?

Phong Vân đột nhiên sùng sốt, lấy năng lực nữ tử này căn bản không cần hần hỗ trợ, nàng...

Vu Hoan ngáp một cái, chậm rì rì bắt đầu hướng ngoài cửa đi.

Phong Vân gạt mình một cái, chạy nhanh theo, thái độ trở nên có chút cung kính, “Vu Hoan cô nương, người... vì cái gì muốn giúp ta?”

Vu Hoan liếc xéo hần liếc mắt một cái, trào phúng nói: “Phong gia chủ người là không ngu tỉnh đi? Ta vì cái gì muốn giúp người?”

Này không phải hần hỏi ngu sao?

Phong Vân thật sự là sờ không rõ nữ tử trước mặt này suy nghĩ cái gì, nhưng là từ hành vi của nàng hôm nay, thực rõ ràng chính là đang giúp hần.

Đừng nói hần, ngay cả Dung Chiêu cũng không rõ Vu Hoan rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Từ lúc bắt đầu, nàng liền giúp Phong Khuynh Dao, phía trước thậm chí là không tiếc vận dụng linh hồn chi lực trong cơ thể nàng, trợ giúp nàng thành quý thân.

Ngày hôm qua ở ngoài Phong phủ, nàng đột nhiên đi vào, nhìn qua là vì Ly Hồn thạch, nhưng cẩn thận tưởng tượng liền sẽ phát hiện không thích hợp.

Nàng muốn tìm Diệp Lương Thần tùy tiện khi nào cũng đều có thể, hà tất ở lúc ấy đem chính mình cuốn vào?

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Lão tử đã sớm muốn chết

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Vu Hoan cô nương hiện tại có ý tưởng gì? Ta có giúp được không?” Mặc kệ Vu Hoan thừa nhận hay không, Phong Vân nhận định dưới đáy lòng như vậy, đối Vu Hoan lập tức liền nhiệt tình lên.

Hắn tìm không thấy Dao Nhi, đáy lòng không có khả năng không nóng nảy, nhưng nếu Vu Hoan không nói, hắn cũng không thể trối lại dùng đại hình hầu hạ đi?

“Ngươi bị ngu a, chúng ta đi Phủ thành chủ tìm Hứa Nguyên Thanh.” Vu Hoan nghĩ nghĩ, ném ra một câu như vậy.

Nghe được tên Hứa Nguyên Thanh, Phong Vân liền nhú mày lại, nam tử này...

Dao Nhi đối với hắn khẳng khái một mực, nhưng hắn chỉ là con nuôi thành chủ, còn không được sủng ái, thực lực cũng giống nhau.

Càng quan trọng là, nam nhân này là người hiền lành thích lo chuyện bao đồng, có lẽ ở trong mắt người khác, người như vậy thực tốt.

Chính là Dao Nhi bởi vì tính tình này của hắn, không biết ăn bao nhiêu khổ, hắn cả đời chỉ có một nữ nhi, sao có thể đồng ý?

Hiện giờ hắn thực nhẹ nhàng thăng cấp Thiên Tôn, thật sự là quá quý dị.

“Vu Hoan cô nương, Hứa Nguyên Thanh này... Ta lo lắng hắn...” Lần trước thấy hắn, vẫn là mà huyền sơ cấp, như thế nào sẽ ở như vậy đoạn thời gian nội thăng cấp Thiên Tôn?

“Muốn cứu nữ nhi của ngươi, liền không cần hỏi nhiều.” Vu Hoan bắt đầu có chút không kiên nhẫn.

Nàng đột nhiên cảm thấy quyết định của chính mình giống như sai rồi.

Phong Vân vội vàng cầm miệng, sai người đi chuẩn bị đồ vật.

Phong Vân vừa đi, Dung Chiêu liền xuất hiện ở bên người Vu Hoan, xụ mặt, gần từng chữ một hỏi: “Ngươi đối Ly Hồn thạch vì cái gì để ý như vậy?”

Hắn đoán quả nhiên là đúng, nữ nhân này chính là muốn dùng Ly Hồn thạch chặt đứt khế ước của bọn họ.

“Không có được Ly Hồn thạch, làm sao lấy được Thần Khí?” Vu Hoan ngữ điệu bằng phẳng, không có chút nào không thích hợp.

Nhưng càng là như thế, hắn lại càng cảm thấy bất an.

“Không, ngươi đối Ly Hồn thạch đặc biệt để ý.”

Lúc trước giúp hắn tìm Thần Khí, nàng chính là một chút cũng không vội.

Hắn sẽ tin tưởng nàng là vì giúp hắn mà đối với Ly Hồn thạch để bụng như vậy?

Hắn dám lấy Thiên Khuyết Kiếm đánh cược, loại sự tình này tuyệt đối không có khả năng sẽ phát sinh ở trên người Vu Hoan.

Thiên Khuyết Kiếm “...” Nói giống như nó không phải cùng một thể với hắn vậy.

Vu Hoan trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, “Kia lại làm sao vậy, cùng ngươi có quan hệ sao? Ngươi vẫn là ngấm lại Thần Khí ngươi muốn tìm là bộ dáng gì đi.”

“Ta muốn tìm Thần Khí gọi là Kinh Tà đao.” Dung Chiêu lập tức nói tiếp, “Ngươi vì cái gì muốn Ly Hồn thạch?”

Hiện giờ hắn càng tin tưởng, Vu Hoan chính là muốn dùng Ly Hồn thạch chặt đứt bọn họ khế ước.

“Kinh Tà đao... Tên này rất quen thuộc a.” Vu Hoan nói thầm đi phía trước đi, hoàn toàn làm lơ câu Dung Chiêu hỏi sau.

Dung Chiêu thân hình vừa động, trực tiếp ngăn cản Vu Hoan, Vu Hoan đang cúi đầu nói thầm, trực tiếp đụng vào trên ngực Dung Chiêu.

Ót chần động, Vu Hoan có chút bức bối ngẩng đầu, “Dung Chiêu, ngươi muốn giết chết ta liền nhanh động thủ, lão tử đã sớm muốn chết.”

Dung Chiêu lẳng lẳng nhìn Vu Hoan, trong ánh mắt trầm tĩnh nhiều hơn một tia phấp phồng, “Ngươi vì cái gì muốn Ly Hồn thạch?”

“Đây là việc riêng của ta.” Vu Hoan vặn đầu, ánh mắt thâm thúy u ám.

Dung Chiêu đề lại đầu vai Vu Hoan, cưỡng bách nàng nhìn về phía chính mình, “Ngươi muốn cùng ta cởi bỏ khế ước?”

Vu Hoan sững sờ, sau đó phụt một tiếng nở nụ cười, khoe miệng nâng cao, châm chọc ý vị mỉa mai, “Dung Chiêu, ngươi không khỏi quá đề cao ngươi đi, ta sẽ vì ngươi mất công tìm Ly Hồn thạch? Tự tin là tốt, chính là tự tin quá mức vậy sẽ làm ta buồn cười đó.”

Dung Chiêu ngón tay buông lỏng, nhủ mảy, nàng không phải vì cùng hắn giải trừ khế ước? Vậy nàng muốn Ly Hồn thạch làm cái gì?

Vu Hoan vỗ vỗ ngực Dung Chiêu, cười đến sáng lạn, “Ta đáp ứng chuyện của ngươi ta tự nhiên sẽ làm được, Thần Khí chưa tìm được, ta sẽ không cùng ngươi giải trừ khế ước.”

Dung Chiêu đáy mắt có tìm tòi nghiên cứu, ánh mắt tỏa định ở khuôn mặt Vu Hoan, tựa hồ đang phân biệt lời nàng nói là thật hay giả.

Vu Hoan không muốn cùng Dung Chiêu giải thích, đây là chuyện của nàng, không có bất luận kẻ nào có thể gánh thay nàng, cũng không có bất luận kẻ nào có thể ngăn trở nàng.

Cho nên, Dung Chiêu, chúng ta chỉ là đường thẳng song song, vĩnh viễn sẽ không có điểm tương giao.

Chỉ là Vu Hoan không nghĩ tới, từ ngày bọn họ khế ước, đã chú định cái điểm tương giao kia tồn tại.

Vu Hoan dường như không có việc gì vòng qua Dung Chiêu, tiếp tục đi về phía trước.

Dung Chiêu ánh mắt vẫn luôn đi theo nàng, chỗ sâu trong mắt chảy ra một mặt cảm xúc phức tạp chính hắn cũng không thể lý giải.

Vu Hoan...

Ngươi rốt cuộc muốn làm cái gì.

Thời điểm đến đại môn Phong phủ, Phong Vân đã mang theo đoàn người chờ nàng, những người đó trong tay đều xách theo không ít đồ vật, Vu Hoan tầm mắt chỉ tạm dừng một chút liền dời đi.

“Không cần mang nhiều người như vậy, ta chỉ là muốn đi xem người trong lòng nữ nhi ngươi trông như thế nào.” Vu Hoan ở trước mặt Phong Vân đứng yên, ngữ điệu mềm nhẹ nói.

“Ngạch?” Không phải là đi tìm Dao Nhi sao?

“Nếu là quan hệ hợp tác, ta tự nhiên sẽ giúp ngươi.” Vu Hoan biết Phong Vân suy nghĩ cái gì, “Trong chốc lát tới Phủ thành chủ ta sẽ tự đem vị trí Phong Khuynh Dao báo cho ngươi, ngươi có thể cứu nàng ra hay không liền phải xem chính ngươi.” Cho nên hiện tại mang nhiều người như vậy đi cũng là vô dụng.

Diệp Lương Thần dám đem người đặt ở Phủ thành chủ, tự nhiên là có chỗ dựa, Phong Vân nếu là xông vào, khẳng định cứu không được Phong Khuynh Dao.

Phong Vân vẫn là có chút do dự, Vu Hoan thấy vậy cũng không ở nói cái gì, hướng Phủ thành chủ đi.

Phong Vân cẩn thận để lại hơn phân nửa người, chỉ để vài kẻ tương đối tin tưởng đi theo hắn.

Chờ đến Phủ thành chủ, Phong Vân mới biết được Vu Hoan lời nói một chút cũng không sai, người tiến đến chúc mừng không ít, những người đó trừ bỏ có thân phận, hạ nhân tới một mực không được đi vào.

Phong Vân âm thầm lau lau mồ hôi lạnh, đáy lòng đối Vu Hoan lại cung kính vài phần.

“Phong gia chủ tới, thỉnh vào bên trong.” Phong Vân vừa xuất hiện, trung niên nam tử đứng ở cửa Phủ thành chủ đón khách liền đi lên cười đón.

Trước mặt ngoại nhân, Phong Vân khí thế mười phần, “Xem ra hôm nay ta tới có chút muộn, thật là thất lễ.”

“Nơi nào nơi nào, Phong gia chủ xem như sớm, mau bên trong thỉnh đi.” Trung niên nam tử tuổi cười lớn hơn nữa, tự mình dẫn Phong Vân hướng bên trong đi.

Thời điểm tới cửa, hạ nhân hắn mang đến tự nhiên bị ngăn cản xuống dưới.

Ngược lại Vu Hoan cùng Dung Chiêu, này hai người ăn mặc hoa lệ, lớn lên cũng là chói mắt, lại song song đi cùng Phong Vân, những người đó tự nhiên không dám ngăn đón.

“Phong gia chủ thỉnh ở chỗ này nghỉ một lát, ta đây liền đi mời thành chủ lại đây.” Trung niên nam tử cung kính nói xong, lại nhìn lướt qua Vu Hoan cùng

Dung Chiêu, lúc này mới lui xuống.

Người nọ vừa đi, Phong Vân liền có chút bất an lên, thần sắc nôn nóng nhìn về phía Vu Hoan.

Vu Hoan mọi nơi đánh giá, đây là một cái phòng không lớn, bài trí tinh xảo, hẳn là địa phương tiếp khách.

Bên ngoài đối diện một cái hồ nước, hồ nước vốn nên là nở đầy hoa sen, chính là lúc này lại hoàn toàn khô héo, nhìn qua có chút tiêu điều.

“Vu Hoan cô nương...” Phong Vân thật cẩn thận kêu Vu Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chúng ta đã từng yêu nhau

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan ánh mắt vẫn luôn nhìn hồ hoa sen khô bại kia, nghe được Phong Vân kêu chính mình, lúc này mới chớp chớp mắt, xoay người chọn đại một cái ghế dựa ngồi xuống.

Dung Chiêu chuyển tới phía sau nàng, ánh mắt đồng dạng nhìn chăm chăm hoa sen khô bại bên ngoài.

“Này Phù thành chủ giống như có trận pháp, nữ nhi người ở hướng Tây Bắc, bắt quá...”

“Bắt quá cái gì?” Phong Vân lòng nóng như lửa đốt, Dao Nhi rơi vào trong tay Diệp Lương Thần, nếu là hẳn thiết tình thích Dao Nhi, hẳn còn không đến mức lo lắng như vậy.

Chính là bị Vu Hoan phân tích như vậy, hẳn nơi nào còn yên tâm nổi, hận không thể lập tức tìm được Dao Nhi.

“Nơi đó trận pháp dao động rất lợi hại, cấp bậc không thấp, người tốt nhất tìm tới mấy kẻ có thể giải trận.”

Phong Vân một chút liền nóng nảy, đại lục này hiện giờ người biết trận pháp đã thiếu càng thêm thiếu, hẳn chạy đi đâu tìm người bây giờ?

Trận pháp phù thành chủ này vẫn luôn tồn tại, ở Phong tuyết thành mọi người đều biết, nhưng là mở ra như thế nào, đóng lại như thế nào, chỉ có thành chủ mới biết được.

Vu Hoan cũng biết hiện giờ trên đại lục, người biết giải trận pháp không nhiều lắm, nhưng là nàng không giúp được a, nàng biết chỉ là lý luận tri thức, cho nên, nàng cũng không thể ra sức.

“Diệp Lương Thần dường như không ở nơi này.” Vu Hoan nhìn về phía Dung Chiêu, “Nhưng là... Sở Vân Cẩm ở.”

“Sở Vân Cẩm?” Lần trước gặp được Sở Vân Cẩm, Dung Chiêu liền đem tên này nhớ kỹ, cho nên hẳn lúc này nghi hoặc là, vì cái gì nàng lại ở chỗ này?

Vu Hoan dường như có thể minh bạch Dung Chiêu ý tưởng, khẽ lắc đầu, “Không biết, Đông Phương Cảnh không ở cùng nàng.”

Đông Phương Cảnh bị nàng lẫn lộn như vậy, cũng không biết còn sống không.

Vu Hoan ánh mắt không có tiêu cự, môi đỏ lúc đóng lúc mở, thanh âm yếu ớt từ yết hầu tràn ra, “Còn có nửa năm chính là thời gian Tù Linh cốc mở ra, thời gian không nhiều lắm.”

“Người nói cái gì?” Vu Hoan thanh âm rất nhỏ, Dung Chiêu không có nghe rõ, chỉ mơ hồ nghe được hai chữ mở ra.

Mở ra cái gì?

“Ta nói chúng ta thời gian không còn nhiều lắm.” Nàng dừng một chút, “Kinh Tà đao có đặc thù gì, ta muốn nhanh chóng xác định Thần Khí trong tay Phong Khuynh Dao có phải thứ người muốn tìm hay không, nếu không phải, sau khi lấy được Ly Hồn thạch, chúng ta liền phải chạy đến một chỗ.”

“Rất quan trọng?” Dung Chiêu khó được nhìn đến Vu Hoan biểu tình ngưng trọng như vậy, đáy lòng không khỏi có chút tò mò.

Vu Hoan gật đầu, nghiêm túc nói: “Rất quan trọng, ít nhất... với ta mà nói.”

Dung Chiêu thật sâu nhìn nàng một cái, trong mắt ám quang di động, vững vàng nói: “Kính Tà đao, dẫn lôi điện.”

“Không có gì thêm?”

Dung Chiêu lắc đầu, hần nhớ lại liền chỉ có như vậy.

Trên người hần phong ấn chi lực còn chưa hoàn toàn biến mất, ký ức cũng đã chịu ảnh hưởng.

“Hỏi ngươi cũng vô dụng.” Vu Hoan thờ dài một tiếng, đầy mặt ghét bỏ.

Thứ dẫn lôi điện Linh Khí cùng Tiên Khí có rất nhiều, này dẫn xuống là loại lôi gì mới là mấu chốt!

Nhưng mà, cái mấu chốt này thế nhưng không có.

Không có!

Còn xác nhận như thế nào được?

Liền tính Thần Khí trong tay Phong Khuynh Dao kia có thể dẫn lôi điện, nhưng vạn nhất chỉ là công năng tương tự thì sao?

Thì công toi!

Bên kia Phong Vân vắt hết óc suy nghĩ chính mình có nhận thức người nào biết giải trận không, nhưng đem người nhận thức trong đầu đều lọc qua một lần, cũng không phát hiện có ai nguơ bức như vậy.

“Vu Hoan cô nương... Liền không thể mạnh mẽ phá trận sao?”

“Có thể a.”

Phong Vân còn không kịp cao hứng, liền nghe Vu Hoan vui sướng khi người gặp họa nói: “Ngươi nếu là có thể đạt tới Thánh chủ thực lực, mạnh mẽ phá trận cũng chưa chắc là không thể.”

Thánh chủ...

Phong Vân trái tim nhin không được run rẩy, trên đại lục Huyền Nguyệt Thánh chủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hần đi chỗ nào tìm?

“Phong gia chủ, cố lên, ngươi có thể làm được.” Vu Hoan cổ vũ vỗ vỗ đầu vai Phong Vân.

Phong Vân trong lòng chua xót khó nhin, ần ần còn có chút thất vọng.

Đáy lòng hần nhận định Vu Hoan là giúp hần, cho nên vừa rồi cũng không có đặc biệt lo lắng.

Thẳng đến giờ khắc này, nữ tử kia trên mặt tươi cười, trực tiếp nói cho hần, lúc trước nàng lời nói đều là thật sự.

Nàng thật sự không phải giúp hần.

Dung Chiêu có chút đồng tình nhìn Phong Vân liếc mắt một cái, tuy rằng lúc trước hần cũng cho rằng Vu Hoan là đang giúp hần, hoặc nói là giúp Phong Khuynh Dao.

Nhưng là hần trước nay liền không đoán được tâm tư nàng, có lẽ lúc trước nàng thật sự chỉ là vì Ly Hồn thạch, giúp Phong Vân cũng là vì thú vị mà thôi.

Tâm tư nữ nhân này, không ai có thể đoán thấu.

Kỳ thật rất nhiều hành động của Vu Hoan thật sự chỉ là theo tâm tình mà định, một khắc trước giúp ngươi, ngay sau đó có thể tươi cười cho ngươi đi chết.

Nàng tâm tư cũng không cần quá nghiền ngẫm, chỉ cần đỡ nàng tâm tình tốt là được.

Đương nhiên, lúc này Dung Chiêu còn không có nhìn thấu đạo lý này.

Hứa Bác tới muộn, hần bên người đi theo một nam một nữ, nữ tử kia Vu Hoan rất quen thuộc.

Sở Vân Cẩm nhìn đến Vu Hoan, đáy mắt cực nhanh xẹt qua một mặt ghen ghét, bắt quá nhảy mắt, lại khôi phục thần sắc nhu hòa.

“Phong gia chủ, đợi lâu, ha ha, người tới quá nhiều, thật sự là không thể thoát thân.” Hứa Bác cười to hướng Phong Vân mà đi.

Đương nhiên Phong Vân không có tâm tình cùng Hứa Bác chu toàn, tưởng tượng đến nữ nhi nhà mình còn ở quý phủ Hứa Bác, đáy lòng hần liền toát ra một trận lửa giận.

Vu Hoan tiến lên một bước, chắn phía trước Phong Vân, hài hước nói: “Sở Văn Cẩm, Đông Phương Cảnh như thế nào không ở cùng ngươi?”

Sở Văn Cẩm cho rằng Vu Hoan sẽ làm bộ không quen biết chính mình, không nghĩ tới nàng sẽ làm lơ thành chủ, trực tiếp khiêu khích, trong lúc nhất thời có chút ngây người.

Thẳng đến khi nam tử xa lạ kia nhỏ giọng kêu nàng một tiếng, nàng mới hoàn hồn, giả bộ thanh nhã cao quý, “Vị cô nương này, ta nhận thức ngươi sao?”

“Nha, ngươi đã quên sao? Đã từng chúng ta cũng tương thân tương ái, hoa tiền nguyệt hạ, nâng chén cộng chầu, ta biết tình cảm của chúng ta hậu thế bất dung, nhưng là...” Vu Hoan nói nói liên bắt đầu nghẹn ngào lên, “Nhưng là, ta đối với ngươi một mảnh thiết tình, ngươi trước đây vì Đông Phương Cảnh vứt bỏ ta, ta đều đã không so đo, vì cái gì... Ngươi muốn làm bộ không quen biết ta?”

Trong sảnh một mảnh yên tĩnh.

Bao gồm cả Dung Chiêu, tất cả mọi người tỏ vẻ đã chịu kinh hách.

Đây là cái tiến triển quái quỷ gì?

Dung Chiêu yên lặng lui ra sau, hẳn không quen biết nữ nhân này.

“Ngươi ở nói bậy gì đó.” Sở Văn Cẩm vừa tức vừa thẹn.

Biểu hiện của nàng lúc này càng như là bị người vạch trần, hết đường chối cãi.

Hơn nữa Vu Hoan mở màn câu châm chọc kia, càng làm cho người ta cảm thấy Sở Văn Cẩm di tình biệt luyện.

“Ngươi không cần hung ta... Ta không phải... Có ý, chỉ là, chỉ là...” Vu Hoan sực sột thanh âm dần dần vang dội lên.

Giống như thật sự bị người phản bội.

Sở Văn Cẩm sắc mặt từ hồng chuyển xanh, lại từ xanh chuyển thành trắng.

Thời điểm nàng nhìn đến Vu Hoan, trong đầu phân tích vô số loại lời đạo đầu, duy độc không nghĩ tới như vậy.

Cái này làm nàng như thế nào nói tiếp a?

Nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Nàng thích là thích nam tử, làm sao có thể thích nữ tử?

Càng đừng nói là nàng trăm phương nghìn kế muốn diệt trừ nữ tử kia.

Sở Văn Cẩm tức đến độ sắp chửi má nó, nữ nhân này có bệnh có phải hay không a!

Trong miệng Vu Hoan không ngừng phát ra thanh âm nghẹn ngào, trên thực tế, trên mặt đều đã sắp cười đến nở hoa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Không thích kẻ khác không biết xấu hổ hơn ta

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan chơi đến vui vẻ, cười trên nỗi đau của người khác.

Này rốt cuộc là một đoạn tình cảm khó nói đến mức nào?

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi đừng quá phận, ta và ngươi thanh thanh bạch bạch, giống như vậy thú vị sao?” Sở Văn Cẩm thanh âm có chút run, không phải sợ hãi, mà là tức giận.

Mặc dù là như vậy, Sở Văn Cẩm vẫn duy trì vẻ cao quý, ưu nhã, thanh âm cũng chỉ là đề cao âm lượng, cũng không làm cho người ta khó chịu.

Vu Hoan yên lặng dưới đáy lòng cho Sở Văn Cẩm 250 điểm tán thưởng, không hổ là nữ chủ.

“Không thú vị.” Vu Hoan ngẩng đầu, “Bất quá ngươi làm bộ không quen biết ta, ta không phải đang phối hợp với ngươi sao.” Về mặt ta là vì ngươi suy nghĩ.

Sở Văn Cẩm cứng mặt, giận cũng không phải, tức cũng không được.

Có người phối hợp như vậy sao?

Sở Văn Cẩm thực hồi hận, hồi hận nàng vì cái gì lại động kinh muốn đi theo Hứa Nguyên Thanh đến đây!

Nếu không phải có người ngoài ở đây...

Bách Lý Vu Hoan, cho ngươi kiêu ngạo hết lần này đi, đến lúc đó nàng nhất định phải đem nữ nhân này bầm thây vụn đoạn mới có thể giải ác khí trong lòng.

“Khụ khụ... Vị này chính là vị cô nương đêm đó?” Hứa Bắc biết Vu Hoan là đang nói giỡn, đáy lòng mặc dù có chút bất mãn, nhưng trên mặt lại là tươi cười trải rộng, không nhìn ra chút nào.

“...” Vu Hoan trên dưới đem Hứa Bắc đánh giá một lần, trong đầu không có ấn tượng gì, bất quá chỉ số thông minh nàng vẫn phải có.

“Hứa thành chủ.” Vu Hoan còn tính có lễ phép kêu một tiếng, ở địa bàn người khác, mặt mũi vẫn là phải cho.

“Ha ha, khi này cô nương cũng không nên vui đùa như vậy, hai vị đều là cô nương, bị người hiểu lầm thực không tốt”.

Vu Hoan hưng ý rồi nhún nhún vai, hơi mang trào phúng liếc Hứa Bắc một cái, “Đây là chuyện của ta, ngươi quản được sao?”

Hứa Bắc sắc mặt trầm xuống, ánh mắt mang thêm mấy phần hàn ý.

Nữ tử này không khỏi quá không coi ai ra gì.

“Cô nương, bốn thành chủ có ý tốt mới nhắc nhở ngươi, ngươi nếu là không nghe mà ra ngoài nói bậy thì sẽ thiệt thòi lớn.”

“Vâng cảm ơn Hứa thành chủ.” Vu Hoan như cũ là bộ dáng không coi ai ra gì, bói móc thiếu sót nhìn nam tử bên cạnh người Hứa Bắc, khóe miệng hơi cong lên vài phần, “Đây là người trong lòng Phong Khuyết Dao a... Lớn lên...”

Àn, thực bình thường.

Kỳ thật Hứa Nguyên Thanh lớn lên vẫn là đáng giá thưởng thức, một khuôn mặt ôn hòa tuấn tú, trong ánh mắt dường như điểm xuyết ý cười không bao giờ tắt, vừa nhìn có thể làm người ta sinh ra hảo cảm.

Hứa Bắc hừ lạnh một tiếng, đối Vu Hoan cũng không có sắc mặt tốt, quay đầu đối với Phong Vân lạnh lùng nói: “Phong gia chủ hôm nay tới chẳng lẽ không phải tới chúc mừng?”

Phong Vân vốn cũng đầy một bụng hỏa, vừa rồi bị Vu Hoan đánh gãy, hấn mới bình tĩnh lại, lúc này bị ngữ khí của Hứa Bắc kích thích, tức khắc nhịn không được.

“Hứa Bắc, ngươi đem nữ nhi của ta giấu ở đâu!”

Phong Vân vừa nói, Vu Hoan liền đau đầu, đỡ trán lắc đầu, chuyển tới bên người Dung Chiêu, ngón trỏ khều khều hấn, “Ngươi nói, lát nữa ai đánh thắng?”

“Ngươi như thế nào biết bọn họ sẽ đánh nhau?” Dung Chiêu kỳ quái nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan trắng mắt liếc Dung Chiêu, “Phong Khuyết Dao ở trong phủ thành chủ, dù không phải Hứa Bắc làm, hấn cũng thoát không được quan hệ, Phong Vân yêu thương nữ nhi như thế, sao lại không đánh?”

Dung Chiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có lý.

“Căn cứ theo chiến lược phân tích, Hứa Bắc sẽ chiếm thượng phong, nhưng nếu là ngươi ra tay mà nói, Phong Vân sẽ thắng.”

Vu Hoan nhẹ a một tiếng, lười nhác nói: “Ta vì sao phải ra tay? Đừng quên, mục tiêu hiện tại của ta không phải Phong Khuyết Dao.”

“Vậy ngươi vì sao lại tới đây?” Nếu nàng biết Phong Khuyết Dao ở chỗ này, cũng biết Sở Văn Cẩm ở chỗ này, khẳng định cũng biết Diệp Lương Thần không ở nơi này.

Hà tất phải đi một chuyến này?

“Phong Khuynh Dao ở, Diệp Lương Thần liền nhất định sẽ ra mặt, thay vì nơi nơi tìm hấn, sao lại không ôm cây đợi thỏ?”

Nói cũng có đạo lý...

Nhưng mà quái quái chỗ nào.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, bên kia quả nhiên đã đánh, Hứa Nguyên Thanh một bên khuyên một bên giúp đỡ Hứa Bác đánh Phong Vân.

Sở Vân Cẩm đứng ở ngoài vòng chiến, ánh mắt âm lãnh tỏa định trên người Vu Hoan, giống như nàng vừa động, nàng ta cũng sẽ nhào lên.

Vu Hoan ôm cánh tay, hoàn toàn không có ý tứ muốn hỗ trợ, sau đó, còn trực tiếp để Dung Chiêu lấy đồ ăn vặt ra, một bên ăn một bên xem.

Sở Vân Cẩm tâm lý cường đại, thời điểm đối mặt Vu Hoan, tổng giác chính mình tâm không đủ kiên định, nữ nhân này không theo kịch bản chút nào, cùng kẻ trong trí nhớ của nàng hoàn toàn không giống nhau...

Chẳng lẽ nguyên nhân là bởi vì nàng, cốt truyện cũng đã xảy ra thay đổi sao?

Hai cái Thiên Tôn đối với một cái Thiên Tôn, kết quả có thể nghĩ, Phong Vân thảm bại.

Phong Vân bị đánh còn không quên buông lời hung ác, Hứa Bác niết thị cười lạnh, “Phong Vân, mấy năm nay Phong gia người ở Phong Tuyết thành cũng phong cảnh đủ lâu rồi, hôm nay người nếu là không chọn phá, ta sẽ không động thủ với Phong gia, Phong gia kết cục ngày hôm nay, đều là người một tay tạo thành.”

“Cha... Người... Phong bá bá nói như thế nào cũng là...” Hứa Nguyên Thanh cau mày, có chút không tán đồng khuyên can.

“Câm mồm, hôm nay nếu đổi thành Phong Vân, hấn cũng sẽ đối chúng ta như vậy.” Hứa Bác lạnh giọng đánh gãy lời Hứa Nguyên Thanh, ước chừng là cảm thấy ngữ khí của mình quá dọa người, lại hòa hoãn xuống, “Nguyên Thanh, người không cần lòng dạ đàn bà, mặc dù người hiện tại có thực lực Thiên Tôn, người như vậy đi ra ngoài cũng thực dễ dàng bị lừa.”

Hứa Nguyên Thanh sắc mặt đổi đổi, nhìn Phong Vân nằm trên mặt đất, chung quy là không nói ra cái gì.

“Hứa Bác... Khụ khụ... Hứa Nguyên Thanh, ha ha ha... Dao Nhi thích người như vậy... Người...” Phong Vân to mồm thở dốc, “Người chính là như vậy đối đãi nàng?”

Nghe Phong Vân nhắc tới Phong Khuynh Dao, Hứa Nguyên Thanh lại có chút dao động, muốn thay hấn nói chuyện, chính là vừa tiếp xúc với ánh mắt lãnh ngạnh của Hứa Bác, hấn chỉ có thể là hậm hực gục đầu xuống.

“Thật đúng là trò hay.” Vu Hoan bạch bạch vỗ tay, “Trước kia ta cảm thấy ta rất không biết xấu hổ, nhưng cùng Hứa công tử so sánh, mới phát hiện ta cũng bất quá là thường thôi, xem ra ta còn phải nỗ lực mới được.”

Hứa Nguyên Thanh trên mặt nổi lên một tầng đỏ ửng, không biết là tức giận hay là xấu hổ.

Phong Khuynh Dao dành tình cảm cho hấn, hấn biết chính mình không thể cho nàng như vậy, nhưng những năm gần đây, hấn toàn tâm toàn ý đối nàng, tự nhận làm được những chuyện nam tử khác làm không được.

Dưới đáy lòng, Hứa Nguyên Thanh cảm thấy chính mình không thua thiệt Phong Khuynh Dao.

Cho nên, đối với lời Vu Hoan nói, hấn là giận nhiều hơn xấu hổ.

“Hai vị là muốn tham dự vào sao?” Hứa Bác phát tay ngăn lại Hứa Nguyên Thanh đang định nói chuyện, trong mắt lập loè hàn băng làm cho người ta sợ hãi.

Vu Hoan dường như không có cảm giác được Hứa Bác nổi lên sát ý, đi đến bên người Phong Vân, đem hấn nâng dậy phóng tới ngồi trên một cái ghế còn tính là hoàn chỉnh bên cạnh.

“Vốn là không nghĩ, nhưng là...” Vu Hoan một bên giúp Phong Vân thuận khí, một bên nói: “Ta thực không quen nhìn có người so với ta còn không biết xấu hổ hơn, cho nên, xin lỗi rồi, chuyện này ta rất vui lòng tham dự một chút.”

Phốc...

Này thật sự có thể dùng để làm lý do sao?

Lý do cường đại như thế, bọn họ thật là lần đầu được nghe.

Chưa từng có ai có thể đem lý do nói đến tươi mát thoát tục như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 36: Không nhìn lầm ta đã thêm càng

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Bách Lý cô nương... Người hiện tại tự thân còn khó bảo toàn, hà tất phải trộn lẫn chuyện của chúng ta, uổng công bị phiền toái? Ta cùng với người cũng không có ân oán, chỉ cần người mặc kệ chuyện này, ta cam đoan ở Phong Tuyết thành, không có ai dám động người.”

Hứa Bác thân là thành chủ, tin tức Phong Vân biết đến, hẳn tự nhiên cũng biết.

Bách Lý đại gia tộc không phải nơi hắn có thể trêu chọc, mặc kệ nữ tử trước mặt này đã bị trục xuất gia tộc hay chưa, hắn đều cần phải cẩn thận đối đãi.

Vu Hoan ngồi vào ghế bên cạnh Phong Vân, khí định thần nhàn nói: “Hứa thành chủ, người nhìn ta có giống như là cần người bảo hộ sao? Không nói những kẻ thật sự dám đối với ta xuống tay, liền nói hiện giờ Bách Lý Hiên cùng Bách Lý Chiến ở tại trong thành, người ngăn được sao?”

Hứa Bác nháy mắt trừng lớn mắt, đồng tử một trận co giãn, đáy mắt lập loè không thể tin tưởng.

Vì sao Bách Lý gia tới mà không ai nói cho hắn?

Hắn còn chưa đem hai cái tên mà Vu Hoan nói kia liên hệ cùng Bách Lý gia chủ, đại trưởng lão, nếu không hẳn lúc này cũng không phải là giật mình đơn giản như vậy.

“Cho nên a, Hứa thành chủ, không cần há mồm liền ưng thuận việc hứa hẹn mà làm không được.” Vu Hoan nhàn nhạt hướng Hứa Bác liếc mắt một cái.

“Xem ra, hôm nay Bách Lý cô nương muốn cùng ta đối nghịch đến cùng.” Hứa Bác trấn tĩnh xuống, dù nói thế nào, nơi này là địa bàn Hứa gia, hắn cũng không tin Bách Lý Vu Hoan một tiểu nha đầu có thể làm gì hắn?

Bách Lý gia thì thế nào, Bách Lý Vu Hoan hiện giờ bất quá là kẻ bị gia tộc trục xuất, dù hắn giết nàng, Bách Lý gia cũng không có lý do gì gây sự với hắn.

Nghĩ thông suốt điểm này, Hứa Bác trong lòng áp lực liền nhỏ đi nhiều.

“Không, ta cũng không cùng người đối nghịch.” Vu Hoan lắc đầu, một tay nâng má, trên mặt treo nhợt nhạt tươi cười, “Bởi vì trên thế giới này, không ai có thể cùng ta đối nghịch.”

Trước kia nàng đối mặt đều là quý tu, xác thật không đối mặt với người.

Hứa Bác sắc mặt trực tiếp tái rồi, hắn gặp qua kẻ cuồng vọng, chính là chưa thấy qua kẻ nào còn nhỏ tuổi mà cuồng vọng như vậy...

“Hứa thành chủ, ta có thể cho người thời gian suy xét chết như thế nào nha, chỉ cần người nói được, ta liền nhất định sẽ hoàn thành di nguyện của người.” Vu Hoan đem hai chữ di nguyện nói đến phá lệ rõ ràng.

“Vu Hoan.” Dung Chiêu trong thanh âm thanh lãnh hàm chứa cảnh cáo.

Vu Hoan nhú nhú mày, buông bàn tay nâng má, bất mãn nói: “Ta chỉ nói mà thôi, người quản sao?”

Cùng Hứa Bác động thủ, nàng còn ghét bỏ dơ dáy.

Huống chi thời tiết này...

Dung Chiêu thấy Vu Hoan sắc mặt không tốt, có xu thế dần dần giảm xuống, hắn lập tức cảm miệng không thêm tiếng nào.

Hắn đã quên thời tiết hiện tại, dựa theo tính tình Vu Hoan, ở thời điểm rét lạnh, liền động một chút cũng ngại mệt, huống chi là đánh nhau.

Mà Hứa Bác bị uy hiếp, sắc mặt tái rồi lại xanh, xanh lại chuyển đen, con người đen tối biến ảo không ngừng.

Hai người kia làm trò trước mặt hắn, quả thực là đủ rồi.

“Nếu các người tìm chết, vậy chớ có trách ta.” Hứa Bác trong giọng nói không che dấu sát ý chút nào, hắn vung tay lên, ngoài cửa liền tiến vào mấy chục đạo nhân ảnh.

Vu Hoan nhẹ hướng những người đó liếc mắt một cái, tựa như trào phúng lại tựa khinh thường nói: “Hứa thành chủ thật là dám làm lớn, nhiều Hóa Huyền trung cấp như vậy, sợ là đội hình lớn nhất phủ thành chủ có thể cầm tới đi? Người lấy nhiều người như vậy đối phó tiểu nữ tử như ta, sẽ không sợ hậu viện cháy.”

Vu Hoan ám chỉ làm Hứa Bác nhíu nhíu mày, hôm nay người tới phủ thành chủ xác thật rất nhiều, nhưng hắn từ sáng sớm liền hạ lệnh không để hạ nhân của những người đó tiến vào, hắn là không có vấn đề gì lớn.

“Này liền không nhọc Bách Lý cô nương lo lắng.” Hứa Bác hừ lạnh một tiếng, đối với những người đó hạ lệnh, “Một cái cũng không lưu.”

Vu Hoan bàn tay chống lưng ghé, sau này vừa lật, nhẹ nhàng đứng ở bên cạnh người Dung Chiêu, thuận tay đẩy, Dung Chiêu đã bị đẩy đến vòng vây.

Này một loạt động tác vô cùng thông thuận, thật giống như là tập luyện qua vô số lần.

Dung Chiêu quay đầu nhìn nữ tử đứng ở phía sau hắn, mi mắt cong cong, tươi cười nhạt nhẽo, màu tím áo ngoài cùng làn váy xanh đông đưa bay múa.

Bốn phía dường như bị thả chậm, hắn có thể rõ ràng nhìn thấy ảnh ngược của chính mình trong mắt nàng, nhưng hắn lại không thể tìm kiếm trong mắt nàng một chút độ ấm nào.

Trong hắc ám này sinh vô tận hàn băng, đem cảm xúc nàng vùi lấp ở chỗ sâu nhất, không lưu một khe hở cho người ta nhìn trộm.

“Dung Chiêu, ta biết ta lớn lên mỹ, nhưng nếu ngươi còn tiếp tục đứng đó nhìn, ta rất có thể sẽ đại khai sát giới, phải biết rằng, ta đã thật lâu rồi không giết người đấy.” Thanh âm trong trẻo, lại vô cớ tràn ngập thị huyết.

Quanh thân nàng tản mát ra một cỗ lệ khí làm cho người ta sợ hãi, hắc ám trong con ngươi càng ngày càng nhiều.

Dung Chiêu hoàn hồn, thân hình chợt lóe, vừa lúc tránh đi công kích.

“Ta sẽ giải quyết.” thanh âm Dung Chiêu lạnh băng không có pháp phòng ở trong không khí chảy xuôi.

Vu Hoan chớp chớp mắt, áp xuống lệ khí quanh thân, câu môi cười, có chút tiếu nuối nói: “Kia thật đúng là đáng tiếc, bọn họ đều kiến thức không đến cái gì gọi là chân chính địa ngục.”

Mọi người ới mưa huyết, nữ nhân này đầu óc có bệnh có phải hay không a!

Kẻ nào không có mắt, đem nữ nhân hung tàn như vậy thả ra.

Trường hợp hỗn loạn lên, Dung Chiêu không để một người nào đến được chỗ Vu Hoan.

Sở Vân Cẩm cùng Hứa Nguyên Thanh đều không động thủ, Sở Vân Cẩm tầm mắt vẫn luôn tọa định ở trên người Vu Hoan, trong đó ẩn hàm căm hận, có lẽ chỉ có Vu Hoan xem được.

Hứa Nguyên Thanh sắc mặt giấy giụa, nhìn Phong Vân có hồ thẹn, cũng có một cỗ hận ý...

Kia hận ý tới rất bất ngờ, ngay cả Hứa Nguyên Thanh cũng không biết, chính mình vì sao lại đột nhiên đối Phong Vân sinh ra cảm xúc như vậy.

Phong Vân bị hai người vây công, hắn lúc trước đã bị thương, lúc này bất quá là ngẫu nhiên ngoan cố chống lại.

“Phốc!” Phong Vân phun ra một ngụm máu tươi, thân mình cũng tùy theo ngã xuống.

Trên người loang lổ vết máu, nhìn qua khiến cho nhân tâm kinh sợ.

Vu Hoan trong cơ thể máu huyết đang sôi trào, kêu gào, trước mặt là một mảnh huyết đồ thẫm, du đang ở trong xoang mũi là mùi máu tươi, mỹ diệu như vậy.

Nàng biết chính mình sắp nhìn không được.

Liền ở thời điểm nàng sắp mất đi lý trí, Phong Vân đột nhiên ngã xuống trước mặt nàng, máu tươi phun ở bên chân nàng, giống như hoa tươi nở rộ, trong mắt nàng hung ác lan tràn đột nhiên bạo trắng.

Thân hình vừa động, trực tiếp bắt được cổ một người gần nhất, răng rắc một tiếng, người nọ mềm như bông ngã xuống.

Những người khác bị đột biến này dọa ngây ngẩn cả người, nhưng chờ hắn thời điểm hoàn hồn, nữ tử kia đang đứng trước mặt hắn, ánh mắt vô thần nhìn chằm chằm hắn.

Hắn cảm nhận được một cỗ uy áp làm cho người ta sợ hãi đem hắn bao phủ từ đầu tới đuôi, thân mình cứng đờ, hoàn toàn không nghe sai sử của hắn.

Mồ hôi lạnh nháy mắt nhiễm ướt vạt áo, sợ hãi thật sâu từ đáy lòng nổi lên.

Hắn muốn hét chói tai, hắn muốn chạy trốn, nhưng yết hầu hắn như là bị người nhét đầy bọt biển ngấm nước, tứ chi nhũn ra, lại không dám động một chút.

Vu Hoan trên mặt treo lên tươi cười quỷ dị, hai tròng mắt lại trống rỗng vô thần, bên trong hắc khí quanh quẩn, giống như rối gỗ bị người thao túng.

“Chuẩn bị chết tốt chưa?” Tiếng nói kiêu mềm mang theo hòn sỏi của tiểu nữ nhi.

Chỉ trong nháy mắt, hắn cảm thấy như chính mình thấy được Từ Thần.

Không, hắn đã thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bất quá tiết không có tiêu đề

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Máu tươi lan tràn trong phòng, tất cả mọi người đầy mặt hoảng sợ thối lui đến một chỗ, nhìn chằm chằm nữ tử trong phòng.

Trên người nàng không có chút vết máu nào, lại vô cớ làm người ta cảm nhận được nồng đậm huyết tinh.

Đó là một loại giết chóc từ linh hồn, từ trong xương cốt thấm thấu ra ngoài.

Bọn họ ở trước mặt nàng, giống như là đứng trước biển cả mênh mông, nhỏ bé đến mức làm cho trái tim bọn họ băng giá.

Này rốt cuộc là quái vật như thế nào.

Hứa Bác được Hứa Nguyên Thanh đỡ, ánh mắt đen tối nhìn chằm chằm Vu Hoan, cùng ý tưởng với rất nhiều người, hắn cảm thấy một tiểu cô nương, có thể ở trên đại lục truyền ra ác danh như vậy bất quá là ý vào Bách Lý gia sau lưng.

Chính là lúc này, hắn không thể không thừa nhận, nàng nói những lời này đó không hề có nói ngoa.

Nàng giống như là ác ma, cuồng vọng, tàn nhẫn, máu lạnh, không sợ hãi bất luận kẻ nào, càng không sợ chết...

Vu Hoan vươn đầu lưỡi hồng nhạt liếm liếm cánh môi, khoe miệng tươi cười chậm rãi tản ra, lộ ra một tia ngoan độc, “Các ngươi không phải muốn lấy mạng ta sao? Sao không dám tiến lên?”

Dứt lời, trước mắt nàng chợt tối sầm lại, ngay sau đó cả người đã bị kéo vào một cái ôm áp lạnh băng.

Hắc khí quán quanh lý trí nàng như thủy triều cũng lui tán đi, ý thức dần dần khôi phục.

“Đừng để nó khống chế ngươi, cứ tiếp tục như vậy, sớm hay muộn cũng có một ngày ngươi sẽ bị nó cắn nuốt.” Dung Chiêu thanh âm lãnh ngạnh như cũ, hắn đang kể rõ một sự thật.

Chính là không biết có phải hắn ảo giác hay không, sự thật như vậy thế nhưng làm tâm hắn hung hăng rung lên một cái.

Vu Hoan chôn đầu ở lồng ngực lạnh lẽo của Dung Chiêu, lúc này nàng không cảm thấy khí lạnh trên người hắn đáng ghét, ngược lại có một cỗ sáng khoái, giống như...

Chỉ có cỗ khí này mới có thể ấn xuống lệ khí xao động dưới đáy lòng nàng kia, làm nàng khôi phục lý trí.

Cỗ lệ khí này càng ngày càng cường đại, nàng thế nhưng sắp khống chế không được.

Thời gian nàng còn không nhiều lắm sao...

“Cám ơn.” Đây là lần thứ hai Vu Hoan đối Dung Chiêu nói cám ơn, “Về sau... phiền toái ngươi một chút, ta hiện tại còn không thể...”

Câu nói kế tiếp nàng không có nói ra, nhưng là nàng tin tưởng Dung Chiêu hiểu.

Nàng không thể bị cớ lệ khí kia cắn nuốt, nàng còn việc phải làm, thực mau là có thể thực hiện, dù là còn một hơi cuối cùng, nàng cũng muốn chống đỡ.

Dung Chiêu siết chặt vòng tay ôm Vu Hoan, lông mi buông xuống chặn đi cảm xúc trong mắt, “Về sau ngươi muốn giết ai, nói cho ta, ta giúp ngươi.”

Vu Hoan lẳng lẳng, để sáng thế chi kiếm nắm giữ mệnh cách vạn vật đi giết người?

Này không phải là làm thế giới đại loạn sao...

Lần trước Dung Chiêu vài lần động thủ, đều chỉ là đem người mê đi, căn bản không có đụng tới tính mạng.

Mặc dù là vừa rồi, hấn cũng chưa từng hạ tử thủ.

Lúc này chính kiếm linh lại nói cho nàng, về sau muốn giết ai, hấn giúp nàng giết.

Vu Hoan không biết là nên cười hay nên khóc, nếu nàng thật sự dám để cho sáng thế chi kiếm đi giết người, phỏng chừng nàng sẽ bị sét đánh.

Hai người ôm thành một đoàn, hoàn toàn làm lơ ánh mắt vây xem bên cạnh.

Sở Vân Cẩm sắc mặt rất khó xem, nàng không nghĩ tới Bách Lý Vu Hoan sẽ lợi hại như vậy.

Nàng tin tưởng, cho dù là Thánh Chủ cấp bậc tới, cũng không nhất định nê hà được Vu Hoan.

Xem ra nàng phải nghĩ biện pháp mau chóng diệt trừ nàng, nếu không đường về sau sợ là rất khó đi.

“Thành chủ, không tốt, không tốt rồi.” Bên ngoài kêu la ầm ỹ, đánh vỡ không khí quý dị trong phòng.

Đồng thời, một tiếng bạo phá thật lớn vang lên, mặt đất hung hăng run rẩy.

Hứa Bác cùng Hứa Nguyên Thanh liếc nhau, nhanh chóng đi tới cửa, quét mắt nhìn xung quanh.

Vu Hoan thông dong từ ngực Dung Chiêu ngẩng lên, nhìn qua mặt đất, tức khắc ghét bỏ nhũ này.

“Thành chủ, có người tiến vào Tây viên.”

Thanh âm kia lại vang lên, Vu Hoan vài bước đi tới cửa, liền nhìn thấy ngoài cửa quý một hạ nhân, trên người còn nhiễm vết máu.

“Trận pháp đâu?” Hứa Bác đẩy Hứa Nguyên Thanh ra, lao đảo tiến lên bắt lấy cổ áo người nọ.

“Trận pháp... Bị phá giải...” Người nọ sắc mặt trắng bệch nhìn Hứa Bác, run rẩy trả lời.

Hứa Bác ngón tay buông lỏng, cả người đều dường như mất đi lực lượng, “Sao có thể... Trận pháp kia không có ai có thể phá, không có khả năng, không có khả năng...”

Hứa Bác một bên lắc đầu, một bên loạn choạng hướng phương hướng bốc lên khói đặc chạy đến.

Hứa Nguyên Thanh vẻ mặt lo lắng chạy theo phía sau, ngay cả Sở Vân Cẩm cũng không để ý tới Vu Hoan, chạy theo hai người kia.

Vu Hoan đỡ khung cửa, ánh mắt dừng ở hồ nước hoa sen khô héo, như suy tư gì nói: “Thần Khí hiện thế, tất có dị tượng.”

“Vu Hoan cô nương... Khụ khụ khụ...” Phong Vân nằm ở trên một đồng thi thể, gian nan thò tay, nói mớ nói: “Dao Nhi...”

Những thi thể thấy huyết đều là Phong Vân giết, không thấy huyết chính là Vu Hoan giết, mà không chết chính là Dung Chiêu mê đi.

Lúc này Phong Vân nằm trên đồng thi thể máu tươi đầm đìa, Vu Hoan rất là ghét bỏ nhìn hấn, một bộ ‘ta không muốn nói chuyện cùng người dơ như thế’

“Không đi xem?” Dung Chiêu nhìn khói đặc tứ tán bên kia, có chút nghi hoặc hỏi Vu Hoan.

“Nhìn cái gì? Nếu kẻ kia ngay cả trận pháp cũng có thể giải, đi có thể nhìn đến cái gì?” Vu Hoan cười nhạo một tiếng, lạnh lùng sâu kín nói: “Chúng ta đi tìm Diệp Lương Thần.”

“Ngươi biết hấn ở nơi nào?” Diệp Lương Thần đem Phong Khuynh Dao giấu ở Phủ thành chủ, nhưng từ đầu tới đuôi hấn cũng chưa lộ mặt qua.

Xem ra trong chuyện này cũng không phải đơn giản như vậy.

“Không biết, nhưng là đi theo đám người kia, hấn là sẽ biết.” Nàng không phải vạn năng, sao có thể cái gì cũng biết.

Lấy lực lượng của nàng hiện tại, cũng chỉ có thể ở trong phạm vi nhất định điều tra vị trí một người, phạm vi quá lớn, nàng tuy rằng có thể phân biệt ra,

nhưng lại quá hao phí lực lượng cùng thời gian, còn không bằng năng tự động nào.

Dung Chiêu chỉ cần ngừng lại một chút liền biết Vu Hoan nói đám người kia là ai.

Vu Hoan đem Phong Vân từ Phủ thành chủ mang theo ra ngoài, thuận tay ném tới Phong phủ.

Thu hoạch một con tiểu quý.

Nếu Vu Hoan biết Diêm Tổ vẫn còn ghé vào đầu tường Phong gia, đánh chết nàng cũng sẽ không tiện tay mang Phong Vân về, ít nhất là đem hán ném ở trên đường cái.

“Tổ tông... Ngươi đi đâu? Ta như thế nào không nhìn thấy ngươi đi ra ngoài?” Diêm Tổ vẻ mặt mê mẩn, buổi sáng hôm nay hán vẫn luôn ghé vào đại môn, thật sự không có nhìn thấy Vu Hoan đi ra ngoài.

Vu Hoan trừng hán một cái, “Ngươi mất mìn, trách ta à?”

Diêm Tổ muốn tới gần Vu Hoan, nhưng Dung Chiêu hiện tại cùng Vu Hoan cơ hồ là dựa vào nhau, hán chỉ có thể cách một khoảng cách, nước mắt tràn lan, ủy khuất nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan cũng phát hiện hành vi của Dung Chiêu, trước kia hán tuy rằng một tác cũng không rời, nhưng là hán trước đây giữ khoảng cách ít nhất ở trong vòng một thước.

Nhưng là bắt đầu từ vừa rồi, hán chỉ cần nhẹ nhàng duỗi tay là có thể giữ chặt nàng, hai người gần như không có khe hở.

“Ngươi dựa ta gần như vậy làm cái gì?”

Dung Chiêu nghiêm trang trả lời: “Như vậy ta mới có thể trước tiên cam đoan an toàn của ngươi.” Cùng với phòng ngừa ngươi mất đi lý trí.

Càng quan trọng hơn, phòng ngừa khi Vu Hoan có được Ly Hồn thạch, dùng nó chặt đứt khế ước của bọn họ.

Tuy rằng Vu Hoan đã cam đoan, nhưng là hán vẫn là không tin nữ nhân tâm tình bất định này.

Lời nàng nói, mười câu đã có quá chín câu đều là giả.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Soái!???

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Dung Chiêu thái độ kiên quyết, Vu Hoan cũng không thể nể hà, chỉ có thể tùy ý hán đi.

Bốn kẻ bất đồng giống loài lấy một loại phương thức kỳ quái di động tới.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu song song đi tới, Diêm Tổ phiêu ở phía sau, Thiên Khuyết Kiếm khi thì dựa trước khi thì dựa sau, chọc đến Diêm Tổ thét chói tai từng trận.

Vu Hoan nói những người đó chính là mấy kẻ ở Phủ thành chủ làm ra động tĩnh lớn như vậy.

Phong Khuynh Dao bị một người ôm hộ ở bên trong, bọn họ nhanh chóng xuyên qua ngõ nhỏ.

Trong đó xiêm y một người Vu Hoan có chút quen mắt, nàng nhớ rõ ở bên người Diệp Lương Thần đã từng nhìn thấy.

Lúc này ở Phủ thành chủ không nhìn đến Diệp Lương Thần nàng liền hoài nghi, quả nhiên Diệp Lương Thần cũng bị Sở Vân Cầm hổ, lúc này tới bắt người.

Không biết vòng vèo bao lâu, những người đó mới cảnh giác ngừng lại, Vu Hoan dựa vào góc tường, ánh mắt thanh lãnh nhìn những người đó nhảy vào sân.

“Tổ tông... Chúng ta không đi vào sao?” Diêm Tổ súc lại một chỗ, mở to một đôi ngập nước đôi mắt hỏi Vu Hoan.

“Đi vào làm gì, làm bia ngấm sống cho người ta luyện tập sao?” Vu Hoan mí mắt cũng không nâng một chút.

Diêm Tổ: “...” Vậy bọn họ ở chỗ này làm gì? Uống gió Tây Bắc sao?

Không trung như cũ là mây đen âm u, toàn bộ Phong Tuyết thành đều lâm vào một loại khủng hoảng không biết tên.

“Trận bão táp này, hẳn là chơi vui đấy.” Vu Hoan con ngươi sáng ngời lập lòe quang mang hài hước.

Thần Khí dẫn phát chỉ có vô tận tham lam cùng dục vọng của nhân loại.

Phong Tuyết thành lâm vào bên trong huyết tinh, mà cái loại huyết tinh chi khí này...

Vu Hoan con ngươi dần dần có hắc khí quán quanh, sáng ngời xoát một cái rồi mất đi.

Vu Hoan đáy lòng hoảng hốt, tay vươn sang bên cạnh, bắt lấy tay Dung Chiêu, bàn tay khác cũng tùy theo bao trùm ở mu bàn tay Dung Chiêu.

Nàng cúi đầu, từng ngậm từng ngậm thở dốc, lồng ngực tràn ngập vô tận dục vọng, đó là dục vọng đối với máu tươi, đối với giết chóc.

Nàng tựa như nhân loại đói khát đến mức tận cùng, đầy dục vọng với đồ ăn, cái loại dục vọng che trời lấp đất này bao phủ nàng, làm nàng thờ không nổi.

Dung Chiêu nhú mày nhìn Vu Hoan đang khó chịu, có chút vặn vẹo sườn mặt, đem tay Vu Hoan bao vây ở trong lòng bàn tay to lớn của mình, lạnh lẽo từng chút một truyền tới trên người nàng.

Một lát sau, Vu Hoan tự giễu thanh âm nặng nề vang lên, “Xem ra người thật sự không thể cách ta quá xa.”

Hôm nay Dung Chiêu cưỡng chế đem lệ khí của nàng áp chế xuống, không có hoàn toàn phát tiết ra, cho nên mới làm cho nàng hiện tại chỉ cần ngấm lại, liền sẽ khiến cho nó cộng minh, muốn thao túng nàng.

Nếu nàng phát tiết tàn sát nhân loại, có lẽ cỗ lệ khí kia sẽ trưởng thành càng hung mãnh hơn, mà nàng rốt cuộc vô pháp khống chế nó, một lát cũng không thể.

Nhưng không tàn sát nhân loại, một mặt áp chế, cũng sẽ xảy ra tình huống hiện giờ.

Chỉ cần trong đầu nàng một có cái ý niệm này, cỗ lệ khí kia liền sẽ lần lượt tất cả, đem nàng đẩy vào huyết tinh giết chóc.

Thời gian của nàng, thật sự không còn nhiều lắm.

“Yên tâm, ta nói rồi, trong lúc cùng ta khế ước, ta sẽ không để người xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mặc kệ là thân thể này hay là bản thân người.”

Dung Chiêu vỗ nhẹ phía sau lưng Vu Hoan, “Người chỉ cần lo làm việc người muốn làm, giết chóc tàn sát đều giao cho ta.”

Vu Hoan phun ra một ngụm trọc khí, lại lần nữa dựa trên vách tường, cười nhìn về phía Dung Chiêu, ngữ điệu cổ quái mang theo một tia mềm nhẹ, “Chúng ta về sau vẫn là đi lộ tuyến ôn hòa thì hơn, ta không muốn bị sét đánh.”

Dung Chiêu ánh mắt trầm trầm, há miệng thở dốc, lại không phản bác Vu Hoan.

Hắn có thể nói cái gì?

Nói hắn cũng không sợ hãi thiên phạt?

Diêm Tổ thật sự là nghe không hiểu hai người đang nói cái gì, chỉ có thể đáng thương hề hề ngồi xổm góc tường vẽ xoắn ốc.

Nói thật cao xa, hắn hoàn toàn nghe không hiểu.

Diêm Tổ lần đầu tiên vì chỉ số thông minh của mình mà đau khổ.

Liền ở thời điểm Vu Hoan cùng Dung Chiêu đối diện, Thiên Khuyết Kiếm xoát một cái từ trên không trung rơi xuống, cắm ở giữa hai người, thân kiếm ong ong run vài cái mới đình chỉ xuống.

Đồng thời Vu Hoan quay đầu nhìn về phía một đầu ngõ nhỏ, nơi đó không ít người chạy gấp tới.

“Tới rồi.” Vu Hoan khoe miệng giơ lên, duỗi tay đem Thiên Khuyết Kiếm rút lên cầm trong tay, tạm dừng một chút, lại đổi thành ôm vào trong ngực.

Thiên Khuyết Kiếm trên người lạnh lẽo cùng Dung Chiêu giống nhau, chỉ là hiệu quả không có lộ rõ như vậy thôi.

Cũng may đối Vu Hoan mà nói, cũng đủ.

Nàng sợ trong chốc lát đổ máu, sẽ không chế không được chính mình, dự phòng trước tốt hơn.

Mục tiêu những người đó đúng là khoảng sân đối diện bọn họ kia, sau khi những người đó tiến vào, Vu Hoan cũng đi theo nhảy vào.

Dung Chiêu cùng Diêm Tổ theo sát sau đó, Diêm Tổ hiển nhiên là sợ Dung Chiêu, thân ảnh luôn lúc ẩn lúc hiện, lúc nào ngẫu nhiên thân cận quá sẽ trực tiếp biến thành trong suốt, cả Vu Hoan cũng phải nhìn kỹ mới có thể phát hiện ra hắn.

Những người đó tiến vào sân liền trực tiếp tàn sát, Vu Hoan ôm Thiên Khuyết Kiếm, vẻ mặt âm trầm, tốc độ cực nhanh rời đi sát trường, hướng tới chỗ sâu trong sân đi.

Tòa nhà này bên ngoài thoạt nhìn không lớn, nhưng ở bên trong mới phát hiện lớn đến có chút thái quá, nàng đi rồi hồi lâu mới tìm được một tòa tiểu lâu bị trận pháp bảo vệ.

“Có thể phá không?” Vu Hoan nghiêng đầu nhìn Dung Chiêu, nếu nàng nhớ không lầm, tên kiếm linh này biết phá giải trận pháp.

Dung Chiêu nhú mày nhìn một lát, gật đầu, sau đó đem Vu Hoan lôi về sau, chính mình đứng ở vị trí của nàng.

Hắn bắt quả là làm mấy cái thủ thế Vu Hoan thấy không rõ, sau đó nàng liền cảm giác trận pháp dao động yếu dần, khi thủ thế kết thúc, toàn bộ trận pháp liền biến mất.

Vu Hoan có chút ngây người, một hồi lâu mới tìm lại thanh âm chính mình, “Dung... Chiêu, phương pháp người giải trận, thực độc đáo.”

Trước nay chưa thấy qua ai giải trận như vậy a!

“Ta chỉ là đem lực lượng trong cơ thể ta quán chú đến trên trận pháp, rồi mạnh mẽ bài trừ mà thôi.”

“Đừng nói cho ta người làm những cái thủ thế đó cũng không có tác dụng gì nha?” Phương pháp thô bạo như thế, vì cái lông gì phải làm nhiều thủ thế như vậy?

Dung Chiêu nghiêng đầu, đáy mắt hiện lên một tia ý cười, “Không sai biệt lắm, tác dụng lớn nhất chính là làm ta thoạt nhìn tương đối soái!”

Soái...

Soái cái lông a.

Lại mẹ nó tính phân đi!

Còn Dung Chiêu cao lãnh ngốc xuẩn của nàng đâu, nàng không cần cùng tính phân kiếm linh nói chuyện.

Vu Hoan tâm tắc bước vào tiểu lâu, nghênh diện mà đến chính là một đạo kiếm khí làm cho người ta sợ hãi.

Vu Hoan khom lưng tránh đi, cuống quýt vọt đến bên trong, Dung Chiêu bị Vu Hoan chặn tầm mắt, thiếu chút nữa liền đụng vào kiếm khí kia, cũng may hắn phản ứng mau, mới không bị kiếm khí tước đến.

Đứng yên, Dung Chiêu lạnh lẽo sâu kín nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, hắn vì cái gì lại đồng tình một cái nữ nhân ác liệt như vậy?

Đầu óc hắn bị cửa kẹt sao?

Dung Chiêu đầu óc có bị cửa kẹt hay không, Vu Hoan không biết, lúc này nàng đang cùng Phong Khuynh Dao mắt to trừng mắt nhỏ.

Phong Khuynh Dao trường kiếm liền gác ở trên cổ Vu Hoan, mà Thiên Khuyết Kiếm được Vu Hoan ôm vào trong ngực ong ong thẳng run, chấn đến cánh tay nàng tê dại.

“Đừng run lên.” Vu Hoan thấp giọng quát lớn một tiếng, Thiên Khuyết Kiếm quả nhiên an tĩnh xuống.

Mà lợi kiếm hàn khí bức người trên cổ lại cách nàng gần thêm vài phần.

“Buông nàng ra.” Dung Chiêu thanh âm từ mặt bên truyền đến, bình tĩnh không có cảm tình.

Hắn bước bước chân, hướng Vu Hoan đi đến, ánh mắt bình tĩnh, khuôn mặt nghiêm túc, không có chút nào lo lắng.

“Đừng tới đây.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sát trận

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Ba chữ, thành công làm Dung Chiêu dừng lại, hần khó hiểu nhìn Vu Hoan, tựa hồ đang hỏi, vì cái gì.

“Đừng chỗ đó, đừng nhúc nhích, cũng không cho nói chuyện.” Vu Hoan lại mau chóng bỏ thêm một câu.

Dung Chiêu tuy có chút bất mãn, nhưng hần rốt cuộc là không nhúc nhích, đôi tay vòng ở sau người, đăm mạc nhìn các nàng.

Giải quyết tốt Dung Chiêu, Vu Hoan mới đem tầm mắt chuyển qua Phong Khuynh Dao.

Vốn nên là gương mặt yêu kiều động lòng người, lúc này lại là một mảnh khói mù, con ngươi linh động từ khí trầm trầm, trống rỗng vô thần.

Mới chỉ qua một ngày, Phong Khuynh Dao giống như là đã hoàn toàn thay đổi.

“Phong Khuynh Dao, ngươi... Tê...” Vu Hoan đột nhiên hít hà một hơi.

Mũi kiếm đề ở trên cổ nàng trực tiếp cắt qua cần cổ trắng nõn, máu tươi tràn ra, mùi máu tươi lập tức lên đến xoang mũi Vu Hoan.

Nàng cánh tay buộc chặt, đem Thiên Khuyết Kiếm chặt chẽ ôm vào trong ngực, lạnh lẽo hơi thở không ngừng từ Thiên Khuyết Kiếm truyền tới trong thân thể nàng, áp chế lệ khí muốn bạo động xuống.

“Cần hỗ trợ sao?” Dung Chiêu thấy vậy, ánh mắt lập loè, lại cũng chỉ là lạnh lùng hỏi một câu.

“Không cần.” Vu Hoan từ kẽ răng bật ra mấy chữ, trong tay Thiên Khuyết Kiếm vừa động, hướng về phía trước gạt ra kiếm trong tay Phong Khuynh Dao, thân hình nhẹ nhàng lui về sau đem cổ mình cứu ra.

Vu Hoan duỗi tay sờ soạng, đầu ngón tay truyền đến độ ẩm càng làm nàng hưng phấn.

Nàng khẽ cắn môi, bàn tay khẽ vuốt vài cái, trên cổ vết thương liền biến mất, dường như chưa từng xuất hiện qua.

Phong Khuynh Dao con ngươi trống rỗng hiện lên một tia ánh sáng, tựa hồ đối với việc Vu Hoan nhanh như vậy khép lại miệng vết thương có chút tò mò cùng kinh ngạc.

Bất quá thực mau lại khôi phục bộ dáng không có linh hồn, giống như vừa rồi phản ứng là Vu Hoan ảo giác giống nhau.

“Phong Khuynh Dao, ngươi có bệnh à!” Cứu thoát chính mình, Vu Hoan lập tức liền tặc mao, “Đi lên liền động thủ, hiểu quy củ hay không! Một lão nương còn muốn cứu người ra ngoài, thật là mất mủ.”

“Đều phải chết, đều phải chết, Nguyên Thanh... Nguyên thanh... Vì cái gì...” Phong Khuynh Dao thanh âm thực rách nát, dường như tùy thời sẽ tắt thở.

Lời nói cũng không rõ ràng, hồ ngôn loạn ngữ.

Nàng thần sắc bi thương mang theo dữ tợn, vắn vẹo khuôn mặt xinh đẹp nhu mì của nàng.

“Vì cái gì... Chết... Chết... Đều phải chết, đều phải chết...” Phong Khuynh Dao không ngừng nỉ non mấy từ này, con ngươi trống rỗng vô thần nhìn chăm chăm Vu Hoan.

“Làm cái gì?” Vu Hoan nói nhỏ một tiếng, ôm Thiên Khuyết Kiếm nhanh chóng vọt đến phía sau Dung Chiêu, “Dung Chiêu, nàng sẽ không nhập ma đi?”

Vu Hoan vừa động, Phong Khuynh Dao cũng động, mang theo kiếm khí sắc bén lao thẳng tới chỗ nàng.

Dung Chiêu phát tay lập kết giới cho chính mình cùng Vu Hoan, những dòng khí đó đánh vào kết giới, nháy mắt liền biến mất.

Phong Khuynh Dao thấy hai người hoàn hảo không tổn hao gì, lập tức xách theo trường kiếm màu đen vọt lại đây, một đao lại một đao chém vào kết giới, kết giới lập tức dạng khai như nước cuộn sóng.

“Thần Khí kia...” Dung Chiêu có chút không xác định, thân mình đi về phía trước vài bước, trực tiếp đứng ở bên cạnh kết giới, ngưng mắt nhìn chăm chăm trường kiếm trong tay Phong Khuynh Dao.

“Làm sao vậy?” Vu Hoan ôm Thiên Khuyết Kiếm tiến lên, cũng đánh giá một chút, trừ bỏ so phía trước càng đen hơn một chút, giống như không có

biến hóa gì.

“Linh hồn của nàng bị Thần Khí kia khống chế.” Dung Chiêu cuối cùng đưa ra kết luận, “Thời điểm Thần Khí cùng nàng dung hợp, nàng là quý thân, vốn là âm thể, mà thanh Thần Khí này bản thân cũng chứa đựng âm khí, Thần Khí âm khí mạnh hơn so với nàng, cho nên lúc này nàng đã không biết chính mình đang làm cái gì.”

Dung Chiêu một hơi nói xong, thấy Vu Hoan vẫn có chút mê mang, lại kỹ càng tỉ mỉ giải thích tiếp: “Vốn dĩ quý cùng Thần Khí là thiên địch, chính là trong Thần Khí kia ẩn chứa âm khí, vậy có thể phù hợp với quý, ở thời điểm dung hợp, lực lượng quý thân so lực lượng Thần Khí nhỏ hơn, như vậy quý thân sẽ bị đồng hóa, hiện giờ Thần Khí còn chưa hoàn toàn đồng hóa nàng, cho nên nàng còn giữ một chút ý thức cuối cùng.”

“Cho nên, ta hiện tại có thể giết nàng?” Vu Hoan ngửa đầu, mắt phát sáng.

Dung Chiêu đỡ trán, ấn trụ đầu nàng, nhàn nhạt nói, “Đừng nghĩ, ta sẽ không để người giết người.”

“...” Vu Hoan mắt nhắm gục đầu xuống, “Tốt thôi, hiện tại người có thể xác định thanh Thần Khí này là thứ người muốn tìm sao?”

“Không phải.” Dung Chiêu nghiêm trang lắc đầu, “Ta muốn tìm Thần Khí là thuần chí dương chi vật của thế gian này.”

Vu Hoan gật đầu, lại ngắm Phong Khuynh Dao còn đang tiếp tục chém kết giới, vẻ mặt thất vọng lắc đầu.

Thật muốn giết người, làm sao bây giờ.

Không phải Thần Khí hẳn muốn tìm, vậy triệt đi...

Vu Hoan đang nghĩ ngợi, cửa phía sau đã bị người đá bay, Diêm Tổ tránh ở bên cạnh, run run, đáng thương hể hể nhìn Vu Hoan.

Tổ tông... Cứu mạng a!

Ngoài cửa nhanh chóng tiến vào mấy người, dẫn đầu đứng là Hứa Bác, đứng bên cạnh hẳn còn có Sở Văn Cẩm lúc nào cũng phát ra khí chất tiên nữ.

Tiếng chém giết nơi xa đã dừng.

Sở Văn Cẩm tiến vào liền đem Vu Hoan đánh giá một lần, bắt quả thực mau liền dời đi tầm mắt, đem tầm mắt tủa định ở trên người Phong Khuynh Dao còn đang duy trì chỉ một động tác.

“Hứa bá bá.” Sở Văn Cẩm hướng Hứa Bác gật gật đầu, Hứa Bác hiểu ý, phát tay cho những người khác đem Phong Khuynh Dao vây lại.

Tự nhiên, lấy vị trí Phong Khuynh Dao lúc này, Vu Hoan cùng Dung Chiêu cũng bị vây quanh.

Bọn họ giống như không có nhìn thấy Vu Hoan, nhanh chóng niệm một hồi chú ngữ dài dòng nghe không hiểu.

Vu Hoan nghe xong vài câu, tức khắc sắc mặt đại biến, duỗi tay túm chặt cánh tay Dung Chiêu, vội vàng nói: “Bọn họ đang lập sát trận, mau lao ra đi.”

Dung Chiêu đối với trận pháp cũng không phải rất quen thuộc, rốt cuộc hẳn hàng năm đều là ngủ say, sự tình biết đến xa xa không nhiều bằng Vu Hoan.

Hắn phá trận, hoàn toàn là dựa vào bản thân lực lượng, đơn giản thô bạo.

Nghe được Vu Hoan nói như vậy, Dung Chiêu trực tiếp đem nàng ôm trong lòng ngực, một tay ôm nàng bắt đầu hướng ra bên ngoài.

Nhưng mà đã chậm, thanh âm đột nhiên im bật, bốn phía bỗng dưng dâng lên bốn đạo cột sáng, hướng hội tụ trên đỉnh đầu bọn họ.

Kết giới phát ra thanh âm răng rắc răng rắc rách nát.

Bạch quang lập loè, Vu Hoan dường như thấy được Sở Văn Cẩm đắc ý tươi cười.

“Dung Chiêu... Người có thể phá sát trận sao?”

Vu Hoan hữu khí vô lực ghé vào bả vai Dung Chiêu, vẻ mặt sống không còn gì lý thú.

“Hắn là... Có thể.”

Vậy còn chần chờ cái quý gì a!

Đây là còn sống thì vẫn không sao hả?

Còn không mau thử xem!

Vu Hoan cảm thấy tâm mệt, nếu trời cao cho nàng cơ hội hối cải để làm người mới, nàng nhất định sẽ lựa chọn nàng chưa từng đến chỗ không gian kia,

chưa từng gặp gỡ Dung Chiêu.

Đáng tiếc...

Vu Hoan thong dong từ trên người Dung Chiêu nhảy xuống dưới, còn chưa có đứng vững, kết giới liền vỡ vụn.

Vỡ vụn... Rớt.....

Sau đó, Phong Khuynh Dao liền giờ trường kiếm vọt lại đây, trực tiếp huy hướng nàng.

Uy uy... Nàng lớn lên lại kéo cừu hận như vậy sao?

Rõ ràng bên cạnh còn đứng một kẻ, vì cái lông gì chỉ chém nàng?

Vu Hoan không chút suy nghĩ, kéo Dung Chiêu qua chắn trước người mình.

Nàng sợ nếu nàng động thủ, muội tử này liền toàn thân đều giữ không nổi.

Nhịn xuống, không nên động thủ, không nên động thủ.

A di đà phật, A di đà phật...

Tự mình thôi miên một phen, niệm niệm Thanh tâm chú, Vu Hoan cảm giác chính mình giống như tốt lên không ít.

Chính là...

Vì sao thân thể nàng lại tự động a?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Muốn chết một chút bình tĩnh một chút

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Thiên Khuyết Kiếm giờ lên là muốn làm gì!

Phía dưới Thiên Khuyết Kiếm là Phong Khuynh Dao âm khí dày đặc, này mà chặt bỏ đi, muội tử tuyệt đối là phế đi a!

Mất thấy Thiên Khuyết Kiếm không chịu khống chế sắp bỏ tới Phong Khuynh Dao, Dung Chiêu không biết từ chỗ nào bay ra, xách cổ áo Vu Hoan lui về sau, cùng Phong Khuynh Dao kéo giãn khoảng cách.

Vu Hoan liếc hướng Phong Khuynh Dao, Thiên Khuyết Kiếm không ngừng ở trong không khí huy động, phát ra thanh âm hoắc hoắc.

“Dung Chiêu... Thân thể ta giống như... Không nghe ta sai sử...”

Nàng thực xác định, chính mình hiện tại vô cùng thanh tĩnh, không phải bị lệ khí khống chế.

Dung Chiêu đánh rớt Thiên Khuyết Kiếm trong tay nàng, một tay đem nàng giam cầm trong ngực, lúc này mới rũ mắt nhìn nàng, trên mặt hiện lên một mặt hài hước.

Vu Hoan đáy lòng ‘lộp bộp’ một chút, trong đầu bay tới ba cái chữ to.

Lại tỉnh phân!!

“Ngươi nếu biết sát trận, vì sao lại không đề phòng hã? Chỉ số thông minh bị nàng chém rớt?”

“...”Cảm tạ đại gia nhắc nhở.

Vu Hoan không muốn cùng tỉnh phân Dung Chiêu nói chuyện, một chút cũng không đáng yêu.

Dung Chiêu thấy Vu Hoan quay đầu, hãy còn tự hỏi trong chốc lát, lời nói của hắn vừa rồi không có vấn đề, nữ nhân này lại nháo cái gì tính tình?

Lúc bọn họ đối diện, Phong Khuynh Dao đã xách theo trường kiếm giết lại đây.

Dung Chiêu trực tiếp đem Thiên Khuyết Kiếm nhét vào trong lòng ngực Vu Hoan, thuận tiện cũng ném luôn nòng, chính diện đối đầu cùng Phong Khuynh Dao.

Con mẹ nó, thời điểm ném người có thể báo trước một câu được hay không!

Vu Hoan bị ném xuống, luống cuống tay chân đứng vững, lại cuống quýt làm linh hồn chỉ lực ở trong cơ thể du tẩu, không cho trận pháp lực lượng không chế mình.

Phong Khuynh Dao trong mắt có giấy giả, nàng tựa hồ là muốn dừng lại, nhưng biểu tình của nàng càng ngày càng thống khổ.

Sát trận...

Không nghĩ tới nàng còn có thể nhìn thấy sát trận như vậy, lấy người trong trận pháp làm vũ khí.

Sở Vân Cẩm, xem ra người có được không ít thứ tốt nhỉ.

Hào quang của vai chính đúng là ngưu bức.

Nàng cũng rất muốn làm vai chính, người mỹ tâm mỹ, trái ôm phải ấp, còn có bàn tay vàng.

Đáng tiếc...

Nàng chủ định là một vai phụ, mặc dù là nàng giả giả, không biến thành pháo hôi, cũng rất khó nghịch tập thành vai chính.

Thật mệt, cảm giác sống không còn gì lý thú.

Muốn chết một chút, bình tĩnh một chút.

Dung Chiêu cùng Phong Khuynh Dao đánh đến khó mà tách ra, Vu Hoan ngồi ở trong trận pháp, thở ngắn than dài.

Trận pháp không nhìn được tình huống bên ngoài, nhưng ngoài trận pháp lại có thể rõ ràng tình huống bên trong.

Bao gồm cả Sở Vân Cẩm, tất cả mọi người đều ngốc lăng nhìn kẻ đang ở trong trận pháp ngồi xếp bằng đếm ngón tay, Vu Hoan.

Đây là tình huống như thế nào?

Người bên cạnh đang đánh nhau, người ngồi ở chỗ kia đếm ngón tay là nháo loại nào!

Nếu có thể lựa chọn, nàng cũng không muốn ngồi ở chỗ này đếm ngón tay.

Nàng nhất định sẽ ôm điểm tâm, vừa ăn vừa đếm ngón tay.

Là cái dạng này, không sai.

Phong Khuynh Dao cũng không biết có phải uống phải thuốc hay không, tiềm năng toàn bộ kích phát ra, Dung Chiêu trong lúc nhất thời thể nhưng không làm gì được nàng.

Vu Hoan xem đến mức ngáp, nếu sau nàng có giường nệm, nàng nhất định sẽ đổi cái tư thế duyên dáng hơn mà từ từ xem.

Đúng lúc này, dị biến nổi lên, Phong Khuynh Dao vòng qua Dung Chiêu, thẳng tắp hướng Vu Hoan nhào tới.

Vu Hoan mới ngáp được một nửa, cảm nhận được Phong Khuynh Dao phi lại đây, hơi hơi hướng bên cạnh xô dịch mông, sau đó lại tiếp tục đem cái ngáp kia làm cho xong.

Ánh lửa vụt qua, thân hình nàng đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, Thiên Khuyết Kiếm xoát một cái liền để ở trên cổ Phong Khuynh Dao.

Một loạt động tác này phát sinh thật sự mau, thời điểm Dung Chiêu từ phía sau truy lại đây, Vu Hoan đang từ trong tay Phong Khuynh Dao đánh rớt Thần Khí kia.

Thần Khí từ trong tay Phong Khuynh Dao bóc ra, thần sắc trên mặt nàng lập tức liền thay đổi.

Giống như là... Giải trừ không chế.

Khuôn mặt khôi phục dịu dàng, con ngươi ôn nhu như nước lộ ra một tia mê mang.

“Vu Hoan cô nương?” Phong Khuynh Dao thấy rõ Vu Hoan, trong kinh hi mang theo khó hiểu, “Đây là địa phương nào? Ngươi...” ánh mắt nàng dò xuống đến mũi kiếm còn gác ở trên cổ chính mình.

Vu Hoan thấy Phong Khuynh Dao khôi phục thần trí, không chút do dự đem Thiên Khuyết Kiếm ôm trở về trong lòng ngực, mặt khác đem thanh kiếm kia ném tới trên mặt đất.

“Kiếm này ngươi vẫn là đừng cầm trong tay thì tốt hơn.”

Phong Khuynh Dao biểu tình ngạc nhiên đem tầm mắt chuyển qua trường kiếm màu đen trên mặt đất, thanh kiếm này...

“Vu Hoan cô nương... Ta...” Phong Khuynh Dao ánh mắt vẫn luôn dừng lại ở trên thanh kiếm kia, “Ta giống như mất trí nhớ... Tại sao lại như vậy...”

Kí ức của nàng chỉ dừng lại ở một khắc khi bản thân mình chết kia, nàng như thế nào đến nơi đây, vì cái gì cầm một thanh kiếm nàng trước nay chưa thấy qua, nàng đều giống như không có ký ức.

“Bình thường.”

“Àn?”

Phong Khuynh Dao ngừng đầu, dùng ánh mắt phi thường nghi hoặc nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan dùng chân đá đá thanh kiếm, về mặt mang theo vài phần khinh miệt, “Bị nó khống chế ngươi còn nghĩ có cái gì thần trí?”

Dừng một chút, Vu Hoan nghiêng đầu dùng một loại ánh mắt quái dị đánh giá Phong Khuynh Dao.

Phong Khuynh Dao chỉ cảm thấy ánh mắt Vu Hoan nhìn mình thật sự âm trầm, không tự chủ được lạnh run.

Vu Hoan nhếch miệng lộ ra một mặt tươi cười ác liệt, “Ngươi có thể trở lại trong thân thể là bởi vì thanh kiếm này, không biết ngươi rời đi thanh kiếm này, thân thể có gì biến hóa hay không?”

Ai?

Thân thể?

Phong Khuynh Dao ở trên người sờ soạng mấy cái, thân thể ảm áp quen thuộc, làm đầu óc nàng trống rỗng một mảnh.

Đây là có chuyện gì?

Nàng nhớ rõ nàng đã chết a!

Vu Hoan cô nương nói, bởi vì thanh kiếm kia...

Thanh kiếm trên mặt đất kia?

Phong Khuynh Dao đầu óc một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn làm không rõ đã xảy ra cái gì.

Mà người bên ngoài, thấy ba người thế nhưng ngừng lại, rất có một bộ tư thái bất tay giáng hòa, sắc mặt Sở Vân Cẩm lập tức liền âm trầm xuống.

Nàng trực tiếp tiến lên thay đổi một người, một đoạn chú ngữ so với vừa rồi còn dài dòng phức tạp hơn từ trong miệng nàng tràn ra.

Tức khắc toàn bộ trận pháp quang mang đại thịnh, một cỗ hơi thở thô bạo xoay tròn một vòng quanh trận pháp, đột nhiên một đầu chui vào trong trận pháp.

Trong nháy mắt, có một dòng khí từ trong trận pháp bắn ngược ra, người bốn phía đều bị cỗ khí lưu kia bắn bay.

Sở Vân Cẩm càng thâm hơn, sắc mặt tái nhợt, trực tiếp phun ra một búng máu.

Hứa Nguyên Thanh khăn trương đem nàng nâng dậy, “Vân Cẩm cô nương... Có nặng lắm không?”

Sở Vân Cẩm thuận thế ngồi dậy, chậm rãi lắc đầu, rừ mi rừ mắt nhu nhu nói: “Không đáng ngại, đa tạ Hứa công tử quan tâm.”

“Trên mặt đất lạnh, trước đứng lên đi.” Hứa Nguyên Thanh thần sắc khăn trương vội vàng, đem nàng nâng dậy.

Lúc này, người bên ngoài đã nhìn không tới tình huống bên trong, ngược lại bên trong có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài.

Phong Khuynh Dao vừa lúc nhìn đến một màn Sở Vân Cẩm được Hứa Nguyên Thanh nâng dậy kia, trong mắt Hứa Nguyên Thanh trân trọng cùng khăn trương, không làm chút nào rơi vào trong mắt nàng.

Nàng chưa từng nhìn thấy Hứa Nguyên Thanh khăn trương như thế, mặc dù là nàng bị thương, Hứa Nguyên Thanh bắt quá cũng chỉ là thái độ ôn hòa đối đãi nàng, trong mắt hắn nhìn không ra chút nào khăn trương đối với người yêu.

Nàng vẫn luôn cảm thấy Hứa Nguyên Thanh chính là người như vậy, hẳn đối ai đều là như thế, là nàng yêu cầu quá mức.

Nàng vẫn luôn nói cho chính mình như vậy.

Chính là vừa rồi...

Nàng thấy được.

Nhưng mà đối tượng kia, lại không phải nàng.

Tại sao lại như vậy?

Nữ nhân kia là ai?

Vô số vấn đề nổi lên trong lòng nàng, nhưng không có ai cho nàng lời giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Vì cái gì đối xử với ta như vậy

Edit: May22

“Hô hô —— hô ——”

Trận pháp đột nhiên xuất hiện cuồng phong làm cho ba người trở tay không kịp, Vu Hoan bị phong nhận quất vào cánh tay, xiêm y giống như bị vũ khí sắc bén cắt rách, lộ ra da thịt trắng nõn bên trong, máu tươi nhảy mất thấm ra, nhiễm hồng vạt áo.

Vu Hoan rất có hứng thú sờ sờ vết thương kia, dùng phong nhận sao...

Miệng vết thương khi nàng chạm đến liền mau chóng khôi phục như lúc ban đầu, nếu không phải trên áo có vết cắt thì hoàn toàn nhìn không ra vừa rồi nơi đó bị thương.

Phong Khuynh Dao thì không được tốt như vậy, toàn thân trên dưới bị lưỡi dao gió vẽ ra không ít vết thương, nhưng tầm mắt nàng gắt gao nhìn chăm chăm hai người ngoài trận pháp, đối với đau đớn trên người mình không hề quan tâm.

Lưỡi dao gió ở trong trận pháp quét loạn một trận, sau đó là quét ngang, quét dọc, đủ các loại tư thế.

Vu Hoan một bên tránh né những lưỡi dao gió đó, một bên cùng Dung Chiêu thảo luận cách phá trận.

“Không chế nhân thân thể giết hại lẫn nhau hẳn là chỉ là trận pháp tự có, mà đây mới là sát trận chân chính.”

Bọn họ chẳng những muốn tránh né mấy lưỡi dao gió này, còn muốn phòng ngừa chính mình bị trận pháp khống chế thân thể.

Cũng may Vu Hoan cùng Dung Chiêu hai người đều không phải người bình thường, chỉ cần tránh né mấy lưỡi dao gió đó là được.

“Đừng nói vô nghĩa, nhanh nhanh phá trận, dao gió càng ngày càng dày đặc.” Vu Hoan có chút không kiên nhẫn mở miệng.

Lưỡi dao gió đang không ngừng gia tăng, bỏ thêm vào đây toàn bộ trận pháp, thực mau địa phương bọn họ có thể di động cũng chỉ còn một thước trái phải.

Dung Chiêu vừa buồn cười vừa tức giận nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, nữ nhân này sai sử hắn, càng ngày càng tự nhiên.

Đương nhiên, hắn đã quên, thời điểm chính mình sai sử Vu Hoan, cũng là rất tự nhiên.

Cho nên, cả hai người đều là kẻ tám lạng người nửa cân, không sai biệt lắm.

Hắn thân hình linh hoạt, tùy ý mấy lưỡi dao gió đó lướt qua trên người, nhưng quý dị là, lưỡi dao khi tiếp xúc đến xiêm y màu tím của hắn, lập tức liền tiêu tán.

Vu Hoan khiếp sợ lay áo ngoài màu tím của mình, đôi tay trực tiếp súc tới bên trong, đem chính mình bọc lại kín mít, quả nhiên mấy lưỡi dao gió đánh vào trên vải, không đau không ngứa.

Vu Hoan ánh mắt bỗng chốc lóe sáng, nàng liền biết kiện xiêm y này không giống bình thường!

Dung Chiêu như cũ làm bộ thù thế lúc này, Vu Hoan thấy được rõ ràng, không có chút nào biến hóa.

Nàng chỉ có thể yên lặng quay đầu.

Từ này đến giờ, tình phân cũng là đủ rồi!

Nhưng mà, liền trong nháy mắt nàng quay đầu, đỉnh đầu truyền đến một cỗ khí âm trầm, đầu óc còn chưa kịp chuyển, thân mình đã tránh ra trước.

Vọt đến một nửa, lại đột nhiên nhớ tới, nàng phía sau hình như là Dung Chiêu...

Nàng lại chạy nhanh xoay người quay trở về, dùng Thiên Khuyết Kiếm ngăn trở mũi kiếm màu đen sắp chém tới sau lưng Dung Chiêu.

“Keng——”

Bình khí tương giao, Vu Hoan chỉ cảm thấy hồ khẩu tê rần, Thiên Khuyết Kiếm suất nữa trượt khỏi tay nàng.

Nàng không nghĩ tới Thân Khí kia lực lượng cường đại như vậy, lập tức nắm chặt Thiên Khuyết Kiếm, thân kiếm nhắm thẳng mặt Phong Khuynh Dao mà đi.

Phong Khuynh Dao thấy thế liền phải thu hồi kiếm chắn thế công của Thiên Khuyết Kiếm.

Nhưng mà Vu Hoan đột nhiên thu tay, hướng về phía Dung Chiêu thối lui.

Nàng lần nữa khác chế mình động thủ với Phong Khuynh Dao, chính là quá tam ba bận, nếu lại có lần tiếp theo, nàng cũng sẽ không lưu tình.

Dung Chiêu đã hoàn thành một cái thủ thế cuối cùng, ở thời điểm Vu Hoan lui lại đây một phen túm lấy nàng hướng bên ngoài trận pháp phi ra.

Quang mang quanh trận pháp giống như bị thứ gì hút đi, hình thành một cái lỗ xoáy, Phong Khuynh Dao liền đứng ở trung gian lỗ xoáy, giờ thanh trường kiếm kia, thân sắc mờ mịt, trên người vết thương chồng chất, máu tươi đầm đìa.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu bay khỏi trung tâm trận pháp, dừng ở bên ngoài, Sở Vân Cẩm thấy vậy hốc mắt liền trực tiếp đỏ, chỗ sâu trong mắt là hận ý điên cuồng, ngay cả sát trận như vậy cũng không làm gì được nàng.

Đáng giận...

Vu Hoan đem tay từ nửa cánh tay áo kia vươn tới, xem như bảo bối mà sửa sang lại một phen, lúc này mới ôm lấy Thiên Khuyết Kiếm, xa xa cùng Sở Vân Cẩm nhìn nhau liếc mắt một cái.

Khóe môi cong lên, hướng Sở Vân Cẩm lộ ra một cái tươi cười không rõ ý vị.

Sở Vân Cẩm thân mình run lên, hận ý khác cốt lưu chuyển ở trong con ngươi nàng, nếu không phải bên cạnh còn có người khác, Vu Hoan tin tưởng, nàng lúc này đã vọt lên rồi.

Giá trị cừu hận kéo đến thật cao.

Vu Hoan đem Dung Chiêu đẩy đến trước mặt chính mình, chặn tầm mắt Sở Vân Cẩm, bị nhìn như vậy...

Nàng sẽ thẹn thùng.

Sở Vân Cẩm tầm mắt vừa tiếp xúc với Dung Chiêu, tim đập bỗng nhiên gia tốc không ít, nhưng tưởng tượng đến nam nhân này là người của Vu Hoan, nàng liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Dựa vào cái gì nam nhân ưu tú như vậy lại đứng ở bên cạnh Bách Lý Vu Hoan?

Người nam nhân này, nàng định rồi.

Sở Vân Cẩm đáy mắt hiện lên một mạt ý tứ nhất định phải đạt được, nàng sẽ không bỏ qua Bách Lý Vu Hoan, nàng muốn cho cô ta sống không bằng chết, cướp đoạt hết thảy của cô ta.

“Ra rồi.” Dung Chiêu thanh lãnh thanh âm vang lên.

Tức khắc tầm mắt mọi người đều chuyển qua bóng người trong trung tâm trận pháp.

Lúc này trận pháp quang mạng đã hoàn toàn biến mất, Phong Khuynh Dao đứng ở nơi đó, con ngươi trống rỗng xoay vài cái, cuối cùng dừng ở trên người Hứa Nguyên Thanh.

Hứa Nguyên Thanh nhủ mảy mìn nhìn Phong Khuynh Dao liếc mắt một cái, không biết vì sao đáy lòng hắn dâng lên một cỗ hàn khí.

Phong Khuynh Dao trong trí nhớ hắn là trong mình điểm mang theo kiêu tiếu, trong thẹn thùng mang theo linh động.

Không phải từ khí trầm trầm như vậy, làm cho người ta nhìn liền sợ hãi.

“Hứa... Nguyên Thanh...” Phong Khuynh Dao thanh âm nghẹn ngào, như là người hỏi lâu chưa từng nói chuyện, “Vì cái gì... đối xử với ta như vậy?”

“Khuynh Dao... Ta cũng không biết người phụ thân bất là người.” Hứa Nguyên Thanh đáy mắt có hồ thẹn, có không đành lòng, nhưng duy độc không có chút nào tình ý.

“Vì cái gì... đối xử với ta như vậy...” Phong Khuynh Dao lặp đi lặp lại những lời này.

Nàng dường như lâm vào si ngốc, ánh mắt trống rỗng vô thần, nhìn chăm chăm Hứa Nguyên Thanh.

Vu Hoan nắm trường kiếm trong tay nàng, chỉ có thể chậm rãi lắc đầu, chỉ cần nắm nó, Phong Khuynh Dao liền sẽ không thể khôi phục ý thức.

Ngày nàng cùng Thần Khí dung hợp, nàng tuy rằng cũng là dựa vào bản năng, chính là nàng còn nhớ rõ một ít người, một ít việc, còn biết khắc chế chính mình.

Hiện giờ, sợ là vô lực xoay chuyển trời đất.

Phong Khuynh Dao có bao nhiêu yêu Hứa Nguyên Thanh, từ hành vi của nàng là có thể nhìn ra, nàng đã quên phụ thân chính mình, lại duy độc nhớ rõ hắn.

Nàng ý thức không rõ ràng, còn bây giờ là theo bản năng nhớ rõ Hứa Nguyên Thanh.

“Thành chủ, hiện tại đoạt sao?” Người bên người Hứa Bác đều là vẻ mặt tham lam nhìn Thần Khí trong tay Phong Khuynh Dao.

Hứa Bác ánh mắt ám trầm ở trên người Phong Khuynh Dao dừng lại một lát, sau đó lại nhìn về phía Sở Văn Cẩm.

Hiển nhiên hắn phát hiện thanh kiếm này không thích hợp.

Phong Khuynh Dao là dạng nữ tử gì, hắn biết rõ, chính là lúc này lại biến thành cái dạng này, làm hắn như thế nào không nghi ngờ?

Hắn biết tin tức về thanh Thần Khí này toàn bộ đến từ nữ tử trước mắt, là nàng nói cho hắn biết thanh Thần Khí này là thượng cổ Thần Khí, xuất từ tay Ngọc Ninh đồ đệ Sáng Thế Thần.

Cũng là nàng đem Phong Khuynh Dao đến Phủ thành chủ.

Đồng dạng, tìm tới nơi này, cũng là nàng.

Chính là nàng lại không có nói, người có được Thần Khí sẽ biến thành cái dạng này...

Một khi có hạt giống hoài nghi, tín nhiệm giữa người với người liền sẽ trở nên bạc nhược, Hứa Bác vốn là người thực dụng, tình huống này, rõ ràng đã thoát khỏi khống chế của hắn.

“Sở cô nương hiện tại chúng ta làm sao bây giờ?” Hứa Bác đem vấn đề này đẩy cho Sở Văn Cẩm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Nàng không có cái quyền lợi kia

Edit: May22

Sở Văn Cẩm không muốn buông tha Vu Hoan, nhưng là hiển nhiên lúc này Thần Khí trong tay Phong Khuynh Dao đối nàng dụ hoặc lớn hơn một ít.

Lập tức thu liễm thần sắc, khôi phục bộ dáng nhu nhược dịu dàng phiêu phiêu tiên khí.

“Chiếu theo trạng huống của nàng lúc này, đã mất đi lý trí, nếu không giết nàng, nàng chắc chắn làm hại Phong Tuyết thành. Thần Khí lực lượng quá mức cường đại, nếu tiếp tục chần chờ, ta cũng không có cách nào đem Thần Khí ngăn chặn.”

Sở Vân Cẩm nói đến hiên ngang lắm liệt, trên mặt làm ra bộ không đành lòng, đem biểu tình không thể nề hà, không đành lòng biểu diễn đến nhập một tam phân.

Hứa Nguyên Thanh trên mặt đồng dạng là không đành lòng, nhưng là nhìn đến khuôn mặt Sở Vân Cẩm làm tim hắn đập thình thịch, một chút không đành lòng lập tức đã bị áp xuống chỗ sâu trong đáy lòng.

“Vân Cẩm cô nương, này không trách ngươi... Là chính nàng...”

Hứa Nguyên Thanh nói còn chưa nói xong, Vu Hoan liền thông dong từ phía sau xoay ra tới, cười nhạo một tiếng, trào phúng nói: “Hứa Nguyên Thanh, ngươi hóa ra là người như vậy, ta thật hoài nghi Phong Khuynh Dao có phải mất mùa hay không.”

Thời điểm Dung Chiêu hấp thu Thất thái liên hoa, Phong Khuynh Dao ánh mắt tuyệt vọng kia, nàng hiện tại đều còn nhớ rõ.

Có thể vì một người nam nhân không chút do dự đi chịu chết, cần phải có bao nhiêu yêu mới chống đỡ được nàng.

Chính là ...

Người nam nhân này, lại đem tình yêu của nàng, trả giá của nàng, đều coi như chuyện đương nhiên.

Hứa Nguyên Thanh nghe được Vu Hoan trào phúng, sắc mặt khê biến, chính là nháy mắt lại điều chỉnh lại.

Hắn đúng lý hợp tình đón nhận tầm mắt hải hươc của Vu Hoan, “Ta đối nàng không tệ, nàng hiện tại biến thành như vậy cũng không phải mong muốn của ta, chính là vì bách tính Phong Tuyết thành...”

“Thôi đi, Hứa Nguyên Thanh, ngươi dám thề với lương tâm mà nói, thật là vì Phong Tuyết thành sao?” Vu Hoan dừng lại, giống như bùng tình đại ngộ vỗ vỗ ót, “Ta đã quên, ngươi là không có lương tâm.”

“Ngươi...” Hứa Nguyên Thanh trên mặt cuối cùng là giữ không được, “Dừng ở nơi đó nói bậy, Hứa Nguyên Thanh ta trên không làm thất vọng trời, dưới không làm thất vọng đất, cũng không thua thiệt nàng Phong Khuynh Dao.”

“Súc sinh.” Âm thanh rỗng giện này là từ ngoài cửa truyền đến.

Ngay sau đó, một đạo thân ảnh từ ngoài cửa nổi giện ùng ùng đi đến.

Từ ngoại hình Vu Hoan là phân biệt không ra đó là ai, nhưng thanh âm kia nàng nhớ rõ.

Là Phong Vân.

Đến, một tuồng kịch khai xương.

Phụ thân đứng đắn tới, Vu Hoan liền lùi về phía sau Dung Chiêu, ôm Thiên Khuyết Kiếm chút có chút không vuốt ve.

Giống như thiếu cái vỏ kiếm, rồi rãnh làm cho nó một cái.

Thiên Khuyết Kiếm roi lệ, thế gian này nơi nào có vỏ kiếm có thể thừa nhận được nó, chủ nhân, cầu không cần lẫn lộn.

“Hứa Nguyên Thanh, ngươi nói lời này không sợ thiên lôi đánh xuống sao?”

Dao Nhi đối với ngoại đạo tìm đào phôi, ngoại như thế nào lòng lang dạ sói như vậy.” Phong Vân đứng yên, chỉ vào Hứa Nguyên Thanh chửi ầm lên. Dao Nhi của hắn, trước nay đều là phủng ở trong lòng bàn tay mà nuôi dưỡng yêu chiều, khi nào để nàng chịu một chút nào ủy khuất.

Chính là từ khi gặp được tên Hứa Nguyên Thanh này, Dao Nhi liền không còn là Dao Nhi hắn quen thuộc nữa.

“Phong bá bá, không thể nói như vậy, mấy năm nay ta đối Khuynh Dao cũng là toàn tâm toàn ý, hiện giờ là chính nàng...”

“Bang!” Tiếng tát tai thanh thúy vang lên.

Hứa Nguyên Thanh đầu lệch sang một bên, ngậy ra một lúc cũng chưa kịp phản ứng.

Sở Vân Cẩm đứng ở phía sau hắn, lại chỉ là thờ ơ lạnh nhạt. Hứa Bác đem hết thấy xem ở trong mắt, đáy lòng đối Sở Vân Cẩm hoài nghi càng thêm nặng.

Hứa Nguyên Thanh, kia bất quá là con nuôi của hắn, mặc dù hiện giờ là Thiên Tôn, cũng chỉ là mới nhập môn, nếu thật dám đối nghịch hắn, cùng lắm thì chính là giết.

“Hứa Nguyên Thanh, Dao Nhi biến thành cái dạng này, là vì ai?” Phong Vân cuồn cuộn rống ra một câu. “Ngươi không nghe Dao Nhi nói, một hai phải xen vào việc của người khác, lại bị người đánh thành trọng thương, tính mạng nguy kịch. Dường phụ của ngươi, để ngươi tự sinh tự diệt, là Dao Nhi, chẳng phân biệt ngày đêm chiếu cố ngươi, còn vì ngươi đi tìm Thất thái liên hoa, sau khi trở về, nàng liền biến thành như vậy, Hứa Nguyên Thanh...” Phong Vân thanh âm càng ngày càng nghẹn ngào,

“Ngươi thực quá nhẫn tâm, Dao Nhi còn muốn đối với ngươi như thế nào, nàng đều là vì ngươi, vì ngươi, mới biến thành hiện giờ bộ dáng này, ngươi lại muốn giết nàng!”

Hứa Nguyên Thanh trên mặt một bên đỏ đến lấy máu, một bên trắng đến dọa người.

Hắn vô pháp phản bác, bởi vì Phong Vân nói đều là sự thật.

Phong Khuynh Dao là vì hắn, mới đi tìm Thất thái liên hoa.

“Ta không có yêu cầu nàng làm như vậy.” Hứa Nguyên Thanh nửa ngày cũng chỉ nghẹn ra một câu như vậy.

Này hết thầy đều là Phong Khuynh Dao tự nguyện.

Đối, không sai, đều là nàng tự nguyện, dựa vào cái gì muốn trách ở trên đầu hắn (Thằng khốn nạn, hừ><)

Phong Vân trực tiếp bị Hứa Nguyên Thanh vô sỉ như vậy tức đến muốn cười, hắn dương tay lại là một cái tát muốn đập xuống.

Nhưng mà, tay hắn bị một bàn tay mảnh khảnh bắt lấy, vật cứng lạnh lẽo để ở trên cổ hắn.

Phong Vân quay đầu, cổ lập tức bị vẽ ra một vết máu, trong mắt hắn đựng đầy cảm xúc không thể tin.

Âm thanh run rẩy: “Dao Nhi, như vậy... Ngươi còn muốn che chở hắn?”

Phong Khuynh Dao mặt không biểu cảm, không có trả lời Phong Vân, mà là ném tay hắn ra.

Hứa Nguyên Thanh ở thời điểm Phong Khuynh Dao tới gần liền cảm giác tứ chi phát lạnh, hắn đã quen Phong Khuynh Dao đối hắn dụ dỗ, lúc này nhìn đến Phong Khuynh Dao cái dạng này, đáy lòng liền từng đợt run sợ.

Phong Vân như bị rút đi sức lực, ngã ngồi trên mặt đất, giống như trẻ con mà gào khóc.

Phong Khuynh Dao tay run run, trống rỗng con ngươi hiện lên giây giụa.

Bất quá trong nháy mắt, mặt giấy giụa kia liền biến mất không thấy, nàng dứt khoát xoay người, đưa lưng về phía Phong Vân.

“Ngươi muốn làm gì?” Hứa Nguyên Thanh lui lại.

“Vì cái gì... Muốn như vậy đối xử ta...”

Vẫn là những lời này.

Vu Hoan nhìn Phong Vân, đáy lòng tự nhiên dâng lên một mặt không đành lòng, loại cảm xúc này mấy ngàn năm qua đều không có xuất hiện.

Nàng hơi hơi kinh ngạc, sau đó liền đi đến trước mặt Phong Vân, một tay đem hắn nâng dậy, “Phong gia chủ, nàng lúc này chỉ là bị thanh kiếm kia ăn mòn ý thức, không rõ ràng chính mình đang làm cái gì.”

Phong Vân như nhìn thấy cọng rom cứu mạng, bắt lấy tay Vu Hoan, kích động truy vấn: “Thật vậy chăng?”

Vu Hoan muốn ném ra Phong Vân, nhưng cuối cùng vẫn là nhịn xuống, giọng lên khốc môi, ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp thoáng qua như có thể trấn an nhân tâm, “Thật sự, chỉ cần đem nàng cùng thanh kiếm kia chia tách ra, nàng liền có thể khôi phục ý thức.”

Phong Vân liên tục gật đầu, trước mắt vui sướng.

Dao Nhi còn có thể cứu chữa, Dao Nhi của hắn không phải thật tình muốn che chở cái kẻ phụ lòng kia.

Hắn muốn cứu Dao Nhi, hắn nhất định phải cứu Dao Nhi.

Vu Hoan không nói vĩnh viễn, kia chỉ là tạm thời.

Muốn Phong Khuynh Dao khôi phục, còn phải dùng Ly Hồn thạch đem khế ước của nàng cùng thanh kiếm kia chặt đứt.

Không biết có phải ảo giác của Vu Hoan hay không, đối mặt Phong Vân như vậy, nàng cảm thấy phần tâm đã chết của nàng kia tựa như có chút run rẩy.

Sau đó nàng lại chằm chọc lắc đầu.

Làm sao được chứ, tâm nàng sớm đã chết, chết ở cái thời đại xa xăm kia, dùng vô số sinh mệnh hiến tế, mai táng ở dưới muôn vàn thi hài.

Đó đã là dấu vết khắc vào linh hồn nàng, thời thời khắc khắc nhắc nhở nàng, không thể chết được, không thể dùng.

Nàng liều mạng tồn tại, liều mạng tu luyện, bất quá là vì chuộc tội, những tội nghiệt đó, như sợi tơ tinh tế từng sợi từng sợi quấn quanh nàng.

Dù có bị hủy diệt nàng cũng không thể lựa chọn, bởi vì nàng không có cái quyền lợi kia.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chấp nhất giết nàng như vậy

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Dung Chiêu vẫn luôn chú ý Vu Hoan, thấy nàng lại lâm vào cái loại thế giới quỷ dị nào đó, hần không chút suy nghĩ, tiến lên đem Vu Hoan kéo vào trong lòng ngực.

Trước mặt mọi người mà bày ra vẻ mặt ân ái.

Vu Hoan sau khi phản ứng lại, lập tức đẩy Dung Chiêu ra, xấu hổ nhìn hần một cái.

Gần đây như thế nào càng ngày càng dễ bị những chuyện này ảnh hưởng tới rồi.

“Phong Vân, ngươi muốn làm gì?”

“Đương nhiên là mang nữ nhi của ta đi, chẳng lẽ ở lại chỗ này cho người tàn sát sao?” Phong Vân không màng người ngăn trở chính mình, gian nan từng bước tới bên người Phong Khuynh Dao.

Một phen túm chặt cổ tay nàng, “Dao Nhi, chúng ta đi, cha sẽ nghĩ cách cứu ngươi, ngươi đừng sợ.”

Phong Khuynh Dao cảm nhận được chính mình bị xâm phạm, con ngươi trống rỗng lập loè hàn quang thị huyết, trường kiếm vung lên, không chút lưu tình.

Phong Vân sững sờ, Vu Hoan cũng không biết chính mình phát điên cái gì, thế nhưng tiến lên đem Phong Vân kéo ra, mới giúp hần tránh được một kiếm.

“Vu Hoan cô nương?” Phong Vân ngơ ngác nhìn chính mình bên cạnh người nữ tử.

“Ngươi cứ đi lên như vậy, nàng sẽ vô thức công kích.” Vu Hoan đơn giản giải thích vài câu, “Nếu muốn có hiệu quả thì phải đem thanh kiếm kia cùng nàng tách ra, hiểu?”

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi muốn nhúng tay sao?” Sở Vân Cẩm tiến lên hai bước, giả trang vẻ mặt vô tội.

“Ta không có hứng thú.” Vu Hoan bình tĩnh buông Phong Vân ra, ánh mắt vòng qua nàng, dừng ở ngoài cửa, “Bất quá...”

Sở Vân Cẩm tâm mới vừa buông lại nhắc lên, nếu là mấy ngày trước, nàng có thể không kiêng kị Vu Hoan, chính là hiện tại, đáy lòng đang cảnh cáo nàng, lúc này không thể cùng nàng ta đối đầu.

“Đồ ta muốn có người đưa tới, các ngươi không nhúng tay, ta tự nhiên sẽ không nhúng tay vào chuyện của các ngươi.”

Vu Hoan nói vừa xong, bên ngoài chính là một trận kêu loạn, không bao lâu sau Diệp Lương Thần mang theo một đám người vọt vào.

Vốn dĩ phòng không lớn lại càng thêm nhỏ.

“Không nghĩ tới chư vị động tác nhanh như vậy.” Diệp Lương Thần phe phẩy quạt xếp nạm vàng, trên mặt biểu tình âm lãnh nói không nên lời.

Tầm mắt hần ở trong phòng tuần tra một vòng, cuối cùng dừng ở trên người Sở Vân Cẩm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sở Vân Cẩm, ngươi dám gạt ta.”

“Diệp công tử nói nói cái gì, chúng ta là giao dịch công bằng, sao lại là Vân Cẩm lừa ngươi?” Sở Vân Cẩm thanh âm nhu nhu như cũ, đối với chất vấn của Diệp Lương Thần không có chút nào hoảng loạn.

“Ta hóa ra đã xem thường ngươi, hôm nay Phong Khuynh Dao ta muốn định rồi, ngươi nếu là dám ngăn cản ta, cũng đừng trách ta không biết thương hương tiếc ngọc.”

Hắn ngay từ đầu cho rằng nữ nhân này thật là một cô nương nhu nhược ôn thiện, bây giờ mới biết được nữ nhân này mới là kẻ ác độc nhất.

Nàng nói là cùng mình hợp tác, cuối cùng lại một chân đem chính mình đá văng ra, hắn làm sao nuốt trôi được khẩu khí này.

Phong Khuynh Dao là hắn phát hiện trước, nàng là của hắn.

Là nữ nhân này lừa hắn, đem Phong Khuynh Dao đưa tới Phủ thành chủ, ai biết mới đảo mắt một cái nữ nhân này liền không nhận ngươi.

Hắn cho người đem Phong Khuynh Dao ra, còn chưa được bao lâu, nữ nhân này liền mang theo người giết lại đây, hắn sao có thể bỏ qua được.

“Diệp công tử có phải hay không hiểu lầm cái gì?” Sở Vân Cẩm đầy mặt vô tội.

“Hiểu lầm... Ha ha, ngươi dám tính kế Diệp Lương Thần ta, cũng phải nhìn xem ngươi có còn mạng mà ra khỏi Phong Tuyết thành hay không.” Diệp Lương Thần trên mặt tất cả đều là hung ác, “Đi bắt Khuynh Dao lại, những kẻ còn lại, sát!”

Vu Hoan: “...” Đi lên liền sát, tốt xấu gì cũng phải để nàng nói hai câu a!

Vu Hoan thực không biết điều đứng dậy, vốn dĩ nàng là muốn hướng Diệp Lương Thần bên kia đi, ai biết Phong Khuynh Dao đang nhìn chăm chăm vào Hứa Nguyên Thanh đột nhiên giờ kiểm soát xuồng người mình.

Ta dựa!

Vu Hoan khó khăn lắm tránh đi, còn chưa quay đầu lại, lại từ bên trái bổ tới.

Này vừa động, người của Diệp Lương Thần cũng động, tức khắc trường hợp loạn cả lên.

Phong Khuynh Dao bỏ Vu Hoan hai cái liền ngừng tay, quay đầu đi đánh Sở Vân Cẩm.

Vu Hoan sắc mặt đen như đáy nồi, ôm Thiên Nguyệt Kiếm thối lui đến bên người Dung Chiêu, “Ngươi nhận thức thanh kiếm kia sao?”

Dung Chiêu giúp Vu Hoan chằng kết giới, ánh mắt xuyên qua tầng tầng bóng người, nhìn về phía trường kiếm màu đen.

Mơ hồ cảm thấy chính mình hắn là đã gặp qua, nhưng rốt cuộc là ở nơi nào, lại nghĩ không ra.

Một hồi lâu, Dung Chiêu lắc đầu, “Không nhớ rõ.”

Không nhớ rõ...

Ngươi rốt cuộc nhớ rõ cái quý gì!

Vu Hoan hận không thể một giây bóp chết tên kiếm linh này, hắn rốt cuộc là như thế nào lên làm kiếm linh?

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Nhìn căn phòng đang đánh nhau loạn lên, Dung Chiêu lại là vẻ mặt đạm mạc.

“Làm sao bây giờ... Có thể làm sao bây giờ, ngươi nói xem.” Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Dung Chiêu liếc mắt một cái.

Tên này cho mình xem cốt truyện căn bản là không hoàn chỉnh, giống như là một quyển sách, chỉ có tóm tắt với kết cục, quá trình phát triển như thế nào, căn bản là không biết.

Sở Vân Cẩm muốn giết mình, nàng cũng không thể nhìn Sở Vân Cẩm có được Thần Khí thêm trợ lực đi?

Tuy rằng...

Thanh Thần Khí này cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

“Giết Sở Vân Cẩm.” Dung Chiêu ánh mắt dừng ở trên người Vu Hoan, ngữ điệu phá lệ lạnh lẽo.

Vu Hoan quay đầu nhìn hắn một cái, con ngươi mị mị, nói: “Dung Chiêu, ngươi vì cái gì chấp nhất giết nàng như vậy?”

“Ngươi vì cái gì chấp nhất không giết nàng như vậy?” Dung Chiêu rập khuôn đem lời nói đổ trở về.

Vu Hoan nghẹn, vì cái gì?

“Nàng là cực âm thân thể vạn năm khó gặp, mà nửa năm sau chỗ ta muốn đi, chỉ có nhân tài có cực âm thân thể mới mở được, ta cần nàng ta.” Vu Hoan không biết mình đem cái này nói cho Dung Chiêu là đúng hay sai, nhưng là...

Nếu không nói cho hắn, hắn sẽ luôn khuyến khích mình giết Sở Vân Cẩm.

Nhưng nàng không thể giết a!

Nếu là có thể, nàng làm sao sẽ để Sở Vân Cẩm ở dưới mí mắt mình lẫn lộn như vậy!

Này không phù hợp với tính cách tàn bạo của nàng.

“Ngươi muốn đi chỗ nào?” Yêu cầu cực âm thân thể mới có thể mở ra...

Dù sao còn có nửa năm, Dung Chiêu sớm hay muộn cũng sẽ biết, Vu Hoan đơn giản không thêm lừa gạt, “Tù linh cốc.”

Trong truyền thuyết giam giữ ác linh thời Sáng Thế Thần.

Dung Chiêu con ngươi vốn bình tĩnh lại dâng lên một tầng gợn sóng, “Nơi đó... Ngươi đi làm gì?”

Tù linh cốc, hắn chưa đi qua, nhưng hắn biết nơi đó không phải người bình thường có thể đi vào...

“Đây là chuyện của ta.” Vu Hoan quay đầu, nhìn về phía Sở Vân Cẩm trong sân.

“Ngươi biết tù linh cốc là địa phương nào sao? Ngươi đi có khả năng mạng cũng giữ không nổi, ngươi còn giúp ta tìm Thần Khí như thế nào, ta không cho ngươi đi!” Dung Chiêu ngữ điệu nâng lên, mang theo một tia vội vàng chính hắn cũng chưa phát hiện.

“Chỉ cần có Ly Hồn thạch... Ta có thể thoát ra. Cho nên, Dung Chiêu, mau giúp ta lấy Ly Hồn thạch, nếu không ta mà chết ngươi cũng không có chỗ nào tốt!”

Dung Chiêu: “...” Rốt cuộc là ai giúp ai làm việc!

“Ly Hồn thạch... A... Ở nơi đó!” Nói đến Ly Hồn thạch, Vu Hoan liền có tinh thần, lôi kéo Dung Chiêu hướng Diệp Lương Thần bên kia chạy.

Dung Chiêu hắc tuyến, nói là đoạt Thần Khí cơ mà?

Có kết giới của Dung Chiêu, nàng cơ hồ là thông suốt một đường tới gần Diệp Lương Thần, cách một thước.

Vì sao lại là một một thước?

Bởi vì Phong Khuynh Dao đột nhiên chặn đường nàng, gương mặt tử khí trầm trầm vọt lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Nam chủ bị nhốt trong phòng tối

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Trường kiếm đen nhánh mang theo kiếm khí sắc bén bổ vào trên kết giới, bắn ra một tầng hỏa hoa.

“Răng rắc — —”

Vị trí mũi kiếm tiếp xúc, vỡ vụn theo hình mạng nhện, Phong Khuynh Dao chém tiếp một kiếm, kết giới trực tiếp bị cắt ra một cái lỗ.

“Dung Chiêu... Ngươi...” Vu Hoan quay đầu lại nhìn Dung Chiêu, lại phát hiện khuôn mặt hắn vốn trắng như ngọc thể nhưng lại có vài phần tái nhợt, trên trán chảy đầy mồ hôi, thân hình lung lay sắp đổ.

Vu Hoan xoay người đỡ lấy Dung Chiêu, nhưng vào lúc này hai đạo kiếm khí đồng thời quét lại đây.

Dựa!

Thương lượng rồi có phải hay không.

Vu Hoan duỗi tay ôm lấy eo Dung Chiêu, dùng sức kéo, hai người đồng thời cong lưng, thuận thế lăn qua, khó khăn lắm mới tránh được hai đạo kiếm khí kia.

“Dung Chiêu, ngươi làm sao vậy?”

Dung Chiêu ngón tay trắng bạch cầm tay Vu Hoan, thờ dốc nói: “Năng lượng Thất thái liên hoa đã dùng hết, ta...”

“Thao!” Vu Hoan trực tiếp chửi tục một câu, lợi dụng kẻ ước cường chế muốn qua Dung Chiêu thu hồi Thiên Khuyết Kiếm.

“Vu Hoan!” Dung Chiêu lạnh giọng kêu, Vu Hoan không đáp lại Dung Chiêu, nàng lúc này đang vội vàng ứng phó Sở Vân Cẩm cùng Phong Khuynh Dao, làm gì rảnh để ý tới hắn.

Thời khắc mấu chốt lại rút dây xích chính là nói Dung Chiêu loại này!

Phong Khuynh Dao công kích tất cả đều là chém lung tung, đánh cùng nàng quả thực là một loại đấu pháp, mà Sở Vân Cẩm thông minh hơn nhiều, nhân lúc nàng cùng Phong Khuynh Dao giao thủ, ở bên cạnh đánh lên.

Vu Hoan tâm đều nát, mẹ nó, đủ rồi a!

Ngay khi Diệp Lương Thần gia nhập, Vu Hoan thật sự muốn khóc.

Nhưng là nhìn đến hắn công kích Sở Vân Cẩm, Vu Hoan tức khắc thở phào nhẹ nhõm, còn tốt, giá trị cứu hận của Sở Vân Cẩm so với mình chỉ muốn bảo bối của hắn thì cao hơn nhiều.

Vu Hoan có cơ hội thở dốc, ứng phó Phong Khuynh Dao liền nhẹ nhàng hơn nhiều.

“Phong Khuynh Dao, lúc trước Dung Chiêu từ trên tay ngươi cướp đi Thất thái liên hoa, hắn là người của ta, cho nên ta giúp ngươi vài lần. Nhưng ngươi hai lần xuống tay với ta, ta có thể chịu đựng ngươi hai lần, nhưng quá tam ba bận...” Vu Hoan cũng mặc kệ Phong Khuynh Dao có nghe hay không, nói xong liền xách theo Thiên Khuyết Kiếm bỏ về phía Phong Khuynh Dao.

Dung Chiêu ở trong Thiên Khuyết Kiếm, vẻ mặt ngạc nhiên.

Nàng giúp Phong Khuynh Dao, thế nhưng là vì hắn?

Lúc trước cây Thất thái liên hoa kia, nàng thế nhưng còn nhớ rõ...

Vu Hoan, ngươi đến tốt cùng là có tâm hay là vô tâm?

Vu Hoan Hóa huyền trung cấp thực lực cùng Phong Khuynh Dao có thể nói là không phân cao thấp, cho nên so đấu chính là Thần Khí trong tay, xem ai cao cấp hơn.

“Sát, sát... Giết các ngươi...” Phong Khuynh Dao chất phác huy kiếm, máy móc lặp lại mấy câu nói đó, “Đều phải chết, chết...”

Máu tươi hương vị càng ngày càng nồng đậm, Vu Hoan đẩy lòng cuộn cuộn xao động không ngừng nảy lên.

Nàng xiết chặt Thiên Khuyết Kiếm, nhìn chăm chăm Phong Khuynh Dao, ở nháy mắt nàng xoay người, Thiên Khuyết Kiếm đâm ra.

Sở Vân Cẩm không biết khi nào chuyển tới bên cạnh Phong Khuynh Dao, thuận thế đánh nàng một chưởng, Phong Khuynh Dao không chịu khống chế ngã về phía trước, Thiên Khuyết Kiếm trực tiếp hoàn toàn đâm vào ngực nàng.

Vu Hoan đôi mắt híp lại, quét mắt chuyển tới Sở Vân Cẩm một bên, đẩy mắt âm hàn càng đậm.

“Loảng xoảng!” Thanh âm binh khí rơi xuống trên mặt đất.

Tiếng đánh nhau bốn phía nháy mắt bình ổn xuống, nhất trí đem tầm mắt tập trung ở trên người Vu Hoan cùng Phong Khuynh Dao.

Tham lam, ánh mắt hưng phấn thỉnh thoảng đảo qua trường kiếm màu đen trên mặt đất.

Phong Khuynh Dao ánh mắt dần dần thanh minh lại, nàng thông thả cúi đầu nhìn mũi kiếm cắm ở ngực, lại thông thả ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin tưởng, trong thanh âm mang theo một tia ghen ngào, “Vì cái gì?”

Vu Hoan mím môi, không lên tiếng.

“Phong cô nương, tất cả mọi người đều là vì Thần Khí, ngươi còn ngây thơ như vậy hỏi vì cái gì?” Sở Vân Cẩm thanh âm thực thích hợp xen vào.

Vừa rồi cơ hồ không ai chú ý tới bên này, cho nên trừ bỏ Vu Hoan đương sự, không ai biết vừa rồi là Sở Vân Cẩm đem Phong Khuynh Dao đẩy đến trên thân kiếm Vu Hoan.

Sở Vân Cẩm khiêu khích nhìn về phía Vu Hoan.

Vu Hoan xoát một cái rút kiếm, vẩy đi vết máu, sạch sẽ rồi mới ôm vào trong lòng ngực, mắt lạnh nhìn Sở Vân Cẩm, không hề có ý tứ muốn giải thích.

“Dao Nhi... Dao Nhi...” Phong Vân lão đảo tiến lên, tiếp được Phong Khuynh Dao thông thả ngã xuống.

“Cha...” Phong Khuynh Dao thanh âm nghẹn ngào, “Cha, ta sai rồi...”

“Dao Nhi người đừng nói gì cả, cha sẽ cứu người, đừng sợ, đừng sợ.” Mặt Phong Vân tái nhợt, chân tay luống cuống đè lại miệng vết thương của Phong Khuynh Dao, nhưng máu tươi lại thẩm thấu qua đầu ngón tay hần chảy ra.

Phong Vân bế Phong Khuynh Dao lên, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Vu Hoan, Vu Hoan không sao cả nhìn hần, Phong Vân tức giận đến mức sắc mặt xanh mét.

Hần hừ lạnh một tiếng, lúc này mới đi ra ngoài, vừa đi vừa an ủi Phong Khuynh Dao.

Mọi người thực tự giác nhường đường cho Phong Vân, Phong Khuynh Dao không trọng yếu, chỉ cần thanh Thần Khí này còn ở nơi này là được.

Sau khi Phong Vân rời đi, tầm mắt mọi người đều tập trung vào trường kiếm trên mặt đất.

Không khí nháy mắt liền áp lực lên, Hứa Bác cùng Diệp Lương Thần người lực lượng ngang nhau, ai cũng không muốn nhường ai.

“Như vậy cướp đoạt cũng không phải biện pháp, Hứa thành chủ người nói đi?” Diệp Lương Thần tối tăm trên mặt lộ ra hung ác, trong mắt tinh quang lập lòe, đó là tham lam đối với Thần Khí.

Nhưng Hứa Bác bất đồng, hần rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức, thứ hần nhìn giống như không phải Thần Khí.

“Hứa bá bá?” Sở Vân Cẩm nhu nhu gọi một tiếng, dư quang tầm mắt vẫn luôn rơi trên Thần Khí.

Hứa Bác ý vị không rõ nhìn Sở Vân Cẩm, lại đem tầm mắt chuyển qua trên người Vu Hoan, “Bách Lý cô nương, người có cao kiến gì?”

Cáo già!

Vu Hoan thâm mắng, tiểu nhân dưới đáy lòng dùng sức mắng, trên mặt lại là cười như không cười, ánh mắt khinh phiêu phiêu dừng ở trên người Diệp Lương Thần.

Diệp Lương Thần cả người run lên, hần nhưng không quên nữ nhân này còn nhớ thương Ly Hồn thạch của mình.

Lúc này bị nàng nhìn như vậy, hần tổng cảm thấy chính mình giống như không có mặc quần áo.

“Ta đối với nó không có ý tưởng gì, Diệp công tử nếu nguyện ý đem Ly Hồn thạch tới trao đổi, ta thật ra không ngại giúp người đoạt tới.”

Diệp Lương Thần: “...” Trao đổi cái đại gia người a!

Hứa Bác cùng Sở Vân Cẩm thấy Diệp Lương Thần đen mặt, đều biết hần không có khả năng đem cái gì Ly Hồn thạch ra trao đổi, hai người đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Bách Lý Vu Hoan nữ nhân này, tính tình quá mức với khó dò, thực lực càng vô cùng quý dị, vẫn là không cần trêu chọc thì hơn.

“Chúng ta tranh tới tranh lui, cũng sẽ không có kết quả, không bằng chúng ta liên hợp làm cái thi đấu, ai thắng có được kiếm này, như thế nào?” Sở Vân Cẩm thử tính mở miệng, “Đương nhiên, dự thi chỉ có người biết chuyện này.”

Diệp Lương Thần vừa định phản bác lại nuốt trở vào, nếu muốn ngạnh đoạt mà nói, chỉ có lưỡng bại câu thương, ai cũng không có chỗ tốt, nói không chừng còn giúp người khác làm áo cưới.

Sở Vân Cẩm đưa ra biện pháp lại cũng không phải không thể.

Vì thế, Diệp Lương Thần đem tầm mắt nhìn Hứa Bác, thấy Hứa Bác gật đầu, Diệp Lương Thần cũng ngạnh cổ gật gật đầu, “Liền định như vậy, khi nào cử hành?”

“Người biết Thần Khí không nhiều lắm, chỉ có Phong gia, ta, Hứa bá bá cùng Diệp công tử, cùng với Bách Lý... Cô nương, tổ chức lên cũng thực dễ dàng, chỉ là địa điểm...”

“Bây giờ còn chưa có kết quả thi đấu, thanh kiếm này giao cho ai bảo quản?” Vu Hoan đánh gãy lời Sở Vân Cẩm, tung ra một vấn đề bọn họ không muốn đối mặt, rồi lại không thể không đối mặt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Ta tin ngươi là bệnh tâm thần

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Đều biết đối phương mơ ước Thần Khí, ai sẽ đem nó cho đối phương bảo quản?

Mọi người lại lần nữa an tĩnh lại, trừng mắt nhìn đối phương, giống như có thể nhìn thành cái bộ xương khô.

“Các ngươi đừng quên, thanh kiếm này cùng Phong Khuynh Dao có khế ước.” Vu Hoan lại lần nữa tung ra một quả bom, sau đó ở mọi người há hốc mồm, tầm mắt lung lay nhìn ra tiểu lâu.

Những người này không biết thời điểm Phong Khuynh Dao cùng Thần Khí khế ước là quỷ thân, Thần Khí bắt diệt, Phong Khuynh Dao sẽ không phải chết.

Muốn có được Thần Khí, trừ phi hủy diệt Thần Khí.

Bằng không cũng chỉ có Ly Hồn thạch...

Nghĩ đến Ly Hồn thạch, Vu Hoan dừng lại ở ngoài tiểu lâu.

Còn chưa có đứng vững, một đạo hắc ảnh liền nhào tới, ôm đùi nàng liền bắt đầu gào, “Tổ tông... Ô ô, hù chết nhân gia.”

Vu Hoan đau đầu nhìn Diêm Tổ, suy tư phải làm thế nào mới có thể đem tiểu quỷ này đuổi đi.

Diêm Tổ hoàn toàn không biết Vu Hoan ở đây lòng đang suy xét như thế nào thoát khỏi mình, hắn còn bận tha thiết khóc lóc kể lể Vu Hoan vô tình, lên án Vu Hoan hung ác vứt bỏ chính mình.

“Uy, là chính ngươi chạy trốn nhanh như vậy, chẳng lẽ còn muốn ta đuổi theo cứu ngươi?” Vu Hoan đem Diêm Tổ xách lên, trên mặt tất cả đều là không kiên nhẫn, “Đừng khóc, lại khóc lâu từ liền đánh chết ngươi!”

Chưa thấy qua quỷ tu rắc rối như vậy, quả thực là đủ rồi!

Diêm Tổ co rúm lại, tiếng khóc lập tức biến thành khịt khịt, tội nghiệp nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan lại hung tợn trừng mắt nhìn hắn liếc mắt một cái, phiên dịch lại ước chừng chính là: Còn nói chuyện liền giết chết ngươi!

Diêm Tổ lập tức đem lời nói đến bên miệng nuốt xuống, bay tới bên kia Vu Hoan đứng, ánh mắt thường thường liếc mắt một cái nhìn Thiên Khuyết Kiếm trong lòng ngực nàng, vẻ mặt hâm mộ.

“Tổ... Tông... Chúng ta ở chỗ này chờ cái gì?” Đợi hồi lâu, Diêm Tổ vẫn là nhịn không được mở miệng, đã ở chỗ này đứng một canh giờ...

Này không phù hợp tính tình tổ tông!

Vu Hoan cũng có chút bức bối, mấy người kia không biết ở bên trong thương lượng cái gì, lâu như vậy còn không ra.

Lại không ra nàng liền đi vào đoạt người!

Cái ý niệm này mới vừa khởi, liền thấy Diệp Lương Thần nổi giận đùng đùng đập cửa mà ra, nhìn đến Vu Hoan còn đứng ở ngoài tiểu lâu, Diệp Lương Thần tức giận tức khắc uể oải xuống.

“Hải, Diệp công tử, cùng nhau đi a!” Vu Hoan nhìn thấy Diệp Lương Thần lại là vẻ mặt hưng phấn.

Chỉ thiếu ở trên mặt viết ‘không sai, ta chính là ở mơ ước Ly Hồn thạch của ngươi, ngươi mau ngoan ngoãn giao ra đây’.

“Không cần... Bách Lý... Cô nương, mời đi trước...” Bách Lý gia còn ở trong thành, mặc kệ Bách Lý Vu Hoan có phải còn là người Bách Lý gia hay không, hắn hiện tại đều không thể trâu vào!

“Ta không ngại.” Vu Hoan nghiêm trang nói.

Diệp Lương Thần: “...” Hấn đề ý a!

Ngươi sẽ cùng một kẻ mơ ước bảo bối của ngươi đi sao?

Trừ phi hấn là đầu óc bị heo cùn!

Nhìn nữ tử đối diện đang ăn điểm tâm, cười tủm tỉm nhìn mình, Diệp Lương Thần xác định, đầu óc hấn xác thật là bị heo cùn!!

“Bách Lý... Cô nương, ta thật sự không có Ly Hồn thạch...” Diệp Lương Thần còn muốn giãy giụa một chút.

“Ngạ.” Vu Hoan khê lên tiếng, liền ở thời điểm Diệp Lương Thần cho rằng nằng tin, lại nghe nằng nói: “Không quan hệ nha, ngươi giúp ta tìm tới là được.”

Phốc ——

Không thể để kẻ khác khi dễ, hấn cũng là có tính tình.

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi không cần khinh người quá đáng!” Diệp Lương Thần tính tình vừa lên tới, cọ một cái đứng lên, bàn tay mạnh mẽ chụp ở trên bàn.

Cũng may bởi vì thời tiết bên ngoài, nơi này không có ai, chỉ có chường quày bên kia mây ử mặt ề hướng bên này nhìn thoáng qua, lại vui đầu đi làm việc.

“Khinh người quá đáng?” Vu Hoan ngón tay ở trên mặt bàn gõ gõ, “Diệp công tử sợ là không hiểu biết khinh người quá đáng nghĩa là gì, không bằng ta biểu diễn cho Diệp công tử một chút?”

Vu Hoan từ băng ghế đứng lên, đi đến bên cửa sổ, duỗi tay đẩy ra cửa sổ, một trận gió lạnh phàn phật tiến vào.

“Khụ khụ, vài vị các hạ phía dưới, không biết có nghe nói đến việc Thần khí...”

“Bang!” Cửa sổ bị người mạnh mẽ khép lại.

Bên ngoài mấy người bị Vu Hoan hấp dẫn: “...” Làm cái gì?

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi dám” Diệp Lương Thần nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Vu Hoan.

Vu Hoan dựa cửa sổ, bữu môi, vẻ mặt bất mãn, “Ta có cái gì không dám, ta còn dám đem chuyện này vu oan đến trên người của ngươi, ngươi tin hay không?”

Tin!

Hấn đương nhiên tin, nữ nhân này quả thực chính là kẻ điên.

“Ly Hồn thạch cũng không có ở trên người ta, đây là thật sự.” Diệp Lương Thần cuối cùng thỏa hiệp, Thần Khí cùng một cái Ly Hồn thạch chỉ có thể tầm bảo, căn bản không thể so.

Có Thần Khí, hấn liền sẽ trở thành đại nhân vật trên đại lục được mỗi người hâm mộ, mỗi người tôn kính...

“Vậy ở đâu? Diệp gia sao?” Vu Hoan nhướn mày.

“Àn.” Diệp Lương Thần mặt âm trầm gật đầu, chờ đến khi bắt được Thần Khí...

Đúng vậy, chờ hấn có được Thần Khí, còn sợ đoạt không được Ly Hồn thạch sao?

Nghĩ đến chỗ này, Diệp Lương Thần sắc mặt lại đẹp chút.

Vu Hoan đem một loạt biến hóa này của Diệp Lương Thần xem ở trong mắt, từ ánh mắt hấn là có thể nhìn ra hấn suy nghĩ cái gì.

Nhân loại, lúc nào cũng tham lam.

“Ngươi có thể đi rồi.” Vu Hoan phi thường không khách khí đuổi người, “Đúng rồi, thanh toán trước đã.”

Dung Chiêu không ở, nằng không có tiền tiêu xài.

Diệp Lương Thần lại lần nữa trừng mắt nhìn Vu Hoan, lại một khắc cũng không dám dừng lại, thời điểm đi tới cửa, hấn đột nhiên quay đầu, đối với Vu Hoan uy hiệp nói: “Việc kia nếu là truyền ra ngươi cũng biết hậu quả đi.”

Hậu quả? Có thể có cái hậu quả gì?

Diêm Tổ ở sau khi Diệp Lương Thần đi, lập tức liền bay tới bên cạnh Vu Hoan, mắt trông mong nhìn nàng.

“Tiểu quý.” Vu Hoan âm hiểm cười nhìn về phía Diêm Tổ, Diêm Tổ một cái run run, thân mình trực tiếp lùi xuống gầm bàn.

Vu Hoan đầy đầu hắc tuyến đem hắc xách lên, “Đi đem chuyện Thần Khí xuất thế truyền ra đi, đặc biệt là muốn cho Bách Lý Hiên biết.” Như vậy mới miễn cho bọn họ tìm mình gây phiền toái, nàng thật là quá thông minh.

“Tổ tông... Ngươi vừa rồi mới đáp ứng người kia... hắc vừa đi ngươi liền bội ước, như vậy không tốt lắm đi?”

“Ta đáp ứng rồi sao? Lỗ tai nào của ngươi nghe được?” Vu Hoan trắng mắt liếc Diêm Tổ một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép nói: “Còn có ngươi là quý tu, cùng ta nói cái danh dự gì? Đầu óc bị nước vào à?”

Diêm Tổ: “...” Đừng công kích người như vậy a.

Không đúng, là công kích quý.

Lại lần nữa kiến thức trình độ không biết xấu hổ vô sỉ của Vu Hoan, Diêm Tổ càng thêm kiên định muốn đi theo Vu Hoan.

Đi theo tổ tông nhất định sẽ không bị khi dễ!

“Còn không đi? Chờ ta đưa ngươi đi à?” Vu Hoan không kiên nhẫn thúc giục, tiểu quý này chỉ số thông minh có phải hay không có vấn đề.

Diêm Tổ vội không ngừng gật đầu, nhanh như chớp biến mất ở trước mặt Vu Hoan.

Mà Vu Hoan quay đầu liền bắt gặp ánh mắt chường quỳ như đang nhìn bệnh tâm thần, nữ nhân này làm bầm lâu bầu ở nơi đó nói cái gì?

Gần đây sinh ý không tốt, thật vất vả có người tới cửa, lại là kẻ bị bệnh tâm thần, hắc muốn hay không đóng cửa a?

Vu Hoan sắc mặt lại đen vài phần, cảm điểm tâm trên bàn liền đi ra ngoài, thời điểm đi ngang qua chường quỳ, Vu Hoan đột nhiên quay đầu, hung tợn trừng mắt nhìn chường quỳ liếc mắt một cái.

Chường quỳ thần sắc kinh sợ, bang một tiếng ngã trên mặt đất, chờ Vu Hoan đi khuất, tay chân cùng lúc bò dậy đem đại môn đóng lại.

Hừ chết ta, đạo này vẫn không nên mở cửa thì tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Âm ngưng hoa

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Thời điểm Vu Hoan đi ra, sắc trời đã thực tối sầm, trên đường phố không có một bóng người.

Gió lạnh thổi trên đường phố vang lên âm thanh xôn xao, con đường trống rỗng, có vẻ phá lệ quý dị.

Vu Hoan bĩu môi, một bên nhắm nháp điểm tâm, một bên tại chỗ xoay vòng vòng, trong miệng còn lẩm bầm.

“Phía Đông Nam, không có... Bên này cũng không có... Di, nơi đó sao?”

“Ngươi muốn đi đâu?” Dòng chữ phiếm nhân nhạt bạch quang đột ngột xuất hiện ở trước mặt Vu Hoan.

Vu Hoan mày nhăn lại, trực tiếp phát tay đánh tan, nhấp môi không nói lời nào, nện bước không nhanh không chậm.

Dung Chiêu trầm mặc trong chốc lát, trực tiếp mở miệng, “Bách Lý gia tộc, ngươi có thể ứng phó sao?”

“Ta nếu không thể ứng phó, ngươi có thể giúp ta giết bọn họ sao?” Vu Hoan hừ lạnh, lúc trước nàng muốn phóng hỏa thiêu Bách Lý gia, hắc chết sống không đồng ý, hiện tại nói cái rắm a.

“Bách Lý gia cũng có người vô tội, người giết bọn họ, sẽ...”

“Đã biết đã biết, người có phiền hay không.” Vu Hoan không kiên nhẫn đánh gãy lời Dung Chiêu, quả thực chính là có bệnh.

Dung Chiêu: “...” Hẳn vì tốt cho nàng, lại là hẳn sai?

Hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc, chính là đương thời điểm Vu Hoan đứng ở trước một gác mái đen như mực, Dung Chiêu liền trầm mặc không nổi nữa.

“Nơi này từ khí nặng như thế, người tới nơi này làm cái gì?” Dung Chiêu ngữ khí có chút gấp.

“Người có thể cầm miệng hay không, ồn ào.” Vu Hoan rất muốn bóp chết Dung Chiêu.

“Lệ khí trong cơ thể người rất dễ dàng cùng khí âm tà này sinh ra cộng minh, ta hiện tại không thể duy trì hình người, vô pháp bảo vệ người, mau rời đi nơi này.”

Vu Hoan hô hấp ngưng lại một nhịp, thân hình có chút cứng đờ, buông lỏng mi ngăn chặn quang mang dưới đáy mắt.

Một hồi lâu nàng mới ôm chặt Thiên Khuyết Kiếm, nhàn nhạt nói: “Có Thiên Khuyết Kiếm, ta có thể không chế được chính mình.”

Vu Hoan mặc kệ Dung Chiêu đang nói cái gì, chăm chú quan sát bốn phía.

Gác mái lẻ loi đứng ở nơi đó, phạm vi trăm mét đều không có một kiến trúc nào khác, dưới chân tất cả đều là cỏ dại, hoang vắng đến mức giống một tòa Quỷ Lâu.

Vu Hoan hít sâu một hơi, nhắc chân hướng đại môn gác mái đi đến.

Trong lầu các thực tối, ánh sáng ngoài cửa sổ mỏng manh căn bản chiếu không vào, dưới chân ướt mềm, giống như đạp lên bông.

Một cỗ mùi ẩm mốc tràn ngập toàn bộ không gian, Vu Hoan che lại cái mũi, trong mắt ghét bỏ nồng đậm

‘Cẩn thận chút.’ Mấy chữ phiếm nhàn nhạt bạch quang từ trong không khí đột ngột hiện lộ ra, chiếu sáng cảnh tượng bốn phía.

Dây đăng, vô số dây đăng to như cánh tay đan chéo, quấn quanh ở bên nhau. Toàn bộ không gian đều là một mảnh màu xanh biếc, xanh đến mức có chút làm nhân tâm hốt hoảng.

Vu Hoan nhìn dòng chữ liếc mắt một cái, đáy mắt hiện lên một mặt u ám, một lát nàng liền đem lực chú ý tập trung ở dưới chân.

Dưới chân nàng dẫm đúng là lá khô rụng, kéo dài đi ra ngoài chỉ có một đường, còn lại không gian đều bị dây đăng lấp đầy.

Vu Hoan đi rất chậm, ánh mắt thường thường nhìn quanh bốn phía, nhưng nơi này trừ bỏ nàng đạp lên lá rụng phát ra tiếng rào rạt, cũng chỉ dư lại thanh âm dây đăng sinh trưởng.

Không sai, chính là sinh trưởng.

Do cái loại sinh trưởng cực nhanh này, mà phát ra thanh âm.

Thông đạo xoay quanh mà xuống, bạch quang mỏng manh chỉ có thể chiếu sáng lên phía trước Vu Hoan khoảng cách một thước, còn phía trước chính là một mảnh hắc ám.

Chỉ nhìn một cái là có thể làm nhân tâm sinh khiếp đảm, bước đi không nổi.

Vu Hoan kéo làn váy, đứng trong chốc lát, lúc này mới tiếp tục đi xuống dưới.

‘Phía dưới từ khí càng ngày càng nặng.’ Dòng chữ biến hóa, ánh sáng cũng tăng lớn vài phần.

Vu Hoan bàn tay phất qua mấy chữ đó, tức khắc toàn bộ không gian lâm vào trong bóng đêm, bốn phía bắt đầu truyền đến thanh âm tất tất tác tác, làm người nghe da đầu tê dại, sồn tóc gáy.

Nhưng mà Vu Hoan lại giống như cái gì cũng chưa nghe được, tiếp tục thông thả đi xuống phía dưới, dây đăng phía sau nàng vũ động đem đường lui phong tỏa kín mít.

Không biết đi qua bao lâu, Vu Hoan mới dừng lại, con ngươi lóe u quang thẳng tắp nhìn dây đăng phía trước đang che chở một đoàn ánh huỳnh quang.

“Quả nhiên có.” Vu Hoan thấp thấp nói một câu, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng.

“Âm Ngưng hoa.” Dung Chiêu trong thanh âm có chút kinh ngạc.

Vu Hoan không cần địa bảo lại tìm kiếm mấy ngày liền, nàng là vì chính mình mới đến nơi này...

Âm Ngưng hoa, sinh trưởng ở nơi âm u từ địa, chỉ có ba phiến lá cây, khi nở liền phát ra ánh huỳnh quang.

Công hiệu cũng thực kỳ lạ, dùng nó có thể đem thực lực tăng lên đến Thánh chủ, dù chỉ duy trì được tác dụng trong hai canh giờ, so với đan dược vẫn là ngu bức hơn nhiều.

Nhưng di chứng cũng thực nghiêm trọng, nhẹ thì tu vi bị phế, nặng thì bán thân bất toại.

Là một loại thảo dược tự sát, cho dù có người tìm được, không đến tuyệt cảnh sẽ không có ai sử dụng Âm ngưng hoa.

“Hắn là có thể duy trì một đoạn thời gian...” Vu Hoan nỉ non một tiếng, hướng tới đoàn ánh huỳnh quang kia đi đến.

Nàng dưới chân mới vừa động, một dây đăng đột nhiên từ bên cạnh đuổi lại đây, triển đến trên mắt cá chân Vu Hoan, phía sau đồng thời vuron ra thêm mấy cái, phân biệt quần quanh tứ chi Vu Hoan.

Thiên Khuyết Kiếm ‘loảng xoảng’ một tiếng rơi xuống đất, lạnh lẽo trước ngực dần dần biến mất, âm hàn tử khí liền lập tức quần quanh đi lên.

Vu Hoan khẽ cau mày, thủ đoạn hơi đổi, bắt lấy dây đăng kia.

Linh hồn chi lực nhảy mắt bao trùm ở trên dây đăng, những dây đăng đó kịch liệt run rẩy lên, muốn thoát ly Vu Hoan.

Vu Hoan gắt gao bắt lấy hai cái, “Chạy cái gì, vừa rồi không phải rất ngu bức sao?”

Chúng dây đăng: “...” Hu hu hu, sao tự nhiên lại xuất hiện người không theo lẽ thường như vậy, cầu buông tha a.

Vu Hoan túm đến một, lúc này mới ném dây đăng ra, khom lưng đem Thiên Khuyết Kiếm nhặt lên, mỗi một bước nàng đi, dây đăng liền xoát xoát co rúm lại lui về sau.

Cho đến khi đứng trước mặt Âm ngưng hoa, mấy cái dây đăng đó mới không rứt nữa, nhưng lại run không ngừng.

Vu Hoan làm bộ phát tay muốn đánh tiếp, dây đăng xoát một cái biến mất sạch sẽ, ngay cả phiến lá cây cũng không lưu lại.

Âm ngưng hoa hoảng loạn, trên ba phiến lá cây ánh huỳnh quang nhấp nháy nhấp nháy, đem địa phương này chiếu lúc sáng lúc tối.

Vu Hoan lúc này mới thấy rõ nơi này thế nhưng là một gian thạch thất, trên vách tường có khắc một ít đồ án quỷ dị, Vu Hoan nhìn ngang nhìn dọc, không nhìn ra những cái đồ án đó là cái quỷ gì.

“Từ trái sang phải xem” Dung Chiêu lạnh giọng nhắc nhở Vu Hoan.

Trái...

Vu Hoan nhìn theo chiều kim đồng hồ, quả nhiên đồ án liền rõ ràng. Đó là một ít người, cùng một cái đài, bọn họ quay chung quanh đài dường như đang nhìn thứ gì.

Mặt sau chính là rất nhiều người tụ tập ở trên đài, làm thành hình tròn, lộ ra trung tâm.

Sau đó lại là một ít người vây quanh đài, ăn mặc quái dị, tư thế cũng rất quái dị, như là đang khiêu vũ...

Một bộ rồi một bộ xem tiếp, khi nhìn đến một hình ảnh tràn đầy xương khô, Vu Hoan cũng ngẩn người.

Đó là một cái thông đạo rất dài, cách mỗi một khoảng là có thể nhìn đến một đồng xương khô chất như núi cao.

“Đây là thứ gì...” Vu Hoan thanh âm mất tự nhiên cứng đờ, đồng xương đó cần bao nhiêu người mới có thể đắp lên được?

“Người xem đồ án trên đỉnh đầu.”

Vu Hoan nhanh chóng ngửa đầu, đỉnh đầu khắc đồ án đã có chút mờ hồ, chỉ có thể lờ mờ nhìn ra đó là một cái đài hình tròn, mặt trên cắm một bình khí cùng loại với trường kiếm.

“Đây là Tế tự thuật.”

“Người có nhầm không, Tế tự thuật cần nhiều người hiến tế như vậy?” Tế tự thuật chủng loại rất nhiều, cũng có loại cần người hiến tế. Nhưng nàng trước nay chưa thấy qua loại nào cần dùng nhiều người hiến tế như vậy.

“Tà thuật, nếu ta đoán không sai, nơi này hẳn là có thông đạo, thông suốt tới nơi diễn ra.”

“Ta mới không cần đến cái chỗ đó.” Vu Hoan run run một cái, vài bước đi đến bên cạnh Âm ngưng hoa, duỗi tay đem Âm ngưng hoa túm lên.

“Đừng...” Thanh âm Dung Chiêu trực tiếp bị bao phủ ở trong chùm tia sáng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một ngày nào đó sẽ biết

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Ở thời điểm chùm tia sáng bao phủ nàng, Vu Hoan chỉ cảm thấy đầu nặng chân nhẹ, không trọng lượng rơi xuống, gió lạnh âm hàn ảm ảm hướng trong thân thể rót vào.

Cái loại lạnh lẽo này không phải chỉ là độ ẩm, mà là một loại rét lạnh thấm đến tận xương.

Vu Hoan muốn ổn định thân hình, chính là giây giụa một lúc lâu cũng không có biện pháp, nàng không biết chính mình rơi xuống nơi nào, bốn phía đen nhánh một mảnh, căn bản thấy không rõ.

“Đem Âm ngưng hoa cho ta.”

Vu Hoan cúi đầu nhìn Âm ngưng hoa còn bị mình nắm trong tay, lập tức sắc mặt tối sầm, ngón tay co chặt, đều là tại thứ đồ hư này!

“Đừng phá.” Dung Chiêu thanh âm có chút bất đắc dĩ, phỏng chừng lần này lại là hấn chịu trận...

“Ta lấy được đồ vật, ta muốn véo liên véo, liên quan ngươi cái rắm.” Vu Hoan ngữ khí ác liệt, “Đường đường là kiếm linh Sáng thế chi kiếm thể mà lại cần mấy thứ này mới có thể duy trì hình người, ngươi là giả mạo đi!”

Quả nhiên.

Dung Chiêu lại lần nữa thở dài, “Ta không nghĩ tới Phong ấn chi lực năm đó sẽ lợi hại như vậy...”

“Hô, dùng thần lực đồ bê-tông phong ấn, đương nhiên lợi hại.” Vu Hoan cười nhạo một tiếng.

“...” Dung Chiêu nhú mày, “Ngươi như thế nào biết là dùng thần lực đồ bê-tông phong ấn?”

Vu Hoan sắc mặt cứng đờ, xoát một cái đem Âm ngưng hoa nhét vào chỗ Thiên Khuyết Kiếm, lung tung đáp: “Nghe nói.”

Dung Chiêu nhìn Âm ngưng hoa đột nhiên xuất hiện bên người mình, mày nhăn càng sâu.

Lúc trước hấn phong ấn chính mình, dùng chính là bản thân lực lượng của mình, cũng chính là cái gọi là thần lực.

Cho nên hiện tại khôi phục mới có thể thông thả như vậy.

Chuyện này không có bất luận kẻ nào biết...

Dung Chiêu đem Âm ngưng hoa niết ở trong tay, từng chút một hấp thu lực lượng, ánh huỳnh quang dần dần ảm đạm xuống, cuối cùng khô héo.

Vu Hoan vẻ mặt hối hận, hận không thể cho mình mấy cái bạt tai, thật là miệng tiện mà.

Hơi thở lạnh lẽo quen thuộc từ phía sau bao vây nàng, bên hông đột nhiên nhiều thêm một đôi tay trắng đến đáng sợ, Vu Hoan tức khắc cứng đờ.

Thao, nàng khi nào đem Âm ngưng hoa nhét vào rồi!!

Nàng chẳng những miệng tiện, tay cũng tiện, cuộc sống này vô pháp qua rồi.

Dung Chiêu ôm Vu Hoan, cảm giác ở trên vai nàng, trong tiếng nói thanh lãnh mang theo một tia nguy hiểm, “Ngươi rút cuộc giấu điếm ta những chuyện gì, ân?”

“Ngạch... Không có, vài thứ nhỏ nhỏ không đáng kể...” Vu Hoan chột dạ, nói chuyện nhỏ đến sắp nghe không rõ.

Mẹ nó, này đột nhiên thay đổi phong cách là thế nào.

Dung Chiêu, người là một cao lãnh kiếm linh a, hiện tại cái phong cách này thực không thích hợp với người, mau trở lại cao lãnh đi!

“Một chút không đáng kể?” Dung Chiêu khước môi khẽ nhếch, con người luôn luôn đậm đặc nhiệm một tầng yêu dã sắc lạnh, “Người đối ta có từng nói thật chưa?”

“Có.” Vu Hoan ngưỡng cổ nghiêm túc gật đầu, “Tên của ta là thật.”

Dung Chiêu: “...”

Hai người còn đang rơi, chỉ là có Dung Chiêu ôm, Vu Hoan liền cảm giác không khó chịu như trước.

Chính là hiện tại năng tình nguyện khó chịu, cũng không muốn bị Dung Chiêu ôm.

Nhận thấy được Vu Hoan bài xích, trong mắt Dung Chiêu yêu dã chi sắc nhảy mắt rút đi, khôi phục bộ dáng đậm đặc.

Hắn lỏng tay, lại không buông Vu Hoan ra, một ngày nào đó, hắn sẽ biết...

Hơn nữa, hắn tin tưởng, là một ngày không xa.

Vu Hoan thấy Dung Chiêu không có bộ dáng nguy hiểm vừa rồi, cẩn thận thở hắt hắt mấy hơi, không bao giờ muốn nói bấy nữa, hừ chết ta.

“Tối rồi.” Dung Chiêu buông Vu Hoan, nhưng tầm mắt vẫn đặt ở trên mặt Vu Hoan.

“...” Vu Hoan nhìn quanh bốn phía, ôm chặt Thiên Khuyết Kiếm, “Cái kia... Đây là chỗ nào?”

Có ánh sáng, lại không biết là từ đâu vọng lại. Bốn phía đều là nham thạch, trên tầng đá có thứ gì đó xanh mượt lúc nhúc, thực ghê tởm.

Bọn họ bên trái có một cái thông đạo, còn lại ba mặt đều bị phá hỏng. Trong thông đạo cũng có ánh sáng, nhưng rất mỏng manh, chỉ có thể nhìn được đường đi dưới chân.

“Đi theo ta.” Dung Chiêu vòng đến phía trước Vu Hoan, thân ảnh cao lớn tức khắc che đầy một ít ánh sáng.

Vu Hoan có chút thất thần nhìn bóng dáng phía trước, trước nay đều là nàng đi ở phía trước...

“Đừng chạm vào mấy con sâu đó.” Thanh âm Dung Chiêu từ phía trước thông thả truyền tới.

Vu Hoan giật mình một cái, đáy lòng áp ủ cảm giác quái dị nhảy mắt liền biến mất không thấy.

Lúc này nàng chỉ nghĩ một chữ, sâu!

Mẹ nó, mấy thứ xanh mượt bốn phía này là sâu? Mẹ nó muốn hay không ghê tởm như vậy!

Vu Hoan để sát vào nhìn, quả nhiên nó động. Tức khắc da gà nổi lên, nàng chà xát cánh tay, chạy đến bên cạnh người Dung Chiêu, thực tự nhiên kéo lại tay hắn. Xúc cảm vốn lạnh lẽo, ở trong hoàn cảnh như vậy, Vu Hoan lại hoàn toàn không cảm thấy lạnh.

Dung Chiêu ghé mắt nhìn nàng một cái, ngón tay giật giật, chủ động lấy nắm tay nàng.

Vu Hoan còn đắm chìm ở trên người mấy con sâu xanh mượt, không có chú ý tới động tác này của Dung Chiêu.

Đi ước chừng nửa khắc, phía trước ánh sáng dần dần mạnh lên, nhưng lại thực vẫn đục, mang theo từng đợt từng đợt hắc khí nhè nhẹ.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu liếc nhau, hai người đồng thời đẩy nhanh tốc độ bước vào trong quang mang.

Nghênh diện mà đến chính là một trận âm hàn ẩm ướt mùi tanh, thích ứng một chút, tầm mắt mới dần dần thanh minh lên.

“Đờ mờ!” Vu Hoan đáy mắt tràn đầy khiếp sợ.

Xương khô, vô số bộ xương khô, xây cao bằng người.

Mấy bộ xương khô đó không phải màu trắng, mà là phiếm màu xanh lá, trong màu xanh lá lại lộ ra sắc đen, quỷ dị đến cực điểm.

Mặt trên còn có không ít mấy con sâu màu xanh biếc, trong đó ngẫu nhiên sẽ nhìn đến một hai con toàn thân màu trắng.

Vu Hoan dựa lại gần Dung Chiêu, thanh âm có chút run run, “Dung Chiêu, người... Người...”

“Lá gan người khi nào biến nhỏ như vậy?”

Dung Chiêu đẩy mắt chột lóc mà qua hải hước không có tránh được mắt Vu Hoan, nàng khịt mũi cười nói: “Ta ghét nhất chính là này đó sâu, nhìn liền thấy ghê tởm.”

Lời ngảm chính là, đồ vật nàng chán ghét ngay cả dục vọng động thủ nàng cũng không có.

“Có cái gì ngươi không chán ghét không?” Thấy cái gì cũng chán ghét, nữ nhân này có thích cái gì sao.

“Ân... Xem tâm tình.”

“...”

Trên căng chân đột nhiên truyền đến đau đớn, Vu Hoan cúi đầu vừa thấy, trên ống quần thế nhưng bò vài con sâu.

Vu Hoan vội vỗ rớt mấy con sâu đó, vén ống quần lên nhìn nhìn chỗ bị đau, nơi đó nổi lên vài điểm đỏ.

Vu Hoan nhú mảy, đầu ngón tay khẽ vuốt mà qua, lại không khôi phục như trong tưởng tượng, ngược lại điểm đỏ còn mở rộng không ít.

Vu Hoan có chút nhút nhát, bản thân nàng có năng lực chữa khỏi cường đại, chỉ cần không tổn thương đến chỗ yếu hại, đều có thể khôi phục trong nháy mắt.

Nhưng là có một loại đồ vật vô pháp chữa khỏi.

Độc...

Mặc dù là độc rất nhỏ không nguy hiểm đến tính mạng, nàng cũng không thể dùng năng lực này chữa khỏi.

Mấy thứ này thế nhưng có độc...

Dung Chiêu cũng phát hiện Vu Hoan vô pháp làm mấy điểm đỏ biến mất, trên mặt biểu tình tức khắc nghiêm túc hơn không ít.

Hắn ngồi xổm xuống, bàn tay nắm căng chân trắng nõn của Vu Hoan, đầu ngón tay bao trùm ở trên điểm đỏ, thông thả dòi đi.

Vu Hoan rũ mắt nhìn ngón tay Dung Chiêu, “Như thế nào? Có vấn đề gì?”

Dung Chiêu không trả lời, hắn nghiêng đầu cẩn thận quan sát mấy con sâu nhỏ mấp máy trên mặt đất một lát, ngón tay buông căng chân Vu Hoan ra.

“Hắn là Hồng vĩ điệp, nhưng vẫn là ấu trùng, độc tính không lớn, ta giúp ngươi đem độc bức ra.”

Hồng vĩ điệp?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Dung Chiêu nên là xuân xuân

Tác giả: Mặc Linh

Hồng vĩ điệp, là thứ lấy người chết dưỡng ra, kịch độc.

Càng sử dụng linh lực, độc phát tác càng nhanh, mặc dù là ấu trùng, cũng là độc được trí mạng.

Mà Dung Chiêu lại nói độc tính không lớn...

Hắn có hiểu không a!

Dung Chiêu không rõ vì sao Vu Hoan biến sắc mặt, lại vẫn gật đầu trả lời: “Là Hồng vĩ điệp không sai.”

Vu Hoan nhếch mép một cái trào phúng cười, “Ngươi biết độc tố của Hồng vĩ điệp có bao nhiêu lợi hại sao?”

“Biết.”

“Biết mà ngươi còn nói độc không nhiều lắm, ngươi muốn giết chết ta cũng không cần dùng chiêu nham hiểm như vậy a!” Vu Hoan vẻ mặt bị phẫn.

Trên khuôn mặt bình tĩnh của Dung Chiêu có chút vết nứt, nữ nhân này có phải hay không có chứng vọng tưởng bị người khác hại?

“Trên người ta có năng lượng của Âm ngưng hoa, có thể giải độc.”

Vu Hoan cứng đờ: “...” Thao, ngươi không nói sớm.

Âm ngưng hoa lớn lên ở nơi cực âm, cực ám, đặc biệt là địa phương tử khí nồng đậm. Mà những địa phương đó cơ bản đều là người chết, sẽ dưỡng ra Hồng vũ điệp.

Bên cạnh độc vật sẽ sinh trưởng ra giải độc chi vật, Âm ngưng hoa có thể giải độc Hồng vũ điệp.

Nàng trong lúc nhất thời thể nhưng không có nhớ tới.

Dung Chiêu lắc đầu, đem tay bao trùm trên cẳng chân nàng.

Vu Hoan cảm giác có dòng khí mát lạnh từ trong cơ thể chảy xuôi qua, đau đớn trên cẳng chân thông thả biến mất.

Thẳng đến điểm đỏ biến mất không thấy, Dung Chiêu mới thu tay, đem ống quần nàng buông xuống gọn gàng, đỡ nàng đứng dậy.

“Cám ơn.” Vu Hoan khô khan nói một câu, liền xoay người ôm Thiên Khuyết Kiếm đi phía trước.

Dung Chiêu mất vài giây mới đuổi kịp nàng, ánh mắt thâm thúy nhìn bóng dáng Vu Hoan, khóe môi treo lên nụ cười như có như không, Vu Hoan nếu lúc này quay đầu lại, phỏng chừng sẽ bị dọa đến tiểu.

Thông đạo bọn họ đang đi, cùng với thông đạo trong đồ án lúc này cơ hồ giống nhau như đúc, Vu Hoan càng đi, càng muốn bóp chết Dung Chiêu.

Mẹ nó cái gì miệng quạ đen.

“Ngày đến bao nhiêu người mới có thể xây ra tới cảnh tượng như vậy...” Vu Hoan cẩn thận tránh đi mấy con sâu mấp máy trên mặt đất.

Bên cạnh chính là cao cao Khô Lâu Sơn, Vu Hoan nhìn liền cảm thấy khiếp đến hoảng.

Nàng không phải chưa thấy qua hình ảnh so với cái này thảm hại hơn, ghê tởm hơn, nhưng là nàng tuyệt đối chưa thấy qua có ai phát rồ như vậy, đem nhiều thi cốt như vậy xếp thành núi nhỏ.

Thời gian một phân một giây trôi qua, chính là mấy bộ xương khô đó lại giống như không có điểm cuối, hoàn toàn nhìn không thấy đích.

Lại đi tiếp một khoảng, Vu Hoan liền phát hiện Khô Lâu Sơn biến thành thi hài động vật.

Đồng dạng là xếp thành núi, vô cùng hỗn độn, phân biệt không ra là động vật gì.

Thi cốt nơi này có dùng hàng ngàn hàng vạn để hình dung vẫn có điểm không thích hợp, mức độ tàn bạo này, nàng là theo không kịp, cam bái hạ phong.

“Phía trước chính là cuối, chú ý chút.” Dung Chiêu tiến lên vài bước, đem Vu Hoan kéo đến bên người, thấp giọng dặn dò.

Vu Hoan theo tầm mắt Dung Chiêu nhìn lại, quả nhiên, phía trước xuất hiện cầu thang đi xuống, nhìn phía trước, chính là một mảnh sương đen.

Đứng ở cầu thang, Vu Hoan đã vô pháp dùng chân động để hình dung tâm tình chính mình lúc này.

Cầu thang là xoay quanh đi xuống, giống như là một cái hố sâu hình tròn, cầu thang này dựng ở trên vách núi đá, uốn lượn mà xuống.

Nơi tầm mắt nàng có thể nhìn thấy đều là sương đen, sương đen vô cùng dày đặc, như mực bát chiếu vào không khí, hoàn toàn che đậy tầm mắt.

Tới đã tới rồi, lại không có đường lui, Vu Hoan chỉ phải căng da đầu đi xuống dưới, lần này vừa đi lại là hơn nửa canh giờ, nếu không phải Thiên Khuyết Kiếm đột nhiên chấn động lên, nàng đã muốn chết lặng rồi.

“Run cái gì?” Vu Hoan cúi đầu quát lớn, nhưng Thiên Khuyết Kiếm lại run đến lợi hại hơn.

Ra sức muốn tránh thoát trời buộc của nàng, Vu Hoan theo bản năng ôm chặt Thiên Khuyết Kiếm, cả người liền giống như điên rồi mà không ngừng run rẩy.

Thiên Khuyết Kiếm có chút sốt ruột, nhưng là lại không dám dùng sức, đây chính là chủ nhân của nó a!

Không cần túm nó!

Ngươi buông tay a!

Thiên Khuyết Kiếm run rẩy thân mình đột nhiên ngưng bật, ngay lúc Vu Hoan muốn xả hơi, Thiên Khuyết Kiếm bỗng chốc trượt xuống, nhẹ nhàng thoát

ly của ôm ấp Vu Hoan.

Vu Hoan duỗi tay bắt, dưới chân đột nhiên dẫm vào khoảng không, cả người ngã sấp xuống.

Vu Hoan còn không có kịp nhắm mắt, tay đã bị người giữ chặt, trước mắt cảnh vật nhoáng lên, khuôn mặt không có biểu tình của Dung Chiêu rõ ràng xuất hiện ở trong mắt Vu Hoan.

“...”Kiếm của ngươi muốn làm cái gì? Mưu sát chủ nhân sao?

Dung Chiêu khóe miệng kéo kéo, hẳn rồi cuộc là như thế nào đọc ra tầng ý tứ này từ trong mắt nàng nhỉ.

Dung Chiêu bình tĩnh buông tay Vu Hoan, hướng trong sương đen nhìn, “Đi thôi, sắp tới rồi.”

“Ngươi biết phía dưới có cái gì?” Vu Hoan tròn mắt vừa chuyển, lập tức túm chặt cánh tay Dung Chiêu.

Dung Chiêu phòng ngừa nàng ngã xuống, chính mình nhích ra bên ngoài, để Vu Hoan đi ở bên trong.

“Kinh Tà đạo.”

“A?” Vu Hoan ngây người.

Nói hay lắm, chẳng phải đồ vật ngươi muốn tìm là thuần dương chi vật của thế gian này sao?

Nơi này âm khí dày đặc, bạch cốt đầy đất, thấy thế nào cũng không nên là nơi có thuần dương chi vật đi?

Mẹ nó đùa sao?

“Dung Chiêu, ngươi xác định đồ ngươi muốn tìm chính là chí thuần chí dương Thần Khí? Không phải ma khí?” Nơi này thấy thế nào cũng giống ma khí phong cách a!

Dung Chiêu ngoái đầu nhìn lại, lẳng lặng chăm chú nhìn Vu Hoan một lát, “Đi nhìn sẽ biết.”

Vu Hoan: “...” Như thế nào cảm giác chỉ số thông minh của Dung Chiêu biến cao, hẳn không nên là cái dạng này.

Dung Chiêu nên là xuân xuân, cao lãnh.

Không sai, đây mới là Dung Chiêu của nàng!

Còn nói cái gì tình phân, ghét nhất tình phân Dung Chiêu!

Cũng may một lát liền tới, phía dưới chính là một cái đài, bất quá trên đài không có bất cứ thứ gì.

Vu Hoan nhìn quanh bốn phía, hoàn toàn không thấy được Thiên Nguyệt Kiếm...

Dung Chiêu để Vu Hoan ở dưới chờ, hẳn nhảy lên đài lắc lư một vòng, lúc này mới duỗi tay đem Vu Hoan túm lên.

Vu Hoan vừa lên đài, liền cảm giác được một trận hơi thở so với vừa rồi còn âm lạnh hơn hướng gan bàn chân nàng rót thẳng lên óc.

Vu Hoan co chặt lại thân mình, “Nơi này cái gì cũng... Không... Có...”

Vu Hoan thanh âm yếu yếu xuống, ngay ở phía trước nàng đột nhiên xuất hiện một cái cầu thang đi xuống, dưới cầu thang đen nhánh một mảnh, nhìn không ra thông xuống nơi nào.

Còn đi xuống...

Mẹ nó đây là hướng địa tâm mà đi a?

Dung Chiêu đứng ở trên cầu thang, đem bàn tay tới trước mặt Vu Hoan.

Vu Hoan nuốt nuốt nước miếng, nhanh chóng bắt lấy tay Dung Chiêu, vài bước nhảy tới trên cầu thang.

“Dung Chiêu... Ngươi không phải mất trí nhớ sao? Ngươi như thế nào biết nơi này còn có thông đạo?” Mẹ nó cảm giác bị người lừa.

Dung Chiêu hừ mũi một cái, trong thanh âm đậm mạc mang theo một tia khinh thường, “Ta chỉ nói ta không nhớ rõ, ta nhưng chưa nói ta mất trí nhớ.”

Mẹ nó, này lại là tình phân thành chủng loại gì rồi?

Cầu cao lãnh Dung Chiêu a!

Vu Hoan hiện tại cũng không dám chọc Dung Chiêu, liền sợ thứ tình phân này đem mình ném lại, nàng mới không muốn một mình ở tại cái chỗ tất cả đều là thi cốt này.

Lần này không biết đi bao lâu, Vu Hoan liền nhìn đến ánh sáng, trong ánh sáng là một phiến cửa, đó là một phiến...

Àn, nói như thế nào nhỉ.

Không giống như là cửa dành cho người.

Độ cao chỉ đến nửa người, thực hẹp, cho nên sau khi Dung Chiêu đẩy ra, hai người khom lưng mới có thể đi qua.

Vu Hoan mới vừa vượt qua ngạch cửa, trên cổ liền nhiều hơn một đồ vật lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Gặp loli là làm sao

Tác giả: Mặc Linh

Đó là cái gì, Vu Hoan không cần xem cũng biết, mẹ nó ôm Thiên Khuyết Kiếm lâu như vậy không phải ôm không.

Vu Hoan thích ứng với ánh sáng, sau khi tầm mắt thanh minh lên, Vu Hoan liền cúi đầu nhìn thứ để ở trên cổ mình.

Àn... Có điểm giống thanh kiếm, nhưng là so kiếm nhỏ hơn một ít...

Đao?

Tầm mắt theo lưỡi dao dôi xuống, đầu tiên là một cánh tay trắng nõn, thật là tay nhỏ, tay của tiểu hài tử.

Vu Hoan run run, tiếp tục dôi xuống, lọt vào trong tầm mắt chính là một màu như máu, hồng y, tóc đỏ, mắt đỏ.

Bối cảnh là thảo nguyên vô biên, trời xanh mây trắng, gió nhẹ nhộn nhạo.

Mà cái điểm hồng này, hồng đến yêu điểm, hồng đến chói mắt.

Trên cái thân ảnh màu đỏ kia chính là một khuôn mặt nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ cười đến phi thường vui vẻ.

Loli?

Ờ mờ, đây là hài tử nhà ai, sao lại có thể cho nàng chơi vũ khí nguy hiểm như vậy!

“Đừng nhúc nhích, sẽ chết.” Tiểu cô nương nói chuyện thanh âm cũng thực loli, nghe đến lòng người say say.

Nếu, lời nàng nói không phải huyết tinh như vậy...

Vu Hoan đầu đầy hắc tuyến, quay đầu tìm Dung Chiêu, Dung Chiêu đứng ở cách đó không xa, con ngươi đen nhánh như mực gắt gao nhìn chăm chăm loli trước mặt Vu Hoan.

Đao trên tay nàng nếu dựng thẳng lên, so với cả người nàng còn dài hơn, cầm ở trong tay nàng liền cảm thấy không thoải mái.

“Dung Chiêu, ta dựa, tiểu thí hài này muốn giết ta, cứu ta!”

Dung Chiêu khòe miệng kéo kéo, thời điểm cầu cứu người lại một bộ vui sướng khi người gặp họa... Hay quá nhỉ.

“Người đừng nhúc nhích, nàng sẽ không chém người.” Dung Chiêu sau một lúc lâu mới ném ra một câu như vậy.

Vu Hoan trực tiếp đen mặt, đại gia người, người tới đứng ở chỗ này bị người dùng đao kẻ cổ xem?

Đứng nói chuyện thế này đau eo quá.

“Người là hài tử nhà ai?” Vu Hoan dùng tay đẩy, tiểu loli đã bị đẩy ngã trên mặt đất...

Vu Hoan: “...”

Dung Chiêu: “...”

Như vậy thôi liền ngã? Nàng còn không có dùng sức đâu...

Tiểu loli bị đao trong tay đè lên, tức khắc khuôn mặt nhỏ suy sụp, ‘oa’ một tiếng khóc lên.

Chuyện quỷ dị lại lần nữa phát sinh, vốn là bầu trời trong xanh, đột ngột đánh tiếng sấm, tia chớp nháy mắt bùm bùm bỏ xuống dưới.

Cái loại lực lượng quen thuộc này, Vu Hoan thiếu chút nữa liền chửi má nó.

Cửu thiên kiếp lỗi, mẹ nó cùng tia sét đem nàng chém vào thân thể này là giống nhau.

Tiểu loli khóc càng lợi hại, sét đánh tần suất càng cao, hơn nữa mỗi một đạo tia chớp đều là hướng Vu Hoan đánh tới.

Dung Chiêu nói đó, liền giống như mất mù, không thấy được...

Không nên khi dễ người như vậy nha!

Vu Hoan tung tăng nhảy nhót tránh né tia chớp, “Uy, tiểu thí hài người mau đem lỗi thu lại, ta dựa... Dung Chiêu, lão tử sẽ bị đánh chết, a...” Vu Hoan thanh âm đứt quãng ở trong tiếng sấm tiếng truyền ra.

“Ha ha ha.” Mềm mại tiếng cười vang lên, tiếng sấm liền đình chỉ.

Vu Hoan ngẩng đầu nhìn bầu trời, xác định không có sét đánh xuống dưới nữa liền đi thẳng đến trước mặt tiểu loli.

Nắm cổ áo nàng xách lên, đầy mặt ác khí, “Dám chơi ta?”

Tiểu loli làm bộ muốn khóc, Vu Hoan sắc mặt tối sầm, cuống quýt đem nàng ném tới trên mặt đất.

Tiểu loli tức khắc khanh khách cười, kéo đại đao chạy chậm tới chỗ Dung Chiêu, giống như hiến vật quý đem thanh đao đặt ở trước mặt Dung Chiêu.

“Mỹ nhân, người lớn lên thật là đẹp mắt, chúng ta yêu đương đi, ta đem cây đao này tặng cho người làm tín vật đính ước.”

Vu Hoan: “...” Tín vật đính ước mà đưa đao?

Nhất đao lưỡng đoạn hay là giúp bạn không tiếc cả mạng sống?

Lẽ vật này thật là tươi mát thoát tục a.

Không đúng, trọng điểm không phải cái này.

Còn nhỏ lại đi học người ta yêu đương, quả thực là phát rồ a!

Dung Chiêu kia nơi nào soái? Mất mù a!

Kỳ thật đây mới là trọng điểm đi!

Dung Chiêu lại là câu môi cười nhạt, trong mắt ba quang liễm diễm, vươn ngón tay trắng bệch hướng Vu Hoan, “Đem cây đao này đưa cho tỷ tỷ kia, được không?”

Vu Hoan chỉ cảm thấy ngũ lôi oanh đỉnh, Dung Chiêu như thế nào sẽ cười?

Nàng nhất định là đang nằm mơ.

Trong đầu không ngừng quét qua bốn cái chữ to.

Dung Chiêu mặt than.

Dung Chiêu mặt than.

Tiểu loli quay đầu lại nhìn Vu Hoan, do dự một chút, dùng cặp mắt to tròn ngập nước nhìn Dung Chiêu, “Ta đem thanh đao cho xấu nữ nhân kia, mỹ nhân liền sẽ cùng ta yêu đương sao?”

Dung Chiêu cười gât đầu.

Vu Hoan: “...” Xấu nữ nhân?

Mẹ nó đủ rồi, nàng tuy rằng không phải khuynh quốc khuynh thành, nhưng cũng là tiểu gia bích ngọc, thanh tú khả nhân.

Kêu nàng là xấu nữ nhân?

Quả thực là không thể nhẫn.

Vu Hoan nổi giận đùng đùng đi đến bên người tiểu loli, một phen đoạt lấy đại đao trong tay nàng, xoát một cái bỏ về phía tiểu loli.

Tiểu loli trong mắt kính ngạc chợt lóe qua, thân hình như sương khói giống nhau biến mất.

Vu Hoan đem đại đao cắm vào mặt đất, toàn bộ không gian đều bắt đầu rách nát, sụp đổ.

Chỉ có Dung Chiêu thu lại tươi cười, đứng ở trong bối cảnh rách nát, khôi phục bộ dáng đậm mạc, giống như vừa rồi đều là ảo giác của nàng.

“Ngươi rất lợi hại.” Như cũ là âm thanh của loli vừa nãy.

Không gian sụp đổ bắt đầu trọng tổ lại, khe hở vỡ vụn khôi phục như lúc ban đầu.

Loli hồng đến giống như một quả ớt cay đoan chính đứng ở trước mặt Vu Hoan, liếm cái miệng nhỏ cười đến vui vẻ.

“Đây là địa phương quý quái gì, ngươi là ai?” Lần lượt bị chơi, Vu Hoan kiên nhẫn đã bị hao hết, trực tiếp đem đại đao trong tay gác ở trên cổ tiểu loli.

Cần cổ mảnh mai kia, chỉ cần nàng dùng một chút lực, liền sẽ đầu thân đứt đoạn.

“Ta? Ta kêu Linh La.” Tiểu loli lại không sợ hãi chút nào, mở to đôi mắt ngập nước, bung về mặt vô tội đơn thuần.

Linh La? con ngươi Vu Hoan nhú lại, từ trên xuống dưới đánh giá tiểu loli.

“Ngươi vừa rồi dùng ảo cảnh?” Vu Hoan đột nhiên ném đao ra, nghiêm túc hỏi.

Linh La chớp chớp mắt, cười đến vẻ mặt đơn thuần vô hại, con ngươi màu đỏ lọt vào ánh mặt trời, như là ngọc lưu li cực phẩm, lóe lên ánh sáng lộng lẫy.

“Ngươi rất kỳ quái, vì cái gì ta nhìn không thấy hắc ám cùng dục vọng ở sâu trong nội tâm ngươi?” Tiểu loli về mặt một lòng hiếu học.

Vu Hoan cười như không cười nhìn tiểu loli, hài hước nói: “Ta nội tâm thuần khiết đến giống như bạch liên hoa, làm sao sẽ có cái gì hắc ám. Nói đến dục vọng... Trên thế giới này, không có bất kì đồ vật gì ta muốn.”

Linh La bĩu môi, hét lên: “Không có khả năng, mỗi người đều có. Có quá khứ bọn họ không dám đối mặt, hắc ám không thể để người khác nhìn thấy. Đối các loại bảo vật, đối với dục vọng con người, ngươi vì cái gì không có?”

“Vậy ngươi nhìn được hắc ám sao?” Vu Hoan hướng Dung Chiêu hất hất cằm.

Linh La tức khắc thất vọng lắc đầu, “Không có, hắc ám cũng không có, thật kì quái.”

Vu Hoan đẩy lòng buồn cười, há mồm liền nói hươu nói vượn: “Cho nên a, không phải mỗi người đều có quá khứ hắc ám. Quá khứ của ta thuần trắng như tờ giấy, phải biết rằng người thiện lương giống ta như vậy là ngàn năm khó gặp. Cũng không phải mỗi người đều sẽ có tham dục, khi trên thế giới này không còn gì có thể làm người dể ý, hết thảy đều không quan trọng.”

Linh La hiển nhiên bị Vu Hoan không biết xấu hổ khoe khoang đánh ngã, một hồi lâu cũng chưa phản ứng lại.

“Vậy còn hắc ám? Hắc ám vì cái gì cũng không có.” Nàng không tin trên thế giới này thật sự có người như vậy.

“Hắc ám quá xấu, không cơ hội làm chuyện xấu.”

Dung Chiêu đẩy mắt vào một cái búng lên lửa giận, khuôn mặt này của hắc ám dù tìm toàn thế giới cũng không có ai có thể địch nổi, thế nhưng nói xấu?

“Ngươi cũng thực xấu a.” Linh La ánh mắt thực chân thành, ngữ khí thực nghiêm túc.

Vu Hoan biểu tình tối sầm, lại cầm đại đao trên mặt đất bỏ về phía Linh La.

“Thẹn quá thành giận?” Linh La thân ảnh lửa đỏ chợt lóe, đã cách Vu Hoan mười mấy bước.

Thân ảnh của nàng đang không ngừng kéo dài, thân mình nhỏ nhỏ chớp mắt liền biến hóa, chiều cao so Vu Hoan không sai biệt lắm, xinh xắn lạnh lợi, bọc một thân hồng trang.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Gà mờ loli hồ người

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan quý dị nhìn thiếu nữ loli đứng ở đối diện chính mình, thân thể lớn nhỏ còn có thể tự do khống chế?

Không có việc gì lại giả trang tiểu hài tử, nữ nhân này cũng đùa đủ rồi.

“Tuy rằng ta còn rất hiếu kì các ngươi vì cái gì không có một mặt hắc ám, nhưng là chính sự quan trọng hơn, chuyện này chúng ta có thể để đến lúc sau lại thảo luận.” Lần này thanh âm không còn là loli âm, mà là giọng nói nhẹ nhàng vui sướng của thiếu nữ.

Ai muốn cùng nàng thảo luận a!

Vu Hoan hướng Linh La liếc mắt một cái, mặt hắc ám của nàng há là ngươi muốn nhìn liền nhìn được sao.

Linh La xoắn vòng eo mảnh khảnh đi đến trước mặt Vu Hoan, ngón tay vòng quanh tóc dài màu đỏ, trong ánh mắt tất cả đều là tìm tòi nghiên cứu cùng phòng bị, “Kính Tà đạo, các ngươi là vì nó mà tới đi?”

Vu Hoan nhú mày, lại không trả lời Linh La.

“Phải.” Dung Chiêu tiến lên vài bước, đem Vu Hoan kéo đến bên người, ánh mắt nhẹ đảo qua đại đao trong tay Vu Hoan.

“Đao kia là ta trong lúc vô tình phát hiện, có thể tặng cho các ngươi, bắt quá các ngươi phải giúp ta làm một chuyện.”

Có thể đưa, ngươi còn trưng ra vẻ mặt phòng bị làm cái rắm a!

Xốc bàn, sao trong lúc vô tình nàng không phát hiện được Thần Khí ngưu bức như vậy?

Ngươi vô tình phát hiện được còn không biết xấu hổ bắt người khác hỗ trợ mình làm việc.

Thật quá đủ rồi!

“Ngươi nói.” Dung Chiêu lại khôi phục hình thức cao lãnh.

“Cũng không phải đại sự gì, giúp ta hủy hoại cái không gian này.”

Cũng không phải cái đại sự gì...

Giúp ta hủy hoại không gian này...

Vu Hoan trong đầu liền vô hạn tuần hoàn hai câu này.

Này còn dám nói không phải đại sự?

Một cái không gian sáng lập ra phải tốn rất nhiều thời gian, lãng phí vô cùng nhiều linh lực, tiêu hao bảo bối cũng không đếm xuể.

Mẹ nó ngươi nói hủy liền hủy, tưởng là rau cải trắng a!

Một cái không gian cũng không phải là viên pha lê, quăng một cái liền nát, cái đó yêu cầu thực lực được chứ?

Dung Chiêu hiển nhiên cũng nghĩ đến này đó, hủy diệt một cái không gian không phải tùy tiện vẩy vẩy tay là xong.

Ít nhất, hiện tại lực lượng của hắn là không được.

Cái không gian này rất kỳ quái, như là bị người cường chế đóng cửa, hắn càng không thể hủy diệt.

Đến cả Vu Hoan, linh hồn chi lực là rất lợi hại, chính là không thể dùng, vẫn là vô dụng, thì hủy như thế nào?

Hai người liếc nhau, đồng thời lắc đầu, “Không được, làm không được.”

“Vậy không có biện pháp.” Linh La ngón trỏ uốn lượn, nhẹ nhàng một câu, đại đao trong tay Vu Hoan liền hướng tới nàng bay qua.

Ta dựa!!

Lấy từ trong tay nàng chính là Thần Khí?

Này cũng quá tùy tiện đi?

“A, đúng rồi, đã quên nói, không hủy diệt cái không gian này các ngươi cũng ra không được, ha ha ha...” Linh La cuồng tiếu một trận, khiêng cây đại đao hướng nhà tranh nơi xa đi.

Vu Hoan yên lặng xắn tay áo.

Dung Chiêu yên lặng đến đè lại Vu Hoan, lắc đầu, “Ngươi đánh không lại nàng.”

Vu Hoan: “...” Ngươi mẹ nó không giúp ta!

Vu Hoan nhìn quanh bốn phía, quả nhiên cánh cửa lúc bọn họ tới kia đã không thấy, đây là một mảnh thảo nguyên thực rộng lớn, trên thảo nguyên trừ bỏ cỏ, tồn tại cũng chỉ có hai người bọn họ, thêm một Linh La nữa.

“Thiên Khuyết Kiếm đâu?” Vu Hoan dưới đáy lòng cảm ứng, có thể cảm ứng được nó ở chỗ này, chính là tìm vị trí chuẩn xác, lại cảm ứng không ra.

Quái.

“Ồ trên người nữ nhân kia.” Dung Chiêu thực bình tĩnh, giống như Thiên Khuyết Kiếm cùng hắn một phần quan hệ cũng không có.

Vu Hoan khoe miệng kéo kéo, hận không thể trù chết loli chết tiệt kia.

Kinh Tà đao không bắt được, còn bồi một phen Thần Khí.

Nàng muốn chết một chút, bình tĩnh một chút.

Vu Hoan túm Dung Chiêu hướng tới cái thân ảnh lửa đỏ kia đuổi theo.

“Loli, ngươi đứng lại, nói rõ ràng, cái gì mà không hủy diệt liền ra không được?” Vu Hoan giọng rất lớn.

Linh La quả nhiên đứng lại, xoay người nhìn về phía Vu Hoan, ánh mắt âm trầm, “Ngươi kêu ta là cái gì?”

“Loli a, Linh La trái lại còn không phải là loli, hơn nữa ngươi lớn lên cũng giống loli, ta lại không gọi sai. Ngươi trừng mắt ta làm gì, trừng trừng mắt ta ta liền sợ sao?” Vu Hoan hùng hổ vọt tới trước mặt Linh La.

Linh La đáp lại Vu Hoan chính là một lưỡi dao hàn quang lẳng liệt.

Vu Hoan trên tay không có Thiên Khuyết Kiếm, trong lúc nhất thời còn có chút không quen, thiếu chút nữa bị Linh La chém tới.

Bất quá một lát nàng liền thích ứng, không cần Thiên Khuyết Kiếm nàng vẫn có thể đối chiến với Linh La.

Vốn dĩ Linh La chỉ là muốn giáo huấn Vu Hoan một chút, nữ nhân này rốt cuộc nhìn qua chỉ là Hóa huyền trung cấp, nghiền chết nàng cùng nghiền chết một con con kiến cũng đơn giản giống nhau.

Nhưng là sau khi giao thủ mới phát hiện, căn bản cùng trong tưởng tượng không giống nhau. Sức chiến đấu của nữ nhân này cùng nàng biểu hiện ra ngoài một chút cũng không phù hợp, cái cấp bậc kia hoàn toàn chính là để bài trí.

Hai nữ nhân càng đánh càng có tinh thần, lại có chút cảm giác thương thức lẫn nhau.

“Không nghĩ tới ngươi mạnh như vậy.” Linh La dùng Kinh Tà đao chống đỡ, mồm to thờ dốc.

Vu Hoan tắc trực tiếp nằm trên mặt đất, đầu gối lên khuỷu tay, hơi thở cũng có chút không xong, “Nếu không phải do thân thể hiện tại này của ta, ngươi đã sớm bị ta đánh bỏ không nổi.”

Linh La phụt một tiếng cười ra, đi đến bên cạnh Vu Hoan, học bộ dáng nàng nằm xuống.

“Ngươi luôn luôn kiêu ngạo như vậy sao?” Linh La tò mò hỏi.

“Kiêu ngạo? Không sai biệt lắm đi.” Sinh hoạt trước kia của nàng đều là lo lắng đề phòng, muốn sống sót liền phải dùng khí thể trấn áp kẻ khác, để cho chúng không dám xâm phạm, này có lẽ đã là một loại thói quen thâm nhập cốt tủy.

“Các ngươi vào bằng cách nào?” Linh La lúc này độ hảo cảm đối Vu Hoan cọt cọt hướng lên trên gia tăng, thái độ vô cùng tốt.

Vu Hoan ngắm Dung Chiêu ở nơi xa đang đóng vai tượng điêu khắc, “Còn không phải hần, ngươi cho rằng ta muốn đến đây sao? Ngươi vừa rồi nói đi không ra là có ý tứ gì?” Không phải là thật sự muốn huỷ hoại cái không gian này đi?

“Đây là cái không gian vốn dĩ không phải phong bế, nhưng lúc trước sau khi ta đem Kinh Tà đao tiến vào, sợ những người đó truy đuổi liền đem nó phong bế, sau đó...” Nói tới đây Linh La có chút 囧, “Ta đã quên mở ra như thế nào, cho nên liền vẫn luôn đợi ở chỗ này, các ngươi vẫn là người đầu tiên xuất hiện sau khi không gian này bị phong bế.”

Vu Hoan nhú mày, cọt một cái ngồi dậy, nhìn Linh La nói: “Nếu phong bế, vì cái gì chúng ta có thể tiến vào?”

Người khác vào không được, bọn họ cũng vào không được mới đúng.

Vì cái gì bọn họ có thể tiến vào?

Vấn đề này như thế nào lại vòng trở lại...

Linh La xấu hổ sờ sờ cái ót, tay vừa chuyển, Thiên Khuyết Kiếm liền xuất hiện ở trong tay nàng.

“Ước chừng là bởi vì nó...”

Lúc trước nàng nhận thấy được hơi thở tương tự Kinh Tà đao, xuất phát từ tò mò liền dùng Kinh Tà đao tra xét một chút, ai biết sẽ đưa tới một thanh kiếm.

Thanh kiếm này vào được, thân là chủ nhân thanh kiếm này, tự nhiên có thể tiến vào.

Nàng thật lâu không có nhìn thấy người, nhìn đến hai kẻ đột nhiên xuất hiện, ý tưởng đầu tiên chính là, bọn họ là những kẻ mơ ước Kinh Tà đao năm đó.

Chính là nàng dùng ảo cảnh thử, lại phát hiện thế giới hai người kia sạch sẽ đến như là bị người lau sạch.

“Ý của ngươi là có người muốn đem Kinh Tà đao luyện thành ma khí, mà ngươi đem Kinh Tà đao giấu đi, càng bị kịch chính là đem chính mình cũng giấu đi?” Vu Hoan nghe xong Linh La tự thuật, nháy mắt liền đem chuyện này chải vuốt rõ ràng.

Linh La đỏ mặt gật đầu, năm đó nàng tuổi trẻ khí thịnh, học cũng là gà mờ, chỉ nhớ rõ như thế nào phong bế một cái không gian, lại quên như thế nào cởi bỏ phong bế không gian.

Cho nên... Nàng bị nhốt ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: 13378

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Đối với người đại đột lại tươi mát thoát tục như vậy, Vu Hoan chỉ có thể yên lặng dựng cho nàng một ngón tay cái.

“Thiên Khuyết Kiếm không biết có thể hay không bỏ ra...” Đây chính là Sáng thế chi kiếm, chém cái không gian hần là không thành vấn đề đi?

“Ngươi nói cái gì?” Vu Hoan thanh âm quá nhỏ, Linh La không có nghe rõ, theo bản năng hỏi lại một câu.

“Có lẽ chúng ta có biện pháp đi ra ngoài.” Vu Hoan từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hướng Dung Chiêu vẫy tay, ý bảo hần lại đây.

“Này mỹ nhân lớn lên cũng thật đẹp.” Linh La ở bên cạnh trở thành một tên hoa si.

Vu Hoan tròn mắt, “Ngươi mất mù a! Hần như vậy cũng có thể kêu mỹ nhân?”

“Hần như vậy không gọi mỹ nhân, chẳng lẽ ngươi như vậy kêu mỹ nhân?” Mỹ nhân này rõ ràng thật vô cùng mỹ, nàng mới không phải mất mù, rõ ràng là Vu Hoan mất mù.

“...” Vu Hoan giận, nàng như vậy như thế nào lại không thể kêu là mỹ nhân.

Tiểu gia bích ngọc thì không phải mỹ a?

Thanh thuần đáng yêu cũng không phải mỹ sao?

Một kẻ mặt manh thời kì cuối như thế nào biết chính mình lớn lên tiểu gia bích ngọc? Thanh thuần đáng yêu? Thật là không biết xấu hổ.

Thời điểm Dung Chiêu lại đây, liền nhìn đến Vu Hoan vẻ mặt như ăn phải phân, ánh mắt xem hắn giống như hận không thể ở trên mặt hắn chọc ra cái lỗ thủng.

Dung Chiêu vẻ mặt không thể hiểu được, hắn cách xa đến như vậy, như thế nào lại chọc tới nàng?

Vu Hoan đem Thiên Khuyết Kiếm thô lỗ nhét vào trong lòng ngực Dung Chiêu, “Phá.”

Phá? Phá cái gì?

Dung Chiêu có điểm phản ứng không kịp.

Linh La chỉ chỉ không trung, “Nàng ý tứ hắn là bảo ngươi bỏ cái không gian này ra.”

Bỏ ra?

Thiên Khuyết Kiếm...

Dung Chiêu đẩy mắt hiện lên một tia sáng tò, Thiên Khuyết Kiếm là Sáng thể chi kiếm, không có đồ vật nó phá không nổi.

Dung Chiêu lại nhìn Vu Hoan vẫn như cũ nhìn chòng chọc chính mình, đáy lòng một trận phiền muộn, nữ nhân này tính tình như thế nào càng lúc càng lớn.

“Chờ một chút.” Vu Hoan đột nhiên gọi lại Dung Chiêu chuẩn bị đi đánh không gian, “Loli, ngươi nói, nếu chúng ta hủy không gian này, ngươi liền đem Kinh Tà đao cho chúng ta?”

Linh La hoa si nháy mắt biến mất, “Lúc trước ta lấy Kinh Tà đao bất quá là không muốn có người đem nó luyện chế thành ma khí, các ngươi nếu không phải người của bọn họ, ta mới lười đến quản, ta rất bận.”

Vu Hoan khóe miệng run rẩy, ngươi vội?

Vội vàng đem chính mình nhốt tại không gian này không biết đã bao nhiêu năm?

Đây là xuẩn đi!

“Ngươi như thế nào liền xác định chúng ta không phải những người đó?” Vu Hoan cảm thấy cần thiết nhắc nhở loli này một chút, hiện giờ xã hội rất phức tạp.

Linh La chớp chớp mắt, thanh triệt ánh mắt thẳng tắp vọng vào trong mắt Vu Hoan, “Ngươi không phải, trên người của ngươi không có cái loại hương vị sa đoạ đến làm ta ghê tởm.”

Vu Hoan ý vị không rõ cười cười, dời đi tầm mắt không nói chuyện nữa.

Sa đoạ sao...

Dung Chiêu cảm Thiên Khuyết Kiếm đi đánh không gian, cụ thể thao tác như thế nào, Vu Hoan không có tâm tình quan tâm. Chỉ nghe được không gian bùm bùm, tiếng sấm tia chớp không ngừng đan xen vang lên.

Chính là không gian này lại thật sự cứng cố, không hề có dấu hiệu sụp đổ.

Liền ở thời điểm Vu Hoan cho rằng sẽ không thành công, dưới chân đột nhiên chấn động lên, bốn phía cảnh vật như là bị thứ gì đánh tan, phân liệt thành từng khối từng khối, phiêu tán vào một mảnh hư vô.

“Thành công! Rốt cuộc có thể đi ra ngoài.” Linh La kích động ôm Vu Hoan kêu to.

Vu Hoan mau bị lắc đến thở không nổi, dưới chân vừa trượt, hai người liền như vậy rớt xuống.

“Muốn chết, muốn chết, loli ngươi buông tay.” Vu Hoan liều mạng lay cánh tay Linh La, muốn cho nàng buông mình ra.

Chính là Linh La lại là càng ôm càng chặt, Vu Hoan cảm giác hô hấp đều tạm dừng, một khuôn mặt nghẹn đến mức đỏ bừng.

Mẹ nó, thứ này không phải là muốn đòi ý giết chết mình đi?

Bà vai truyền đến ướt át, nháy mắt đem những cái ý tưởng không thực tế đó của Vu Hoan đánh bay.

Linh La thân mình run run, nhỏ giọng khóc nức nở truyền tới trong tai Vu Hoan.

Vu Hoan nỗ lực hô hấp không khí, nghẹn một ngụm, phi thường gian nan nói: “Loli, dù ngươi muốn khóc, cũng không cần đem ta giết chết a!” Nàng hiện tại còn không muốn chết a!

Linh La cánh tay lỏng lỏng, hai mắt đầm lệ mông lung nhìn về phía Vu Hoan, “Thực xin lỗi... Ta... Quá kích động.”

Vu Hoan từng ngụm từng ngụm thở dốc, cảm giác phổi mình tốt lên, lúc này mới mở miệng, “Lần sau không cần ôm ta.”

Hừ chết, mẹ nó loli này sức lực như thế nào lại lớn như vậy!

Vu Hoan vuốt cổ mình, cái loại cảm giác không thể hô hấp này quá khó tiếp thu rồi.

“Đi mau.” Dung Chiêu phi thân dừng ở bên cạnh người Vu Hoan, “Không gian sụp đổ sẽ xuất hiện thời không loạn lưu, bị cuốn vào liền phiền toái.”

Vị trí bọn họ lúc này là ở trên hư không, nơi xa là không gian dần dần sụp đổ, màu xanh biếc từng chút một bị hắc ám cắn nuốt.

Thời không loạn lưu Vu Hoan biết không nhiều, nhưng là có một câu nàng nghe qua.

Có đi mà không có về.

Bị cuốn vào thời không loạn lưu, không ai có thể trở về.

Linh La sắc mặt cũng có chút kinh hoàng, lôi kéo Vu Hoan, bắt đầu hướng một phương hướng phi.

Vu Hoan sững sờ, thấy Dung Chiêu không phản đối, cũng liền không phản kháng.

Trong không gian hư vô luôn có một loại cảm giác tĩnh đến trong xương cốt vô cùng quỷ dị.

Linh La tốc độ thực mau, một lát liền thấy được ánh sáng, cả khi Vu Hoan đứng ở một mảnh âm u dưới bầu trời còn có chút hoảng hốt.

Thời gian ngắn ngủi, trải qua ba loại hoàn cảnh, đầu óc đều có chút không kịp thích ứng.

“Ra tới.” Linh La thực hưng phấn, một thân xiêm y như máu tại đây trong hoàn cảnh âm u này, chói mắt như cũ.

Vu Hoan nhìn bốn phía, đã không phải ở trong phạm vi gác mái kia, bốn phía đều là cây cối cao to, thực hoang vắng.

Thời điểm nàng đi vào là buổi tối, ở bên trong một thời gian khá dài, cũng không biết bên ngoài qua đã bao lâu.

“Cấp, Kinh Tà đạo.” Linh La đem đao vác trên vai đưa cho Vu Hoan, ánh mắt vui sướng.

Giống như là tiểu hài tử tìm được bạn chơi cùng, đem đồ tốt nhất của mình chia sẻ cho đối phương.

Vu Hoan liếc mắt nhìn Dung Chiêu, ý bảo hấn lấy.

“Ta không thể đụng vào nó.” Dung Chiêu lắc đầu, một khi chạm vào này đó Thần Khí, hấn liền không thể độc lập với Thiên Đạo, sẽ tạo thành thế giới đại loạn.

Tuy rằng hấn đối thế giới này không có cảm tình gì, nhưng là hiện tại thế giới này không thể loạn.

Vu Hoan nhú mày, lấy mắt hỏi hấn, vì cái gì?

“Ta nói rồi, ta chạm vào này đó Thần Khí liền tính là nhúng tay thế tục, sẽ khiến cho thế giới đại loạn, bằng không ta cũng không cần ngại.”

Dung Chiêu những lời này là ở trong đầu giải thích cho Vu Hoan, cho nên Linh La chỉ nhìn đến hai người đối diện.

“Uy, các ngươi muốn hay không a, ta tay đều mỏi rồi.” Linh La trực tiếp đem Kinh Tà đạo nhét vào trong tay Vu Hoan, đảo mắt liền đối với Dung Chiêu hoa si, “Mỹ nhân, ngươi xem ta lớn lên so với nàng xinh đẹp hơn, ngươi xem ta đi, ta tương đối đẹp.”

Vu Hoan xoát một cái đem Thiên Khuyết Kiếm chống trước ngực Linh La, “Còn kêu hấn là mỹ nhân, ta phé đi ngại.”

Linh La bĩu môi, đẩy ra Thiên Khuyết Kiếm liền vui vẻ rạo rức nói: “Không gọi liền không gọi, ta kêu đại mỹ nhân. Đại mỹ nhân, ta đã đem Kinh Tà đạo tặng cho ngươi xem như tín vật đính ước. Ngươi chẳng lẽ không nên hồi báo ta một chút sao? Liền cùng ta nói chút chuyện tình cảm đi.”

Hồ!

Hóa ra ảo cảnh lúc trước hoàn toàn là loli này tìm không thấy nhược điểm của mình, còn mơ ước Dung Chiêu mới làm ra tới một màn như vậy.

Nàng đã nói ảo cảnh như thế nào sẽ có tình huống quý dị như vậy! Thật là đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Giao dịch thêm lượng không tăng giá

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Dung Chiêu trầm mặc nhìn Linh La liếc mắt một cái, lạnh lùng mở miệng, “Tín vật đính ước là đưa cho nàng.”

Linh La tươi cười cứng đờ, quay đầu nhìn về phía Kinh Tà đao trong lòng ngực Vu Hoan, ánh mắt lập loè.

Vu Hoan cuống quýt ôm chặt, lui lại, kiên định nói: “Đồ vật đến trên tay ta liền không có đạo lý lấy ra ngoài, ngươi nghỉ cũng đừng nghỉ.”

Linh La thất bại thu hồi tầm mắt, “Vậy được rồi, chờ ta tìm được cái tín vật đính ước tiếp theo, ngươi lại cùng ta yêu đương đi!”

Còn có thể như vậy?

Ngươi tưởng là đang mua đồ vật a, tiền không đủ tích cóp đủ rồi lại đến.

Thật là đủ rồi!

Vu Hoan không nỡ nhìn thẳng liền dời đi tầm mắt, rũ mắt rồi rầm nghĩ xem nên đem Kinh Tà đao phóng tới nơi nào...

Thần Khí tìm được rồi, Dung Chiêu nhiệm vụ không phải hoàn thành sao?

Nàng làm gì phải giúp hấn cảm?

Đột nhiên Vu Hoan hiểu được, xách theo Kinh Tà đao liền vọt tới trước mặt Dung Chiêu, một phen xách mỡ loli ra.

“Thần Khí tìm được rồi, nhiệm vụ của ta hoàn thành, dựa vào cái gì muốn ta giúp ngươi bảo quản phá đao này?”

Kinh Tà phá đao: “...” Hồi lâu không thấy việc đời, nó đã trở thành phá đao? Là nó đi lạc đơn vị sao?

“Này chỉ là một trong số đó, vẫn còn nữa.” Dung Chiêu phi thường bình tĩnh.

Vu Hoan đầu tiên là trừng mắt, sau đó đôi mắt bùng lên lửa giận, lại sau đó trực tiếp đen mặt. Kinh Tà đao ở trong tay nàng xoay một cái, đẩy về phía trước, liền muốn nhét vào trong lòng ngực Dung Chiêu.

Dung Chiêu đã sớm phòng bị Vu Hoan, ngay khi nàng có động tác, cả người đều biến mất tại chỗ.

“Dung Chiêu, đại gia ngươi!” Vu Hoan tức muốn học máu rồng giận, đem Kinh Tà đao mạnh mẽ đập xuống mặt đất, còn chưa hả giận dẫm thêm mấy cái.

Linh La rút đầu, về mặt ngây thơ, thật đáng sợ, đây là bị cái gì bám vào người sao?

Kinh Tà đao mặt xám mày tro: “...” Thân là Thần Khí, nó cũng là có tính tình, vũ nhục nó như vậy, quả thực không thể nhẫn.

Thiên Nguyệt Kiếm ở trong không khí quơ quơ, yên lặng cấp Kinh Tà đao một phen nước mắt đồng tình, “...” Chủ nhân chính là táo bạo như vậy, quen liền tốt.

Làm quen? Nó đường đường là Thần Khí, đến chỗ nào không phải được người cung kính? Khi nào bị người dùng chân dẫm qua?

Thiên Nguyệt Kiếm lại lung lay vài cái, cảm xúc rất là kích động, nói giống như chính nó không phải Thần Khí! Khi chủ nhân không cần ta, biết ta phải nhận cái đãi ngộ gì không? Ngươi còn không phải mới bị dẫm vài cái, có cái gì mà phẫn nộ!

Hai thanh Thần Khí còn đang giao lưu tâm đắc, Vu Hoan đã ở bên cạnh bạo tạc.

“Dung Chiêu, không phải lúc trước ngươi nói cho ta muốn tìm chỉ một Thần Khí sao? Ngươi mẹ nó thật đúng là cho rằng Thần Khí là rau cải trắng a, tùy tiện ở đâu cũng có thể đụng tới, lão tử không làm.”

Vu Hoan lại lần nữa cảm giác chính mình bị Dung Chiêu lừa.

“Lúc trước ta chưa nói là một Thần Khí, ngươi cũng không hỏi.” Dòng chữ hắc thô ở trong không khí tự nhiên hiển lộ.

Dung Chiêu hiện tại cũng không dám đi ra ngoài, hắn không xác định thời điểm nữ nhân này nổi điên có thể hay không lôi kéo hắn, đồng quy vu tận.

“Vậy là ta sai? Là ngươi mẹ nó đi cầu người, không nói rõ yêu cầu, còn trách ta?” Vu Hoan ngữ khí càng ngày càng không tốt, nhưng trên mặt thần sắc lại dần dần khôi phục yên lặng.

“Giao dịch.”

Vu Hoan nhìn hai chữ giao dịch, trong đầu hiện lên các loại khổ hình giết chết Dung Chiêu.

Hắn chính là giúp nàng giải cái trận pháp, nàng lại phải mệt chết mệt sống tìm cho hắn không biết là bao nhiêu Thần Khí!

Này mẹ nó căn bản không công bằng.

Vu Hoan hít sâu một hơi, đem tức giận dưới đáy lòng áp xuống.

Trùng mắt nhìn hai chữ giao dịch còn chưa biến mất, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Còn bao nhiêu? Đừng nói ngươi không biết, ngươi dám không nói, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục quản chuyện của ngươi. Đừng cùng ta nói ước định gì, ta căn bản cũng không tin chuyện kia.”

Lúc trước nàng nên đâm đầu chết luôn ở trên đồi hồn trận, nói không chừng, nàng liền giải thoát...

“Còn bảy món, ngươi thông minh như vậy, hắn là có thể đoán được.”

“Ngươi thật đúng là xem Thần Khí là rau cải trắng a, mẹ nó bảy thứ, ngươi tìm cho ta xem xem. Lúc trước Sáng Thế Thần đúc Thần Khí chỉ có Thiên Khuyết Kiếm, còn lại đều là Sáng Thế Thần đồ...”

Vu Hoan thanh âm đột nhiên im bật, trong mắt quang phút chốc lạnh lẽo rồi một giây sau lại khôi phục bình tĩnh, lông mi hơi rũ, cảm xúc còn lại nháy mắt bị thu liễm đến sạch sẽ.

Bốn phía chỉ còn lại có gió lạnh gào thét mà qua, Dung Chiêu cùng Vu Hoan đều lâm vào trầm mặc.

Dung Chiêu thấy được hàn quang đáy mắt Vu Hoan chợt lóe mà qua, cái loại này mang theo lãnh lạnh hàn quang, hắn đã gặp qua.

Là khi Vu Hoan giết một quý tu.

Nghe nói quý tu kia ở thời điểm Vu Hoan nhỏ yếu đã từng nhục nhã nàng, cũng một lần muốn ăn nàng.

Sau này Vu Hoan gặp được hắn, ánh mắt nhìn hắn chính là như vậy, lạnh băng thấu xương. Phảng phất giống như chỉ cần cùng nàng liếc nhau, là có thể bị hàn ý trong mắt nàng nháy mắt đông lạnh.

“Cái kia... Ngươi có khỏe không?” Linh La tìm kiếm nửa ngày, vẫn là cò đến bên cạnh Vu Hoan, “Đại mỹ nhân sao không thấy nữa?”

Vu Hoan dùng tay che mặt, khi buông tay ra lại là thần sắc không chút để ý, ngả ngón khinh thường kia.

“Đã chết, ngươi về sau sẽ không thể thấy được hắn.”

Dung Chiêu: “...” Ngoài miệng thiếu đạo đức sẽ bị trời phạt.

Phản ứng của Linh La không như Vu Hoan đoán trước, nàng đầu tiên là sửng sốt, sau đó thật giống như nháy mắt đã quên luôn Dung Chiêu.

Lôi kéo tay Vu Hoan, vui vẻ ra mặt nói: “Vậy ngươi biết nơi nào có mỹ nhân không? Ta đã lâu không được nhìn đến mỹ nhân, không có mỹ nhân dễ chịu, ta cảm giác ta chính là sống ở tầng dưới chót của hắc ám ấy.”

Dễ chịu...

Loli, ngươi xác định từ này là dùng như vậy?

“Ngươi bị nhốt tại không gian kia đã bao lâu?” Không cần về nhà sao?

Linh La cúi đầu, bắt đầu bẻ ngón tay đếm, sau một lúc lâu cũng không đếm ra cái gì.

Vu Hoan đỡ trán, Diêm Tổ là quý thích khóc, hiện tại lại tới thêm một cái gốc bầm sinh?

Thật là chịu đủ mấy chủng loại kỳ ba này rồi.

“Được rồi được rồi, người hẳn nhớ rõ nhà người ở đâu đi?” Loli này cũng chỉ có khi đánh nhau mới có chút thuận mắt, không đánh nhau quả thực là không chịu nổi.

“Nhớ rõ a, nhưng là ta không muốn trở về.”

Vu Hoan đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, mà một giây sau liền được nghiệm chứng.

“Ta đi theo người đi.” Linh La mỉa mắt cong cong nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan ha hả hai tiếng, xoay người liền đi, cũng mặc kệ hai mỡ đang nằm ở trên mặt đất song song giao lưu tâm đắc, Thiên Khuyết Kiếm cùng Kinh Tà đao.

Linh La cười hì hì đuổi kịp.

Kinh Tà đao run rẩy: “...” Chủ nhân người đi rồi, nàng như thế nào không mang người đi, không cần người sao?

Thiên Khuyết Kiếm héch cái mặt, rất có kinh nghiệm đáp lại, “...” Chủ nhân không thích phiền toái, bắt quá lúc trước chủ nhân đều ôm ta, cho nên gặp phiền toái chính là người.

Nó nhớ rõ chủ nhân hình như không có không gian có thể chứa đựng...

Vu Hoan còn đang tổng kết trong đầu, lần này thu hoạch như sau.

Thần Khí một món, loli một con.

Nhiệm vụ tìm Thần Khí thêm lượng không tăng giá.

Xóc bàn, thu hoạch này đối với nàng mà nói một chút chỗ tốt cũng không có!

Ly Hồn thạch không lấy được, Sở Vân Cẩm còn như hồ rình mồi chuẩn bị nhai răng rắc chính mình, Bách Lý Hiên cùng Bách Lý Chiến cũng chuẩn bị răng rắc đánh rớt mình, cuộc sống này thật khó sống mà.

Duy nhất làm Vu Hoan cảm thấy vui mừng chính là, lần này lấy Thần Khí rất thuận lợi, cơ bản cũng chưa phải chịu cái gì ngăn trở, quả thực giống như đi dạo một vòng.

Nhưng vui mừng đồng thời cũng có bất an, thuận lợi quá mức sự, thường thường đều sẽ ở kỳ sau mới nghiệm chứng, chuyện này không phải đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Luyện thành kỹ năng chạy trốn mau

Edit: May22

Vu Hoan ra khỏi phiền hoang vu kia mới phát hiện mình vẫn là ở phụ cận cái gác mái kia.

Dưới bầu trời âm u, gác mái nghiêng lệch đứng ở nơi đó. Gác mái này ở Phong Tuyết thành là kiến trúc tương đối cao, cao bốn năm tầng như vậy, bên ngoài phủ đầy dây leo, nhìn qua âm âm trầm trầm.

“Cái gác mái này trước kia rất nổi danh.” Linh La thấy Vu Hoan nhìn chăm chăm gác mái, còn tưởng là nàng tò mò, lập tức tỏ vẻ chính mình biết rất nhiều.

Vu Hoan trầm mặc không nói, Linh La vòng đến phía trước nhìn Vu Hoan, mới phát hiện nàng xem căn bản không phải gác mái, mà là cò đại bên cạnh gác mái.

Cò đại có cái gì đẹp?

Rõ ràng tòa gác mái kia càng có lực hấp dẫn hơn a!

“Ngươi không hiểu kỳ sao?” Linh La chưa từ bỏ ý định.

Vu Hoan bàn tay chụp trên mặt Linh La, đem nàng đẩy ra, “Hiếu kỳ hại chết mèo đó biết không? Bớt lo chuyện người khác, sống thọ hơn.”

“Ngươi thật sự không hiểu kỳ? Ta nói ngươi biết, bốn phía gác mái này đã từng đều là phòng ở, là một gia tộc rất lớn...”

“...”Thực lòng chỉ muốn chém chết loli nhiều lời này, nàng đã nói nàng không muốn nghe.

“Tổ... Tông... Cứu mạng...” Hắc ảnh từ nơi xa thổi tới, phía sau còn đi theo một chuỗi hắc ảnh, mỗi người đều hung thần ác sát, giương nanh múa vuốt muốn bắt được hắc ảnh phía trước.

Đến, người thì không có, chỉ có thêm một con quỷ phiền phức.

Diêm Tổ nhanh như chớp bay tới bên cạnh Vu Hoan, co thành một đoàn, “Tổ... Tông... Kia... Kia..quỷ tu muốn ăn ta, ta sợ...”

Linh La nhìn không thấy Diêm Tổ, nàng chính nói đến hăng say, thấy Vu Hoan ngừng lại, còn tưởng rằng nàng cảm thấy hứng thú, đang chuẩn bị ra sức nói.

Lại nghe thanh âm kiều mềm từ Vu Hoan truyền đến, “Mấy chuyện nhỏ như thế này còn giải quyết không được, ngươi cũng không biết xấu hổ nói mình là quỷ tu.”

Linh La: “Ài?” Nàng đang nói cái gì, sao mình nghe hoàn toàn không hiểu?

Diêm Tổ lay góc áo Vu Hoan, ngượng ngùng gục đầu xuống, “Ta... ta sẽ không đánh nhau...”

Sẽ không đánh nhau? Ngươi có ý gì?

Thành quỷ tu mà không đánh nhau, ngươi là chờ quỷ đã tu luyện ăn ngươi sao?

A, đúng, đã quên tên quỷ này chạy trốn mau...

Quả nhiên mặc kệ ở khi nào, chạy trốn mau đều là kỹ năng hạng nhất ắt không thể thiếu.

“Bọn họ dừng lại.” Vu Hoan nhắc nhở Diêm Tổ đã run đến giống như cái sàng.

Diêm Tổ lộ ra một cái đầu, hướng phương hướng hắc ảnh tới nhìn, mấy hắc ảnh đó ở nơi xa bồi hồi, không có một con theo vào.

Diêm Tổ chớp chớp mắt, đem nước mắt bức trở về, thử đem thân mình lộ ra, bên kia hắc ảnh cũng chỉ là xao động lên, lại không một con lại đây.

“Tổ tông... Ngươi... Ngươi thật là lợi hại... Bọn họ cũng không dám lại đây.” Diêm Tổ khoe mắt còn đầy nước mắt, mặt mày thanh tú tất cả đều là sùng bái.

Sùng bái cái lông a!

Mấy tên quỷ tu đó rõ ràng là sợ gác mái phía sau nàng được không!

Đừng hỏi nàng vì sao lại biết.

Những quỷ tu đó ánh mắt nhìn gác mái giống như nhìn thiên lôi có thể hủy diệt bọn họ.

Như vậy nàng còn nhìn không ra, nàng chính là khờ.

“Ngươi như thế nào chọc tới bọn họ?” Nàng chỉ là cho hắc ảnh đi truyền lời đồn, a không đúng, sự thật. Như thế nào lúc trở về lại bị rượt chạy rồi?

Dựa theo tính tình Diêm Tổ nhát gan này, không có khả năng a!

“Cái gì?” Linh La không hiểu ra sao.

“Không hỏi ngươi.”

“Ài? Nơi này còn có người khác sao?” Linh La nhìn trái nhìn phải, không có a, nơi này rõ ràng cũng chỉ có hai người bọn họ...

“Tổ tông... Ngươi ngươi ngươi... Ngươi đi chỗ nào tìm được cô nương xinh đẹp như vậy.” Diêm Tổ lúc này mới chú ý tới tiểu loli đứng ở sau Vu Hoan một chút, tức khắc hai mắt phát sáng.

“Tặng cho ngươi.” Vu Hoan đem Diêm Tổ hướng trong lòng ngực Linh La ném qua, trên mặt bày một bộ ‘ta rất hào phóng, không cần khách khí, tận tình dùng’ vận vẻ biểu tình.

Linh La trực giác quanh thân phát lạnh, mặt loli nháy mắt liền trở nên âm trầm, bàn tay trắng nõn bang một cái đánh vào mặt Diêm Tổ.

“Quý tu?” Linh La thu hồi tay, nghi hoặc chăm chú nhìn hư không.

“Tổ tông...” Diêm Tổ nước mắt lạch cạch lạch cạch rót xuống, bụm mặt làm bộ ủy khuất, “Nàng đánh ta, ô ô ô...”

“Thì đánh lại?” Vu Hoan thực nghiêm túc đề nghị.

Diêm Tổ hoảng sợ rút đến phía sau Vu Hoan, hấn khẳng định đánh không lại, hiện tại cô nương lớn lên đẹp đều thật hung tàn, ô ô ô...

Linh La vung tay ở trong không khí, càng thêm nghi hoặc, như thế nào đã không có?

“Ngươi có thể nhìn thấy quý tu?” Quý tu ở thời điểm chưa tu luyện ra thân thể, người có thực lực mạnh cũng đều nhìn không thấy bọn họ, chỉ có thể cảm giác được bọn họ.

Chính là Vu Hoan vừa rồi nói chuyện, rõ ràng là nhìn thấy được...

Như thế nào có thể?

Này không phù hợp quy tắc đại lục.

“Ân.” Vu Hoan tùy ý đáp, “Ngươi như thế nào chọc tới bọn họ? Còn không nói, ta liền đi.”

Linh La ánh mắt sáng lên, không che dấu chút nào lòng hiếu kỳ đối Vu Hoan.

Diêm Tổ run run, nhanh chóng mở miệng, “Ta... Ta không biết, bọn họ... Bọn họ nhìn thấy ta liền truy ta...” Hấn cũng rất muốn biết đã xảy ra cái gì.

“Ngươi không làm gì, bọn họ đuổi theo ngươi làm gì? Trên người của ngươi có bảo bối à!” Vu Hoan mắt tròn trắng, tầm mắt chuyển qua quý tu bên kia.

Những quý tu đó đều là đứng tách ra, hiển nhiên đều không quen biết, nhưng sao bọn họ lại đồng thời đuổi theo Diêm Tổ?

“Ngươi thường xuyên bị bọn họ truy?” Vu Hoan đột nhiên nảy ra một vấn đề.

Diêm Tổ sùng sốt trong chớp lát, mới rung rung gật đầu, “Đúng đúng... Bằng không ta cũng chạy không nhanh như vậy...”

Từ ngày hấn biến thành quý, hấn liền không thể hiểu được bị kẻ khác truy đuổi...

“Trên người ngươi... Có đồ vật tương đối đặc biệt gì không?” Quý tu tuy rằng thích cắn nuốt quý tu tu vi thấp, nhưng sẽ không xuất hiện loại chuyện quý tu hoàn toàn xa lạ cùng nhau truy một con quý...

Đặc biệt?

Diêm Tổ nghiêng đầu, nhấp môi tự hỏi, lại ở trên người mình sờ soạng một vòng, cuối cùng lắc đầu, “Không...”

Vu Hoan nhú mày, không có?

Không có bọn họ đuổi theo ngươi làm cái rắm à?

Chẳng nhẽ xem hấn lớn lên tương đối ngon miệng, muốn ăn sao?

“Thật... Không có...” Diêm Tổ nhỏ giọng nhắc lại, ánh mắt tổ tông nhìn hấn thật đáng sợ!

“Ngươi chờ, ta đi qua hỏi một chút.” Vu Hoan trấn an vỗ đầu Diêm Tổ, sau đó đi nhanh hướng quý tu bên kia.

Diêm Tổ ở phía sau cảm động đến mơ màng hồ đồ, tổ tông đối với hấn thật tốt quá, hấn phải hảo hảo báo đáp tổ tông.

Ngô... Nhưng mà hấn sẽ không đánh nhau, kia muốn báo đáp như thế nào?

Diêm Tổ rồi rầm dùng tay chống cằm, tự hỏi nên báo đáp Vu Hoan như thế nào.

Mà Vu Hoan đã chạy tới trước mấy tên quý tạo mặt kia, đến gần mới phát hiện, số lượng so với nàng từ xa xa nhìn còn muốn nhiều hơn, ít nhất có mười mấy tên...

Thứ này là đem quý tu toàn thành đều hấp dẫn lại đây sao?

Những quý tu đó nhìn thấy Diêm Tổ cùng Vu Hoan giao lưu, thấy nàng đến gần, đều là đề phòng lui lại.

Nữ tử này giống như có thể nhìn được bọn họ...

Trên người nàng còn có cổ hơi thở làm cho bọn họ kiêng kị...

Quý tu cấp bậc nghiêm ngặt, chia làm bảy cấp bậc, Tiểu quý, Âm quý, Quý tướng, Quý Vương, Quý tôn, Quý thánh, Quý tiên.

Nơi này thấp nhất là âm quý, tối cao chính là Quý Vương. Bọn họ lại đồng thời từ trên người nữ tử kia cảm nhận được một cổ áp bách, quá quý dị.

“Các ngươi đuổi theo hắn làm gì?” Vu Hoan khoanh tay trước ngực, bản mặt đại gia trung đến thông thuận mười phần.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Đây là người sao?

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Chúng quý tu: “...” Ngươi kiêu ngạo như vậy người nhà ngươi biết không?

Quý tu nhất trí lui về sau một khoảng cách, trong đó có một con phản ứng chậm, đã bị cô lập ra.

Vu Hoan nhướng mày, “Ngươi nguyên ý nói cho ta? Nói đi, nói đúng, sẽ tha cho nhóm ngươi, nói không đúng... Liền giết các ngươi...”

Quý tu không phải người, giết hắn là không đáng ngại đi?

Bị cô lập quý tu về mặt ngạc nhiên, vốn khuôn mặt tái nhợt càng thêm tái nhợt, run run giọng nói nói: “Ta... Ta ta ta...”

Vu Hoan hắc tuyến, chỉ là bảo hắn nói một câu, cần thiết run đến lợi hại như vậy sao?

Nàng còn chưa có xuống tay đâu?

“Ngươi, đúng chính là ngươi, ngươi tới nói.” Vu Hoan có điểm nôn nóng.

Mồ quý bị điểm danh vẫn thực trấn định như cũ, chỉ là thân mình đồng dạng run run đến lợi hại.

Vu Hoan nhíu mày, một cái mắt lạnh trừng qua, con quý tu kia trực tiếp xụi lơ trên mặt đất, “Bầm... Bầm đại nhân, là tên quý kia... là trên người vị công tử kia có một cổ hơi thở làm chúng ta cảm thấy thực mê người, cho nên mới... Đi theo hắn.”

Vu Hoan tiến lên vài bước, quý tu bốn phía rầm một cái tản ra, lưu lại quý tu kia xụi lơ trên mặt đất.

“Đại... Đại nhân, lời ta nói đều là nói thật, ngươi đừng giết ta!”

Vu Hoan ngồi xổm xuống, lời kéo cổ áo quý tu, cường bách hắn ngẩng đầu, “Ngươi trên mặt như thế nào không có biểu tình?” Mẹ nó biểu hiện trấn định đến như vậy, lại run lợi hại như vậy là có bệnh à?

Quý tu: “...” Ai? Trọng điểm như thế nào không đúng a? “Ta... Ta từ khi sinh ra liền không có biểu tình...”

Vu Hoan thử nheo nheo khuôn mặt quý tu kia, xúc cảm khá tốt, cũng mặc kệ nàng niết như thế nào, đều sẽ nháy mắt khôi phục bộ mặt vô biểu tình.

Lại một cái mặt than? Còn là trời sinh?

Vu Hoan buông quý tu kia, ôm đầu gối nhìn hắn, “Ngươi vừa rồi nói trên người hắn có cổ hơi thở mê người? Là cái hơi thở gì?” Mê người có thể sử dụng ở chỗ này? Quý tu chỉ số thông minh thật khó mà nói a.

Quý tu tan nát cõi lòng, phương thức vị đại nhân này hỏi chuyện như thế nào lại đặc biệt như vậy a!

“Không biết...” Quý tu rút đầu, hắn cũng không muốn trả lời không biết, nhưng là hắn thật sự không biết.

Cái loại hơi thở này, làm hắn cảm thấy rất quen thuộc, rất muốn...

“Không biết? Ân?” Vu Hoan ngữ điệu mềm đến giống như muốn hòa vào không khí, ai ngờ giây tiếp theo đột nhiên cất cao âm lượng, “Không biết sao ngươi đuổi theo hắn? Cũng không sợ hắn luyện tà thuật gì, chuyên môn hấp dẫn kẻ ngu ngốc như các ngươi, sau đó đem các ngươi cắn nuốt?”

Chúng quý tu: “...” Nói rất có đạo lý, bọn họ thế nhưng không còn lời gì để nói.

Nhóm quý tu an tĩnh một lát, sau đó xao động lên.

“Đại nhân... Ngài nói chính là thật sự?” Có người hoài nghi.

Vu Hoan ngồi xồm như cũ, ngửa đầu nhìn bọn họ có chút không quen, “Các ngươi ngồi xồm xuống.”

Chúng quý liếc nhau, bất quá cảm giác được trên người Vu Hoan tỏa ra áp bách, vẫn là không dám phản kháng.

Ưu thế lớn nhất quý tu so với người chính là thức thời, khi biết đối phương so với chính mình cường đại hơn, phản ứng đầu tiên đều là chạy.

Chính là rõ ràng lúc này bọn họ không thể chạy, cho nên chúng quý tu thực nghe lời ngồi xồm xuống, làm thành một vòng tròn.

“Đại nhân? Ngài vừa rồi nói...”

“Giả.” Vu Hoan trợn trắng mắt, mấy quý tu này thật đúng là dễ lừa, “Ngươi nhìn xem chỉ số thông minh của các ngươi, gặp được một cái kỹ nữ tâm cơ, chắc chắn là toàn quân bị diệt.”

Chúng quý tu xấu hổ, “...” Bọn họ hẳn là không có ngu như đại nhân nói đi?

Vu Hoan cũng mặc kệ bọn họ suy nghĩ cái gì, chỉ chỉ phía sau, “Con quý kia là ta che chở, các ngươi dám ở truy hấn, ta cam đoan sẽ cho các ngươi kiến thức một trăm linh một loại cách chết của quý tu.”

Mặt chúng quý tu đều xoát một cái trắng đến trong suốt, ừ, còn có một con kiên quyết mặt không đổi sắc, chính là thân mình run run đến lợi hại...

Lời nói tàn nhẫn bọn họ nghe xong không ít, chính là để cho bọn họ nghe đến những lời này, đáy lòng liền sinh ra ý niệm không thể kháng cự như vậy vẫn là lần đầu.

Đây là người sao?

“Cút đi.” Vu Hoan đứng dậy.

Được đại xá, chúng quý nháy mắt liền chạy trốn không còn một mống, còn lưu lại, nói không chừng liền mất mạng ở chỗ này.

Ai nói nhân loại thực ngu? Nhân loại rõ ràng thật đáng sợ!

“Tổ tông... Ngươi thật là lợi hại...” Diêm Tổ thật cẩn thận bay tới bên người Vu Hoan, từ thân đến tâm đều là sùng bái.

“Hò... Là ngươi quá ngu.” Vu Hoan hướng Diêm Tổ liếc mắt một cái, “Ngươi xác định trên người không có đồ vật kỳ quái gì? Ta có thể giúp ngươi một lần, không có khả năng giúp ngươi lần thứ hai, hảo hảo ngẫm lại, có đồ vật kỳ quái gì không?”

Loại quý tu này, bị người ta coi là tà tu không phải chỉ là bịa đặt. Bọn họ ngay từ đầu có lẽ đều là thiện lương, nhưng về sau thăng cấp càng ngày càng khó. Tài nguyên quá ít, cường thủ hào đoạt, cắn nuốt quý tu, liền thành quy tắc bắt buộc của quý tu.

Diêm Tổ lâm vào trầm tư, ở trong đầu kiểm lại những chuyện xảy ra trong những năm mình trở thành quý tu.

Hắn mỗi ngày làm nhiều nhất là tránh né quý tu, cũng không gặp được chuyện kỳ quái gì...

Cuối cùng Diêm Tổ vẫn lắc đầu, hẳn thật sự không biết trên người chính mình có cái gì.

“Ngươi đang cùng con quý kia nói cái gì?” Linh La kỳ quái nhìn Vu Hoan, một câu cũng nghe không hiểu.

Vu Hoan nhìn Linh La liếc mắt một cái, không hề có ý tứ trả lời, quả nhiên loli này chỉ có thời điểm đánh nhau mới thuận mắt.

“Tổ tông... Ta...”

“Việc ta giao ngươi làm tốt chưa?” Chuyện nhỏ này mà làm không xong, nàng sẽ suy xét trước tiên giết chết tiểu quý này.

“Làm... Làm tốt... Hiện tại Phong Tuyết thành đều rối loạn.” Diêm Tổ liên tục gật đầu.

Vu Hoan từ tự thuật đứt quãng của Diêm Tổ, mới phát hiện mình thế nhưng rời đi ba ngày.

Tin tức Thần Khí vừa ra, quả nhiên tất cả mọi người đều điên cuồng, ngay từ đầu những người này chỉ biết là Thần Khí ở Phong Tuyết thành, cho nên ở trong thành tìm lung tung.

Sau lại có người có được tin tức, Thần Khí ở Phong gia, vì thế những người này bắt đầu điên cuồng công kích Phong gia.

Phong Vân vốn bị trọng thương, căn bản không ngăn cản được thời gian dài, cuối cùng thỉnh ra Phong gia Thiên Tôn đỉnh lão tổ, lúc này mới xem như bảo vệ được Phong gia.

“Ta nghe... Nghe nói người Bách Lý gia trở về gọi thêm người, phỏng chừng... Chiều nay liền sẽ đến, Phong gia chết... Chết chắc rồi.”

“Thất phu vô tội hoài bích có tội, có người muốn mượn chuyện này diệt Phong gia.” Phải làm như vậy, chỉ có Hứa Bác.

“Phong gia? Phong gia nào?” Linh La đột nhiên xen vào, vẻ mặt tò mò, “Là Tây Lăng Phong gia sao?”

Vu Hoan nhú mày, Tây Lăng Phong gia?

Loli, người rốt cuộc ở không gian kia bị đóng bao lâu?

“Tây Lăng đã sớm tại ngàn năm trước không còn tồn tại...” Vu Hoan dừng một chút, “Bất quá tính lên, Phong Tuyết thành hẳn là kinh đô Tây Lăng đế quốc trước đây.”

Tây Lăng đế quốc hủy diệt không ai rõ ràng là chuyện như thế nào, hoàng thất vô cơ tử vong, gia tộc thịnh cực nhất thời biến mất không để lại dấu vết.

Thật giống như, cả đế quốc cường đại, trong một đêm liền sụp đổ.

“A?” Linh La ngây người, nàng ở không gian kia ngây người lâu như vậy sao? Thời điểm nàng đi vào, Tây Lăng đế quốc đúng là thời điểm cường thịnh nhất...

Vu Hoan đối với Tây Lăng đế quốc không phải thực hiểu biết, lúc ấy, nàng giống như đang bị trấn hồn ở trên đại lục, sau đó là từ một ít quý tu gián đoạn đứt quãng kể mà biết một ít việc.

Nổi tiếng nhất chính là hai gia tộc lúc đó, một cái là Phong gia, nghe đồn gia tộc này am hiểu đúc khí. Càng khoa trương hơn chính là, người của gia tộc truyền thuyết này có thể luyện chế Thần Khí.

Còn có một cái là Lục gia, Lục gia đồng dạng nhờ đúc khí mà nổi tiếng, chuyện về Lục gia nghe đồn tương đối ít, chỉ biết là gia tộc có thể cùng Phong gia so sánh.

Nếu Phong gia hiện tại là Phong gia lúc trước của Tây Lăng đế quốc lưu lại, như vậy Lục gia đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Nuôi một tiểu loli làm sủng vật

Edit: Clover110

Thần khí trên tay Phong Khuynh Dao xuất hiện như thế nào nàng vẫn không nghĩ ra, nếu là vì lý do đó, có lẽ còn có thể giải thích được một hai, có lẽ Thần khí này vẫn luôn ở tại Phong gia...

Nhưng mà Phong Khuynh Dao đã phạm vào khế ước...

“Người đã biết cái gì?” Vu Hoan quay sang hỏi Linh La.

Cuối cùng cũng thấy mình có chút tác dụng, Linh La tức khắc mi mắt cong cong cười rộ lên.

Nhưng khi nàng chuẩn bị mở miệng, nàng lại sực nhớ, mình chỉ biết đến thời Phong gia với Lục gia cường thịnh mà thôi. Mấy chuyện khác, nàng không hề biết a...

Ngô... nàng là không biết nhiều chuyện về Phong gia, nhưng chuyện về Lục gia nàng biết nha!

Linh La chỉ vào bên trong gác mái hoang vu ở phía sau bọn họ “Đó chính là Lục gia, tổ tiên Lục gia lúc trước không biết tìm được đạo Kinh Tà ở đâu. Nhưng đạo Kinh Tà lại cự tuyệt cùng người Lục gia khế ước, một đời lại một đời truyền xuống, chưa có đời con cháu nào của Lục gia có thể khế ước nó. Vì thế có người nảy sinh tham lam, ta nhớ rõ tên người đó... hình như tên là... Lục Minh, đúng, chính là Lục Minh.”

“Hắn là thiên tài nổi danh nhất của Lục gia, nhưng là vẫn không nhận được khế ước từ đạo Kinh Tà. Không biết hắn nghe ai nói về ma khí tà thuật, liền muốn luyện hóa Thần Khí đạo Kinh Tà thành ma khí.”

“Lúc ta nhìn thấy đao Kinh Tà, Lục Minh đều đã chuẩn bị sẵn sàng luyện hóa nó, chỉ kém một bước cuối cùng. Những người bên cạnh hẳn đều rất lợi hại. Vậy nên, ta quyết định phong kín không gian đó.”

Linh La nói xong liền trưng một bộ cầu khích lệ.

Vu Hoan đen mặt, nói toàn những thứ vô nghĩa! Trọng điểm chưa đủ động một chút nào!

Lục Minh làm cách nào đoạt được đến đao Kinh Tà?

Sao Lục Minh lại biết được phương pháp luyện hóa đao Kinh Tà? Với lại sao hẳn có thể kêu gọi được nhiều người như thế?

Thật nhiều người trên đại lục này biến mất, không lẽ không có người hoài nghi sao?

Lục Gia là một đại gia tộc, lúc đó Lục Minh còn chưa phải là gia chủ đúng không? Hẳn làm ra những việc như vậy, người Lục gia không ngăn cản sao?

Việc này có liên quan đến việc Tây Lăng đế quốc bị hủy diệt không?

Aiiii, thật mệt tâm nha.

“Có.” Trước mắt Vu Hoan hiện lên vài chữ to màu đen, một lúc sau, lại hiện lên hàng chữ mới “Đao Kinh Tà nói.”

Vu Hoan quay đầu nhìn đao Kinh Tà đang dựa sát vào Thiên Nguyệt Kiếm. Đương sự không phải đang ở chỗ này sao? Nàng cần gì cái tên bị nhốt hơn ngàn năm kia?

Không đúng, chuyện này không có liên hệ với Ly hồn thạch, đao Kinh Tà cũng đã lấy được, những chuyện khác không liên quan đến nàng!

Vu Hoan suy nghĩ như vậy liền ôm Thiên Nguyệt Kiếm vào trong ngực, đi về phía trước.

Đao Kinh Tà mất chỗ dựa, rơi xuống đất kêu “Bang” một tiếng, bụi phủ đầy thân.

Uy uy, dù gì nó cũng là Thần Khí, tôn trọng nó một xíu đi được không a!

Linh La tốt tính nhặt đao Kinh Tà lên, vác lên vai, tung tăng chạy ở phía sau Vu Hoan.

Một tiểu loli xiêm y đỏ hồng vác một thanh đại đao, cái hình ảnh này, thật khiến Diêm Tổ không dám nhìn, che lại hai mắt lác lác đầu.

“Ngươi nói đi liền đi a? Aii, chúng ta đi đâu? Ngươi không cần đao Kinh Tà sao? Ta có thể lấy nó làm tín vật đính ước với mỹ nhân khác không?”

Thân hình Vu Hoan chợt dừng lại, xoay người, đoạt lấy đao Kinh Tà, trừng mắt nhìn Linh La “Ồ đó mà nói lung tung liền đưa ngươi đi làm tức phụ cho Diêm Tổ!”

“...” Linh La che lại miệng, Diêm Tổ là ai nha? Soái không? Thật muốn thấy mặt aaa!!!

Nhưng mà nếu đi làm tức phụ người khác, người ta liền không thể nói chuyện yêu đương cùng mỹ nhân, không muốn không muốn.

Về mặt Diêm Tổ hoảng sợ, vội vàng cách xa Vu Hoan với Linh La. Hắn mới không cần lấy một tiểu loli cả thân đỏ như tằm từ trong huyết đi ra làm tức phụ của mình a.

Trở lại địa phương có người, Vu Hoan mới thở phào nhẹ nhõm, quét mắt nhìn hai cái đuôi phía sau, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ làm sao bỏ lại hai người bọn họ.

Diêm Tổ thì đơn giản, dù sao cũng là một con quỷ, người khác không thể nhìn thấy hắn.

Nhưng mà tiểu loli này thì khó khăn, toàn thân từ đầu đến chân trừ bỏ làn da cùng lông mày, toàn bộ tất cả đều là màu đỏ.

Này nếu bỏ lại trong đám người, chắc chắn bị người ta điên cuồng tranh giành!

Vì cái gì ư?

Ngươi thấy qua nhân loại có ngoại hình như vậy bao giờ chưa?

Ờ ờ ờ! Chỉ có thú tộc mới có ngoại hình như vậy thôi a.

Một tiểu loli bị nhận thành thú hình người, đó không phải trực tiếp khai mào tranh đấu sao?

Nàng không muốn mình bị bắn một thân đầy máu nha.

“Tiểu Hoan Hoan, ngươi đang nhìn gì thế? Nhìn chằm chằm cái lều bên kia đến 15 phút rồi, ta đâu có thấy bên trong có mỹ nhân a?” Linh La khiêng đao

Kính Tà, đi vòng quanh Vu Hoan vài vòng, về mặt ngây thơ cùng vô tội.

Tiểu Hoan Hoan là cái quỷ gì?!!

Vì sao cái tên này nghe quen quen như vậy?

Đừng đặt mấy cái nhũ danh bậy bạ cho nàng uy uy!!!

“Gọi ta Vu Hoan!” Tiểu Hoan Hoan, nghe thật ghê tởm.

“Không được, Tiểu Hoan Hoan nghe có vẻ thân thiết hơn, chứng minh quan hệ chúng ta thân thiết.” Linh La không chút suy nghĩ, nhanh chóng cự tuyệt Vu Hoan, còn lý lẽ hùng hồn thuyết phục nàng.

Vu Hoan: “...” Ai muốn thân thiết với một tiểu loli chứ?

Vu Hoan đỡ trán, tiểu loli này là quyết tâm đi theo nàng đây, phỏng chừng thoát khỏi tiểu loli này, tỷ lệ thành công là rất thấp.

Thôi, xem như dưỡng một con sủng vật đi.

Vu Hoan đề nghị Linh La đang không ngừng quay vòng vòng, vò vò một nhúm tóc màu đỏ nói “Biến tóc thành màu đen, đôi mắt cũng biến thành màu đen, biết không?”

Con người hồng như đá quý của Linh La tràn đầy sự khó hiểu, túm lọn vớ màu đỏ của mình xoay xoay “Tại sao? Ta như vậy không đẹp sao?”

Vu Hoan xấu hổ, người mà nhìn thấy một người một thân đều màu hồng, người đầu tiên nghĩ đến là cái gì?

Tuyệt đối là linh thú a.

“Khó coi, quá xấu!” Vu Hoan ra vẻ nghiêm túc gật gật đầu.

“Thật sao?” Linh La cúi cúi đầu xem lọn vớ của mình, tựa hồ như đang suy nghĩ rồi rầm, một hồi mới ngẩng đầu lên hỏi “Còn như thế này thì sao?”

Thân thể mảnh khảnh nhanh chóng thu nhỏ lại, vừa rồi là một đại thiếu nữ, chớp mắt liền biến thành một tiểu loli 5, 6 tuổi.

Quá thật là đủ rồi!

Vu Hoan không biết sử dụng cách biểu đạt ngôn ngữ nào để Linh La hiểu, vì vậy, nàng đơn giản im lặng, lấy áo khoác màu tím trên người mình xuống, choàng kín Linh La lại.

“Không muốn chết thì đừng lấy xuống nó!” Thấy Linh La muốn xả áo khoác ra, Vu Hoan uy hiếp nói.

Tay Linh La dừng lại một chút, ừ ừ khua lấy áo choàng bao bản thân lại kỹ càng, xiêm y tự động điều chỉnh vừa khít với thân thể nàng, bộ phận dư thừa liền biến thành mũ...

Đúng là xiêm y tiện lợi nha...

Vu Hoan đau lòng muốn chết, tiểu nhân trong đáy lòng tát lấy tát để, ai kêu tay người tiện!!

Mà Dung Chiêu thấy hết mọi chuyện, cũng hung hăng trườ trườ khóe miệng. Các người cứ tự nhiên đòi xiêm y tới, đòi xiêm y đi, có nghĩ đến cảm nhận của chủ nhân xiêm y không?

Người vui vẻ nhất lại là Linh La, nàng cười tươi nói “Tiểu Hoan Hoan, quần áo này cao cấp quá a, thật xinh đẹp, ta thật thích, cảm ơn người.”

Phần váy từ eo trở xuống phân thành bốn tầng, cùng rủ xuống. Nhan sắc không đậm lắm, lọn vớ màu đỏ cuối cùng như ẩn như hiện, trông rất đẹp.

Vu Hoan hít một hơi thật sâu, thôi, dù sao cũng không phải áo của nàng.

An ủi bản thân một phen xong, Vu Hoan liền không cảm thấy đau lòng nữa.

Từ địa phương tương đối ít người, nàng mang theo Linh La về tới Chủ thành trong Phong Tuyết thành.

Ngay khi Vu Hoan tiến vào Chủ thành, Diêm Tổ liền chạy đi đâu không rõ, Vu Hoan cũng lười tìm hắn. Dù sao nói về khoản trốn với chạy thì không ai bằng hắn.

Trên người Vu Hoan chỉ có lọn vớ xanh biếc, gió lạnh thổi từ ống tay áo thổi thẳng vào bên trong thân thể nàng.

“Dung Chiêu, đưa tiền.” Lạnh quá, nàng cần mua quần áo a.

Mấy cái linh thạch bỗng dung xuất hiện trước mặt Vu Hoan, Vu Hoan nhanh chóng chớp lấy, chạy về phía tiệm quần áo cách đó không xa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Mỹ nhân chúng ta yêu nhau đi!

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Tiệm quần áo không lớn, nhưng bên trong quần áo rất nhiều, Vu Hoan tùy tiện chọn một bộ nhìn thuận mắt, trực tiếp đổi xong mới đi ra.

Đối với kiểu dáng nàng không thể nào chọn, mấu chốt để giữ ấm, trên người nàng mặc là bộ ấm áp nhất của cửa hàng này.

“Công tử, người chậm một chút, Phong Tuyết thành cũng không biết sao lại thế này, lạnh như vậy...” Rèm cửa bị người đẩy ra, một thiếu niên tiên tiến tới, về mặt bất mãn.

“Người ít nói vài câu, đã nhiều ngày Phong Tuyết thành không yên ổn rồi.” Ngoài cửa có một thân ảnh cao gầy thông thả tiến vào.

Vu Hoan đang chuẩn bị ra cửa, lúc này có người tiến vào, nàng chỉ có thể đứng ở một bên, nghe được thanh âm, nàng hơi hơi ghé mắt...

Còn không có thấy rõ, loli nào đó đã trực tiếp xông tới.

“Mỹ nhân, người thật xinh đẹp, chúng ta yêu nhau đi!” Không cao đến hông người ta tiểu loli liền ôm đùi đối phương, ngửa đầu, dùng đôi mắt ngập nước biểu đạt yêu thích của mình đối với mỹ nhân.

Vu Hoan đầu đầu thờ dài, đánh giá đối phương, trừ bỏ thân xiêm y cấp bậc tương đối cao, Vu Hoan cái gì cũng không nhìn ra.

“Hải tử nơi nào tới, mau thả công tử nhà ta ra.” Thiếu niên đen mặt lôi kéo Linh La, “Còn nhỏ liền nói ra loại lời lẽ không biết xấu hổ này, thả trường thành còn đỡ, mau buông ra.”

Vu Hoan gạt đầu tỏ vẻ công nhận, đúng vậy, không biết xấu hổ.

Chính là nàng đã trưởng thành a!

Chỉ là... Ân, hiện tại là một hải tử...

“Người làm gì, quý xấu xí, buông ta ra.” Linh La buông một bàn tay liễu mạng chụp đánh thiếu niên kia, một cái tay khác lại đem đùi ôm đến gât gao.

Quý xấu xí thiếu niên: “...” Hắn tốt xấu gì cũng coi như là thiếu niên thanh tuấn, lại bị một cái tiểu hải tử kêu thành quý xấu xí, không thể nhẫn được!

Vì thế một lớn một nhỏ bắt đầu lôi kéo nhau.

Vu Hoan có chút nhìn không nổi, nàng nhìn hai thanh kiếm trong lòng ngực mình, vỗ nhẹ Thiên Khuyết Kiếm. Thiên Khuyết Kiếm run lên, không biết cùng Kinh Tà đao giao lưu cái gì, sau đó hai thanh kiếm liền biến mất ở trong không khí.

Lực chú ý của mọi người đều ở trên người Linh La cùng thiếu niên kia, duy nhất chú ý tới động tác của Vu Hoan chính là vị chủ nhân bị Linh La ôm đùi.

Đó là một nam tử rất trẻ tuổi, trên người mặc một kiện hoa phục màu nguyệt bạch, bên hông đeo một miếng ngọc bội.

Mặt mày ôn hòa, khí chất ôn nhuận, như một thư sinh tài tử đi ra từ trong họa.

Hắn nhìn thấy tiểu hải tử này là từ bên người nữ tử kia xông lại đây, chính là nữ tử kia giống như một chút cũng không để bụng, nhìn bên này giống như đang xem diễn.

Thẳng đến khi nàng vỗ nhẹ xuống một thanh kiếm, hắn mới phát hiện trong tay nàng thế nhưng ôm hai thanh binh khí nhìn qua không hề tầm thường.

Càng làm cho hắn kinh ngạc chính là, hai thanh binh khí kia đột nhiên biến mất trong tầm mắt. Nhưng mà hắn có thể cảm giác được, hai thanh binh khí kia vẫn còn ở nơi này, chỉ là nhìn không thấy...

Binh khí tự động ẩn hình, ít nhất là Tiên Khí.

“Tránh ra, đừng chạm vào ta.”

Linh La mang theo thanh âm khóc nức nở đánh gãy suy nghĩ sâu xa của nam tử, hấn đuối tay ngăn cản thiếu niên kia.

“Công tử, nàng...” Thiếu niên có chút không phục, tiểu hài tử chết tiệt này sức lực như thế nào lớn như vậy!

Nam tử khẽ cười một tiếng, “Được rồi, chẳng qua là một tiểu hài tử thôi.” Hấn chậm rãi ngồi xỏm xuống, cùng Linh La nhìn thẳng, “Tiểu cô nương, người nhà ngươi đâu?”

Linh La vươn ra hai chỉ móng vuốt nhỏ, ôm mặt nam tử ‘bep’ một cái hôn xuống.

“Mỹ nhân, hương vị trên người của ngươi thật dễ chịu.” Hôn xong, lại ôm cổ người ta trực tiếp cọ cọ lên.

Này một loạt động tác phát sinh quá nhanh, ngay cả nam tử cũng chưa phản ứng kịp.

Tiểu thân mình mềm mại ở trong lòng ngực mình cọ cọ, tâm nam tử nháy mắt liền mềm.

Vu Hoan che mặt, chuẩn bị ly khai, loli mắt mặt xấu hổ như vậy, nàng mới không quen biết.

“Cô nương.” Mắt thấy muốn đi ra cửa, nam tử đột nhiên đứng dậy gọi Vu Hoan lại.

Vu Hoan quay đầu, lại một trận hắc tuyến, Linh La đã được hấn ôm vào trong ngực, người sau về mặt thỏa mãn dùng sức cọ khuôn mặt nam tử.

“...” Sau này vị công tử này nếu mà biết chính mình ôm một cái loli không biết bao nhiêu tuổi, còn có thể bình tĩnh như vậy sao?

“Cô nương, này...” Nam tử chỉ chỉ tiểu nhân trong lòng ngực mình.

“Ta không quen biết nàng.” Vu Hoan trực tiếp phủ nhận, “Công tử thích liền tặng cho ngươi, tái kiến.”

Nam tử sắc mặt cứng đờ, không quen biết ngươi còn dám tùy tiện đưa?

“Tiểu Hoan Hoan, Tiểu Hoan Hoan.” Linh La thấy Vu Hoan thật sự muốn đi, đột nhiên buông mỹ nhân ra, hướng tới nàng chạy chậm qua, “Từ từ, ta, ta không cần mỹ nhân.”

Mỹ nhân tùy tiện nơi nào cũng có, nhưng là Tiểu Hoan Hoan chỉ có một, không thể ném!

Mồ mỹ nhân bị vứt bỏ: “...” Như thế nào cảm giác chính mình bị đùa giỡn?

Ra khỏi tiệm quần áo, Vu Hoan hung hăng trừng mắt nhìn Linh La, nam tử kia vừa thấy liền biết không phải người thường, loli chết tiệt này cũng dám nhào lên.

Cũng may đối phương tính tình tốt, nếu là tính tình không tốt, còn không phải được xem biểu diễn trực tiếp xé đôi loli?

Vì phòng

ngừa Linh La ở trên đường cái lôi kéo người thô lỗ, Vu Hoan thực quyết đoán đem Dung Chiêu phóng ra.

“Di, Tiểu Hoan Hoan, ngươi không phải nói hấn đã chết sao?” Linh La dẫu miệng nhìn Dung Chiêu lãnh đạm lạnh nhạt, rất bất mãn, “Ngươi mau để hấn trở về, ta không thích cùng người chết đứng chung một chỗ.”

Mẹ nó, lúc trước là ai lay người ta, muốn yêu đương?

Thật là đủ rồi!

“Ta có thể đánh chết nàng không?” Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Dung Chiêu.

Dung Chiêu cân nhắc một lúc, đề lại Vu Hoan táo bạo, nhàn nhạt nói: “Ta tới.”

Có thể làm Dung Chiêu đều không thể chịu đựng nổi, đủ để chứng minh loli này có bao nhiêu làm người ta ghét.

Linh La tựa hồ nhận thấy được Vu Hoan cùng Dung Chiêu đối với mình không có hảo ý, đột nhiên nhảy dựng lên đánh vào trong không khí một trào, ‘ong’ một tiếng, Kinh Tà đao liền từ trong không khí hiện lộ ra.

“Muốn đánh nhau sao? Ta không sợ ngươi.” Linh La đem Kinh Tà đao so với thân thể chính mình còn lớn hơn vung một lượt, về mặt thấy chết không sờn.

Vu Hoan hắc tuyến, về mặt thấy chết không sờn kia là cái quỷ gì!

“Người thấy được Kinh Tà đao?” Dung Chiêu ngữ điệu lãnh ngạnh nhiều hơn một tia tìm tòi nghiên cứu.

Kinh Tà đao cũng không có cùng năng lực ước, năng vì cái gì có thể nhìn thấy Kinh Tà đao?

“Đương nhiên.” Linh La đương nhiên trả lời.

“Mau xem, trong tay tiểu hài tử kia ôm là đao gì? Hơi thở thật thuần khiết...”

“Ta vừa rồi nhìn thấy là tiểu hài kia từ trong không khí lấy ra... Có thể ẩn hình, là Tiên Khí!”

“Tiên Khí? Thiệt hay giả, ở nơi nào?”

Đám người đột nhiên xao động lên, Vu Hoan nhanh chóng đem Kinh Tà đao đoạt tới, xách theo Linh La liền bắt đầu chạy.

Vu Hoan vừa chạy, người phía sau liền bắt đầu truy.

Gần đây lan truyền đến ồn ào huyền ảo chuyện Thần Khí xuất hiện, không nghĩ rằng ở trên đường cái lại thấy được Tiên Khí, vận khí này quả thực chính là tốt đến bạo a.

Không chiếm được Thần Khí, đoạt được một thanh Tiên Khí cũng đã có thể xưng bá một phương.

“Ở phía trước, mau đuổi theo, a a, sai rồi bên kia bên kia...”

“Bên này, ở chỗ này, mau lấp kín bọn họ.”

“Phía trước, ở phía trước...”

Phong Tuyết thành đột nhiên hỗn loạn lên, người biết chuyện tranh nhau đuổi, người không biết cũng đi theo truy.

Những người này đều là nghe được tiếng gió, tới Phong Tuyết thành để đoạt Thần Khí, trên đường cái đột nhiên thấy một đám người chạy như điên, bọn họ không truy mới là lạ!

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Nhóm chúng ta bị người ăn

Edit: Clover110

Vu Hoan vẫn bị người cản lại, trong hẻm không lớn không nhỏ, bao vây năng đến ba tầng người, chặt như nêm cối.

Tất cả đều tham lam nhìn chăm chăm vào đao Kinh Tà trong tay Vu Hoan.

“Tiểu cô nương, ngoan ngoãn giao ra thanh đao đó, chúng ta sẽ bỏ qua cho các ngươi.” Có người lớn tiếng nói.

“Các ngươi tính toán như thế nào sau khi ta giao đao? Các ngươi nhiều người như vậy, làm sao mà chia?” Một món Thần Khí mà vỡ thành mấy mảnh thì xem như là bỏ đi rồi.

“Đây là chuyện của chúng ta, ngươi chỉ cần giao nó ra là được.” Hiển nhiên có người rất thành thạo việc chia chác này, không lo lắng một chút nào.

Thấy có người lên tiếng, mấy người khác cũng phụ họa theo.

“Vì một phen binh khí mà mất đi tính mạng, như vậy không đáng. Không suy nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên suy nghĩ cho muối muối của mình a!”

Muối muối?

Hô, có một muối muối như vậy, năng thật xui xẻo tám kiếp!

“Nếu ta nói ‘Không’ thì sao?” Nghĩ năng là tiểu cô nương nên dễ khi dễ sao?

“Vậy đừng trách chúng ta không thương hương tiếc ngọc!”

“Nha đầu này nhan sắc không tệ, lát nữa giữ năng lại vui đùa một phen cũng không tồi.” Trong đám người vang lên một trận cười đáng khinh.

Sắc mặt Dung Chiêu âm trầm thêm vài phần, con ngươi bình tĩnh như băng sương ngưng kết, từng trận hàn ý từ người hắn tản ra.

Dung Chiêu thu liễm khí thế của bản thân, liền dễ dàng khiến người khác xem thường hắn. Hiện tại, hắn lại đem khí thế phóng ra, mọi người liền cảm giác bản thân như bị núi đè, ngực không thở nổi.

Lúc này bọn họ mới phát hiện, người nam tử vẫn luôn bảo trì trầm mặc kia, khuôn mặt của hắn đẹp đến kinh diễm.

“Ngươi là ai?”

Có người gan lớn tiến lên hỏi.

Người như vậy, sao trước giờ trên đại lục chưa nghe nói đến?

“Loli, đến lúc đánh nhau rồi.” Vu Hoan nhét đao Kinh Tà vào tay Linh La, trong tiếng nói mềm mại mang theo một tia hàn ý.

“A? Tại sao nha, bọn họ lại không có ý đánh ta...” Linh La cầm lấy đao Kinh Tà, vẻ mặt mê mang hỏi.

Đột nhiên Vu Hoan ngưng tụ một đạo linh lực đánh về phía đám người, đám người bên kia cơ hồ là phản xạ có điều kiện đánh trả lại vài đạo linh lực.

Vu Hoan lui lại phía sau vài bước, vài đạo linh lực kia đánh thẳng về phía Linh La.

“Cái này còn không phải là đánh ngươi sao?” Vu Hoan cười tùm tùm ở phía sau.

Mọi người ở phía đối diện đen mặt, rõ ràng là người ra tay trước nha.

Linh La lấy đao Kinh Tà ra, ngăn vài đạo linh lực kia, khuôn mặt loli nhanh chóng trầm xuống.

Một cỗ khí thế khiến mọi người sợ hãi phát ra từ trên người nàng, đột nhiên có tiếng sấm nổ vang trên bầu trời. Mọi người còn đang ngơ ngác, vài đạo tia chớp màu tím không hề báo trước bổ từ trên trời xuống.

Người chạy mau còn đỡ, người chạy chậm bị đánh ngay tại chỗ.

Mấy tia chớp này cũng không phải tia chớp bình thường, đây là đao Kinh Tà đưa Cửu Thiên Kiếp lôi đến a.

Ngoại trừ lôi Cửu Trọng tử sắc ra, lôi Cửu Trọng Thiên là lợi hại nhất. Bị đánh trúng, không chết cũng tàn.

Tia chớp đánh liên tục, trúng một đám người, hiện tại những người đó đều nhìn ba người Vu Hoan như quái vật.

Bình khí cấp Tiên Khí có thể gọi đến lôi, thật mạnh, rất muốn có nó!

Nhưng là hiện tại bọn họ mạng còn không giữ nổi, muốn cái rắm a, nhanh chóng chạy trốn đi!

Vu Hoan nhận ra mấy tia lôi này là không có phân biệt ai ra ai, nhiều lần xém nữa đã đánh trúng người nàng.

Né vài lần, Vu Hoan liền nghĩ không muốn né nữa, dùng tay chọc chọc Dung Chiêu “Lập cái kết giới đi, chạy tới chạy lui mệt quá a.”

Khóe miệng Dung Chiêu co rút “Nãy giờ là ta ôm ngươi né tránh đi.” Căn bản nàng không có nhúc nhích một ngón tay, mệt cộng lông a!!

Vu Hoan suy tư một chút, tìm cái lí do “Chạy nhiều ta hoa mắt.”

“...” Dung Chiêu thật là không muốn nói đạo lí với cái nữ nhân tam quan bất chính này, lập tức lập cái kết giới bao quanh bọn họ.

Trong hẻm nhỏ hẹp, ai có thể chạy đều chạy, ai không thể chạy liền nằm.

Lúc này Vu Hoan mới tiến lên vỗ vỗ Linh La nói “Thu nó về đi!” Nhìn mấy tia chớp này riết, tâm nàng cũng mệt.

Lại không ngờ Linh La vẻ mặt mê mang hỏi “Thu về như thế nào?”

“...” Nàng lại bị hố sao?

Ở trong cái không gian kia, không phải tiểu loli này chơi thật thạo sao?

Kỹ năng tạo ra mà lại quên?!

Ai biết Linh La nói câu tiếp theo càng kinh ngạc hơn “Lôi này không phải ta gọi đến.”

Không phải nàng gọi?

Thế lời này từ đâu mà đến?

Tự nhiên sinh ra sao?

Vu Hoan ngửa đầu nhìn mấy cái tia chớp đang điên cuồng đánh trong hẻm nhỏ, đáy lòng dâng lên vô số nghi ngờ.

“Ồ bên kia mới là trung tâm của đám lời, chúng ta ở bên này chỉ là ngoài rìa của nó.” Đột nhiên Dung Chiêu chỉ vào một chỗ nói.

Nhìn xuyên thấu qua thật nhiều tia chớp, Vu Hoan thấy được nơi tia chớp dày đặc nhất.

Trong hẻm nhỏ, tầm mắt bị ngăn trở không ít, chỉ có thể nhìn kiến trúc của thành trì nơi đó mà phán đoán, nơi đó chắc là Phong gia.

Thần Khí kia lại trở về tay Phong Khuynh Dao?

“Đạo Kinh Tà chẳng lẽ có song bào thai?” Ân đường Vu Hoan nhảy nhót, chuyện này sao càng ngày càng quỷ dị. . .

Nàng tốt nhất nên đi thành Từ An tìm Diệp gia thôi!

“Chúng ta đi

xem xem đi.” Linh La khiêng đạo Kinh Tà nhanh chóng bay về phía đám tia chớp kia.

Nhóm chúng ta bị người ăn sao?

“...” Vu Hoan vừa mới quay người đi đã phải vòng trở về, nàng không muốn đi cái mảnh đất trung tâm của sự phiền toái kia a.

“Nàng giữ đạo Kinh Tà.” Dung Chiêu giọng điệu bình tĩnh nói.

“Người không biết ngăn lại nàng sao? Đạo Kinh Tà là thứ ta muốn sao?” Làm như nàng rất muốn có Thần Khí lắm vậy.

Dung Chiêu im lặng nhìn kết giới, ngay lúc đó một đạo tia chớp bổ thẳng vào đỉnh kết giới.

“Chỉ” một tiếng, tia chớp biến mất ở bên ngoài kết giới.

Vu Hoan:“...”

Quên mất Dung Chiêu đang chống kết giới cho nàng.

Kết giới là cần một người dùng linh lực để duy trì, linh lực trong cơ thể nàng chỉ đủ lập nên kết giới cho chim, hoa, sâu, bọ mà thôi. Càng đừng nói đến linh hồn chi lực, chúng rời đi thân thể nàng liền tan biến, chẳng có tác dụng gì.

Nàng thở dài thườn thượt, ghét nhất mấy đứa nhóc choai choai!!!

Tốc độ chạy của Linh La thật nhanh, Vu Hoan đuổi tới cổng Phong gia mới thấy nàng. Thân hình nho nhỏ vác theo một thanh đại đao, đứng ở dưới tầng màn tia chớp dày đặc, nhìn như thế nào cũng thấy rất quỷ dị.

Nhưng mà... những tia chớp đó lại không đánh nàng...

Có vài đạo vọt về phía Linh La, đạo Kinh Tà run run, những tia chớp đó liền tiêu tán trong không khí.

Nga, nhìn lắm, là không dám đánh vào đạo Kinh Tà.

“Tiểu Hoan Hoan, người mau mau tới đây.” Linh La hưng phấn vẫy vẫy tay Vu Hoan.

Vu Hoan cau mày đi đến bên cạnh nàng, khó chịu mở miệng hỏi “Xem đủ chưa? Có đi hay không? Không đi thì đưa đạo Kinh Tà cho ta.”

“A? Không được, đạo Kinh Tà đưa người, ta sẽ bị đánh trúng a.” Linh La nắm chặt đạo Kinh Tà không buông.

Nàng còn biết lo bản thân bị đánh trúng a!

Còn tưởng không biết đâu! Chạy so với thỏ còn nhanh hơn, hừ.

“Tiểu Hoan Hoan, người có cảm giác nơi này có cỗ tà khí không?” Linh La ngử khí đột nhiên ngưng trọng lên.

“Ân, đâu có liên quan gì đến ta?” Vu Hoan tùy ý gật gật đầu.

“Đây cỗ tà khí rất giống...” Đạo Kinh Tà trong tay Linh La liền không thấy đâu, nàng sùng sốt, kinh hô lên “Người làm gì a, Tiểu Hoan Hoan!”

Vu Hoan lấy được đao Kinh Tà xong, thuận tay kéo theo Linh La tránh khỏi tia chớp đánh tới “Người mà còn không đi, ta liền đi.”

Hiện tại nàng không lo lắng Thần Khí kia một chút nào, dù sao cũng có Phong Khuynh Dao, Sở Văn Cẩm muốn lấy cũng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Thật sự là không thể tưởng được

Edit: May22

Ad: Quà Tết nhé <3

Linh La thực một tâm, vì cái gì Tiểu Hoan Hoan đối với những việc này một chút cũng không hiểu kỳ?

Rõ ràng chơi thực vui a!

“Tiểu Hoan Hoan, a... Từ từ ta, từ từ ta...” Trên đầu Linh La đầy trời loạn phách tia chớp, giờ chân chạy hướng Vu Hoan.

Vu Hoan còn không có mắt sạch nhân tính để cho Linh La tự xoay sở, thời điểm nàng tới gần thực nhân tính đem nàng kéo vào trong kết giới.

Linh La một bên thờ đốc, một bên oán giận, “Thiếu chút nữa đã bị sét đánh...”

“Tiểu Hoan Hoan, người đi chậm một chút, ta theo không kịp.”

Chính mình muốn giả trang thu nhỏ lại, liên quan đến nàng a?

“Tiểu Hoan Hoan, người tâm tình không tốt sao? Sao không nói lời nào?”

Biết nàng tâm tình không tốt còn dám riu rít, thật muốn giết chết loli này.

“Tiểu Hoan Hoan, người chừng nào thì đem cái người chết này nhét trở lại đi a? Ta nhìn tâm tình thật không tốt.”

Đại gia người a, không lâu phía trước người còn lay người ta muốn chết muốn sống đòi yêu đương, lúc này liền đối hấn như vậy, suy xét qua cảm thụ của người ta sao?

Dung Chiêu bình tĩnh con người nhìn lướt qua Linh La, sau đó lại bình tĩnh dời đi.

Cùng tiểu hài tử so đo, không phù hợp hình tượng cao quý lãnh diễm của hấn.

“Đi, như thế nào biến yếu...” Những lời này Linh La là làm bầm lầy bầu.

“Cái gì biến yếu?”

Linh La nghe được Vu Hoan hỏi chuyện, con người màu đỏ sáng ngời, “Oán khí, ta vừa rồi không phải nói hơi thở kia rất quen thuộc sao? Lúc trước ta ở nơi đó gặp qua loại oán khí này, Lục Minh chính là muốn lợi dụng loại oán khí này luyện hóa Kinh Tà đao.”

Vu Hoan đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Phong gia bị tia chớp phách đến bên ngoài hoàn toàn thay đổi.

“Cho nên hiện tại là Phong Khuynh Dao kia đem Thần Khí phải bị luyện hóa thành ma khí?”

Chính là luyện hóa ma khí yêu cầu nhiều người hiến tế như vậy, ngắn ngủn thời gian như vậy làm sao...

Từ từ, năm đó Linh La bị nhốt trong không gian kia, Lục gia vẫn còn. Có lẽ là bọn họ lại tìm một cái Thần Khí...

Chính là vì cái gì lại ở trong người Phong gia?

Theo nàng biết, Phong gia cùng Lục gia là đối thủ một mất một còn, chẳng lẽ là Phong gia ở Lục gia đoạt?

Vu Hoan nghĩ đến đầu đầu, chuyện này phỏng chừng chỉ có đương sự năm đó mới có thể nói rõ ràng, quá nhiều việc không thể xâu chuỗi lên.

“Oanh!”

“Răng rắc — —”

Dòng khí mạnh mẽ từ nơi xa khuếch tán lại đây, kết giới trực tiếp xuất hiện dấu hiệu vỡ vụn.

Vu Hoan ngẩng đầu liếc mắt một cái, đột nhiên quay đầu đối với Dung Chiêu nói: “Dung Chiêu, kết giới này của ngươi một chút cũng không rắn chắc a!”

Dung Chiêu: “...” Kết giới bất quá là lực lượng của hấn động ra một cái vòng bảo hộ, hấn lại không có quán chú lực lượng nhiều lắm ở mặt trên, tự nhiên không rắn chắc.

“Tiểu Hoan Hoan, có người tới, người xem người xem!” Linh La nhảy chân tùm Vu Hoan, làm nàng nhìn hướng Phong gia.

Phong gia bay ra vài đạo nhân ảnh, phỏng chừng là đã thay đổi xiêm y, Vu Hoan một cái cũng không nhận ra.

Nga, không đúng, kẻ cuối cùng bay ra nàng nhận thức.

Đi chỗ nào cũng đều là khí chất tiên nữ Sở Văn Cẩm.

Vu Hoan lại tinh tế phân tích vài bóng người kia, cũng nhận ra Phong Khuynh Dao.

Bởi vì trên tay nàng có Thần Khí đen như mực kia.

Phong Khuynh Dao không chết, Thần Khí mặc kệ ở đâu, chỉ cần nàng triệu hoán, đều có thể trước tiên xuất hiện ở bên người nàng.

Chỉ là...

Phong Vân như thế nào sẽ để Phong Khuynh Dao lại lần nữa cảm Thần Khí, hấn biết rõ Phong Khuynh Dao là bởi vì Thần Khí mới biến thành cái dạng này...

“Đánh nhau rồi, di, kia thanh kiếm kia hình như là Vũ Hồng kiếm, ta ở trên gia phả từng gặp qua... Chính là hơi thờ như thế nào kỳ quái như vậy?”

Trên gia phả về Thần Khí, tổ tiên nhà ngươi cũng thực trâu.

Vu Hoan đột nhiên sùng sốt, “Ngươi vừa rồi nói kia thanh kiếm gọi là gì?”

“Vũ Hồng kiếm a.” Linh La trả lời thực mau.

Nhưng Vu Hoan sắc mặt trực tiếp đen lại, quanh thân di động một cỗ âm lãnh hàn khí. Nàng nhìn thanh kiếm kia, cảm xúc biến hóa trong nháy mắt.

Dung Chiêu nhú nhú mày, hấn vừa rồi... Giống như ở trong mắt nàng thấy được... Hối hận?

Nàng ở hối hận cái gì?

Vũ Hồng kiếm sao?

“Ta giống như đổi thanh kiếm kia có hứng thú.” Vu Hoan nhếch miệng cười cười, đem Kinh Tà đao nhét trở lại trong lòng ngực Linh La, cầm lấy Thiên Khuyết Kiếm bên cạnh, xoát một cái bay ra kết giới.

Kết giới chấn động, lại cực nhanh khôi phục như cũ.

Linh La giương cái miệng nhỏ, trên mặt loli tất cả đều là khó hiểu, “Tiểu Hoan Hoan... Làm sao vậy?” Vừa rồi vẫn là một bộ cái gì cũng không để bụng mà?

“Vũ Hồng kiếm...” Dung Chiêu triệt kết giới, cũng phi thân theo.

Linh La ôm Kinh Tà đao nhìn thân ảnh một trước một sau dần dần đi xa, chần chờ một chút, vẫn là hướng tới bên kia chạy chậm qua.

Phong Khuynh Dao bị người vây quanh ở giữa, bộ dáng nàng lúc này rất kỳ quái, không giống như là bị Vũ Hồng kiếm khống chế. Ánh mắt của nàng tràn ngập tà khí, mặt mày lộ ra một cỗ điên cuồng.

“Không thể để nàng rời đi, một khi nàng rời đi toàn bộ đại lục đều sẽ lâm vào nguy hiểm.” Thanh âm này, không cần nhìn cũng biết là ai.

“Sở cô nương, chuyện này yêu cầu ngươi cho chúng ta một lời giải thích.” Hứa Bác mắt lạnh nhìn Sở Văn Cẩm, trong mắt không hề che dấu phòng bị.

“Hứa thành chủ, ta cũng không biết Thần Khí đã bị người luyện hóa, hôm nay nếu chúng ta không đồng tâm hiệp lực, tất cả mọi người đều không có chỗ tốt.”

Sở Văn Cẩm thái độ không nóng không giận, Hứa Bác mày nhăn càng sâu.

Số lượng tia chớp rơi xuống đang không ngừng giảm bớt, trong lúc bọn họ nói chuyện, tia chớp đã biến mất hết.

Mây đen nghìn nghịt chiếm cứ ở Phong Tuyết thành lấy một loại tốc độ quỷ dị tản ra, ánh mặt trời từ trong tầng mây chiếu xuống dưới.

“Ha ha ha...” Phong Khuynh Dao cười quái dị vài tiếng, đột nhiên gió Vũ Hồng kiếm huy một cái, mây đen tản ra lại nháy mắt hội tụ lại đây.

“Các ngươi nên sống ở trong bóng đêm, vĩnh viễn không thấy được mặt trời, nhân loại tham lam đều đáng chết...” Ha ha ha...” Phong Khuynh Dao thanh âm nghẹn ngào khó nghe, có điểm hương vị bất nam bất nữ.

“Những lời này ta thực tán đồng.” Kiều mềm thanh âm đột ngột vang lên, tất cả mọi người đều bị dọa nhảy dựng.

Sau đó bọn họ liền thấy Phong Khuynh Dao đột nhiên bay ra ngoài, thay thế chính là một người mặc váy dài màu vàng cam, trong tay cầm một phen trường kiếm nhìn qua thực bình thường.

Phong Khuynh Dao thân ảnh ở không trung lung lay vài cái mới đứng vững, nàng dừng nhìn về phía người đã bay mình.

“Ngươi là người nào!” Tiếng gầm gừ bén nhọn truyền ra.

Vu Hoan hừ lạnh một tiếng, trực tiếp phi thân lên, xem chuẩn Vũ Hồng kiếm trong tay nàng, tư thái cướp đoạt mười phần rõ ràng.

“Hứa thành chủ, vì bá tánh Phong Tuyết thành, ngài cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn đúng không?” Sở Vân Cẩm ngữ khí có chút nôn nóng.

Không biết vì sao, hiện tại nàng nhìn đến Bách Lý Vu Hoan liền có chút hốt hoảng, giống như...

Rất nhiều việc đều đã thoát ly khống chế của nàng...

Hứa Bác ánh mắt trầm xuống, đối mấy người khác gật gật đầu, đồng thời bay về phía Phong Khuynh Dao cùng Vu Hoan.

Hai người đem Vu Hoan cùng Phong Khuynh Dao tách ra, mấy người còn lại toàn bộ vây lấy Phong Khuynh Dao.

Vu Hoan bị người ngăn trở, cũng không có tức giận, chỉ là híp con ngươi đánh giá hai người kia một phen.

5-60 tuổi bên ngoài, dựa theo tuổi thọ của đại lục này, hơn nữa từ tu vi tính ra, hẳn là trên dưới hai trăm năm mươi tuổi...

Phóng chừng là lão tổ tông của Phong Tuyết thành này.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đầy Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ta đóng vai ác cho thật tốt

Edit: Clover110

“Tiểu cô nương, Thần Khí kia không phải là cái thứ tốt gì, ngươi vẫn nên...” Một lão nhân mặt mày hiền hậu trong đám người mở miệng khuyên nhủ Vu Hoan.

“Cái này liên quan gì đến ngươi, ta nguyện ý đi chịu chết không được sao?” Vu Hoan cười tủm tỉm đánh gãy lời nói của hắn.

Sắc mặt hai cái lão giả tối sầm lại, cái tiểu nha đầu này nhìn qua chừng 17, 18 tuổi sao lại nói mấy câu khó nghe như vậy.

“Nơi này không phải là nơi ngươi có thể đến, nhanh chóng lăn khỏi đây!” Một lão giả khác lại không dễ nói chuyện như vậy.

“Như thế nào? Các ngươi nghĩ muốn độc chiếm Thần Khí? Ai thấy thì có phần, nếu ta đã thấy được, vậy ta cũng không thể buông tha nó nha...” Vu Hoan ý cười càng đậm nói.

“Cô nương, ngươi sao lại không nghe lời như vậy? Ngươi tuổi còn trẻ, cơ gì chỉ vì một thanh Thần Khí mà đi chịu chết? Ngươi nhìn cô nương Phong gia kia kia, một người đang tốt bây giờ biến thành bộ dáng gì.”

“Ngươi phỉ lời với nàng làm gì, nàng muốn tìm chết thì thành toàn nàng là được.” Cái lão nhân mặt lạnh kia bỗng thay đổi chủ ý, nói xong liền tránh thân mình ra xa, con ngươi tràn ngập khinh thường.

“Ngươi... không được!” Ông lão mặt mày hiền lành trừng mắt nhìn hắn một cái, mặc dù Thần Khí còn chưa rõ ràng, nhưng dù sao cũng là Thần Khí

nha.

“Hừ!” Lão giả sắc mặt lạnh lùng kia chỉ hừ lạnh một cái, khiến ánh mắt hắn xem ai cũng tràn ngập khinh thường.

Vu Hoan cười sung sướng khi người gặp họa, đây là nội bộ bất hòa sao?

Cũng đúng, mặc kệ Thần Khí kia có hình dạng gì, chỉ cần chiếm đến hai chữ Thần Khí, đều có người không muốn sống nhào vào tranh giành.

“Tiểu cô nương, nếu ngươi không nghe lời khuyên của chúng ta, vậy không nên trách lão phu...” Thanh âm lão giả đột nhiên im bặt, hắn chỉ cảm thấy sau lưng tựa như có người mất thăng bằng, dần ngã xuống dưới. Đáy mắt lão giả còn lại tràn đầy kinh ngạc, nhìn về phía bên kia.

Dưới bầu trời âm u, một bóng người hoa phục màu tím khoanh tay đứng đó, ánh mắt đậm đặc nhìn bọn họ.

Trên khuôn mặt tĩnh mịch hiện lên một cổ lạnh lẽo, không có một chút nhân khí nào.

Hắn tựa như Thần linh rơi xuống trần gian, chỉ đứng đó thôi cũng khiến mọi người phải thần phục. Chính là khi dời đi tầm mắt, lại hoàn toàn không còn cảm giác được hắn nữa.

Hắn rốt cuộc là ai?

“Không biết các hạ là ai?” Lão giả mặt lạnh chau chau mày, thái độ mườì phần cung kính.

Vu Hoan liếc mắt lão giả kia một cái, lão nhân này rất thức thời a, so với cái lão nhân dối trá kia thì thuận mắt hơn nhiều.

“Không có việc gì đi?” Ánh mắt Dung Chiêu liếc cũng chưa liếc hắn một cái.

Lão giả mặt lạnh hoa hoa lệ lệ bị làm lơ: “...”

Vu Hoan bay đến bên người Dung Chiêu, vịn cánh tay hắn chống đỡ, có chút bất mãn trừng mắt hắn “Sao ngươi chậm vậy a?”

Dung Chiêu kéo kéo khoe miệng “Lúc ngươi đến, ta cũng vừa đến.” Chỉ là bị lão nhân kia chặn lại mà thôi.

Vu Hoan hoài nghi “Vậy sao ngươi không đá lão nhân kia xuống luôn?”

Lão giả mặt lạnh mặc danh: “...” Hắn một không ngăn cản, hai không nói năng lỗ mắng, vì cọng lông gì muốn đá hắn?

Hào đi, có vài câu xác thật không dễ nghe cho lắm.

“Bây giờ đi.” Dung Chiêu bình tĩnh quét mắt lão giả bên cạnh, mi mắt rũ xuống: “Đứng cho tốt!”

Vu Hoan vội buông ra Dung Chiêu, một giây sau nói với hắn: “Thôi, dù sao nhìn hắn cũng có chút thuận mắt.”

Dung Chiêu: “...” Muốn đổi là đổi, người nhà ngươi có biết ngươi khó hầu hạ vậy không?

Ngạch, người nhà của nàng bây giờ, có lẽ là chính hắn đi?

Nàng khó hầu hạ như vậy, hắn cũng biết rồi mà...

Lão nhân tâm vừa mới dâng cao, nháy mắt buông xuống. Hắn chắc chắn xác định người nam nhân này rất mạnh, nhìn lão nhân quỳ rạp trên mặt đất là biết.

Vì thế hắn thật thức thời nhanh chóng tránh đi.

Vu Hoan ôm Thiên Nguyệt Kiếm lao về phía bên kia, Dung Chiêu một bước cũng không rời bay theo. Lão giả mặt lạnh nhìn thấy vậy, càng kinh ngạc, một nam nhân mạnh như vậy mà lại đối với tiểu nha đầu kia nói gì nghe nấy?

Tuổi trẻ bây giờ đều chơi trò này sao?

“Tranh- -”

“Xoát!!!”

Nhiều thanh âm loạn xạ đan chéo lẫn nhau, Vu Hoan trực tiếp dừng lại ở bên ngoài, vẻ mặt ghét bỏ nhìn trận loạn đấu cách đó không xa.

Đáy lòng Dung Chiêu thở dài, nữ nhân này đánh nhau cũng phải xem tâm tình, hiển nhiên lúc này, tâm tình nàng khó chịu.

Đừng hỏi hắn nàng khó chịu cái gì!

Hắn sao mà biết được cái người kì ba này đang khó chịu cái gì.

Có khi do những người đó vây công một người, lấy nhiều chọi ít, khiến nàng khó chịu.

Hoặc do hình ảnh quá loạn, nàng không phân được ai ra ai...

Àn, cái lí do này cũng có khả năng đi.

“Dung Chiêu, ngươi giúp ta cướp Vũ Hồng Kiếm về đi.” Vu Hoan đột nhiên nói với Dung Chiêu.

Dung Chiêu ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh tượng loạn xạ bên kia, nhàn nhạt nói: “Đó cũng là Thần Khí.”

Ngụ ý chính là, hắn không chạm vào được.

Vu Hoan tâm mệt, rồi rầm hồi lâu, vẫn là cảm Thiên Khuyết Kiếm vọt lên.

Vu Hoan tuyệt đối là phần tử bạo lực, vừa lên đã đánh tan đầu pháp bọn họ đang duy trì. Sở Vân Cẩm nhìn thấy Vu Hoan, mặt nàng liền như lăn một vòng trong nước mực vậy.

“Ai nha, ngượng ngùng, trượt tay.” Vu Hoan xin lỗi một người mà nàng không cần thận chém xuống. Ngay sau đó, không chút nào do dự, nàng kiếm chém xuống một nhát nữa.

“Phụt — — “

Vật hi sinh số một: “...” Nói rõ là tay trượt đâu? Nima một đao lúc sau cũng là tay trượt sao?

Vu Hoan cảm thấy bản thân ra tay tương đối nhẹ, cho nên không có nguy hiểm đến sinh mệnh ai, nhiều lắm là nằm mười ngày nửa tháng là có thể tung tăng nhảy nhót như thường.

Vật hi sinh số hai: “...” Nằm mười ngày nửa tháng mà kêu nhẹ? Nima, thương thức của ngươi là ai dạy? Đi ra đi, bọn ta cam đoan không đánh hắn tàn phế!

Đánh chết hắn, xem vậy nhẹ hay không nhẹ!

Dung Chiêu thấy Vu Hoan không hạ từ thủ, liền mặc kệ nàng, giúp nàng giải quyết mấy cái hắn cảm thấy là người cặn bã.

Quá trình .... nhanh chóng hoàn thành, chỉ còn lại Sở Vân Cẩm, Hứa Bác cùng một lão nhân râu tóc bạc phơ.

Và đối tượng bị mọi người vây công, Phong Khuynh Dao.

Vu Hoan lau đi vết máu trên Thiên Khuyết Kiếm, ôm chặt nó, áp xuống cổ lệ khí đang không ngừng xao động.

Quay đầu lại nói với bốn người không biết đang giằng co hay đang xem diễn, nhếch miệng cười nhàn nhạt “Các ngươi không ra tay? Ta đây liền không khách khí.”

Vu Hoan nói rất chậm, nhưng động tác của nàng rất nhanh, cơ hồ khi nàng nói chữ “ngươi”, nàng đã bay đến bên cạnh Phong Khuynh Dao, đoạt lấy Vũ Hồng Kiếm.

Phong Khuynh Dao xem như là người hồi thần nhanh nhất trong đám người, bởi vì nàng là người bị đoạt a.

Cho nên Vu Hoan thất thủ.

Đối với này, Vu Hoan có chút thất vọng. Nhưng việc nàu cũng không giảm nhiệt tình của nàng đối với Vũ Hồng Kiếm, quả thật có thể sánh với nhiệt tình của Sở Vân Cẩm.

Đáy lòng Sở Vân Cẩm kinh ngạc, nàng nhớ rõ... Bách Lý Vu Hoan trước kia vẫn không để ý đến Vũ Hồng Kiếm.

Sao bây giờ lại...

Không được, tuyệt đối không thể để nàng đạt được nó, Vũ Hồng Kiếm chỉ có thể là của nàng.

Nếu không...

Sở Vân Cẩm không dám nghĩ nhiều nữa, trên khuôn mặt khuynh thành tuyệt sắc lộ ra một mặt kiên định, huy kiếm xông về phía Vu Hoan.

Một thân ảnh cao lớn đột ngột chặn ngang đường nàng, bóng người màu tím đứng yên phía trước nàng.

Dung mạo kinh người kia khiến nàng hô hấp nháy mắt rối loạn, thành công cản lại bước chân của Sở Vân Cẩm.

“Nàng không thích người!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tinh phân ra cái quỷ gì a

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Sở Vân Cẩm thiếu chút nữa phun ra một búng máu, nàng đương nhiên biết Bách Lý Vu Hoan không thích mình.

Người nam nhân này rốt cuộc là từ đâu chui ra, nơi nơi chốn chốn giúp đỡ tiện nhân kia...

Sở Vân Cẩm đầy lòng tức giận tận trời, chính là lại không dám biểu hiện ra ngoài, ở trước mặt nam nhân này, nàng cảm giác chính mình nhỏ bé đến như cát sỏi.

Sở Vân Cẩm hướng phía sau Dung Chiêu ngấm ngấm, trên mặt ngày càng nôn nóng, làm sao bây giờ...

“Oanh!” Tiếng sấm vang lên.

Trong tầng mây dày nặng, lại lần nữa lập loè nổi lên màu tím quang mang.

Một tiểu nhân nhi hồng tím tương giao đột nhiên từ phía dưới vọt lên, khiêng một phen đại đao so với thân thể nàng còn lớn lên.

Trên đại đao bao trùm điện lưu có thể lấy mắt thường nhìn đến, chính là những điện lưu đó lại đối với tiểu hài nhi kia một chút thương tổn cũng không có, quỷ dị đến cực điểm.

“Tiểu Hoan Hoan, ngưng ngừng a, bên ngoài này linh khí không thuần, muốn sử dụng phải hao phí chút thời gian.” Linh La khiêng Kinh Tà đao liền vọt vào giữa Vu Hoan cùng Phong Khuynh Dao.

Lôi điện bùm bùm hướng chỗ nàng phách.

Vu Hoan đầy đầu hắc tuyến, ngón tay đã sờ đến Vũ Hồng kiểm co rút lại, nhanh chóng rút khỏi phạm vi lôi điện đan xen.

Thứ này nhất định là tới quấy rối!

Nima, thiếu chút nữa nàng liền cầm được Vũ Hồng kiểm!

Phong Khuynh Dao bị bỏ vừa vặn, tóc căn cứ dừng đứng lên, nhìn qua rất là...

Ấn... Vui vẻ.

Linh La hoàn toàn không chú ý tới Vu Hoan đen mặt, huy Kinh Tà đao liền bỏ về phía Phong Khuynh Dao.

Hai đạo tia chớp đồng thời rơi xuống, theo Kinh Tà đao huy động cùng bỏ về phía Phong Khuynh Dao.

Nguyên lai Kinh Tà đao là dùng như vậy?

Liền tính Phong Khuynh Dao có thể tránh đi Kinh Tà đao, chính là bên cạnh còn có hai đạo lôi điện tốc độ, lực lượng không nhỏ chút nào, nàng cũng không có khả năng đồng thời tránh đi.

“Chi ——” Vu Hoan cả người tê rần, một cổ điện lưu chạy từ đầu đến chân, tê dại vô cùng.

Tóc tứ tán, ở trong không khí theo gió tung bay, Vu Hoan nghe thấy được một cổ mùi thịt...

Nima, loli chết tiệt, người đây là công kích không ngoại trừ ai a!

Nàng như thế nào sẽ có đồng đội ngu như vậy?

“Tiểu Hoan Hoan, nàng lại đây lại đây.” Giọng Linh La đột nhiên nổ tung.

Vu Hoan nháy mắt hoàn hồn, một cỗ hơi thở âm hàn từ đỉnh đầu rơi xuống, Phong Khuynh Dao dữ tợn khuôn mặt liền ở trước mặt nàng.

Ta dựa, tránh không khỏi!

Vu Hoan tâm muốn chết đều có, lại vẫn là gãy giữa dùng linh lực ngưng cho mình cái kết giới.

Kết giới còn không có ngưng tụ xong, Vũ Hồng kiểm liền bỏ xuống dưới, kết giới bang một cái tàn mất.

“Keng!”

“Người đây là đang đợi chết sao?” Hải hức thanh âm từ bên cạnh vang lên, Vu Hoan trở mắt nhìn Phong Khuynh Dao bị một đạo dòng khí vô hình đâm bay, “Người mà chết, có thể cái gì cũng đều không có.”

Vu Hoan quay đầu lại, hung tợn trừng mắt nhìn tinh phân Dung Chiêu một cái.

Dung Chiêu trên khuôn mặt không có nhân khí kia, đuôi mắt cong cong, khóe môi cười nhạt, dĩ vãng đậm mạc con người, tất cả đều là tà mị lãnh quang. Ánh mắt nhìn nàng có hài hước, có tìm tòi nghiên cứu, cũng có... cảm xúc Vu Hoan xem không hiểu.

Nhìn Dung Chiêu như vậy, Vu Hoan tức khắc lúng túng. Không biết vì sao, nàng rất sợ Dung Chiêu như vậy.

Không sai, chính là sợ.

Hắn thời điểm đậm mạc đến mức cái gì cũng không xem ở trong mắt, nàng không cảm giác được trên người hắn có bất kì hơi thở nguy hiểm nào.

Chính là Dung Chiêu tà mị yêu dã như vậy, như là đến từ địa ngục hắc ám vương giả, Vu Hoan tổng giác hắn tùy thời có khả năng hủy diệt thế giới.

“Dung Chiêu... Người...” Vu Hoan nuốt nuốt nước miếng, cái trán chảy ra tầng tầng mồ hôi lạnh.

“Đừng sợ, ta cần người, sẽ không làm gì người.” Dung Chiêu tươi cười gia tăng vài phần, ngay cả con người cũng đều đựng đầy ý cười.

Chính là cái loại ý cười này, làm Vu Hoan không cảm giác được chút độ ấm nào, như là... Nhìn thấy con mồi mà mình cực kỳ cảm thấy hứng thú.

Vu Hoan bị cái ý niệm này làm cho hoảng sợ.

Lần trước nàng không có chính diện đối mặt hắn, không biết hắn lúc ấy rốt cuộc là cái biểu tình gì. Chính là hiện tại, nàng thực tin tưởng, ánh mắt Dung Chiêu nhìn mình, chính là đang nhìn con mồi...

Vu Hoan thần sắc cứng đờ lui lại một bước, thân hình không thể khống chế quơ quơ, tay cầm Thiên Khuyết Kiếm vô ý thức xiết chặt lại.

Âm hàn hơi thở lại lần nữa từ sau lưng truyền đến, Vu Hoan tâm thần đều ở trên người Dung Chiêu, thời điểm phát hiện, Vũ Hồng kiểm đã xuyên thấu vai nàng.

Cái loại đau đớn thực cốt này, làm Vu Hoan nháy mắt thanh tỉnh. Nàng nhìn đến quang mang trong mắt Dung Chiêu dần dần tán loạn, yêu dã lãnh quang bị đậm mạc thay thế, trên mặt ý cười một chút biến mất.

“Dung Chiêu...” Cao lãnh Dung Chiêu mẹ nó càng xem càng thuận mắt.

Hừ chết nàng, còn tinh phân vài lần nữa, nàng cam đoan chính mình tuyệt đối sẽ chết.

Dung Chiêu lắc mình tiến lên, đem Vu Hoan ôm vào trong ngực, “Không có việc gì đi?”

Không có việc gì, có thể không có việc gì sao?

Nàng sắp bị hù chết, nima rốt cuộc người tinh phân ra là cái loại

gì a!

Vu Hoan hít hít cái mũi, dùng tay trên vai lau một phen. Có chút tức giận đẩy ra Dung Chiêu, sau đó vung Thiên Khuyết Kiếm hướng về phía đầu sỏ gây tội.

Dung Chiêu có chút mờ mịt, nàng lại làm sao vậy?

“Ha ha ha, thân thể của người thể nhưng có năng lực chữa khỏi cường đại như vậy. Cho ta đi, cho ta đi!” Phong Khuynh Dao quái thanh quái khí mở miệng, ánh mắt nhìn Vu Hoan mang theo tham lam.

“Cho người? Hừ, ta dám cho, người dám lấy sao?” Vừa rồi nếu không phải nàng bị Dung Chiêu dọa tới, như thế nào sẽ bị một cái rác rưởi như vậy đâm?

Không rửa sạch sỉ nhục này, nàng còn như thế nào làm quý... Người?

Vu Hoan xuống tay càng thêm tàn nhẫn, nhưng là thực mau nàng liền phát hiện, trong cơ thể linh lực cung ứng không được, lòng có dư mà lực không đủ.

Nàng đã quên, thân thể này chỉ có thực lực Hóa Huyền trung cấp.

Lại mẹ nó bị hù!

“Tiểu Hoan Hoan, ta tới giúp ngươi!” Linh La vừa rồi không biết đang làm cái gì, lúc này mới xách theo Kinh Tà đao vọt lại đây.

Trên khuôn mặt dữ tợn của Phong Khuynh Dao tất cả đều là điên cuồng, hắc khí quanh quẩn con ngươi nhiễm một tầng huyết sắc.

“Chết, đều phải chết, chôn cùng đi, ha ha ha ha!”

Màu đen sương khói như thủy triều từ mặt đất tràn ra, Phong Tuyết thành đột ngột vang lên tiếng kêu bén nhọn thảm thiết.

Vu Hoan nhú mày, cúi đầu hướng mặt đất nhìn lại. Những sương đen này cùng phía trước nàng ở nơi đó nhìn đến giống nhau như đúc, mang theo một tia ghê tởm.

“Đây là oán khí.” Linh La nhảy đến bên cạnh Vu Hoan, con ngươi màu đỏ lập lòe chán ghét.

“Oán khí?”

“Oán khí nồng đậm như vậy, sợ là muốn thực thể hóa.” Linh La quơ quơ Kinh Tà đao trong tay, vài đạo tia chớp đánh xuống, rơi vào trong đám sương đen.

Sương đen bị bỏ ra, lộ ra mặt đất. Nhưng thực mau lại lần nữa tràn ngập, bỏ khuyết khối đất trống kia.

Linh La rợn gai ốc, “Phiền toái, nếu là oán khí khuếch tán, chỉ sợ toàn bộ đại lục đều bị hủy diệt.”

Vu Hoan nhìn chằm chằm Phong Khuynh Dao cuồng tiếu —— trong tay Vũ Hồng kiếm, đối với lời Linh La nói căn bản không để ở trong lòng.

Đại lục hủy diệt cùng nàng có quan hệ gì đâu?

Sáng thế chi kiếm còn ở phía sau nàng kia, có việc cũng nên là của hắn, Sở Vân Cẩm cái nữ chủ vô dụng này còn có thể cứu vớt đại lục, nàng liền an tĩnh đoạt Vũ Hồng kiếm là được rồi.

Linh La nói nửa ngày mới phát hiện người ta căn bản không nghe, khuôn mặt nhỏ không khỏi đen lại, “Ngươi đối Vũ Hồng kiếm thực cảm thấy hứng thú?”

Mẹ nó Kinh Tà đao trên tay ta cũng là Thần Khí, nàng không phải cũng là tùy tay ném loạn? Cũng không thấy nàng có bao nhiêu hứng thú a!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Ta có khi nào sợ hãi không

Edit: Clover110

Beta: May22

Vu Hoan hừ nhẹ. “Không có hứng thú.”

Linh La: “...” Không có hứng thú, vậy ngươi đoạt lấy làm gì a? Động kinh sao?

“Nhìn không thuận mắt.” Vu Hoan bình tĩnh nói thêm một câu.

Thân hình nho nhỏ của Linh La mềm nhũn, thiếu chút nữa rút từ trên không trung xuống. Nima, nhìn không thuận mắt ngươi liền không muốn sống chạy đến đoạt sao? Thật đúng là...

Tùy hứng a!

Vu Hoan có chút buồn rầu nhìn Phong Khuynh Dao đang điên cuồng... Hình như là, sau cái tình tiết thể giới bị hủy diệt, đều sẽ xuất hiện một đáng cứu thế sao?!!

Hiển nhiên đáng cứu thế này không phải là nàng, bởi nàng không có vĩ đại như vậy.

Vậy thì...

Vu Hoan nhìn về phía Sở Vân Cẩm, sắc mặt Sở Vân Cẩm lúc này có chút trắng bệch, là lướt kiếm trong tay phiếm nhàn nhạt bạch quang. Tầm mắt nàng không có đặt ở Vu Hoan bên này mà là nhìn sương đen phía dưới.

Vu Hoan cũng nhìn theo xuống dưới, phía đó càng ngày càng nhiều sương đen, sắp không thấy được nhà cửa, phố xá.

Những tiếng thét chói tai từ màn sương đen truyền đến bọn Vu Hoan, trong thanh âm tràn đầy sự tuyệt vọng, gãy gục, thống khổ, kinh hoàng.

Trong đầu Vu Hoan hiện lên mấy hình ảnh, thân hình nàng bỗng nhiên run run, nàng cắn răng, hô hấp dần hỗn loạn lên.

Những âm thanh đó giống như được phóng to vô số lần, không ngừng tuần hoàn trong đầu nàng.

Dung Chiêu duỗi tay chụp lấy bả vai Vu Hoan, hơi thở lạnh lẽo lập tức truyền từ bả vai nàng vào trong thân thể.

Vu Hoan giật mình một cái, trái tim trong lồng ngực nhảy lên mãnh liệt.

“Làm sao vậy?” Dung Chiêu có chút kì quái, một giây trước còn tốt, sao giờ lại...

Vu Hoan chớp chớp mắt, thu lại cảm xúc trong mắt, lắc đầu nói: “Không có gì...”

“Ha ha ha, chết đi, chết đi, chết hết đi, đều chôn cùng nhau hết đi!!!”

Tiếng cười điên cuồng của Phong Khuynh Dao ngăn lại lời nói của Vu Hoan, nàng có chút bức bối trừng Phong Khuynh Dao, đáy mắt một mực lệ khí, đột nhiên lấp lánh qua đó.

Sở Vân Cẩm cùng lúc ra tay, chỉ là nàng bay xuống dưới, Vu Hoan nhìn thấy vậy, hơi hơi kinh ngạc.

Nhưng kinh ngạc thì kinh ngạc, Sở Vân Cẩm muốn làm cái gì, đó là chuyện của nàng ta.

Tay Vu Hoan vung lên cực nhanh, bộ xương khô đen như mực nhanh chóng hiện ra.

Ngay lúc bộ xương khô sắp hình thành, Vu Hoan cắn nát đầu ngón tay, điểm ngay mi tâm bộ xương khô đó. Phút chốc bộ xương khô màu đen bị hồng quang bao lấy, từng vòng quang sáng khuếch tán ra.

Thanh âm nứt vỡ như từ chân trời truyền đến, trong vàng sáng đỏ xuất hiện vài bóng dáng màu đen.

Một cái...

Hai cái...

Ba cái...

...

Đến cuối cùng, phía sau đã đứng vô số hắc ảnh.

Sắc mặt Vu Hoan có chút trắng bệch, quả nhiên nàng vẫn không chịu đựng nổi sao?

Không được, nàng cũng đã triệu hồi rồi, chỉ còn kém một bước cuối cùng này thôi.

Ánh mắt nàng trầm xuống, lập lòe kiên định, mang theo máu từ ngón tay, viết một chữ “Quy” trong không khí thật nhanh.

“Thành!”

Theo tiếng nàng nói, chữ “Quy” bằng máu kia bỗng chốc phóng đại, biến thành bột phấn màu đỏ rơi rải rác trên người những hắc ảnh ban nãy.

Cơ hồ là ngay lúc bột phấn rơi xuống, hắc ảnh vụn vỡ bành trướng lên, một cỗ lực lượng đáng sợ bùng phát trên người bọn họ.

Vu Hoan nhanh chóng rời khỏi phạm vi mấy bộ xương khô, cánh tay vung lên, “Đi!”

Sắc mặt nàng tái nhợt nhìn những hắc ảnh đó đang điên cuồng hướng về phía Phong Khuynh Dao, bao phủ Phong Khuynh Dao trong đó.

Dung Chiêu lặng yên không tiếng động đứng bên cạnh nàng, dùng tay vịn lấy nàng, đáy mắt âm u, “Linh hồn chi lực dung nhập với Tinh huyết, ngươi có nghĩ tới hậu quả của nó?”

Vu Hoan thở hắt hắt vài lần, chẳng để ý trả lời, “Thì tính sao.” Nàng dùng một chút, cười như không cười nhìn Dung Chiêu, “Vừa rồi ngươi nếu muốn ngăn cản ta, ngươi có rất nhiều cách. Nhưng ngươi không ngăn cản, chứng minh ngươi cũng có cách bảo vệ ta không xảy ra chuyện. Ta còn sợ gì nữa?”

Dung Chiêu so với nàng còn coi trọng mạng của nàng hơn a.

Biểu tình Dung Chiêu nghiêm túc, âm u ở đáy mắt mở rộng ra không ít, ngữ điệu lạnh như đóng băng, “Cứ cho là ta có biện pháp, nhưng biện pháp đó cũng có khả năng thất bại, ngươi liền không sợ hãi sao?”

Hậu quả của việc thất bại là gì, trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, nàng thật sự một chút cũng không lo lắng sao?

Linh hồn chi lực mạnh đến cường hãn, lấy Tinh huyết của nàng dung nhập vào đó, chỉ cần sai một chút, liền hồn phi phách tán.

“Ngươi thấy ta có khi nào sợ hãi không?” Trước nay nàng cái gì cũng không sợ, chỉ có cái nàng không thể làm, chưa có cái khiến nàng phải sợ hãi.

Dung Chiêu nhú nhú mày, tay ôm Vu Hoan chặt vài phần, trong lòng hấn cổ cảm giác kì quái lại dâng lên.

“Chủ nhân...” Thanh âm sâu kín đánh gãy không khí quý dị giữa hai người.

Vu Hoan hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn về nơi thanh âm phát ra.

Hai cái hắc ảnh lơ lửng lên Vũ Hồng Kiếm đang bay thong thả về phía họ, phía sau hai hắc ảnh là Phong Khuynh Dao điên cuồng công kích đám hắc ảnh còn lại, muốn phá tan vòng vây, bay về phía bên này, lấy lại Vũ Hồng Kiếm.

“Linh La”. Vu Hoan gọi Linh La cách đó không xa đang đứng phát ngốc, “Lại đây giúp ta lấy Vũ Hồng Kiếm.”

Linh La dùng ngón tay chỉ chỉ chính mình, mê mẩn hỏi, “Vì sao? Sao ngươi không tự lấy a?”

Vu Hoan cắn cắn răng, giãy tiếp theo nàng cố tươi cười, “Ngươi xinh đẹp, ngươi cầm nó nhìn rất đẹp.”

“Thật vậy chăng?” Linh La bay nhanh đến trước mặt Vu Hoan, vẻ mặt thiên chân hỏi: “Ta thật xinh đẹp sao?”

“Àn, xinh đẹp, so với ngôi sao trên bầu trời còn đẹp hơn. Nhanh đi lấy Vũ Hồng Kiếm a.” Vu Hoan chịu đựng xúc động hành hung Linh La, tiếp tục lừa dối nói.

“Được.” Linh La vui sướng đưa đao Kinh Tà cho Vu Hoan, duỗi tay lấy Vũ Hồng Kiếm.

So với đao Kinh Tà, Vũ Hồng Kiếm liền nhỏ hơn nhiều, cầm ở trên tay nàng, cũng không đến nỗi khó nhìn. Chỉ là thân kiếm có hắc khí quanh quẩn, khiến người khác cảm giác không tốt mà thôi.

Linh La sờ sờ mũi kiếm, hắc khí lập tức tán đi không ít.

Con ngươi Vu Hoan ám trầm vài phần, khiến đao Kinh Tà tự phi, bản thân thì kéo Linh La qua, nói: “Đi thôi, bọn họ cũng không kéo dài thời gian được lâu đâu.”

“A? Đi bây giờ sao? Phía dưới mặc kệ sao? Còn người ở phía dưới cũng mặc kệ sao?” Trên khuôn mặt nhỏ của Linh La tràn đầy kinh ngạc, “Những cái hắc ảnh đó là cái gì vậy? Thật là lợi hại... mà ngươi cứ mặc kệ bọn họ như vậy sao?”

“Cái này có liên quan gì đến ta? Đám hắc ảnh đó, một lát nữa cũng sẽ biến mất, giờ ngươi có đi hay không?” Vu Hoan hận không thể chụp chết tiểu loli này, thắc mắc nhiều như vậy làm gì.

Nhưng mà, nếu tính ra, hiện tại nàng lấy Linh hồn chi lực dung hợp với Tinh huyết tạo ra lực lượng cho bọn hắn, cũng có thể duy trì được nửa khắc...

“Ai, đừng nắm ta, ta biết đi a.” Linh La dùng sức huy rút tay Vu Hoan.

“Đi mau.” Vu Hoan không thèm để ý đến Linh La, quay đầu nói với Dung Chiêu.

Dung Chiêu thu hồi tầm mắt trên người Linh La, ôm Vu Hoan nhanh chóng lao ra phía ngoài thành.

Vu Hoan cúi đầu nhìn xuống bên dưới, đột nhiên một cái hình bóng hơi hơi quen thuộc chọt lóe qua, nàng ngưng mắt nhìn kĩ lại lần nữa, lại không nhìn thấy gì.

Nhìn làm sao?

Sử dụng Linh hồn chi lực quá độ nên hoa cả mắt?

Vu Hoan có chút mệt, nàng ném Linh La đang liều mạng giấy giữa ra, đôi tay ôm lấy eo Dung Chiêu, khuôn mặt dán ở ngực hắn.

Linh La bị ném ra, làm gì đứng vững được, bị rơi xuống mấy lần mới ổn định lại thân hình. Đang muốn trách Vu Hoan, lại thấy nàng mỗi một nhắm mắt lại. Linh La bủn bủn môi, xoay đầu lại bắt đầu nhìn nhìn Vũ Hồng Kiêm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Kia tuyệt đối là ngoài ý muốn

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan một giấc này ngủ thật sự an ổn, tỉnh lại đã là buổi tối.

Nàng chống thân mình đánh giá bốn phía, bài trí rất đơn giản, hẳn là khách điểm nào đó.

Dung Chiêu khoanh tay đứng ở trước cửa sổ, ngoài cửa sổ treo một vòng trăng rằm, thanh lãnh quang huy giống như ánh bạc mạ ở trên người hắn.

Vu Hoan tầm mắt mới vừa chạm đến thân ảnh của hắn, hắn liền quay lại, “Tỉnh?”

Vu Hoan gật gật đầu, từ trên giường ngồi dậy, “Đây là nơi nào?”

Phong tuyết thành bị oán khí bao phủ, tự nhiên không có khả năng là ở trong Phong Tuyết thành.

Dung Chiêu đi đến mép giường, đem xiêm y trong tay khoác ở trên người Vu Hoan, nhàn nhạt nói: “Từ An thành.”

Nhìn áo ngoài màu tím quen thuộc trên người, Vu Hoan có chút thất thần, này không phải ở trên người Linh La sao?

“Ta bảo nàng đem đầu tóc nhan sắc thay đổi.” Dung Chiêu thấy Vu Hoan bất động, lại cầm tay nàng, giúp nàng mặc tốt.

“Nàng chịu?” Loli chết tiệt kia lúc ấy còn không phải là không muốn, nàng mới đưa xiêm y cho nàng?

Dung Chiêu thần sắc lạnh lùng, dùng ngữ khí khẳng định nói: “Ngươi biết nàng là người nào đúng hay không?”

“Àn, biết.” Vu Hoan gật đầu, một chút ý tứ dấu điểm đều không có.

Nàng tổng cũng không tính toán che dấu, chỉ là không ai hỏi, nàng cũng không thể ồn ào, ta biết ngươi là ai ngươi là ai đi?

“Ngươi đối nàng có ý đồ.” Đồng dạng là câu khẳng định.

Ở đáy lòng Dung Chiêu, Vu Hoan lòng có bao nhiêu lãnh, bao nhiêu ngạnh, hắn nhất rõ ràng.

Nàng sẽ không để một kẻ lai lịch không rõ đi theo bên người chính mình, cũng sẽ không nhiều chuyện đi quản việc của một người xa lạ.

Chính là, từ thời điểm Linh La nói ra tên nàng, Vu Hoan biểu hiện liền có chút không thích hợp, nàng luôn là đang thử Linh La cái gì.

Mà thời điểm rời đi không gian kia, Vu Hoan thực rõ ràng có được đáp án mình muốn, cho nên nàng mang theo Linh La.

“Có a, bằng không ta cho nàng đi theo làm gì?” Vu Hoan trợn trắng mắt, nàng thoát nhìn như là thực nhàn rồi sao?

Dung Chiêu nghen nghen, hắn còn tưởng rằng lần này Vu Hoan cũng sẽ dùng ‘liên quan ngươi cái rắm a’, ‘cùng ngươi có quan hệ sao’ linh tinh qua loa lấy lệ đáp hắn, ai biết nàng sẽ hào phóng như vậy thừa nhận.

“Ngươi...”

“Ngươi nếu là muốn hỏi ta có cái gì mục đích gì, xin lỗi, cái này liền không phải ngươi có thể biết được.” Ít nhất, hiện tại không thể.

Dung Chiêu hắc tuyến, hắn đã nói nữ nhân này như thế nào nói chuyện tốt như vậy, việc phía trước đều không quan trọng, cho nên nói cho hắn cũng không sao.

“Vậy còn con quý kia?” Tiểu quý kia cũng không có chỗ nào đặc biệt, vì cái gì nàng sẽ để hắn đi theo?

Vu Hoan sắc mặt cứng đờ, khóe miệng run rẩy vài cái, “Đó là cái ngoài ý muốn.”

Diêm Tổ tuyệt đối là cái ngoài ý muốn.

Lại nói tiếp... Con quỷ kia giống như không thấy.

Tốt, vừa lúc.

“Ta mặc kệ ngươi muốn làm cái gì, Linh La ngươi tốt nhất nghĩ kỹ, nàng không phải người bình thường.” Dung Chiêu ngữ điệu nói không nên lời cô quái, như là ở nhắc nhở nàng, lại như là cảnh cáo nàng.

“Ta cũng sẽ không muốn mạng nàng, tộc người Linh Lạc, ta cũng không dám động, sẽ bị trời phạt.”

Dung Chiêu ý vị thâm trường nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, đứng dậy hướng ngoài cửa đi, “Thanh kiếm kia nàng đã tinh lọc xong, ta bảo nàng lấy lại đây cho ngươi.”

Cửa phòng bị đóng lại thật mạnh, Vu Hoan ôm đầu gối cuộn tròn thành một đoàn, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Linh La... Linh Lạc...”

Linh Lạc, ngụ ý linh lực rút xuống, xua tan hết thầy tà ác.

Sáng Thế Thần cố ý thiết hạ một bộ tộc, bọn họ thay Sáng Thế Thần hành tẩu thế gian, xua tan thế gian dơ bẩn.

Linh Lạc nhất tộc có được cường đại linh lực, cái loại linh lực này lực công kích cũng không cao, nhưng là có thể tinh lọc thế gian hết thầy ô trọc.

Bởi vì bọn họ lực công kích không cao, cho nên Sáng Thế Thần lại giao cho bọn họ ảo thuật, để cho bọn họ bảo mệnh.

Linh La, là tên tộc trưởng.

Mặc kệ nam nữ, sau khi kế thừa tộc trưởng chi vị, tên đều cần phải đổi thành Linh La.

Chính là sau khi Sáng Thế Thần ngã xuống, Linh Lạc nhất tộc nhanh chóng điêu tàn, dần dần bị nhân loại quên đi.

Linh Lạc nhất tộc cũng là người duy nhất có thể đi vào nơi đó...

“Tiểu Hoan Hoan, xem, thanh kiếm này nguyên lai là cái dạng này? Thực đẹp...” Cửa phòng phịch một tiếng bị người mở ra, một bé gái nhỏ xinh khiêng một thanh trường kiếm tinh xảo nhảy nhót tiến vào.

Như cũ ăn mặc kia thân xiêm y hồng đến giống như máu, chỉ là đôi mắt cùng tóc biến thành màu đen.

Vu Hoan nhìn đến Vũ Hồng kiếm, trước tiên nhú mày, ở thời điểm Linh La đi đến mép giường, trực tiếp duỗi tay đem nàng kéo lại đây.

Tài liệu làm thân kiếm thực kỳ lạ, như là từ thi cốt, mặt trên có khắc rất nhiều hoa văn, có vẻ cổ xưa mà tang thương.

“Tiểu Hoan Hoan... Ngươi muốn làm gì?” Linh La đột nhiên toàn bộ thân mình đều bổ nhào vào trên người Vu Hoan.

Vừa rồi còn hão hão nhìn kiếm, ai biết giây tiếp theo liền cảm Thiên Khuyết Kiếm muốn chém!

Đây chính là Thần Khí, nàng phí công sức lớn mới tinh lọc, như thế nào có thể liền như vậy hủy hoại!

“Ngươi cho rằng ta đoạt tới xem à?” Vu Hoan xóc lên Linh La, Thiên Khuyết Kiếm trước mặt Linh La rơi xuống.

“Tranh ——” hai thanh kiếm chạm vào nhau, trừ bỏ thanh âm thanh thúy, chuyện gì cũng không có.

Vu Hoan nhú mày, huy Thiên Khuyết Kiếm lại là mấy kiếm chém xuống.

Đồng dạng, trừ bỏ thanh âm tranh tranh, Vũ Hồng kiếm ngay cả một khối da cũng chưa rơi xuống.

“...” Vu Hoan đem Thiên Khuyết Kiếm trên dưới nhìn nhìn, có chút khinh thường nhìn về phía Dung Chiêu, “Ngươi xác định đây là Sáng thế chi kiếm?”

Nằm cũng trúng đạn Dung Chiêu: “...” Liên quan hần cái lông a, Thiên Khuyết Kiếm là Thiên Khuyết Kiếm, hần là hần.

Thiên Khuyết Kiếm ong ong run rẩy, “...” Nima nếu không phải hần tùy tiện rồi đi thân thể hần, mang đi đại bộ phận lực lượng, nó hiện tại có thể yếu như vậy sao?

“Sáng thế chi kiếm?” Linh La kinh hô một tiếng, bò đến bên cạnh Vu Hoan, túm Thiên Khuyết Kiếm xem xét.

“Như thế nào xấu như vậy?” Linh La vẻ mặt thất vọng, “Cùng trong tưởng tượng của ta hoàn toàn không giống nhau...”

Vu Hoan đồng cảm như bản thân mình cũng bị, muốn trách liền trách lúc trước thời điểm Sáng Thế Thần tạo nó quá tùy tiện, ngay cả cái hoa văn trang sức cũng không thêm một cái.

Đường đường một phen Sáng thế chi kiếm thế nhưng lớn thành cái dạng này, ai nhìn sẽ tin?

Thiên Khuyết Kiếm “...” Lớn lên xấu thì làm sao, dùng tốt là được!

Linh La phi thường thất vọng đem Thiên Khuyết Kiếm ném cho Vu Hoan, nhảy xuống giường, về mặt đơn thuần nói: “Tiểu Hoan Hoan, đây là Thần Khí, mặc dù là Sáng thế chi kiếm cũng không thể dễ dàng hủy diệt.”

“...” Sau đó?

“Hơn nữa, thanh kiếm này giống như có khế ước...” Linh La có chút không xác định, rốt cuộc nàng giỏi nhất chỉ là tinh lọc.

Vu Hoan vỗ cái ót, lúc này mới nhớ tới, thanh kiếm này còn cùng Phong Khuynh Dao khế ước.

Hiện tại Vũ Hồng kiếm bị tinh lọc, nói cách khác Phong Khuynh Dao hẳn là khôi phục bình thường.

Nàng nếu là hủy hoại Vũ Hồng kiếm, Phong Khuynh Dao nhờ Vũ Hồng kiếm mà trọng sinh, khẳng định sẽ hoàn toàn biến mất.

Cho nên hiện tại, nàng vẫn là nên đi lấy Ly Hồn thạch.

Quan trọng nhất chính là, hiện tại nàng vô pháp hủy diệt Vũ Hồng kiếm!

Thực mẹ nó khó chịu a.

Vu Hoan đem Vũ Hồng kiếm ném cho Linh La, về mặt ác khí nói: “Ngươi bảo quản, không thấy bắt ngươi tới bồi.”

Linh La thực vô tội, tay ôm Vũ Hồng kiếm, dẫu cái miệng nhỏ, tỏ vẻ không phục.” Chủ nhân của nó nếu là triệu hoán nó, ta như thế nào ngăn được?”

Vu Hoan ngoài cười nhưng trong không cười nhìn nàng một cái, “Ngươi lớn lên đẹp như vậy, ngay cả trồng cây kiếm cũng trồng không được, cùng mỹ mạo của ngươi chẳng phải là không hợp?”

Mồ loli trầm tư, một lát sau ngẩng đầu, “Nói cũng có lý.”

Chính là cảm giác quái quái chỗ nào...

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Không cùng một cốt truyện

Edit: Clover110

Beta: May22

Linh La ôm Vũ Hồng Kiếm về phòng của mình, Vu Hoan đang ngồi trên giường, có chút xuất thần nhìn trắng rằm bên ngoài.

“Ăn một chút đi.” Dung Chiêu lại lần nữa tiến vào, bụng nẩy mầm điểm tâm tinh xảo còn nóng hổi trên tay.

“Đã trễ thế rồi khách điểm còn chịu làm điểm tâm cho khách sao?” Vu Hoan cầm lấy đĩa điểm tâm, kỳ quái hỏi.

Dung Chiêu rừ rừ mắt, nhàn nhạt nói: “Phục vụ khách hàng là trách nhiệm của bọn họ.”

Mà ở dưới lầu, trong phòng bếp lúc này, đầu bếp đang khóc rồi tỉnh rồi ngủ.

Hơn nửa đêm mà còn bắt hấn dậy làm điểm tâm, thật là điên mà!!!

Chờ cho Vu Hoan ăn uống no đủ xong, ngoài trời cũng sắp sáng.

Thời tiết thành Từ An không có chịu ảnh hưởng, ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ tràn vào, xua tan cái rét lạnh ban đêm.

Vu Hoan dựa vào cửa sổ, ánh mắt tùy ý nhìn đường phố bên dưới.

So với vẻ tiêu điều của thành Phong Tuyết, thành Từ An náo nhiệt hơn nhiều, lúc này mới tờ mờ sáng, bên dưới đã có không ít người đang đi lại.

Nhưng mà... không lâu sau thành Từ An cũng không thể duy trì cảnh tượng an bình này nữa phải không?

“Diệp gia ở phía nam.” Thanh âm đậm mạc của Dung Chiêu từ phía sau truyền đến.

Việc nàng phải làm, hẳn không ngăn được, nếu ngăn không được...

Vậy chỉ có thể giúp nàng hoàn thành việc đó trong thời gian ngắn nhất thôi.

Vu Hoan quay đầu lại quái dị nhìn Dung Chiêu một phen, cái này cần hắn nhắc sao?

Bị Vu Hoan nhìn như vậy, cả người Dung Chiêu đều không được tự nhiên. Cau mày quay mặt sang một bên, đáy lòng rất nghi hoặc, mình bị sao vậy??

“Từ từ rồi hãy lên đường” Vu Hoan đóng cửa sổ lại, trở về nằm trên giường.

Chờ tin từ thành Phong Tuyết truyền đến đã rồi tính...

Lúc đó thành Từ An sẽ loạn, Diệp gia cũng không ngoại lệ.

“Tiểu Hoan Hoan, không tốt, thanh kiếm kia không thấy.” Linh La hấp tấp xông vào, mi tâm Vu Hoan nhảy dựng, phất một cái ngồi dậy.

“...” Vu Hoan trầm mặc nhìn Linh La, ánh mắt lạnh như đóng băng, nhưng Linh La lại không hề để ý.

Nàng dẫu cái miệng nhỏ, vô tội nói, “Ta rõ ràng đã đánh khế ước để dễ dàng cảm nhận đến nó, nhưng mà tỉnh dậy, lại chẳng thấy nó đâu cả...”

“Ngày hôm qua ngươi tốn bao lâu để tinh lọc Vũ Hồng Kiếm?” Vu Hoan đột nhiên không đầu không đuôi hỏi.

Linh La ngẩn ngơ, “Ngạch... một canh giờ.” Linh La nói xong, khuôn mặt nhỏ lập tức trắng bệch.

Nàng vô thức nhìn về phía Vu Hoan, “Tiểu Hoan Hoan... thanh kiếm kia...”

Từ lúc nàng bị nhốt trong cái không gian kia, nàng liền không có dùng đến tinh lọc chi lực. Hôm qua nhất thời không nghĩ đến thời gian tinh lọc nó ngắn như vậy, căn bản Thân Khí chưa luyện hóa xong a...

“Thôi...” Vu Hoan thờ dãi “Mục đích ban đầu của ta cũng không phải nó, hiện tại ta cũng không có thời gian xử lý nó.”

“Nhưng... nhưng là, thanh kiếm kia có linh trí, hơn nữa nó biết nguy trang, nhất định sẽ gây họa cho đại lục.” Linh La vẻ mặt hối hận nói.

Nàng căn bản không nghĩ đến Vũ Hồng Kiếm sẽ thông minh như vậy, thế nhưng sẽ nguy trang thành đã bị tinh lọc để qua mắt nàng.

Lúc đó, nàng hoàn toàn không cảm thấy tà khí trên Vũ Hồng Kiếm, đủ thấy được bí mật của Vũ Hồng Kiếm không ngừng ở đó.

“Ta lại không phải đáng cứu thế, đại lục gặp nguy hiểm, tự dung có người lo liệu.” Vu Hoan trợn trắng mắt, nàng không phải tới đây chỉ để cứu vớt thế giới đâu!

Trong mắt tiểu loli tràn đầy hối hận, căn bản không lo lắng. Nàng cũng không lo lắng đại lục sẽ như thế nào, nàng chỉ hối hận mình lại bị lừa bởi một thanh kiếm.

Vu Hoan lười đi vạch trần Linh La, chôn đầu vào trong chăn, không muốn tiếp tục nói chuyện.

Dung Chiêu trực tiếp ném Linh La còn đang lải nhải ra ngoài cửa.

“Sao ngươi đột nhiên không còn hứng thú với Vũ Hồng Kiếm nữa?” nữ nhân này thay đổi cũng quá nhanh đi.

Lúc trước liều mạng cướp nó về, bây giờ lại không để ý chút nào.

Thanh âm rầu rĩ của Vu Hoan truyền từ trong chăn, “Nếu Vũ Hồng Kiếm thông minh như vậy, ta còn đuổi theo nó làm gì? Tìm chết à?”

“...” Nữ nhân này cũng biết sợ chết sao? Mà lúc nàng không sợ chết, càng dọa người hơn. Một người mà lại có hai tính cách trái ngược sao...

Tính cách nàng trái ngược như vậy, mới là Vu Hoan mà hắn biết.

Vu Hoan xốc lên khăn che, con ngươi đen nhánh chăm chăm nhìn Dung Chiêu, môi đỏ khẽ mở, “Đạo Kinh Tà, Cẩm Phượng Minh, Sáo Nhiếp Hồn, Tiêu Trường Sinh, Bát Hoa Linh, Kính Uyên Ương, Cung Âm U, đó là những thứ ngươi muốn tìm sao?”

Đáy mắt Dung Chiêu ngưng lại một tầng hàn băng, sau một giây lại tan đi.

Hắn gật đầu, “Đúng.”

Hắn từng nói qua, nàng thật thông minh, chỉ cần đao Kinh Tà, nàng liền đoán ra được hắn muốn cái gì.

“Bây Thần Khí này là đỉnh cao tác phẩm Quyết Yển, nghe nói Thần Sáng Thế từng làm phép qua chúng.” Vu Hoan xếp bằng ngồi dậy, thần sắc như thường, ngữ khí thông thả nói.

“Nói cách khác, trong cơ thể chúng nó có ẩn chứa thần lực. Nếu là người thường đạt được đến chúng nó, lợi dụng thần lực của chúng, tuy rằng không thể thành thần, nhưng trở thành chúa tể đại lục này lại không khó.”

Vu Hoan dừng lại một chút, ánh mắt có chút tan rã, im lặng hồi lâu không nói tiếp.

Ngay lúc Dung Chiêu muốn mở miệng, nà

ng liền chậm rãi nói, “Ta biết Sở Vân Cẩm muốn tìm cái gì...”

Thì ra là thế, Sở Vân Cẩm muốn trở thành chúa tể đại lục, nên mới muốn đoạt những thứ kia.

“Nàng ta muốn tìm cái gì?” Đáy mắt Dung Chiêu hiện lên nghi hoặc, sao đang nói nói lại chuyển qua Sở Vân Cẩm làm gì?

Vu Hoan ngáp một cái, có chút thất thần nói, “Thân thể này là người cho ta, giờ Sở Vân Cẩm muốn cái gì chẳng lẽ người không biết?”

“Ta chỉ có thể đoán được kết quả, quá trình ta không đoán trước được.”

“...” Khó trách nàng nhìn đến những hình ảnh thoáng qua như vậy, thì ra không phải hình ảnh bị ngoại lực làm khuyết thiếu, mà là do không thể đoán trước được a.

“Nàng ta muốn tìm cái gì, không liên quan đến ta. Hiện tại, chỉ cần nàng ta không trêu chọc đến ta là được.”

Các nàng không đọc qua cùng một cốt truyện, nàng mới lười đến đùa với Sở Vân Cẩm.

“Người cũng biết không có khả năng như vậy được.” Sở Vân Cẩm hận nàng, tuyệt đối muốn đẩy nàng vào chỗ chết.

Vu Hoan thờ dài, “Vậy thì trốn tránh nàng đi, vốn dĩ ngay từ lúc đầu nếu ta trốn tránh nàng, liền sẽ không có những việc này xảy ra. Còn không phải tại người cho ta xem mấy thứ đồ hư kia. Từ lúc ta chiếm lấy thân thể này, kết cục của thân thể này đã thay đổi, ta không phải Bách Lý Vu Hoan nữa rồi.”

Đáy lòng Dung Chiêu sùng sốt, lúc trước hắn chỉ vì muốn giúp Vu Hoan lựa chọn một con đường tốt nhất cho bớt phiền toái, ai biết bây giờ lại phiền toái hơn thế này.

Mà lúc đó, hắn cũng hoàn toàn không biết việc nàng muốn làm nhất là gì...

“Chuyện này là ta không suy nghĩ kĩ.” Dung Chiêu không cách nào phủ nhận lời nói của Vu Hoan, từ lúc bắt đầu, nàng đã không phải là Bách Lý Vu Hoan kia.

Vận mệnh của Bách Lý Vu Hoan, không phải là vận mệnh của nàng.

Vu Hoan lại dùng ánh mắt quái dị nhìn Dung Chiêu.

Kiểm linh này đang tinh phân ra thêm một cái tính cách mới hay sao?

Sao lại cảm thấy kì kì quái quái.

Dung Chiêu đậm mặt trước kia làm gì nói như vậy bao giờ, quá lảm là hừ lạnh một tiếng, sau đó biến mất.

Thế nhưng nay hắn lại biết xin lỗi?

Ta nghe lầm đi, nàng là quá mệt mỏi nên xuất hiện ảo giác phải không?

Không được, không được, phải ngủ cho tỉnh người thôi.

Khóe miệng Dung Chiêu run rẩy, cái ánh mắt cuối cùng kia của Vu Hoan, nàng rốt cuộc là suy nghĩ đến việc kì quái gì vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Dung Chiêu sao người không uống thuốc đi

Edit: May22

Thời điểm bên ngoài truyền đến thanh âm âm ỉ, Vu Hoan mới chậm rì rì từ trên giường bò dậy.

Đánh giá bốn phía, Dung Chiêu không ở, chỉ có Linh La ngồi cạnh bàn, chống cằm không biết suy nghĩ cái gì.

“Loli, Dung Chiêu đâu?” Vu Hoan từ trên giường bò dậy, ra tiếng dò hỏi.

Linh La quay đầu lại trừng mắt nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, câu chữ rõ ràng sửa đúng, “Đã nói không được kêu ta loli, ta là Linh La!”

Vu Hoan không sao cả xua tay, “Tùy tiện đi, Dung Chiêu đâu?”

“Không biết, thời điểm ta tiến vào liền không thấy được hắn.” Linh La bĩu môi nói thầm, “Ngủ còn hơn heo, cũng không sợ ta giết người.”

Vu Hoan tiến lên ôm cổ Linh La, nhếch miệng âm trầm trầm cười, “Người có thể thử xem xem.”

Linh La đánh cái rùng mình, dư quang quét đến mép giường Thiên Khuyết Kiếm ẩn thân. Đáy lòng thực bất đắc dĩ, nữ nhân này thật sự là không có sợ hãi a!

Vu Hoan dưới đáy lòng cảm ứng, phát hiện vị trí Dung Chiêu cũng không xa, nhưng là còn đang thông thả di động.

“Người đi đâu vậy?” Vu Hoan ở trong đầu kêu Dung Chiêu một tiếng.

Bên kia sau một lúc lâu không có đáp lại, ngay khi Vu Hoan chuẩn bị đi tìm hắn, thanh âm thanh lãnh đậm mạc của Dung Chiêu mới vang lên: “Ta ở phụ cận Diệp gia, người lại đây đi.”

A?

Vu Hoan sững sốt, nam nhân này như thế nào lại chạy tới Diệp gia?

Mới ngủ một giấc, đã xảy ra chuyện gì sao?

Vu Hoan vốn định kêu Linh La cùng đi, chính là tưởng tượng đến tình cảnh lúc trước loli này ‘hỗ trợ’, nàng quyết đoán từ bỏ.

“Loli, người chờ ở chỗ này, ta đi tìm Dung Chiêu, rất mau sẽ trở về.”

Linh La phỏng chừng là đối với tìm Dung Chiêu không có hứng thú, phi thường bình tĩnh đáp ứng.

Vu Hoan lại dặn dò vài câu, để nàng đừng chạy loạn linh tinh, lúc này mới ra khỏi khách điểm đi tìm Dung Chiêu.

Diệp gia chiếm một khu vực rất lớn, Vu Hoan vòng quanh dạo qua một vòng, mới nhìn thấy Dung Chiêu đứng bên cạnh hoa đoàn cảm thốc.(thực ra tui cũng không rõ là hoa gì=)))

Hắn an tĩnh đứng ở nơi đó, ánh mắt nhẹ rĩ, vạt áo màu tím theo gió khẽ nhúc nhích, sau lưng là hoa đoàn muôn hồng nghìn tía.

Vu Hoan có chút hoảng thần, Dung Chiêu trước mắt nàng cùng dĩ vãng dường như không giống nhau...

Khuôn mặt kia, giống như có có thể phân biệt hình dáng...

“Lại đây.” Dung Chiêu ở thời điểm Vu Hoan xuất hiện liền phát hiện.

Vu Hoan gạt đi hình ảnh trong đầu kỳ quái, nhanh chóng đi đến bên người Dung Chiêu, kỳ quái hỏi hắn, “Người ở chỗ này làm cái gì?”

“Nơi này là nơi thủ vệ Diệp gia lợi lộc nhất, đi vào thuận lợi nhất.”

A?

Hắn vừa nói cái gì, vì sao nàng giống như nghe không hiểu a?

“Dung Chiêu, người có phải hay không chưa uống thuốc?” Vu Hoan đầu bị mất não toát ra một câu như vậy.

Dung Chiêu mặt vô biểu tình lập tức đen vài phần, hắn thực điên rồi mới có thể muốn giúp nàng.

Dung Chiêu thân hình vạm vỡ, trực tiếp biến mất ở trong không khí.

Còn một mình Vu Hoan hỗn độn ở trong không khí.

Đây, đây mới là Dung Chiêu, tên kiếm linh cao lãnh, một câu không thuận liền không chịu lộ mặt.

Đây lòng Vu Hoan bất an cuối cùng cũng được vuốt phẳng, đối mặt trước Dung Chiêu, nàng tổng cảm thấy thật quý dị, vô cùng tra tấn người.

Mà đối mặt tên Dung Chiêu yêu dã kia...

Vu Hoan rùng mình một cái, nàng một chút cũng không muốn nhìn đến Dung Chiêu như vậy, hừ chết quý!

Bình phục tâm tình, Vu Hoan nhìn nhìn bức tường cao kia, đây lòng có chút khó chịu. Ở chân tường xoay quanh vài vòng, mới thả người nhảy đi vào.

Nếu là có thể, nàng càng thích từ đại môn đánh vào.

Diệp gia có chút hỗn loạn, Vu Hoan nghênh ngang đi một đường, cũng không thấy người nào đi lên ngăn trở một cái.

“Thiếu gia chỉ sợ là không được, chúng ta đều phải để tâm hầu hạ chút, vạn nhất...”

“Hừ, lời này để gia chủ nghe được, chúng ta đều phải chết.”

Vu Hoan ghé mắt nhìn hướng phát ra thanh âm, hai nha hoàn trang điểm từ một ngõ khác trên đường nhỏ vội vàng lại đây.

“Người nói thiếu gia là bị ai hại thành dáng vẻ kia? Diệp gia chúng ta chính là gia tộc lớn quanh tám dặm bốn phương, ai dám động thiếu gia Diệp gia? Thật là thật to gan.”

“Diệp gia lợi hại, chính là bên ngoài còn có người lợi hại hơn. Vừa rồi ta ra ngoài làm việc, nghe được trên đường có người đang lan truyền Phong Tuyết thành bị một cô nương đen bao phủ, người bên trong tất cả đều đã chết.” Tiểu nha hoàn thanh âm có chút run run, trên mặt đều là kinh hoàng.

Một nha hoàn khác cũng bị những lời này dọa sợ không nhẹ, “Thiệt hay giả?”

“Ta cũng không biết, dù sao hiện tại toàn bộ người trong thành đều đang truyền nhau, vừa rồi gia chủ không phải cũng vội vàng đi ra ngoài sao? Ta xem tám chín phần mười là thật sự.”

“Từ An thành này... Cũng có thể như vậy hay không?”

Hai tiểu nha hoàn liếc nhau, đột nhiên xoay người, đi hướng khác.

Vu Hoan híp mắt nhìn phương hướng hai nha hoàn kia rồi đi, thiếu gia trong miệng bọn họ... Không phải là Diệp Lương Thần đi?

Diệp Lương Thần thời điểm cùng nàng tách ra, chính là vừa...

Vu Hoan ở trong Diệp gia tìm một vòng, cuối cùng tìm được phòng của thiếu gia trong miệng những người đó.

Phòng chừng là nghe được tin tức bên ngoài, trước cửa chỉ có hai thủ vệ, nhưng khuôn mặt cũng lộ vẻ nôn nóng, tựa hồ muốn rời đi.

Vu Hoan sửa sang lại xiêm y, bước qua, ở thời điểm hai người kia còn chưa có phản ứng, thái độ ngạo mạn mở miệng, “Diệp thiếu gia đang ở chỗ này?”

Hai tên kia cảnh giác nhìn Vu Hoan, trong đó có một người tiến lên, cẩn thận hỏi thử, “Vị cô nương này, người là?”

“Diệp gia chủ mời sư phụ ta lại đây xem bệnh cho Diệp thiếu gia, nhưng bên Phong Tuyết thành xảy ra chuyện, sư phụ liền qua bên kia, để ta lại đây xem Diệp thiếu gia.” Những lời này Vu Hoan nói thực trôi chảy, hừ hai người kia vô cùng sững sờ.

“Nguyên lai là đồ đệ của Tấn Nguyên đại sư, cô nương thành thạo trong.” Gia chủ đi mời Tấn Nguyên đại sư chuyện này bọn họ đều biết, Tấn Nguyên đại sư làm người ngạo mạn, đồ đệ của hắn khẳng định cũng giống sư phụ. Mà biểu hiện ngạo mạn của Vu Hoan thật sự không tồi, cho nên bọn họ đối với lời của Vu Hoan lập tức liên tin.

Chỉ có thể nói Vu Hoan vận khí tương đối tốt.

Vu Hoan vừa vào phòng đã nghe đến một cỗ mùi thuốc nồng đậm, nàng không thích loại hương vị này, đặc biệt là hương vị đan dược, nàng rất phản cảm.

Ngừng thở, Vu Hoan tiếp tục đi vào trong, vòng qua một cái bình phong, chính là một trương giường lớn. Trên giường nằm một nam tử sắc mặt tái nhợt, Vu Hoan cau mày đánh giá một lát, không có kết quả.

Nghĩ nghĩ, Vu Hoan tiến lên trực tiếp xốc chăn của nam tử kia. Chính là trên người nam tử kia chỉ mặc áo lót màu trắng, căn bản là vô pháp phân biệt.

Vu Hoan mảy mẩn càng sâu, này mẹ nó có phải Diệp Lương Thần hay không a?

Hỏi Dung Chiêu? Tên kia hóa ra dễ quên giống nàng, phỏng chừng cũng không biết.

“Đánh thức hỏi một chút không phải được rồi sao.” Vu Hoan nỉ non một tiếng, thò lại gần liền muốn vỗ lên gương mặt nam tử kia.

Ở thời điểm tay nàng còn kém một chút liền dừng trên mặt nam tử kia, hần đột nhiên mở bừng mắt.

Đồng tử màu nâu cực nhanh co rút lại, cuối cùng biến thành một mạt hoảng sợ.

“Ngươi... Ngươi còn muốn như thế nào nữa? Nơi này chính là Diệp gia, ngươi... Ngươi đừng xằng bậy.”

Thanh âm thành công chứng minh.

Là Diệp Lương Thần không thể nghi ngờ.

“Cái gì xằng bậy? Ta lại...”

Diệp Lương Thần trong thanh âm tràn đầy sợ hãi, “Ta đã biến thành cái dạng này, ngại liền giờ cao đánh khẽ buông tha ta đi, ta cũng không dám đối ngại bất kính nữa.”

“...” Tình huống này là như thế nào a?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Mong ước hai ngàn năm của nàng

Edit: Clover110

“Ngươi bình tĩnh lại một chút, chờ chờ.” Vu Hoan tát một phát lên mặt Diệp Lương Thần.

Diệp Lương Thần hoảng sợ là thật sự, nhưng ở chỗ sâu đáy mắt hần lại là vô tận căm hận cùng oán độc.

Hần hận nàng? Rồi lại sợ nàng?

Phát hiện ra điều này khiến Vu Hoan bật cười, tình huống này là như thế nào a!

“Uy, ngươi tại sao lại sợ ta? Ta lại không làm gì ngươi!”

Diệp Lương Thần vẫn cứ lui mãi vào trong góc, hần cử động làm áo với quần đều nhiễm lên màu máu.

Vu Hoan lập tức lui lại một bước, cau mày nói: “Ly Hồn thạch ở đâu?”

Đối với nàng, mùi máu tươi giống như độc dược vậy.

Diệp Lương Thần kịch liệt lắc đầu, “Không biết, ta không biết, đừng hỏi ta...”

Vu Hoan cầm lấy Thiên Nguyệt Kiếm, cảm giác được cỗ lương khí, nàng thông thả tiến lên nói, “Diệp Lương Thần, sự kiên nhẫn của ta là có hạn, Ly Hồn Thạch ở đâu?”

“Không biết... không biết...” Diệp Lương Thần lẩm bẩm lặp lại ba chữ này, ánh mắt trở nên ngây dại.

“...” Sợ đến ngốc rồi sao?

Mẹ nó, nàng vẫn chưa động đến hần một chút nào a!

Nam nhân này không phải xưng là ác bá sao? Bộ dáng này còn được kêu là ác bá không??

Vu Hoan lục tung phòng của Diệp Lương Thần vẫn không tìm được đồ vật mình muốn.

Diệp Lương Thần trên giường vẫn duy trì tư thế ngồi kia, giống như Vu Hoan làm chuyện xấu gì với hần không bằng.

Vu Hoan tròn trắng mắt, đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Hai người canh giữ ở bên ngoài cũng không thấy, toàn bộ Diệp gia là một mảnh hỗn loạn.

Phòng chừng là tin tức thành Tuyết Phong bên kia được xác nhận, những người này đều hoảng sợ chạy trốn đi.

Dù sao hiện tại không có ai chú ý đến nàng, nàng nghênh ngang đi lại trong Diệp gia.

Trong lúc đi lại ấy, nàng còn gặp được mấy người nam nữ trẻ tuổi ăn mặc hoa lệ, phỏng chừng là thiếu gia với tiểu thư Diệp gia linh tinh. Chỉ là bọn họ vội vàng chạy ra khỏi phủ, căn bản không liếc Vu Hoan một mắt.

Vu Hoan khoe miệng trừu trừu, những oán khí đó nếu thật sự lan tràn đến đây, bọn họ có thể chạy thoát sao?

Vu Hoan đi loanh quanh Diệp gia hết một vòng cũng chưa nhìn thấy địa phương nào có khả năng cất giữ Ly Hồn Thạch.

“Bên trái.” Hai chữ đột nhiên xuất hiện trong không khí, sau một giây liền biến mất.

Chứng minh Dung Chiêu còn đang tức giận.

Vu Hoan im lặng đỡ trán, hướng mắt về phía bên trái của mình, đó là kiến trúc thật bình thường...

Dung Chiêu chắc không phải vì tức giận mà hô nàng đi?!

Vu Hoan không rõ nhưng là lúc này nàng không có biện pháp nào khác, đành phải hướng đến kiến trúc kia mà đi.

Đây là một gác mái độc lập, cao hai tầng, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Nhưng là lúc nàng vừa tiến lên hai bước, đầu liền bị một tấm chắn trong suốt chắn lại, sau vài giây choáng váng nàng hồi phục lại, “Trận pháp sao?” Là che dấu cái gì?

Vu Hoan có thể khẳng định, Ly Hồn Thạch ở bên trong trận pháp này.

Nhưng là đi vào bằng cách nào đây?

Nàng duỗi tay sờ sờ như là sờ vào vách tường lạnh lẽo, rất thoải mái.

Hắn là chỉ có chức năng phòng ngự đi.

Đa số mọi người đều cho rằng trận pháp công kích lợi hại, trên thực tế, trận pháp phòng ngự không thua trận pháp công kích một chút nào.

Thậm chí muốn phá giải trận pháp, trận pháp phòng ngự còn khó phá giải hơn nhiều.

Nàng có thể chạm vào trận pháp, có nghĩa là nàng có thể sử dụng linh hồn chi lực..

Vu Hoan trong lòng vui mừng, lập tức vận dụng linh hồn chi lực trong cơ thể mình đánh lên trận pháp.

Ý tưởng là tốt nhưng Vu Hoan quên mất, trong tình huống nàng có thể chạm đến trận pháp đi chăng nữa, linh hồn chi lực của nàng cũng chỉ có thể duy trì trong một chút mà thôi, chỉ thích hợp với việc tốc chiến tốc thắng.

Thời gian lâu, linh hồn chi lực sẽ bị phân tán.

Mà cái trận pháp này rất lớn, linh hồn chi lực căn bản không thể khuếch tán rộng như vậy được...

“...” Nội tâm Vu Hoan đang rất bức bối.

“Tránh ra!” Phía sau chợt lạnh, thân thể không chịu không chế của nàng lùi lại đằng sau.

Uy uy, không thể nhẹ tay một chút sao?

Lớn lên cao hơn người ta thì ghê gớm lắm sao? Liền có thể tùy tiện nắm cổ áo nàng vậy hả?

Vu Hoan phi thường khó chịu trừng mắt nhìn người đứng phía trước nàng, tức là vậy, nàng chỉ có thể hậm hực mà an tĩnh đợi phía sau.

Phương pháp phá trận lần này của Dung Chiêu không có khó hiểu như hai lần trước, hắn trực tiếp đặt tay trên màn trận pháp, Vu Hoan còn chưa thấy rõ cái gì, thân ảnh của Dung Chiêu bỗng dưng biến mất.

A? Vu Hoan kinh ngạc nhìn nhìn xung quanh, nhanh chóng mang theo Thiên Khuyết Kiếm tiến lên tìm Dung Chiêu.

Ngay lúc Vu Hoan đến gần trận pháp, đầu của Dung Chiêu đột ngột xuất hiện trong không khí.

Chỉ có cái đầu!!!

Vu Hoan sợ tới mức lui về phía sau vài bước, mẹ nó, chỉ một giây Dung Chiêu đã bị người ta chém đứt đầu??

Nhìn bộ dáng của Vu Hoan, Dung Chiêu thực đau đầu, hấn vuron cánh tay vẩy vẩy Vu Hoan, “Nhanh lên, trận pháp sắp khép lại rồi!”

Vu Hoan vỗ vỗ ngực thở phào, hù người ta sợ muốn chết.

“Không có tiền đồ!” Dung Chiêu hừ lạnh một tiếng, đầu với tay biến mất cùng một lúc.

Vu Hoan trợn trắng mắt, đột nhiên thấy một cái đầu xuất hiện ai mà không bị dọa

sợ a.

Bước vào trận pháp, Vu Hoan mới phát hiện, căn gác mái vừa nãy thấy chỉ là biểu hiện giả dối mà thôi.

Cảnh vật thật sự là: một dòng suối róc rách chảy, hương hoa bay thoang thoang, vài tiếng chim kêu riu rít... ngach, nàng cũng không biết phải tả như thế nào.

Tóm lại, kiến trúc nơi đây thật sự rất tao nhã, lịch sự, nhìn thấy đặc biệt thoải mái.

Dung Chiêu đi rất nhanh, Vu Hoan cơ hồ là phải chạy chậm đuổi theo hấn.

Nơi này có rất nhiều nhà, Dung Chiêu trực tiếp vòng qua những căn nhà đó, cuối cùng dừng lại trước một phiến cửa đá.

“Dung Chiêu, ngươi có thể cất giữ không gian không?” Vu Hoan túm tay áo Dung Chiêu, tầm mắt đặt ở những ngôi nhà phía xa kia.

Dung Chiêu sờ soạng trên cửa đá hồi lâu, “Răng rắc” một tiếng, cửa đá tự động mở ra, hấn nhanh chóng đi vào, trực tiếp lơ đi câu hỏi của Vu Hoan.

Vu Hoan bĩu bĩu môi, chạy nhanh theo.

Bên trong là cái thạch thất không lớn, Vu Hoan liếc mắt một cái liền thấy được hòn đá màu lam nhạt lơ lửng giữa thạch thất.

“Ly Hồn Thạch.” thần sắc Vu Hoan tràn đầy kích động, chạy chậm qua.

Dung Chiêu cau mày, theo bản năng muốn ngăn cản nàng. Nhưng Vu Hoan căn bản không để ý tới, nàng chỉ vẻ mặt vui sướng nhìn nó.

Vu Hoan lại không ngốc, loại địa phương như thế này, khẳng định có cơ quan, nàng mới không phải ngốc tử, trực tiếp cầm lấy.

Dung Chiêu không nói một tiếng nào tiến tới, nhìn hòn đá phía trước đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt, “Đây là Ly Hồn thạch sao?”

“Ân, ngươi đừng thấy nó nhỏ mà khinh thường, nó rất hữu dụng nha.” Vu Hoan gật đầu, ánh mắt lóe sáng, vẻ vui sướng càng ngày càng đậm.

“Ngươi khi nào thì biết được nó ở Diệp gia?” Hấn tin lời nói của Vu Hoan, từ Đại trưởng lão của Diệp gia biết được, nhưng mà thời gian thì...

“Có lẽ là hai ngàn năm trước...” Vu Hoan nhớ lại, “Lúc đó ta nhớ rõ có một lão nhân tên Diệp Khai mang theo nó, vốn dĩ lúc đó ta liền muốn cướp lấy nó, nhưng sau đó xảy ra vài chuyện khiến ta phải rời đi một khoảng thời gian. Lúc ta trở về đã không tìm được Diệp Khai. Tại thời điểm đó, ta cũng không dùng được Ly Hồn thạch, mà ta lại có chuyện khác phải làm, cho nên không có đuổi theo hấn.”

Mơ ước đồ vật của người khác tận hai ngàn năm...

Đúng là chấp nhất a!

Dung Chiêu không biết Vu Hoan nói có bao nhiêu phần trăm thật, bao nhiêu phần trăm giả. Hấn chỉ có thể xác định một điều, lúc đó nàng không đoạt đi Ly Hồn thạch, tuyệt đối có chuyện gì phát sinh khiến nàng thay đổi ý định.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Cái kia nha ta lừa gạt người

Edit: May22

“Ngươi biết Ly Hồn thạch trừ bỏ chặt đứt khế ước còn có thể làm cái gì không?” Vu Hoan đột nhiên nghiêng đầu nhìn về phía Dung Chiêu, ngữ điệu nhẹ nhàng.

Dung Chiêu mặt vô biểu tình lắc đầu.

Vu Hoan câu môi cười nhạt, “Ly Hồn thạch... Ly Hồn thạch, tên này của nó cũng không phải để không.”

“Ý của ngươi là, nó có thể chia lìa hồn phách?”

Dung Chiêu nhíu mày, có thể chia lìa hồn phách đều là cấm thuật, còn chưa từng nghe nói đồ vật nào có thể chia lìa hồn phách.

Vu Hoan vòng quanh Ly Hồn thạch dạo qua một vòng, “Nó chẳng những có thể chia lìa hồn phách, còn có thể phân giải hồn phách.”

Phân giải...

Dung Chiêu ngưng mắt nhìn Vu Hoan, ánh mắt ám trầm mà thâm thúy.

Phân giải hồn phách là nói đem một người linh hồn chia làm rất nhiều phần, nhưng là sẽ không biến mất. Những linh hồn bị phân giải đó sẽ chuyển thế. Chính là không có hồn phách hoàn hảo, người kia cả đời đều không được chết già.

Loại phương pháp này, cực kỳ ác độc, ở thời kỳ Sáng Thế Thần đã bị cấm.

“Ngươi...”

“Đừng nhìn ta như vậy, ta không ác độc như vậy, ta chỉ cần công năng chặt đứt khế ước của nó.” Vu Hoan vội vàng đánh gãy Dung Chiêu.

Dung Chiêu hắc tuyến, hắn không phải muốn nói cái này.

Hắn chỉ là muốn hỏi, vì cái gì những việc này nàng biết rõ ràng đến như vậy!

Lúc trước, hắn cũng biết có Ly Hồn thạch này...

Từ từ, giống như không đứng chỗ nào.

Hắn nhớ rõ nàng trước đây nói qua, viên Ly Hồn thạch này là hai ngàn năm trước một thiên tài lưu lại... Như thế nào lúc này lại thay đổi?

“Ngươi nói ngươi từ hai ngàn năm trước biết Ly Hồn thạch ở Diệp gia, này cùng lúc trước ngươi nói cho ta nghe thực không phù hợp.”

Vu Hoan chớp chớp mắt, nghiêm trang nói: “Cái kia nha, ta lừa gạt ngươi.”

Phốc ——

Lời đồn cũng có thể tùy tiện bịa sao?

Trong miệng nữ nhân này rốt cuộc có lời nào thật hay không!

Vu Hoan dùng ánh mắt ‘là chính ngươi quá ngu’ nhìn chằm chằm Dung Chiêu.

Dung Chiêu đáy lòng phi thường giận, hắn tin tưởng nàng thì có gì sai?

Vu Hoan quay đầu, khoe miệng không tự chủ được cong lên, nàng cũng không tính lừa hắn, chỉ là thời gian kia, còn liên quan đến nhiều chuyện trước nữa.

Đó là chuyện rất sâu xa...

Vu Hoan duỗi tay đem Ly Hồn thạch bắt lấy, trực tiếp mang trong lòng. Một loạt động tác phi thường mau, đến mức Dung Chiêu căn bản không kịp ngăn lại.

Dung Chiêu tức khắc cảnh giác nhìn chằm chằm bốn phía, nhưng một hồi lâu cũng chưa thấy động tĩnh gì.

“Ngươi làm gì đấy?” Vu Hoan vẽ mặt quỷ dị.

“...” Sao lại không có chuyện gì? Này không khoa học!

Vu Hoan còn đứng ở nguyên lai vị trí, hoài nghi nhìn Dung Chiêu trong chốc lát, nàng lại vòng quanh chỗ để Ly Hồn thạch, ngược hướng xoay hai vòng.

Dung Chiêu lúc này mới nhớ tới, vừa rồi nàng tuy rằng đang cùng mình nói chuyện, nhưng vẫn luôn đi vòng quanh Ly Hồn thạch. . .

“Đi thôi.” Bất được Ly Hồn thạch, Vu Hoan tâm tình thực không tồi.

“Ngươi vừa rồi là đang giải trận?” Dung Chiêu có chút không xác định, hẳn cũng không có nhận thấy được trận pháp dao động.

“Không có nha.” Vu Hoan lắc đầu, “Đó là một trận cơ quan thiết trí chuyên môn, rất nhiều nơi đặt vật phẩm quý trọng đều có, đi nhằm một bước đều sẽ khởi động cơ quan.”

“Ngươi làm sao biết đi như thế nào?” Nàng hẳn là không có từng tới nơi này đi. . .

Cho dù là cơ quan, cũng không có khả năng mỗi một gia tộc đều giống nhau.

“Gặp qua a, bằng không sao có thể biết, ngươi bị ngu có phải hay không a!” Vu Hoan trợn trắng mắt, quả nhiên chỉ số thông minh của Dung Chiêu không tính phân là có vấn đề.

“Nơi này là Diệp gia.” Ngu ý chính là, ngươi mẹ nó ở nơi nào gặp qua!

“Ta biết.” Vu Hoan gật đầu, nàng còn có thể không biết nơi này là Diệp gia?

Dung Chiêu khóe miệng giật giật, cực lực đè xuống xúc động muốn đập chết Vu Hoan, “Ngươi ở nơi nào gặp qua?”

“Trong phòng Diệp Lương Thần a!” Vu Hoan nói phi thường đương nhiên, phi thường đúng lý hợp tình.

Dung Chiêu đột nhiên nhớ tới nữ nhân này thời điểm ở trong phòng Diệp Lương Thần, nhìn một quyển sách không biết từ chỗ nào tìm ra đến nửa ngày.

Dung Chiêu: “. . .” Lúc ấy nàng liền biết hữu dụng sao?

Kỳ thật Vu Hoan nhìn lúc ấy chính là cuối quyển sách kia ghi lại một ít việc, cái cơ quan kia nàng chỉ nhìn lướt qua, cần dùng tới, tuyệt đối là ngoài ý muốn.

Vu Hoan nghĩ nghĩ, đem trong quyển sách trong lòng móc ra nhét vào lồng ngực Dung Chiêu, “Nhìn xem phần cuối có ghi lại.”

Đó là một quyển sách ỏ vàng nhỏ, chừng bằng bàn tay, thực cổ xưa.

Trên bìa cái gì cũng không có, trang lót cũng chỉ viết hai chữ, Lục Minh.

Là Lục Minh trong miệng Linh La nhắc đến kia.

Phía trước ghi lại đều là một ít đồ án xem không hiểu, trung gian chính là một ít cơ quan cùng trận pháp.

Cuối cùng mới là văn tự, thể chữ tinh tế thanh tú, căn bản không phải một người nam nhân có thể viết ra.

Dung Chiêu cực nhanh xem một lần, mày nhăn lại.

Vu Hoan thấy Dung Chiêu khép lại quyển sách, lúc này mới mở miệng, ngữ khí trào phúng, “Lục Minh thành công, nhưng lại là vì người khác làm áo cưới, Phong gia cũng đủ nhẫn tâm, thế nhưng sau một đêm liên tàn sát sạch sẽ Lục

gia.”

Trên quyển sách kia ghi lại chính là chuyện sau khi Linh La cướp đi Kinh Tà đao.

Kinh Tà đao bị đoạt, Lục Minh lâm vào tuyệt vọng. Một đoạn thời gian rất dài, Lục Minh đều đóng cửa từ chối tiếp khách, chính là có một ngày, Phong gia đột nhiên tới cửa.

Mang theo một thanh Thần Khí.

Bọn họ nói chuyện gì, trên quyển sách không có ghi lại, hẳn là chính người viết này cũng không biết.

Mặt sau chính là Lục Minh lại bắt đầu công việc lu bù lên, chuẩn bị chuyện đang tiến hành dang dở lúc trước.

Rất nhiều người cùng linh thú từ các nơi đưa tới, mùi máu tươi bao phủ toàn bộ Lục gia.

Hết thấy tiến hành thật sự thuận lợi, Lục Minh thành công luyện hóa Thần Khí kia. Ngay trong đêm đó, Lục gia toàn tộc bị giết, diệt đến lặng yên không một tiếng động, người bên ngoài cũng không biết tất cả người Lục gia đã chết.

Ba ngày sau mới có người phát hiện Lục gia không thích hợp, người có gan lớn đi vào nhìn, trực tiếp bị dọa ngất xỉu.

Thi thể đầy đất, hài cốt chân tay đứt gãy, có cái đã bắt đầu hư thối, đọng lại thành máu đen, trải rộng cả tòa Lục trạch.

Cuối cùng Lục gia bị một trận lửa đốt đến sạch sẽ, duy nhất lưu lại chính là tòa gác mái kia.

Mà Phong gia, sau khi có được ma khí tàn sát Lục gia, liền bắt đầu không an ổn. Bọn họ muốn thay thế hoàng thất Tây Lăng đế quốc, chính mình đảm đương chức vụ người cầm quyền.

Hoàng thất bắt đầu chết một cách không thể hiểu được, Tây Lăng đế quốc lâm vào một năm hỗn loạn nhất, huyết tinh nhất.

Phong gia là muốn mượn ma khí lực lượng xưng bá đại lục, chính là không nghĩ tới, cuối cùng để ma khí kia hoàn toàn thoát khỏi khống chế của bọn họ.

Mặc kệ là ai cầm ma khí, đều sẽ bị ma khí khống chế, bắt đầu tàn sát. Mặc kệ là Phong gia, hay là người thường, đều chết dưới tay kẻ cầm ma khí.

Sau đó, người may mắn còn tồn tại dùng hết toàn lực phong ấn ma khí kia, trận hỗn loạn này mới tính ngưng hẳn.

Chính là Tây Lăng đế quốc đã vỡ nát, đối mặt với ngoại địch, trực tiếp sụp đổ rồi bị cắn nuốt.

Người còn sống sót, đối với tai nạn kia ngậm miệng không đề cập tới, trong các ghi chép còn lại cũng gần như là vài câu sơ lược ‘ Tây Lăng đế quốc hủy diệt, hỗn loạn thủy chi với lục ‘.

Lục, là Lục gia.

Phong gia không hề xuất hiện, thật giống như bị người quên đi.

“Viết xuống cái này là người Diệp gia? Diệp gia trong sự kiện này chiếm vị trí gì?”

Vu Hoan cười lạnh, “Người hỏi ta? Ta đi hỏi ai đây? Lục gia luyện chế ma khí, bị giết là xứng đáng, chính là Phong gia... Ta đoán bọn họ là cùng người đương quyền ngay lúc đó đạt thành hiệp nghị. Bọn họ nhiều thế hệ bảo hộ ma khí bị phong ấn, mà người đương quyền lau sạch tất cả những việc liên quan đến Phong gia trong chuyện này.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Chia tay trong vui sướng

Edit: Clover110

“Nếu nó phong ấn ma khí, sao không hủy diệt đi?” Dung Chiêu khó hiểu, ma khí mang đến tai nạn như vậy, còn giữ lại làm gì?

Vu Hoan lấy lại quyền sách, sắc mặt trầm xuống, thanh âm ám ách, “Dục vọng là nguyên nhân sai khiến con người. Muốn hủy diệt một phen ma khí, người chắc là biết đến điều này yêu cầu lực lượng lớn cỡ nào, bọn họ làm không được. Với lại, sâu trong lòng, bọn họ cũng không muốn làm thế.”

“Tại sao lại là Phong gia?”

“Chắc là do khế ước đi, thời điểm phong ấn đó ma khí còn ở trạng thái khế ước, nói cách khác, là phong ấn trong cơ thể con người.” Vu Hoan ngẩng đầu, “Đương nhiên, những gì ta nói đều là suy đoán thôi, không có cách chứng thực. Phòng chừng những người biết đến chuyện này đều đã chết, chân tướng cụ thể ra sao, ai cũng không tra ra được.”

Những chuyện cũ như thế này, không liên quan gì đến nàng, nàng hoàn toàn xem chúng như chuyện xưa.

“Nếu Vũ Hồng Kiếm là thanh ma kiếm đó, vậy đại lục sẽ lâm vào trạng huống ngàn năm trước một lần nữa.” Thanh âm Dung Chiêu thanh lãnh, lại không có nửa điểm lo lắng, không hề tự giác bản thân là người sáng thế chi kiếm.

“Yên tâm đi, chưa cứu thế chắc chắn sẽ xuất hiện.” Vu Hoan đẩy cửa đá, bước ra ngoài.

Chính là thời điểm nàng ra ngoài liền tròn mắt, nơi này không giống với lúc nàng đi vào...

“Dung Chiêu...ta hoa mắt phải không?” Vu Hoan lui đến bên người Dung Chiêu, sắc mặt có chút trắng bệch.

“Không có, chúng ta bị truyền tới trong ảo cảnh.” Dung Chiêu thật bình tĩnh, tựa hồ không để ý đến cảnh tượng trước mắt chút nào.

Nhưng là khi nhìn kĩ sẽ phát hiện đáy mắt hẳn có cảm xúc chấn động.

Trước mắt bọn họ hiện ra là chướng khí mù mịt cùng với khung cảnh đồ nát thê lương, trên mặt đất là một mảnh cháy đen, không trung âm trầm như áp sát xuống mặt đất.

Nồng đậm mùi máu tươi xông vào mũi, Vu Hoan theo bản năng cảm lên Thiên Nguyệt Kiếm, không nghĩ tới Thiên Nguyệt Kiếm biến mất.

“Thiên Nguyệt Kiếm bị ngăn ở bên ngoài.” Dung Chiêu kéo Vu Hoan đến trong lòng, một tay ôm eo nàng, một tay nắm đôi tay nàng.

Mùi máu tươi nồng đậm như vậy, hẳn không biết mình có thể làm nàng bình tĩnh hơn chút nào hay không.

Sắc mặt Vu Hoan thật không tốt, nàng cảm nhận được cỗ lệ khí đang đầu đá lung tung trong thân thể nàng, muốn lao ra ngoài.

Đờ mờ, này là cái địa phương quỷ quái gì đây...

“Tây Lăng đế quốc.” ánh mắt Dung Chiêu nhìn về phía xa nói.

Sau tầng tầng lớp lớp sương khói có tường thành cao chót vót. Trên tường thành, hai chữ “Tây Lăng” loang lổ màu đỏ sậm như ản như hiện.

“Mẹ nó...” Vu Hoan trầm mắng một tiếng, bọn họ thế nhưng chứng kiến tràng đại chiến ngàn năm trước, thật là đủ rồi!!

Nàng không muốn biết nhiều việc sau màn đen a uy!

Nàng chỉ muốn làm một nữ hài tử đơn thuần đáng yêu, tha cho nàng đi a!

Dung Chiêu bước về phía trước một bước, hình ảnh bắt đầu dịch chuyển.

Tường thành hoàn hảo, đám người hoảng loạn tới tới lui lui...

Dung Chiêu dừng lại một lát, rồi lại tiến lên phía trước một bước, hình ảnh lại biến hóa một lần nữa.

Lần này rất nhiều người vây đánh một người, trên tay người đó cầm một thanh trường kiếm đen nhánh.

Vu Hoan còn chưa nhìn rõ bộ dáng thanh kiếm, hình ảnh đột nhiên trở về đám người hoảng loạn chạy ban này.

Dung Chiêu lui về sau một bước, lại là mùi máu tươi nồng đậm.

“Đi một bước là thay đổi một cái cảnh tượng... Đây là cái ảo cảnh gì?” Vu Hoan nằm trong lòng Dung Chiêu, hơi thở lạnh lẽo bao vây lấy nàng, tính ra nàng không có cảm giác khó chịu như trước nữa.

“Không biết!” Trong giọng nói đậm đặc của Dung Chiêu nhiều thêm một tia ngưng trọng.

Ngay cả cái nữ nhân cái gì cũng biết đang nằm trong lòng ngực mình còn nói không biết, như vậy cái ảo cảnh này chưa có ai gặp qua đi.

“Có thể phá sao?” Vu Hoan nhìn xung quanh, không cảm giác được bất cứ điều gì khác thường.

Thật giống như bọn họ đang chân chính đứng ở địa phương này vậy.

Dung Chiêu trầm mặc, Vu Hoan xem biểu tình của hắn cũng biết là không dễ dàng gì.

“Đi về phía trước đi, nếu không phải ảo cảnh công kích, vậy nhìn xem chủ nhân ảo cảnh muốn chúng ta thấy cái gì.”

Không có đường lui, phương án duy nhất có thể lựa chọn là tiến về phía trước.

Dung Chiêu gật gật đầu, ôm nàng tiến về phía trước, đi mỗi một bước, cảnh vật trước mắt bọn họ sẽ thay đổi không giống nhau.

Không có thanh âm, bọn họ như đang xem một vở kịch không âm thanh.

Mà thanh kiếm kia, chính là Vũ Hồng kiếm không thể nghi ngờ.

Những hình ảnh này hoàn toàn khớp với nội dung trên quyển ký lục, mãi đến thời điểm phong ấn Vũ Hồng Kiếm mới xảy ra biến cố.

Một nữ tử áo lam đột ngột xuất hiện trong vòng phong ấn, phong ấn bị lực đánh gãy, những người tham gia phong ấn đều bị phản phệ, hôn mê ngay lập tức.

Người nào chưa ngất xỉu, lớn tiếng chất vấn nữ tử kia, nữ tử đang cố gắng giải thích điều gì nhưng càng làm những người đó phản ứng mạnh mẽ hơn nữa.

Trận khắc khẩu này kéo dài rất lâu, Vu Hoan không kiên nhẫn xem, thúc giục Dung Chiêu bước tiếp.

Hình ảnh thay đổi, nữ tử áo lam đang cầm một viên đá đến xuất thần.

“Ly Hồn Thạch...” Vu Hoan kinh hô một tiếng, nữ tử này là Diệp gia người sao?

Một hồi lâu sau, nàng ta mới thờ dài, cầm lấy bút đang đặt ở phía trước bắt đầu viết lên trên chỗ trống của một quyển sách.

Quyển sách kia chính là do nàng lưu lại...

Hình ảnh lại thay đổi, một ít người nói với nhau chuyện gì, cuối cùng có người mang theo người cầm Vũ Hồng Kiếm lúc trước cùng nhau rời đi.

Hình ảnh lúc sau đều là tin tức không quan trọng, toàn là cảnh tượng đế quốc Tây Lăng trừng tu lại sau khi bị hủy diệt.

Dung Chiêu tiếp tục đi về phía trước, hình ảnh nhoáng lên, lập lòe không ngừng cuối cùng dừng lại ở một gian mật thất.

Gian mật thất kia, Vu Hoan cảm thấy rất quen mắt, chính là nơi cất giữ Ly Hồn Thạch ban nãy.

Nữ tử áo lam chậm chậm bước ra, đặt Ly Hồn Thạch ở vị trí trung tâm, Ly Hồn Thạch từ từ nổi lên không trung.

Nữ tử áo lam ngửa đầu im lặng nhìn Ly Hồn Thạch, ánh môi khẽ nhúc nhích, cơ hồ là ngay lúc đó, Vu Hoan nghe được âm thanh của nàng.

“Ta không biết ngươi là ai, nhưng ngươi là người nhìn thấy ảo cảnh ta thiết lập hẳn chính là người ta muốn tìm.” Thanh âm kia thật mờ mịt như là cách Vu Hoan một dãy núi dài...

Vu Hoan: “...” Đây là tình huống gì?

Dung Chiêu: “...” Không biết!

“Không cần giật mình, này chỉ ảo cảnh ta lưu lại, các ngươi đi đến cuối cùng tự nhiên có thể nghe được thanh âm của ta.” Nữ tử giải thích.

Vu Hoan mím môi, mắt nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, nàng đứng ở trước mặt nàng ta nhưng tầm mắt nàng ta lại xuyên qua nàng nhìn về phía sau.

“Ngươi tới nơi này nghĩa là ma khí kia đã sống lại. Tiền căn hậu quả ta đều đã dùng ảo cảnh giải thích rõ ràng. Ta không biết ngươi có tâm làm đáng cứu thế hay không nhưng ngươi phải nhớ kỹ, nếu ma khí kia không bị hủy, thế giới sẽ diệt vong.”

“Quyển sách kia với Ly Hồn Thạch có ghi cách hủy diệt ma khí...” Thanh âm nữ tử đột nhiên đứt quãng, “Lực lượng của ta không nhiều lắm...lắm... Ngươi nhất định...giải cứu...”

Hình ảnh với thanh âm tự dung im bật, bốn phía lâm vào hắc ám, một lát sau lại sáng sủa lên.

Bọn họ đứng ở bên ngoài cửa đá, cảnh vật nơi xa giống thời điểm lúc tiến vào như đúc.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu hai mặt nhìn nhau.

Đây là cái quỷ gì a?

Nàng chỉ là đến lấy Ly Hồn Thạch, sao lại nhìn thấy những hình ảnh kỳ quái như vậy?

Ma khí liên quan đến nàng đánh rắm a!

Cứu thế là cái quỷ gì?

Nàng không hủy diệt thế giới là đã tốt lắm rồi, ai muốn đi cứu thế chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tàn thứ phẩm

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan đem quyển sách với Ly hồn thạch móc ra nhìn nhìn, nửa ngày cũng không nhìn ra cái nguyên do gì.

Có phương pháp hủy diệt ma khí, ở đâu?

Vu Hoan cảm thấy việc ma tính như vậy hẳn là để Sở Vân Cẩm tới làm, nàng chỉ là kẻ đứng ngoài xem diễn, vì cái lông gì lại cho nàng thêm suất diễn như vậy!

Vu Hoan bực bội đem hai thứ đó đều đưa cho Dung Chiêu, “Ta không nhìn, phiền muốn chết.”

Vu Hoan mục tiêu rất rõ ràng, nàng sẽ không đi làm loại chuyện mà nàng cho rằng không hề có ý nghĩa.

Một cái đại lục hủy diệt, ở trong mắt nàng lại là không hề có ý nghĩa. Có lẽ ai nhìn cũng sẽ nói nàng vô tình, chính là Dung Chiêu lại không cho rằng như vậy.

Nàng nếu thật sự vô tình, nàng sẽ không đem Ly Hồn thạch cùng quyền sách này đồng thời giao cho hắn.

Dung Chiêu lại cẩn thận kiểm tra một chút, cũng không phát hiện cái gì, đành phải thuận lòng Vu Hoan trước...

“Trước đi ra ngoài đi.” Ở địa phương kẻ khác, luôn không an toàn.

“Ân.” Vu Hoan thất thần ứng thanh, suy nghĩ không biết đã bay đến chỗ nào.

Dung Chiêu chỉ có thể tận chức tận trách kéo nàng đi ra ngoài.

Thời điểm tiến vào lửa giận tận trời, lúc này mới qua chốc lát, con tức của hắn như thế nào lại không thấy nữa rồi?

Khi đi ra ngoài không được thuận lợi, gặp phải Diệp gia chủ vừa về phủ.

Vu Hoan vẫn luôn như đi vào cõi thần tiên, căn bản không có tự giác bị người bắt được.

Vu Hoan không tỏ vẻ, Dung Chiêu tự nhiên sẽ không giống nàng trợn mắt nói nói dối, nói chính mình xem phong cảnh nơi này đẹp, cố ý tiến vào xem xét.

Hắn trực tiếp đơn giản thô bạo giết ra khỏi Diệp gia.

“A, có.” Vu Hoan đột nhiên kêu ra tiếng, bên tai gió lạnh vù vù thổi trúng nàng run run một cái, tầm mắt mê mang nhìn bốn phía.

Dung Chiêu ấn trụ đầu Vu Hoan xoay trái xoay phải, “Đừng lộn xộn.”

Bọn họ hiện tại là cao tốc phi hành được chứ, nữ nhân này tìm đường chết à, cũng không sợ ngã xuống.

Vu Hoan chạy nhanh chóng túm lấy vạt áo Dung Chiêu, ghé vào đầu vai hắn, con ngươi tỏa sáng nói: “Chúng ta đem quyền sách này cho Sở Vân Cẩm đi, thế nào?”

Làm chúa cứu thế như vậy, còn không phải là yêu cầu ‘nhân tài’ Sở Vân Cẩm sao?

“Ly Hồn thạch đâu?” Người ta nói rất rõ ràng, ghi lại phương pháp ở bên trong Ly Hồn thạch cùng quyền sách kia, người đưa mỗi quyền sách thì dùng cái lông a?

Vu Hoan sắc mặt cứng đờ, Ly Hồn thạch nàng khẳng định sẽ không cho Sở Vân Cẩm.

Thời gian của nàng không nhiều lắm, Ly Hồn thạch không thể dùng sai.

“Vậy người nói làm sao bây giờ? Ta dù sao cũng sẽ không đi làm cái loại chuyện nhảm chán này, người là Sáng thế chi kiếm, người có trách nhiệm, nhưng ta không có.” Vu Hoan khó chịu hừ nhẹ.

Nàng hiện tại tự bảo vệ mình còn khó, đi làm loại chuyện nguy hiểm này, có đánh chết nàng cũng không làm.

“Ta chưa nói ta muốn đi.” Nàng rút cuộc từ nơi nào nhìn ra, hắn rất muốn cứu vớt thế giới?

Hắn là Sáng thế chi kiếm không sai, nhưng hắn đối với thế giới này không có chút cảm tình nào. Làm một kiếm linh phải mang trên lưng trách nhiệm như vậy, nữ nhân này tư duy rốt cuộc là như thế nào lớn lên.

“Vậy ném đi?” Vu Hoan thực không có trách nhiệm, xúi giục Dung Chiêu.

Dung Chiêu: “...”

Không đợi Dung Chiêu trả lời, Vu Hoan trực tiếp thông dong móc quyền sách kia ra, ném xuống. Rớt.....

Dung Chiêu về mặt âm trầm nhìn quyền sách đã rớt xuống dưới, hắn còn chưa có đáp ứng đâu!

Người động tác có cần nhanh như vậy hay không!

Thôi, dù sao cũng không có khả năng đi nhặt về.

Vì thế, hai người này thực vô tâm vô phế trở về khách điểm.

Chuyện ở Phong Tuyết thành đã truyền khắp Từ An thành, hiện tại trong thành là một mảnh hỗn loạn, nên chạy đều đã chạy không sai biệt lắm.

Người ở khách điểm cũng đi hết, Vu Hoan cùng Dung Chiêu mới vừa bước vào khách điểm, chương quây liền bao lớn bao nhỏ đón tới, đằng sau đi theo một phụ nhân cùng một hài tử.

“Hai vị, bốn tiệm đã không buôn bán nữa.” Chương quây sắc mặt không tốt lắm, thân mình đều có chút phát run, tầm mắt không ngừng nhìn ra bên ngoài.

“Đi? Chính là chúng ta ở nơi này à?” Bọn họ hình như còn chưa trả phòng đi?

“Vị tiểu cô nương kia đã trả phòng, ngay sau khi hai vị rời đi không lâu. Chuyện Phong Tuyết thành hai vị cũng nghe nói rồi đi, vẫn là nhanh chóng rời khỏi nơi này đi...” Chương quây kéo tay tiểu hài tử qua liền đi ra ngoài, cả cửa cũng không thềm đóng.

Vu Hoan khoe miệng trều trều, loli chết tiệt này thế nhưng chạy?

Trên người nàng còn mang theo Kinh Tà đao a!

Sớm biết vậy liền đem Kinh Tà đao mang đi.

Vu Hoan thực hỏi hận.

Chính là trên thế giới này không có thuốc hỏi hận.

Vu Hoan nghiêng đầu nhìn Thiên Khuyết Kiếm ẩn trong không khí, “Kinh Tà đao ở đâu?”

Thiên Khuyết Kiếm xoắn thân mình, đem mũi kiếm chỉ vào một phương hướng.

“Đó là phương hướng ra khỏi thành...” Vu Hoan tỏ vẻ thực tức giận, loli đáng chết, đừng để cho nàng bắt được.

“Sớm biết thế đã ở Diệp gia tìm xem có nhẫn không gian gì đó hay không.” Vu Hoan bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm.

Nàng lúc trước là muốn cướp sạch tất cả đồ vật ở đó, nhưng là nàng không có nơi cất, hỏi Dung Chiêu,

Dung Chiêu không để ý tới nàng.

Sau lại bị ảo cảnh làm cho không kiên nhẫn, lúc này mới đem việc kia quên mất.

Đang ảo não, trước mắt đột nhiên xuất hiện một cái vòng tay màu bạc.

Àn... Thực mộc mạc.

Mặt trên ngay cả cái hoa văn cũng chưa khắc, chỉ là một cái vòng màu bạc...

Này mẹ nó cũng có thể kêu là vòng tay?

Vu Hoan thực không muốn nhìn thẳng vào hai chữ vòng tay xiêu xiêu vẹo vẹo khắc trên kia.

Mẹ nó không cần đoán, này chắc chắn là kiệt tác của Sáng Thế Thần.

Người cho rằng người nặn một thứ tròn tròn, khắc lên hai chữ vòng tay, nó chính là vòng tay sao?

Thật là đủ rồi!

Dung Chiêu kéo tay Vu Hoan qua, trực tiếp đeo lên, “Đây là tàn thứ phẩm Sáng Thế Thần ném ở trong Thiên Khuyết Kiếm, người tạm chấp nhận dùng.”

Tàn thứ phẩm...

Vu Hoan bị ba chữ này đã kích đến thương tích đầy mình, Thiên Khuyết Kiếm cũng là cái tàn thứ phẩm?

Cấp bậc cao thấp như nhau...

Người khác rút kiếm ra hoa hoa lệ lệ đến có thể chói mù mắt, phải kêu một tiếng phong cách.

Nàng đâu?

Nàng đều là gương người đem Thiên Khuyết Kiếm cầm ra, càng đừng nói tới đồng dạng nói nó là Sáng thế chi kiếm.

Này mẹ nó vô cùng mất mặt được chứ!

Vu Hoan muốn đem vòng bạc kia tháo xuống, nàng mới không cần mang loại đồ vật một chút mỹ cảm cũng không có này, quá mất mặt.

Dùng sức...

Dùng sức...

“Đờ mờ Dung Chiêu, vì cái gì lấy không xuống.”

“Đại khái là tự động nhận chủ.” Dung Chiêu nhìn lướt qua vòng bạc, phi thường bình tĩnh.

Đại khái...

Tự động nhận chủ.

Mẹ nó đủ rồi, nàng muốn phát hỏa.

Cuối cùng cũng chỉ có thể khóc không ra nước mắt nhìn chằm chằm vòng bạc khó coi trên cổ tay, đáy lòng kêu rên, mệnh của nàng như thế nào khổ như vậy a!

Dùng đều là tàn thứ phẩm, nhìn qua còn xấu như vậy!

Dung Chiêu có chút không minh bạch, Vu Hoan đang ghét bỏ vòng tay kia cái gì.

Mặc dù là tàn thứ phẩm, nhưng dù sao vẫn là Thần Khí, hơn nữa là xuất từ tay Sáng Thế Thần.

Người khác muốn còn không có đâu.

Vu Hoan thử xem xét trong vòng tay, ước chừng lớn bằng hai cái phồng, bên trong sạch sẽ đến ngay cả tro bụi cũng không có.

Vu Hoan tâm đều nát.

Đây là Sáng Thế Thần xuất phẩm?

Mẹ nó đây là hổ thần xuất phẩm mới đúng phải không!

Vu Hoan đem Ly Hồn thạch cùng chính một ít đồ vật lung tung rối loạn trên người mình khổ não ném vào.

Dù sao loại không gian này không cần nàng đi tìm, muốn cái gì chỉ cần động ý niệm là đến nơi.

Lôi kéo tay áo che vòng tay lại, thần sắc ghét bỏ càng ngày càng đậm.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Đau đầu quá không nghĩ được ra cái tiêu đề a

Edit: Clover110

Ngoài thành.

Một tiểu hài tử thân hồng trang khiêng một phen đại đao uy phong lẫm lẫm, ngăn chặn một cảm y công tử.

Không phải Linh La còn là ai.

“Mỹ nhân, mỹ nhân, người thật đẹp mắt, là mỹ nhân đẹp nhất ta từng thấy.”

Cầm y công tử kia có chút không kiên nhẫn nhưng vẫn là đón nhận ánh mắt nóng cháy kia.

“Tiểu muội muội sao lại ở nơi này một mình? Người thân của ngươi đâu?” Cầm y công tử dè dặt sự không kiên nhẫn của bản thân, hắn cố gắng nói chuyện thật nhẹ nhàng với Linh La.

Linh La nghiêng nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt to ngập nước tràn đầy trái tim bay bay.

“Ta đi theo mỹ nhân nha, ta không đi theo người thân.”

Cầm y công tử kia vui vẻ dụ hồng nói: “Tiểu muội muội sao lại khiêng một cây đại đao chạy lung tung vậy? Hay là để ca ca cầm giúp ngươi?”

“Không được, cái này không thể cho mỹ nhân được.” Linh La lắc đầu, đây là của Tiểu Hoan Hoan, nếu nàng đưa cho người khác làm vật tín ước, nhất định Tiểu Hoan Hoan sẽ đánh chết nàng.

“Tại sao? Ca ca chỉ là muốn cầm giúp ngươi mà thôi.” Cầm y công tử tiếp tục dụ dỗ.

Hắn phát hiện cái tiểu nha đầu này đi theo bản thân, đã vậy trên vai khiêng một thanh còn lớn hơn thân hình nàng.

Ban đầu hắn chỉ tò mò, một tiểu nha đầu lại khiêng một thanh đại đao chạy loạn nơi nơi.

Sau đó hắn lại phát hiện ra thanh đại đao kia phát ra hơi thở thật đặc biệt, không giống như đao bình thường.

Hắn còn chưa có mở miệng, tiểu nha đầu khiêng đao liền lên tiếng, há mồm ngậm miệng đều là mỹ nhân. Thứ tốt đưa đến tận cửa như vậy, hắn lẽ nào lại không lấy?

“Đây là của người khác, mỹ nhân cũng thích nó sao?” Về mặt Linh La đơn thuần, giống như giãy tiếp theo sẽ đưa thanh đao trên vai cho hắn vậy.

“Àn, ta thích, nó rất đẹp.” Cầm y công tử gật gù đầu.

Về mặt Linh La thất vọng, “Nhưng mà cái này là của người khác, ta chỉ là giúp nàng giữ nó thôi.”

“...”

Còn tưởng rằng hài tử năm sáu tuổi trước mắt này dễ lừa, ai biết kết quả lại như vậy. Cầm y công tử lập tức đen mặt, duỗi tay tóm cổ áo Linh La, xách nàng lên.

“Ngao ngao giao thanh đao cho ta, ta còn có thể lưu ngươi một mạng, hiện tại chỉ có thể trách ngươi mệnh không tốt.”

Cầm y công tử giờ tay muốn bỏ xuống đỉnh đầu Linh La, con ngươi đơn thuần của Linh La cực nhanh hiện lên một mặt hàn quang, tay cầm đao Kinh Tà càng chặt.

“Uy, một đại nam nhân lại đi khi dễ một tiểu hài tử, có xấu hổ hay không?”

Thanh âm mắng dọa cầm y công tử nhảy dựng, phản xạ có điều kiện nhìn về nơi phát ra.

Hai đạo thân ảnh từ trong thành đi ra, đi ở phía trước là một thiếu niên, về mặt phần nộ trùng mắt nhìn hắn, đi phía sau là một vị công tử trẻ tuổi, hắn mặc danh nghĩa đến bốn từ “Công tử như ngọc.”

Dùng bốn từ này để hình dung vị công tử trẻ tuổi kia, rất là thích hợp.

“Buông ra, buông ra.” Thiếu niên chạy chậm qua, trực tiếp giành lấy Linh La từ trên tay cầm y công tử, “Ngươi không sao chứ? Dì, là ngươi...”

Linh La liếc mắt nhìn hắn một cái, dư quang nhìn đến bóng người đang đi về phía này, biểu hiện của nàng rất là bình thường, không hề có một chút hoa si nào.

“Xen vào việc của người khác.” Linh La hừ lạnh tránh khỏi tay của thiếu niên.

Thiếu niên tức khắc nổi giận, “Ngươi cái tiểu thí hài này sao lại không biết đạo lý gì vậy, ta là đang cứu ngươi nha.”

“Ai cần ngươi cứu, loại cận bã này, ta còn cần ngươi cứu sao?” Từ miệng Linh La phát ra toàn thanh lâm loli nhưng về mặt lại tràn đầy khinh thường.

Cầm y công tử: “...” Vừa nãy còn há mồm ngậm miệng một lần lại một lần gọi mỹ nhân, nháy mắt liền biến thành cận bã?

“Ngươi... tuổi còn nhỏ như vậy mà đã nhanh mồm dẻo miệng, không biết tốt xấu!” Thiếu niên tức giận không nhẹ, nếu biết là cái hùng hài tử này, hắn sẽ không dư hơi đi xen vào việc của người khác.

Linh La lại trừng mắt nhìn thiếu niên kia một lần, con ngươi bỗng sáng ngời, kéo đao Kinh Tà chạy về hướng cửa thành.

Nam tử đang đi về hướng bên này sững sốt, nhìn tiểu thân thể lửa đỏ đang chạy về phía mình, đáy lòng hắn không khỏi sinh ra vài phần thương tiếc.

Ai biết, Linh La lại chạy ngang qua hắn...

“Loli đáng chết, nguoi cấp lão tử lại đây.” Thanh âm vang dội như muốn nổ tung khu đất xung quanh.

Nam tử quay đầu nhìn lại, hắn liền thấy nữ tử đã từng gặp qua ở tiệm quần áo đang nắm lỗ tai hải tử hồng y, một phen đoạt lấy đao Kinh Tà, không khí chớp mắt dao động, đã không thấy đao Kinh Tà đâu.

“Ta không phải đã dặn nguoi chờ ở khách điểm sao? Nguoi chạy loạn cái gì? Hiện tại bên ngoài loạn như vậy, điểm chỉ số thông minh của nguoi như vậy bị nguoi bán còn giúp nguoi ta đếm tiền a.”

Vu Hoan trước nay có giận là phát, hiển nhiên lúc này nàng thật tức giận, tốc độ nói chuyện rất nhanh.

Linh La bị rống đến sững sốt cả nguoi, chỉ số thông minh của nàng không có vấn đề gì a...

Dung Chiêu che mắt bất đắc dĩ, nói chuyện không thể từ từ nói sao?

Rõ ràng là lo lắng cho nguoi ta, một hai phải châm biếm nguoi ta trước rồi mới nói sao.

“Vị cô nương này, nàng vẫn là một cái hải tử mà thôi, nguoi làm vậy...” Thanh âm của nam tử ôn nhuận kia lại vang lên.

“Không phải hải tử nhà nguoi, ta làm vậy thì sao?” Vu Hoan phi thường bức bội rống lại hắn.

Như thế nào một nguoi qua đường tùy tiện mà nàng cũng đáp lời lại vậy?

Nam tử nhớ đến hành vi đưa hải tử của cô nương này lúc trước, lập tức nghẹn lời.

“Chạy, Tiểu Hoan Hoan.” Linh La đột nhiên túm Vu Hoan, tay nhỏ chỉ một phương hướng khác.

“Chạy thì chạy đi, nguoi còn muốn ta chạy theo nguoi sao?” Vu Hoan liếc mắt bên kia một cái, tức khắc đen mặt, rống to.

Mẹ nó lại là nam nhân!

“Không phải, nam nhân đó vừa nãy muốn cướp đao Kinh Tà a.”

Vu Hoan: “...” Mẹ nó ai kêu nguoi biến thành tiểu hải tử làm gì, kiêng một thanh đại đao ti lệ ngang dọc đều không phù hợp nguoi chạy lăng quăng làm chi?

Còn kêu nàng hòa theo đi báo thù cho nàng, cho rằng nàng cũng ngu ngốc như nàng ta sao?

Linh La thấy Vu Hoan không dao động, lập tức thất vọng, nhìn bóng dáng dần biến mất kia, rất là uể oải.

Vu Hoan nhìn lướt qua hai nguoi còn lại, cau mày, không nói tiếng nào, vòng qua bọn họ đi về phía ngoài thành.

Dung Chiêu tự nhiên là trầm mặc đi theo, cơ hồ mọi nguoi đều xem nhẹ sự tồn tại của hắn.

Nam tử ôn nhuận kia chỉ nhìn thoáng qua Dung Chiêu, liền cảm thấy khó thở.

Người nam nhân này...

“Tiểu Hoan Hoan, nguoi từ từ a!”

Chờ cái rắm, chân ngắn còn trách ai?

“Người nam nhân phía sau hình như đã gặp qua ở tiệm quần áo, nguoi ôm nguoi ta gọi nguoi ta là mỹ nhân, sao giờ gặp lại lại không mê trai nữa?”

Tiểu loli đáng chết này dường như định nghĩa mỹ nhân chỉ ở lần gặp mặt đầu tiên a.

Thanh âm Vu Hoan không lớn nhưng vẫn truyền đến trong tai nam tử ôn nhuận ban nãy, về ôn nhuận trên mặt hắn giờ có chút run rẩy, hắn còn đứng ở chỗ này nha!

“Nga, không có hứng thú.” Linh La thật bình tĩnh trả lời.

Quả nhiên là vậy, từ loli này chỉ có hứng thú với mỹ nhân gặp mặt lần đầu.

Gặp lại lần hai, dù có đẹp, nàng đều không thèm nhìn, mẹ nó từ loli này cũng là một cái kì ba a.

Trong đầu Vu Hoan hiện lên thân ảnh Diêm Tổ, nàng giống như quên mất cái thứ này.

Bất quá không có hấn ở đây cũng tốt, cái quỷ thích khóc kia, nàng một chút đều không muốn thấy.

“Tiểu Hoan Hoan, chúng ta đi đâu? Trở về thành Phong Tuyết sao?” Linh La có vẻ thật cao hứng.

Vu Hoan hoàn toàn không biết nàng đang cao hứng cái quỷ gì: “Trở về tìm chết sao? Chúng ta đi về phía nam, ngươi thích thì đi theo, không thích thì thôi.”

“A? Đi phía Nam làm cái gì?” Chuyện ở thành Phong Tuyết còn chưa giải quyết xong đúng không? Liền mặc kệ vậy sao?

“Ngươi không mở miệng không ai nói ngươi câm” Từ thành Từ An đến Từ Linh Cốc vừa đi vừa nghỉ cũng tốn hao hao ba tháng a.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Hôm nay thực lạnh muốn giữ ấm

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

“Bách Lý Vu Hoan, đứng lại!” Thanh âm uy nghiêm giận giữ từ phía sau truyền đến.

Vu Hoan chỉ cảm thấy có chút quen tai, lại không thể tưởng tượng là ai.

Nàng trước nhìn mắt Dung Chiêu, Dung Chiêu bình tĩnh lắc đầu, hấn như thế nào sẽ biết là ai.

“Gọi ngươi đó, Tiểu Hoan Hoan.”

Ngươi không nói lời nào không ai bảo ngươi câm đâu!

Vu Hoan lấy ánh mắt uy hiếp Linh La, ước chừng ý tứ chính là ‘ lại mẹ nó nói bấy nữa, ta giết chết ngươi. ’

Linh La: “.....” Nàng cũng chưa nói sai cái gì nha?

“Ngươi là ai a? Kêu ta làm gì?” Vu Hoan phi thường khí phách xoay người.

Diệp gia chủ sắc mặt tái xanh, nữ nhân này có phải quá kiêu ngạo hay không!

“Bách Lý Vu Hoan!” Diệp gia chủ cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên Vu Hoan, “Ngươi trước đây đã thương nhi tử của ta, hiện giờ còn tiếp tục công khai chạy đến địa bàn của ta hành hung...”

“Cái gì hành hung? Nhi tử của ngươi là ai a? Ngươi là ai a?” Vu Hoan nhú mày, ánh mắt nhìn Diệp gia chủ giống như nhìn kẻ bị bệnh tâm thần.

Trên mặt chói lọi viết, ta nhận thức ngươi sao?

“...”Diệp gia chủ thực tức giận, cả người đều không chịu nổi mà run lên.

Hấn sống hơn phân nửa đời, trước nay chưa thấy qua kẻ nào kiêu ngạo như vậy.

“Gia chủ, nàng ta quá kiêu ngạo, để chúng ta đi lên giáo huấn một chút, báo thù cho công tử.”

“Uy uy, nói năng cho rõ ràng, ngươi là vị nào a? Nhi tử nhà ngươi lại là vị nào? Ta đã thất lâu không đánh người, ngươi không cần bôi nhọ ta.” Nàng khi nào thì đánh người? Nàng như thế nào một chút kỷ ức đều không có, chẳng lẽ mất trí nhớ?

Không có khả năng a, nàng gần đây đều rất bận, nơi nào có thời gian đi đánh người a...

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi quả thực cùng lời đồn giống nhau, tuổi còn nhỏ liền ác độc như vậy, thật không biết Bách Lý Hiên như thế nào dạy ra một nữ nhi như ngươi.”

“Bách Lý Hiên đương nhiên dạy không ra nổi nữ nhi như ta.” Vu Hoan khoe miệng gọi lên một mạt ý cười khinh thường.

“Hào... Hào... Hôm nay ta xem như kiến thức qua. Bách Lý Vu Hoan, người đã đã thương con ta, vừa rồi lại công nhiên đến Diệp phủ hành hung, việc này người có dám nhận?” Diệp gia chủ hốc mắt có chút đỏ lên, thanh âm run rẩy âm lãnh.

Diệp Lương Thần?

Đây là cha của Diệp Lương Thần a?

Vu Hoan hiểu rõ gât gât đầu, nhưng người đối diện lại cho rằng nàng thừa nhận.

“Người nếu đã thừa nhận, vậy dùng mạng người tới xin lỗi nhi tử của ta đi!” Diệp gia chủ đột nhiên phát động công kích, một cỗ hơi thở làm cho người ta sợ hãi từ trên người hắt tán ra.

Vu Hoan cả kinh, hướng bên cạnh tránh đi. Con người dần dần bị lửa giận thay thế, “Lão tử căn bản không có động đến Diệp Lương Thần!”

Diệp gia chủ nơi nào còn nghe lọt lời nàng nói, mắt đỏ lên, lông tóc dựng ngược công kích nàng.

Dung Chiêu bị những người khác quần lấy, trong lúc nhất thời vô pháp thoát thân. Linh La một cái tiểu hài tử, những người đó còn không có phát rõ đi công kích nàng, thứ này thế mà lại đứng ở bên cạnh kêu cổ lên...

Vu Hoan nếu là có thể phân thân, nàng nhất định sẽ giết chết loli khốn kiếp này trước tiên.

“Dám đã thương nhi tử ta, đi tìm chết đi!” Hắc thương yêu nhất chính là nhi tử thiên phú thực lực đều tốt này, hiện giờ lại bị nữ nhân kia biến thành cái dạng này, hắc như thế nào không phẫn nộ cho được.

Vu Hoan cũng thực phẫn nộ, mẹ nó nàng còn chưa làm, đã bị người chụp cho cái mũ lớn như vậy.

“Người có bệnh có phải hay không a, ta khi nào đã thương nhi tử người?” Vu Hoan dùng Thiên Khuyết Kiếm ngăn trở Diệp gia chủ, thần sắc khó coi hỏi.

“Người vừa rồi đã thừa nhận, hiện tại còn có ý giảo biện sao?” Hôm nay nữ nhân này nhất định phải chết!

Hai người có qua có lại đối thoại, a không đúng, là đối rỗng.

Cuối cùng Vu Hoan hoàn toàn nổi giận, cũng không giải thích, trực tiếp huy Thiên Khuyết Kiếm chém lung tung.

Không phải nói nàng đã thương Diệp Lương Thần sao, vậy nàng không ngại lại đã thương cha hắc tiếp. Dù sao bọn họ không tính toán nghe nàng giải thích, hà tất phải phí hơi thừa lời.

Trên người nàng đã có bao nhiêu tội danh rồi, thêm một cái không nhiều hơn bao nhiêu, thiếu một cái cũng không ảnh hưởng gì.

Diệp gia chủ bị Vu Hoan đột nhiên bùng nổ làm cho hoảng sợ, vừa rồi hắc hoàn toàn không cảm giác được lực lượng cường đại như vậy...

Rõ ràng Bách Lý Vu Hoan chỉ có thực lực Hóa huyền trung cấp, vì sao hắc lại cảm giác được một cỗ áp bách?

“Xoẹt — —” Thiên Khuyết Kiếm chém qua bên hông Diệp gia chủ, rách nát vải dệt ở không trung khoanh khắc vỡ thành cận bã.

“Phụt — —” Diệp gia chủ còn chưa lấy lại tinh thần, bụng liền đau xót.

Chất lỏng ẩm ướt chảy ra, hắc run run một cái, sắc mặt tái nhợt nhìn về phía Vu Hoan.

Vu Hoan khoe môi giơ lên, câu lên một độ cung quý dị, con người di động nhẹ từng đợt từng đợt hắc khí. Một cỗ hơi thở so với vừa rồi còn khủng bố hơn từ trên người nàng phát ra, mang theo cảm giác âm u tử vong...

Giết đi...

Bọn họ đều đáng chết...

Chết mới là kết quả cuối cùng.

Giết... Giết đi...

Vu Hoan trong mắt hắc khí lại nồng đậm thêm vài phần, tay cầm Thiên Khuyết Kiếm nắm thật chặt, làm bộ muốn chém về phía trước.

Một đôi tay lạnh lẽo từ bên cạnh vươn tới, cầm tay nàng, trực tiếp đem Thiên Khuyết Kiếm rút ra.

“Vu Hoan, thanh tĩnh một chút.”

Dòng khí lạnh lẽo không ngừng chuyển vận vào trong cơ thể Vu Hoan, ý thức bị chiếm cứ dần dần khôi phục lại.

Nàng có chút mê mang nhìn Thiên Khuyết Kiếm nhiễm huyết, lại mắt không chế sao?

Nàng rõ ràng cảm Thiên Khuyết Kiếm...

“Ta.....”

Dung Chiêu đem Vu Hoan kéo vào trong lòng ngực, tận lực hạ thấp thanh âm, “Không có việc gì, ta ở đây.”

Ngắn gọn ba chữ, giống như một liều thuốc an thần, làm đáy lòng hoảng loạn của nàng nháy mắt liền bình ổn xuống.

Cảm giác kỳ dị như vậy là lần đầu tiên nàng được thử nghiệm, giống như trong nháy mắt lo âu dưới đáy lòng nàng đều biến mất.

Vu Hoan đáy lòng kinh ngạc, cuống quýt đẩy Dung Chiêu ra, “Không có việc gì, cảm ơn.”

Dung Chiêu trên dưới đánh giá Vu Hoan mấy lần, xác định nàng không có việc gì mới lui lại một bước, đem Diệp gia chủ bị hấn ngăn trở lộ ra.

Diệp gia chủ bụng cơ hồ bị máu tươi nhiễm đỏ, kiếm khí của Thiên Khuyết Kiếm, dù có dùng đan dược chữa thương, hiệu quả cũng là cực kỳ bé nhỏ.

Hấn hoảng sợ nhìn chằm chằm Vu Hoan, nữ nhân này như thế nào khủng bố như vậy.

“Cút đi.” Vu Hoan thấp giọng gằn một tiếng.

Diệp gia chủ giống như được ân xá, để người bốn phía đỡ mình nhanh chóng biến mất ở cửa thành.

Vu Hoan phun ra một ngụm trọc khí, quay đầu nhìn về phía hai người vẫn luôn đứng ở bên cạnh, “Xem điễn xem đủ rồi, hai vị còn không đi?”

Liên Mặc ôn hòa cười cười, đáy mắt có chút lo lắng, “Cô nương, vừa rồi?”

“Liên quan gì tới nguoi.”

“Uy, nguoi nữ nhân này ăn nói kiêu gì vậy, công tử nhà ta là đang tốt bụng quan tâm nguoi.” Li Cửu phần nộ trùng mắt nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan cười nhạo, “Ai cần hấn quan tâm?” Điều không quen biết, nói gì mà quan tâm?

Nàng không cảm thấy trên thế giới này, giữa hai người xa lạ, có thể xuất hiện quan tâm mà không có bất luận mục đích nào.

Li Cửu sắc mặt lúc xanh lúc trắng, nữ nhân này như thế nào cùng một cái đức hạnh với hài tử chết tiết kia.

“Công tử, chúng ta đi thôi.” Loại nữ nhân không biết tốt xấu này, xứng đáng bị người đuổi giết.

Liên Mặc ôn hòa con nguoi nhiễm một tầng khác thường, hấn nhìn thẳng đôi mắt Vu Hoan, như là muốn xem đến trong lòng nàng.

Vừa rồi trên người nàng bộc phát ra một loại hơi thở cùng lực lượng...

“Là Liên Mặc đường đột, tại hạ liền cáo từ, cô nương... Bảo trọng thân thể.” Liên Mặc ngữ khí ôn hòa như cũ, thái độ không hề bởi vì Vu Hoan bất thiện mà thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Leng keng leng keng

Edít: Clover110

Vu Hoan khoanh tay nhìn Liên Mặc rời đi, đáy mắt hiện lên một mạt ám quang.

Ánh mắt nam nhân này nhìn nàng rất kì lạ, còn có câu nói kia của hấn là có ý gì?

Bảo trọng thân thể...

Không biết vì sao, nàng không thể không để ý đến câu nói cuối cùng đó của hấn...

“Tiểu Hoan Hoan, vừa nãy nguoi...”

Linh La vẫn đứng xa xa, về mặt méo mó nhìn Vu Hoan.

Lúc đó, nàng cảm giác được hơi thở sa đọa trên người Vu Hoan...

Cái loại âm u, thô bạo, thị huyết này biến Vu Hoan thành một người hoàn toàn khác.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh La trở nên trắng bệch, Vu Hoan dường như không có chuyện gì nhún nhún vai, “Phát tiết một chút mà thôi”

Phát tiết...

Chỉ vì phát tiết mà giống như biến thành một người khác sao?

Linh La cắn cắn cánh môi, nàng rất muốn hỏi tại sao, nhưng nàng lại có trực giác, cho dù nàng có hỏi, cũng không nhận được đáp án.

Vu Hoan liếc mắt Dung Chiêu, đang muốn rời đi, lại thấy một đám người chạy hướng về phía bên này.

Thân hình bọn họ lao đảo, như đang bị thứ gì đuổi theo.

“Sao bọn họ lại phải chạy như vậy?” Linh La nhón nhón chân, tò mò nhìn về hướng bên đó.

Nhưng mà, trừ đám người hoảng loạn đó ra, cái gì đều không thấy rõ.

Thiên Nguyệt Kiếm nằm trong lòng ngực Vu Hoan bỗng nhiên rung rung lên.

Vu Hoan nhúu chặt mày, lại nhìn về phía bên kia một lần, trong không trung vừa nãy chẳng thấy gì, đột nhiên bây giờ lại xuất hiện thân ảnh.

Oán khí mãnh liệt thổi tới, lệ khí ở đáy lòng Vu Hoan mới tan đi, giờ lại bắt đầu rục rịch.

“Là Vũ Hồng Kiếm...” Linh La túm lấy tay Vu Hoan, “Nó quả nhiên chưa được tinh lọc hoàn toàn, lực lượng còn mạnh gấp nhiều lần so với lúc trước.”

“Ha ha ha, các nguoi chạy không thoát, các nguoi đều phải chết.” Thanh âm bén nhọn phân không ra nam hay nữ phát ra từ trên không trung, vang vọng toàn bộ thành Từ An.

Phong Khuynh Dao đứng ở giữa không trung, hai tròng mắt đỏ như máu, tràn đầy sự điên cuồng. Nàng vốn là kiều mỹ, trên mặt trắng nõn lại hiện lên vài vết đen ngoằn ngoèo, nhìn qua rợn cả người.

Vũ Hồng Kiếm trong tay nàng tản ra nồng đậm hắc khí, không ngừng hướng vào trong thân thể Phong Khuynh Dao.

Bên cạnh nàng là một tiểu đỉnh bay lơ lửng, tiểu đỉnh cũng tràn đầy khói đen, khói đen đó dần dần hóa thành một bóng đen, “Bá” một tiếng bóng đen lao xuống phía đám người kia, tiếng kêu thảm thiết vang lên rất nhanh.

“Đó là cái gì?” Vu Hoan cau mày nhìn tiểu đỉnh trong không trung.

Nàng chưa từng thấy qua tiểu đỉnh này...

“Luyện quý đỉnh.”

“Luyện quý?” Tác dụng là gì?

Ánh mắt Dung Chiêu ám trầm nhìn không trung, giọng điệu băng lãnh, “Quý tu tiến vào Luyện quý đỉnh đều sẽ mất đi lý trí, trở thành con rối của người sở hữu Luyện quý đỉnh.”

“Thiếu đạo đức vậy sao?” Vu Hoan khịt khịt mũi nói.

Dung Chiêu: “...” Đúng là rất thiếu đạo đức, chỉ là, chuyện thiếu đạo đức nàng làm nhiều không đếm được, còn mặt mũi nói những lời này sao?

Khói đen không ngừng tuôn ra từ Luyện quý đỉnh, nhanh chóng hình thành một đám hắc ảnh.

Xem phản ứng của đám người phía dưới, bọn họ là nhìn không thấy đám hắc ảnh kia.

Quý tu vẫn là quý tu, chỉ khác bọn chúng đã mất đi lý trí nghe lệnh của Phong Khuynh Dao mà thôi.

Trường hợp này không khác gì cách Vu Hoan triệu hồi đám quý sai, điểm khác nhau duy nhất là, Vu Hoan chỉ có thể khống chế bọn chúng trong thời gian ngắn, thời gian hết, không thể khống chế được nữa.

“Phong Khuynh Dao tìm được cái đỉnh đó ở đâu vậy?” Sao nàng lại không gặp được!!!

“Quan tâm nàg tìm ở đâu làm gì, Tiểu Hoan Hoan, Tiểu Hoan Hoan, bọn họ chạy về phía này nha, chạy mau!” Linh La gân cổ lên rống, giò chân chạy về phía thành Từ An.

Vu Hoan: “...” Chạy sai phương hướng rồi a uy!

Vu Hoan có chút vô lực nhìn thân ảnh lửa đỏ của Vu Hoan dần biến mất ở cửa thành, đuổi theo?

Đuổi theo cọng lông a, nhìn đám người bên kia xem, hùng hổ chạy về phía này như vậy, tuyệt đối muốn vào thành a!

Phong Khuynh Dao đuổi lại đây chẳng phải cũng muốn tàn sát người trong thành sao?

Vu Hoan túm Dung Chiêu chạy về phía rừng cây, nàng không muốn chạy vào thành cho người khác vào giết nha.

Như Vu Hoan suy nghĩ, những người đó chạy vào thành Từ An.

Nhưng mà ngay lập tức thành Từ An lại dâng lên một đạo kết giới, chắn toàn bộ đám người Phong Khuynh Dao với bọn quỷ tu ở bên ngoài.

Mà những người chưa kịp chạy vào thành, tất cả đều bị quỷ tu giết chết, tình huống thật thảm thiết.

Phong Khuynh Dao cầm Vũ Hồng Kiếm, điên cuồng công kích kết giới, nhưng kết giới kia thật rắn chắc, căn bản công kích của nàng không có tác dụng gì.

“Kết giới này có thể duy trì bao lâu?” Vu Hoan chọc chọc Dung Chiêu hỏi.

Dung Chiêu ngẩng đầu nhìn trời, “Lâu nhất là một buổi tối.”

“Lâu vậy sao?”

“...” Ngươi cho rằng cái gì cũng giống như Thiên Khuyết Kiếm của ngươi, uy lực một giây liền bỏ ra được?

Về mặt Vu Hoan rồi rảo nhìn Phong Khuynh Dao ở đằng kia đang tấn công lên kết giới, nàng nên đi không? Hay là lưu lại xem diễn a?

“Có người lại đây.” Dung Chiêu kéo Vu Hoan, hai người lập tức nấp sau một cây đại thụ.

Vừa mới ẩn thân xong, vài đạo bóng người lao ra từ trong rừng cây.

Đi đầu chính là Sở Vân Cẩm, đằng sau còn có đám người Hứa Bác, Phong Vân.

Cả người Phong vân nhìn qua như già đi mười tuổi, tiều tụy đáng sợ.

Ánh mắt hắn trống rỗng nhìn về phía Phong Khuynh Dao, miệng lắp bắp, “Dao Nhi, kia không phải là Dao Nhi của ta, không phải...”

Hứa Bác cau mày nhìn Phong Vân, quay đầu nói với Sở Vân Cẩm, “Bây giờ làm gì đây?”

Thành Tuyết Phong của hắn bị màn sương đen đó bao phủ, hầu như toàn thành đều bị diệt, tất cả đều là do phen Thần Khí kia...

Sở Vân Cẩm sau khi suy tư, chậm chậm nói: “Vũ Hồng Kiếm đã không chế Phong Khuynh Dao hoàn toàn, chúng ta chỉ có thể phong ấn nó lại, nếu không toàn bộ đại lục sẽ bị nó tàn sát hết.”

“Nói thì dễ lắm, phong ấn bằng cách nào?” Lão già bên người Hứa Bác hừ lạnh hỏi.

Sở Vân Cẩm quen mất thái độ đó của lão già, chỉ dừng lại một chút xú rồi nói tiếp, “Ta có pháp quyết phong ấn, chỉ là cần 2 thứ đặc biệt.”

Hứa Bác trầm giọng hỏi: “Thứ gì?”

“Trận pháp phong ấn với Ly Hồn Thạch.”

“Ly Hồn Thạch?” Hứa Bác hí hí mắt, tên này sao lại quen thuộc như vậy?

Vu Hoan nấp ở sau đại thụ, cầm Ly Hồn Thạch trong tay, im lặng nhìn Dung Chiêu.

Nữ nhân này sao mà biết được?

“Không sai, Ly Hồn Thạch, ta nghe nói ở Diệp gia, trận pháp phong ấn rất có khả năng cũng ở Diệp gia.”

“Diệp gia ở thành Từ An.” Hứa Bác nhìn phía thành Từ An, tình huống như thế này làm sao mà vào?

Sở Văn Cẩm trầm mặc giây lát, “Cho nên chúng ta phải đi vào.”

Đám người bên cạnh Hứa Bác hơi xê dịch lại, hiển nhiên là không muốn đi vào.

Trên tay Phong Khuynh Dao là Thần Khí... nga, không đúng, là ma khí a.

Thấy phản ứng của những người đó, Sở Văn Cẩm buồn bực nói, “Hiện giờ đại lục sắp diệt vong, sao các ngươi lại không có một chút trách nhiệm như vậy? Một tiểu nữ tử như ta đều không sợ, chẳng lẽ đám nam nhân các ngươi lại sợ chết?”

Bị những lời này của Sở Văn Cẩm kích thích, những người này nào chịu được sự khinh thường từ một tiểu cô nương, liền nói: “Dù có muốn đi vào cũng cần phải nghĩ ra biện pháp chứ! Phong Khuynh Dao canh giữ ở nơi đó, chúng ta sao có thể dưới mí mắt nàng mà đi vào, hơn nữa... trên tay nàng còn có tiểu đỉnh tà vật kia, chúng ta sao có thể đầu lại nàng?”

“Đúng vậy, cái đỉnh đó không biết là thứ gì...”

Sở Văn Cẩm mày liễu nhếch lại, một lát sau, nàng nâng tay ý bảo mấy người kia lại gần, nói thầm bên tai bọn họ vài câu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Tiêu đề xinh đẹp như hoa

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Cho đến bọn họ rời đi Vu Hoan mới từ sau cây cổ thụ đi ra, “Có trò hay nhìn.”

“Ngươi không sợ bọn họ tới đoạt Ly Hồn thạch?” Dung Chiêu đạm thanh hỏi.

Vu Hoan âm trầm trầm cười vài tiếng, “Nếu không sợ mất mạng cứ tới đoạt.”

Đồ vật đã vào tay nàng, dễ đoạt như vậy sao?

Dung Chiêu: “.....” Nữ nhân này sớm hay muộn cũng có một ngày bị chính chết.

Vu Hoan lượn ở trong rừng, đối với chuyện phát sinh bên ngoài giống như một chút cũng không quan tâm, ăn xong ngủ, ngủ xong thì đi xem Phong Khuynh Dao chém kết giới.

Cứ như thế lặp lại, đến mức khuôn mặt nghiêm túc của Dung Chiêu đã biến thành rối rắm.

Nàng không đi lên xem náo nhiệt, cũng không rời đi, điểm này hoàn toàn không phù hợp tính tình của nàng.

Sắc trời từng chút một tối dần, Vu Hoan ngồi ở trên thân cây, rung chân nhìn thành trì nơi xa được kết giới bảo hộ.

Lúc này, kết giới đã xuất hiện vết rách, chỉ cần Phong Khuynh Dao nỗ lực hơn chút nữa, kết giới sẽ mau chóng vỡ vụn.

Trận tai nạn này, mặc kệ là đối với Phong Tuyết thành hay là Từ An thành, đều tới vô cùng đột nhiên, không thể hiểu được.

Những người này còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ tin Thần Khí xuất thế, trong giây lát bên người người liền một đám ngã xuống, nữ tử giống như ác ma cầm thanh thần khí bọn họ kỳ vọng, tàn sát bọn họ.

“Rắc — —” Trên kết giới vết rách giống như mạng nhện bắt đầu lan tràn.

Phong Khuynh Dao nhìn phía dưới kết giới, từng khuôn mặt kinh hoàng thất thố, đáy lòng thị huyết càng thêm tăng vọt.

Những nhân loại tham lam đó, đều đáng chết!

Nàng giờ cao Vũ Hồng kiếm, dùng sức đánh xuống, dòng hắc khí quán quanh đánh sâu vào kết giới.

‘Oanh’ một tiếng, kết giới vỡ tan.

Gần như là đồng thời, các loại tiếng thét chói tai từ trong Từ An thành truyền ra.

Vu Hoan từ trên thân cây nhảy xuống, nhìn trái nhìn phải, nhíu mày, dưới đáy lòng kêu Dung Chiêu.

“Ngươi đi đâu vậy?” Vừa rồi nam nhân này còn ở đây, như thế nào vừa đảo mắt một cái đã không thấy tăm hơi?

“Nơi này.” Thanh âm Dung Chiêu từ phía sau Vu Hoan truyền đến.

Vu Hoan quay đầu lại, lại không thấy được hấn, mày tiếp tục nhăn lại, suy nghĩ một lát, mới xách theo làn váy hướng lùm cây rậm rạp đi đến.

Xuyên qua hai cái lùm cây, Vu Hoan mới nhìn thấy Dung Chiêu, hấn khoanh tay đứng ở nơi đó, một đoàn hắc ảnh ôm đuôi hấn, không ngừng run run, thân ảnh lúc ẩn lúc hiện.

“Tiểu quý?” Vu Hoan nghi hoặc kêu ra tiếng.

“Tổ... Tổ tông?” Hắc ảnh kia thông thả quay đầu, sau khi nhìn rõ là Vu Hoan, liền ngay lập tức buông Dung Chiêu ra, bỏ nhào vào bên chân Vu Hoan, một phen nước mũi nước mắt đầm đìa mà khóc lên, “Tổ... Tổ tông, ô ô ô... Rốt cuộc tìm được ngươi rồi!”

Vu Hoan gương mặt mắt tự nhiên giật giật, nhìn về phía Dung Chiêu, dùng ánh mắt hỏi hấn, “Ngươi ở đâu tìm được hấn?”

Dung Chiêu dùng vẻ mặt nghiêm túc bày ra biểu tình vô tội, “Hấn liền ở chỗ này.”

Vu Hoan cười lạnh, đem Diêm Tổ từ trên mặt đất xách lên, “Khóc cái gì, lão tử còn chưa có chết đâu. Nói đi, lại làm sao vậy?”

Mẹ nó, tiểu quý này mỗi lần thấy nàng đều là khóc, trừ bỏ khóc, vẫn là khóc!

Mỗi lần đều y như là khóc tang nàng.

Diêm Tổ vẻ mặt ủy khuất sợ sệt, nói chuyện run run đến lợi hại, “Tổ... Tổ tông, có một quái vật bắt được ta, ngươi đều không tới tìm ta, ô ô ô... Tổ tổ... Tổ tông ghét bỏ ta!”

Ha ha, còn có tự mình hiểu lấy, tốt lắm.

“Ai bắt ngươi?” Lần trước nàng cảnh cáo những tên quý tu đó, tổng không phải mấy cái đó còn dám xuống tay đi?

“Không... Không phải người.” Diêm Tổ dùng sức lắc đầu.

“Quý tu?” Thật đúng là quý tu?

Diêm Tổ vẫn tiếp tục lắc đầu, nghẹn ngào nói: “Cũng... Cũng không phải, là... Là là... Là cái đình...”

Vu Hoan cực nhanh cùng Dung Chiêu liếc nhau, từ trong mắt từng người thấy được đáp án.

“Đình sẽ tự mình bắt quý?” Loại này không phải là muốn người đem quý tu bắt được ném vào trong đình sao?

“Không biết...” Diêm Tổ nhỏ giọng trả lời, trong biểu tình còn có chút nghi mà sợ, “Ta đi theo sau tổ tông... Bay bay... Các ngươi đã không thấy tăm hơi... Sau đó ta liền phát hiện... Bên người nhiều thật nhiều quý tu. Bọn họ nhìn thấy ta... Nhìn thấy ta lại không giống mấy quý tu trước kia...”

Bị Luyện quý đình tước đoạt lý trí, đương nhiên sẽ không làm ra phản ứng.

“Ngươi như thế nào ra được.” Đây mới là mấu chốt a!

Căn bản như Dung Chiêu nói, quý tu tiến vào Luyện quý đình, muốn ra ngoài chỉ có một phương pháp, đó chính là bị cướp đoạt lý trí, biến thành con rối.

Chính là...

Tiểu quý này giống như...

Ân, rất bình thường.

Con người Diêm Tổ tất cả đều là mê mang, “Không... Không biết, thời điểm ta tỉnh lại... Liền ở chỗ này, sau đó liền thấy được...”

Diêm Tổ lấy mắt trộm ngắm Dung Chiêu, vừa rồi hấn thật sự bị dọa điên rồi, mới có thể đi ôm đuôi Dung Chiêu.

Vu Hoan nửa híp con mắt, từ trên xuống dưới đánh giá Diêm Tổ vài lần, “Ngươi xác định trên người ngươi không có đồ vật kỳ quái gì?”

Bị quý tu truy sát tập thể, còn có thể từ trong Luyện quý đình an toàn ra ngoài.

Nàng dám dùng Thiên Khuyết Kiếm đánh cược, trên người hấn tuyệt đối có dị bảo.

Thiên Khuyết Kiếm “.....” Nó trên ai chọc ai.

Diêm Tổ ngây ngốc trên dưới sờ sờ, lại trước mặt Vu Hoan xoay một vòng, lắc đầu.

Trên người hắn thật sự không có đồ vật gì kỳ quái a!!

“Khả năng hắn vận khí tốt.” Dung Chiêu bình tĩnh chen vào nói, “Bất luận đồ vật lợi hại nào ở trước mặt vận khí, đều sẽ xảy ra ngoài ý muốn.”

Loại vận khí này, nhìn không tới sờ không được, lại là chân thật tồn tại.

Vu Hoan trừng mắt, là như thế này sao?

Dung Chiêu nghiêm trang gật đầu, người cùng quý tu đều không sai biệt lắm, đều có thể lý giải như vậy đi.

Ân, là cái dạng này không sai.

Vu Hoan có chút hoài nghi, Dung Chiêu cái biểu tình cuối cùng kia như thế nào có chút quái quái?

“Tổ tông...” Diêm Tổ nhỏ giọng kêu Vu Hoan.

Vu Hoan nhìn hắn một cái, thấy hắn lại muốn khóc, liền hung thần ác sát uy hiếp, “Không được khóc.”

Diêm Tổ lập tức che miệng, tội nghiệp nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan đau đầu đỡ trán, “Gần nơi này thực không an toàn, ngươi tìm một chỗ trốn trốn đi!”

“Tổ... Tổ tông... Ta muốn đi theo ngươi...”

“Đi theo ta tìm đường chết sao?” Vu Hoan không chút suy nghĩ liền hỏi lại, nói xong mới phát hiện không đúng, sắc mặt ngưng một chút, lại nhanh chóng sửa miệng, “Ngươi quá yếu, bên người ta không cần kẻ yếu như vậy.”

Diêm Tổ tổn thương: “.....” Còn không bằng câu nói vừa rồi kia đâu.

“Ta sẽ mạnh lên.....” Diêm Tổ tâm vừa động, làm ra hứa hẹn chính hắn cũng kinh ngạc.

Chính mình có mấy cân mấy lượng, Diêm Tổ đáy lòng rất rõ ràng, chết đi được một năm, hắn trừ bỏ chạy trốn nhanh, căn bản là một chút kỹ năng đều không có.

Trước đây hắn cũng không cảm thấy có cái gì không tốt, chính là, lúc này hắn lại vô cùng muốn cường đại lên.

Vu Hoan không sao cả xua xua tay, “Vậy lúc nào mạnh lên mới tới tìm ta đi, bây giờ, ta đây không có hứng thú bảo hộ ngươi.”

Nàng có dự cảm, kế tiếp sinh hoạt của nàng sẽ thực xuất sắc, xuất sắc đến mức nước sôi lửa bỏng.

Cho nên, mang tên mít ướt này đi, tuyệt đối không phải nàng muốn.

Còn loli chết tiệt kia, thân là tộc nhân Linh Lạc, tự nhiên có biện pháp bảo mệnh.

Diêm Tổ có chút uể oải, nhưng còn chưa từ bỏ ý định, “Tổ tông... Ta sẽ nhất định sẽ không chọc phiền toái cho ngươi, ngươi cho ta đi theo đi!”

“Ngươi không chọc phiền toái, không đại biểu phiền toái sẽ không tìm tới ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đánh nhau ở sơn động

Editor: Clover110

Cuối cùng Vu Hoan nói nhỏ với Diêm Tổ gì đó, Dung Chiêu không nghe rõ, chỉ biết khi Diêm Tổ rời đi, trông hắn thật vui vẻ.

So với việc Vu Hoan chấp nhận cho hắn đi theo còn vui hơn.

Dung Chiêu đánh giá, cái tiểu quỷ kia chắc chắn bị Vu Hoan lừa.

Sau khi thu phục được tiểu quỷ, Vu Hoan cũng rất vui vẻ, túm Dung Chiêu chạy về phía thành Từ An.

Lúc này cách thời điểm kết giới bị phá đã được một lúc, trong thành Phong Khuynh Dao đại khai sát giới, những người chạy từ trong thành ra ngoài lại bị bọn quỷ tu ngăn cản lại.

Ngoài thành Từ An, thi thể đầy đất.

Vu Hoan dùng sức túm cánh tay Dung Chiêu từng bước một đi qua đám thi thể đó, quỷ tu đứng xung quanh Vu Hoan dường như kiêng kỵ điều gì, không dám tiến lên.

Vu Hoan chỉ vào thi thể đầy đất, cười nói với Dung Chiêu: “Dung Chiêu, ta đột nhiên thấy ta thật là thiện lương...”

Dung Chiêu: “...” Nàng còn mặt mũi nói câu này sao?

“Cứu...” Mắt cá chân đột nhiên bị người nắm lấy, một người đầy huyết khí khó khăn ngẩng đầu, con ngươi nhiễm máu lập lòe từng điểm hi vọng.

Vu Hoan rũ mắt, ghét bỏ nhú nhú mày, nhanh chóng trừu chân.

Niềm hi vọng trong mắt người nọ lập tức mất đi, khí lực cũng tiêu tán theo, đầu vô lực rũ xuống.

Dung Chiêu: “...” Đây là nữ nhân trước đó một giây còn khen bản thân mình thiện lương, thật là đủ rồi a!

Bóng đêm bao trùm lấy thành trì, ánh lửa ngập trời khiến thành Từ An sáng như ban ngày.

Ngay lúc Vu Hoan bước vào cửa thành, âm phong đánh úp lại, mùi máu tươi theo đó mà tới.

Nàng nắm chặt lấy cánh tay Dung Chiêu, móng tay đều đâm vào thịt hân.

“Chịu đựng được không?” Dung Chiêu đỡ lấy Vu Hoan, trong lời nói đậm đặc xen lẫn một tia lo lắng không dễ phát hiện.

Vu Hoan nghẹn khí, khuôn mặt hồng hồng, lắc lắc đầu, nàng duỗi tay chỉ chỉ nơi truyền đến âm thanh, ý bảo bọn họ bước qua đó.

Dung Chiêu ôm Vu Hoan vào trong lồng ngực, trực tiếp ôm nàng bay qua phía đó.

Từ trên cao nhìn xuống càng cảm nhận rõ sự thảm thiết của thành Từ An.

Thi thể, vết máu, ngọn lửa, hỗn độn, tạo thành một bi kịch nhân gian.

Dung Chiêu ôm Vu Hoan dừng trên một gác mái, nơi này có thể nhìn đến địa phương phát ra thanh âm.

“Đó là Diệp gia phải không?” Vu Hoan không rõ hỏi Dung Chiêu.

Dung Chiêu nhìn dinh thự đang bị bạch quang bao phủ, khác hẳn cảnh tượng ban ngày, một lúc sau mới nói: “Chắc vậy.”

“Thành Từ An này, trận pháp kết giới rất nhiều a, một cái lại một cái.” Bên ngoài có kết giới bảo vệ thành, bây giờ lại có kết giới bảo vệ hộ viện.

Trận pháp kết giới, dùng trận pháp tạo thành kết giới, kết giới loại này rắn chắc hơn so với kết giới bình thường nhiều.

Trận pháp kết giới này, nhìn qua là biết đã được tạo từ nhiều năm trước, không giống như vừa thiết lập, chắc là nó vẫn luôn tồn tại, khi gặp nguy hiểm, trực tiếp liền khởi động lên.

Nhưng mà trận pháp như vậy...

Sao lại thấy có điểm quen thuộc?

Vu Hoan vuốt vuốt đầu, cố suy nghĩ nàng đã gặp qua nó ở nơi nào...

“Là trên quyển sách kia.”

Vu Hoan nháy mắt sáng ngời, “Ta liền nói sao mà lại quen thuộc như vậy.”

Quyển sách kia ghi lại rất nhiều trận pháp, trong đó có nhắc đến loại trận pháp kết giới này, tính phòng ngự cực cao.

“Phanh!”

Vu Hoan đồng tử co rụt, lời kéo Dung Chiêu phi lên không trung, đang xem diễn mà cũng có thể trúng chiêu?

Phía Diệp gia vang lên tiếng nổ kịch liệt khiến thành trì bốn phía toàn bộ sụp đổ, một cổ dòng khí khuếch tán ra rất xa.

Nếu Vu Hoan bước chậm một bước, chắc chắn sẽ bị dòng khí kia quét đến.

“Nhân loại ngu xuẩn, nghĩ rằng núp ở bên trong thì sẽ an toàn sao?” Phong Khuynh Dao đứng phía trên đại trạch Diệp gia, điên cuồng công kích kết giới bạch quang kia.

“Ra đây, đều đi ra cho ta! Để Diệp Vân Thường nữ nhân kia ra đây, ra đây!”

“Rùa đen rút đầu, Diệp Vân Thường, ngươi lăn ra đây cho ta!”

Diệp Vân Thường?

Tiểu thư Diệp gia sao?

Vu Hoan nhướng mày, hiện tại Phong Khuynh Dao không phải là Phong Khuynh Dao nữa rồi, nàng có được ý thức của Vũ Hồng Kiếm.

Lục gia, Phong gia, Diệp gia đều có liên quan đến Vũ Hồng kiếm. Mọi chuyện của Lục gia với Phong gia đã sáng tỏ, vậy Diệp gia thì sao?

Bên trong đại trạch của Diệp gia, mọi người đều nhìn nhau tỏ vẻ không hiểu, Diệp Vân Thường là ai?

Trước nay không có nghe nói đến người nào có tên như vậy ở Diệp gia a.

Chỉ có một ít người lớn tuổi, vẻ mặt trắng bệch nhìn Phong Khuynh Dao.

“Diệp trưởng lão, ngài nghĩ thật kĩ lại xem, thật sự không có một quyển sách ký lục trận pháp phong ấn sao?” Sở Văn Cẩm đứng bên cạnh Diệp gia trưởng lão, vẻ mặt nôn nóng hỏi.

Nàng vừa tiến vào thành Từ An liền đi thẳng đến Diệp gia, ai biết người của Diệp gia ai cũng không biết quyển sách đó, thậm chí Ly Hồn Thạch còn tự dung biến mất.

Diệp gia trưởng lão mặt trắng bệch, lắc lắc đầu, “Không có.”

Sở Văn Cẩm nhíu nhíu mày, tâm tư bách chuyển thiên hồi.

“Diệp Vân Thường là ai?” Sở Văn Cẩm hỏi thẳng khiến Diệp trưởng lão sững sốt.

Sở Văn Cẩm thấy phản ứng này của Diệp trưởng lão, ép hỏi thật nhanh, “Vũ Hồng kiếm có ân oán gì với Diệp Vân Thường?”

“Diệp trưởng lão, kết giới này mà vỡ, tất cả chúng ta đều phải chết, bây giờ ngươi không nói, về sau cũng không có cơ hội để nói!”

Trong đôi mắt vẫn đục của Diệp trưởng lão tràn đầy gầy gù, cuối cùng thở dài, sâu kín nói.

Diệp Vân Thường, đích trưởng nữ của Diệp gia ngàn năm trước.

Bởi vì lúc nàng sinh ra xuất hiện hiện tượng thiên văn, mang đến sự may mắn cho Tây Lăng đế quốc nên Đế quân lúc đó đã phong Diệp Vân Thường là Linh Nữ, hưởng thụ sự giáo dục và đãi ngộ như công chúa.

Diệp Vân Thường cũng rất gan đua, thiên phú lại lợi hại, nhận được sự yêu thích sâu đậm từ Đế quân.

Đế quân tứ hôn cho Diệp Vân Thường, đối tượng là người không ai không biết, Lục Minh.

Diệp Vân Thường đã từng gặp qua Lục Minh, đối với hắn ấn tượng không tồi nhưng đáy lòng vẫn rất bất mãn cuộc hôn nhân này, đối xử với Lục Minh không lạnh không nhạt.

Lục Minh không biết vì lý do gì lại đối xử với Diệp Vân Thường rất tốt, tựa như xem nàng là người mình yêu thích.

Hai người trải qua vài lần sinh tử, Diệp Vân Thường dần dần thay đổi thái độ đối với Lục Minh, bắt đầu chờ mong cuộc hôn nhân này.

Nhưng nàng còn chưa chờ đến hôn lễ lại chờ đến Lục Minh phản bội.

Thứ hắn muốn chính là thân thể sở hữu linh lực chí thuần của nàng, hắn cầm tù Diệp Vân Thường, ngày ngày dùng các loại thiên tài địa bảo nuôi nấng nàng.

Lúc đó, Diệp Vân Thường mới phát hiện Lục Minh đang mưu đồ một âm mưu đáng sợ.

Nàng biết chính mình phản kháng là vô dụng nên ngoan ngoãn thuận theo hắn, dần dần Lục Minh cũng không canh giữ Diệp Vân Thường quá chặt, nàng có thể tùy ý đi lại trong Lục trạch.

Nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, nàng đều biểu hiện là mình không có hứng thú. Lục Minh quan sát nàng một đoạn thời gian, thấy nàng không có hành động gì đáng nghi ngờ liền thả lỏng nàng.

Mấy tháng sau đó, Lục Minh đang luyện hóa Thần Khí ở thời khắc mấu chốt, một tiểu nha đầu thân hồng y đột nhiên xông vào Lục gia, đoạt đi thanh Thần Khí kia.

Diệp Vân Thường chờ ở Diệp gia một đoạn thời gian, ngay lúc Lục Minh công việc lu bù, Diệp Vân Thường biết, lúc này nếu nàng không chạy, liền không có cơ hội nào nữa.

Cho nên nàng lợi dụng sự không phong bị của Lục Minh, thành công tạo ra hỗn loạn, trốn khỏi Lục gia, kể lại chuyện này cho gia chủ Diệp gia lúc ấy.

Gia chủ Diệp gia đêm đó liền đi gặp Đế quân, không nghĩ rằng, lần đi này lại là một đi không trở về.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Ta thuần túy là đang nói chuyện phiếm với nàng

Edit: May22

“Cho nên, người giảng nhiều như vậy, một cái trọng điểm cũng không có nói đến a!” Vu Hoan cạ lời chọc chọc Phong Khuynh Dao.

Phong Khuynh Dao dữ tợn trừng mắt nhìn Vu Hoan một cái.

Dung Chiêu đứng ở bên cạnh.

Người hỏi vì sao Vu Hoan cùng Phong Khuynh Dao lại đang vui sướng trò chuyện?

Hắn có thể nói, hắn cũng không biết sao?

Vừa rồi Vu Hoan đột nhiên ném hắn xuống liền hướng Phong Khuynh Dao bay qua, chờ khi hắn đến, Phong Khuynh Dao đã thu liễm lệ khí quanh thân.

Trước sau bất quá chỉ có mấy giây, quả thực là phát triển thần tốc.

Hắn hoàn toàn không biết đã xảy ra cái gì.

“Rồi rồi, người nói người nói.” Vu Hoan nhanh chóng thu hồi tay.

“Ta bị luyện hóa thành ma khí, những nhân loại tham lam đó lại vọng tưởng khống chế ta, hừ, cũng không nhìn xem chính mình là cái thân phận gì.”

“Cho nên người liền bắt đầu tàn sát?” Vu Hoan không sợ chết tiếp tục xen mồm.

Phong Khuynh Dao lại dữ tợn trừng Vu Hoan, Vu Hoan lập tức câm miệng.

“Rõ ràng là chính bọn họ vì tranh đoạt ta, giết hại lẫn nhau, đến cuối cùng tất cả tội lỗi lại đều đẩy hết lên người ta.”

Vu Hoan yên lặng nhìn đồng thi thể trước mặt.

“Bọn họ đáng chết.” Phong Khuynh Dao dường như biết Vu Hoan suy nghĩ cái gì, “Đều là bọn họ tự tìm, ngàn năm trước bọn họ cưỡng chế phong ấn ta, không nghĩ tới ta còn có một ngày lại thấy ánh mặt trời.”

Phong Khuynh Dao đột nhiên quay đầu, lẳng lẳng nhìn Vu Hoan, “Diệp Vân Thường thật sự đã chết?”

“Người còn chưa nói Diệp Vân Thường làm cái gì khiến người hận nàng như vậy đâu?” Vu Hoan hỏi ngược lại.

Phong Khuynh Dao nhú mày, con người quanh quần sương đen nhìn thẳng Vu Hoan, dường như muốn từ trong mắt nàng nhìn ra cái gì.

Nhưng trong mắt Vu Hoan bằng phẳng một mảnh, căn bản không có gì để tìm tòi nghiên cứu.

” Sau khi những người đó bắt lấy ta, Diệp Vân Thường nữ nhân kia thế nhưng chủ trương hoàn toàn hủy diệt ta. Sau đó tuy rằng những người khác cự

tuyệt, ở thời điểm phong ấn, nữ nhân kia lại xuất hiện đánh gãy phong ấn, cũng cải biến trận pháp phong ấn. Trận pháp phong ấn bị cải biến, sẽ một ngày rồi một ngày cướp đoạt lực lượng của ta, thẳng đến khi ta biến thành một thứ phế liệu, ngươi nói ta có thể hận hay không?”

Phong Khuynh Dao nói đến lời cuối cùng, đã là dùng rống giận.

Vu Hoan bừng tỉnh đại ngộ gật đầu, “Nguyên lai nàng lúc ấy đi đánh gãy phong ấn, là vì cải biến trận pháp..... Ai, ngươi làm gì?”

Phong Khuynh Dao đột nhiên phát cuồng, lao xuống Diệp gia.

Nghe được thanh âm Vu Hoan, nàng còn thật sự ngừng lại, vắn vẹo nói: “Ngươi đi đi, ta không giết ngươi, nhưng là bọn họ, không thể không chết.”

Vu Hoan ấn đường nhảy nhảy, Vũ Hồng kiếm này sao mà kiêu ngạo vậy?

Nàng nhìn qua rất giống như loại tùy tiện chém chém là có thể đập chết sao?

“Uy, ngươi chờ chút a.” Vu Hoan đuổi theo Phong Khuynh Dao, “Ngươi xông lên như vậy, bọn họ sẽ giết chết ngươi.”

Phong Khuynh Dao có chút nghi hoặc, con ngươi tràn ngập sương đen nhìn chằm chằm Vu Hoan, “Những người đó thực lực cao nhất mới Thiên Tôn, căn bản không phải đối thủ của ta.”

Vu Hoan đem Phong Khuynh Dao kéo lại, chỉ vào đại trạch bên trong Diệp gia, mọi người đã xem ngây người, “Nhìn đến nữ nhân lớn lên giống tiên nữ kia không?”

Phong Khuynh Dao đầy mắt dâng lên một trận nồng đậm sát khí, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ, “Đương nhiên biết, ta còn phải cảm ơn nàng, bằng không ta cũng sẽ không thể cởi bỏ phong ấn nhanh như vậy, chiếm cứ thân thể này.”

“Ta nói cho ngươi biết, nữ nhân kia cũng không phải kẻ lương thiện gì, nói không chừng nàng sẽ có biện pháp đối phó ngươi, ngươi đừng nói ta không nhắc nhở ngươi.” Vu Hoan vỗ vỗ bả vai Phong Khuynh Dao.

Phong Khuynh Dao con ngươi đầy sương đen đột nhiên tan đi một ít, nàng nhìn về phía Vu Hoan, “Ngươi vì cái gì giúp ta?”

Vu Hoan chính khí tự nhiên vỗ ngực, không biết xấu hổ nói: “Ta không quen nhìn bọn họ dùng loại hành vi lấy nhiều khi ít này.”

Phong Khuynh Dao khoe miệng giật giật, tình huống hiện tại, thấy thế nào cũng là nàng đang khi dễ người đi?

“Mặc kệ ngươi xuất phát từ mục đích gì, ngươi là kẻ duy nhất nhìn đến ta mà không lộ ra tham lam, cũng không căm hận ta, cảm ơn ngươi.”

Vu Hoan sờ sờ Thiên Khuyết Kiếm trong lòng ngực.

Có Thần Khí như vậy, ai còn coi trọng ngươi hàng secondhand như vậy.

Bất quá trên mặt lại là đại nghĩa, dẻo miệng bịa chuyện, “Ta không thích mấy thứ này, một người mạnh hay yếu, còn phải xem tự thân. Có vài người cảm tuyệt thể bình khí, không phải cũng là vô phúc sử dụng sao? Ngươi nhìn xem những cái đó...”

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi thế nhưng cấu kết với yêu nữ! Ngươi còn có nhân tính hay không!”

Vu Hoan sắc mặt cứng đờ, bị người ta đánh gãy, nàng tỏ vẻ thực khó chịu, không thấy được nàng giả bộ còn chưa có xong sao?

Nàng quay đầu nhìn người vừa nói chuyện, đúng là Sở Vân Cẩm tiên khí mười phần.

Vu Hoan ha ha hai tiếng, đột nhiên hướng Phong Khuynh Dao phía sau, lớn tiếng nói: “Ngươi đừng có oan uổng người khác, con mắt nào của ngươi nhìn đến ta cấu kết yêu nữ? Yêu nữ ở đâu?”

Nhân tính... Nàng trước nay chưa bao giờ coi mình là người, chỗ nào có nhân tính?

Sở Vân Cẩm với đám người bên cạnh đều đen mặt, không cấu kết mà ngươi trốn đến phía sau Phong Khuynh Dao, nàng sẽ không phản ứng?

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi còn muốn giáo biện, chứng cứ đều bày ở trước mặt chúng ta.”

“Chứng cứ? Chứng cứ gì, ta như thế nào không thấy được?” Vu Hoan nhìn trái nhìn phải, “Ngươi lấy ra ta nhìn xem a!”

Tên vừa nói chuyện tức đến học máu, rõ ràng như vậy, nàng thế nhưng còn có mặt mũi mà giáo biện.

Không phải Vu Hoan muốn giáo biện, là nàng thật sự không có cấu kết với Phong Khuynh Dao, nàng nói chính là sự thật.

“Ồ ào.” Phong Khuynh Dao một cái mắt lạnh đảo qua, đồng thời một đạo hắc khí từ tay áo nàng bắn ra, đánh úp về phía ngực người nọ.

Tốc độ như vậy, người nọ căn bản không kịp tránh lóe, trực tiếp bị hắc khí đánh trúng, rớt xuống.

Người bên cạnh muốn lôi người nợ ra, Phong Khuynh Dao lại đánh qua một đạo hắc khí, hẳn chỉ có thể bắt buộc từ bỏ, tro mắt nhìn người nợ rớt xuống.

“Các người. ....” Người kia tức giận trừng mắt nhìn Phong Khuynh Dao, chính là vừa thấy con người Phong Khuynh Dao đựng đầy lệ khí, hẳn run run một chút, ý đã đến bên miệng cũng nói không nên lời.

Phong Khuynh Dao sẽ ra tay, hoàn toàn ở ngoài dự liệu Vu Hoan.

Giây lát sau, Vu Hoan liền nở nụ cười vui sướng khi người gặp họa, trào phúng mở miệng, “Đây là hậu quả của nói chuyện không thông qua đại não, lần sau cần phải hảo hảo ngâm lại rồi hẵng nói chuyện.”

“Bách Lý Vu Hoan —— người là muốn cùng toàn bộ đại lục đối địch sao?”

Khiêu khích này, tuyệt đối là khiêu khích trần trụi!

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Bách Lý Vu Hoan nữ nhân này còn dám trắng trợn táo bạo giúp đỡ Phong Khuynh Dao.

“Toàn bộ đại lục? Đừng nói đến nghiêm trọng như vậy, ta giống như người sẽ làm loại chuyện này sao?” Vu Hoan xua tay, trên gương mặt yêu kiều đầy tiểu ý, tất cả đều là vô tội.

“Vậy người hiện tại là đang làm cái gì?” Vô cùng nghiêm khắc chất vấn.

“Nga, cùng Phong cô nương tâm sự thôi a.” Nàng vừa rồi xác thật là cùng Phong Khuynh Dao nói chuyện, tuyệt đối thuần túy là nói chuyện phiếm.

Phốc ——

Ngay cả Sở Vân Cẩm trên mặt cũng có chút vết nứt, mẹ nó, cảnh tượng như vậy người đang nói chuyện phiếm?

Ai tin a!

“Cùng bọn họ phí lời cái gì, giết chính là giết.” Phong Khuynh Dao khí phách huy Vũ Hồng kiếm nhảy vào trong đám người.

“Liệt trận!” Sở Vân Cẩm khẽ kêu một tiếng, bóng người nhanh chóng phân tán, đem Phong Khuynh Dao vây quanh.

Vu Hoan yên lặng lui lại, nàng thích xem diễn, đánh nhau. . .

Vẫn là tính, nàng ghét không thể giết người đánh nhau, không thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Không thích nhìn lại không muốn làm

Editor: Clover110

Dung Chiêu đi đến bên cạnh Vu Hoan, dậm mực hỏi: “Vừa rồi người nói gì với Phong Khuynh Dao?”

Vu Hoan nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt vô tội trả lời, “Chưa nói cái gì a.”

Sắc mặt Dung Chiêu trầm vài phần, “Chưa nói cái gì, nàng sao lại không ra tay với người?”

“Bởi vì ta xinh đẹp a.” Vu Hoan trả lời đương nhiên, “Người nên biết rằng, người phong hoa tuyệt đại, mỹ mạo có một không hai giống như ta đây thiên hạ làm gì có ai có thể so.”

Dung Chiêu: “...” Nữ nhân này lấy đâu ra tự tin như vậy.

Mỹ mạo của nàng hiện tại, quá lắm được xem là kiều mị khả nhân, còn cách từ tuyệt sắc này một khoảng rất xa a.

Rốt cuộc nàng không biết xấu hổ hay sao mà nói những lời đó?

“Lớn lên đẹp không phải lỗi tại ta, ai khiến dung mạo ta hoa nhường nguyệt thẹn như vậy...” blah blah, sau đó Vu Hoan còn nói một bài diễn thuyết dài gần mười lăm phút.

Cho đến khi Phong Khuynh Dao bị trận pháp của Sở Vân Cẩm vây khốn, Vu Hoan mới có chút không tình nguyện ngừng lại, nhìn xuống phía dưới.

Phong Khuynh Dao bị nhốt trong trận pháp, cuồng nộ giờ kiếm chém về phía kết giới, muốn chém vỡ trận pháp.

Nhưng mà, lúc nàng ta cầm Vũ Hồng kiếm chém lên trận pháp, lực lượng của Vũ Hồng kiếm liền bắn ngược lên thân nàng ta toàn bộ.

Nháy mắt thôi, Phong Khuynh Dao nhìn qua như bị tưới huyết vậy.

Quả thật là... nhìn thấy mà thương!

Cái cụm từ này không phải dùng cho trường hợp như thế này a uy!!!

“Cái trận pháp này có thể chống đỡ được một khoảng thời gian ngắn.” Sở Vân Cẩm được người đỡ, thờ dốc nói, thân hình mảnh mai kia cùng với khuôn mặt nhiệm mầu hồi và tiếng nói dịu dàng lại không mất kiên định khiến mọi người ở đây lau mắt mà nhìn.

“Vậy Bách Lý Vu Hoan thì sao?” Người ở bên dưới nhìn về phía Vu Hoan.

Bọn họ cho rằng Vu Hoan với Phong Khuynh Dao cấu kết với nhau, cho nên trong lúc họ đối phó với Phong Khuynh Dao vẫn luôn phòng bị Vu Hoan.

Nhưng mà từ đầu đến cuối, nàng ta đều đứng bên cạnh nam nhân dung nhan tuyệt thế kia, cánh môi đóng mở, về mặt khoe khoang nói cái gì đó.

Hoàn toàn không có ý giúp đỡ Phong Khuynh Dao, cũng không có ý tứ chạy trốn.

“Ngu ngốc!” Vu Hoan bình tĩnh trả lời, “Nếu là nàng không đặt Luyện quỷ đỉnh bên ngoài, bây giờ chết chính là những người này, quá ngu ngốc!”

Khóe miệng Dung Chiêu rút rút, “Bọn họ muốn đối phó với người!”

Vu Hoan không thèm để ý đến lời nhắc nhở của Dung Chiêu, nhìn xuống phía những người kia, châm chọc nói: “Ngay từ đầu bọn họ đã không ưa ta, sao ta lại không đem thân phận ta thăng thêm một bậc, khiến những người dù cho không ưa ta, cũng chẳng làm gì được ta.”

Dung Chiêu im lặng quay đầu đi, hắn không quen biết nữ nhân phát rồ này.

Nếu có cơ hội trở về quá khứ, hắn nhất định sẽ lựa chọn không khế ước với nữ nhân này.

Từ khi biết nàng, tam quan của hắn dần dần tan vỡ.

Hắn có ý định cứu vớt tam quan của nàng nhưng cuối cùng mới phát hiện ra tam quan của mình mới cần được cứu vớt a.

Không đúng...

Vấn đề vừa rồi của hắn không phải là cái này!!!

Người trả lời từm lum là cái quỷ gì?

Vu Hoan hất tóc mái, cầm Thiên Khuyết kiếm lao xuống phía dưới.

Tốc độ nhanh như chớp làm những người bên dưới còn đang bàn bạc cách đối phó nàng không kịp phản ứng.

Thiên Khuyết kiếm mang theo sức mạnh lôi đình chém vào trận pháp nhốt Phong Khuynh Dao.

Ánh sáng chiếu rọi xung quanh ngay khi Thiên Khuyết kiếm tiếp xúc với trận pháp, mọi người xung quanh bị ánh sáng chói mắt không thấy được gì. Chỉ nghe thấy “răng rắc” một tiếng, hơi thở âm hàn lạnh lẽo nháy mắt quét đến.

Phong Khuynh Dao ngơ ngác nhìn nữ tử từ trên trời giáng xuống, hơn nửa ngày vẫn chưa khôi phục tinh thần.

“Ta biết ta đẹp nhưng người không cần nhìn chăm chăm ta như vậy, ta ngại ngại.” Vu Hoan ra vẻ thẹn thùng nói.

Phong Khuynh Dao, “...” Không muốn đã kích tự tin của nàng!

Vu Hoan ôm Thiên Khuyết kiếm vào trong ngực, lui về phía sau một bước, “Còn không đi?”

Sắc mặt Phong Khuynh Dao biến hóa cực nhanh, hướng Vu Hoan chấp tay, nói: “Người là người tốt!”

Đạt được một tấm thẻ người tốt...

Vu Hoan cong cong khóe miệng, người tốt, nàng đương nhiên là người tốt, người tốt trong mắt người xấu a!

Phong Khuynh Dao dứt khoát xoay người, chạy ra khỏi khu vực trận pháp, bên ngoài lập tức vang lên một trận thảm thiết.

Vu Hoan nghe thấy da đầu tê dại, mơ hồ có thể nghe đến có người đang mắng mình.

“Người tại sao lại muốn giúp nàng ta?” Dung Chiêu thật sự không rõ suy nghĩ của nữ nhân này.

Vu Hoan khinh thường nói, “Con mắt nào của người thấy ta giúp nàng, ta chỉ là chướng mắt trận pháp kia thôi, thuận tay thì chém!”

Dung Chiêu: “...” Nói thật khó lắm sao?

Vu Hoan quay đầu cười hắc hắc nói, “Người cầu ta đi, ta liền nói người nghe.”

Dung Chiêu: “...” Im lặng quay đầu đi.

“Người gì mà một chút tinh thú cũng không biết.” Vu Hoan nhỏ giọng oán thăm vài tiếng, quay đầu nhìn về phía đám người đang đánh khí thế ngất trời, cảm Thiên Khuyết kiếm nóng muốn thử sức.

Dung Chiêu nhanh tay tóm lại Vu Hoan, “Đừng qua đó, ngộ thương không tốt gì đâu.”

“Không nghĩ đến người lại quan tâm đến ta như vậy, có phải người coi trọng mỹ mạo của ta?” Vu Hoan giương mi, nàng cũng không muốn chạy qua bên kia lắm.

Dung Chiêu: “...” Thật không muốn nói chuyện với nữ nhân này, hẳn là đang lo lắng nàng tổn thương những người khác!

“Tiểu Hoan Hoan!!!” Linh La không biết nhảy ra từ chỗ nào, trực tiếp ôm lấy cổ Vu Hoan.

Vu Hoan ghét bỏ kéo tay nàng ra, “Đi xuống, người nặng muốn chết!”

“Nói bậy, người ta là hải tử, sao mà nặng được!” Linh La ôm cổ Vu Hoan làm nũng.

Vu Hoan đen mặt, hải tử người muội a, người mẹ nó là cái lão yêu quái, có mặt mũi nói bản thân mình là cái hải tử.

Con người Dung Chiêu mị mị, đuôi tay xách Linh La xuống, Linh La lập tức nản chí, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Nàng lấy lòng nhìn về phía Vu Hoan, “Tiểu Hoan Hoan, vừa rồi ta nhìn thấy một nữ nhân ở hậu viện.”

“Nữ nhân ở đâu cũng có, có cái gì kì quái đâu.” Vu Hoan không cho là đúng nói.

“Không phải a! Tiểu Hoan Hoan, nữ nhân kia rất kì quái, bị thương rất nặng lại không có chết!”

“Có đan dược tự nhiên sẽ không chết.”

Linh La dùng sức lắc đầu cầm lấy áo Vu Hoan, “Không phải, người đi với ta xem xem, thật sự rất kì quái!”

Vu Hoan nhìn đám hỗn loạn trước mặt hung tợn nhìn về phía Linh La, “Người sao lại phiền như vậy a!”

“Mới không phải, người ta đẹp như vậy mà.” Linh La tự kỷ sờ sờ khuôn mặt của mình.

Vu Hoan cười lạnh, một tiểu loli có cái tư cách gì nói mình đẹp, mẹ nó thật là đủ rồi a!

“Đẫn đường!” Dù sao nơi này cũng không có chuyện của nàng.

Linh La lập tức vui vẻ, cầm lấy tay Vu Hoan chạy về phía cổng vòm.

Dung Chiêu đương nhiên sẽ chẳng nói gì, trầm mặc đi theo bọn họ.

Xuyên qua cổng vòm là một cái sân không lớn, nơi này có không ít trẻ em và phụ nữ. Bọn họ thấy có người đột nhiên tiến vào, đều cả kinh.

Nhưng khi biết bọn họ chỉ là đi ngang qua, lại thở phào nhẹ nhõm.

Vài cái sân tiếp theo đều bị những phụ nữ trẻ em đó chiếm cứ, Linh La dẫn Vu Hoan xuyên qua vài cái cổng vòm mới dừng lại.

Cái sân này không nhiều người lắm, chỉ có vài người ít ỏi mà thôi.

“Chính là nàng!” Linh La chỉ vào hắc y nữ tử nằm cách đó không xa.

Nàng ta nằm phủ phục trên đất, trên mặt mang một mặt nạ màu bạc, vết máu dưới thân chảy ra, mùi máu tươi nồng đậm quanh quần xung quanh nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Vậy chờ nàng chết rồi chém

Tác giả: Mặc Linh

Edit: May22

Vu Hoan không tiếp tục đi tiếp, cau mày tinh tế đánh giá nữ tử kia một lát.

Linh La biết Vu Hoan nghe không được mùi máu tươi, cũng không túm nàng, mà là tự mình tiến lên, ngồi xổm bên cạnh hắc y nữ tử kia, “Tiểu Hoan Hoan, ngươi xem mặt nạ của nàng thật là đẹp mắt.”

“Ngươi chính là muốn ta tới xem mặt nạ của nàng?” Vu Hoan ngữ khí có chút âm trầm.

Nàng có phải đã đối xử với loli này quá mức hòa ái hay không?

Linh La có chút ngượng ngùng đỏ mặt, “Ta muốn lấy mặt nạ, chính là làm như thế nào cũng không lấy xuống được, Tiểu Hoan Hoan, ngươi có thể hay không giúp ta gỡ xuống đi?”

Trong viện vài phụ nữ khác, vốn tưởng rằng mấy người này là tới cứu nữ tử kia, chính là nghe xong như vậy, giống như không phải mình nghĩ a!

Mấy người nhìn nhau vài lần, phi thường ăn ý chuyển ra sân bên ngoài.

“Ngươi đem nàng đầu chặt đi không phải được rồi?” Vu Hoan phi thường nghiêm túc kiến nghị.

Dung Chiêu: “.....” Trước sau như một hung tàn.

Linh La càng xấu hổ, “Tộc quy Linh Lạc nhất tộc, không thể tùy tiện giết người.”

Bọn họ là người thay thân chúc phúc, gánh vác trọng trách, vô duyên vô cớ giết người là sẽ bị trời phạt.

Vu Hoan tròn trắng mắt, “Vậy chờ nàng chết rồi chém.”

Nữ tử hắc y quỳ rạp trên mặt đất, ngay lúc Linh La ngồi xổm bên người mình đã tỉnh, nàng hiện tại không có sức lực phản kháng, vốn là muốn nhìn xem các nàng muốn làm cái gì.

Ai biết sẽ nghe một đoạn đối thoại hung tàn như vậy.

Vì một cái mặt nạ, cần thiết sao?

Linh La tựa hồ đang suy xét tính khả thi của Vu Hoan, cuối cùng nàng giống như câu cứu nhìn về phía Vu Hoan: “Tiểu Hoan Hoan không thể giết chết nàng trước sao?”

Vu Hoan nhún vai, “Dung Chiêu đại gia không cho ta giết người, bằng không ngươi cầu xin hắn, để hắn giúp ngươi giết?”

Dung Chiêu đại gia: “.....” Trần trụi châm chọc.

Linh La rụt rụt cổ, cầu Dung Chiêu? Thôi bỏ đi, nàng còn muốn sống thêm mấy năm nữa.

Trường hợp lập tức an tĩnh xuống, Linh La ngồi xổm trên mặt đất chờ hắc y nữ tử tắt thở, Vu Hoan tay cầm kiếm, thần sắc uể oải nhìn không trung đen nhánh.

Dung Chiêu không chớp mắt nhìn chằm chằm Vu Hoan, phỏng đoán nàng hiện tại đang suy nghĩ cái gì.

Bên ngoài tiếng đánh nhau càng ngày càng xa, cuối cùng nghe không rõ nữa.

Nhưng là trong viện tiếng ồn ào lại càng lúc càng lớn, Vu Hoan dựng tai nghe trong chốc lát, hình như là người nào đó mang theo cao thủ tới chi viện.

Hắc y nữ tử khổng lồ chế hô hấp của mình, chờ thân thể khôi phục, rốt cuộc ở thời điểm sắc trời tối hẳn, hắc y nữ tử đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên, một phen bắt lấy Linh La, bàn tay mảnh khảnh bóp cổ nàng.

Linh La trừng mắt, khuôn mặt nhỏ bởi vì hô hấp không thuận, nghẹn đến mức đỏ bừng, gian nan nhả ra mấy chữ, “Ngươi... Ngươi...”

Hắc y nữ tử bắt cóc Linh La lui lại, cảnh giác nhìn chằm chằm Vu Hoan cùng Dung Chiêu.

Hai người kia.....

Bất luận cái nào cũng cho nàng cảm giác thật không tốt.

Vu Hoan phản ứng chậm nửa nhịp, chờ hắc y nữ tử thối lui cách nàng chừng năm mét, nàng mới khó khăn lấy lại tinh thần.

Bất quá cũng không biểu hiện ra ngoài bao nhiêu kinh ngạc, chỉ hơi hơi nhếch khóe miệng, không biết là trào phúng hay là vui sướng khi người gặp họa, “Bảo ngươi giết chết nàng, ngươi không làm, hiện tại bị người ta đảo ngược lại đi?”

Linh La hai móng vuốt ở trong không khí quơ loạn, “Tiểu Hoan Hoan.....” Cứu ta!

“Các ngươi là ai?” Hắc y nữ tử thanh âm thực khàn khàn, cặp con ngươi như hung ác như lang sói.

Nàng chỉ có nửa khuôn mặt bị mặt nạ màu bạc bao trùm, lộ ở bên ngoài nửa khuôn mặt còn lại, hình dáng rõ ràng đầy anh khí.

Đương nhiên, Vu Hoan là nhìn không ra, chỉ là cảm thấy hắc y nữ tử trước mặt này ánh mắt đặc biệt tàn nhẫn.

“Đi ngang qua.” Vu Hoan trợn mắt nói nói dối, “Nàng bắt quá là muốn mặt nạ của ngươi, không thể giết ngươi, ngươi thả nàng đi!”

Hắc y nữ tử nhớ tới lúc trước mấy người này đối thoại, nếu là thật muốn giết nàng, thời cơ tốt nhất bọn họ không có khả năng bỏ qua.

Chẳng lẽ thật sự như bọn họ nói, chỉ là muốn mặt nạ của nàng?

Hắc y nữ tử捏 tay Linh La, lại như cũ không mất cảnh giác, “Giúp ta một việc, nếu không ta giết nàng!”

“Giết được thì cứ việc, ngươi sẽ không cho rằng nàng là cái gì của ta đi?” Vu Hoan buồn cười nhìn hắc y nữ tử, thế nhưng lấy Linh La tới uy hiếp nàng.....

Lấy giá trị chiến đấu hung bạo của loli kia, một giây đều có thể bóp chết nàng!!

Hắc y nữ tử có chút nghi hoặc, ba người này đi cùng nhau, trên tay nàng lại là một hài tử, nói không quan hệ ai tin?

Nghĩ đến này, hắc y nữ tử năm ngón tay nháy mắt thất chặt, sắc mặt Linh La vừa mới thoải mái xuống, lập tức lại bạo hồng, dần dần biến thành xanh mét.

“Đừng nghĩ hù dọa ta, hoặc là đáp ứng ta, hoặc là nàng chết!”

Vu Hoan ẩn đường nhảy nhảy, Dung Chiêu hướng phía trước đi đi, đã làm tốt chuẩn bị thời điểm nữ nhân này trở mặt chém người liền ngăn nàng lại, ai biết lại nghe nàng nói: “Ngươi nói, muốn chúng ta làm cái gì?”

“Hộ tống ta về Thanh Phong thành.”

“Thanh Phong thành?”

Vu Hoan hỏi lại làm hắc y nữ tử không rõ nàng là không biết hay là có ý tứ khác.

“Ngươi trước buông nàng ra.” Vu Hoan bĩu môi.

Hắc y nữ tử cân nhắc, tay bóp cổ Linh La đột nhiên đổi thành nắm cầm nàng, tay kia cực nhanh nhét một viên đan dược màu đen vào, đồng thời buông Linh La ra.

Đan dược vào miệng liền tan, Linh La ngay cả phản ứng đều không có liền nuốt vào.

“Khụ khụ.....” Linh La vuốt cổ, “Ngươi cho ta ăn cái gì?”

Hắc y nữ tử lui ra phía sau một bước, lạnh lùng nhìn Linh La, “Độc dược, trừ phi có giải độc đan của ta, nếu không chỉ có thể chết.”

Linh La sắc mặt trắng bạch, có chút không thể tin tưởng chất vấn hắc y nữ tử, “Ngươi thế nhưng hạ độc ta?”

“Đề nghị vạn nhất.”

Linh La đặt mông ngồi dưới đất liền bắt đầu gào khóc, “Tiểu Hoan Hoan, ô ô..... Nữ nhân này cũng dám cho ta ăn độc dược..... Nàng biết thân thể ta có bao nhiêu quý giá không? Ô ô..... Ta thật thương tâm!”

Hắc y nữ tử có chút phản ứng không kịp, người bình thường phản ứng không phải là phản ứng của ba người này.

Bọn họ hẳn phải là phần nộ, hẳn là bức nạng giao ra giải được mới đúng.

Chính là lúc này, hồng y tiểu hài tử kia ngồi dưới đất khóc, la lối khóc lóc om sòm, mà nữ tử kia lại là vẻ mặt chuyện không liên quan đến mình, còn nam tử kia. .... Cần bản là không nhìn bên này.

Hắc y nữ tử có chút ngốc, đường cong khuôn mặt lạnh băng có dấu vết nứt toạc.

“Ta còn không phải là muốn mặt nạ của ngươi thôi sao? Ngươi lại ác độc như thế hạ độc ta, ô ô ô. .... Ta đáng yêu như vậy, ngươi như thế nào hạ thủ được. ....”

Dung Chiêu có chút minh bạch, vì cái gì Vu Hoan sẽ dung túng Linh La như vậy, tiểu nha đầu này tự kỷ lên quá thực chính là cùng Vu Hoan giống nhau như đúc.

“Được rồi, gào cái gì mà gào, vừa rồi ta bảo cho ngươi giết nàng đoạt là được rồi, chính ngươi tìm đường chết, khóc lóc cái rắm a!” Vu Hoan bị khóc đến có chút không kiên nhẫn, hướng về phía Linh La rống lên một câu.

Linh La mắc nghẹn, gào khóc biến thành nức nở, lên án nói: “Ngươi không giúp ta.”

“Chính ngươi không ra tay a, muốn ta giúp ngươi!”

Hắc y nữ tử: “.....” Nàng trở thành vật bài trí rồi?

Có điểm ý thức nguy cơ chút đi được không!

“Đù rồi.” Hắc y nữ tử trầm giọng quát lớn vài câu, uy hiếp nói: “Nếu là các ngươi không thể đem ta an toàn đưa đến Thanh Phong thành, nàng hẳn phải chết không thể nghi ngờ.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Vừa nói tùy ta mà?

Edit: May22

Vu Hoan quay đầu nhìn Dung Chiêu một cái, con mắt sáng trưng có khắc hai chữ ‘ ngu ngốc ’.

Hiện tại thế giới này làm sao vậy, tùy tùy tiện tiện một người qua đường giáp cũng có thể tới uy hiếp nàng?

Vu Hoan tóm lấy Dung Chiêu, hướng ra ngoài cửa viện, không chút nào lưu luyến nói: “Nàng liền tặng cho ngươi.”

Hắc y nữ tử ngây ngốc tại chỗ, đây là tình huống như thế nào a!

Ngươi trở về, trở về!

Linh La từ trên mặt đất bò dậy, hai mắt phát quang nhìn hắc y nữ tử, giòn giả nói: “Ngươi đem mặt nạ tặng cho ta, ta bảo Tiểu Hoan Hoan đưa ngươi đi Thanh Phong thành, được không?”

Hắc y nữ tử: “.....” Người ta không cần ngươi kia kia.

Suy tư một lát, hắc y nữ tử thật sự đem mặt nạ lấy xuống, một vết sẹo đen đến dọa người bại lộ trong không khí.

Linh La chớp chớp mắt, đáy mắt hiện lên một tia khác thường, hắc y nữ tử có chút mất tự nhiên quay đầu, kéo tóc, đem vết sẹo che lại.

“Thật xinh đẹp.” Linh La vui mừng đem mặt nạ cầm trong tay, xoay người liền hướng Vu Hoan đuổi theo, “Tiểu Hoan Hoan, Tiểu Hoan Hoan, ngươi xem, thật xinh đẹp!”

Hắc y nữ tử có chút mất mát, mặt nạ kia. ....

“Nơi nào xinh đẹp?” Vu Hoan dừng lại, chờ Linh La đuổi theo, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Trên đường đi tùy tiện cũng có thể mua một tá.”

“Hừ, ngươi xem hoa văn, thủ công này, nơi nào là người thường có thể làm ra được.” Linh La không phục.

Vu Hoan nghĩ nghĩ, lấy cái phẩm vị kia của Sáng Thế Thần khẳng định là làm không được, nhưng là trên đại lục người tài ba dị sĩ rất nhiều, làm mặt nạ còn làm không được sao?

“Tiểu Hoan Hoan, ta mang lên đẹp không?” Linh La đem mặt nạ đeo lên mặt, hưng phấn hỏi Vu Hoan.

Vu Hoan liếc trắng nàng một cái, “Giống hoa nở tháng mười, đẹp cực kỳ.”

Dung Chiêu khóe miệng giật giật: “.....” Nếu hắn đoán không sai, Vu Hoan nói hoa nhất định là Hồng lan.

Đừng nhìn cái tên rất bình thường, nhưng loại này hoa đặc biệt xấu, hơn nữa là màu vàng, nhìn qua đặc biệt giống một đồng phân. Tuy nhiên loại hoa này, rất thơm.

Cái loại hương này, có thể truyền đi rất xa, tươi mát sáng khoái, ai cũng sẽ cảm thấy dễ ngủ.

Cho nên người đại lục, đối loại hoa này, thích đồng thời lại chán ghét diện mạo của nó.

Linh La tự nhiên không có như Dung Chiêu nghĩ đến nhiều như vậy, vui vẻ rạo rức vuốt khuôn mặt.

“Tiểu Hoan Hoan, chúng ta liền đưa nàng đi Thanh Phong thành đi, ngươi xem ta ngay cả tiền thế chấp đều đã thu rồi.”

“Ha ha.....” Vu Hoan nhếch miệng, “Liên quan gì đến ta, cũng không phải ta thu.”

“Tiểu Hoan Hoan, không cần như vậy mà, ngươi xem nàng rất đáng thương, hơn nữa.....” Linh La đề thấp thanh âm, lay Vu Hoan, kêu nàng cúi đầu.

Vu Hoan vô pháp, đành phải khom lưng, Linh La cái miệng nhỏ cười đến vui vẻ, bám vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Trên người nàng có điều cổ quái, lúc trước nàng đã sắp chết, chính là sau một đêm liền khôi phục. Các ngươi đều ở đây, không thấy được nàng ăn đan dược đi!”

Vu Hoan nghiêng đầu nhìn về phía nữ tử đứng ở cách đó không xa, nàng nửa bên mặt đều giấu ở dưới tóc, lộ ra ánh mắt lạnh lẽo cảnh giác nhìn bọn hắn chăm chăm.

Vu Hoan một phen ấn ở trên đầu Linh La, thông thả đứng thẳng thân thể, nhếch môi nói với nàng kia: “Theo kịp đi, nhưng là có một chút chuyện muốn nói rõ ràng với ngươi, ta sẽ không ra tay cứu ngươi, có phiền toái gì, ngươi đều phải tự mình giải quyết”

Nữ tử nhấp môi, trong mắt có chút kinh ngạc, “Ta.....”

“Ngươi ý kiến cũng không quan trọng, nếu ngươi muốn dùng loli này tới uy hiếp ta, vậy ngươi liền tính sai rồi, nếu là đổi thành vị đại gia này, ta nói không chừng còn có thể sẽ nghe lời.” Vu Hoan chỉ chỉ Dung Chiêu bên cạnh, cười đến có chút lạnh người.

Hắc y nữ tử nhìn Dung Chiêu, trong lòng mặc danh nhảy lên vài cái, không phải bởi vì khuôn mặt kia của hắn, mà là...

Ánh mắt hắn.

Quá mức hồ hững, có cảm giác hoàn toàn trống rỗng.

Cuối cùng hắc y nữ tử cũng phải cắn răng đáp ứng, nàng đi một người quá nguy hiểm, dù ba người kỳ quái này sẽ không bảo hộ nàng, ít nhất, cũng sẽ cung cấp một ít phù hộ.

“Ta là Khuyết Cửu, giải dược của nàng tới Thanh Phong thành ta sẽ cho nàng.” Hải tử là vô tội, nàng cũng là không có biện pháp, mới có thể ra hạ sách này.

Vu Hoan ý vị không rõ cười cười, loli chết tiệt kia nhìn qua nơi nào giống như trúng độc?

Tộc trưởng Linh Lạc nhất tộc, chút độc dược này còn chống không được cũng quá vô dụng rồi..

“Nơi này sao lại biến thành cái dạng này?” Nàng mới vừa trốn vào Từ An thành, Từ An thành liền xảy ra biến cố, chớp mắt liền biến thành như hiện giờ.

“Thần Khí chọc đến họa a, ngươi không biết sao?” Linh La tự nhiên quen thuộc, hoàn toàn đã quên, Khuyết Cửu không lâu vừa rồi mới cho nàng uống độc dược.

“Thần Khí?” Khuyết Cửu mê mang, nàng dọc theo đường đi đều bị đuổi giết, nơi nào có thời gian đi quan tâm chuyện khác.

“Đúng vậy, ngươi thật sự không biết sao?” Linh La lập tức liền hưng phấn lên, rồi tỉnh rồi mù liền đem bản hoàn chỉnh, bản truyền thuyết, bản lời đồn của chuyện này nói liền thoáng.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu đi ở phía trước, hai người lúc này đều chỉ có một ý tưởng, giết chết Linh La. Ngươi nói chuyện thì nói, còn thường thường kêu sợ hãi cái cái quý gì?

Người Diệp gia lưu lại đều là phụ nữ, Vu Hoan vòng qua địa phương nhiều người, ra khỏi Diệp gia.

Dẫm mặt đất cháy đen, Vu Hoan đáy lòng không khỏi dâng lên một tia phiền muộn.

Ngày hôm qua còn là một thành trì phồn hoa, sau một ngày liền bị phá hủy thành như vậy.

Từ An thành phía Bắc có đại động tĩnh truyền tới, nói vậy tất cả mọi người đều đi bên kia.

Vu Hoan theo còn có thể miễn cưỡng phân biệt ra đường phố, đi ra ngoài, thường thường có thể nhìn đến thi thể bị đốt trọi. Trong không khí di động nhàn nhạt mùi máu tươi, Vu Hoan yên lặng ôm chặt Thiên Khuyết Kiếm.

Ngoài cửa thành, những quý tu đó đã không thấy, chỉ là Luyện quỷ đình kia lại còn ở trong không trung xoay quanh.

Vu Hoan vừa xuất hiện, Luyện quỷ đình liền hướng nàng bay lại đây.

Vu Hoan sững sốt, đảo mắt liền đem Thiên Khuyết Kiếm chắn ở trước người.

Luyện quỷ đình lại không công kích nàng như trong tưởng tượng, mà là ở trước mặt nàng ngừng lại.

“Chủ nhân nói vì cảm tạ ngươi ra tay tương trợ, đem ta tặng cho ngươi.” Đồng âm thanh thúy từ trong luyện quỷ đình truyền ra.

Vu Hoan khước miệng nhếch lên, còn có cái phúc lợi này?

“Ta không cần.” Vu Hoan cự tuyệt.

Nàng mới không cần loại đồ vật này.

“Vì cái gì?” Luyện quỷ đình vòng quanh Vu Hoan bay hai vòng.

“Ngươi lớn lên xấu.” Vu Hoan nghiêm trang gật đầu.

Luyện quỷ đình: “.....” Nó không phải người, cần đẹp để làm cái gì?

Luyện quỷ đình lớn nhỏ chỉ chừng một nắm tay, toàn thân màu xanh lá, trên thân vẽ đồ án tinh xảo, bốn cái giác, không tính là khó coi.

Vu Hoan nói như vậy, hoàn toàn là lười tìm lý do.

Luyện quỷ đình không vui, “Chủ nhân nói, ta về sau liền đi theo ngươi.”

Vu Hoan liếc nó một cái, “Tùy ngươi.” Nói xong, Thiên Khuyết Kiếm từ đỉnh đầu Luyện quỷ đình đánh xuống.

Cảm nhận được lực lượng Thiên Khuyết Kiếm, Luyện quỷ đình chạy nhanh lui về phía sau.

Đây là cái gì, so với thanh kiếm trên tay chủ nhân còn muốn lợi hại hơn.....

Vừa nói tùy tiện nó mà?

Chém nó làm cái gì!

Vu Hoan bỏ huyệt, có chút tiếc nuối thu hồi tay, “Chạy trốn thật mau.”

“Ngươi..... Ngươi không phải nói tùy tiện ta sao?” Luyện quỷ đình tức giận đến toàn bộ đình đều run lên.

“Đúng vậy, tùy tiện ngươi, nhưng ta cũng chưa nói sẽ không chém ngươi a!” Vu Hoan cười tủm tỉm nhìn Luyện quỷ đình.

Luyện quỷ đình: “.....” Biến thái!

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chúng có đâu?

Luyện quý đình giống như tiểu tức phụ bị khi dễ, xoắn thân hu hu bay đi.

Nó muốn đi nói cho chủ nhân, nữ nhân này quá biến thái.

Vu Hoan đỡ trán, này mẹ nó đều là mấy thứ kỳ ba, nàng chịu đủ rồi!

“Tiểu Hoan Hoan, nguoi như thế nào cả bảo bối như thế cũng không cần?” Linh La lấy ánh mắt xem kẻ ngu ngốc nhìn Vu Hoan.

“Nguoi thích?” Vu Hoan cúi đầu nhìn Linh La.

Linh La chớp chớp mắt, tay nhỏ còn vuốt trên mặt mặt nạ, “Không thích, nhưng là đáng giá a!”

Tuy rằng Luyện quý đình kia rất tà khí, nhưng tốt xấu gì cũng là cái bảo bối, có thể bán không ít tiền đâu.

“Nguoi dám đem thứ kia lấy ra ngoài bán?” Đánh chết nguoi, đồ ngu xuẩn.

“Sao lại không thể? Chẳng lẽ không ai thích?”

Đương nhiên là có người thích, nhưng sợ nguoi còn chưa kịp bán đi đã bị người ta cướp mất rồi.

Linh La trên bán mặt loli tràn ngập mê mẩn, chẳng lẽ thật sự không ai thích?

Như thế nào mới ngàn năm, thâm nĩ quan trên đại lục liên thay đổi nhiều như vậy?

“A!” Này một tiếng tới rất đột ngột, tại nơi đây xác nguoi chết có vẻ phá lệ đột ngột.

“Gọi cái gì?” Vu Hoan tức giận trừng Linh La.

Linh La tội nghiệp chỉ vào chân, run rẩy thanh âm nói: “Có... Có cái gì bất ta...”

Vu Hoan tầm mắt chậm rãi hạ xuống, một đôi tay tràn đầy máu tươi đang gắt gao bám lấy Linh La mắt cá chân.

Vu Hoan ấn đường nhảy dựng, trực tiếp đuổi chân đá xuống đôi tay kia.

Ngón tay run rẩy vài cái, liền không có động tĩnh.

Khuyết Cừu lạnh băng con nguoi hiện lên một tia hoảng sợ, nữ tử này.....

Thực tàn nhẫn.

“Đi thôi, trì hoãn không ít thời gian.” Vu Hoan tiếp tục hướng tới bên ngoài đi.

Không biết là nàng cùng Từ An thành có thù oán gì hay là những người này chủ định không muốn buông tha nàng.

Còn chưa đi ra phạm vi thi thể, liền gặp một đám nguoi từ nơi xa lại đây, xem như là tới tiếp viện.

Vu Hoan đánh giá vài lần, không cảm thấy kiện xiêm y nào đã gặp qua trong trí nhớ, liền muốn tránh mặt bọn họ, nhưng mà.

Nàng lúc này từ chỗ thi thể đi ra, tuy rằng quần áo ngăn nắp sạch sẽ, nhưng là không chịu nổi người khác nào bỏ a.

“Bách Lý Vu Hoan, nguoi thế nhưng làm ra loại chuyện phát rồ này!” Người đến vô cùng đau đớn tức giận mắng, giống như Vu Hoan đã làm chuyện thiên nộ nhân oán gì.

Thanh âm rất quen thuộc.....

Nàng ở trong đầu tìm tòi, thực mau liền nhảy ra một đạo hình bóng quen thuộc, ra là Bách Lý Hiên a, thật là oan hồn bất tán.

“Ta làm cái gì?” Vu Hoan đặc biệt vô tội.

Bách Lý Hiên chỉ vào đồng thi thể phía sau nàng, “Những người này có phải nguoi giết hay không?”

“Ta lại không điên, giết bọn hắn làm cái gì?” Vu Hoan bật cười, thật coi nàng là đại ma đầu, đi khắp đại lục giết nguoi a?

“Vậy nguoi vừa rồi đang làm gì?” Thời điểm bọn họ lại đây, vừa lúc nhìn đến Vu Hoan đá xuống đôi tay đang bắt lấy mắt cá chân Linh La kia, từ góc độ của bọn họ xem, giống như là Vu Hoan đang giết nguoi.

Vu Hoan nghiêng đầu, vừa rồi? Vừa rồi nàng bắt quá là đá đôi tay kia một cước, làm gì đâu?

Đối diện một đám người dùng ánh mắt ghét cái ác như kẻ thù nhìn mình, Vu Hoan tức khắc cảm thấy đầu trường lên.

“Ta cái gì cũng không làm, này đó cùng ta không có quan hệ.”

“Nếu không phải ngươi giết, toàn Từ An thành người đều đã chết, vì cái gì mình ngươi còn tồn tại?” Người bên cạnh Bách Lý Hiên lập tức nhảy ra.

Vu Hoan phụt một tiếng cười ra, trào phúng mở miệng, “Ai nói cho ngươi Từ An thành người đều đã chết? Cho dù Từ An thành người đều đã chết, kia lại cùng ta có quan hệ gì? Ngươi nhìn thấy ta giết bọn họ sao? Ta còn sống trở ngại tới ngươi chỗ nào rồi? Chẳng lẽ người từ Từ An thành này đi ra đều là kẻ đáng chết sao?”

Liên tiếp mấy câu hỏi lại, làm người nọ tức khắc ghen hòng.

Bọn họ trừ bỏ nhìn thấy cảnh vừa rồi, xác thật không thấy được Vu Hoan giết người.

“Com có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy.” Vu Hoan ngữ khí hài hước dừng một chút, giây lát trở nên âm khí dày đặc, “Sẽ chết người đó.”

“Nghe chướng, ngươi nói không phải ngươi giết có chứng cứ gì?” Bách Lý Hiên hiên ngang lăm liết chất vấn.

Vu Hoan nhìn Bách Lý Hiên liếc mắt một cái, trên khuôn mặt âm trầm có chút dữ tợn, đáy mắt tất cả đều là âm lãnh tính kế.

Giống như không đem chuyện này vu oan đến trên người Vu Hoan, hẳn liền không cam lòng.

Chẳng lẽ muốn đem mình bức đến tuyệt lộ, dễ hạ sát thủ?

Hay là người nam nhân này cảm thấy, đem mình bức đến một bước này, chính mình sẽ trở về cầu hắn?

“Vậy ngươi nói là ta giết, lại có cái chứng cứ gì.” Vu Hoan cười như không cười nhìn Bách Lý Hiên, “Ngươi còn có thể đem những người chết đó kêu lên làm chứng cho các ngươi không?”

“Chúng ta nhiều người như vậy tận mắt nhìn thấy, chính là chứng cứ!” Bách Lý Hiên nói năng có khí phách, như là đang nhắc nhở mấy kẻ ở phía sau.

“Nha...” Vu Hoan kéo dài âm điệu, “Vậy giết hết các ngươi, không phải là không còn chứng cứ sao?”

Dung Chiêu một phen lời kéo Vu Hoan, đáy mắt không tán đồng, “Ngươi chọc bọn hắn làm cái gì?”

Những lời này vừa ra, không thể nghi ngờ chính là ngầm thừa nhận những người đó là Vu Hoan giết.

“Dù sao ta không thừa nhận, bọn họ cũng sẽ đem chuyện này tính đến trên người ta, có gì khác nhau sao?” Vu Hoan nghiêng đầu nhìn thẳng Dung Chiêu, nhếch miệng cười nhạt, “Để ta giết bọn họ thế nào?”

Dung Chiêu mặt tối sầm, “Ngươi muốn chết ta không ngăn cản ngươi.”

Vu Hoan nghĩ đến thân thể hiện tại của mình, tức khắc thất vọng, nếu trực tiếp tàn sát, năng phẩm chừng trụ không đến nửa năm. ....

Thật là tiện nghi những người này.

Có người tiến đến bên tai Bách Lý Hiên nói vài câu, Bách Lý Hiên không cam lòng trừng mắt nhìn Vu Hoan một cái, “Đem nghiệp chướng này bắt lại.”

Ra lệnh một tiếng, tức khắc vài người đồng thời nhắm phía bên này, Bách Lý Hiên hướng người bên cạnh phân phó vài câu, liền mang theo người còn lại đi vào Từ An thành.

Nếu là có thể, hắn càng muốn lưu lại thân thủ bắt lấy cái nghiệp chướng này.

Vu Hoan thối lui, đem Kinh Tà đao nhét vào trong tay Linh La, “Loli, lên.”

“Ai? Bọn họ lại không phải nhắm vào ta, vì cái gì muốn ta lên?” Linh La ôm Kinh Tà đao, vẻ mặt mê mang.

Vu Hoan đạp một chân Linh La, vừa lúc đụng vào linh lực một người đánh lại đây.

Linh La ót chấn động, ngực một trận khó chịu, một hồi lâu mới phản ứng lại.

Tức khắc khí phách nữ vương tỏa ra, xách theo Kinh Tà đao bắt đầu chém lung tung.

Kỳ thật nhìn một tiểu hài tử..... Khiêng một thanh đại đao, cùng người lớn đối chiến.....

Vu Hoan xem đến rất là vui vẻ.

Đến nỗi Khuyết Cửu, tam quan đã sớm bị hủy hoại.

Nàng hoàn toàn xem Linh La như là hải tặc, lúc trước bởi vì bất cóc nàng, còn có chút áy náy, chính là nhìn sức chiến đấu này...

Lúc ấy nàng nếu là muốn phản kháng mà nói, lấy trạng thái của mình, một giây bị đánh bại là không thể tránh khỏi.

Kỳ ba.....

Một đám kỳ ba!

Những người đó cũng không nghĩ tới, một hải tặc năm sáu tuổi sẽ có lực sát thương lớn như vậy, hoàn toàn không phù hợp thể giới quan của bọn họ a!

Linh La ở không gian kia đã bị nhốt hơn ngàn năm, mấy tên cận vệ này còn giải quyết không được, thực không xứng với thời gian của nàng.

Cho nên a, xem người không cần xem bề ngoài, toàn mệ nó là gặt người.

Để Linh La giải quyết xong những người này, vương bát chỉ khí quanh thân tức khắc tiêu tán, uy khuất đi đến bên cạnh Vu Hoan, “Tiểu Hoan Hoan, giết người là sẽ bị trời phạt.”

Vu Hoan ngừng đầu nhìn nhìn bầu trời, sau đó rút ra kết luận: “Bọn họ vừa rồi muốn giết ngươi, ngươi thuộc về phòng vệ chính đáng!”

Linh La: “.....” Rõ ràng là ngươi nói bừa, vô căn cứ như vậy thật sự tốt sao?

Còn có, rõ ràng đối tượng bọn họ nhắm vào là Vu Hoan, dựa vào cái gì muốn nàng tới chốn?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Lâm Châu Sở gia

Edit: May22

Vu Hoan từ Từ An thành rời đi đã ba ngày, chuyện của Phong Khuynh Dao đã lan truyền đến ồn ào huyên náo.

Đương nhiên, đồng thời còn có đồng lõa công tích vĩ đại Vu Hoan.

Phong Khuynh Dao bị Sở Vân Cẩm thiết kế bắt lại lần nữa, cũng tìm được quyển sách bị Vu Hoan ném xuống, nhưng mà, không có Ly Hồn thạch, những người đó cũng chỉ là vô kế khả thi.

Sở Vân Cẩm công lao lớn nhất, ngồi ở chủ vị, sắc mặt nghiêm túc, lại như cũ không mất nhu hòa của nữ tử.

Bên kia chủ vị là Bách Lý Hiên, mặt dài ra, lão thực không thích Sở Vân Cẩm.

Chỉ là một tiểu nha đầu, có tư cách gì ngồi cùng bàn với mình?

“Sở cô nương, Bách Lý gia chủ, các người mau đưa ra cái chủ ý gì đi a? Như vậy kéo dài cũng không phải biện pháp!” Nói chuyện chính là người bên cạnh Bách Lý Hiên.

Bách Lý Hiên hừ lạnh một tiếng, “Dựa theo lời Sở cô nương nói, không tìm được Ly Hồn thạch liền không có biện pháp hoàn toàn đem ma khí kia hủy diệt, chính là hiện tại Ly Hồn thạch không thấy, biến người mệnh mạng, chúng ta biết tìm chỗ nào?”

Vốn Ly Hồn thạch là ở Diệp gia, nay lại không thấy.

Không ai biết Ly Hồn thạch bị ai cầm đi, ngay cả Diệp gia cũng không biết.

“Còn có một biện pháp có thể thử xem” Sở Vân Cẩm nói thực do dự, hiển nhiên là hy vọng không lớn.

Nhưng là người ở đây đều đã trải qua đại chiến mấy ngày trước đây, đã chết bao nhiêu người, mới vậy khổn được Phong Khuynh Dao, nghe được một tia hy vọng tức khắc kích động lên.

“Sở cô nương, ngươi nói, chỉ cần có biện pháp, chúng ta đều phải thử một chút.”

“Đúng vậy, Sở cô nương ngươi mau nói đi!”

Bách Lý Hiền nghiêng đầu nhìn Sở Vân Cẩm, chỉ thấy đôi tay nàng nổi gân xanh, tựa hồ thực khản trương, khuôn mặt nhu thuận ả ả trắng bệch, thân hình mảnh khảnh hơi hơi run rẩy.

Mọi người cũng đem Sở Vân Cẩm biến hóa xem ở trong mắt, đều không rõ đây là làm sao vậy.

“Sở cô nương, ngươi mau nói a!” Có người nôn nóng thúc giục.

Sở Vân Cẩm như là hạ cực đại quyết tâm, phun ra một hơi, “Phương pháp này là ta đọc được trong một quyển sách cổ, ma khí luyện hóa từ oán khí, nếu là có thể tìm được một khối thân thể cực âm nữ tử, là có thể đem ma khí phong ấn.”

“Cực âm? Kia không phải là gia tăng trợ lực cho ma khí sao?” Muốn cũng nên là cực dương a!

Sở Vân Cẩm lắc đầu, “Cực âm thân thể nói cũng không phải như các người lý giải, cực âm thân thể chân chính là trong cơ thể tồn tại thượng cổ huyết mạch, nhưng là huyết mạch chưa bị đánh thức.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cách nói này bọn họ chưa bao giờ nghe qua.

Chỉ biết là cực âm thân thể, ngàn năm khó gặp, tu luyện cực nhanh.

Bất quá, nếu là tồn tại thượng cổ huyết mạch, vậy có thể hiểu, vì cái gì người có cực âm thân thể tu luyện sẽ nhanh hơn so với người khác.....

“Chính là người như vậy chúng ta biết chạy đi đâu tìm?” Ngàn năm khó gặp, có được một khối cực âm thân thể, cũng không biết là mấy ngàn năm trước.

Sở Vân Cẩm sắc mặt lại trắng hơn vài phần.

Vẫn luôn quan sát đến Sở Vân Cẩm, con người Bách Lý Hiền trầm xuống, lạnh giọng hỏi: “Không biết Sở cô nương xuất từ Sở gia nào?”

Mọi người không rõ Bách Lý Hiền vì cái gì đột nhiên chuyển đề tài, nhưng là đối với vấn đề này hiển nhiên đều có chút tò mò, sôi nổi đem tầm mắt đặt trên người Sở Vân Cẩm.

“Lâm Châu Sở gia.” Sở Vân Cẩm thanh âm rất nhỏ, nhưng là người ở đây vẫn nghe tới rồi.

Lâm Châu.....

Thế nhưng là người nơi đó.

Bách Lý Hiền đẩy mắt hiện lên một tia hiểu rõ, thái độ lại không còn ngạo mạn như vừa rồi, “Sớm chút năm nghe nói Sở gia được một vị thiên tài tiểu thư, không nghĩ tới chính là cô nương người.”

Hai người đối thoại, kết hợp với không khí quý dị, một ít người thông minh ước chừng đều có điểm minh bạch.

“Bách Lý gia chủ quá khen, Vân Cẩm bất quá là vận khí so người khác tốt hơn một chút.” Sở Vân Cẩm tiểu thư khuê các đoan trang đến mười phần.

“Vậy Sở cô nương là nghĩ như thế nào?” Bách Lý Hiền thăm dò nhìn Sở Vân Cẩm.

Dùng người sống phong ấn ma khí, vốn là tồn tại nguy hiểm cực lớn, huống chi ma khí kia còn cùng Phong Khuynh Dao có khế ước.

Sở Vân Cẩm gạt gao túm vạt áo, run rẩy nói: “Nếu..... Có thể vì đại lục ra một phần lực, Vân Cẩm, tự nhiên đạo nghĩa không thể chối từ.”

Nàng muốn chính là Vũ Hồng kiếm, đương nhiên sẽ không thể chối từ.

“Sở cô nương dù sao cũng là Lâm Châu Sở gia tiểu thư, chuyện này còn cần cùng Sở gia bên kia thương nghị, không biết Sở cô nương có thể hay không liên hệ Sở gia chủ một chút?”

Sở Vân Cẩm đẩy mắt nổi lên một tia lãnh khí, nói thật dễ nghe, còn không phải sợ Sở gia tìm bọn họ gây phiền toái.

“Có thể.” Sở Vân Cẩm gian nan thò ra một cái liên thu liễm cảm xúc dư thừa, khó xử nói: “Nhưng là thời gian.....”

“Cái này Sở cô nương yên tâm, Bách Lý gia chúng ta cũng có người biết trận pháp, trong khoảng thời gian ngắn có thể ngăn chặn nó.” Bách Lý Hiền lập tức nói tiếp.

“Vậy Vân Cẩm liền đi làm.” Sở Vân Cẩm đứng dậy, hơi hơi cúi người, gót sen nhẹ nhàng, lay động sinh tư đi ra cửa phòng.

Nàng vừa đi, cả phòng tức khắc liền náo nhiệt lên.

“Không nghĩ tới Sở cô nương thế mà lại là người Lâm Châu Sở gia, còn là cực âm thân thể ngàn năm khó gặp.”

“Khó trách có khí chất như vậy, mỹ nhân từ Lâm Châu chính là không thể đánh đồng.”

“Ngươi cũng đừng mơ ước, khẳng định là không có phần của ngươi.”

“Nói vậy gì đó, Sở cô nương là một mỹ nhân như vậy.....”

“Lâm Châu Sở gia thực nổi danh sao?” Có nam tử trẻ tuổi nhỏ giọng đặt câu hỏi, bọn họ nghe cũng còn chưa nghe qua cái địa phương này.

Người nọ tức khắc tiếp thu vô số kinh thường, “Lâm Châu Sở gia cùng Bách Lý gia đó là tồn tại song song.” Nếu luận rõ ra, Sở gia so với Bách Lý gia còn muốn cao hơn một đoạn, chỉ là Bách Lý Hiên ngồi ở chỗ này, bọn họ khó mà nói.

Bách Lý Hiên đương nhiên biết những người này suy nghĩ cái gì, bất quá hắn hiện tại cũng không có tâm tư cùng bọn họ so đo cái gì, phân phó bọn họ tiếp tục chờ liên rồi đi.

Vừa đến hậu viện, một bóng người liền lặng yên không một tiếng động xuất hiện ở phía sau Bách Lý Hiên.

“Chủ nhân.” Bóng người quỳ một gối, cúi đầu, thấy không rõ diện mạo.

“Đã điều tra xong?” Bách Lý Hiên đưa lưng về phía hắn đứng, trong ngữ điệu lộ ra nồng đậm sát khí.

Bóng người nửa ngày không trả lời, Bách Lý Hiên cau mày xoay người, “Như thế nào? Không tra được?”

Nghe được ngữ khí lạnh lẽo của Bách Lý Hiên, bóng người không tự chủ được run lên, căng da đầu đáp: “Không thể nào xuống tay, hắn giống như là trống rỗng xuất hiện, không có bất luận dấu vết gì có thể tìm ra.”

Bách Lý Hiên nghe xong cũng không có phát hỏa như bóng đen tưởng tượng, mà là trầm mặc hồi lâu.

“Bọn họ hiện tại ở nơi nào?”

“Phúc Ngọc thành.”

Bách Lý Hiên trầm ngâm một lát, hung ác nói: “Tiếp tục rải rác lời đồn đãi, mấy năm nay chuyện nàng làm, chỉ cần là chuyện cùng Bách Lý gia không có quan hệ, đều cho tràn ra đi.”

“Chủ nhân.....” Bóng người có chút chân chờ, kia tốt xấu cũng là nữ nhi của ngài a!

“Ngươi muốn nghi ngờ ta?” Bách Lý Hiên đáy lòng tức giận vừa lên, người nọ tức khắc cảm thấy một loại áp bách.

Hắn lập tức quỳ xuống, sợ hãi nói: “Không dám, thuộc hạ liền đi.”

Bách Lý Hiên hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Sau khi Bách Lý Hiên rời đi, bóng người mới chậm rãi đứng lên.

Nếu nói mấy năm nay đại tiểu thư xác thật làm hơi quá mức, chính là mấy năm trước thì sao?

Đại tiểu thư lúc ấy, tuyệt đối là tiểu thư khuê các, tri thư đạt lý.....

Tâm tư các chủ tử thật là quá khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Gặp lại Đông Phương Cảnh

Editor: Clover110

Thành Phúc Ngọc, trong lều nhỏ trên đường cái.

“Bách Lý Vu Hoan mấy năm nay không ngờ lại làm nhiều chuyện xấu như vậy, thật là đáng sợ, ngàn vạn lần không nên gặp ma đầu đó.”

“Tàn sát hàng loạt dân trong thành như vậy, nàng chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, sao có thể điên cuồng thế chứ. Thành Phúc Ngọc của chúng ta cách thành Từ An không xa, nhờ đâu nàng tới đây thì làm sao bây giờ?”

“Phi phi cái miệng quạ đen của ngươi. Thành Từ An cách đây nhiều đường như vậy, nàng sao có thể trùng hợp đến thành chúng ta được.”

Mà những người này hoàn toàn không biết rằng, nhân vật chính bọn họ đang thảo luận chính đang đi ngang qua người bọn họ.

Vu Hoan vút mấy hạt châu trong tay, tầm mắt đảo nhanh qua đám người bên đường.

Bách Lý Hiên vì để hắc nàng, thật đúng là tốn nhiều sức a!

Mới mấy ngày ngắn ngủn, nàng đã vượt mặt cả vai ác đại bài của kiếp trước để vươn lên đứng đầu bảng vai ác, thật là đáng mừng, khắp mọi nơi đều vui mừng a!

“Tiểu Hoan Hoan, ngươi còn cười được!” Nàng bị hắc thăm như vậy còn có thể cười được sao?

May mà người trên đại lục biết đến dung mạo của Vu Hoan không nhiều, nếu không lấy tình cảnh như hiện tại thành trì bọn họ cũng khó mà vào được.

“Sao lại không cười, ta bây giờ đang là vai ác số một nha, vị trí này, ha ha, người khác có dùng mấy trăm năm cũng khó mà bò lên được...”

Vai ác số một có gì tốt mà hãnh diện a uy!

Bị thật nhiều người trên đại lục truy đuổi vui lắm sao?

Đầu óc nữ nhân này có vấn đề rồi?

Khuyết Cửu đi phía sau bọn họ, khuôn mặt lạnh băng cũng nhin không được rút rút.

Mấy ngày nay đi theo bên cạnh Vu Hoan, nàng đã kiến thức đến cái gì gọi là vô si không biết xấu hổ, trở mặt không nhận người, một giây liền điên đảo thể giới quan của nàng.

Vu Hoan nhìn bốn phía xung quanh, ý vị không rõ cười cười, phi thường tự nhiên lôi kéo Dung Chiêu đi đến một quán trà lâu gần đó.

Dung Chiêu đã quen với những động chạm này của Vu Hoan, thậm chí trong lòng còn có chút thích... độ ấm từ tay nàng từng đợt từng đợt nhẹ nhàng truyền vào thân thể hắn, đẩy lòng hắn mặc danh cũng ấm áp hẳn lên.

“Vài vị khách quan muốn ăn cái gì?” Thấy có người tiến vào, tiểu nhị lập tức tiến lên hỏi.

“Điểm tâm” Dung Chiêu trả lời thay Vu Hoan.

Nữ nhân này chỉ ăn điểm tâm, thức ăn khác một mực không đụng vào.

“Điểm tâm của hàng chúng ta là nổi tiếng nhất, mấy vị khách quan đây là đến đúng chỗ rồi a, mời bên này!” Tiểu nhị dẫn đường bọn họ hướng cầu thang đại sảnh đi lên.

Khuyết Cửu đứng ở cửa một lúc lâu mới đi vào.

Ở khúc rẽ chỗ tối đứng mấy người, cầm đầu là người râu xồm, bộ dáng cao lớn thô kệch.

“Đại ca, làm sao bây giờ?”

Râu xồm nhìn chằm chằm đại môn trà lâu, “Đang nhìn, mấy người kia không đơn giản.”

“Có cái gì không đơn giản? Còn không phải có cái nha đầu hơn mười tuổi với một hài tử, chúng ta đều xông lên tận diệt bọn chúng.”

Râu xồm tát một phát lên mặt người vừa nói chuyện, hận sắt không thành thép nói: “Ngu xuẩn, nha đầu kia là không có gì đáng lo, người cần chú ý là nam nhân bên người nàng ta, hắn không đơn giản.”

Nam nhân? Cái người cảm giác tồn tại siêu thấp kia sao?

Nhìn qua cũng không có gì lợi hại a, sao phải kiêng kị hắn ta?

Đáy lòng hắn chửi thầm một phen nhưng cũng không dám nói gì.

.....

Vu Hoan ngồi vị trí dựa vào cửa sổ, dòng người bên ngoài bắt đầu khởi động, thanh âm ồn ào.

Chuyện ở thành Từ An với thành Phong Tuyết khiến mọi người ở đây có chút lo lắng hãi hùng, người bình dân đều có chút bất an.

“Điểm tâm của quý khách đến đây. Mời dùng.” Trên bàn bày ra bốn món điểm tâm đang tỏa ra hương thơm mê người.

Vu Hoan thu hồi tầm mắt, duỗi tay cầm lấy khối gần nhất, điểm tâm hòa tan vào trong miệng, ngọt mà không ngấy.

Linh La cầm một khối điểm tâm, nhìn trái nhìn phải, nhưng lại không ăn, nàng không thích ăn điểm tâm a!

Khuyết Cừu lại không để ý nhiều, miễn có thể ăn no là được!

“Tình cảm của các người thật tốt.” Khuyết Cừu đột nhiên lên tiếng.

Động tác cầm điểm tâm của Vu Hoan ngừng lại, ngó ngó Dung Chiêu, nuốt xuống điểm tâm trong miệng, nghi hoặc chỉ chỉ chính mình với Dung Chiêu, “Người đang nói chúng ta?”

Tay châm trà của Dung Chiêu hơi ngừng, con người đậm mặc nhìn về phía Khuyết Cừu, bất quá nháy mắt lại thu hồi, tiếp tục châm trà.

Khuyết Cừu gật gật đầu, mấy ngày nay, vị công tử này đối với Vu Hoan rất săn sóc tỉ mỉ, lúc Vu Hoan tức giận sẽ nhẹ giọng hóng nàng.

Là người ngoài cuộc, nàng thấy được rõ ràng, ánh mắt vị công tử kia khi nhìn Vu Hoan khác hẳn khi nhìn bọn họ.

“Ha ha...” Vu Hoan cười gượng hai tiếng, tiếp tục ăn điểm tâm.

Cảm tình tốt?

Nàng không chém chết tên kiếm linh này liền đã quá tốt rồi, còn cảm tình tốt?!

Dung Chiêu vẫn luôn quan sát Vu Hoan, thấy nàng lộ ra vẻ mặt căm giận, hần lập tức thấy oan uổng, mấy ngày nay hần không có làm cái gì sai a!

Khuyết Cừu há há miệng, cuối cùng vẫn chưa nói gì, vùi đầu tiếp tục ăn điểm tâm.

Ăn xong điểm tâm, Vu Hoan nói Linh La dẫn Khuyết Cừu đến phòng nghỉ ngơi.

Linh La là không tình nguyện nhưng bị Vu Hoan nói một câu, liền phòng quai hàm mang theo Khuyết Cừu đi khách điểm.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu đi dạo vài vòng trên phố rồi mới đi khách điểm đã nói với Linh La lúc này.

Vừa bước vào khách điểm liền nhìn thấy Linh La đang bị người xách lên, Khuyết Cừu cũng bị người xách.

Người vây xem xung quanh chỉ trở bọn họ trong khi chường quây lại khó xử đứng ở một bên.

“Tiểu Hoan Hoan, bọn họ khi dễ ta, ô ô ô...” Linh La vừa thấy Vu Hoan, một giây trước còn đang phẫn nộ liền biến thành ủy khuất, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

Vu Hoan nhìn lướt qua người đang xách Linh La, thực lực huyền đỉnh, đáng người trung đẳng, dung mạo... ừm... phong cách ăn mặc không tồi, mặt vô biểu tình nhìn thẳng Vu Hoan.

Sau hần còn đứng một người, Vu Hoan hí hí mắt, người này...

“Đông Phương ca ca...” Bên cạnh người nọ là một thiếu nữ nhỏ xinh quần áo xinh đẹp đang nhút nhát sợ sệt nhìn về phía Vu Hoan.

Nàng nhớ rõ nữ tử này, ở trong rừng cây lúc trước, nàng chính là người muốn giết Đông Phương ca ca.

Vu Hoan nhướng mày, đúng là hần.

Nam nhân này không những không chết, tu vi còn tăng không ít.

Vu Hoan không màng tầm mắt sắc bén của người nọ, trực tiếp tiến lên, “Chuyện này là sao, khi dễ một tiểu hài tử cũng coi được sao?”

“Nàng ta ra tay trước.”

Linh La giãy giụa phòng lên khuôn mặt bánh bao, căm giận cáo trạng trước: “Chúng ta đến trước, các người sao lại đoạt phòng của chúng ta?”

“Đạo lý ai đến trước được trước các người không biết sao?” Vu Hoan duỗi tay tóm Linh La về phía mình, người kia không muốn bỏ ra Linh La nhưng khi nhìn đến con người không độ ẩm của Vu Hoan, đáy lòng run sợ ngón tay lập tức buông lỏng.

“Buông nàng ra!” Tầm mắt Vu Hoan quét về phía người đang tóm Khuyết Cừu.

Người nọ chần chờ, cuối cùng cũng buông Khuyết Cừu, Khuyết Cừu lao đảo đứng vững liền đi về phía Vu Hoan.

“Đông Phương Cảnh.” Khóe miệng Vu Hoan cong lên, thanh âm mềm nhẹ kêu tên người nam nhân trước mắt.

Con người Đông Phương Cảnh bán mặt, sát khí từ trên người hắt không ngừng tràn ra, nữ nhân này còn dám xuất hiện trước mặt hắn sao.

“Đông Phương ca ca...” Người thiếu nữ kia khẩn trương túm lấy cánh tay Đông Phương Cảnh, con người ngập nước tràn đầy kinh hoàng.

Đông Phương Cảnh nháy mắt thu liễm sát khí trên người, cúi đầu nhìn thiếu nữ bên cạnh mình, ôn hòa trấn an, “Đừng sợ, ta ở đây, nàng không dám làm gì.”

Vu Hoan ha hả, nàng làm cái gì chứ?

Nàng hoàn toàn không quen biết thiếu nữ kia a!

“Tiểu Hoan Hoan, bọn họ khi dễ ta a. Sao lại có thể khi dễ một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như ta đây, ngươi phải giúp ta báo thù a!” Linh La không cam lòng yếu thế, ôm lấy cổ Vu Hoan dùng sức lắc lắc.

“Chính mình kiếm chuyện, bị đánh lại tìm ta?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Dùng tiểu loli kia up hiếp nàng?

Edit: Clover 110

“Người kia hình như là Bách Lý Vu Hoan...” Đột nhiên không rõ người nào trong đám người vây xung quanh nói nhỏ một câu.

Cơ hồ là ngay khi câu nói kết thúc, đám người “bá” một tiếng tán ra, đại sảnh vừa nãy còn ồn ào tiếng cãi lộn phút chốc trở nên vắng vẻ.

Chưông quây run run nhìn Vu Hoan vài lần, ngồi xổm ôm đầu van xin, “Đừng giết ta, đừng giết ta...”

Sắc mặt Vu Hoan tối sầm, nàng nhìn qua giống loại người tùy ý đại khai sát giới lắm hay sao?

“Bách Lý Vu Hoan, không ngờ lá gan của ngươi lại lớn như vậy.” Mấy ngày nay Đông Phương Cảnh đương nhiên có nghe lời đồn thổi từ mọi người xung quanh, chỉ là không tưởng tới nữ nhân này có thể bình tĩnh xuất hiện trước mặt nhiều người như vậy.

“Lá gan của ta luôn rất lớn!” Vu Hoan gật gật đầu tán thành, một giây sau đó, liền nói “Nhưng mà ngươi không ở bên cạnh Sở Vân Cẩm điều này khiến ta thật bất ngờ. Thiếu nữ kia là tình nhân mới của ngươi phải không? Lớn lên... chẳng ra gì!”

Sắc mặt thiếu nữ kia biến đổi, càng thêm hoảng sợ vùi đầu vào trong lòng Đông Phương Cảnh.

Vu Hoan nhìn thấy vậy liền cười ra tiếng. Sở Vân Cẩm là giả vờ nhu nhược, nhưng thời khắc mấu chốt nữ nhân kia sẽ không lộ ra bất kỳ biểu tình khiếp đảm nào. Người thiếu nữ này thì khác, nhu nhược hoàn toàn là bản năng của nàng ta.

Đông Phương Cảnh vậy mà lại đổi khẩu vị sao?

“Chuyện lần trước ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi liền tự động đưa tới cửa, chỉ có thể trách ngươi không có mắt.” Đông Phương Cảnh khí phách nói.

Hôm nay hắn có mang theo người đương nhiên không sợ hãi, hơn nữa hiện tại Bách Lý Vu Hoan là vai ác đại bại người người muốn giết, hắn sợ cái gì?

“Chính là nơi này, vào đi.”

Ngoài khách điểm một đám người hùng hổ tiến vào, trên mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ, trừng mắt nhìn Vu Hoan.

Đông Phương Cảnh cười lạnh, xem ra hắn không cần ra tay nữa rồi.

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi cái nữ nhân điên này, tàn sát toàn bộ người dân thành Từ An còn dám trắng trợn xuất hiện ở đây, hôm nay đại gia chúng ta liền thay trời hành đạo, diệt ngươi cái tai họa này!”

“Giết nàng, giết nàng!” Khẩu hiệu vang lên rất chỉnh tề.

Vu Hoan đảo mắt qua, vẻ mặt lộ khinh thường “Liền đám các ngươi sao? Thực lực chỉ có nhiều đó mà cũng muốn giết ta?”

Mọi người bị khinh bỉ đều tỏ vẻ tức giận, hung hăng cầm vũ khí muốn vọt lên.

Ánh mắt Dung Chiêu lạnh xuống, kéo Vu Hoan vào trong ngực mình, vung tay lên, đám người đó lập tức bị lực chấn bay ra ngoài, “bùm bùm” va cả lên bàn ghế rồi ngã hết xuống mặt đất.

Tình huống quỷ dị này khiến cả đại sảnh an tĩnh lại, vừa nãy bọn họ bị tức giận làm mất đi lý trí, quên mất đây chính là ma đầu tàn sát cả thành, sao có thể dễ dàng đối phó được?

Trong đám người này, người mạnh nhất chỉ có Huyền trung cấp, căn bản không tính là gì trước mặt Dung Chiêu.

Có chút người có ý định rút lui, cái mạng này của bọn họ, sao mà đủ cho ma đầu này giết?

“Mới vậy mà đã sợ?” Vu Hoan híp mắt cười nhạt, trong giọng nói tràn ngập trào phúng, “Ta còn chưa có ra tay đâu? Không có thực lực liền đừng đến trước mặt ta, chỉ mất mặt xấu hổ mà thôi, lại còn bị mọi người chế giễu.”

Bốn phía tức khắc vang lên âm thanh kéo kẹt, mọi người nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Vu Hoan, hận không thể rút gân lột da nàng, nghiền xương nàng thành tro.

Dung Chiêu rất muốn che lại miệng Vu Hoan, nữ nhân này mà mở miệng chặc chặc muốn kéo cừu hận đến giá trị max.

Hắn đây là sao vậy, sao lại phải khổ sở giúp đỡ nàng chứ?

“Lão từ hôm nay không giết được nàng liền không tin vào đạo nghĩa nữa.” Cuối cùng cũng có người bạo phát.

Vài đạo linh lực bắn ra từ tay nam tử đó tiến thẳng về phía Vu Hoan.

Cơ hồ là ngay lúc đó, người từ mấy phương hướng còn lại cũng thả linh lực tấn công Vu Hoan.

Có thể do cảm thấy đứng gần khu vực công kích là không an toàn nên những người này đều nhất trí đứng ở phía xa tấn công.

Vu Hoan rời khỏi Dung Chiêu, cảm Thiên Khuyết Kiếm nhẹ nhàng đỡ mấy linh lực đó, bay nhanh về phía đám người kia. “Vu Hoan!” Dung Chiêu lớn tiếng kêu Vu Hoan, ý bảo nàng đừng giết người.

Vấn đề hiện tại không phải là tha hay không tha đám người này mà là khi nàng giết người, nàng sẽ lâm vào trạng thái mất kiểm soát.

“Biết rồi, phiền muốn chết!” Vu Hoan không quay đầu, lên tiếng trả lời.

Nàng không giết người, đánh người không được sao?

Kỳ thật hiện tại đây lòng nàng cũng không có ý định giết người, những người này đối với nàng chỉ là tiểu sâu bọ mà thôi, nàng là đang đùa giỡn bọn họ a.

Vu Hoan tuy rằng cảm Thiên Khuyết Kiếm nhưng nàng lại chẳng dùng đến, chỉ dùng võ công bản thân.

Lúc trước khi Vu Hoan còn chưa dùng Thiên Khuyết Kiếm nàng toàn sử dụng tay để đánh. Nàng cam đoan nàng chỉ cần dùng tay cũng có thể khiến đám bọn họ muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Thiếu nữ bên cạnh Đông Phương Cảnh kia bị dọa bởi hành động bạo lực của Vu Hoan, khuôn mặt nhỏ tái nhợt như tờ giấy.

Linh La ngồi xổm bên cạnh tên chương quỳ kia, tay nhỏ cầm lấy một cái chân gà, hỏi nhỏ: “Còn không a?”

Chương quỳ vốn dĩ đang sợ hãi nhưng khi quay sang lại bị Linh La mạnh hóa liền sợ hãi cũng quên, nhanh chóng lấy cả mâm chân gà bên cạnh đưa cho Linh La.

Tiểu hài tử thường được chăm sóc kỹ càng, sao hài tử này lại giống như mấy ngày không ăn cơm vậy?

Đạo lý bây giờ người lớn càng ngày càng không đạo đức, một tiểu cô nương dễ thương như vậy, sao có thể ngược đãi nàng như thế chứ.

Chương quỳ tự động nào bỏ ra rất nhiều nguyên nhân.

Hắn hoàn toàn quên Linh La mặc trên người một thân hồng y đẹp đẽ quý giá, ăn mặc quý khí như nàng vậy sao có thể dễ dàng bị ngược đãi được?

“Ngươi là người tốt.” Linh La không chút bần xỉn phát cho chương quỳ một thẻ người tốt.

“Ăn từ từ, ăn từ từ thôi.” Chương quỳ hoàn toàn bị khuôn mặt loli của Linh La thu mua, nhìn nàng triu mến như nhìn khuê nữ của mình vậy.

“Phanh!” Một bóng người ngã lên trên quỳ, xui xẻo sao lại rơi trúng người chương quỳ.

Ngay lúc người kia rơi xuống, Linh La kịp lúc nhảy sang một bên còn không quên nuốt xuống miếng thịt cuối cùng.

Chường quầy trực tiếp bị tạp hôn mê bất tỉnh, Linh La nghĩ nghĩ, sau đó kéo chường quầy từ dưới thân người nọ ra, đặt ông ta chỗ an toàn, đang muốn đi ra ngoài, một chùy thủ lạnh lẽo đột nhiên đặt trên cổ của nàng.

“Không được nhúc nhích!”

Tiểu thân hình của Linh La cứng đờ, “Ngươi... ngươi ngươi... Ngươi muốn cái gì?”

Người bắt cóc Linh La đã ở khách điểm ngay từ lúc đầu cho nên hẳn biết tiểu nha đầu này đi theo bên cạnh Vu Hoan.

“Đừng lộn xộn, ta sẽ không làm hại ngươi.” Người nọ cầm chặt cánh tay Linh La, ép buộc nàng đi về phía trước.

Ánh mắt Linh La nháy mắt băng hàn, chớp mắt sau lại khôi phục sự khiếp nhược nên có của một tiểu hài tử.

“Bách Lý Vu Hoan, ngươi dừng tay lại, nếu không ta giết nàng!” Hắn đẩy Linh La đến trước mặt mọi người, hướng về phía Vu Hoan hô lớn.

Vu Hoan quét mắt chửi thề trên cổ Linh La, nhú nhú mày, sau đó vẫn thu tay lại, không tiếp tục tấn công.

Thấy Vu Hoan thật sự ngừng tay, người bắt cóc Linh La có chút hưng phấn, quay sang nói với mấy người đứng gần Vu Hoan, “Mau bắt lấy nàng!”

Mấy người cách Vu Hoan gần nhất lập tức tiến lên, duỗi tay muốn bắt cánh tay Vu Hoan.

Nào ngờ Vu Hoan giờ tay tắt hẳn một phát khiến người kia đầu óc say xe!

“Đừng nói các ngươi tin tiểu loli kia có thể uy hiếp đến ta?” Những người này sao lại thích dùng tiểu loli này để uy hiếp nàng vậy?

Giọng điệu hài hước của Vu Hoan khiến mọi người ở đây sững sốt, không để ý tiểu hài tử này vậy sao nàng ta phải dừng tay lại?

Chắc chắn nàng ta đang cố tỏ vẻ không quan trọng để cứu tiểu cô nương này thôi.

“Nàng gạt mọi người, đừng tin lời nàng ta nói, bắt nàng lại. Bách Lý Vu Hoan, nếu ngươi tiếp tục ra tay, ta thật sự sẽ giết nàng!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Đuổi giết

Edit: May22

Người nọ sắc mặt trở nên vận vẹo dữ tợn, chùy thủ để ở trên cổ Linh La cũng theo cảm xúc của hắn mà run lên, làn da tinh tế bóng loáng bị chùy thủ sắc bén vẽ ra một vết máu.

Vu Hoan con ngươi cơ hồ mị thành một đoàn, “Ngươi có thể xuống tay nặng thêm chút nữa, nhìn xem nàng có thể hay không đánh chết ngươi.”

Người nọ hiển nhiên không tin, một tiểu nha đầu, có thể có bao nhiêu năng lực? Vì thế lực đạo trên tay hắn lại lớn hơn vài phần, máu tươi theo càn cở trắng nõn của Linh La chảy xuôi xuống dưới, nhỏ giọt ở trên xiêm y đỏ như máu của nàng, chiếu ra màu đỏ sẫm.

Linh La khuôn mặt loli kia tức khắc lạnh xuống, tay nhỏ nhanh chóng đáp ở trên cái tay cầm chùy thủ kia, uốn éo, chùy thủ ‘ loảng xoảng ’ một tiếng rơi trên mặt đất, người nọ cũng tùy theo kêu lên thảm thiết.

Linh La quay người, một chân đá đến trên đùi người nọ, kia tay nhỏ chân nhỏ, nhìn không có bao nhiêu lực lượng, lại không ngờ có thể trực tiếp đem một người trưởng thành đá bay.

Người trong đại sảnh hai mặt nhìn nhau, đây là tình huống như thế nào?

Vì cái gì một tiểu hài tử năm sáu tuổi, lại lợi hại như vậy?

Này hoàn toàn không phù hợp logic a!

“Đã cảnh cáo ngươi rồi, không nghe lời người tốt, bây giờ ăn khổ, trách được ai.” Vu Hoan vui sướng khi người gặp họa nhìn kẻ ngã trên mặt đất.

Mọi người: “.....” Một cái đại ma đầu còn không biết xấu hổ nói chính mình là người tốt?

Linh La phỏng chừng là bị làm cho tức điên rồi, mở ra vương bát chi khí, phi thường hung bạo đem người bắt cóc nàng ngược đãi một phen, người bốn phía cũng thấy lạnh sống lưng, sợ tiểu cô nương này nhìn không thuận mắt, tiện tay thu thập luôn bọn họ thì xong.

Thực may mắn, vừa rồi bắt cóc Tiểu ma nữ này không phải bọn họ.

Quả nhiên trên đại lục này, xem người không thể chỉ xem bề ngoài.

Cứ nhìn tiểu nha đầu hung hăng bạo lực trước mắt liền biết hậu quả.

Bọn họ vẫn luôn tin tưởng hai tay khó địch bốn quyền, hiện tại mới hiểu được, ở trước mặt thực lực tuyệt đối, có nhiều tay hơn nữa cũng không làm nên chuyện gì.

Nhìn mấy kẻ ngã trên mặt đất, có kẻ đứng tránh ra xa, còn có hai người chưa động thủ đấy.....

Ước chừng là biết không thắng được Vu Hoan, những người này bắt đầu xám xịt trốn chạy.

Vu Hoan thân hình chợt lóe, trực tiếp ngăn ở cửa, “Chọc đến ta xong liền chạy, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy.”

Đám người bị can sắc mặt đỏ lên, trung khí mười phần rống giận, “Bách Lý Vu Hoan, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

“Diệt khẩu? Diệt cái gì khẩu?” Vu Hoan khinh thường cười nhạt, những người này ra cửa không mang theo não sao?

“Ngươi muốn thế nào?”

Vu Hoan hơi hơi nhướn mày, cười đến muốn bao nhiêu âm hiểm liền có bấy nhiêu âm hiểm, những kẻ có liên can tự nhiên thấy rung mình, như thế nào cảm giác có chuyện không tốt gì muốn xảy ra a?

Mà khi bọn hắn bị lột tron bóng từ khách điểm đi ra, cũng đầy đủ chứng minh trực giác vừa rồi của bọn họ là đúng.

Cùng ngày, người dân Phúc Ngọc thành thấy từ khách điểm, thỉnh thoảng có người tron bóng chạy ra, sau đó biến mất nhanh như gió.

Đương nhiên cũng có kẻ không muốn, cuối cùng kết quả là bị lột sạch, ném ra, so với tự nguyện, người sau liền xui xẻo, ở trên đường lớn trần trụi ngủ một đêm mới sâu kín tĩnh lại.

Vu Hoan ác danh một lần nữa được tăng lên.

Đông Phương Cảnh từ đầu tới đuôi quan sát trận vây công biến thành tập thể hỏa bồn này, đáy lòng đối Vu Hoan cân nhắc cũng thay đổi, nàng bày ra tới thực lực, tuyệt đối không phải Hóa Huyền trung cấp.

Ngươi gặp qua kẻ nào Hóa Huyền trung cấp, có thể mặt không đỏ, khí không suyễn đối phó nhiều người như vậy chưa?

Mà khi khách điểm chường quây tĩnh lại, nhìn đến chính là Đông Phương Cảnh cùng Vu Hoan mỗi người chiếm cứ một đầu khách điểm, giằng co.

Vu Hoan muốn đem Đông Phương Cảnh lột sạch ném văng ra, Dung Chiêu chết sống không đồng ý.

Đông Phương Cảnh muốn giết chết Vu Hoan báo thù, thiếu nữ bên người hắn gắt gao túm hắn, một bộ bị kinh hách quá độ.

Vì thế song phương liền tiếp tục đối đầu như vậy.

“Này này.....” Chường quây nhìn mặt đất hỗn độn, xót của mà nói năng lộn xộn.

Đây chính là gia sản của hắn a, như thế nào liền biến thành cái dạng này.

Đúng, là do Bách Lý Vu Hoan tên ma đầu kia.

Chường quây tầm mắt ở trong đại sảnh chuyển động một vòng, sau đó dừng ở trên người Vu Hoan, tức khắc thân mình run run đến giống như cái sàng.

Thật sự không phải ảo giác, đại ma đầu này thật sự ở khách điểm của hắn. Muốn chết, cứu mạng a!

Muốn ngất một lần nữa làm sao bây giờ!

“Ta không lột sạch hắn, giết chết hắn được không?” Vu Hoan cùng Dung Chiêu đánh thương lượng.

Dung Chiêu suy xét, thật sự gật gật đầu, “Ta giúp ngươi.”

Sau đó.....

Không có sau đó, Đông Phương Cảnh thế nhưng ôm thiếu nữ kia nhảy cửa sổ chạy, quả thực là sĩ nhục nam nhân!

Đông Phương Cảnh lại không ngu, hơi thở trên người nam nhân kia quá mức đáng sợ, hẳn khẳng định là không đấu lại, nếu đã đánh không nổi hẳn lưu lại để mà tìm chết à?

Vu Hoan về mặt thất vọng lắc đầu, quét mắt đến chương quỳ điên điên khùng khùng, càng là ngán ngẫm, xoay người liền ra khỏi khách điểm.

Khách điểm chương quỳ năng lực thừa nhận quá kém, đổi chỗ thôi.

Khuyết Cửu cái kẻ nhàn tản này lập tức đi theo, Linh La đi sát sau đó, Dung Chiêu dừng ở cuối cùng, thời điểm sắp ra tới cửa, Dung Chiêu lại quay trở về, từ trong không gian lấy ra một khối linh thạch đặt ở trên mặt bàn đã bị đập nát một nửa.

Lúc này bên ngoài trời đã tối rồi, vốn dĩ người vây quanh khách điểm rất nhiều, nhưng là Vu Hoan vừa ra, tức khắc liền trốn sạch đến không còn một mống.

Nói giỡn, bọn họ không muốn khỏa thân.

Cổng lớn khách điểm còn nằm vài kẻ trơn bóng, Vu Hoan mắt nhìn thẳng từ bên người bọn họ đi qua, hai nữ nhân phía sau đều là gương mặt nóng lên.

Các nàng nhưng đều là hoàng hoa khuê nữ a!!!

Vì cái gì nữ nhân phía trước kia, có thể mặt không đỏ tím không đập, giống như cái gì cũng không thấy cứ như vậy đi qua chứ?

Dung Chiêu đi ra nhìn đến thân thể bị lột trắng bóng kia, cũng là ngẩn người, ngay sau đó đáy mắt hiện lên một tia ám mang, nhanh hơn bước chân đến bên cạnh Vu Hoan.

“Dung Chiêu.” Vu Hoan nghiêng đầu, con ngươi ở trong bóng đêm lóe sáng như cũ, thậm chí là có chút nóng lòng muốn thử, “Kế tiếp là phải bị đuổi giết, ngươi phải coi chừng ta, nói không chừng ta một câu không thuận liền sẽ chứng thực cái tội danh kia.”

Cái tội danh ma đầu tàn sát kia.

“Àn.” Dung Chiêu chỉ là bình tĩnh lên tiếng.

Vu Hoan ở Phúc Ngọc thành hai ngày, hai ngày này mỗi người ở Phúc Ngọc thành đều cảm thấy bất an, ban ngày đi trên phố người cũng không có mấy cái.

Rốt cuộc đến ngày thứ ba cái tai họa này đi rồi, thế lực khắp nơi bắt đầu ngo ngoe rục rịch, muốn vây giết Vu Hoan, phải biết rằng giết một cái vai ác như vậy, tên tuổi của bọn họ tuyệt đối sẽ vang vọng đại lục.

Kết quả là, trừ bỏ mấy thế lực lớn, lại thêm vào một ít người mưu toan dấn lên Vu Hoan để nổi danh, bắt đầu nói liền không dứt đuổi giết Vu Hoan.

Có Dung Chiêu cùng Linh La, những người này cơ bản là tin tưởng tràn đầy mà đi, lại kêu cha gọi mẹ mà lết về.

Nếu xui xẻo, còn sẽ bị các loại phương pháp biến thái của Vu Hoan lẫn lộn một lần. Tỷ như dùng rắn đem người vây lên, người nếu là động chỉ một chút, rắn liền sẽ đi lên cắn một ngụm.

Trong chốc lát không có việc gì, chính là phải chịu mấy ngày mấy đêm, mẹ nó ai mà chịu nổi?

Linh lực?

Ha ha ha ha, mấy kẻ biến thái kia có thể canh giữ ở bên ngoài đến mấy ngày mấy đêm.

Bọn họ thực không rõ, thân đóng vai ác, như thế nào lại có nhân tâm cùng bọn họ lẫn lộn như vậy.

Bất quá mặc kệ Vu Hoan lẫn lộn như thế nào, mạng những người này một cái cũng không mất.

Nhưng là chỉ cần là kẻ đã bị lẫn lộn qua, tuyệt đối sẽ không suy nghĩ đi giết Vu Hoan lần thứ hai, kia quả thực chính là địa ngục nhân gian.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Muốn biết? Cầu ta a~

Edit: May22

Nửa tháng sau khi Vu Hoan rời đi Từ An thành, Sở Vân Cẩm thanh danh lại lần nữa được đến tán dương.

Mà nàng.....

Đen đến không thể đen hơn được nữa.

Sở Vân Cẩm hiện ngang lăm liệt dùng thân thể của mình phong ấn Vũ Hồng kiểm, còn không biết dùng biện pháp gì xua tan oán khí Phong Tuyết thành.

Chúa cứu thế, hay lắm!

Còn Phong Khuynh Dao..... Cũng không biết là chết hay sống.

“Dùng thân thể phong ấn ma khí, người nợ còn không phải phế đi?” Linh La về mặt tò mò hỏi Vu Hoan.

Vu Hoan nuốt xuống một ngụm điểm tâm cuối cùng, con ngươi lập lòe nồng đậm ác ý, “Người muốn biết? Đi hỏi nàng không phải nhanh rồi sao.”

Linh La hừ hừ, “Không có hứng thú, nàng lại không phải mỹ nhân.”

Khuyết Cửu ngồi đối diện ngẩng đầu liếc mắt một cái, lại yên lặng gục đầu xuống, ba người này, tuyệt đối là đều là kỳ ba.

Một cái bị người vu hại thành vai ác còn đắc chí, một cái tiểu hài tử giá trị chiến đấu cao đến dọa người thì thôi, còn thích mỹ nhân. Một nam nhân giống như trong suốt, trăm mặc ít lời, lại làm người ta vô pháp đối hấn sinh ra bất kính.

“A Cửu, người như thế nào ăn ít như vậy? Tới, ăn nhiều một chút, xem sắc mặt người kia, trắng đến dọa người như vậy, buổi tối ta đều phải bị hù chết.”

Khuyết Cửu suy nghĩ vừa mới chuyển xong, trước mặt liền nhiều hơn một mâm điểm tâm.

Đối diện Linh La đang dùng đôi mắt to ngập nước kia nhìn mình, giống như mình không ăn đi, nàng sẽ khóc cho mà xem.

Ngạch —— nàng thật đúng là sẽ khóc.

Linh La thích ăn thịt, nhưng Vu Hoan lại ăn điểm tâm.

Nhưng mà chương quán kinh tế chính là Dung Chiêu, cho nên ăn cái gì đều là Vu Hoan định đoạt, vì thế Linh La mỗi lần ăn điểm tâm đều sẽ không chút nào bần xỉn đem điểm tâm đẩy cho Khuyết Cửu.

Khuyết Cửu yên lặng cầm lấy điểm tâm, từng ngụm từng ngụm nhỏ nuốt xuống.

“A Cửu, người đi Thanh Phong thành làm gì?”

Khuyết Cửu động tác ngưng lại, có chút kinh ngạc nhìn về phía Vu Hoan.

Dọc theo đường đi, Vu Hoan cũng theo Linh La kêu mình là A Cửu, nhưng là nàng chưa bao giờ sẽ hỏi việc riêng của mình, thậm chí là, đa số thời gian đều làm lơ nàng.....

Lúc này như thế nào lại cảm thấy hứng thú với mình??

Vu Hoan chớp chớp mắt, “Như thế nào? Không thể nói à?”

Khuyết Cửu buông điểm tâm, trên sườn mặt lạnh băng nhiễm vài phần nhu hòa, “Về nhà.”

Vu Hoan hướng ra bên ngoài hắt hắt cằm, “Bên ngoài những người đó là đi theo người đi? Theo một tháng còn chưa động thủ, ta đều sốt ruột vì bọn họ.”

Khuyết Cửu thân hình cứng đờ, ánh mắt dao động, nàng tự nhiên cũng biết có người đi theo phía sau, mà ngại hắc danh của Vu Hoan, những người đó không dám động thủ.

Nhưng là qua tòa thành này, phía trước chính là địa bàn bọn họ, chỉ sợ.....

“Chúng ta làm giao dịch, thế nào?” Vu Hoan ánh mắt trong sáng, tựa hồ đã sớm dự mưu tốt từ trước rồi.

Khuyết Cửu ngơ ngác hoàn hồn, mấp máy môi, hỏi: “Cái gì giao dịch?”

Trên người nàng có cái gì có thể làm vị này coi trọng?

Vu Hoan câu môi cười nhạt, thanh âm đậm nhiên lười biếng, “Ta đưa người an toàn đến Thanh Phong thành, nhưng là ta muốn một đồ vật của Khuyết

gia.”

Khuyết Cửu thần sắc tối sầm lại, trên người ảm ảm có bi thống tràn ra, “Khuyết gia chỉ còn một mình ta, không có gì có thể cho Vu Hoan cô nương.”

Một cái?

Khuyết gia chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Không nên a!

Vu Hoan như suy tư gì gõ gõ mặt bàn, cười như không cười nhìn Khuyết Cửu, “Ngươi chỉ cần đáp ứng hoặc cự tuyệt, có hay không, ta sẽ tự phán đoán.”

Khuyết Cửu trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, giây lát lại khôi phục bộ dáng thanh lãnh, ánh mắt nhìn thẳng Vu Hoan, “Không biết Vu Hoan cô nương muốn thứ gì?”

Vu Hoan nhún vai, chẳng hề để ý nói: “Một tấm bản đồ.”

Bản đồ?

Bản đồ gì mà đáng giá nàng nhớ thương như vậy?

Khuyết gia mười mấy năm trước đã sớm bị một phen lửa đốt sạch sẽ, cho dù có cũng đã bị đốt thành tro rồi.

Khuyết Cửu lại lần nữa tinh tế đánh giá Vu Hoan một lần, nàng vừa rồi nói Khuyết gia chỉ còn lại có một mình nàng, Vu Hoan hoàn toàn không có phản ứng, thật giống như.....

Không hề bụng, nàng không hề để bụng Khuyết gia còn ở đây hay không.

Chính là, nàng như thế nào dám chắc chắn như vậy, tấm bản đồ kia còn ở chứ?

Nàng cũng nói mặc kệ mình có biết hay không, chỉ cần đáp ứng là đến nơi.

Một bộ bản đồ không rõ lai lịch, so với nàng an toàn tới Thanh Phong thành.....

Cái nào có lời hơn?

Khuyết Cửu trong đầu hiện lên một bóng người, tức khắc gạt đầu, “Được, nhưng là ta muốn thêm một điều kiện.”

Vu Hoan khẽ cười một tiếng, “Ngươi thật ra rất hiểu được lợi dụng.”

Khuyết Cửu này từ lúc bắt đầu biểu hiện ra ngoài hẳn tâm cùng ý chí, đều là Vu Hoan không dự đoán được, rốt cuộc, này chỉ là một nữ tử.

Hiện tại lại biết lợi dụng nàng, để chính mình giành ích lợi lớn hơn nữa, thông minh a!

Khuyết Cửu bàn tay đặt dưới bàn không ngừng chảy ra mồ hôi lạnh, ánh mắt dừng ở đĩa điểm tâm trước mặt, không dám nhìn thẳng Vu Hoan.

Rõ ràng ngồi ở bên người nàng chính là một nữ hài tử tuổi so với chính mình còn nhỏ hơn, nàng cũng không rõ mình sao lại đối Vu Hoan sinh ra loại cảm giác kiêng kỵ khi đối mặt với cường giả này.

Trầm mặc hồi lâu, Vu Hoan mới mở miệng, “Nói nghe một chút.”

Khuyết Cửu tức khắc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Ta muốn nhờ Vu Hoan cô nương hỗ trợ công tử nhà ta tranh ngôi vị thiếu chủ.”

“Yêu cầu này của ngươi là vì người khác?” Chẳng lẽ lại là cái cốt truyện cầu huyết gì?

“Với ta mà nói, công tử không phải người khác.”

Vu Hoan không hề để ý cười cười, “Ngươi xác định muốn ta vai ác này đi giúp ngươi công tử nhà ngươi?” Nàng đã nào bỏ những người này sẽ phi báng vị công tử kia như thế nào.

“Ngươi cũng không phải.” Khuyết Cửu thực chắc chắn phản bác, nàng nhìn thấy Vu Hoan có lẽ tùy hứng làm vậy, hi vọng vô thường, nhưng nàng không thấy được một mặt thật sự ác độc của nàng ấy.

” Vì những lời này, ta giúp ngươi.” Vu Hoan khí phách chụp cái bàn kết luận.

Khuyết Cửu trong mắt hiện lên một mặt kinh hãi, nàng thật sự đáp ứng rồi.

Dung Chiêu vừa lúc từ bên ngoài trở về, phản xạ có điều kiện hỏi: “Giúp cái gì?”

Nữ nhân này còn biết giúp người?

Giúp đỡ giết người phóng hỏa à?

Vu Hoan một bên lấy đồ vật Dung Chiêu mang về, một bên nói: “Giúp A Cửu đoạt cái vị trí thiếu chủ.”

Dung Chiêu: “.....” Cái này cũng không kém giết người phóng hỏa.

Sau khi Khuyết Cửu cùng Linh La rời đi, Dung Chiêu mới ngồi ở bên cạnh, bình tĩnh nhìn Vu Hoan.

“Người sẽ vô duyên vô cớ có giúp nàng?” Nữ nhân này không giống người dễ nói chuyện như vậy a!

“Cái gì vô duyên vô cớ, là có điều kiện!” Vu Hoan nói rất đương nhiên.

“Người muốn thứ gì từ trên người nàng?” Khuyết Cửu trên người thể mà có đồ vật làm Vu Hoan nhớ thương đến. ....

Vu Hoan nhếch miệng cười, hướng Dung Chiêu bên kia nháy mắt, “Người muốn biết? Cầu ta a!”

Dung Chiêu: “.....” Cầu cái đại gia người!

Dung Chiêu hừ lạnh một tiếng, thân hình xoát một cái biến mất.

Cũng may người bốn phía đều đang làm việc của mình, cũng không chú ý tới đột nhiên có người biến mất.

Vu Hoan bĩu môi, cầu nàng một chút thì thiếu đi khối thịt nào à?

“Không tốt không tốt, ngoài thành xuất hiện thú đàn!”

“Không xong không xong, ngoài thành xuất hiện thú đàn!”

Thú đàn? Vu Hoan con người xoay chuyển, nhìn ra phía bên ngoài, vài người vội vàng chạy qua, trong miệng lặp lại những lời này.

“Cái gì thú đàn a?” Có người túm chặt người vừa ồn ào lại hỏi.

Người nọ có chút nôn nóng, nhưng là thấy bốn phía nhiều người nhìn chăm chăm mình như vậy, vội vàng nói: “Linh thú đàn, chúng hướng tới bên này của chúng ta chạy tới.”

“Linh thú đàn tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở ngoài thành?”

“Nói giỡn đi, linh thú kết bè kết đội đều vô cùng hiếm thấy, càng đừng nói đến linh thú đàn.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Phong ấn ác thú núi Linh Tư

Edit: May22

Vu Hoan đứng dậy hướng cửa đi được vài bước, liền nhìn thấy càng ngày càng có nhiều người từ phía cửa thành chạy tới.

Nghe tiếng đều là báo thú đàn đang tới gần bọn họ.

Một ít người không tin, mãi đến sau khi thấy người mình quen, liền không thể không tin, sôi nổi bắt đầu ồn ào báo tin.

Vu Hoan nghĩ nghĩ, nhắc chân liền hướng cửa thành đi.

Cửa thành đã có không ít người, lúc này tình huống khẩn cấp, linh thú thành cũng không ngăn cản mấy người trước cửa thành.

Vu Hoan theo dòng người đi lên, địa phương cực xa có bụi mù cuộn cuộn thổi quét mà đến, như trong không gian hình thành một phân cách tuyến, thanh âm đình tại như ở từ xa tới gần.

Linh thú tại đại lục này là một loại tồn tại thực kỳ ba, chúng nó không kết đội thành đàn, đối với nhân loại giống như trời sinh chính là hai mặt đối lập.

Một linh thú đến bắt cấp tại đại lục này tương đối thường thấy, cửu cấp với thập cấp thì tương đối khó gặp.

Còn tiên thú, thần thú này đó.....

May ra trên sách cổ còn có thể nhìn đã mắt.

Linh thú lực lượng rất cường đại, cho nên liền có người cùng linh thú khế ước.

Chính là linh thú đều phi thường có cốt khí, nếu là bị nhân loại bắt được, ở tình huống biết chính mình không có biện pháp chạy thoát, liền sẽ lựa chọn tự bạo.

Bởi vậy, tại đại lục này nếu một người có được một linh thú khế ước, kia tuyệt đối là vô cùng kiêu ngạo cường hãn, chọc người hâm mộ ghen tị hận.

Trừ bỏ khế ước, linh thú bản thân cũng là một loại đồ vật rất có giá trị.

Đặc biệt là cao cấp linh thú, trong cơ thể sẽ xuất hiện một quả thú hạch, loại thú hạch này được khảm ở trên binh khí, binh khí kia sẽ có thể có được kỹ năng thiên phú của linh thú.

Nhưng so với giá trị của linh thú, nhân loại đối linh thú càng sợ hãi nhiều hơn, linh thú tuy rằng không thành đàn kết đội, nhưng mà chúng nó ở thời điểm đối mặt với nhân loại, tuyệt đối là nhất trí đồng lòng a!

Cho dù hai đầu linh thú một khắc trước còn đánh đến khí thế ngất trời, không chết không ngừng, ở thời điểm đối mặt với nhân loại tập kích, cũng sẽ từ bỏ ân oán giữa chúng nó, trước phải giết chết nhân loại rồi mới đánh lộn sau.

“Thành chủ tới, thành chủ tới.” Đám người bị tách ra, một nam nhân béo tròn dẫm thang lầu thờ hồn hển đi lên.

“Thành chủ, đây là có chuyện gì a?”

“Thành chủ, chúng ta nơi này cách nơi linh thú tụ tập rất xa, sao lại có thể xuất hiện nhiều linh thú như vậy?”

“Thành chủ, người nói một câu a, những linh thú đó sắp tới nơi rồi.”

Thành chủ bị hỏi đến đầu óc không rõ, qua một lúc vẫn chưa kịp hồi thần.

Hắn một tay chống tường thành, nỗ lực nhìn về phía trước.

Nơi xa bụi mù cuộn cuộn, nhìn không rõ bên trong rốt cuộc có bao nhiêu linh thú.

Chính là thanh thế lớn như vậy, số lượng khẳng định không thể ít.

Thành chủ mập mạp trên má hiện lên một tia tức giận, hướng tới người bốn phía rống giận một trận, “Đều mẹ nó cầm miệng, từ từ nói! Ai phát hiện trước?”

Trong đám người thực mau liền có mấy người đứng ra.

“Chúng ta từ bên ngoài trở về, không ngờ phía sau đột nhiên xuất hiện rất nhiều linh thú, vốn tưởng rằng chúng nó chỉ đi ngang qua, ai biết, dọc theo đường đi chúng đều hướng tới bên này.....”

“Đột nhiên xuất hiện?” Thành chủ tầm mắt sắc bén quét về phía người nọ, linh thú sao có thể đột nhiên xuất hiện?

Bị thành chủ nhìn như vậy, người nọ bùm một cái liền quỵ xuống, “Là..... Là..... Là từ Linh Tư sơn.....”

“Linh Tư sơn?”

Bốn phía đột nhiên lâm vào tĩnh mịch, một loại khủng hoảng vô hình lưu chuyển ở trong không khí.

Vu Hoan rất có hứng thú nhìn biến hóa của những người này, tòa Linh Tư sơn kia, có cái gì làm cho bọn họ sợ hãi như vậy?

Thành chủ thân mình lung lay, bắt lấy cánh tay người nọ, “Người không nhìn lầm, là từ Linh Tư sơn đi ra?”

Người nọ liên tục gật đầu, trên mặt cũng hiện lên nỗi lên một mặt hoảng sợ.

“Thành chủ..... linh thú trên núi Linh Tư sao lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này? Chẳng lẽ là cái phong ấn kia.....”

“Linh Tư sơn bị phong ấn ngăn cách, nhất định là phong ấn xảy ra vấn đề, linh thú mới có thể chạy xuống.”

Vu Hoan từ những lời này phân tích ra hai điểm:

Thứ nhất, Trên núi Linh Tư có phong ấn đồ vật gì đó làm những người này sợ hãi. Thứ hai, phong ấn có khả năng đã bị phá.

“Đi triệu tập đại gia, trước chống lại thú đàn.” Thành chủ trầm khuôn mặt phát tay, “Chuyện phong ấn kia cần hỏi vài vị tổ tông mới rõ ràng, ta đây liền trở về thỉnh giáo, trước khi ta tới, nhất định phải bảo vệ tường thành.”

“Rõ!”

Vu Hoan nhìn theo thành chủ đi xuống, thành chủ này nhìn qua bụi bặm không ra gì, uy tín lại rất cao sao.

“Ai, tiểu ca, trên Linh Tư sơn có cái gì vậy?” Vu Hoan chọc chọc người bên cạnh, vẻ mặt tò mò hỏi.

Đối phương vốn là tức giận muốn nắn một câu, nhưng vừa thấy Vu Hoan là một tiểu cô nương, sắc mặt lập tức nhu hòa xuống.

“Cô nương là mới đến đi?” Nam tử nói rất chắc chắn, người địa phương đều biết chuyện Linh Tư sơn, chỉ có người bên ngoài tới sẽ hỏi loại vấn đề này.

Vu Hoan cũng không phủ nhận, gật đầu, “Vừa đến nơi này.”

Nam tử con người sáng ngời, ưỡn ngực, phi thường tự tin nói: “Linh Tư sơn này a, phong ấn một đầu ác thú.”

“Ác thú?” Linh thú còn có loại này?

“Không phải nó kêu tên này, không ai biết nó là linh thú gì, cho nên mới bị xưng là ác thú.” Người bên cạnh chen vào nói.

Nam tử kia trừng mắt nhìn người bên cạnh một cái, tiếp tục nói: “Năm đó ác thú này tập kích nhân loại, giết không ít người, cuối cùng vẫn là nhờ vài vị lão tổ tông hợp lực đem đầu ác thú này bức tới Linh Tư sơn, đem nó phong ấn trong núi.”

“Không ai nhận ra đó là linh thú gì sao?” Trên đại lục này sách tranh đủ loại, linh thú đa số được ghi lại trên sách, không đến mức không có ai biết đi?

Người nọ lắc đầu, “Không hề biết, ta nghe tổ nãi nãi nói, toàn thân nó đen nhánh, đầu giống sói, lỗ tai lại rất dài, đỉnh đầu có sừng, trên người còn có cánh, tóm lại đủ cả bốn, rất quái lạ.”

Như miêu tả..... Vu Hoan thật đúng là liên tưởng không ra.

Cái linh thú gì lại tưởng thành như vậy?

Linh thú thông thường có sừng thì sẽ không mọc cánh, có cánh liền sẽ không có sừng.

Trừ phi là biến dị, hoặc là vượt chủng tộc.....

“Linh thú đó cùng Linh Tư sơn kia chỉ có quan hệ gì?” Chạy ra lại không phải con bị phong ấn kia.

“Linh Tư sơn là cả ngọn núi bị phong ấn, vào không được cũng ra không được, mà hiện tại có linh thú từ Linh Tư sơn đi ra, chứng minh phong ấn bị phá, ác thú kia cũng có khả năng sẽ bị thả ra.” Càng nói kia nam tử càng sợ hãi.

“Kia cũng có khả năng là những người đó nhìn lầm rồi.” Vu Hoan tiếp tục phản bác, phong ấn sao có thể nói phá liền phá?

“.....”

Nhìn lầm thì tốt rồi, chỉ sợ là không phải nhìn lầm.

“Tới tới.....”

“Linh thú tới, trước khi thành chủ trở về, mọi người nhất định phải chống đỡ, không thể để linh thú tiến vào.”

“Vì người nhà phía sau chúng ta, mọi người tuyệt không thể lùi bước, thực lực thấp lui phía sau đi, không cần chắn đường.”

Trên tường thành đột nhiên loạn cả lên, Vu Hoan không biết bị ai đẩy một phen, thân mình đụng vào trên tường thành, đau đến mức nằng nhe răng trợn mắt.

Thật vất vả đứng vững ở trong đám người chen chúc, còn chưa kịp thở ra một hơi, lại là một trận trời đất quay cuồng, liền đụng phải vài người, mắt thấy sắp ngã trên mặt đất, bên hông đột nhiên căng thẳng, được người vững vàng nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Tiểu Hoa người phải thủ tiết vì ta

Edit: May22

Vu Hoan đứng vững thân thể, quay đầu lại nhìn thoáng qua người nọ, bình tĩnh hỏi: “Sao người lại tới đây? Linh La đâu?”

Khuyết Cửu nhích sang một bên, lộ ra tiểu loli phía sau, nằng mặt mày hờn hờn nhìn nam tử đối diện, chỉ kém không nhào lên thôi. ....

Vu Hoan đỡ trán, loli chết tiết này đi chỗ nào đều không quên xem mỹ nhân.

Nhìn nam tử kia vài cái, ghét bỏ bĩu môi, có chỗ nào đẹp? Mắt mù là bệnh, phải trị.

“Xảy ra chuyện gì? Sao lại có thể có thú triều?” Khuyết Cửu tiếng nói lạnh lẽo, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài lãnh diễm bức người.

Vu Hoan đem những gì mình nghe được, đơn giản thuật lại một lần.

“Ác thú?” Linh La không biết khi nào thu hồi lại vẻ mặt hoa si, cười nhạt, “Nhân loại ngu xuẩn.”

Vu Hoan: “.....”

Khuyết Cửu: “.....”

Nói cứ như người không phải người vậy a.

“Người biết đó là cái gì?” Vu Hoan bắt được trọng điểm.

“Không biết.” Linh La về mặt vô tội lắc đầu.

Không biết người khinh bỉ cái con khi a!

Linh La trông mắt ngập nước loạn chuyển, xúi giục nói: “Tiểu Hoan Hoan, chúng ta đi xem. Nói không chừng còn có thể nhặt được mỹ nam gì đó.”

Vu Hoan: “.....” Nằm mơ giữa ban ngày, vùng hoang vu dã ngoại này mẹ nó chỗ nào nhặt được mỹ nam?

Bất quá.....

Đi xem, đề nghị này dường như không tồi.

Vì thế Vu Hoan quay đầu nhìn Khuyết Cửu, “Người đuổi theo kịp sao?”

Khuyết Cửu vừa định trả lời, liền nghe Vu Hoan nói: “Đi thôi.”

Khuyết Cửu: “.....”

Nàng còn chưa có trả lời a!

Nếu đã không thêm đề ý đáp án của nàng, hỏi nàng làm cái gì?

Ba người thuận lợi xuống chân thành, chính là hiện tại cửa thành đóng chặt, muốn mở cửa đi ra ngoài, những người này sao có thể đồng ý. Vu Hoan cùng thủ vệ trình bày và phân tích hồi lâu, cũng không được thủ vệ cho phép mở cửa.

Vu Hoan nổi giận: “Lão tử nguyện ý đi ra ngoài chịu chết, người mở cửa cho ta, bằng không một giây liền giết chết người!”

Thủ vệ bị Vu Hoan rống như vậy, cũng có chút giận, giọng đề cao lên không ít, “Người nguyện ý chịu chết đó là chuyện của người, trong thành này còn có nhiều bá tánh vô tội như vậy, làm thủ thành, ta không thể đem nhiều người như vậy đặt bên trong nguy hiểm.”

Vu Hoan ngực phập phồng vài cái, hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Những linh thú đó cách nơi này ít nhất còn có một dặm, người mở cửa cho ta đi ra ngoài, lại đóng cửa, tuyệt đối kịp.”

“Đại ca ca, Tiểu Hoan Hoan nói chính là thật, linh thú cách nơi này còn một đoạn khoảng cách, người cho chúng ta đi ra ngoài đi!” Linh La mang theo mặt nạ màu bạc, nhưng đồng dạng ngăn không được bản chất loli của nàng.

Thủ vệ cuối cùng không lay chuyển được ba kẻ vội vã chịu chết này, mở một cánh cửa, để Vu Hoan bọn họ đi ra ngoài.

Mới vừa đóng cửa lại, ngoài thành liền truyền đến linh thú rống lên một tiếng, thủ thành từng người lắc đầu, mấy người này chết chắc rồi.

Vu Hoan ra khỏi cửa thành liền đi thẳng đến rừng cây nhỏ ngoài thành, bên ngoài mỗi thành trì, nhất định có rừng cây nhỏ.

Vì cái gì?

Đương nhiên là vì cướp của giết người để trốn chạy a!

Vu Hoan chạy được một đoạn mới nhớ tới một cái vấn đề quan trọng, nàng lập tức dừng lại, Linh La đi theo phía sau không kịp phanh, trực tiếp đụng vào người nàng.

“Tiểu Hoan Hoan, người dừng lại có thể hay không báo một tiếng, đâm cho ta choáng váng đầu.” Linh La vuốt cái trán, thuận đường chỉnh lại mặt nạ bị đụng lệch.

Vu Hoan khụ hai tiếng, che đầu vừa rồi bởi vì phản xạ có điều kiện mà làm ra hành vi mất mặt, nghiêm trang hỏi hai người bị dọa đến, “Các người biết Linh Tư son ở nơi nào sao?”

Linh La: “.....” Không biết người cũng dám dẫn đường? Đờ mờ ai cho người tự tin!

Khuyết Cửu: “.....” Nàng không lời gì để nói.

Vu Hoan xấu hổ dõng đi tầm mắt, nàng vừa rồi là đã quên hỏi, đơn thuần đã quên hỏi mà thôi.

Nhưng mà Vu Hoan đánh giá cao Khuyết Cửu cùng Linh La, hai người này tự nhiên cũng không biết.

Vu Hoan khóc không ra nước mắt, dưới đáy lòng gào thét gọi hồn Dung Chiêu. Dung Chiêu vốn là không muốn để ý tới Vu Hoan, nhưng nghe nàng lái nhái, đành phải lắc mình ra tới.

Khuyết Cửu đối với Dung Chiêu thường thường biến mất kiểu này, rồi lại đột nhiên xuất hiện bất ngờ, đã từ khiếp sợ ban đầu, đến không còn phản ứng.

“Làm gì?” Dung Chiêu đạm mạc nhìn lướt qua ba người, ngữ khí lạnh đến độ có thể đông chết người.

Vu Hoan chỉ chỉ ngoài bia rừng linh thú chạy như điên qua, “Giúp ta bắt một con.” Bắt người tới hỏi là không có khả năng, chỉ có thể bắt linh thú.

Dung Chiêu không phục, “Chính người không biết đi a?” Bắt một linh thú đối với nữ nhân này mà nói không khó, làm gì muốn hấn đi!

Vu Hoan câu môi cười lạnh, cúi người ở bên tai Dung Chiêu đề thấp thanh âm nói: “Vậy người không biết tự mình đi tìm Thần Khí?”

Nàng mệt chết mệt sống giúp hấn tìm Thần Khí, còn phải giúp hấn bảo quản, mới bảo hấn bắt một con linh thú liền ra sức khước từ như vậy, Vu Hoan hận không thể một giây chém chết hấn.

Dung Chiêu: “.....”

Dung Chiêu nhú mày nhìn chăm chăm Vu Hoan một lát, cuối cùng không tình nguyện đi sang bên kia, không bao lâu liền kéo một con linh thú cấp ba hai mắt trắng đã trở về.

Đem linh thú ném tới trước mặt Vu Hoan, Dung Chiêu lại lần nữa biến mất, hấn hiện tại không muốn nhìn đến nữ nhân đáng giận này.

Vu Hoan khoe miệng giật giật, lườm cùng Dung Chiêu cãi nhau. Nàng ngồi xỏm bên cạnh linh thú đã sắp ngất xỉu, lấy Thiên Khuyết Kiếm chọc chọc, “Đã chết chưa?”

Linh thú: “.....” Người mới chết, cả nhà người đều đã chết.

“Còn có thể trợn trắng mắt, chứng minh không có việc gì, đứng lên, dẫn đường.” Vu Hoan phi thường thô lỗ chọc bụng linh thú.

Linh thú: “.....” Nơi nào tới nhân loại thô tục như vậy.

Từ từ..... Nhân loại?

Nhân loại!!

Má ơi, hấn nhìn thấy nhân loại, chết cha, nhân loại a, mẹ nói nhân loại là đáng sợ nhất, nó còn có thể tồn tại sao? Sẽ bị lột da sao? Sẽ bị rút gân?

Ô ô ô..... Nó còn có thể nhìn thấy tiểu Hoa cách vách sao?

Tiểu Hoa, không thể trở về cưới người, là sai lầm lớn nhất đời này của ta, người nhất định phải thủ tiết vì ta, không cần gả cho mấy con thú khác, kẻ khác đều là đồ hư, tiểu Hoa của ta.....

Vu Hoan vẽ mặt đau trợn nhìn linh thú đang động kinh, nàng lớn lên có đáng sợ như vậy sao? Tốt xấu gì cũng là một tiểu mỹ nhân bẻ nguyệt tu hoa a!

Vu Hoan cảm thấy chính mình bị một con thú vũ nhục, vì thế nàng thực không khách khí lấy Thiên Khuyết Kiếm dùng sức chọc chọc bụng linh thú.

Linh thú nào bỏ tương lai thăm kịch, tỏ vẻ sống không còn gì luyến tiếc, nằm trên mặt đất già chết.

Vì thế, hai bên căn bản không cùng giống loài liền cứ như vậy giằng co.

“Ngươi nhất quyết không đứng dậy?” Vu Hoan chọc.

‘Không dậy nổi, không dậy nổi, chết cũng không dậy nổi.’ Linh thú vẫn không nhúc nhích, liền cả tròng mắt cũng không xoay, nếu không phải thân hình không lồ kia còn pháp phòng, Vu Hoan đã cho rằng nó chết rồi.

Vu Hoan dùng sức, “Lên, bằng không lão tử chém chết ngươi!”

Linh thú da dày thịt béo trơn trắng mắt, nó đứng lên cũng phải chết, nó thà không dậy nổi, nằm chết tổng so với đứng chết tốt hơn!

Linh La yên lặng quay đầu nhìn Khuyết Cửu, “Tiểu Hoan Hoan làm sao vậy?” Như thế nào quái quái.

Khuyết Cửu trầm tư một lát, có chút không xác định trả lời: “Đại khái là bởi vì Dung Chiêu công tử.....”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Chỗ nào nhiều trùng hợp như vậy

Edit: May22

“Vào ——” Thiên Khuyết Kiếm đâm vào bụng linh thú chừng nửa tấc.

Vu Hoan bình tĩnh đem Thiên Khuyết Kiếm rút ra, “Trượt tay.” Sau đó, nàng thay đổi vị trí, lại lần nữa cầm Thiên Khuyết Kiếm nhấn xuống.

Vu Hoan đâm không vào chỗ yếu hại, lực đạo cũng không nặng, cho nên linh thú kia cũng chỉ cảm giác có điểm đau.

“Cho ngươi một cơ hội, còn không đứng dậy, ta liền thọc nơi này.” Vu Hoan tiêm chống thanh kiếm trên cổ linh thú, ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm nó.

Linh thú tiểu tâm can run lên, lập tức đứng lên, cái gì mà thú cách, cái gì mà cốt khí, ngay cả mạng sống cũng không còn, muốn cái rắm a!

“Mang ta đi Linh Từ sơn.” Vu Hoan vỗ vỗ đầu linh thú, tránh sang một bên.

Ai ngờ linh thú kia càng run hơn, chính là một bước cũng đi không nổi, đôi mắt tràn đầy hoảng sợ.

Nó thật vất vả từ Linh Từ sơn chạy ra, mới không cần quay lại cái ma quật kia a.

Vu Hoan nhú mày, bá một cái đem Thiên Khuyết Kiếm đặt trên cổ linh thú, hung thần ác sát nói: “Dẫn đường.”

Linh thú run run, nước mắt lưng tròng nhích một bước nhỏ, nhân loại như thế nào đáng sợ như vậy, hu hu hu.

Linh Từ sơn là một ngọn núi thực đặc biệt!

Đờ mờ, không phải một ngọn núi, toàn bộ nổi thành một mảnh núi non.

Nghĩ lại cũng đúng, một ngọn núi làm sao có nhiều linh thú như vậy.

Linh thú đem Vu Hoan đưa tới Linh Từ sơn cách còn có mấy dặm liền chạy, Vu Hoan vốn chỉ là muốn nó dẫn đường, cũng không đề ý.

“Đây là Linh Từ sơn.....” Linh La vẻ mặt cảm thán, “Thê thảm như vậy, những linh thú đó làm thế nào sống sót được?”

Nơi xa núi non, một mảnh khô vàng, đất đá lởm chởm, nhìn không có một điểm xanh biếc nào, núi non bốn phía quanh quẩn một tầng sương mù loãng, nhìn qua thực âm trầm trầm.

Mà lúc này, núi non vô cùng an tĩnh, an tĩnh đến mức.....

Dường như nơi này không có một con vật còn sống.

Vu Hoan đẩy lòng trăm xuống, nơi này rốt cuộc phong ấn là cái dạng ác thú gì.

Từ chân núi lên núi, Vu Hoan dọc theo đường đi cũng chỉ nhìn đến cành cây khô bị linh thú đầu đá lung tung làm gãy, ngẫu nhiên còn có thể nhìn đến linh thú bị dẫm đạp đến chết.

“Vu Hoan cô nương, ngươi không cần mấy linh thú đó sao?” Khuyết Cửu nghi hoặc nhìn Vu Hoan.

Linh thú ở đây tuy nói cấp bậc không cao, nhưng là cũng không thấp a, có thể bán không ít tiền, cho dù là một đại gia tộc nhìn thấy cũng đều không buông tha.

Chính là nữ tử phía trước kia, mắt nhìn thẳng, liền cả dư quang cũng chưa phân cho những linh thú đó một cái.

Vu Hoan nghe được Khuyết Cửu hỏi chuyện, quay đầu nhìn nàng một cái, ghét bỏ nói: “Không cần, khó coi chết đi được.”

Nàng lại không cần mấy thứ này, lấy làm cái lông a!

Khuyết Cửu khoe mắt giắt giắt biên độ nhỏ đến khó phát hiện, đáng giá là được, còn quân khó coi hay không khó coi. ....

Khuyết Cửu chần chờ, cuối cùng cũng không để ý tới những thi thể linh thú ngã trên đường đi.

Tuy rằng cùng Vu Hoan đạt thành giao dịch, nhưng nàng rõ ràng, Vu Hoan sẽ không bởi vì cái này mà đối với mình đặc biệt chiếu cố, nên mặc kệ thời điểm, nàng như cũ sẽ làm theo ý mình mặc kệ.

“Hô. .... Tiểu Hoan Hoan, nghỉ ngơi một chút a, mệt mỏi quá!” Linh La túm vạt áo Vu Hoan, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mồm to thở phì phò.

Vu Hoan nhìn nhìn lên trên, còn một chút liền đến đỉnh núi. Nghĩ nghĩ, trực tiếp đem Linh La bế lên tiếp tục hướng đỉnh núi đi.

“Tiểu Hoan Hoan, ngươi như thế nào bỗng nhiên đối ta tốt như vậy?” Linh La có chút kinh tủng.

Dựa theo thời điểm bình thường, Tiểu Hoan Hoan hẳn là châm chọc mỉa mai mới đúng, sao có thể không nói lời nào liền ôm nàng lên núi?

Là nàng chưa tỉnh ngủ hay là Tiểu Hoan Hoan quên uống thuốc đi?

“Nga, đợi lát nữa nếu là gặp ác thú gì kia, xác suất ta chạy trốn sẽ lớn hơn một chút.” Vu Hoan bình tĩnh đáp.

Linh La: “.....” Đây là tính toán lấy nàng uy ác thú sao?

Nàng liền biết Tiểu Hoan Hoan không có khả năng thiện lương như vậy.

Nghĩ đến này, Linh La ôm sát cổ Vu Hoan, nàng là có tinh thần đoàn đội, muốn chết cùng chết!

Thực mau liền đến đỉnh núi, chỉ là vừa đến đỉnh núi, Vu Hoan thấy được một vật còn sống.

“Là hồ ly. ....” Linh La kinh hô một tiếng, “Chẳng lẽ đây là ác thú? Lớn lên đẹp như vậy?”

Hồ ly kia xác thật khá xinh đẹp, hơn nữa rất lớn, nó nằm ở nơi đó, từ chỗ Vu Hoan nhìn tựa như một tòa tiểu sơn.

Này mẹ nó là biến dị hồ ly đi?

“Dưới đuôi nó giống như giấu đồ vật.” Khuyết Cửu chỉ chỉ nơi nào đó của đoàn tuyết trắng kia, ả ả có màu đen che dấu ở đó.

Không biết có phải hay không nhận thấy có người, hồ ly kia đột nhiên động đậy, vẫy vẫy đầu nhìn qua, con ngươi màu hổ phách của hồ ly nhìn đến Vu Hoan trong nháy mắt hiện lên một tia vui sướng, chính là sau một giây lại ảm đạm xuống.

Vu Hoan quái dị nhìn hồ ly kia, nhìn thấy nàng hồ ly này hưng phấn cái cái quỷ gì? Lại thất vọng cái cái quỷ gì?

Nàng giống như không quen biết con hồ ly này. ....

Từ từ. .... Nói đến hồ ly, Vu Hoan nhớ tới lúc trước ở cửa thành nhìn thấy nam nhân kia, bên người hắn đi theo thiếu niên kia, còn không phải một con hồ ly?

Hồ ly giật giật cái đuôi, đem bóng người trong cái đuôi lộ ra, đó là một nam tử, trên xiêm y màu nguyệt bạch tất cả đều là vết máu loang lổ, tóc dài màu đen xổ ra trên bộ lông tuyết trắng của hồ ly, mặt mày tinh xảo ôn nhuận quanh quần thần sắc thống khổ, cánh môi không có một chút huyết sắc, hơi thở mỏng manh đến dường như tùy thời đều có thể ngừng lại.

Hồ ly dùng cái đuôi cuốn lấy nam tử, đem hắn đặt ở trên mặt đất, khẩn cầu nhìn Vu Hoan, “Cứu cứu công tử nhà ta.

Vu Hoan con ngươi ảm ảm, quả nhiên là bọn họ. ....

Bọn họ như thế nào sẽ xuất hiện ở chỗ này?

Vu Hoan nhìn Liên Mặc bất tỉnh nhân sự trên mặt đất, thực không nghĩ xen vào việc người khác, nhưng là tưởng tượng đến Liên Mặc ở cửa thành nói câu kia, nàng liền vô pháp xoay người rồi đi.

Linh La nhìn Vu Hoan hướng tới nam tử kia đi đến, cũng là vô cùng kinh ngạc, Tiểu Hoan Hoan không bao giờ xen vào việc người khác a!

Hồ ly thấy Vu Hoan đi tới, như là đã yên tâm, thân thể cao lớn nhanh chóng co lại, biến thành hồ ly bình thường, mỗi một đến cực điểm nhắm hai mắt lại.

Vu Hoan quét mắt hồ ly, nó cũng không sợ mình đối bọn họ gây bất lợi?

Tính ra, nàng cùng bọn họ gặp mặt hai lần đều không tính là vui sướng đi?

Hồ ly đương nhiên lo lắng.....

Chỉ là nó đã vô pháp duy trì tiếp, nó đang đánh cuộc, đánh cuộc chính xác, là có thể cứu công tử một mạng, đánh cuộc sai rồi, nó cùng công tử liền phải cùng chết.

Vu Hoan duỗi tay xem xét Liên Mặc, trong cơ thể linh lực hỗn loạn..... Vu Hoan đột nhiên kinh tung nhìn về phía gương mặt Liên Mặc, nàng vì sao thăm dò không đến linh hồn của hắc dao động.....

Giây tiếp theo lại lắc đầu.

Không, không phải tìm không đến, mà là, thực yếu, yếu đến có thể làm cho nàng xem nhẹ.

Một người linh hồn yếu thành như vậy, căn bản không có biện pháp duy trì hành động bình thường, hắc là như thế nào nơi nơi chạy loạn được?

“Làm sao vậy Tiểu Hoan Hoan?” Linh La phát hiện Vu Hoan không thích hợp, đi đến bên người nàng, cùng nàng nhìn chăm chăm Liên Mặc, “Di, là bọn họ a! Bọn họ như thế nào lại ở chỗ này?”

Linh La nghi hoặc, tự nhiên cũng là Vu Hoan nghi hoặc.

Người nam nhân này linh hồn yếu thành cái dạng này, lại xuất hiện ở trên núi Linh Tư trong truyền thuyết phong ấn ác thú, trọng thương hôn mê.

Mấu chốt nhất chính là, Linh Tư sơn phong ấn đã bị phá.

Đừng nói đây là trùng hợp, chỗ nào có nhiều trùng hợp như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Linh thú biến dị?

Edit: Clover110

Liên Mặc cho rằng bản thân chắc chắn sẽ chết, nhưng lại không ngờ rằng hắc còn có thể tỉnh lại. Trên người thỉnh thoảng truyền đến cảm giác mát lạnh thể hiện rõ có người đã trị liệu cho hắc.

Hắc thử mở mắt, lọt vào trong tầm mắt là bầu trời ban đêm đầy sao, cạnh hắc là đồng lửa cháy đang phát ra thanh âm “bùm bùm”.

Ngực hơi khó chịu như là bị thứ gì đè lên. Hắc sờ thử, tay chạm đến một mảnh lông mềm mại.

Li Cừu?

“Ngươi tỉnh?”

Tiếng nói thanh lãnh của nữ tử truyền đến từ bên cạnh, Liên Mặc quay đầu liền nhìn thấy nữ tử đang ngồi bên cạnh đồng lửa, trang phục hắc y, tóc đen dài, chỉ để lộ ra nửa bên mặt.

Nhưng chỉ cần nhìn nửa khuôn mặt lộ ở bên ngoài cũng đủ để đoán được dung mạo khuynh thành của nàng.

“Cô nương đã cứu ta sao?” thanh âm ôn hòa của Liên Mặc vang lên, xen lẫn vài phần mệt mỏi.

Khuyết Cừ lắc đầu, “Không phải.”

Liên Mặc ngẩn người, không phải cô nương này cứu, vậy là ai?

Dường như nhận ra thắc mắc của Liên Mặc, Khuyết Cừ tiếp tục nói: “Là Vu Hoan cô nương, nàng sắp trở về rồi.”

Vu Hoan... Bách Lý Vu Hoan?

Đáy lòng Liên Mặc hơi kinh ngạc, nàng sao lại đến nơi này?

Thấy Khuyết Cừ không có ý muốn nâng mình dậy, Liên Mặc đành phải tự chống ngồi dậy, kiểm tra Li Cừ xong, thấy nó chỉ là ngủ say mới nhìn về phía Khuyết Cừ.

“Vu Hoan cô nương sao lại ở chỗ này?”

Khuyết Cừ khây khẩy đóng lửa, làm lửa cháy càng to, nhấp môi trầm mặc.

Muốn nàng trả lời như thế nào đây?

Nói là Vu Hoan chỉ muốn đến nhìn ác thú đang bị phong ấn kia trông như thế nào sao?

Thấy vậy, Liên Mặc cũng không muốn hỏi nhiều, cẩn thận kiểm tra thân thể mình.

Ngoại trừ việc linh lực cạn kiệt, vết thương trên người đều không đáng ngại. Trong mắt xẹt qua một mặt dị sắc, hắn nhớ rõ vết thương của mình, không có khả năng khỏi nhanh như vậy.

Nửa đêm Vu Hoan mới trở về, Linh La lung lay đi theo phía sau, kéo một con đại linh thú trong tay.

Khỏe miệng Liên Mặc run rẩy, dù sao cũng là một tiểu hài tử, bắt nàng ta làm culi cho nàng có quá đáng không?

“Vu Hoan cô nương.” Vu Hoan đi từ xa lại gần, không có ý muốn chào hỏi hắn, Liên Mặc đành phải mở miệng.

Lúc này Vu Hoan mới liếc mắt hắn một cái, “Xem ra không có lãng phí.”

Những lời này thật khó hiểu, Liên Mặc không rõ ý Vu Hoan, nghi hoặc nhìn về phía nàng, “Lời này của Vu Hoan cô nương là có ý gì?”

“Không có gì!” Vu Hoan cúi đầu, nói sang chuyện khác, “Ngươi ở chỗ này làm gì?”

Liên Mặc nhận ra Vu Hoan không muốn nói, đành không hỏi nữa, hắn trả lời vấn đề của Vu Hoan: “Ta nói ta tới để giết con ác thú kia, ngươi tin ta sao?”

“Cái gì? Giết ác thú?” Linh La tay đầy huyết vọt lại đây, rống lên với Liên Mặc, “Chỉ có ngươi với một con hồ ly này?”

Vu Hoan nhú nhú mày, dịch sang bên cạnh một chút, Linh La dường như nhớ đến cái gì, nhanh chóng chạy trở về nhưng ánh mắt nàng vẫn luôn nhìn chăm chăm Liên Mặc.

Liên Mặc kéo kéo khỏe môi tái nhợt của mình, “Phải, chỉ có ta với Li Cừ.”

Li Cừ chắc là tên của tiểu hồ ly nằm trong ngực hắn đi! Vu Hoan nhìn nó, lúc trước ở cửa thành nàng một mắt đã nhận ra thiếu niên kia là một tiểu hồ ly, chỉ là nhìn không ra hồ ly gì mà thôi.

Mà vừa nãy thấy bản thể của nó, nàng chưa từng nhìn qua bản thể hồ ly nào có thân hình khổng lồ như vậy, nếu không phải biến dị chắc chắn là loại hồ ly cao cấp nào mà nàng không biết đến.

Linh thú có hai con đường để biến dị. Loại một, cắn nuốt linh thú có huyết mạch cao hơn so với nó. Loại hai là cùng Linh thú có chủng tộc khác sinh ra hậu đại.

Mặc kệ loại một hay loại hai đều rất khó.

Loại một là phải thừa nhận đau đớn do kinh mạch được tái tạo lại sau khi cắn nuốt Linh thú mạnh hơn. Cái loại đau này là đau sống không bằng chết, rất nhiều linh thú không thể vượt qua được.

Loại hai còn khó hơn so với loại một, chủng tộc khác nhau là rất khó dựng dục nên hậu đại. Dù cho có mang thai cũng sẽ bởi rất nhiều nguyên nhân mà chết non.

Vì vậy Linh thú biến dị mà tồn tại được, chứng minh hẳn là Linh thú thập phần cường đại.

Linh La hiển nhiên không tin, xem thường Liên Mặc liếc mắt một cái, tiếp tục xoa xoa da linh thú trên mặt đất.

“Tiểu hồ ly của ngươi là chủng loại gì?” Thứ Vu Hoan nàng chưa thấy qua nàng đều rất tò mò.

Liên Mặc vuốt vuốt đầu Li Cửu, cười nói: “Ta cũng không biết, lúc ta còn rất nhỏ đã nhặt được nó, về sau nó vẫn luôn đi theo ta.”

Vu Hoan hoài nghi nhìn vài lần về phía Liên Mặc, thấy hắn không giống như đang nói dối càng là nghi hoặc, ngay cả tiểu hồ ly đi theo bên mình mà cũng không rõ, hắn có thể yên tâm sao?

“Ngươi nói ngươi tới giết ác thú, vậy ngươi giết được sao?” Vu Hoan ngồi bên cạnh hắn, ngữ khí bình tĩnh hỏi.

Liên Mặc cười khò, “Thiếu chút nữa là bắt được, nó đã chạy thoát.”

Vu Hoan nhớ đến cảnh vừa nãy nhìn thấy cũng không hỏi nữa, mục đích Liên Mặc giết ác thú đều không liên quan đến nàng.

Nàng cứu hắn chỉ vì câu nói kia mà thôi.

Hắn nói: “Bảo trọng thân thể”

Khi nàng thanh tỉnh sau khi bị lệ khí khống chế, hắn nói với nàng những lời này, phản ứng của người bình thường không nên bình tĩnh như vậy.

Nàng có trực giác Liên Mặc biết rõ lệ khí trong thân thể nàng, hơn thế nữa, hắn biết cách hóa giải nó.

Vu Hoan đương nhiên sẽ không hỏi, rốt cuộc hiện tại bọn họ còn chưa có thân đến độ phải liều mạng vì nhau, nàng cũng không có lý do nào khiến Liên Mặc cứu mình cả.

Linh La nướng thịt Linh thú, chia cho Liên Mặc với Khuyết Cửu một ít, Vu Hoan không ăn thịt, phần còn lại Linh La giải quyết hết.

Vu Hoan nhớ đến linh hồn mỏng manh kia trong cơ thể Liên Mặc, há miệng muốn hỏi, nhưng cuối cùng vẫn nghẹn lại.

Bọn họ còn chưa có thân, hỏi cọng lông a!

Ban đêm hơi lạnh, yên tĩnh và lạnh lẽo.

Vu Hoan ngồi bên cạnh đồng lửa, về mặt an tĩnh nhìn chăm chăm ngọn lửa đang nhảy lên kia, quang mang của ngọn lửa cũng ánh vào mắt nàng, khiến cả đôi mắt nàng đều rực sáng lên.

Vu Hoan lúc này không còn vẻ kiêu ngạo tùy hứng, không có cả vẻ phòng bị. Lúc này nàng giống một tiểu cô nương hơn mười tuổi dịu dàng và nhu hòa.

“Tám bản đồ kia là bản đồ Tù Linh Cốc.”

Ngồi bên trong Thiên Khuyết Kiếm, Dung Chiêu chợt nghe được thanh âm của Vu Hoan, sắc mặt nghiêm túc hơi đổi.

“Nói chính xác hơn nó là bản đồ chỉ ra đường đi vào Tù Linh Cốc chính xác nhất, không có nó, ai cũng không đến được Tù Linh Cốc chân chính.” Thanh âm Vu Hoan không nhanh không chậm, dường như đang làm bầm lâu bầu.

Sau khi suy tư, Dung Chiêu lên tiếng hỏi: “Ngươi vẫn muốn đi Tù Linh Cốc sao?”

“Đương nhiên, ta muốn đi đến trong đó một lần, đi đến Tù Linh Cốc chân chính.” Thanh âm Vu Hoan lộ ra một cỗ kiên định, thề không từ bỏ.

Dung Chiêu hơi nhăn nhăn mày, cẩn thận cân nhắc lại lời nói của Vu Hoan.

Nàng nói là muốn đi đến bên trong một lần mà không phải muốn lấy vật gì trong đó.

Chứng minh nàng có chuyện muốn thực hiện ở Tù Linh Cốc.

“Ngươi rốt cuộc muốn đến Tù Linh Cốc để làm gì?” Lúc Dung Chiêu nói những lời này, sắc mặt rất khó xem, đáy mắt một mảnh lạnh băng, dường như ngưng kết thật nhiều sương lạnh.

Vu Hoan câu câu khỏe mỗi đáp lại hắn, “Đi tìm một thứ, khắc lên nó ấn ký của ta.”

Đây là lần đầu tiên Vu Hoan nói rõ mục đích với Dung Chiêu. Tuy rằng Dung Chiêu vẫn không rõ thứ nàng muốn tìm là gì.

Lại vì sao phải khắc lên ấn ký của nàng?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Mãnh thú gia phả ghi lại

Edit: May22

Hôm sau, ngày mới lên, mấy người đã bị một trận gào rống đánh thức.

Không trung xám trắng ép xuống rất thấp, dường như tùy thời đều có thể sụp đổ, thanh âm kia từng tiếng quanh quẩn ở trong núi, làm người ta da đầu tê dại, cả người phát lạnh.

“Tiểu Hoan Hoan. ....” Linh La rúc ở bên người Vu Hoan, trông mắt đỏ tới đỏ lui bốn phía, nàng tổng cảm thấy bốn phía hình như có thứ gì.

Chính là bốn phía sương khói vẫn vít, nhìn không rõ.

Đồng dạng cảm giác còn có Vu Hoan, chính là nàng dùng linh lực điều tra, bốn phía không hề có bất luận vật gì còn sống.

Liên Mặc từ khi thanh âm kia vang lên, sắc mặt liền trở nên trắng, cường chống từ trên mặt đất đứng lên, nói với Vu Hoan” “Vu Hoan cô nương, là nó, chuyện này cùng các người không có quan hệ, các người mau chóng rời đi đi.”

“Chậm rồi.” Vu Hoan tầm mắt nhìn nơi nào đó, đáy mắt âm hàn tới nghĩa luân phiên.

Trong sương khói, có một con quái vật khổng lồ bắn ra, dừng ở trước mặt bọn họ, dưới chân truyền đến một trận chấn động, thân hình quơ quơ. Nó bèn nhón rống lên một tiếng chấn động đến Vu Hoan trong tai ong vang vọng.

Đó là một con quái vật cả người đen nhánh, giống y như lúc trước Vu Hoan nghe được miêu tả, trên đầu cả cặp sừng dài, cùng sừng hươu không khác nhau lắm, phía sau là một đôi cánh, có điểm giống cánh chim ưng ở đại lục này.

Con người đỏ như máu so với đầu người còn lớn hơn, bên trong tất cả đều là âm ngoan ác độc, ánh lên trong đó là hình dáng bọn họ, nhỏ bé như vậy.

Vu Hoan con người nị mị, ở trong đầu tra một vòng, không có kết quả, nàng không biết con này là thứ gì.

Bên cạnh Linh La lại kêu lớn lên, “Đây là Bỉ Lễ thú, ta ở trên gia phả từng thấy qua, là một loại thượng cổ mãnh thú.”

Lại là gia phả. ....

Chẳng những có binh khí còn có mãnh thú.

Mẹ nó người xác định đó là gia phả chứ không phải Bách giám đồ?

Đã gặp qua gia phả nhà ai sẽ ghi lại mấy thứ này chưa?

Có điều mãnh thú lớn lên xấu như vậy cũng coi như là về tình cảm có thể tha thứ.

“Tiểu Hoan Hoan, Tiểu Hoan Hoan, thượng cổ mãnh thú a! Siêu cấp lợi hại, Tiểu Hoan Hoan thu nó đi, là cộng sự giết người phóng hỏa tốt nhất đấy.”
Linh La xúi giục Vu Hoan.

Vu Hoan gần như là không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt, “Xấu như vậy, lấy ra ngoài ta đều cảm thấy mất mặt.”

Linh La: “.....” Thực lực mới quan trọng, xấu thì có làm sao!

Bỉ Lễ thú nổi giận gầm lên một tiếng, nhân loại ngu xuẩn này thế mà dám làm lơ nó, nó muốn giết bọn họ.

Bỉ Lễ thú hét dài một tiếng, liền đánh về phía Liên Mặc gần nhất, móng vuốt gào thét phách về phía đầu Liên Mặc.

Liên Mặc ôn hòa trong mắt hiện lên một tia hàn quang, ngón tay thon dài ở trong không khí một trào, một thanh trường kiếm phiếm thanh quang bỗng từ trong rống lộ ra, ở nháy mắt bàn tay chụp được tới, liền chấn trên đỉnh đầu.

“Keng——”

Móng vuốt Bỉ Lễ thú ấn không xuống nổi, có chút táo bạo rống giận, con người đỏ rực vừa chuyển, thế nhưng dừng ở trên người Vu Hoan, tiểu nha đầu này hơi thở thực mê người, ăn trước một cái bổ bổ này lại đến thu thập tiểu tử thú kia sau.

Nghĩ như vậy, Bỉ Lễ thú thân thể cao lớn ở không trung linh hoạt xoay một cái, hướng tới Vu Hoan chạy đi. Liên Mặc nghi hoặc, chột giật mình, hấn hướng tới Vu Hoan rống to, “Chạy mau!”

Chạy?

Nàng thật ra rất muốn chạy, nhưng phía sau nàng chính là vách núi, hướng chỗ nào chạy?

Liên Mặc tựa hồ cũng nhớ tới vấn đề này, xách theo trường kiếm phiếm thanh quang kia dùng tốc độ nhanh nhất từ trước đến giờ nhằm phía Bì Lễ thú.

Gió tanh nghênh diện mà đến, làm Vu Hoan cảm thấy hô hấp khó khăn, chịu đựng ghê tởm, dưới chân nhẹ điểm, đối đầu Bì Lễ thú.

Bì Lễ thú trong mắt tinh quang thoáng hiện, thân hình chợt lóe, thế nhưng vòng qua Vu Hoan.

“A!” thanh âm sợ hãi của Linh La từ phía sau vang lên.

Vu Hoan sắc mặt biến đổi, nhanh chóng xoay người, liền thấy Bì Lễ thú ngậm Linh La, Khuyết Cửu đã bị quét sang một bên.

Mãnh thú!

Giỏi lắm!

Thế mà cũng có chỉ số thông minh, nàng không giết chết nó liền không gọi là Vu Hoan.

Vu Hoan trong mắt bốc cháy lên lửa giận hừng hực, đem Kinh Tà đao ném cho Linh La, âm thanh lạnh lùng nói: “Bảo vệ tốt chính mình.”

Linh La một phát bắt được Kinh Tà đao liền triệu hoán lôi điện, từ không trung bùm bùm rơi xuống tia chớp, đánh vào thân Bì Lễ thú, chính là lại một chút hiệu quả cũng không có, giống như lôi điện đối bì Lễ thú mà nói chính là giống như gãi ngứa.

Linh La cũng có chút kinh hãi, tâm vừa động, quanh thân thể nổi lên hồng quang, thân hình dần dần kéo dài, biến thành bộ dáng thiếu nữ.

Liên Mặc cùng Khuyết Cửu đều tròn tròn mắt. Loli đâu rồi?

Vì sao một giây sau đã biến thành thiếu nữ rồi?

Cảm giác đã chịu lửa gạt ác ý!

“Dám mạo phạm cô nãi nãi ta, cũng không nhìn xem chính mình lớn thành bộ dáng gì, quả thực là cả lý do làm cô nãi nãi tha người một mạng đều không có.” Linh La thân hình uốn éo, liền từ trong miệng Bì Lễ thú hạ xuống.

Bì Lễ thú cũng bị kinh ngạc, sau một giây ánh mắt nhìn Linh La liền trở nên vô cùng cuồng nhiệt, Linh Lạc nhất tộc, thế nhưng là Linh Lạc nhất tộc, chỉ cần ăn nàng, nó liền thiên hạ vô địch, ha ha ha, trời giúp nó rồi!

Linh La nhú nhú mày, như thế nào cảm giác con mãnh thú này nhìn mình như là đang nhìn đồ ăn?

Bì Lễ thú gào hai tiếng, hưng phấn đánh về phía Linh La, Linh La giờ Kinh Tà đao là tả hướng nó tiếp đón.

“Keng keng——”

Vu Hoan xem đến có chút há hốc mồm, da trên người nó làm từ cái gì vậy? Thế nhưng cả Kinh Tà đao đều chém không được?

Vu Hoan con người vừa chuyển, phi thân tiến lên, thừa dịp Bì Lễ thú bị Linh La hấp dẫn tầm mắt, trực tiếp một đao chém vào lưng Bì Lễ thú.

Máu tươi văng khắp nơi, lưỡi dao sắc bén xẹt qua xương cốt, phát ra thanh âm cực kỳ chói tai. Trên lưng đen như mực chảy ra máu đỏ tươi, lộ ra huyết nhục màu đỏ tươi bên trong.

“Rống——” Bì Lễ thú ăn đau, tại chỗ nhảy lên.

Vu Hoan nhìn máu bị bắn đến trên người, ánh mắt biến thâm đi vài phần, trong cơ thể cuộn cuộn lệ khí bắt đầu rục rịch, khuyên chiếm thân thể của nàng.

Bên cạnh liền cảm giác được lạnh lẽo, hơi thở quen thuộc nháy mắt bao bọc lấy Vu Hoan, hơi thở mát lạnh như nước chảy thanh tuyền, chậm rãi chảy xuôi tiến vào trong thân thể, áp chế xuống lệ khí trong cơ thể nàng.

“Lần sau chú ý chút.” Dung Chiêu vuốt tay phui sạch vết máu trên người Vu Hoan, ngữ khí lãnh ngạnh, lại mang theo một tia trách cứ không dễ phát hiện.

Liên Mặc nhìn Dung Chiêu đột nhiên xuất hiện, yên lặng buông tay, cúi đầu thu lại tối nghĩa trong mắt.

“Rống—— đó là cái gì, thế nhưng có thể đã thương ta!” Bì Lễ thú tại chỗ nhảy vài vòng, mới hung ác trừng Vu Hoan, “Người là người nào, đó là thứ gì, đó là cái gì!!”

Vu Hoan hướng Dung Chiêu gật đầu, ý bảo chính mình không có việc gì, quay đầu bỏ về phía Bì Lễ thú, trào phúng nói: “Người có thể nói a, ta còn

tướng mãnh thú ngay cả lời nói cũng không có học được đâu!”

Bị Vu Hoan xem thường, Bì Lễ thú có vẻ càng táo bạo, bắt quá tầm mắt nó nhìn chăm chăm vào Thiên Khuyết Kiếm trong tay Vu Hoan, “Đó là cái gì, người nói cho ta, đó là cái gì!”

Trên thế giới này thế nhưng có thứ có thể tổn thương đến nó.

Sao có thể!

Lân giáp này là đồ vật cứng rắn nhất trên thế giới này, ngay cả vậy Long tộc long đều không thể cùng so sánh với nó, như thế nào sẽ có thứ có thể thương đến nó!!

Vu Hoan cười giờ giờ lên Thiên Khuyết Kiếm trong tay, mặt mày khinh khinh, “Người muốn biết ta liền phải nói cho người a? Người nghĩ người là thứ gì.”

“Ta là thứ gì?” Bì Lễ thú thanh âm đột nhiên trở nên bén nhọn, “Nhân loại ngu xuẩn có cái tư cách gì biết ta là ai, cho rằng có binh khí có thể tổn thương đến ta, ta liền sợ người sao?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 89: Linh La gặp nạn

Edit: Clover110

Vu Hoan bị Bì lễ thú rống đến tai cũng có chút đau, bực bội nhú nhú mày, ngay tại lúc nàng đang định cho con thú ngu xuẩn này cầm miệng thì thân ảnh Linh La đột nhiên bay ra từ sau Bì lễ thú.

Mang theo đao Kinh Tà chớp nhoáng tia lửa điện, Linh La lại đâm thêm vào miệng vết thương do Thiên Khuyết Kiếm gây ra ban nãy, nháy mắt dòng điện chạy khắp toàn thân Bì lễ thú.

Khuôn mặt Linh La trầm xuống, rút ra đao Kinh Tà, lại bất ngờ cắm vào miệng vết thương, lặp đi lặp lại mấy lần, tốc độ nhanh đến mức Bì lễ thú không có cơ hội phản kháng.

Bì lễ thú ban đầu còn kiêu ngạo hiện giờ đã lộ rõ vẻ uể oải, đáy lòng kêu rên, chờ chờ nó tên biến thái này từ đâu mà đến vậy!

Nó thật vất vả phá tan phong ấn ra ngoài, còn chưa kịp làm xằng làm bậy gì, chẳng lẽ lại phải chịu mấy cái nhân loại ngu xuẩn này thu thập?

Nhất định là do cách hấn xuất hiện không đúng đây mà.

Có thể thử lại một lần nữa không?

Công năng lớn nhất của Bì lễ thú là da tháo, nếu mà không có công năng này, Bì lễ thú liền không còn lực uy hiếp gì.

“Mãnh thú thượng cô? Ân? Rất ghê gớm?” Linh La mở ra vương bát chi khí, dẫm thẳng lên lưng Bì lễ thú, trông rất là ngu ngốc.

“Ta sai rồi, ta sai rồi.” Mau dừng tay lại a, nó đau muốn chết rồi, chờ chờ còn có tia điện nữa sao!!!

“Sai chỗ nào?”

“Ta không nên có mắt mà không thấy Thái Sơn, đụng phải cô nãi nãi. Đều là lỗi tại ta, cô nãi nãi đại nhân không chấp nhặt tiểu thú, xem ta vừa mới được thả ra, phóng ta đi thôi!” Bì lễ thú phi thường không có cốt khí quý rạp trên mặt đất.

“Xem như người thức thời.” Linh La rút ra đao Kinh Tà, từ trên lưng Bì lễ thú nhảy xuống, khuôn mặt tươi cười chạy về hướng Vu Hoan như muốn tranh công, “Tiểu Hoan Hoan, người xem ta có lợi hại hay không a?”

Vu Hoan còn chưa kịp trả lời, sắc mặt đột nhiên biến đổi, la lớn, “Cẩn thận!”

“Ào——” cuồng phong thổi tới, Linh La chỉ cảm thấy sau lưng chột lạnh, một cỗ tanh hôi xông thẳng vào mũi.

Ngay sau đó, trước mắt tối sầm, thân thể xung quanh tràn đầy tất cả là chất lỏng dính dính ghê tởm.

Vu Hoan trơ mắt nhìn Linh La bị Bì lễ thú nuốt vào, hai mắt tức khắc bắn ra hàn quang, rời khỏi Dung Chiêu, nhảy mắt nhảy đến trước mặt Bì lễ thú.

Bì lễ thú cố ý nhe răng về phía Vu Hoan, khiến nàng thấy rõ chính nó đã nuốt xuống Linh La.

Trán Vu Hoan bạo nổi gân xanh, đáy mắt cuộn cuộn sát khí, cầm Thiên Khuyết Kiếm hướng thẳng về phía Bì lễ thú.

Bì lễ thú thân là mãnh thú thượng cổ, đương nhiên không phải là cái ngốc thú, nhanh chóng lui lại phía sau, tranh khỏi kiếm khí của Vu Hoan. Nó muốn tiêu khóa tiểu nha đầu trong bụng, bây giờ không phải là lúc đấu với cái nhân loại ngu xuẩn này.

Khóe mắt thấy đáy vực bên cạnh, nó tức khắc nghĩ đến một kế hoạch, thân hình vận vẹo quỹ dị, chạy hướng về phía đáy vực, dưới con mắt đầy phẫn nộ của Vu Hoan, nhanh chóng nhảy xuống.

Vu Hoan không chút suy nghĩ nào, nhảy xuống theo Bì lễ thú, cuồng phong quét ngang má nàng đau nhói, nhưng khi nghĩ đến Linh La, đáy lòng nàng sinh lên một cỗ tức giận với... đau lòng?

Vu Hoan kinh ngạc, nàng đau lòng Linh La?

Quảng cái ý nghĩ này ra sau đầu, Vu Hoan tăng tốc độ truy đuổi Bì lễ thú, thể chất Linh La không giống bình thường, không thể bị tiêu hóa nhanh như vậy. Nhưng nếu không nhanh chóng cứu nàng ra, nói không chừng Linh La-tộc trưởng của cả một tộc-liên thật sự táng thân trong miệng thú.

Càng đi xuống phía dưới sương mù càng dày đặc, lúc đầu còn có thể nhìn thấy thân ảnh Bì lễ thú, nhưng hiện tại đã hoàn toàn không thấy gì, trước mắt chỉ có sương mù nồng đậm.

Đáy lòng Vu Hoan càng ngày càng nôn nóng, thúc giục linh hồn chi lực trong thân thể, nhanh chóng rơi xuống. Ngay khi nàng đặt chân xuống mặt đất, nàng hoàn toàn không cảm nhận được hơi thở của Bì lễ thú nữa.

“Thao!” Bì lễ thú kia lại chạy nhanh như vậy sao!

Tiểu loli đáng chết kia phải có mà chống đỡ a!

Vu Hoan huy động Thiên Khuyết Kiếm, đánh tan sương mù trước mặt, quan sát bốn phía muốn tìm dấu vết của Bì lễ thú.

Nhưng vì đám sương mù quá dày đặc, nàng đánh tan chúng, chúng lại tụ lại, rất khó nhìn đến cảnh vật xung quanh.

Có tiếng gió vang lên phía sau, thân hình Vu Hoan hơi cứng đờ, ngay sau đó lại thả lỏng, nàng vươn tay về phía sương mù, rất nhanh một đôi tay lạnh lẽo cầm tay nàng.

“Không thấy.” Vu Hoan áp chế tức giận trong người, nói với Dung Chiêu, “Tiểu loli kia không thể chết được, ta không cho nàng chết!”

Dung Chiêu đi từ trong sương mù ra, khuôn mặt thanh lãnh hiện lên cảm xúc không rõ, ánh mắt hần nhìn Vu Hoan biến hóa rất nhiều lần, cuối cùng mới khôi phục về bình tĩnh đạm mạc.

Sờ sờ đầu Vu Hoan trấn an, “Nàng thuộc tộc Linh Lạc, không dễ dàng chết đi như vậy, trên tay nàng còn có đao Kinh Tà.”

Đáy lòng Dung Chiêu có chút không rõ, cũng có chút buồn buồn, nữ nhân này không phát giác đã quan tâm Linh La nhiều hơn, vượt hẳn phạm vi nàng tự đặt ra cho bản thân.

“Đó là mãnh thú thượng cổ, không có Thiên Khuyết Kiếm nàng căn bản không đối phó được, ta muốn nhanh chóng tìm được Bì lễ thú.” Sắc mặt Vu Hoan có vài phần dữ tợn, “Đám động đến người của ta, lão tử tuyệt đối chém nó thành cặn bã.”

Dung Chiêu: “...” Hần biết nói cái gì bây giờ, hiện tại cho dù có nói nàng cũng không nghe.

Lúc này Vu Hoan giống như là bị ai cướp lấy đồ vật vậy, xung quanh nàng tản ra một cỗ tàn nhẫn không tiếc tất cả để giành lại món đồ ấy, khiến ngay cả hần cũng có chút kinh hãi.

Vu Hoan dùng linh lực cẩn thận tìm tòi ở bốn phía, vẫn không có hơi thở của Bì lễ thú, nó giống như biến mất vậy.

“Vu Hoan cô nương, các người đang ở đâu?” Thanh âm Liên Mặc từ trong sương mù truyền đến.

Vu Hoan nhú nhú mày, xác định rõ phương hướng, lấy Thiên Khuyết Kiếm bỏ ra một đạo kiếm khí, tạo ra một con đường đi tới.

Liên Mặc chỉ cảm thấy một trận gió lạnh gào thét xẹt qua tai, giương mắt liền thấy Vu Hoan thu kiếm, khóe miệng hần trừu trừu, thiếu chút nữa là chém tới hần a uy!!!

“A Cừu đâu?” Vu Hoan giống như vô tình hỏi.

Liên Mặc nhìn bốn phía xung quanh, con người ôn hòa hiện lên một tia nghi hoặc, “Nàng xuống trước ta a!”

Bốn phía xung quanh này chỉ toàn sương mù, vật sống tản ra hơi thở cũng chỉ có Liên Mặc, Vu Hoan căn bản không cảm giác được vật khác.

Lại biến mất một người.

Vu Hoan hít sâu mấy cái mới khiến bản thân mình không nổi giận.

“Người tại sao lại muốn giết Bì Lễ thú?” Người nam nhân này xuất hiện ở đây một cách khó hiểu, hấn phá tan phong ấn, còn muốn giết Bì Lễ thú, chuyện quan trọng gì khiến hắn phải làm như vậy?

Vu Hoan kỳ thật không muốn hỏi vấn đề này, dù sao cũng là chuyện riêng của hắn ta nhưng hiện tại Linh La bị Bì Lễ thú nuốt xuống, nàng dù sao cũng phải biết được lý do người nam nhân này muốn chọc đến một cái đại phiền toái như vậy?

Liên Mặc ngăn người, có chút khó xử nhìn Vu Hoan, cuối cùng vẫn thở dài, chậm rãi mở miệng, “Trong cơ thể Bì Lễ thú có sản sinh ra một loại tinh thạch, cái loại tinh thạch này có thể bảo tồn xác chết không bị thối rữa.”

“Đồ vật có thể bảo tồn thì thể nhiều vô số, người sao nhất quyết phải lấy tinh thạch trong cơ thể Bì Lễ thú?” Vu Hoan hoài nghi nhìn Liên Mặc.

Trên thế giới này, muốn thi thể không bị thối rữa là một việc rất đơn giản, cần gì phải cực như vậy, lấy mạng ra đánh cược, cược giết được Bì Lễ thú?

Liên Mặc rũ mắt trầm mặc, trên người tản ra một cỗ bi thương nồng đậm, một lát sau mới nói, “Có chút người đặc biệt khi chết đi cần có một ít đồ vật mới có thể bảo tồn.”

Người đặc biệt như thế nào, đương nhiên Liên Mặc không thể nói rõ được, Vu Hoan cũng không có truy quá, nàng dời đi đề tài.

“Bì Lễ thú bị thương, cho dù chạy cũng không thể chạy đi xa.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Truyền tống phù

Exit: Clover110

Thời gian của nàng không nhiều lắm, phải nhanh một chút tìm được Bì Lễ thú cứu Linh La ra.

“Vu Hoan cô nương không bằng chúng ta trước tách nhau ra tìm, một lát sau lại tập trung lại chỗ này, cô nương thấy sao?” Liên Mặc ôn hòa đề nghị.

“Nơi này sương mù quá dày.” Dung Chiêu đạm mạc quét mắt nhìn Liên Mặc, đáy mắt có một tia phòng bị không dễ phát hiện, “Vu Hoan không thể tách ra ta.”

Liên Mặc cũng phát hiện ra địch ý của Dung Chiêu đối với mình, dư quang nhìn về phía Vu Hoan, trong lòng ảm ảm hiểu ra.

Đáy lòng Vu Hoan xao động bất an, làm gì còn có thời gian quan tâm hai người, “Ta cũng đồng ý cách nói của Dung Chiêu, nơi này sương mù quá dày, chúng ta lại không có thứ gì để liên lạc, rất dễ dàng đi lạc.”

Khuyết Cửu đã biến mất, nếu thêm một người nào đó biến mất nữa, nàng sợ nàng sẽ không chịu nổi mất!

Khuyết Cửu khẳng định là không thể bỏ lại, tám bản đồ kia chỉ có người Khuyết gia mới có khả năng làm nó hiện ra.

Nhưng so với Khuyết Cửu, người đầu tiên Vu Hoan muốn cứu là Linh La.

“Ta có cái này.” Liên Mặc lấy hai lá bùa màu xanh lá từ trong lòng ra, “Đây là truyền tống phù chỉ dùng được một lần. Hai người chỉ cần rót linh lực vào nó là có thể truyền tống đến nơi người cảm thấy truyền tống phù còn lại.”

Vu Hoan cầm lấy một tấm nhìn nhìn, lại đưa cho Dung Chiêu, hai người liếc mắt nhau đồng thời nhìn về phía Liên Mặc, “Lá bùa này đã sớm thất truyền sao người lại có nó?”

Rất lâu trước kia Vu Hoan cũng từng nhìn thấy lá bùa này, nhưng lúc đó, lá bùa này còn thật thịnh hành, cơ hồ là trên đường rất dễ dàng nhìn thấy người chế phù.

Nhưng là sau đó, người chế phù dần dần biến mất, chậm rãi sau đó lá bùa liền chỉ còn là truyền thuyết được ghi lại trên sách cổ.

Hai lá bùa Liên Mặc lấy ra rõ ràng được chế tạo cách đây không lâu. Nếu không phải hấn chế ra thì là gia tộc hấn chế.

Cho dù là ai đi nữa, chuyện này truyền ra ngoài sẽ trở thành họa sát thân.

Như loại truyền tống phù này, nếu là bị người đuổi giết, ai còn có thể đuổi kịp?

Còn có thể gia tăng lực lượng, khả năng phòng ngự, khả năng tấn công, tác dụng của lá bùa này mạnh hơn bất cứ thứ gì.

Lúc trước Vu Hoan khi rảnh có tìm hiểu qua nguyên nhân những người chế phù tại sao lại biến mất, kết quả là những người đó là tự nhiên biến mất.

Một giây trước còn nhìn thấy người, giây sau đã không thể tìm ra bất cứ tung tích nào.

Vu Hoan suy tính rất lâu mới nghĩ ra được một nguyên nhân đáng tin cậy, lực lượng của lá bùa quá mức nghịch thiên nên mới bị người nào đó âm mưu diệt sát.

Phải biết rằng, một thứ quá mức nghịch thiên, cuối cùng sẽ dẫn đến hủy diệt cả một thời đại.

Mà lúc đó, có người dự đoán được tương lai lá bùa này có thể mang đến tai nạn nên đã lựa chọn giải pháp diệt sát.

Bất quá để làm được chuyện lớn như vậy, người tham dự chắc chắn nhiều không đếm xuể.

Liên Mặc tựa hồ không muốn dấu diếm, thân nhiên nói: “Đây là tiểu đệ của ta chế ra, hấn tự học trên một quyển sách cổ.”

Tự học?

Lợi hại vậy sao?

Vu Hoan cũng không phải chưa từng thử học chế phù, nhưng nài lại hủy hoại không ít đồ vật nên không muốn nghĩ đến việc học nữa.

“Có cái này thì thuận tiện rồi.” Vu Hoan cũng không khách khí, Liên Mặc cũng muốn tìm Bí lễ thú cho nên bọn họ có thể hỗ trợ lẫn nhau, vì vậy Vu Hoan nhận lấy mà không hề áp lực tâm lý.

“Ông—” đúng lúc này, Thiên Khuyết Kiếm vẫn luôn được ôm trong ngực Vu Hoan bỗng dưng chấn động.

Con người Vu Hoan chợt lóe, im lặng để lại thanh Thiên Khuyết Kiếm, quay đầu nói với Liên Mặc: “Phiền người đi đến nơi phong ấn, còn ta với Dung Chiêu tìm ở phía dưới này một lần, tiện thể tìm luôn A Cửu.”

Liên Mặc kỳ quái nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái: “Vu Hoan cô nương hoài nghi nó sẽ trở về sao?”

“Àn, nó rất thông minh, có lẽ sẽ nghĩ đến nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất!” Bí lễ thú dù sao cũng là mảnh thú thượng cổ, chỉ số thông minh cao hơn rất nhiều so với linh thú bình thường, thậm chí cao hơn so với một số người bình thường.

Dung Chiêu liếc nhìn Vu Hoan đầy thâm ý, nữ nhân này vừa nhận đồ của người khác liền nghĩ cách tách người ta ra, nhưng mà cách làm này lại rất hợp ý hấn.

Hấn nhìn nam nhân này, thấy thế nào cũng không vừa mắt.

Liên Mặc suy nghĩ vài lần, cuối cùng vẫn đồng ý đề nghị của Vu Hoan, chỗ sâu đáy mắt có một mặt lo lắng nhưng vẫn không nói gì, xoay người đi về phía vách đá cao chót vót kia.

Liên Mặc vừa đi, Vu Hoan liền buông ra Thiên Khuyết Kiếm trong ngực khiến nó tự nổi trong không khí, lạnh mặt nói: “Chỉ đường.”

Thiên Khuyết Kiếm ơng ơng run rẩy vài cái, xoay tròn vài vòng trong không khí, cuối cùng mũi kiếm chỉ về một hướng.

Thiên Khuyết Kiếm không thể cảm ứng đến Bí lễ thú nhưng nó có thể cảm ứng được Kinh Tà đao trong tay Linh La.

Vu Hoan vô cùng may mắn khi đã đưa Kinh Tà đao cho Linh La.

Hành tẩu trong sương mù cũng không dễ dàng gì, đường dưới chân còn có đầm lầy, chỉ cần không cẩn thận một chút liền bị lún xuống bên dưới, vì vậy tốc độ hai người rất chậm rãi thông thả.

“Người có ý tách hấn ra, tại sao?” Dung Chiêu nắm tay Vu Hoan, vững vàng đi về phía trước.

Hấn tuy xem Liên Mặc không vừa mắt, với lại cách làm của Vu Hoan thực vừa ý hấn nhưng hấn lại không hiểu tại sao Vu Hoan lại làm như vậy.

Vu Hoan nhìn nhìn bóng dáng phía trước, lông mi khẽ chớp, rất thành thật nói: “Không biết! Chỉ là cảm thấy...không muốn đi chung với hấn.”

Ánh mắt Liên Mặc nhìn nàng luôn mang theo một cổ ưu thương, hơn nữa câu nói Liên Mặc nói với nàng ở cửa thành lúc trước khiến đáy lòng Vu Hoan có chút mâu thuẫn.

Dung Chiêu nhẹ cong khóe miệng, nắm tay Vu Hoan thật chặt, nhẹ giọng ní non, “Có ta là đủ rồi.”

“Người nói cái gì?” Thanh âm Dung Chiêu quá nhỏ, Vu Hoan nghe không rõ.

“Ta không có nói gì.” Dung Chiêu nghiêm túc phủ nhận.

Đi? Nàng nghe lầm?

Vu Hoan có chút kì quái, nhưng mà vừa rồi nàng cũng không nghe rõ, có lẽ thật sự là ảo giác.

Thiên Khuyết Kiếm dẫn đường ở phía trước, đi hơn một canh giờ nó mới dừng lại, dùng mũi kiếm chỉ lên phía trên.

Vu Hoan ngửa đầu nhìn, phía trước là huyền nhai sương mù vây quanh, vách đá bóng loáng như được người mài giũa ra vậy.

Vu Hoan im lặng nhìn về phía Dung Chiêu, độ cao như thế này nàng là phi không lên.

Dung Chiêu lạnh mặt ôm Vu Hoan vào trong ngực, nhẹ nhàng nhảy, bay về phía đỉnh núi, gió lạnh từ bốn phương tám hướng quét đến, Vu Hoan run lập cập.

Vừa nãy rơi xuống do quá sốt ruột nên không để ý, lúc này bình tĩnh lại mới phát hiện gió ở đây lạnh đến dị thường.

Dung Chiêu như vô tình giờ tay lên lại trùng hợp cản đi gió lạnh phất qua gò má của Vu Hoan.

Vu Hoan vi lăng, đáy lòng lại lạnh đi vài phần. Cấn môi áp chế cảm xúc dưới đáy lòng, cố gắng khiến chính mình tỏ ra bình thường.

Nàng không thể...

Đi đến một nửa đường, sương mù liên tan đi rất nhiều, Vu Hoan thấy rõ vách đá, phía xa nhìn thì rất bóng loáng, lại gần mới thấy cũng không phải như vậy.

Những vách đá này thật lồi lõm, đá xếp hỗn loạn phía trên. Vu Hoan nhú mày nhìn trong chốc lát cũng không nhìn ra điểm nào khác thường.

Nàng quay đầu nhìn về phía sau, sương mù phía sau thật dày đặc. Nhưng khi nàng nhìn đến nơi xa, lập tức trừng lớn mắt.

Nàng lay Dung Chiêu thật mạnh, thanh âm đều lộ ra một tia chấn động, “Dung Chiêu, người nhìn phía sau kia!”

Dung Chiêu ổn định thân hình, quay đầu nhìn về phía sau, đáy mắt đồng dạng hiện lên chấn động.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Giết Bì Lễ thú

Exit: Clover110

Tuy sương mù chưa tán đi hoàn toàn nhưng vị trí của bọn họ lúc này đã có thể nhìn đến địa phương rất xa, bốn phương tám hướng đều là vách núi cao chót vót.

Nhìn kĩ lại thấy vách núi có mười hai mặt.

Mà những sương mù đó là bị vách núi vây quanh. Vách núi cũng không phải sát nhau lắm nhưng những sương mù kia vẫn không thể tràn ra ngoài, cứ như bị giam cầm bên trong vậy.

Tâm Dung Chiêu vẫn trầm trầm, mang theo Vu Hoan nhanh chóng đến đỉnh núi. Nhìn từ đỉnh núi, những vách núi đó tựa như một lăng kính.

“Cái này tuyệt đối không phải thiên nhiên tạo ra.” Đáy mắt Vu Hoan tràn đầy chấn động.

Vách núi cao bằng nhau, ngay cả độ lớn nhỏ cũng giống nhau, chắc chắn không phải do thiên nhiên tạo ra.

“Ông ông—” đáp lời Vu Hoan chính là thanh âm run rẩy của Thiên Khuyết Kiếm.

Dung Chiêu nghiêng đầu, con ngươi đậm mực nhìn chăm chú sừng mặt Vu Hoan, “Linh La có nguy hiểm.”

“A?” Vu Hoan kinh hô, “Đờ mờ, đi mau.”

Thiên Khuyết Kiếm dẫn đường ở phía trước, xuyên qua một ngọn núi, Vu Hoan liền nghe được tiếng đánh nhau kịch liệt, có ánh sáng nổ tung ở phía xa, trong đêm tối như hoa phù dung sớm nở tối tàn.

Thân thể cao lớn của Bì Lễ thú căn bản không dễ dàng lẩn tránh, Vu Hoan liếc mắt liền nhìn thấy.

Liên Mặc cầm trong tay thanh trường kiếm phiếm quang đang chiến đấu kịch liệt với Bì Lễ thú.

Bọn họ chậm chân?

Liên Mặc thế nhưng đến trước bọn họ!

Sắc mặt Vu Hoan trầm trầm dẫm lên nhánh cây khô, nhảy đến phạm vi chiến đấu.

Liên Mặc thần sắc khê biến, “Vu Hoan cô nương, thật sự bị người đoán trúng.”

Vu Hoan áp lực lửa giận bùng nổ, quanh thân quanh quẩn một cỗ âm trầm cường đại hơi thở. Không khí bốn phía dường như bị động lại giống nhau, Liên Mặc cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Bì Lễ thú thấy Vu Hoan xuất hiện, đôi mắt huyết hồng hiện lên một mạt hung ác, rít gào chạy về phía Vu Hoan.

Vu Hoan hừ nhẹ một tiếng, xiết chặt Thiên Khuyết Kiếm, con ngươi lập lòe hàn quang nhìn chăm chăm thân hình khổng lồ của Bì Lễ thú đang xông tới.

Trong mắt Bì Lễ thú hiện lên một mạt tức giận, dám đứng yên đó không tránh né, hảo một cái nhân loại cuồng vọng, hôm nay nó phải khiến cho những nhân loại này nhìn thấy cái gì gọi là thực lực chân chính.

“Rống—”

Bì Lễ thú ngửa mặt lên trời rống giận, trên móng vuốt sắc bén tụ lại một đoàn quang mang, hung hãn đánh về phía Vu Hoan. Vu Hoan không né không tránh, từ từ giương tay, linh hồn chi lực trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển rót vào trong Thiên Khuyết Kiếm.

Linh hồn chi lực khác với linh lực, linh hồn chi lực một khi rót vào, Thiên Khuyết Kiếm liền bắt đầu xảy ra biến hóa, hoa văn tinh mỹ từ từ hiện lộ trên thân kiếm, nhan sắc của cả thanh kiếm cũng dần đậm lên, chuyển sang màu vàng nhạt, cuối cùng là màu vàng đậm.

Đáy mắt Vu Hoan hiện lên một tia kinh ngạc, thanh kiếm này lại có thể chứa đựng linh hồn chi lực của nàng.

Nàng vốn là muốn rót vào linh hồn chi lực, tận dụng lúc linh hồn chi lực chưa tiêu tán tốc chiến tốc thắng, nhưng hiện tại thì...

Nàng nhưng thật ra trong họa có phúc, giờ nàng đã biết cách sử dụng linh hồn chi lực.

Vu Hoan cong cong khóe môi, giờ tay huy động Thiên Khuyết Kiếm, trong không khí lập tức hiện lên một dòng khí màu vàng kim hướng thẳng đến Bì Lễ thú.

Bì Lễ thú nhảy tránh khỏi dòng khí kia, đang đắc ý bỗng dưng nó cảm thấy phía sau đau xót, “ôa” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng ngay vào lúc này, nó lại cảm giác được có vũ khí sắc bén đang cắt đi nội tạng của nó, đau đến thực cốt xuyên tim nhanh chóng truyền khắp toàn thân, “bang” một tiếng thân thể nó rơi xuống đất.

“Rống—”

“Vèo—”

Trên bụng Bì Lễ thú đột nhiên bị một vũ khí sắc bén chém ra, một thân hình nhỏ xinh lẩn từ bên trong bụng nó ra ngoài, cả người đều là chất lỏng tan ra mùi hôi tanh tưởi.

Linh La chui ra được liền mồm to hít thở không khí, nhưng mà hương vị trên người nàng lại chui vào mũi nàng... “Nôn!”

Vu Hoan ghét bỏ nhú nhú mày, đẩy lòng lại thờ phào nhẹ nhõm, nàng quét mắt về phía Bì Lễ thú, vòng đến bên cạnh nó, thừa dịp nó đau đến không chú ý, một kiếm đâm thẳng ấn đường.

Bì Lễ thú tức khắc trừng lớn hai tròng mắt không thể tin, nó thế nhưng chết dễ dàng như vậy...

Nó không cam lòng!

Không...cam....

Hai trong mắt của Bì lễ thú dần dần tan rã, cuối cùng chỉ còn lại tỉnh mạch.

Vu Hoan lấy Thiên Khuyết Kiếm đâm thêm vài nhát, cái này cũng gọi là mãnh thú thượng cổ? Yếu như vậy sao? Đờ mờ!

Nàng ngửi được mùi máu tươi lập tức không dám đâm nữa, ghét bỏ ném Thiên Khuyết Kiếm ra xa, trực tiếp nhảy đến bên cạnh Dung Chiêu, túm lấy cánh tay hấn không do dự đem tay mình đặt vào trong tay Dung Chiêu.

Dung Chiêu nhẹ nhàng nắm tay nàng, khuôn mặt lãnh ngạnh nháy mắt nhu hòa.

Thiên Khuyết Kiếm "... Ai khiến nó biến thành như vậy a?

Là ai! Vậy mà còn có mặt mũi ghét bỏ nó, không thể nhẫn được!

"Tiểu Hoan Hoan..." Linh La dương tay ra, giọng nói suy yếu đến đáng thương nhìn về phía Vu Hoan mong được đỡ lên.

Vu Hoan chui vào lồng ngực Dung Chiêu, lắc lắc đầu, nàng không có quen biết nữ nhân lời thôi này, không quen biết!

Liên Mặc còn chưa có phục hồi tinh thần, thực lực Bì lễ thú hấn đã được lĩnh giáo qua, ngay cả lúc hấn mạnh nhất cũng không thể đánh bại nó, hai người này lại nhẹ nhàng giải quyết nó như vậy?

Đùa hấn sao?

Linh La đáng thương hề hề kêu rên nửa ngày đều không có kết quả đành phải chính mình tự sửa sang lại y phục.

Chờ đến khi nàng quay trở lại, Liên Mặc đã mở bụng Bì lễ thú ra, trên mặt đất tràn đầy máu tươi. Vu Hoan đứng cách đó thật xa chăm chú nhìn Liên Mặc đang tìm kiếm đồ vật trong bụng Bì lễ thú.

Linh La vừa ngăn lại cảm giác ghê tởm trong lòng, giờ nhìn thấy một màn này, nàng lại bắt đầu muốn nôn.

"Hấn đang tìm cái gì?" Linh La về mặt suy yếu vịn vào một tảng đá, ngửa đầu hỏi Vu Hoan.

Vu Hoan nhún vai, "Hình như là tinh thạch gì đó."

"Tinh thạch?" Về mặt Linh La tràn đầy quý dị, giọng nói cất cao không ít, "Trong cơ thể Bì lễ thú làm gì có tinh thạch?"

Liên Mặc dường như lật tung mọi góc ngách trong bụng Bì lễ thú cũng không tìm thấy được thứ hấn muốn, đáy mắt kích động dần dần biến thành thất vọng cùng đau thương.

"Tại sao lại không có?" Liên Mặc lăm lăm nhìn chằm chằm thi thể không lồ trước mặt.

"Uy!" Thanh âm thanh thúy uyển chuyển vang lên trên đỉnh đầu, Liên Mặc có chút thất thần quay đầu lại, tiêu cự nhìn thẳng chủ nhân của thanh âm.

Trong mắt Linh La tràn ngập khinh thường, giọng nói của nàng cũng mang theo một cỗ ngạo khí, "Trong cơ thể Bì lễ thú sẽ không có bất cứ thứ gì, đừng tìm!".

Liên Mặc nhủ mảy, con người ôn nhuận tràn ra một cỗ sát khí, Linh La nhanh chóng lui về phía sau, gào to: "Người muốn làm gì? Cô nải nải ta hảo tâm muốn nhắc nhở người mà thôi."

Liên Mặc vội thu liễm lại sát khí, có chút xin lỗi nhìn về phía Linh La, "Xin lỗi, Linh La...cô nương, người tại sao lại nói trong cơ thể Bì lễ thú không có thứ gì?"

Linh La hừ nhẹ một tiếng, nói: "Gia phả gia tộc ta có ghi lại."

Liên Mặc: "... Lại là gia phả.

Thông tin hấn biết được cũng đến từ một quyển sách cổ, trên đó có ghi thông tin của Bì lễ thú cùng với tinh thạch trong cơ thể nó...

Nếu lúc trước có người nói cho hấn bên trong cơ thể Bì lễ thú không có thứ hấn đang cần hấn khẳng định không tin. Nhưng là hiện tại hấn chính mắt thấy... không phải do hấn không tin.

Cho nên, hấn...

"Phốc!" Liên Mặc bỗng dung phun ra một ngụm máu, thân hình nhoáng một cái lặn từ trên thi thể Bì lễ thú xuống.

“Uy, ta không đụng chạm gì người hết, người bình tĩnh lại a!”

Về mặt Linh La hoảng loạn lui ra phía sau, làm như sợ Liên Mặc hăm hại nàng vậy.

Vu Hoan trều trều khoe miệng, đẩy ra Dung Chiêu, “Chết rồi thì làm sao bây giờ?”

“Chôn?” Dung Chiêu cực kỳ nghiêm túc trả lời.

Liên Mặc vẫn còn ý thức: “...” Hắn còn chưa có chết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Linh thú thích ăn điểm tâm

Edit: Clover110

Ba người tro mắt nhìn Liên Mặc ngất xỉu, sau một lúc lâu vẫn chẳng có người nào có ý qua đỡ hắn một chút, ánh mắt Vu Hoan nhìn về phía Linh La.

Linh La đánh cái rùng mình, thân hình nhoáng lên, co lại với tốc độ cực nhanh thành tiểu hài đồng năm sáu tuổi. Nàng trừng một đôi mắt vô tội, “Ta còn nhỏ...”

Nhỏ...

Nima, nàng ta cũng không biết mấy ngàn tuổi, còn nhỏ, giả bộ nhỏ cũng phải có chừng mực hiểu không?!

Vu Hoan chọc chọc Dung Chiêu, “Vậy người đi.”

Dung Chiêu: “...” Tại sao lại là hắn? Không đi!

Dung Chiêu quay đầu một bộ không muốn phối hợp Vu Hoan, hắn có thể giúp Vu Hoan nhưng đối phương là nam nhân thì khỏi bàn!

Hắn tuy là kiếm linh nhưng cũng có nguyên tắc.

Vu Hoan tức giận đến gương mặt cũng đỏ bừng lên, cuối cùng ném tay Dung Chiêu ra, xắn tay áo nín thở lôi Liên Mặc đến một bên, bắt mạch tay hắn.

Linh hồn của hắn yếu hẳn so với lúc trước.

Về mặt Vu Hoan đầy tiếc hận, nàng lắc lắc đầu, người này không còn cứu được nữa, qua được đêm nay cũng là cái kỳ tích.

Vu Hoan xoa xoa cổ tay của mình, ánh mắt ám trầm nhìn chằm chằm Liên Mặc, rồi rầm rầm nhiều lần, cuối cùng vẫn là buông tay đứng dậy.

Khóe mắt nhìn lướt qua thi thể Bì lễ thú thấy có ánh sáng lập lờ, Vu Hoan nhẩn mây nhìn kĩ lại lần nữa, ngoại trừ nội tạng bị Liên Mặc đào lung tung ra thì không có gì đặc biệt cả.

Nàng hoa mắt?

Nàng nhìn kĩ Bì lễ thú một lần nữa, như cũ không phát hiện cái gì khác lạ. Ngay lúc nàng nghĩ bản thân quả thật là hoa mắt thì thi thể Bì lễ thú đột nhiên “Phụt” ra vài vòng sáng màu trắng ngà.

“Tiểu Hoan Hoan... sống lại sống lại.” Linh La gào to nhảy đến bên cạnh Vu Hoan, ôm lấy cổ nàng lắc lắc: “A a a, xác chết sống lại!”

Vu Hoan trán đầy hắc tuyến, gạt tay Linh La ra, về mặt đen lại: “Đi xuống!”

“Không, xác chết Bì lễ thú sống lại, ta sợ hãi, oa oa oa...” Linh La ôm càng chặt hơn, Vu Hoan thở cũng thấy khó.

“Người muốn ghì chết ta?” Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn Linh La, cái loli đáng chết này tuyệt đối là cố ý!

Khuôn mặt nhỏ của Linh La đỏ lên, buông xuống cánh tay, nhưng không có hoàn toàn buông ra.

Vu Hoan thật rất bất đắc dĩ, ngay cả nàng cũng cảm thấy bản thân mình điên rồi mới có thể dung túng với Linh La như vậy. Nếu như là trước kia Linh La không biết đã chết dưới tay nàng bao nhiêu lần.

Bên này trong lúc các nàng ồn ào, chầm sáng bên kia cũng âm ảm xuống, trong thi thể huyết nhục mơ hồ chui ra một đầu trắng tiểu thú, là một con chó nhỏ, lớn lên... trông rất giống một con chó nhỏ.

“Chi.....”

Một con chó biết kêu chi chi?

Tiểu thú ngồi xồm trên thi thể Bì lễ thú, mở to con ngươi đen bóng tỏa sáng nghi hoặc nhìn chăm chăm Vu Hoan và Linh La trên mặt đất.

Nó nghiêng nghiêng đầu tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

Vu Hoan: “.....” Đây là cái quỷ gì? Ở đâu tới đây?

Hai mắt Linh La nháy mắt phát sáng, mẩu tính dâng lên, “Tiểu thú thật đáng yêu.”

“Chi chi...” Dường như nghe hiểu Linh La khen ngợi, tiểu thú vui thích kêu lên vài tiếng, tiểu thân mình nhảy lên vài cái trên thi thể Bì lễ thú.

Sau đó Vu Hoan liền nhìn thất thi thể cao như một cái núi nhỏ của Bì lễ thú “rầm” một tiếng sập xuống mà không hề có dấu hiệu báo trước.

Thi thể Bì lễ thú bị tiểu thú trước mặt này nhảy lên nhảy xuống vài cái đã...

Hình như nàng tìm thấy một sinh vật gì đó thật đặc biệt...

Dung Chiêu chậm rãi đi tới, ánh mắt ảm đạm như cũ, hần đuôi tay xách lên tiểu thú, khảy khảy lỗ tai của tiểu thú như để làm rõ cái gì.

Tiểu thú bị Dung Chiêu xách lên nên không thoải mái, “chi chi...” phản kháng, nghe răng trợn mắt muốn cắn Dung Chiêu.

Dung Chiêu hừ lạnh một tiếng, đưa nó đến trước mặt Vu Hoan, “Khế ước nó!”

Vu Hoan: “...” Ai lại muốn mang theo một con chó nhỏ chứ?

Vu Hoan đẩy đẩy Linh La ý bảo nàng tiếp nhận tiểu thú. Linh La lại rụt rụt người về phía sau, nàng sợ Dung Chiêu a.

“Ta không!” Vu Hoan cự tuyệt, “Tiểu thú này trông như con chó nhỏ, lại chui ra từ thân thể Bì lễ thú, ai biết là thứ quỷ gì!”

Dung Chiêu cũng không cưỡng cầu Vu Hoan, ngón tay buông lỏng, tiểu thú liền rớt xuống mặt đất, khi thân thể nó tiếp xúc với mặt đất liền tạo thành một cái hố.

Vu Hoan khiếp sợ há miệng, quyết định cách xa tiểu thú này một chút, dờ mờ, cái lực phá hoại này, quả thật là vô địch.

Ánh mắt Linh La tràn đầy trông mong nhìn về phía tiểu thú, lại sợ Dung Chiêu đang đứng bên cạnh nên không dám động đậy chỉ có thể đau lòng nhìn tiểu thú lăn lộn trên mặt đất ngao ngao kêu đau.

“Đây là cái ngoại ý gì vậy?” Vu Hoan nuốt nuốt nước miếng.

Dung Chiêu nghiêm túc lắc đầu, “Không biết!”

Không biết mà ngươi dám để ta khế ước nó sao? Ngươi điên rồi hả? Lỡ đâu nó là đồ vật không tốt gì đó, nàng còn có ngày lành sao?

Ánh mắt Vu Hoan như dao nhỏ nhìn chăm chăm bắn phá Dung Chiêu từ trên xuống dưới, thân thể Dung Chiêu vẫn ung dung bất động, mặt lạnh nhạt tùy ý Vu Hoan đánh giá.

“Chi chi...” tiểu thú cọ đến bên chân Vu Hoan, dùng móng vuốt cào cào lên váy Vu Hoan, trong miệng thanh âm “chi chi” phát ra không ngừng, trông có chút đáng thương.

“Nó làm cái gì vậy?” Vu Hoan dùng mũi chân nhẹ đá đá tiểu thú một chút, hai cái móng vuốt của nó lập tức ôm lấy chân Vu Hoan, đầu gác trên bàn chân nàng, tội nghiệp kêu “chi chi” không ngừng.

Dung Chiêu: “...” hần không hiểu thú ngữ sao biết được nó đang nói cái gì!

Linh La chần chờ nói: “Có phải là nó đói hay không?”

“Chi chi... chi chi...” Đáp lại Linh La là tiếng kêu dồn dập của tiểu thú.

Linh La nhảy xuống bên cạnh Vu Hoan, liếc liếc Dung Chiêu, xác định hần không thấy chính mình mới cẩn thận bế tiểu thú lên, lực tung toàn thân trên

dưới mà không tìm được cái gì có thể ăn, Linh La đành cầu cứu nhìn về phía Vu Hoan.

“Làm gì nhìn ta như vậy?” Vu Hoan lạnh lùng nhìn chỉ tiểu thú kia rồi hỏi Linh La.

Thứ này là chui từ trong bụng Bì lể thú ra, bụng nha a uy! Người ôm nó vào trong ngực như vậy không sợ nó cắn người sao?

“Tiểu Hoan Hoan, trên người người có mang theo điểm tâm đúng không?” Gương mặt loli của Linh La lộ ra tươi cười lấy lòng.

Dung Chiêu luôn chuẩn bị rất nhiều điểm tâm cho Vu Hoan ở bên trong cái vòng bạc.

“Không có.” Vu Hoan hừ nhẹ, lại nói thêm một câu, “Ăn hết rồi.”

Linh La: “...” Lần nào Dung Chiêu chuẩn bị điểm tâm mà không đủ 10 ngày nửa tháng, hết rồi ai tin a?

“Vừa nhìn liền biết nó không phải ăn chay.” Vu Hoan nhắc nhở Linh La. Thứ chui ra từ trong bụng Bì lể thú mà ăn chay sao?

Nói giỡn đi!

Dù sao nàng cũng không thích tiểu thú này, thứ gì lông dài nàng đều không thích. Ăn, không đúng, chỉ cần là thú, nàng liền không thích.

Đừng hỏi lí do tại sao, tùy hứng không được sao?

“Chi chi...” Tựa hồ nhận thấy địch ý của Vu Hoan, tiểu thú ủy khuất kêu lên.

Linh La mềm lòng, duỗi tay túm túm tay áo Vu Hoan, “Tiểu Hoan Hoan... Tiểu Hoan Hoan...”

A! Tốt đi!

Mặt Vu Hoan âm trầm, lấy vòng bạc có đựng điểm tâm đưa cho Linh La, Linh La hi hi ha ha trái lương tâm khen Vu Hoan một hồi mới ôn nhu uy tiểu thú ăn điểm tâm.

Tiểu thú ban đầu còn dùng mũi người người này đó điểm tâm, mùi vị thơm ngọt, nó người người vài lần, cuối cùng vuron đầu lưỡi liếm liếm, dường như thấy ăn ngon, ngao ô một ngụm liền ăn hết toàn bộ điểm tâm...

Vu Hoan: “...” Thật đúng là không kén ăn.

Tiểu thú chẳng những ăn hết điểm tâm Vu Hoan đem theo mà còn tỏ vẻ ăn chưa đủ.

Vu Hoan khoe miệng run rẩy, linh thú thích ăn điểm tâm, nima, gặp quỷ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Dung Chiêu mất tích

Edit: Clover110

Linh La thích tiểu thú kia, Vu Hoan lại không thích cũng chỉ có thể không tình nguyện nhìn Linh La ôm tiểu thú kia vào ngực nuôi như hài tử.

Thôi, xem như nuôi thêm một con sủng vật vậy.

Vu Hoan an ủi bản thân.

“Đúng rồi, Nguyệt Cữu!” Vu Hoan lúc này mới nhớ đến còn một người nữa bị mất tích, “Đi tìm nàng mau!”

“Đề ta đi, người chờ ở chỗ này.” Dung Chiêu giữ chặt tay Vu Hoan, lạnh giọng phân phó.

Mặc kệ Vu Hoan đáp ứng hay không, hắn xoay người liền đi.

Vu Hoan nhìn Linh La có tiểu thú liền quên mất tất cả đành chờ dài, cuối cùng vẫn không có đi theo.

Vu Hoan kéo Liên Mặc ra xa một chút, đến chỗ mà nàng không nhìn thấy được mùi máu tươi mới thôi.

Sắc trời dần dần tối xuống, ánh lửa chiếu sáng cả một phương trời, đáy lòng Vu Hoan ảm ảm có chút bất an, đáy lòng không ngừng kêu tên Dung Chiêu. Ban đầu Dung Chiêu còn đáp lại, lúc sau hoàn toàn không có thanh âm.

Chờ một lúc lâu, Vu Hoan sắc mặt khó coi đứng dậy, đi về phía Dung Chiêu rồi đi.

“Tiểu Hoan Hoan, ngươi đi đâu vậy?” Linh La ôm tiểu thú đã ngủ, đứng bên cạnh đồng lửa, nghi hoặc hỏi.

Vu Hoan mím môi nói: “Ta đi tìm hân, ngươi ở chỗ này chờ ta, ta sẽ trở về nhanh.”

Nói xong, lấy Kinh Tà đao ban nãy Linh La đưa cho mình, đưa lại cho Linh La rồi dặn dò, “Có việc gì thì lấy Kinh Tà đao liên hệ Thiên Khuyết Kiếm.”

Linh La cầm lấy Kinh Tà đao, nhếch miệng cười hi hi, “Vậy Tiểu Hoan Hoan, ngươi đi nhanh về nhanh a.”

Vu Hoan gật đầu, xoay người đi vào trong bóng đêm.

Dưới đáy lòng cảm ứng vị trí Dung Chiêu, liền chân không ngừng đuổi đến phía đó.

Nhưng khi nàng nhìn đến cuộn cuộn sương mù bao phủ trong bóng đêm trước mặt, đáy lòng bất an càng như thủy triều vọt tới.

Dung Chiêu sao lại muốn đến chỗ này?

Vách núi cao ngất gồm mười hai mặt giống như dã thú nằm chờ trong bóng đêm, tùy thời mà động.

Vu Hoan dưới đáy lòng không ngừng kêu Dung Chiêu, nhưng Dung Chiêu lại không có đáp lại tiếng nào. Thứ duy nhất nàng có thể cảm ứng được, là vị trí của hân.

Nàng chậm rãi ngừng đầu, nhìn ra xa, phóng tầm mắt đặt ở trung tâm mười hai mặt núi.

Hân...

Ở đó!

Trên người Vu Hoan không ngừng bốc lên từng đợt hàn ý, xiết chặt Thiên Khuyết Kiếm, hít sâu một hơi, nàng trực tiếp nhảy xuống từ vách núi, gió lạnh gào thét quất vào trên người, lạnh, như đao cắt.

Dung Chiêu... tốt nhất nên cho nàng một lý do chính đáng, nếu không, nàng không giết chết hân, nàng không tên Vu Hoan!

Đáy lòng Vu Hoan nghĩ như vậy, mới cảm thấy gió lạnh cũng không khó chịu lắm.

Tốc độ rơi xuống rất nhanh, một khi chạm đến mặt đất nàng liền chạy gấp về phía vị trí trung tâm. Bốn phía sương mù dày đặc ngăn chặn tầm mắt của nàng, nàng chỉ có dựa vào trực giác để tránh đi đầm lầy dưới chân.

“Dung Chiêu!” Vu Hoan gọi to.

Thanh âm truyền đi rất xa trong sương mù, lại mông lung truyền trở về.

Vu Hoan đi loang quanh một vòng, cẩn thận lắng nghe động tĩnh bốn phía, ngoại trừ thanh âm của nàng, còn có động tĩnh rất nhỏ cách đó không xa.

Vu Hoan không suy nghĩ nhiều chạy về phía đó, trên người nàng không có vật gì để chiếu sáng, chỉ có thể dựa vào trực giác cùng lỗ tai tìm kiếm trong bóng đêm đầy sương mù này.

“Vu Hoan cô nương...” Thanh âm rất nhỏ truyền vào trong tai Vu Hoan, thân hình nàng run lên, nháy mắt vài bước nhảy đến trước một bóng đen.

Thanh âm mặc dù có chút biến hóa nhưng Vu Hoan vẫn nhận ra là Khuyết Cửu.

“Dung Chiêu đâu?” Vu Hoan duỗi tay nâng bóng đen dậy, “Ngươi thấy hân sao?”

Vu Hoan không có phát hiện, biểu tình của mình lúc này rất đáng sợ.

“Ta không biết, ta không có gặp qua Dung Chiêu công tử.” Thanh âm Khuyết Cửu lộ ra một tia đau đớn.

Vu Hoan nhẹ tay một chút nhưng ngữ khí thêm một phần vội vàng, “Dung Chiêu đi tìm ngươi, ta có thể cảm giác được hân ở gần đây, sao ngươi lại không gặp qua hân chứ?”

Khế ước giữa nàng với Dung Chiêu là không có giả, Dung Chiêu khẳng định ở gần đây.

Mặc kệ Vu Hoan hỏi như thế nào đi nữa, đáp án của Khuyết Cửu đều là không biết. Nàng nhảy xuống từ tòa sơn kia, không biết sao liền hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại, liền ở chỗ này, linh lực trong cơ thể biến mất không còn một mảnh.

Nàng thử đi ra ngoài, nhưng mà đi lâu như vậy nàng đều không đi ra được đám sương mù này. Linh lực trong cơ thể cũng không có khôi phục lại, ngược lại thể lực đã chịu không nổi rồi.

Vu Hoan nghe xong liền trầm mặc, lúc nàng đỡ Khuyết Cửu có dò xét qua thân thể nàng ta, xác thật không có linh lực.

Nhưng mà bản thân nàng đến chỗ này lại không có gì bất thường, linh lực với linh hồn chỉ lực đều hoàn hảo, không tổn hao.

“Còn có thể đi sao?” Vu Hoan nhẫn nại hỏi Khuyết Cửu.

Khuyết Cửu thử đứng vững, hồi lâu sau mới nói: “Có thể!”

Ấn đường Vu Hoan nhảy nhảy, trực tiếp đỡ Khuyết Cửu, ngữ khí không tốt mở miệng, “Không được cũng đừng cậy mạnh, ta nhưng không có nhiều thời gian chiếu cố người đâu.”

Giương mặt Khuyết Cửu hơi hơi nóng lên, nếu không biết trước tính cách này của Vu Hoan, có khi nàng cũng khó tiếp thu được nàng ta. Mặc kệ chuyện tốt hay xấu, đều thích trào phúng trước rồi mới ra tay.

Có Khuyết Cửu vướng chân, tốc độ Vu Hoan liền càng chậm. Vị trí của Dung Chiêu cũng đang di chuyển không ngừng, rõ ràng cảm giác rất gần nhưng không nhìn thấy người, gọi như thế nào cũng không có tiếng đáp lại.

“Vu Hoan cô nương, Dung Chiêu công tử thật ở nơi này sao?”

“Ừ.” Vu Hoan tùy ý trả lời, khế ước giữa nàng với Dung Chiêu không thể nói cho mọi người biết, cho nên nàng không thể giải thích nhiều với Khuyết Cửu.

Khuyết Cửu mân mân môi, tuy nàng không nhìn thấy rõ biểu tình của Vu Hoan nhưng nàng vẫn có thể cảm giác được Vu Hoan hiện tại rất sốt ruột, vì thế lập tức an ủi, “Dung Chiêu công tử lợi hại như vậy, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì, người cũng đừng quá lo lắng.”

Dung Chiêu lợi hại thật, nhưng chỉ khi hấn gặp người có sức chiến đấu không ra gì mà thôi. Nếu hấn gặp một ít thứ không phải người, lấy trạng thái hiện tại của hấn, có nước bị đánh thành phân!

Không phải Vu Hoan khinh thường Dung Chiêu mà là thân thể hiện tại của Dung Chiêu chính là trạng thái như vậy.

Phong ấn chỉ lực không có hoàn toàn tan đi, chẳng những giam cầm một bộ phận ký ức của hấn còn giam cầm thực lực hấn.

“Người có thể cảm ứng được hấn sao?” Vu Hoan liếc mắt hỏi Thiên Khuyết Kiếm bên cạnh.

Thiên Khuyết Kiếm trái phải lắc lư, tỏ vẻ mình không biết.

Liền bản thể cũng không biết...

Đáy lòng Vu Hoan càng ngày càng bức bối, sắc mặt âm trầm băng hàn, khóe miệng mân thành một đường, đáy mắt chỗ sâu lan tràn một cỗ lửa giận cùng với một chút lo lắng.

Ánh mặt trời nghiêng nghiêng, ánh sáng mỏng manh xuyên thấu qua sương mù, Vu Hoan ngẩng đầu nhìn bầu trời trắng xóa, trời đã sáng sao?

“Chi chi... chi chi...”

Vu Hoan giật mình, đây là thanh âm của tiểu thú kia, nó sao lại ở chỗ này?

Vu Hoan theo thanh âm nhìn qua, tốc độ sương mù tán đi thực nhanh, một đoàn ánh sáng trắng bay vụt ra, thẳng tắp bổ nhào vào trên người Vu Hoan.

“Chi chi... chi chi chi chi!!” Móng vuốt tiểu thú bắt lấy vạt áo Vu Hoan, cọ cọ bò đến trên người nàng, kêu dồn dập.

Vu Hoan chỉ nhủu mày nhìn nó, nó không ở với Linh La chạy đến đây làm gì?

Tiểu thú thấy Vu Hoan không dao động, thanh âm cất cao không ít, “Chi chi chi chi!!”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chuyện chưa yên sóng gió lại đến

Edit: May22

Đỉnh núi, ánh lửa lay động, trên đỉnh đầu tinh quang thoát ải thoát hiện.

Linh La ôm tiểu thú, ánh mắt dừng ở trên người Liên Mặc đang ngủ say, theo ánh lửa nhảy lên, trong mắt thâm trầm cũng trở nên mơ hồ không chân thật.

“Chi chi. ....” Vốn là ngủ say tiểu thú đột nhiên dùng móng vuốt lay cánh tay Linh La một chút.

Linh La thần sắc biến đổi, cúi đầu nhìn về phía tiểu thú, “Làm sao vậy?”

“Chi chi. .... Chi chi chi chi. ....” Tiểu thú liên tiếp kêu chi chi, người ngoài hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng Linh La lại giống như nghe hiểu, ánh mắt sắc bén quét về phía nơi xa trong bóng đêm.

Người ngồi xổm nơi đó tự biết bị phát hiện, cũng không tiếp tục trốn tránh, cùng những người khác nhảy ra.

Đoàn người ăn mặc thống nhất, màu đen làm nền, viền áo nam bạc, bên hông mang theo thẻ bài thống nhất, trên thẻ bài có khắc một biểu tượng trắng non đầu tháng.

“Người Vị Ương điện?” Linh La thanh âm mềm mại mại, cho dù là nghiêm túc lên, cũng không tạo được bao nhiêu lực chấn nhiếp.

“Còn tuổi nhỏ mà kiến thức cũng không tồi.” Người nói chuyện chậm rãi từ trong bóng đêm đi ra, ánh lửa chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Trên khuôn mặt cương nghị có một đạo vết sẹo, ánh mắt âm trầm mà hung ác, khóe miệng câu lên tươi cười tàn nhẫn.

Linh La đẩy mắt hiện lên một tia ghét bỏ, ôm tiểu thú đứng lên, “Không ở đại lục Trần Hồn, chạy đến Huyền Nguyệt đại lục làm cái gì?”

Nam tử ý vị không rõ cười lạnh một tiếng, “Tiểu nha đầu quản nhiều như vậy làm cái gì, hiện tại ngoan ngoãn rời đi, đại gia ta còn có thể thả ngươi một con đường sống.”

“Vị Ương điện làm việc mà cũng dây dưa dây cà như vậy, xem ra mấy năm nay Vị Ương điện chủ thực sự đem Vị Ương điện quản lý chẳng ra gì!”

Linh La trào phúng ngạo mạn ngữ khí làm nam tử giận tím mặt, “Vị Ương điện là chuyện tiểu nha đầu ngươi có thể bình luận sao? Đại gia ta cho ngươi cơ hội đi ngươi không đi, vậy không nên trách đại gia ta tàn nhẫn, mang hết đi!”

Hắn vốn muốn giết Linh La, nhưng mệnh lệnh đến bên miệng lại biến thành đem nàng mang đi.

Hắn có loại trực giác, tiểu nha đầu này không đơn giản, hắn là mang về cho những người đó nhìn một cái.

Linh La cũng không có phản kháng, tùy ý người ta bắt mình.

Có hai người trực tiếp đi đến trước mặt Liên Mặc, thô lỗ túm hắn lên.

“Nguyên lai mục tiêu của các ngươi là hắn.” Cùng Vị Ương điện có quan hệ, Liên Mặc người nam nhân này cũng không đơn giản.

Nam tử trừng mắt nhìn Linh La một cái, hung tợn uy hiếp, “Hồi ít đi, nếu không ngươi liền giữ không nổi đầu lưỡi ngươi đâu.”

Linh La ngạo kiều hừ lạnh một tiếng, “Không sợ chết ngươi có thể thử xem xem.”

Nam tử đang muốn quát Linh La, lại nghe bên cạnh gọi mình, “Đại nhân, hắn giống như không được.”

Liên Mặc ngực phập phồng đã rất nhỏ, sắc mặt tái nhợt, cánh môi ả ả phát tím, dường như tùy thời đều sẽ chết đi.

Nam tử đi đến bên người Liên Mặc, vuốt cổ tay hắn, một lát sau sắc mặt đột biến, từ trong lòng móc ra một khóa đan dược vứt cho Liên Mặc, “Phân phó xuống, trong mười ngày phải trở về, các nơi nhân mã chuẩn bị đón tiếp.”

“Vâng.”

Linh La tranh thủ lúc người không chú ý, đem tiểu thú trong tay phóng tới trên mặt đất, tiểu thú quay đầu lại nhìn Linh La một cái, thân mình màu trắng nhảy lên nhảy vào trong bóng đêm.

.....

Tiểu thú lay Vu Hoan kêu chi chi nửa ngày, Vu Hoan nghe được không hiểu ra sao, Khuyết Cửu cũng là vẻ mặt khó hiểu.

Ai nghe hiểu được một con tiểu thú đang chi chi cái cái quý gì a?

Tiểu thú càng ngày càng gấp, trong ánh mắt đen bóng như bảo thạch hơi nước tràn ngập, ướt dầm dề, xem chừng là muốn khóc.

“Ông ơng.....” Thiên Khuyết Kiếm vòng quanh Vu Hoan bay một vòng, đem tin tức chính mình tiếp thu được truyền lại cho Vu Hoan.

Sau khi tiếp thu Thiên Khuyết Kiếm ý thức, Vu Hoan sắc mặt nháy mắt trắng bệch, một tay bắt lấy tiểu thú, “Linh La cùng Liên Mặc bị người bắt đi?”

Tựa hồ bởi vì Vu Hoan cuối cùng cũng lý giải được ý tứ của mình, tiểu thú mừng như điên gật đầu, chỉ chỉ đem những gì mình nhìn được nói cho Vu Hoan nghe, chính là Vu Hoan làm sao nghe hiểu được.

Vu Hoan nhìn đến tiểu thú gật đầu, đáy lòng liền bùng lên một cỗ lửa giận.

Thật mẹ nó quá đủ rồi, đầu tiên là Khuyết Cửu mất tích, tiếp theo lại là Dung Chiêu, hiện tại cả Linh La đều bị người ta bắt được.

Vu Hoan cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại, đem chuyện này phân tích một lần.

Liên Mặc bị người bắt lấy về tình cảm còn có thể tha thứ, hấn dù sao cũng là người trên đại lục, có lẽ là kẻ thù gì đó.

Nhưng còn Linh La.....

Nàng mới từ không gian kia đi ra, có thể đắc tội người nào?

Như thế tính ra, cũng chỉ có một cái khả năng, những người đó là tới bắt Liên Mặc, mà Linh La vừa lúc ở, cho nên liền cùng nhau bắt đi.

Trên tay loli kia có Kinh Tà đao, không có khả năng dễ dàng bị người bắt đi như vậy.

Lại còn có có bảo mệnh dùng ảo thuật, chỉ cần nàng muốn chạy, là tuyệt đối không thành vấn đề, vậy chỉ có thể là nàng tự nguyện đi cùng những người đó.

Chính là vì cái gì?

Vì Liên Mặc?

Loli kia ngay cả chính mình đều có thể bỏ mặc mà trốn chạy, làm sao lại vì một nam nhân đã bị nàng xếp vào sổ đen, ngoan ngoãn cùng người khác đi?

Linh La tạm thời không có nguy hiểm, Vu Hoan cũng coi như là thờ phào nhẹ nhõm.

Hiện tại nhất mấu chốt trước phải tìm được Dung Chiêu, Dung Chiêu không ở bên người, nàng tổng cảm thấy nơi nào quái quái.

“Làm sao vậy Vu Hoan cô nương?” Khuyết Cửu nhìn Vu Hoan thay đổi sắc mặt, nhưng bốn phía cũng không có cái gì dị thường, cho nên không hiểu ra sao.

Vu Hoan giống như không nghe thấy, nhấp môi tự hỏi kế tiếp làm sao bây giờ.

Dung Chiêu khẳng định là ở chỗ này, chính là vì cái gì nàng lại tìm không thấy?

“A Cửu, ngươi ở chỗ này chờ ta.” Vu Hoan cắn răng nói: “Trước khi trời tối ta còn chưa có trở về, ngươi liền hướng một phương hướng đi thẳng, nghĩ cách đi lên. Nếu có thể, ngươi ở phụ cận chờ ta mười ngày, mười ngày sau ta còn không có tới tìm ngươi, ngươi liền tự mình nghĩ cách trở về, giao dịch của chúng ta trở thành phế thải.”

“Vu Hoan cô nương, ngươi.....” Khuyết Cửu nhìn Vu Hoan nghiêm túc biểu tình, biết nàng không phải đang nói chơi.

Vu Hoan từ bên trong vòng bạc lấy ra một cái bình sứ, “Ta cũng không biết cái này có ích hay không, ngươi thử xem đi.”

Đó là đan dược Dung Chiêu nhét vào, nàng không cần đan dược, cho nên liền đặt ở góc, cũng không biết lúc này có dùng được hay không, nàng có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Nàng không thể mang theo một kẻ kéo chân, này sẽ gây trở ngại nàng phán đoán, ảnh hưởng hành động của nàng.

Vu Hoan cũng mặc kệ Khuyết Cửu suy nghĩ cái gì, đem bình sứ nhét vào trong tay nàng, ôm tiểu thú liền biến mất ở trong sương mù.

Vu Hoan ngưng thần, tâm bình khí hòa cảm thụ được Dung Chiêu hơi thở, từ ban đầu mờ ảo, đến lúc sau rõ ràng hơn một chút.

Vu Hoan theo trong lòng xác định đường, đi theo một hướng đi nhất định.

Khi Vu Hoan nhìn đến đại diện hùng vĩ lát bạch ngọc, sắc mặt đen giống y như đáy núi.

Này đờ mờ ở đây thế mà lại có phòng ở?

Ai biến thái như vậy, ở dưới nơi tứ phía núi vây quanh xây phòng ở?

Bất quá, ở đây bốn phía linh khí giống như so với bên ngoài đầy đủ hơn nhiều, nàng đứng ở chỗ này không chủ động hấp thu, linh khí đều sẽ hướng trong thân thể nàng mà chui vào.

“Chi chi. ....” Tiểu thú dùng miệng ngậm tay áo Vu Hoan, đuổi một móng vuốt chỉ tòa đại điện hướng kia.

“Ngươi muốn ta đi vào?” Vu Hoan suy đoán ý tứ tiểu thú.

Tiểu thú ô ô lắc đầu.

“Không cho ta đi vào?”

Tiểu thú lập tức gật đầu.

Vu Hoan trắng mắt liếc tiểu thú một cái, nhấc chân liền bước lên phía trước đường nhỏ lát bạch ngọc mà thành. Hơi thở Dung Chiêu ở bên trong, nàng sao có thể không đi vào.

Tiểu thú tức khắc liền nóng nảy, mắt đỏ lên chi chi gọi loạn, Vu Hoan đơn giản che lại đầu nó, bên tai mới thanh tĩnh hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Nguyên nhân linh khí suy kiệt

Edit: Clover110

Con đường này trực tiếp thông đến cửa chính của đại điện, chỉ có trăm mét thôi, Vu Hoan đi một bước đều có cảm giác linh khí càng thêm nồng đậm.

Khi nàng đứng ở đại điện, nàng cảm giác ngoài linh khí xung quanh ra thì không còn không khí.

Vu Hoan áp xuống cảm giác quái dị ở đáy lòng, đuổi tay chuẩn bị mở cửa ra.

“Đừng động!”

Tay Vu Hoan cứng đờ, ánh mắt lạnh lẽo quét về phía bên trái.

Nam tử áo tím khoanh tay mà đứng ở đó, ánh mắt đậm đặc, khóe miệng cong cong.

“Dung Chiêu!” Vu Hoan dường như nghiêng răng nghiêng lợi kêu tên hắn, “Ngươi chờ chờ chết ở chỗ nào vậy? Lão tử hiện tại có phải gánh thêm nhiệm vụ đi tìm ngươi hay không?”

Trong lòng Vu Hoan tức giận thật sự, nàng ở bên ngoài lo lắng muốn chết, hắn lại bình yên vô sự đứng đây!!

“Bị nhốt.” Ngờ khi Dung Chiêu đậm đặc như cũ, như là đang nói đến chuyện người khác, người bị nhốt không phải bản thân hắn vậy.

Nhưng là Vu Hoan lại vì những lời này mà tức giận nháy mắt tan thành mây khói.

Vu Hoan phun ra một ngụm trọc khí, chậm rãi hỏi: “Đây là nơi nào?”

Dung Chiêu đi đến bên cạnh Vu Hoan, cúi đầu nhìn tiểu thú trong lòng ngực nàng, ánh mắt thâm trầm, trực tiếp lấy nó ra khỏi lòng ngực của Vu Hoan ném trên mặt đất.

Tiểu thú nghe rằng trợn mắt với Dung Chiêu vài tiếng, Dung Chiêu ánh mắt lạnh nhạt đảo qua nó, tiểu thú nức nở không dám hé răng nữa.

Ánh mắt thật đáng sợ a...

Giải quyết xong tiểu thú, Dung Chiêu mới trả lời vấn đề của Vu Hoan, “Đây là một cái Tụ Linh Trận.”

Tụ Linh Trận?

Loại trận này chỉ là tụ tập linh khí mà thôi, rất bình thường, gia tộc nào chẳng thiết lập vài cái khi xây dựng phủ.

Loại trận bình thường như vậy sao có thể vây khốn Dung Chiêu, một sáng thế chi kiếm kiếm linh?

“Đây không phải Tụ Linh Trận bình thường, ta đã nhìn xung quanh, linh khí tụ tập ở đây nhiều gấp mười lần linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục.”

Gấp mười lần...Huyền Nguyệt đại lục...

Khó trách, lúc ở bên ngoài nàng cảm nhận được linh khí mãnh liệt đến như vậy.

Vu Hoan khiếp sợ nhìn về phía Dung Chiêu, Dung Chiêu nhẹ gật đầu, “Chính như ngươi suy nghĩ, có người đã tụ tập tất cả linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục tại đây, cho nên linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục mới có thể càng ngày càng bạc nhược.”

Điện cuồng, thật điên cuồng.

Trong đầu Vu Hoan giờ chỉ có mấy chữ này đang không ngừng xoay tròn.

Khi Huyền Nguyệt đại lục không còn linh khí, người trên đại lục này không còn thể tu luyện được nữa, biến thành một người sống không quá một trăm tuổi, như một người bình thường vậy.

Thánh chủ trên Huyền Nguyệt đại lục trước kia không khan hiếm như vậy, nhưng mà mấy ngàn năm gần đây, thánh chủ càng ngày càng ít, đến bây giờ chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Nguyên nhân chính là do linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục dần loãng đi.

“Ai làm?” Vu Hoan không hiểu người nào điên cuồng đến cỡ nào mới có thể làm ra hành động hút cạn linh khí đại lục như vậy.

“Trận pháp này được thành lập từ rất lâu rồi.” Ánh mắt thâm thúy của Dung Chiêu dừng lại ở cửa lớn phía sau lưng Vu Hoan.

Ý là chính hắn cũng không rõ ai tạo ra trận pháp này.

Tốt thôi, có người đã tạo ra cái Tụ Linh Trận siêu cấp ngu ngốc này, mục đích là hút khô toàn bộ linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục.

Như vậy...

Mục đích cuối cùng là gì?

Tổng không thể lập trận pháp ở đây xong, người lập lại bỏ đi mặc kệ?

Dung Chiêu kéo tay Vu Hoan, mang nàng lại gần cánh cửa lớn.

Trên cửa lớn có khắc một ít ký hiệu cổ quái, xiêu xiêu vẹo vẹo, hoàn toàn nhìn không ra là cái gì.

“Trận pháp này là để bảo vệ đồ vật trong đại điện này.”

“Thứ gì cần đến một cái Tụ Linh Trận lớn như vậy bảo vệ, Dung Chiêu, thứ ở trong đó là gì?” Đáy lòng Vu Hoan chấn động, nàng không cách nào có thể tưởng tượng được, cái dạng đồ vật gì đáng giá hao phí thật lớn đại giới để bảo tồn như vậy.

“Không biết, ta vào không được.” Thanh âm Dung Chiêu lộ ra một cỗ áp lực, “Ta có thể cảm giác được bên trong có hơi thở quen thuộc, nhưng mà... ta nghĩ không ra là cái gì.”

Trong mắt Vu Hoan hiện lên một tia hàn quang, nàng nắm chặt tay Dung Chiêu, nói: “Mặc kệ bên trong là cái gì đều không liên quan đến chúng ta, chúng ta đi!”

Nàng không muốn Dung Chiêu đi vào, chính nàng cũng không muốn đi vào.

Xem trận pháp này, dường như còn mấy trăm năm nữa linh khí trên Huyền Nguyệt đại lục mới có thể khôi phục.

Không có linh khí, người ở trên đại lục cũng sẽ không chết, chỉ là thọ mệnh giảm một ít, không thể tu luyện nữa mà thôi.

“Vu Hoan...” Thanh âm Dung Chiêu áp lực càng ngày càng đậm, “Chúng ta ra không được.”

“Không có khả năng, tiến vào được, tự nhiên có thể ra được.”

Vu Hoan lớn tiếng phản bác, túm lấy Dung Chiêu liền hướng một phương hướng mà đi.

Nhưng nàng chỉ mới đi được vài bước liền dừng lại, nhìn thấy trước mắt là mặt đất kéo dài không bờ bến cùng với sương mù dày đặc.

Vu Hoan sau lưng phát lạnh, nàng có chút hoảng loạn xoay người, bắt lấy cánh tay Dung Chiêu, “Đây không phải Tụ Linh Trận sao? Tại sao lại biến thành như vậy?”

Dù cho Tụ Linh Trận này khác Tụ Linh Trận bình thường nhưng nguyên lý là không thay đổi, không có khả năng sẽ biến thành cái dạng này a!

Dung Chiêu trấn an xoa xoa đầu Vu Hoan, “Hắn là trong trận có trận, người xây dựng Tụ Linh Trận này nếu muốn bảo tồn đồ vật trong đại điện, khẳng định không muốn cho người ngoài đi vào.”

Tụ Linh Trận bị người cố ý che dấu, người bình thường căn bản là không phát hiện được, hẳn cũng là do tiến vào đến nơi đây mới phát hiện ra, mà bên ngoài Tụ Linh Trận còn lồng một đại trận pháp. Lấy trận pháp ngoài bảo hộ Tụ Linh Trận cũng như vây chết những vật còn sống bên trong.

Thậm chí những vách núi bên ngoài đó, chỉ sợ cũng là một bộ phận của trận pháp.

“Trận trong trận...” Vu Hoan ni non một tiếng, ánh mắt có chút tan rã, nàng giống như nghe được cách nói này ở đâu rồi.

Vu Hoan trăm phần trăm tin tưởng, chính mình đã từng nghe qua ở đâu, nhưng nàng lại không nhớ đến.

Vu Hoan suy nghĩ mãi nửa ngày cũng không nghĩ ra, bất đắc dĩ từ bỏ, quya đầu nhìn Dung Chiêu, “Vậy là chúng ta bây giờ không ra ngoài được sao?”

Dung Chiêu trầm mặc một lát, “Cho ta một chút thời gian, ta sẽ tìm được cách phá trận.”

Vu Hoan bực bội xoa xoa tóc, ngữ khí không tốt nói: “Linh La bị người bắt đi, giờ chúng ta còn bị nhốt ở chỗ này!”

“Sao lại như vậy?” Tiểu nha đầu kia mặc dù đánh không lại người khác nhưng chạy trốn là tuyệt đối không thành vấn đề.

Vu Hoan nặng nề lắc đầu, “Không biết, tiểu thú này đột nhiên chạy tới, chỉ chi nửa ngày, ta cũng nghe không hiểu, sau đó Thiên Khuyết Kiếm liền nói cho ta Linh La bị người bắt đi rồi.”

“Đừng lo lắng, ta sẽ mang ngươi ra ngoài.” Dung Chiêu kiên định nói.

“Lo lắng? Ta không hề! Chỉ cần nàng không chết là được.” Lúc Vu Hoan nói lời này, ánh mắt dao động, ngữ khí cũng giảm dần.

Dưới đáy lòng nàng tự thôi miên chính mình, mình là do cần Linh La cho nên mới quan tâm nàng ta.

Đúng, chính là như vậy, không sai!

Loại người như nàng vậy, sao có thể quan tâm người khác, ha ha ha.

Dung Chiêu khoe miệng truru truru, nữ nhân này sao không thành thật một chút, đem mọi người ngăn ra bên ngoài, phong tỏa thế giới của mình.

Vu Hoan đột nhiên quay đầu hướng phía sau nhìn, cánh cửa lớn kia liền đứng sừng sững ở đó, cách nàng vài bước mà thôi. Nàng buông ra Dung Chiêu, đi về hướng cánh cửa, đuổi tay đẩy.

“Đừng chạm vào!” Dung Chiêu muốn giữ tay Vu Hoan lại, nhưng mà hắn vừa tới gần, một đạo bạch quang từ trên cửa phóng ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Để nàng hủy

Edit: May22

Thời điểm Dung Chiêu hô lên hai chữ kia, Vu Hoan đã sờ đến đại môn, nàng cảm giác dưới tay có dòng khí bắt đầu khởi động, bạch quang chói lòa làm nàng trong nháy mắt không nhìn thấy được gì, ngay sau đó nàng liền cảm giác chính mình bị đẩy lùi.

“Phanh!”

“Đờ mờ!” Vu Hoan ngã trên mặt đất, sắc mặt xanh mét vuốt cái mông bị quăng ngã đau.

“Đã bảo ngươi đừng chạm vào.” Dung Chiêu đem Vu Hoan từ trên mặt đất túm lên, khuôn mặt lạnh băng có vài phần nhu hòa, ngữ khí lại không ôn hòa chút nào, như cũ nói thẳng ra, “Trên tòa đại điện này còn có trận pháp, ta phá không được.”

Vu Hoan hừ hừ hai tiếng, “Có lẽ ta khác với thường nhân, đi vào được thì sao.”

“Ngươi chưa tiến vào.” Dung Chiêu bình tĩnh kết luận.

Vu Hoan: “.....” Không nói thật thì chết à!

Dung Chiêu lặng im vài giây, bao lấy bàn tay mềm nhẹ của Vu Hoan, “Ta sẽ nghĩ cách phá trận, mang người đi ra ngoài.”

“Trong đại điện này rốt cuộc là cái gì? Lại bảo hộ kĩ càng như vậy.” Vu Hoan oán giận liếc mắt nhìn đại môn một cái, thật muốn huỷ hoại đại điện này. Hủy.....

Đúng vậy, Thiên Khuyết Kiếm!

Vu Hoan hai mắt sáng ngời, túm Thiên Khuyết kiếm giờ lên trước mặt Dung Chiêu, “Thử cái này xem?” Nàng cũng không tin Thiên Khuyết Kiếm còn chém không nát cái này.

Dung Chiêu lắc đầu, nhắc nhở Vu Hoan, “Bản thân ta chính là Thiên Khuyết Kiếm kiếm linh.”

Vu Hoan nhú mày, hiển nhiên cũng nhớ tới vấn đề chết tiết này, nhưng nàng vẫn chưa hết hy vọng, xách theo Thiên Khuyết Kiếm nhằm phía đại môn, ‘loảng xoảng’ một tiếng chém vào mặt trên.

Trừ mình không bị đẩy lùi, đại môn không chút sứt mẻ, ngay cả một cái dấu vết cũng chưa từng lưu lại.

“.....” Tà môn! Quá tà môn!

Vu Hoan dùng Thiên Khuyết Kiếm thử chọc chọc, vẫn không có cỗ lực lượng bắn ngược mình vừa rồi kia.

“Người vừa rồi nói người có thể cảm giác được bên trong có hơi thở người quen thuộc?” Vu Hoan dùng Thiên Khuyết Kiếm thử đi đẩy đại môn, nhưng mặc kệ nàng dùng bao nhiêu lực, đại môn vẫn đẩy không ra.

“Ân.....” Dung Chiêu có chút chần chờ, khi Vu Hoan còn chưa tới hần có thể cảm ứng được, nhưng mà Vu Hoan vừa xuất hiện, hần lại cảm ứng không được nữa.

Vu Hoan thu hồi kiếm, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ở đây sẽ không còn có một thanh Thiên Khuyết Kiếm nữa đi? Hay là nói người kỳ thật là đồ giả mạo?”

Dung Chiêu cái ốt tới sầm, hiện tại loại thời điểm này, nữ nhân này còn có tâm tư nói giỡn.

Bị Dung Chiêu cơ hồ là dùng tầm mắt khiển trách nhìn chăm chăm, Vu Hoan ngừng một lát liền xua tay, “Rồi rồi, không phải chỉ đùa một chút sao!”

Có thể làm Dung Chiêu cảm giác quen thuộc.....

Trừ Thần Khí, còn có thể là cái gì? Người sao? Không có khả năng, người Thiên Khuyết Kiếm quen thuộc, tương đối nổi danh đã sớm chết hết, kẻ không có danh tiếng gì hần căn bản không nhớ được.

Kỳ trân dị bảo? Thứ này có cái gì đáng để ý.

Vu Hoan ở trong đầu nhất nhất bài trừ từng khả năng, cuối cùng cái gì cũng không dư lại.

Vu Hoan nhìn đại môn, tới tới lui lui dạo bước, vẻ mặt trầm tư.

“Người nghĩ đến cái gì?” Dung Chiêu đánh vỡ trầm mặc.

“Cửa này khá là đẹp.”

Dung Chiêu: “.....” Ai muốn người ngắm cửa.

Dung Chiêu hướng phiến đại môn kia nhìn nhìn, những ký hiệu đó như là một đám hoa văn tinh mỹ điêu khắc ở trên, xác thật khá là đẹp.

Không đúng, hiện tại không phải lúc để ý đến những thứ này!

Hần như thế nào bị nữ nhân này đánh lạc hướng.

Dung Chiêu gạt bỏ mấy thứ lung tung rối loạn trong đầu, lại lần nữa nhìn về phía Vu Hoan, nàng chính là đang cầm Thiên Khuyết Kiếm, ở trên cửa hết cắt lại vạch.

Đại môn bị Vu Hoan mạnh mẽ chặt chém như vậy, trên cửa đều không có lưu lại bất luận dấu vết gì, đột nhiên, mũi kiếm xẹt qua một nơi, để lại dấu vết sâu cạn không đồng nhất.

Dung Chiêu ghé sát vào nhìn nhìn, “Người đang làm cái gì?” Cho dù cắt ra vết, cũng không mở được phiến đại môn này a?

“Lưu lại một cái ký hiệu a, chứng minh ta đã từng tới nơi này!” Vu Hoan nói vô cùng đương nhiên, giống như bọn họ chính là tới nơi này du ngoạn, chứ không phải bị nhốt ở nơi này.

Khóe mắt Dung Chiêu có chút run rẩy, cạn lời, theo không kịp tư duy người ta biết làm sao bây giờ!

Vu Hoan tới tới lui lui cất hồi lâu, cuối cùng khắc ra một cái đồ án dạng nhụy hoa.

“Ta khắc thế nào?” Vu Hoan lui trở lại bên người Dung Chiêu, tâm tình tựa hồ rất tốt, vẻ mặt cầu khích lệ hỏi hấn.

Dung Chiêu ngó nhụy hoa kia một cái, tuy rằng thực không muốn thừa nhận, nhưng cũng không thể phản bác, xác thật khắc rất khá, ở trên phiến cửa lớn kia, nhìn không ra chút nào không hợp.....

Dung Chiêu đột nhiên nhanh chóng tiến lên, ngưng mắt ở trên cửa lớn tinh tế tìm kiếm.

“Người làm gì đây?” Vu Hoan nghi hoặc nhìn hấn, ký hiệu trên cửa này nàng đều đã xem qua, hoàn toàn xem không hiểu.

Dung Chiêu không dám dùng tay đụng vào đại môn, cho nên tìm kiếm có chút lao lực, ước chừng sau nửa khắc, Dung Chiêu mới chỉ vào một ký hiệu nào đó rất nhỏ sai bảo Vu Hoan, “Dùng Thiên Khuyết Kiếm chém nơi này.”

Vu Hoan trắng mắt liếc Dung Chiêu một cái, huy Thiên Khuyết Kiếm liền bỏ tới.

“Keng!”

Thiên Khuyết Kiếm dừng ở mặt trên, ký hiệu kia thế nhưng trầm xuống, đại môn không tiếng động mở ra, tình hình bên trong rõ ràng rơi vào trong mắt hai người.

Vu Hoan nuốt nuốt nước miếng, vẻ mặt quý dị, này cũng được?

Vu Hoan lại nhìn ký hiệu kia một cái, cùng những ký hiệu khác so sánh, ký hiệu này rất nhỏ, lại còn khắc nghiêng. Cách ở xa nhìn sẽ không thấy gì, nếu đến gần, liền sẽ phát hiện nó ở giữa các ký hiệu lớn nhỏ nhất trí khác, có vẻ rất không khớp.

Dung Chiêu thế mà trở nên thông minh rồi?

Dung Chiêu thử đem bàn tay tiến vào bên trong đại môn, sau khi xác định không có bất luận trở ngại gì, mới thông thả bước vào.

Vu Hoan ở ngoài cửa đứng trong chốc lát mới theo sau đi vào.

Đại điện phi thường lớn.

Phi thường trang nghiêm, phi thường khí phách.

Nhưng mà.....

Nhưng mà, trừ mấy cây cây cột, ngay cả một cục đá vỡ cũng nhìn không thấy.

Lật bàn, mẹ nó một cái đại điện trống hoác như vậy, cần phòng thủ nghiêm mật như vậy sao?

Dung Chiêu cẩn thận đem đại điện kiểm tra lại một lần, xác định không có bẫy rập ám khí gì mới đi đến bên cạnh Vu Hoan, vốn là khuôn mặt tái nhợt giờ có chút khó coi.

Vu Hoan dư quang khóe mắt quét qua hấn, nàng còn cho rằng mình sẽ nhìn thấy bảo tàng trân quý gì, dù vô dụng cũng có thể nhìn thấy một bộ quan tài, kết quả thì sao?

Ha ha, ngay cả một sợi lông cũng không có.

“Hiện tại làm sao bây giờ?” Vu Hoan dựa vào trên khung cửa, liếc xéo Dung Chiêu, trong đại điện cái gì cũng không có, bên ngoài lại được lát bằng bạch ngọc, không có bờ bên, ai biết sẽ đi đến đâu.

Dung Chiêu trầm ngâm một lát, nói: “Chắc chắn sẽ có biện pháp.”

Biện pháp.....

Vu Hoan cười khề một tiếng, trong mắt tràn đầy trào phúng, Dung Chiêu không rõ chính mình lại nói sai câu nào, làm Vu Hoan lộ ra thần sắc như vậy.

Vu Hoan còn đang cười trong chốc lát, xách theo Thiên Khuyết Kiếm vòng qua Dung Chiêu, đi đến vị trí chính giữa đại điện, đứng yên.

Nàng xa xa nhìn về phía Dung Chiêu, đáy mắt hàn quang trải rộng, khóe miệng cười nhạt kéo thành lạnh băng tàn nhẫn, “Đã có người bảo hộ tòa đại điện này như vậy, hoặc là đại điện này cất dấu cái gì, hoặc là để dòi đi lực chú ý, cho nên.....”

Vu Hoan giơ Thiên Khuyết Kiếm lên, linh hồn chi lực trong cơ thể điên cuồng hướng vào Thiên Khuyết Kiếm.

Thân kiếm lại lần nữa xuất hiện kim sắc hoa văn, kim quang bốn phía, rất mau liền đem Vu Hoan bao phủ ở bên trong.

Dung Chiêu đoán ra Vu Hoan muốn làm cái gì, đi về phía trước hai bước lại dừng lại, con ngươi thâm thúy nhìn một đoàn kim sắc phía trước.

Nếu hấn ngăn cản. ....

Ngẫm lại hậu quả kia, Dung Chiêu cảm thấy chính mình chống đỡ không được.

Nàng nếu là có năng lực hủy diệt nơi này, vậy đề nàng hủy đi. Ít nhất đẩy lòng nàng thoải mái, sẽ không lại nghĩ đến chuyện tra tấn hấn.

Người khác không vào địa ngục, thì ai vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Sẽ không làm người vây ở này

Edit: May22

Kim quang tứ tán, lực lượng bàng bạc tàn sát bừa bãi ở trong không khí, xông thẳng lên nóc đại điện mà đi.

“Oanh ——”

Toàn bộ đại điện đều theo đó mà run rẩy, chính là cảnh sụp đổ trong tưởng tượng lại không tới, đại điện lung lay vài cái, liền khôi phục bình tĩnh, giống như đóng đũa vừa rồi chỉ là ảo giác.

Vu Hoan sắc mặt đen thui, lại lần nữa ngưng tụ linh hồn chỉ lực, hướng tới nóc nhà chém đi.

Dung Chiêu có thể cảm giác được lần thứ hai lực lượng so lần đầu tiên lớn hơn rất nhiều, chính là kết quả lại tương đồng.

Đại điện chỉ lắc lư vài cái, ngay cả tro bụi cũng không rơi xuống một cái.

Vu Hoan giận dữ đem Thiên Khuyết Kiếm ném tới trên mặt đất, trong lòng lửa giận thiêu đốt hừng hực, Dung Chiêu cũng không dám đi lên tìm chết, yên lặng đứng ở bên cạnh nhìn Vu Hoan phát điên.

“Nhất định có biện pháp đi ra ngoài, nhất định có biện pháp. ....” Vu Hoan không ngừng lặp lại truyền tới trong tai Dung Chiêu.

Dung Chiêu quan sát hồi lâu, thấy Vu Hoan không còn tức giận như vừa rồi, lúc này mới cẩn thận tiến lên, còn chưa nói lời nào đã bị Vu Hoan kéo lại.

“Đừng để cho lão tử biết là tên chết bầm nào ở chỗ này thiết lập trận pháp, bằng không lão tử thế nào cũng phải chém hấn đến cha mẹ cũng nhận không ra.” Vu Hoan ngữ tốc thực mau, mang theo một cỗ phần nộ hung ác.

Dung Chiêu nhanh nhanh vượt lòng, “Ta giúp ngươi chém.”

Vu Hoan tạm dừng, đột nhiên buông tay Dung Chiêu, cau mày nói: “Ngươi rút cuộc là như thế nào đến được đây?”

Dung Chiêu hồi ức lại, đem chuyện sau khi mình rời đi đến nơi đây kỹ càng tỉ mỉ kể lại cho Vu Hoan.

Hấn vẫn là từ địa phương lúc ban đầu nhảy xuống, chính là thời điểm ngã xuống, liền xuất hiện tại bên ngoài tòa đại điện này, hấn chỉ là muốn tiến vào nhìn xem, không nghĩ tới liền ra không được.

Vu Hoan nhớ tới tình huống Khuyết Cửu, cũng lạc vào trong sương mù một cách khó hiểu.

Nếu không phải vấn đề ở người, đó chính là địa phương có vấn đề.

Bên ngoài kia vách núi quái dị mười hai mặt, vây quanh ở giữa tràn ra sương mù dày đặc, này đó. .... Đều như là một cái đại trận.

Công trình phức tạp như thế, cuối cùng lại bảo hộ một cái đại điện trống trải?

Còn có linh khí này nọ, tụ tập lên để làm cái gì? Không có khả năng là kẻ nào nhàn rỗi đến nhàn chán, làm ra chơi đi?

Vu Hoan cảm thấy đau đầu, suy sụp ngồi trên mặt đất, “Ta muốn nghỉ ngơi, đừng quấy rầy ta.” Nói xong trực tiếp liền nằm xuống, nhắm mắt, thực mau

hô hấp liền vững vàng.

Dung Chiêu đẩy mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ, đem áo choàng của mình lấy ra đắp cho Vu Hoan, xếp bằng ngồi ở bên cạnh nàng.

Vu Hoan an tĩnh lại, mặt mày thanh tú nhiều hơn một chút điềm tĩnh cùng dịu ngoan, khuôn mặt kia, dường như càng nhìn càng đẹp.

Không có khuynh quốc khuynh thành tư dung, không có diễm quang bức người vũ mị, nhưng cẩn thận nhìn kỹ, lại có một loại kinh diễm làm người không rời được mắt.

Vu Hoan mở mắt ra, vừa lúc đối thượng ánh mắt thâm thúy của Dung Chiêu, “Người nhìn chăm chăm ta làm cái gì?”

Dung Chiêu có chút mắt tự nhiên dời đi tầm mắt, trầm mặc không trả lời.

Vu Hoan nghiêng nghiêng đầu, khóe miệng như có như không giờ giờ lên, chậm rãi nhắm mắt lại.

Từ tối hôm qua đến bây giờ Vu Hoan cũng chưa được nghỉ ngơi, thực mau liền đã ngủ.

Vu Hoan không biết chính mình ngủ bao lâu, thời điểm tỉnh lại, bên ngoài sắc trời đều đã tối sầm, xoa xoa huyết Thái Dương có chút đau, chống thân mình từ trên mặt đất ngồi dậy.

Tiểu thú ghé vào bên người nàng, thấy nàng ngồi lên, ngao ngao bỏ nhào vào trên người nàng, Vu Hoan có chút ghét bỏ đem nó lôi xuống.

Đỉnh đại điện được khám Dạ minh châu, đem toàn bộ đại điện chiếu đến sáng choang.

Nhìn quanh bốn phía, cũng không có nhìn thấy Dung Chiêu. Thiên Khuyết Kiếm an tĩnh phiêu phù ở trên đỉnh đầu nàng, đem mũi kiếm chỉ hướng về phía bên ngoài.

Vu Hoan đi theo xem, bên ngoài đen tuyền, chỉ có thể nhìn đến một cái thân hình mơ hồ.

Vu Hoan buộc lại áo choàng trên người, hướng tới bên ngoài đi đến. Tiểu thú vùng vẫy tiểu thân mình theo ở phía sau, tròn vo một đoàn.

Ngoài đại điện, Dung Chiêu đang nghiêm túc trên mặt đất vẽ cái gì đó, phía sau truyền đến động tĩnh rất nhỏ, Dung Chiêu đầu cũng không quay lại nói: “Như thế nào không ngủ thêm một lúc nữa?”

Vu Hoan sờ sờ gương mặt, có chút phiền muộn nhìn nhìn không trung đen như mực, không có một chút ánh sáng. Nàng trầm ngâm một lát, mới chậm rãi mở miệng, lại không phải trả lời vấn đề của Dung Chiêu, “Người đang làm cái gì?”

Dung Chiêu ngừng động tác, đứng dậy, đem thứ hắc vẽ triển lộ ra.

Nương theo ánh sáng đại điện phóng ra, Vu Hoan mơ hồ có thể thấy rõ đồ vật trên mặt đất.

Đó là từng đường cong hỗn độn đan xen, Vu Hoan chỉ nhìn thoáng qua liền thu hồi tầm mắt, “Người muốn dùng Truyền Tống Trận?”

Dung Chiêu trầm mặc ngồi xổm xuống, tiếp tục vẽ. Họa trận pháp là yêu cầu dùng linh lực chống đỡ, mà Dung Chiêu trong cơ thể lưu chuyển chính là thần lực, vẽ một cái Truyền Tống Trận như vậy, lấy thần lực trong cơ thể Dung Chiêu căn bản hoàn thành không được.

Cho nên hắc vẽ thật sự chậm, hiện tại cũng gần như là vẽ ra bộ dáng đại khái.

“Đừng vẽ.” Vu Hoan đem Dung Chiêu từ trên mặt đất túm lên, cầm lấy tay hắc, đem thần lực ngưng tụ ở trong tay hắc đánh tan, “Nếu Thiên Khuyết Kiếm cũng chém không nát, Truyền Tống Trận cũng là vô dụng.”

Dung Chiêu mím mím môi, con ngươi thâm thúy nhìn ngón tay trắng nõn của Vu Hoan, không biết suy nghĩ cái gì.

Vu Hoan cũng không buông tay Dung Chiêu, mà là thuận tay đem tay mình đặt vào trong tay hắc, nhàn nhạt nói: “Nếu chúng ta bị nhốt ở chỗ này ra không được, người sẽ làm như thế nào?”

Dung Chiêu thông thả nắm chặt đầu ngón tay, tiếng nói trầm ổn trầm thấp rơi vào trong tai Vu Hoan, “Ta sẽ không để người bị vây ở chỗ này.”

Dung Chiêu buông xuống tầm mắt, không có nhìn đến thất vọng chợt lóe mà qua trong mắt Vu Hoan, nàng rút tay về, khoanh trước ngực nhìn hắc, “Vậy tiếp tục họa đi.”

Dung Chiêu ngăn người, không rõ Vu Hoan như thế nào lại trở mặt nhanh như vậy, lại vẫn theo lời ngồi xổm xuống tiếp tục họa Truyền Tống Trận.

Nhìn bóng dáng Dung Chiêu, Vu Hoan hít sâu một hơi, mới ngăn chặn cảm xúc cuộn cuộn dưới đáy lòng.

Dung Chiêu tốc độ càng ngày càng chậm, Vu Hoan vẫn luôn đứng ở phía sau hắc, mắt lạnh nhìn Truyền Tống Trận một chút một chút thành hình.

Dung Chiêu trong cơ thể thần lực còn lại không nhiều lắm, khi hoàn thành nét cuối cùng, hắc thân hình lung lay, có chút đứng thẳng không xong.

Ấm áp xúc cảm từ bên hông truyền đến, đem hân vũng vàng đỡ lấy.

Vu Hoan đem đã sớm chuẩn bị tốt đồ vật nhét vào trong tay Dung Chiêu, nhàn nhạt thanh hương quanh quẩn giữa hai người. Dung Chiêu có chút kinh ngạc nhìn đồ vật trong tay, nàng khi nào lấy được?

“Nhìn cái gì? Còn không nhanh lên.” Vu Hoan không kiên nhẫn mở miệng.

Dung Chiêu khước mắt hơi hơi cong lên, khước miệng có ý cười rất nhỏ, con ngươi vốn dĩ đậm mạc lại gọn sóng, sóng nước lỏng lẻo, giống như sao trời lỏng lẻo.

Hắn đem cây Xà ảnh thảo còn dính hơi nước kia nhanh chóng hấp thu, nháy mắt cảm giác được trong cơ thể lực lượng dư thừa lên, cả phong ấn chi lực cũng rút đi một chút.

Nhìn Xà ảnh thảo đã khô héo, Vu Hoan một chút đau lòng cũng không có, dường như đó chính là một cây cỏ dại không giá trị.

“Ngươi ở nơi nào tìm được cái này?” Xà ảnh thảo là tài liệu tất yếu luyện chế cửu phẩm Tản Nguyên Đan, một quả Tản Nguyên Đan, có thể bồi dưỡng một tên Chuẩn thánh.

Vu Hoan không thêm đề ý bữu môi, “Nhặt được trên đường.”

Dung Chiêu khước miệng kéo kéo, trên đường có thể nhặt được Xà ảnh thảo?

Vậy chẳng phải trên đại lục này nơi nơi đều là Chuẩn thánh sao?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: Kết cục trăm triệu lần không đoán được

Edit: May22

Không hề mượn dùng bất luận công cụ phụ trợ gì về ra nên Truyền Tống Trận chỉ có thể chống đỡ một lần, nói cách khác, nếu truyền tống thất bại, Truyền Tống Trận này chính là uổng công.

Đương nhiên, truyền tống thành công cũng là có nguy hiểm. Tỷ như không biết sẽ truyền tống đến địa phương nào, lại tỷ như, thời điểm truyền tống đến một nửa đột nhiên sụp đổ, này đó đều là vấn đề.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu nhìn nhau không nói gì, cuối cùng vẫn là Vu Hoan mở miệng trước, “Đều đã làm ra rồi, không thử một lần không phải là uổng phí bao nhiêu thần lực của ngươi sao.”

Vu Hoan trở lại đại điện, đem Thiên Khuyết Kiếm nhét lên, lại nhìn đại điện một lần nữa, mới chậm rãi ra cửa.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu đồng thời bước lên Truyền Tống Trận, tiểu thú không cần Vu Hoan tiếp đón, liền bám theo, chuyển động ở bên chân Vu Hoan.

Vu Hoan liếc mắt nhìn nó một cái, đem linh lực rót vào trên Truyền Tống Trận, quang mang từ giữa đường cong thẩm thấu ra, bắt đầu có chút không ổn định, quang mang lung tung nhảy lên.

Vu Hoan ngưng thần nhìn những quang mang đó, cả người đều là căng thẳng.

Quang mang càng ngày càng cường liệt, cũng chậm rãi ổn định xuống, bắt đầu chậm rãi xoay tròn, Vu Hoan có thể cảm giác được bốn phía không khí dao động.

Thành công rồi sao?

Không khăn trương đó là không có khả năng, Vu Hoan trong lòng bàn tay tất cả đều là mồ hôi lạnh, trái tim đã dâng lên đến cổ họng.

Dung Chiêu cũng có chút thấp thòm, hắn chưa từng vẽ qua Truyền Tống Trận, cũng không biết Truyền Tống Trận trong trí nhớ của mình có đúng hay không.

Nếu Vu Hoan biết Dung Chiêu là lần đầu tiên vẽ, tuyệt đối sẽ cầm đao chém chết hắn.

“Ông ——” thanh âm chói tai đột nhiên vang lên, Vu Hoan sắc mặt biến đổi.

Đồng thời, quang mang vốn đã ổn định xuống lại lần nữa tán loạn, không hề có quy luật mà quét loạn, sáng ngời cả một mảnh không gian.

Vu Hoan đem tiểu thú từ trên mặt đất vớt lên, giữ chặt Dung Chiêu, về mặt đen thui nhảy ra khỏi trận pháp. Nàng đã biết là không có khả năng thành công!

“Chi chi. ....” Tiểu thú đột nhiên không an phận kêu lên, nhưng là Vu Hoan nghe không hiểu, lập tức liền từ trận pháp nhảy ra ngoài.

Bọn họ vừa mới nhảy ra, trận pháp liền như phù dung sớm nở tối tàn, nháy mắt biến mất, đồng thời biến mất còn có đường cong Dung Chiêu dùng thần lực họa trên mặt đất.

Vu Hoan: “.....” Đây mẹ nó là thành công?

Dung Chiêu: “.....” Hình như là thành công.

Nhưng mà vô dụng, bọn họ đã sớm nhảy ra.

“Người biết trận pháp sẽ thành công?” Vu Hoan một phen bóp chặt tiểu thú, âm trầm rống giận.

Tiểu thú ừy khuaát ngao ngao kêu, bốn cẳng chân bé xíu không ngừng vung lên, muốn từ trên tay Vu Hoan tránh ra.

Vu Hoan biết là nó không sai, ngón tay thả lỏng, nó đã nhắc nhở nàng, chỉ là nàng nghe không hiểu mà thôi.

“Chi chi. ....” Tiểu thú thấp giọng kêu vài tiếng, dùng đầu cùng cùng mu bàn tay Vu Hoan, tựa hồ đang an ủi nàng.

Vu Hoan lung tung sờ sờ đầu nó, đột nhiên tay dừng một chút, quay đầu đối với Dung Chiêu nói: “Lúc trước thời điểm ta tiến vào nó cũng từng nhắc nhở ta, không cho ta tiến vào, vừa rồi nó lại nhắc nhở ta. ....”

Dung Chiêu thông thả đem tầm mắt chuyển qua chỗ tiểu thú, trắng trắng, hơi giống chó. ....

Hắn vốn biết rõ thượng cổ thần thú, không có một loại nào là trưởng thành như vậy, máu chốt ở chỗ nó là từ trong bụng bì lệ thú nhảy ra, này thấy thế nào cũng không hề giống bì lệ thú a!

“Chi chi?” Bị hai người nhìn chăm chăm, tiểu thú có chút lo sợ bất an kêu vài tiếng, con người nhân tính hóa nhìn chăm chăm Vu Hoan, bên trong tất cả đều là vô tội cùng khó hiểu.

“Người có thể nghe hiểu ta nói chuyện có phải hay không?” Vu Hoan cùng tiểu thú đối diện.

Tiểu thú nghiêng nghiêng đầu, tròn mắt tròn xoe xoay vài vòng, sau đó dùng móng vuốt lông xù xù lay mu bàn tay Vu Hoan, đầu nhẹ gật vài cái.

Vu Hoan ôm tiểu thú về lại đại điện, đem nó đặt ở trên mặt đất, tiểu thú xoay hai vòng, ngồi xổm y như cún con, ngửa đầu nhìn Vu Hoan.

Dung Chiêu trầm mặc đi tới, rũ mắt nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan ngồi xổm xuống, cùng tiểu thú nói chuyện, “Ta hỏi người vài vấn đề, người nếu là biết liền gật đầu, không biết thì lắc đầu, hiểu?”

Tiểu thú lại chớp chớp mắt, gật gật đầu.

Vu Hoan sắc mặt vui vẻ, “Người biết đây là nơi nào sao?”

Tiểu thú đối với câu Vu Hoan vừa nói tựa hồ cần phải lý giải trong chốc lát, tròn mắt xoay xoay vài vòng mới lắc đầu.

“Vậy người biết làm thế nào đi ra ngoài sao?”

Tiểu thú gật gật đầu, theo sau lại lắc đầu.

Vu Hoan hắc tuyến, có chút bất đắc dĩ nói: “Rất cuộc là biết hay là không biết, đừng gật đầu lại lắc đầu.”

Tiểu thú lần này tròn mắt xoay hồi lâu, mới gật đầu.

Vu Hoan nhìn chăm chăm nó, sợ nó lắc đầu. Đợi trong chốc lát cũng chưa thấy nó lắc đầu, Vu Hoan mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục nói: “Vậy người có thể mang chúng ta đi ra ngoài không?”

Tiểu thú ngao ô hai tiếng, thân mình trắng trắng tròn vo hướng tới một góc đại điện chạy tới. Chạy đến một nửa, nó lại dừng lại, thấy Vu Hoan không có đi lại đây, nó chi chi thúc giục.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu liếc nhau, nhắc chân đuổi kịp nó.

Tiểu thú chạy đến trước vách tường đại điện, dùng móng vuốt lay góc tường, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm ngao ô ngao ô.

Vu Hoan nhìn mặt tường kia trong chốc lát, không có gì đặc biệt.....

Dung Chiêu tiến lên sờ soạng một lát, cũng lắc đầu, không có bất luận hơi thở nào dao động, cũng không có cơ quan đồ vật linh tinh.

Tiểu thú lại vòng quanh chân tường, không ngừng chuyển động. Nghĩ đến hành vi hai lần trước của tiểu thú, Vu Hoan cắn răng, ngồi xổm xuống, đuôi tay ở chỗ góc tường gần mặt đất sờ soạng.

Tay nàng mới vừa tiếp xúc đến góc tường, liền rút trở về, Dung Chiêu cũng thấy rõ, mới vừa rồi tay Vu Hoan từ góc tường xuyên qua.....

Vu Hoan thật sự là vô lực phun tào, này đờ mờ ai có thể tưởng được?

Dù sao nàng là không thể tưởng được.

Vu Hoan lại lần nữa đuôi tay, thử sờ soạng một đoạn, thực mau sắc mặt Vu Hoan so với ăn ruồi bọ còn khó coi hơn.

Hình dạng này.....

Mẹ nó chính là cái lỗ chó!

Xóc bàn, đây là tên chó chết nào thiết kế, mau ra đây, xem nàng có đánh chết hần hay không.

Này tuyệt đối là đang vũ nhục người, nàng muốn khiêu nại!

Tiểu thú chuyển động nửa ngày, thấy Vu Hoan đều không có ý tứ muốn chui qua, nó nhảy nhay hai cái, trực tiếp chui vào lỗ chó ẩn hình, rất mau lại nhảy trở về, tựa hồ muốn nói ‘ mau tiến vào a, xuyên qua hoàn toàn không thành vấn đề. ’

Không thành vấn đề cái đại gia người a!

Bảo nàng đi chui lỗ chó? Không có khả năng!

Vu Hoan quay đầu muốn nhìn qua Dung Chiêu, kết quả bên cạnh không có một bóng người, Vu Hoan cứng đờ tại chỗ, tên kia thế nhưng lại chạy về Thiên Nguyệt Kiếm.....

Ha ha a.....

Thế nhưng có kiếm linh không biết xấu hổ như vậy, nàng thực muốn chém người cho hả giận!

Đối với loại hành vi ‘ thất tín bội nghĩa ’ này của Dung Chiêu, Vu Hoan tỏ vẻ vô cùng khiếm trách, dưới đáy lòng đem Dung Chiêu mắng tới máu chó đầy đầu, nhưng mà người sau tỏ vẻ, người thăm hỏi tổ tông mười tám đời thay ta, ta cũng không ra.

Vu Hoan bị phản trừng mắt nhìn tiểu thú còn đang ở lỗ chó nhảy qua nhảy lại làm mẩu, tiểu thú bị ánh mắt đầy sát khí của Vu Hoan dọa tới, ngao ô một tiếng, rút cổ không dám tiếp tục nhảy nữa.

Vu Hoan hít sâu, hít sâu.

Coi như chính mình là từ cửa đi qua đi, đúng, chính là cửa.

Tự thôi miên mình, Vu Hoan mới từ lỗ chó bò qua, tư thế tuyệt đẹp, động tác nhanh chóng, quả thực giống như là đã từng huấn luyện vô số lần.

Nhưng mà bò qua rồi, nàng liền biết, nàng đã quá coi thường độ biến thái của người thiết kế.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 99: Trấn Hồn đại lục

Edit: May22

Vu Hoan rất muốn tự chọc hai mắt, nàng thấy được thần mã?

Phía trước tầm năm mét có một đám người, đang tò mò cộng thêm khinh thường nhìn nàng, bên cạnh còn có một đám khát cái, moi chân còn ngoáy mũi nhìn nàng chằm chằm, một mùi thối xông vào mũi.

Vu Hoan cảm thấy dù mình có đánh chết cái tên tác giả kia cũng không thể bình phục tức giận trong lòng, nàng muốn đem hân nghiến xương thành tro, hồn phi phách tán!!

Mẹ nó, từ núi sâu rừng già chui qua lỗ chó thế nhưng có thể chui đến phố xá sầm uất chưa tính, còn đồ mờ bị nhiều người vây xem như vậy!

Không thể nhẫn!

Dung Chiêu ở trong Thiên Nguyệt Kiếm, yên lặng tán thưởng hành vi anh minh của mình.

Vu Hoan mặt run rẩy vài cái, sau đó bình tĩnh từ trên mặt đất bò dậy, phi thường ngạo mạn nhìn mắt đám người cùng khát cái đối diện, “Nhìn cái gì mà nhìn? Không thấy qua mỹ nhân a!”

Chúng khát cái: “.....” Chưa thấy qua mỹ nhân chui lỗ chó.

Đối diện vây xem quần chúng: “.....” Chưa bao giờ thấy qua mỹ nhân chui lỗ chó còn kiêu ngạo như vậy!

“Bắt cướp a! Bắt cướp!” Phía sau đột nhiên truyền đến âm thanh ồn ào, Vu Hoan cơ hồ là phản xạ có điều kiện, cất bước liền chạy.

Người bốn phía thôn thức một trận, thế mà lại là cướp, thói đời ngày sau a, lớn lên cũng không kém, vì sao lại muốn đi làm cướp chứ?

Còn là ở ban ngày ban mặt.

Chẳng lẽ cướp hiện tại đổi thành công tác ban ngày sao?

Vu Hoan chạy một đoạn mới phát hiện không thích hợp, nàng chạy cái con khi a?

Lại không phải nàng trộm đồ!

Nghĩ đến này, Vu Hoan quyết đoán ngừng lại, tiểu thú đi theo phía sau ngao ngò một tiếng đụng vào gót chân nàng, bang một cái ngã ngửa trên mặt đất, văng đầu hoa mắt đờ đờ đưa thân mình.

Vu Hoan sờ sờ đầu, mê mang nhìn quanh bốn phía, đây là địa phương quý quái gì?

Nơi này hết thấy đều thực xa lạ, nàng có thể xác định nàng chưa từng tới. Vừa rồi chạy trốn quá gấp, đã quên xem nàng là từ đâu nhảy ra.

Vu Hoan ảo não xoay chuyển tại chỗ, nhìn đến bên chân còn tiểu thú đang choáng váng, có chút cạn lời đem nó xách lên.

“Nếu không phải Linh La thích người, lão tử mới lười đến quán người.”

Qua cầu rút ván!

Tiểu thú thực ừy khuất, sao có thể như vậy!

Vu Hoan đến nơi ít người, kêu Dung Chiêu ra, Dung Chiêu vừa ra tới, Vu Hoan liền phát hiện trên khuôn mặt đậm mạc kia có hơi hơi biến hóa.

Lừa gạt của Vu Hoan còn chưa có đề xuống, lại cọ cọ bùng lên, tên kiếm linh này thế nhưng còn dám chê cười nàng!

“Ta đi xem đây là địa phương nào.” Dung Chiêu phi thường sáng suốt quyết đoán xoay người.

Dung Chiêu bằng tốc độ chớp nhoáng hỏi thăm tin tức, Vu Hoan bày ra vẻ mặt không thích nghe hân nói nhiều, trực tiếp cưỡng chế đem Dung Chiêu thu hồi vào Thiên Nguyệt Kiếm.

Lại nhìn đến hân, Vu Hoan cảm thấy chính mình nhất định sẽ nghĩ cách giết chết hân.

Đây là Càng thành, cách Linh Tư sơn cũng không xa, là lảng giềng gần cùng tòa thành mấy ngày hôm trước Vu Hoan bọn họ đến kia.

Vu Hoan nhớ tới đã bảo Nguyệt Cừ ở Linh Tư sơn chờ mình, liền ngựa không ngừng vó đuổi tới Linh Tư sơn.

Linh Tư sơn cơ hồ không có gì biến hóa, trụi lụi như cũ, tiêu điều như từ địa. Chỉ là khi Vu Hoan đến nơi lần trước nàng rời đi, chỉ nhìn đến đồng cùi cháy đen đã tắt, ngay cả xương cốt của Bi lễ thú cũng không thấy.

Vu Hoan tìm kiếm khắp nơi, không có bất luận manh mối gì, Nguyệt Cừ cũng không có ở nơi này.

Nghĩ đến Nguyệt Cừ có khả năng không biết nơi này, nàng lại ở trên núi đi một vòng, cũng không phát hiện Nguyệt Cừ.

Vu Hoan đứng ở đỉnh núi, nhìn mây mù quay cuồng phía dưới, nghĩ mấy ngày nay chính mình trải qua, quả thực giống như nằm mơ.

Không hiểu ra sao bị nhốt ở tòa đại điện kia, cách đi ra lại càng không thể hiểu nổi.

Tự tập linh khí toàn bộ đại lực, người làm chuyện này, rốt cuộc muốn cái gì đây?

Vu Hoan tuy rằng nghi hoặc, nhưng nàng khẳng định sẽ không đi xuống lần nữa. Vẫn là câu nói kia, cho dù đại lực này có bị hủy diệt, chỉ cần không trở ngại chuyện nàng phải làm, vậy thì cùng nàng không có bất luận quan hệ gì.

Vu Hoan sờ sờ tiểu thú trong ngực, xoay người hướng dưới chân núi đi. Khuyết Cửu nếu không ở đây, nàng cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác đi tìm bản đồ.

Vừa đến dưới chân núi, Vu Hoan liền thấy được đại lượng linh thú chạy như điên mà về. Nếu không phải nàng tránh mau, thế nào cũng sẽ bị đám linh thú đó dẫm thành bánh nhân thịt.

Vu Hoan lén lút muốn giết chết mấy con linh thú, nhưng mà nàng còn không có tới kịp, đã bị đoàn người nơi xa xua đuổi linh thú đánh gãy.

Đừng hỏi nàng vì cái gì muốn giết chết mấy con linh thú, chính là muốn, tùy hứng, không có nguyên nhân.

Vu Hoan rút đến mặt sau tảng đá lớn, nhìn những người đó đem linh thú toàn bộ xua đuổi lên núi, lại ở chân núi bắt đầu bận việc nửa ngày, lâu đến mức Vu Hoan ngủ gà ngủ gật.

Những người này ở chân núi bận việc gần ba ngày, mà Vu Hoan thế nhưng ở chân núi nhìn bọn họ bận việc tròn ba ngày, Dung Chiêu không thể không bội phục Vu Hoan ý chí lực.

Nàng hoàn toàn đã quên chính mình còn phải đi cứu Linh La a!

Chờ đến khi nàng nhớ tới, đã là năm ngày sau, Thiên Khuyết Kiếm đột nhiên không an phận run rẩy lên, Vu Hoan lúc này mới nhớ tới chính mình còn có nhiệm vụ cứu chữa người.

Nhớ tới Vu Hoan cũng là có chút há hốc mồm, đi chỗ nào cứu?

Nàng ngay cả ai bắt cóc bọn họ cũng không biết!

Vu Hoan nhìn Thiên Khuyết kiếm, Thiên Khuyết Kiếm run lên vài cái, ở trong không khí tả hữu lay động.

Nó cũng không biết được không, đừng nhìn nó như vậy, nó sẽ sợ hãi.

Vu Hoan đành phải đem tầm mắt chuyển qua tiểu thú, tiểu thú vẻ mặt vô tội ngửa đầu, đôi mắt to ngập nước dùng sức chớp a chớp, đầu nhỏ nghiêng qua một bên.

Liên ở thời điểm Vu Hoan thất vọng, Dung Chiêu thanh âm đột nhiên vang lên, “Kinh Tà đao nói, bọn họ hiện tại đã không ở trên Huyền Nguyệt đại lục.”

“Vậy ở đâu?” Không ở Huyền Nguyệt đại lục..... Chẳng lẽ Liên Mặc không phải người Huyền Nguyệt đại lục?

“Trần Hồn đại lục.” Dung Chiêu thanh âm bình đạm, Trần Hồn đại lục đối với hắn cùng Vu Hoan đều không xa lạ.

Trần Hồn đại lục.....

Vu Hoan lặp lại mấy lần, trong đầu nhanh chóng vận chuyển. Từ Linh cốc còn có hơn bốn tháng nữa là nở ra, qua lại giữa hai đại lục Huyền Nguyệt cùng Trần Hồn trừ phi có con đường đặc thù, nếu không sẽ tiêu phí rất nhiều thời gian.

Nàng còn phải tìm bản đồ, nếu nàng muốn đi Trần Hồn đại lục, chỉ có thời gian hai tháng. Nàng còn dư lại hai tháng để tìm bản đồ kia.

Nàng không nắm chắc thời gian cần bao lâu, bất luận cái gì có thể ảnh hưởng đến mục đích chân chính của mình, Vu Hoan đều sẽ đẩy ra sau, cho nên.....

Vu Hoan rất muốn từ bỏ việc đi cứu Linh La, đáy lòng nàng rất rõ ràng, nàng ấy sẽ không có việc gì, nhưng mà lại luôn là có chút bất an, giống như nhất định phải nhìn đến nàng ấy an toàn mới được.

Dung Chiêu nhìn ra Vu Hoan rối rắm, lại lần nữa nhắc nhở nàng, “Truyền tống phù.”

Vu Hoan con người sáng ngời, đứng vậy, truyền tống phù!

Ở cái đại điện quỷ dị kia, Vu Hoan cũng có ý đồ dùng truyền tống phù, chính là lúc ấy ngay cả khởi động truyền tống phù cũng không được.

Tuy rằng giữa hai cái đại lục khoảng cách có chút lớn, chỉ cần cẩn thận một ít, truyền tống phù hẳn là có thể đem nàng truyền tống đến phụ cận Liên Mặc.

Chỉ cần đi Trấn Hồn đại lục, nàng muốn trở lại Huyền Nguyệt đại lục liền dễ dàng hơn nhiều.

Vu Hoan ôm lấy tiểu thú, móc ra truyền tống phù, nhìn Dung Chiêu, Dung Chiêu thực thức thòi về trong Thiên Khuyết Kiếm.

Dung Chiêu có chút bất đắc dĩ, hiện tại hắn đã không cần suy đoán Vu Hoan ánh mắt là có ý tứ gì.

Trấn Hồn đại lục.....

Thời điểm nàng bị chém thành người, đúng là ở Trấn Hồn đại lục, nghĩ đến mấy tên quý tu không bị chính mình chém chết kia, Vu Hoan liền bắt đầu nghiêng răng, có chút hưng phấn đem linh lực rót vào truyền tống phù.

Truyền tống phù quang mang lập lòe, ngay sau đó quang mang đại thịnh, đem Vu Hoan bao phủ lấy.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Vẽ cho chính mình một bức

Edit: May22

Vu Hoan cảm thấy chính mình gần đây vô cùng bi kịch, cái gì xui xẻo đều tìm đến nàng.

Nhìn lá bùa trong tay đã báo hỏng, lại nhìn bốn phía một tầng cảnh sắc bất biến.

Thật muốn chết một chút, bình tĩnh một chút!

Dung Chiêu lắc mình ra tới, khoe miệng có chút run rẩy, tự hỏi gần đây có phải nữ nhân này làm nhiều chuyện xấu hay không, mới có thể đen như vậy.

Vu Hoan thất bại ném xuống lá bùa, “Thôi, dù sao loli cũng sẽ không có chuyện gì.” Chuyện của chính mình còn không có giải quyết, lo lắng cái rắm a!

Vu Hoan cứ như thế dưới đáy lòng thôi miên chính mình.

Phía sau những người đó còn đang bận việc, Vu Hoan cũng không còn tâm tư xem tiếp, phỏng chừng là muốn ở trên Linh Tư sơn lập trận pháp gì đó.

Bi lễ thú đã chết, thiết lập trận pháp làm cái rắm.

Vu Hoan lại lần nữa trở lại Càng thành, còn chưa kịp vào cửa thành, liền thấy được lệnh truy nã chính mình!

Chữ to đỏ chói, tội trạng như sau:

Tàn sát dân chúng Từ An thành.

Tàn sát người trong tộc.

Giết người phóng hỏa.

Cướp bóc, ăn cắp!

Cướp bóc? Nàng khi nào cướp bóc?

Ăn cắp..... Ly Hồn thạch hẳn là tính đi.....

Phía dưới còn có một bức họa của nàng, rất là trù tượng, Vu Hoan nhìn nửa ngày cũng không thể nào nhận ra nổi.

“Vẽ xấu đến như vậy.” Vu Hoan lắc đầu, dư quang quét đến một tên thần côn bên cạnh đang bày quán, trực tiếp đi qua, “Thần côn, mượn giấy bút a.”

Thần côn! Hắn dù có là, cũng không cần ngươi kêu lớn như vậy đi!

Thần côn kia đầu cũng không nâng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Một khóa thượng phẩm linh thạch.”

Vu Hoan khoe miệng vừa kéo, trực tiếp đoạt lấy bút trong tay hắn, ác thanh ác khí nói: “Mượn một chút ngươi còn muốn thu tiền, ngươi cho rằng trong tay ngươi chính là thần bút a!”

Thần côn không nghĩ tới Vu Hoan sẽ trực tiếp đoạt, ngẩng đầu liền muốn giận mắng, chính là đối diện một đôi con ngươi lạnh băng của Dung Chiêu, cả người phát lạnh, trong đầu trống rỗng.

Mẹ nó, nam nhân này từ đâu đến, ánh mắt thật đáng sợ.

Vu Hoan đẩy ra đám người đang vây xem, trực tiếp vạch một nét ở trên bút họa lệnh truy nã, tức khắc đám người một trận kích động.

“Này tiểu nha đầu muốn làm gì?” Người qua đường Giáp.

“Không biết, nhìn xem đi!” Người qua đường Ất.

Vu Hoan ở bên cạnh lệnh truy nã, nước chảy mây trôi phác họa lên, rất mau một nữ tử thanh tú tươi đẹp, khuôn mặt mang nét cười nhạt liền xuất hiện ở trên lệnh truy nã.

Người qua đường Giáp: “Ta như thế nào cảm thấy nàng giống như đang vẽ chính nàng?”

Người qua đường Ất: “Cái gì giống, chính là a!”

Vu Hoan vừa lòng một bút cuối cùng, sau đó lại ở dưới chỗ trống, viết một loạt chữ.

Lần sau mời họa sư nhất định phải mời kẻ có thực học, vẽ ta xấu đến như vậy, đừng để cho ta biết là ai vẽ.

Vu Hoan ném bút lại cho thần côn, hướng Dung Chiêu chớp chớp mắt, ý bảo hấn lại đây nhìn xem.

Dung Chiêu liếc mắt ngắm một cái, tức khắc có xúc động muốn đánh chết Vu Hoan, mẹ nó, ngươi là ngại người khác không biết ngươi chính là vai ác số một kia có phải hay không!

Còn dám kiêu ngạo như vậy tự vẽ cho chính mình một bức.

Này thì thôi, thế nhưng còn dám nói lời khiêu khích.

Dung Chiêu yên lặng lui về đám người phía sau, hấn không quen biết nữ nhân này.

Đám người vây xem: “.....”

Trầm mặc, tiếp tục trầm mặc.

“A! Giết cuồng ma tới, chạy mau a!”

Trường hợp chợt hỗn loạn, Vu Hoan đứng ở dưới thông cáo, ngả ngón khoe miệng, cười lạnh nhìn những người này, thật đúng là chơi rất vui.

Mà ban đầu tên thần côn kia, đã sớm bị dọa mềm nhũn trên mặt đất.

Hấn..... Hấn hấn..... Hấn vừa rồi thế nhưng lại muốn lấy tiền của sát nhân cuồng ma.

Từ khi Vu Hoan phát hiện trò này, liền rất vui vẻ đi dạo quanh thành trì, không có việc gì cũng muốn kiếm chuyện đi ra.

Vì thế, mọi người trước kia chỉ biết đại danh Bách Lý Vu Hoan, ngăn ngừn trong một tháng, đã cơ bản nắm giữ nàng diện mạo, dáng người, thanh âm.

.....

Trần Hồn đại lục, Phần Thiên vực, Vị Ương điện.

Linh La ngồi ở trong một cái lồng sắt, thần sắc chán ghét nhìn chằm chằm người trước mặt lúc ẩn lúc hiện.

Bên cạnh còn bày một cái lồng sắt, nằm bên trong chính là Liên Mặc, từ khi bọn họ bị bắt, Liên Mặc liền chưa từng tỉnh qua.

Linh La dùng Kinh Tà đao gõ gõ lồng sắt, dùng thanh âm mềm mại quát lớn, “Có thể hay không đừng lượn qua lượn lại nữa a, ngứa mắt lão tử!”

Người gác ở chỗ này đều đã quen Linh La thường hay quát lớn, liền cả ánh mắt cũng không thèm đưa qua, nên như thế nào liền tiếp tục như thế.

Linh La khuôn mặt nhỏ có chút xanh, tiếp tục lấy Kinh Tà đao gõ lồng sắt, “Đi gọi điện chủ các ngươi ra, ta muốn gặp hấn!”

Có người chịu không nổi âm thanh bén nhọn chói tai khi đánh lồng sắt phát ra, “Điện chủ trăm công ngàn việc, há là ngươi muốn gặp liền gặp? Thành thật ngồi đợi đi, còn tiếp tục quấy rối coi chừng ta đem ngươi ném vào phòng tối.”

Người nọ thực nghi hoặc, lúc trước như thế nào lại không tịch thu binh khí trên tay tiểu hài tử này?

Một cái tiểu hải tử cầm thanh đao lớn như vậy, nàng rốt cuộc là như thế nào cầm chắc?

“Đại nhân.” Bên ngoài có thanh âm mở khóa cùng tiếng bước chân.

Linh La dùng Kinh Tà đao chống đỡ, liếc xéo bóng người cao lớn vừa tiến vào, người nọ chỉ là liếc mắt nhìn Linh La một cái, liền dời đi tầm mắt, chỉ vào Liên Mặc, phản phó đám người đi theo hắn tiến vào, “Mang đi.”

“Uy! Người muốn dẫn hắn đi chỗ nào?”

“Này không phải người nên hỏi.” Người nọ hừ lạnh một tiếng, phát tay áo quay đi.

“Tranh ——”

“Loảng xoảng ——”

Người nọ kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy lồng sắt vừa rồi vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì, lúc này đã bị đục ra một cái chỗ hổng, hải tử hồng y kia đang kéo một thanh đại đao so với thân thể nàng còn lớn hơn, từng bước một đi ra.

Mũi kiếm trên mặt đất kéo ra một chuỗi tia lửa.

“Mang ta đi gặp điện chủ của các người.” Linh La mặt mày phủ đầy lạnh lẽo, đôi mắt ngập nước kia, giống như lọt vào hàn băng, tầng tầng đông kết.

“Người.....” Người nọ tầm mắt dừng ở trên Kinh Tà đao, không hề ngoài ý muốn lộ ra một mặt tham lam.

Lúc trước hắn cũng muốn cướp thanh đao kia, chính là tiểu nha đầu này trông quá ki, hắn sợ ở trên đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn không đoạt lấy được. Sau khi trở về lại có rất nhiều việc muốn làm, cũng chưa kịp.

“Đây là đao gì?” Không nghĩ tới thanh đao này có thể phá vỡ lồng sắt làm bằng huyền thiết ngàn năm, tuyệt đối là tiên phẩm.

Linh La đem Kinh Tà đao chắn ở trước người, nhướn mày nói: “Liên quan gì đến người?”

Cho dù những người này lấy được Kinh Tà đao, cũng chỉ tương đương với lấy được một thanh sắt vụn. Linh La một chút cũng không lo lắng bọn họ cường đoạt, dù sao cuối cùng cũng không chiếm được.

“Đem nó cho ta.” Nam tử khuôn mặt đen lại, hướng tới gần Linh La.

“Có thể a, nhưng mà người phải đưa ta đi gặp điện chủ.” Linh La rất là hào phóng đem Kinh Tà đao đưa qua.

Nam tử có chút nghi hoặc, dễ dàng như vậy?

Nhưng mà gặp điện chủ.....

Điện chủ vừa lúc muốn gặp nam nhân kia, dù sao nha đầu này cũng là bị bắt trở về cùng nam nhân kia, mang nàng đi cũng đúng.....

Nghĩ đến này, nam tử khuôn mặt vui vẻ, trực tiếp tiến lên tiếp nhận Kinh Tà đao, phát tay cho người mang Linh La đuổi kịp đám người phía trước.

Vị Ương điện người rất nhiều, nhìn đến nam tử kia, đều sẽ cung kính kêu một tiếng đại nhân, có thể thấy được người này thân phận không thấp.

Nam tử mang theo bọn họ tiến vào một cái đại điện, trên đại điện đã có không ít người, phía trên chủ vị ngồi một nam nhân trung niên, uy nghiêm mà thâm trầm.

Phía dưới đứng vài lão giả, thần thái khác nhau nhìn đoàn người bọn họ đến gần.

Linh La đi ở giữa, đánh giá nam nhân trung niên kia một phen, không hề trùng với bất kì một khuôn mặt nào trong trí nhớ.

Ngàn năm đã qua, những người năm đó đều đã sớm chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101: Cô gia, tiểu thư đang đợi người

Vu Hoan đi đi dừng dừng, ước chừng qua hai tháng mới đến ngoài thành Thanh Phong. Thanh Phong thành cùng với những thành trì khác Vu Hoan đã gặp qua đều không giống nhau.

Vì sao lại nói như vậy?

Bởi vì nó là ở trên mặt nước!

Không sai, tòa thành này lại được xưng là thủy thành!

Muốn tiến vào Thanh Phong thành chỉ có một cách, ngồi thuyền.

Người nói phi hành thú?

Ha ha a, ở cái thời đại mà chỉ cần có một con khế ước thú đều sẽ trở thành đối tượng bị ghen ghét, chỗ nào có phi hành thú cho người ngồi!

Dung Chiêu nhận mệnh đưa ra linh thạch, lấy thẻ bài lên thuyền.

Không sai, cái Thanh Phong thành chết đuối này đi vào là phải nộp tiền, giá lại còn không thấp, cứ một người là thu một khối trung phẩm linh thạch.

Mà một khối trung phẩm linh thạch đủ cho một gia đình bình thường ba nhân khẩu ăn uống ngủ ngon trong một tháng.

“Gian thương.” Vu Hoan nhìn nhìn thẻ bài trong tay, về mặt khinh thường.

Dung Chiêu không bày tỏ ý kiến gì, Thanh Phong xây thành ở trên mặt nước, khẳng định là phải dùng trận pháp chống đỡ, mà rất nhiều trận pháp đều cần có linh thạch để duy trì vận chuyển bình thường.

Thuyền cũng không lớn, liếc mắt một cái là có thể xem xong, nơi này cách Thanh Phong thành cũng không xa, chỉ cần mười lăm phút là có thể đến, cho nên thuyền rất đơn sơ, chỉ có hai hàng ghế.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu ngồi ở góc, tiểu thú động đây bên chân nàng, liên tiếp trêu chọc một ít thiếu nữ trên thuyền hướng lại đây.

Giống như mắt đang nhìn tiểu thú, dư quang lại dừng ở trên người Dung Chiêu.

Vu Hoan bĩu môi, ở trong mắt nàng ai cũng là người qua đường Giáp, thật không biết có cái gì đẹp.

Thời điểm xuống thuyền, có hai thiếu nữ thể mà dám ngăn cản bọn họ, trong đó một thiếu nữ phản y, e lệ ngượng ngùng nói: “Công tử là lần đầu tiên tới Thanh Phong thành sao?”

“Đúng vậy, lần đầu tiên.” Vu Hoan từ bên cạnh chen vào nói, “Người có thể giới thiệu cho chúng ta sao?”

Phản y thiếu nữ kia trong mắt hiện lên một tia ảo não, lại vẫn đối với Dung Chiêu ôn hòa nói: “Nếu công tử không chê, Ngưng nhi tự nhiên nguyện ý.”

Vu Hoan bị ăn bơ: “.....” Nàng chẳng lẽ ăn mặc giống nha hoàn lắm sao? Bị làm lơ thành như vậy?

Phản y thiếu nữ chờ mong lại khẩn trương nhìn Dung Chiêu.

Dung Chiêu mặt lạnh, không hề có cảm tình mờ mịt, “Ghét bỏ.”

“Phốc!” Vu Hoan không nhịn được, vèo một tiếng bật cười.

“Người cười cái gì!” Thiếu nữ áo lục bên cạnh phản y thiếu nữ trực tiếp quát lớn.

“Không.” Vu Hoan nén cười, nhưng mà làm thế nào cũng không nín được, “Ha ha ha ha.....”

Phản y thiếu nữ xấu hổ buồn bực, lại không có quát lớn như thiếu nữ áo lục, chỉ là lộ ra ánh mắt đáng thương, nhìn Vu Hoan, không tiếng động khiến trách nàng.

“Ngưng nhi, nha hoàn này thực vô lễ.” Thiếu nữ áo lục oán giận một câu với phản y thiếu nữ, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Dung Chiêu, “Công tử không quản nàng sao?”

Nha hoàn Vu Hoan: “.....” Thật đúng là bị xem thành nha hoàn?

Dung Chiêu: “.....”

“Khụ khụ, cô gia, tiểu thư còn ở trong thành chờ ngài đấy, chúng ta đi nhanh đi.” Vu Hoan đột nhiên hành lễ, về mặt cung kính nói.

Tức khắc bên kia hai thiếu nữ đồng thời thay đổi sắc mặt, giống như sét đánh giữa trời quang, công tử hoàn mỹ như vậy, thế nhưng, thế nhưng.....

Cưới vợ.....

Dung Chiêu: “.....” Như thế nào lại cảm giác được sát khí vô hình.

Hắn quay đầu nhìn Vu Hoan, Vu Hoan cũng đang cười tủm tỉm nhìn hắn, con ngươi một mảnh thanh lãnh, đáy mắt không hề có chút cảm xúc dư thừa nào.

Phấn y thiếu nữ sắc mặt có chút trắng bệch, một hồi lâu sau mới hòa hoãn lại, nhưng vẫn như cũ không chịu từ bỏ, “Không biết công tử muốn đi đâu, Thanh Phong thành này ta rất quen thuộc, có thể giúp các người dẫn đường.”

Nàng thực muốn xem, là cái dạng nữ tử gì mới xứng đôi với công tử tuyệt đại phong hoa như vậy.

Vu Hoan con ngươi xoay chuyển, đối với phấn y thiếu nữ nói: “Người biết Khuyết gia sao?”

“Khuyết gia?” Phấn y thiếu nữ tựa hồ vô cùng ngoài ý muốn, nỗ lực nghĩ nghĩ, “Thanh Phong thành cũng không có gia tộc này a! Đương nhiên nếu không phải đại gia tộc..... Ta có khả năng không biết, nhưng mà ta có thể phái người giúp các người tìm.”

Vu Hoan con ngươi mị mị, không có Khuyết gia.....

Lần trước nàng tới, Thanh Phong thành chính là Khuyết gia làm chủ, như thế nào hiện tại lại không có Khuyết gia?

Vu Hoan nhớ tới Khuyết Cửu nói qua, Khuyết gia chỉ còn lại một người là nàng.....

Sách, xem ra chỉ còn cách đi tìm Khuyết Cửu.

“Vậy người biết Khuyết Cửu không?” Vu Hoan tiếp tục đặt câu hỏi.

“Khuyết Cửu? Các người tìm nàng làm cái gì?” Thiếu nữ áo lục chán ghét mở miệng, “Một cái ẩn vệ còn cả ngày giả trang thanh cao, lớn lên thành bộ dáng kia, vừa nhìn liền hết muốn ăn.”

“Tiểu Á, Khuyết Cửu là người của Nghiêu ca ca, người đừng nói bậy.”

“Ta nào có nói bậy.” Thiếu nữ áo lục không phục, cảm giận nói: “Ý vào thực lực của mình cao, luôn luôn không đem chúng ta để vào mắt, nàng tính là thứ gì chứ, nếu không phải ca ca người che chở cho nàng, nàng có thể có ngày lãnh sao? Lần này càng thái quá, thế mà dám trộm cướp, nuôi không nàng nhiều năm như vậy.”

Không biết có phải ảo giác của Vu Hoan hay không, thiếu nữ áo lục này dường như đối với ca ca của phấn y thiếu nữ rất là khinh thường.

Phấn y thiếu nữ tựa hồ bị nói trúng tâm sự, lời kéo tay áo thiếu nữ áo lục, “Đừng nói nữa, có người ngoài ở đây.”

“Có cái gì phải che lấp, người như nàng xứng đáng phải chịu hoạ hình, phạm vào tội như vậy, ca ca người lần này có muốn cũng cứu không được nàng.” Thiếu nữ áo lục dừng một chút, nhíu nhíu mày, suy tư nói: “Hình như là hôm nay chấp hành hoạ hình đi?”

Phấn y thiếu nữ có chút mê mang xoay chuyển con ngươi, nhỏ giọng nói: “Ta không rõ ràng lắm, người biết..... Ta rất ít hỏi đến chuyện trong gia tộc.”

Vu Hoan cũng lười xem hai người này kẻ xướng người hoạ, chọc chọc eo Dung Chiêu, Dung Chiêu lập tức hiểu ý, đối với phấn y thiếu nữ nói: “Dẫn chúng ta đi.”

Phấn y thiếu nữ gương mặt đỏ lên, cúi đầu, cắn môi hỏi, “Công tử tìm nàng là có chuyện gì sao?”

“Àn.” Phi thường cao lãnh ứng một tiếng.

“Khuyết Cửu phạm chính là tử tội, ta chỉ có thể mang bọn người đến nơi chấp hành xử phạt.”

Phấn y thiếu nữ kia tên Kỳ Ngưng, là Kỳ gia đại tiểu thư, mà thiếu nữ áo lục là Kỳ ngưng biểu tỷ, Tần Á.

Khuyết Cửu cụ thể phạm vào chuyện gì, hai người này cũng không nói rõ, cũng chỉ biết là trộm đi bảo vật trong tộc.

Khuyết Cửu là ẩn vệ của Kỳ gia nhị công tử, Kỳ Nghiêu. Vốn dĩ Kỳ Nghiêu không phải công tử danh chính ngôn thuận, hắn là tư sinh tử của gia chủ Kỳ gia ở bên ngoài, bởi vì đại công tử bị thương, trở thành một cái phế vật, cho nên mới đem hắn về nhà.

Thời điểm đưa về nhà, Khuyết Cửu liền đi theo bên người Kỳ Nghiêu, Kỳ gia không bao giờ tiếp thu người lai lịch không rõ, Khuyết Cửu liền tự nguyện trở thành ẩn vệ, đi theo bên cạnh Kỳ Nghiêu.

Ẩn vệ, trên đại lục rất nhiều đại gia tộc đều có.

Tác dụng của ẩn vệ rất nhiều, nhưng nhiều nhất là giúp chủ tử chấn đao, chính mình dù phải chết cũng không thể để chủ tử xảy ra chuyện.

Đại gia tộc chọn lựa ẩn vệ, giống nhau đều là từ các dòng trong gia tộc, rất ít tuyển người bên ngoài. Cho dù là tuyển ở bên ngoài, cũng sẽ lựa chọn cô nhi, người như vậy càng dễ dàng cho bọn họ khống chế.

Nếu không phải vì sinh tồn, không có ai nguyện ý đi làm ẩn vệ.

Ẩn vệ đại biểu cho không có nhân quyền, không có tôn nghiêm, ngay cả mệnh đều không phải của chính mình.

Khuyết Cửu là một nữ tử lãnh diễm như vậy, thế nhưng lại là ẩn vệ, này có chút ngoài dự kiến của Vu Hoan.

Tuy rằng từ yêu cầu của nàng đã biết thân phận nàng hiện giờ không cao, chính là không nghĩ tới sẽ là cái dạng này.

Khuyết gia a.....

Vẫn là dòng chính, thế nhưng lưu lạc đến tận đây, quả nhiên là thế sự vô thường

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Nhất định phải chết ở trong lửa

Edit: May22

Địa phương chấp hành hoá hình là ở quảng trường lớn nhất Thanh Thông thành, lúc này đã vây quanh không ít người, Kỳ Ngưng là Kỳ gia tiểu thư, tự nhiên có thể làm những người này nhường ra một con đường.

Đi đến hàng đầu, Vu Hoan liền nhìn thấy Khuyết Cửu bị trói trên giá chữ thập, xung quanh nàng chật đầy củi, chu vi chừng một vòng người, giống như là sợ có người đến quấy rối.

Khuyết Cửu đầu buông xuống, ngực hơi hơi phập phồng, trên người tất cả đều là vết bầm động lại đỏ sậm, làn da lộ ở bên ngoài không có một chỗ lành lặn.

Vu Hoan xem đến một trận kinh hãi, đây là bị tra tấn đến mức nào.....

“Các người buông A Cửu ra, buông nàng ra, có cái gì cứ nhắm vào ta đây này!” Nơi xa có người xô xát, thanh âm nam tử nghẹn ngào ầm ầm truyền tới.

“Nhị công tử, Khuyết Cửu đại nghịch bất đạo, đã là tử tội, ngài không cần vô cớ gây rối.” Người ngăn lại nam tử kia, trong giọng nói tràn đầy khinh thường, hiển nhiên là không đem hắn đặt ở trong mắt.

Một tên tư sinh tử thiên phú thường thường như vậy, có cái tư cách gì làm Kỳ gia công tử, nếu không phải đại công tử của bọn họ ..... làm gì có chỗ cho hắn nói chuyện như hiện tại.

“Không, các người không thể như vậy với A Cửu, hết thảy đều là ta sai sử, không liên quan A Cửu.” Nam tử liều mạng muốn chạy về phía Khuyết Cửu, chính là bên cạnh có đến bốn năm cái người túm hãm, căn bản tránh không thoát.

Khuyết Cửu mơ hồ nghe được thanh âm Kỳ Nghiêu, ý thức rõ ràng vài phần, nàng thông thả ngẩng đầu, hốt động đầu tóc rối tung ở trước mặt, che đi khuôn mặt tái nhợt như quỷ lệ của nàng.

Nàng chuyển động tròng mắt chưa xốt, tầm mắt dần dần rõ ràng lên, thân ảnh Kỳ Nghiêu nơi xa rơi vào con ngươi nàng.

“Công tử.....” thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi, không có người nghe được.

Chính là Kỳ Nghiêu lại ngăn người, hắn không thể tin tưởng tròng lớn mắt, hắn nghe được A Cửu đang kêu hắn.

Kỳ Nghiêu đột nhiên vùng khỏi những người đó trói buộc, lao đảo chạy về hướng Khuyết Cửu.

Nhưng mà Khuyết Cửu bốn phía còn có người, những người đó thấy Kỳ Nghiêu xông tới, tự nhiên tiến lên đem hắn ngăn lại.

Khuyết Cửu cánh môi khô nứt, yết hầu phát đau, nàng muốn bảo Kỳ Nghiêu rời đi, chính là âm thanh phát ra tất cả đều là âm trầm nghẹn ngào, căn bản nghe không rõ.

Kỳ Nghiêu không biết lấy sức lực từ đâu tới, thế nhưng tránh thoát những người đó, “A Cửu, A Cửu, không có việc gì không có việc gì, ta tới cứu ngươi.” Kỳ Nghiêu bỏ nhào vào bên chân Khuyết Cửu, đem đồng gỗ đó xô lên, bò đến trên giá chữ thập.

Nhìn Khuyết Cừu cả người là vết thương, Kỳ Nghiêu trong mắt tất cả đều là đau lòng cùng bi thương, luống cuống tay chân muốn cời trói cho Khuyết Cừu.

Chính là dây thừng này đều là bị thắt nút chết, Kỳ Nghiêu căn bản không giải được, hần run rẩy thanh âm an ủi Khuyết Cừu, “A Cừu, đừng sợ, ta ở chỗ này, ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn ngươi.”

Khuyết Cừu ngẩng đầu, nhìn Kỳ Nghiêu nghiêm túc lại chấp nhất giải dây thừng, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Rất nhiều năm trước, hần cũng là chấp nhất như vậy, đem nàng từ trong hỏa diễm đầy trời cứu ra.

Mệnh này là hần cho, nàng không hối hận đã làm hết thảy, chỉ là nàng có khả năng không thể tiếp tục giúp hần nữa.

“Kỳ Nghiêu, nghịch tử!” Tiếng hét phẫn nộ khiến đất bằng muốn nổ tung, vài đạo bóng người bước nhanh mà đến, “Còn không đi đem nhị công tử kéo xuống!”

Lập tức có người đi lên tóm Kỳ Nghiêu, lần này Kỳ Nghiêu liền không thể tránh khỏi những người đó, bị áp chế kéo xuống đài.

Kỳ Nghiêu liều mạng giãy giụa, nhưng hai người này thực lực đều đã Hóa Huyền đỉnh phong, hần căn bản tránh không thoát.

Kỳ Nghiêu nhìn thấy Kỳ Tiễn, bùm một cái quỹ xuồng, “Phụ thân, chuyện này không phải A Cừu sai, đều là ta sai, là ta sai sử A Cừu đi trộm Phục hồn sáo, cũng là ta vọng tưởng ngôi vị thiếu chủ. Ta nguyện ý gánh vác hết thảy hậu quả, chỉ cầu phụ thân buông tha A Cừu.”

Vu Hoan con người mị mị, Phục hồn sáo.....

Dung Chiêu muốn tìm bảy món Thần Khí, nghe đồn Phục hồn sáo có thể triệu hoán vong linh, cùng với nhiếp hồn. Phục trong hồi phục, có ý là sống lại.

Sống lại nói đến cũng chỉ là vô nghĩa, triệu hoán vong linh cùng nhiếp hồn mới là thật sự.

Vu Hoan liếc mắt nhìn Dung Chiêu, tên này thần sắc bình tĩnh, giống như không hề nghe được.

Đám người bốn phía không biết Phục hồn sáo là cái gì, nhỏ giọng cùng bên cạnh thảo luận, cũng không một ai nói được Phục hồn sáo là cái thứ gì.

Kỳ Ngưng lại là vẻ mặt kinh ngạc, tựa hồ có chút không tin, “Khuyết Cừu thế nhưng dám trộm Phục hồn sáo, khó trách lần này cha sinh khí như vậy.”

“Ngưng nhi ngươi xem, ta đã nói hai người này không có ai là dè dặt đâu, ngươi còn không tin, hiện giờ sự thật đã ở trước mắt, ngươi còn có cái gì muốn nói không?”

Kỳ Ngưng trên mặt có thất vọng hiện lên, lại vẫn là vì Kỳ Nghiêu nói chuyện, “A Á, Nghiêu ca ca sẽ không làm ra chuyện như vậy.”

Tần Á tức giận hừ một tiếng, “Chính hần đã thừa nhận, Ngưng nhi ngươi như thế nào còn nói giúp hần? Mấy năm nay chuyện Khuyết Cừu làm, ngươi cũng không phải không biết, không có hần cho phép, Khuyết Cừu dám làm như vậy sao?”

“Các ngươi có thể hay không đừng cãi nhau nữa.” Vu Hoan có cảm giác chính mình đang đứng bên cạnh hai con chim sẻ, riu rít nói đến mức đau cả đầu.

Dung Chiêu rất phối hợp một cái mắt lạnh đảo qua, Tần Á cùng Kỳ Ngưng đều phi thường ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bên kia Kỳ Tiễn nghe được Kỳ Nghiêu nói, trực tiếp đánh Kỳ Nghiêu một cái tát, “Lão tử đem ngươi trở về không phải là để ngươi vì một nữ nhân liên quỹ xuồng.”

Kỳ Nghiêu bị đánh đến có chút ngốc, chính là hần đã đau lòng đến sắp không thể hô hấp.

A Cừu là hần từ trong chỗ chết cứu ra, nhìn nàng lớn lên, cẩn trọng che chở, hần như thế nào có thể trơ mắt nhìn nàng ở ngay trước mặt mình chết đi.

“Phục hồn sáo sớm hay muộn đều là của ngươi, ngươi cho rằng ta sẽ tin tưởng ngươi nói? Vì cứu nàng ngươi thế nhưng không tiếc đem tội danh nhận hết vào mình, xem ra nữ nhân này càng không thể lưu.” Kỳ Tiễn tức giận đến sắc mặt xanh mét.

“Không, phụ thân, A Cừu không thể chết được.....” Kỳ Nghiêu cực lực muốn tìm lý do, “A Cừu không thể chết được, nàng... Nàng mà chết thì sẽ không có ai có thể thổi được Phục hồn sáo.”

Kỳ Tiễn sắc mặt biến đổi, khom lưng một phen cầm lấy cánh tay Kỳ Nghiêu, “Ngươi nói cái gì?”

Kỳ Nghiêu chịu đựng cánh tay đau đớn như sắp đoạn rớt, không hề sợ hãi cùng Kỳ Tiễn đối diện, gần từng chữ một nói: “A Cừu mà chết, liền rút cuộc không ai có thể thổi lên Phục hồn sáo.”

Kỳ Tiễn con người nửa mị, quang mang nguy hiểm lưu chuyển ở đáy mắt, yên tĩnh lúc lâu, hần cười lạnh nói: “Ngươi cho rằng ta dễ lừa như vậy? Tiểu tử, ngươi còn non lắm.”

“Không, ta nói thật, A Cửu thật sự có thể thối lên Phục hồn sáo.”

Kỳ Tiễn hần buông hần ra, chỉ hận rèn sắt không thành thép từng mắt nhìn Kỳ Nghiêu một cái, đối với người cảm được hạ lệnh, “Thieu!”

Nếu không phải con vợ cả xuất hiện biến cố như vậy, hần cũng sẽ không đem tên tư sinh tử này trở về, hiện giờ lại vì một cái ân vệ, dám phản bác hần như vậy, còn nói dối, hần sao có thể tha cho Khuyết Cửu.

Nữ nhân này không thể không chết.

“Không được!” Kỳ Nghiêu hoảng sợ kêu gọi cũng không thể thay đổi sự thật.

Ngon lửa bùng lên cao, độ ẩm nóng rực thông thả lan tràn ra bốn phía, thân hình Khuyết Cửu thực mau đã bị ngọn lửa cắn nuốt.

Khuyết Cửu ánh mắt tan rã, khoe miệng chậm rãi giờ lên, phác họa ra một độ cung tái nhợt mà vô lực.

Mười mấy năm trước lửa lớn không có thiêu chết nàng, lần này sợ là trốn không thoát.

Nàng đã định là phải chết ở trong lửa.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Ta thích xen vào chuyện của kẻ khác đấy

Edit: May22

Kỳ Nghiêu bị người ta ấn ở trên mặt đất, trường hợp muốn bao nhiêu bị trắng liền có bấy nhiêu bị trắng, muốn bao nhiêu thâm liền có bấy nhiêu thâm.

Vu Hoan vùng tay áo, cảm Thiên Khuyết Kiếm bá một cái chạy ra khỏi đám người, kiếm khí Thiên Khuyết Kiếm quét ngang hướng ngọn lửa đang thiêu đốt.

Ngon lửa chột nhỏ đi xuống, Khuyết Cửu đang mông lung, tựa hồ thấy được nữ tử kia, đối với ai cũng đều phải trào phúng một chút, tư thái so với ai khác đều muốn cao hơn một bậc.....

Ảo giác sao?

Khi trên cổ tay truyền đến nhiệt độ hơi lạnh, Khuyết Cửu đáy lòng lộ bộ một chút, không phải là ảo giác.

Nữ tử kêu Vu Hoan kia, thật sự tới cứu mình.

“Người nào!” Người bên dưới quát lớn, vây quanh Vu Hoan cùng Khuyết Cửu.

Vu Hoan dùng Thiên Khuyết Kiếm phá nốt trói buộc cuối cùng cho Khuyết Cửu, đem tay nàng khoác trên đầu vai mình, đỡ nàng nhảy xuống đất trống phía dưới.

Vu Hoan cười cười nhìn về phía những người đó, ngạo mạn đường hoàng khiêu khích nói: “Ta cho rằng dung mạo của ta, các người đã nhớ tới khắc sâu tâm khảm rồi chứ.”

“Bách Lý Vu Hoan, là Bách Lý Vu Hoan.” Ngữ khí kiêu ngạo như vậy, trừ bỏ đại vai ác Bách Lý Vu Hoan còn có thể là ai.

“Ai da, xem ra còn có người nhận thức ta sao! Xem ở phân thượng người nhận ra ta, ta liền giờ cao đánh khẽ, không giết người.” Vu Hoan hướng tới người vừa nói chuyện lưu manh huyết sáo một cái, người nọ sợ tới mức té ngã lộn nhào lẫn ra khỏi đám người.

Người khác cũng sôi nổi lui về phía sau, trong mắt có hoảng sợ cùng kiêng kỵ, đây chính là vai ác số một a, giết nhiều người như vậy .....

Như thế nào có thể không sợ?

Ngay cả Kỳ Tiễn cũng lộ ra một tia vi diệu, bất quá so với những người khác, Kỳ Tiễn vẫn là trấn định hơn nhiều.

Làm gia chủ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng không phải làm không.

“Bách Lý Vu Hoan, đây là chuyện của Kỳ gia ta, không biết cùng người có quan hệ gì?” Cái gì mà vai ác đại lục, chỉ cần không dao động đến ích lợi của

hắn, Kỳ Tiễn đều sẽ không hỏi đến.

“Không có nha.” Vu Hoan cười tủm tỉm đáp: “Ta chính là thích xen vào việc người khác không được sao?”

Ai dám nói không được?

Đờ mờ tên đáng chém ngàn đao nào nói vị này không thích xen vào việc người khác?

“Bách Lý Vu Hoan, người khác sợ ngươi, ta nhưng không sợ ngươi!” Kỳ Tiễn lạnh giọng quát chói tai, ý vị cảnh cáo mườì phần.

Vu Hoan trắng mắt liếc Kỳ Tiễn, “Ta nói ngươi sợ ta sao? Chỉ số thông minh không đủ liền không cần ra ngoài làm loạn a! Dọa đến ta!”

Phốc ——

Cuối cùng cũng minh bạch vì cái gì chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, vị này có thể vinh quang ngồi lên đầu băng vai ác, mẹ nó ngữ khí thiếu đánh này, thần sắc khiêu khích này, ai chịu nổi?

Kỳ Tiễn sắc mặt xanh mét, tức giận dưới đáy lòng bị Vu Hoan đâm vào cọ cộ bùng lên.

Một tiểu nha đầu cũng dám hống hách với mình như vậy?

Vai ác đại lực?

Hừ, trong mắt hắn chính là một tiểu nha đầu miệng hôi sữa, có thể lợi hại đến mức nào?

“Đi, đem nàng bắt lại cho ta.” Kỳ Tiễn hướng bên người người phân phó, thiên đường có lối người không đi, cứ một hai phải đụng vào trên đầu lưỡi đao của ta, hắn hôm nay liền làm một chuyện tốt, thay đại lực trừ bỏ tai họa này.

Dung Chiêu vẫn luôn đứng ở trong đám người, lúc Kỳ Tiễn phân phó người đi lên bắt người, hắn mới vọt đến bên cạnh Vu Hoan.

Đối với nam tử đột nhiên xuất hiện, mọi người đều là sững sờ.

Nam tử mặc một bộ áo tím, tôn quý vô song, mặt mày thanh lãnh toàn là hờ hững lạnh lẽo.

Đám người đồng thời hít vào một hơi, nam tử giống như trích tiên như vậy, vừa rồi bọn họ thế nhưng không có phát hiện?

“Nam tử này là ai a?”

“Hảo soái a, trước nay chưa từng thấy qua mỹ nhân như vậy, chỉ sợ đại lực đệ nhất mỹ nhân đều so không được với hắn a!”

Vu Hoan liếc mắt nhìn Dung Chiêu, trong sáng mắt ẩn ẩn có chút tức giận. Dung Chiêu vô tội nhìn về phía Vu Hoan, hắn lại làm sai cái gì?

“Đồ!” Vu Hoan đem Khuyết Cửu đẩy cho Dung Chiêu, xoay người liền hướng tới người gần nhất vọt qua đi.

Người nọ còn đang đắm chìm trong dung mạo kinh vi thiên nhân của Dung Chiêu, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, bên tai gió lạnh phát qua, hắn tức khắc run run, theo bản năng muốn phòng thủ. Nhưng mà, thời gian đã không còn kịp rồi, mũi kiếm lạnh băng cắm vào vai trái người nọ, đau đớn còn chưa kịp lan tràn, người nọ liền thẳng tắp hôn mê bất tỉnh.

Vu Hoan nhỏ giọng ‘hừ’ một tiếng, xoay người hướng tới người xung quanh lao đi.

Dung Chiêu ở thời điểm Vu Hoan giơ kiếm, có chút kinh hãi, nhưng thấy nàng không phải hạ tử thủ, lại nhẹ nhàng thờ ra.

Vu Hoan tốc độ rất mau, những người này căn bản không phải đối thủ của nàng, cơ hồ là vừa đối mặt, đã bị giải quyết.

Kỳ Tiễn con ngươi híp lại, trên khuôn mặt xuất hiện một mặt âm ngoan. Xem ra, nữ tử này có thể bị người ta truyền thành vai ác đại lực, vẫn là có chút thực lực.

Kỳ Tiễn trầm ngâm một lát, đột nhiên lắc mình, nhảy đến trước mặt Vu Hoan, vừa ra tay chính là hạ sát chiêu.

Kỳ Tiễn là nửa thánh, chỉ thấp hơn so với Thánh chủ một bậc, thực lực không thể nghi ngờ.

Đối phó với Kỳ Tiễn, Vu Hoan liền cảm thấy có chút cố hết sức, lực lượng bạc không gián đoạn từ trên người Kỳ Tiễn dồn lại đây, giống như sẽ không bao giờ ngừng lại.

Vu Hoan hơi hơi mím môi, không dám khinh địch, thân thể này rốt cuộc chỉ có thực lực Hóa Huyền trung cấp, đối địch với nửa Thánh, vẫn là lần đầu tiên.

Thân ảnh hai người tung bay ở trên quảng trường to như vậy, mọi người chỉ có thể nhìn đến hai đạo tàn ảnh, căn bản thấy không rõ chiêu thức của bọn

họ.

Kỳ Tiễn cũng có chút kinh hãi, nha đầu đối diện này rõ ràng chỉ có thực lực Hóa Huyền trung cấp, đối mặt với mình, lại một chút cũng không bị ép xuống hạ phong.

Đáng sợ nhất chính là, ở mỗi lần cùng nha đầu này có tiếp xúc thân thể, đều nhận được một cỗ lực lượng lớn đến mức làm hắn chấn động từ trong cơ thể nằng phụt ra. Nhưng mà chỉ cần cùng nàng tách ra, cỗ lực lượng kia lại biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. ....

Kỳ Tiễn trong mắt tinh quang lập lòe, chợt kéo dài khoảng cách với Vu Hoan.

Vu Hoan cười lạnh một tiếng, nhanh như vậy liền phát hiện, không hổ là nửa Thánh.

Vu Hoan điều động linh hồn chi lực trong cơ thể, trực tiếp rót vào Thiên Khuyết Kiếm, có hai lần sử dụng trước, Thiên Khuyết Kiếm biến hóa rất mau liền hoàn thành.

Vu Hoan huy động Thiên Khuyết Kiếm, kim sắc kiếm khí chia làm bốn đạo đan xen quét về phía Kỳ Tiễn.

Kỳ Tiễn sắc mặt biến đổi lớn, hắn cho rằng chính mình kéo ra khoảng cách, Vu Hoan liền không có biện pháp sử dụng cỗ lực lượng kia, không nghĩ tới. ....

Thanh kiếm kia. ....

Vừa rồi hắn đã nhìn qua, vô cùng tầm thường, chính là lúc này thân kiếm được kim quang điểm xuyết, hoa văn tinh xảo rõ ràng, hoa lệ khí phách, giống như hai thanh kiếm khác nhau.

Kim quang đan xen như vồng giồng bắn về phía Kỳ Tiễn, Kỳ Tiễn dồn khí đan điền, đem linh lực hội tụ đến lòng bàn tay, ở thời điểm kim quang sắp đến trước mặt, đột nhiên bắn ra.

“Oanh!”

Hai loại lực lượng không lồ chạm vào nhau, phát ra âm thanh bạo phá thật lớn.

Kỳ Tiễn cơ hồ là dùng toàn bộ lực lượng ngăn cản những kim quang đó, trong cơ thể khí huyết cuộn cuộn, thân hình lung lay, từ trên không trung ngã xuống.

Hắn thế nhưng thua. ....

Hắn đường đường là một nửa Thánh!

Thế nhưng bại bởi một tên Hóa Huyền trung cấp?

Này nói ra còn không bị cười đến rụng răng?

Không. ....

Trong mắt Kỳ Tiễn bắn ra một đạo hàn mang, nhanh chóng từ trong lòng móc ra một cái bình sứ, trong bình sứ chỉ có một viên đan dược, hắn cắn răng, chần chờ vài giây, vẫn là đem đan dược nuốt xuống.

Dan dược vào miệng là tan, một cỗ ấm áp từ yết hầu chảy vào đan điền, ngay sau đó truyền khắp cơ thể.

Kỳ Tiễn thân thể bắt đầu xuất hiện biến hóa, linh lực bàng bạc tàn sát bừa bãi ở bốn phía xung quanh hắn hình thành một cái lồng, mặc dù là cách thật xa cũng có thể cảm giác được khí thế kinh người kia.

Vu Hoan ánh mắt hơi lạnh vài phần, thế nhưng dám ăn đan dược mạnh mẽ thăng cấp.

Hừ, cũng không sợ di chứng!

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tự bạo thăng cấp???

Edit: May22

Kỳ Tiễn có thể cảm giác được linh lực trong người đang không ngừng dư thừa, lực lượng cường đại chậm rãi hội tụ ở trong thân thể hắn, cảm quan cũng so với trước càng thêm rõ ràng.

Hơi thở cường hãn từ trên người hắn quét ngang mà ra, bốn phía người đều bị chấn đến ngã trái ngã phải.

“Ha ha ha ha ha…… Đây là Thánh chủ lực lượng.” Kỳ Tiễn nhìn đôi tay mình, trước mắt mừng như điên.

Thánh chủ!

Trên đại lục Huyền Nguyệt, biết tên, cũng chỉ có ba cái. Hắn cũng không tin, hiện giờ thân là Thánh chủ, còn đánh không lại tiểu nha đầu này?

Vu Hoan nắm thật chặt Thiên Khuyết Kiếm, cánh môi nhẹ nhấp.

Thánh chủ……

Thật đúng là có chút khó giải quyết.

Phải biết rằng nửa Thánh cùng Thánh chủ khác biệt thật lớn, người trước giống như là trẻ con mới sinh ngay cả tự bảo vệ mình đều làm không được, người sau lại giống như thành danh nhiều năm chí tôn cường giả.

“Đừng cậy mạnh, ta tới.” Dung Chiêu thanh âm từ đáy lòng Vu Hoan vang lên.

Vu Hoan thân hình khẽ nhúc nhích, lại không có đi xuống, mà là đối với Dung Chiêu vô sỉ nói: “Chúng ta cùng nhau lên.”

Dung Chiêu đen mặt, đem Khuyết Cửu phóng sang bên cạnh, lại đem tiểu thú đặt ở bên người nàng, âm thanh lạnh lùng nói: “Nhìn nàng.”

Tiểu thú ngao ô một tiếng, nhảy nhảy thân mình, vòng quanh Khuyết Cửu chuyển động, cái đuôi ngắn ngủn, lông xù xù lay động nhoáng lên.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu giao lưu Kỳ Tiễn tự nhiên là không biết, nhưng khi nhìn thấy Dung Chiêu phi thân đến bên cạnh Vu Hoan, thái độ không cần nói cũng biết.

Kỳ Tiễn sắc mặt tức khắc liền đen, “Các ngươi là muốn hai đánh một?”

Vu Hoan nhướng mày, không biết xấu hổ nói: “Hai đánh một thì làm sao vậy? Nếu không phải hiện tại bên ta không còn ai, ta càng muốn quần ấu người!”

Nghe một chút, ngữ khí kiêu ngạo vô sỉ này, quả thực không thể nhẫn!

Tưởng hai đánh một mà hắn sợ sao? Hắn hiện tại chính là Thánh chủ!

Bóp chết hai con châu chấu không biết trời cao đất dày này còn không phải dễ như trở bàn tay?

Kỳ Tiễn nghĩ đến đây, cũng mặc kệ bọn họ là mấy người, bàn tay nhẹ nâng, linh lực phiếm nhân nhạt ánh sáng tím như nước sông cuộn cuộn, ở trước người hắn hội tụ, mệnh môn mãnh liệt hướng tới Vu Hoan cùng Dung Chiêu mà đi.

Vu Hoan thân ảnh nhoáng lên, kéo ra một đạo kim sắc tàn ảnh. Dung Chiêu đứng ở nơi đó vẫn không nhúc nhích, tùy ý linh lực dừng mãnh liệt đây.

“Phanh ——”

“Keng ——”

Kỳ Tiễn đứng lúc lấy ra binh khí của mình, chặn lại mũi kiếm từ đỉnh đầu chém xuống.

Đáy mắt hắn tràn đầy chấn động, nàng là như thế nào đột phá linh lực của hắn, lặng yên không một tiếng động tới phía trên?

Vu Hoan hướng Kỳ Tiễn âm trầm trầm nhếch miệng cười, “Phản ứng rất nhanh a.” Sau đó nhẹ buông tay, cả người liền biến mất ở trước mặt Kỳ Tiễn.

Phía sau lưng chợt cảm thấy lạnh lẽo, tiếng rít của vũ khí sắc bén cắt qua không khí theo sát tới, đáy lòng đột nhiên dâng lên một trận khủng hoảng, nhanh chóng hướng bên cạnh lóe đi.

Lưỡi dao sắc bén phiếm kim quang từ mặt sườn hắn xẹt qua, Vu Hoan xoay người đứng yên, nhìn vết máu dính trên Thiên Khuyết Kiếm, tầm tắc hai tiếng, có chút tiếc hận nói: “Thiếu chút nữa.”

Bị trêu chọc như thế, Kỳ Tiễn trong con giận dữ, sát khí bùng nổ, “Tìm chết!”

Thánh chủ lực lượng khuynh thế tràn ra, linh lực màu tím nhạt ngưng tụ thành hư ảnh một lão hồ, từ xa xa nhìn, rất sống động.

“Đi!” Kỳ Tiễn quát lạnh một tiếng, hư ảnh giống như có linh trí, hướng về phía Vu Hoan rít gào phóng tới.

Hóa linh vi thực, là kỹ năng cấp Thánh chủ trở lên mới có thể ngộ đạo.

Hư ảnh lực lượng so với trong tưởng tượng của Vu Hoan lợi hại hơn nhiều, nó hoàn toàn là cậy mạnh công kích. Vu Hoan tuy rằng dựa vào linh hoạt tránh thoát vài lần, chính là bên cạnh còn có Kỳ Tiễn như hồ rình mồi.

Hai người giao chiến nhìn như qua thật lâu, kỳ thật cũng chỉ là trong nháy mắt, Dung Chiêu từ bên kia đập không mà đến, giúp Vu Hoan ngăn cản Kỳ Tiễn.

Vu Hoan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vừa đối phó hư ảnh này, còn phải đối phó Kỳ Tiễn, thực sự có chút khảo nghiệm năng lực phản ứng của nàng.

Hư ảnh không thể phát ra âm thanh, nhưng là động tác của nó cùng linh thú bình thường không hề khác nhau, sẽ phản nộ, sẽ táo bạo.

Vài lần đều không có đánh trúng Vu Hoan, hư ảnh có vẻ có chút không kiên nhẫn, thân mình đột nhiên cong lên, dòn lực, như mũi tên rời cung, bá một cái bắn về phía Vu Hoan.

Vu Hoan cả kinh, dùng Thiên Khuyết Kiếm che ở trước người, lại không nghĩ rằng hư ảnh này dùng toàn bộ lực lượng va chạm chính mình.

Khi tiếp xúc đến Thiên Khuyết Kiếm, hư ảnh liền bùng một tiếng nổ tung.

Vu Hoan nháy mắt bị bao phủ ở trong một mảnh ánh sáng tím, bên tai ong ong rung động.

“Vu Hoan!” Dung Chiêu một chương chụp bay Kỳ Tiễn, hướng tới ánh sáng tím lao đi.

Kỳ Tiễn che ngực, ở phía sau giữa mặt lên trời cuồng tiếu, “Ha ha ha, nàng chết chắc rồi!” Hư ảnh tự bạo lực lượng tuy rằng không bằng chủ thể tự bạo, nhưng mà lực lượng kia cũng không phải người bình thường có thể thừa nhận!

Ánh sáng tím thật lâu nổi tại không trung, không có tiêu tan. Dung Chiêu muốn bước vào trong ánh sáng tím, nhưng bốn phía ánh sáng tím lại giống như có một tầng lá chắn trong suốt, đem hấn ngăn cách bên ngoài.

Dung Chiêu đáy lòng hoảng loạn, hấn đột nhiên sợ Vu Hoan xảy ra chuyện.

Sợ hãi.....

Đây là cảm xúc gì? Dung Chiêu đáy mắt mê mang chợt lóe mà qua, trong giây lát lại bị lo lắng thay thế.

Vu Hoan ở bên trong ánh sáng tím ngăn người, không có đau đớn trong tưởng tượng, cũng không có bị đẩy lùi. Hoàn toàn giống như không có việc gì.....

Vu Hoan khoe miệng trều trều, thông thả rũ mắt, nhìn ở bên chân chậm rãi xuất hiện quang mang trắng cấp.

Đây là bị tự bạo trắng cấp?

Vu Hoan đáy lòng tràn đầy phiền muộn, thế nhưng là cái dạng này trắng cấp.....

Nói ra đều có điểm ngưng ngừng!

Quang mang trắng cấp dâng lên, Vu Hoan liền cảm giác được trong cơ thể có cỗ lực lượng đang không ngừng gột rửa kinh mạch, toàn thân một trận thoải mái, lực lượng mới từ quang mang trắng cấp hoàn toàn đi vào trong cơ thể, trắng đến khi trắng cấp quang mang hoàn toàn biến mất.

Vu Hoan sờ sờ khuôn mặt, Thiên Tôn sơ cấp.....

Thế nhưng nhảy hai cấp?

Vu Hoan vội vàng xem xét linh hồn chi lực của mình, so với trước, lực lượng có thể chuyển cang bằng bạc hơn một ít.

Chẳng lẽ yêu cầu thân thể này trắng cấp, chính mình mới có thể sử dụng cang nhiều linh hồn chi lực?

Vu Hoan đen mặt, cái giả thiết hồ cha này!

Nàng thử đem linh hồn chi lực phóng xuất ra bên ngoài cơ thể, linh hồn chi lực từ từ ở trong không khí lưu động một khoảng cách, mới thông thả biến mất.

Quả nhiên.....

Dung Chiêu tên hấn dẫn kia!

Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi lại thăm hỏi tổ tông mười tám đời Dung Chiêu một lần, lúc này mới chậm rì rì từ ánh sáng tím đi ra ngoài.

Còn chưa kịp thấy rõ bên ngoài là tình huống như thế nào, đã bị người ôm vào trong lòng ngực, hơi thở mát lạnh như thủy triều ập đến, Dung Chiêu hô hấp có chút hỗn loạn vọng lại ở bên tai.

Vu Hoan nhú nhú mày, bất mãn đầy đầy Dung Chiêu, “Làm gì? Trình diễn sinh tử tuyệt luyện à?”

Cảm xúc Dung Chiêu mới vừa ập ủ, răng rắc răng rắc vỡ thành cặn bã, hân bình tĩnh buông Vu Hoan ra, một bộ vừa rồi cái gì cũng không có phát sinh.

Vu Hoan đẩy mắt hiện lên một tia ám sắc, kéo ra khoảng cách chính mình cùng Dung Chiêu, trên mặt lập tức thay bằng cười gian, giống như khoe khoang mà nói: “Dung Chiêu, ngươi xem, ta thăng cấp!”

Dung Chiêu đạm mạc nhìn Vu Hoan, trên người nàng hơi thở quả nhiên không còn ở Hóa Huyền trung cấp mà là..... Thiên Tôn sơ cấp? Tấn hai cấp?

“Hai cấp?”

“Đúng vậy, ngoài ý muốn đi!” Vu Hoan vẻ mặt đắc ý, “Hon nữa linh hồn chi lực cũng có thể rời đi thân thể của ta.” Tuy rằng chỉ có thể kiên trì một lát.

Nhưng mà so với trước chỉ có thể ở trong thân thể nàng đã là tốt hơn nhiều a!

Đáy mắt Dung Chiêu hiện lên một tia kinh ngạc, bất quá Vu Hoan không chú ý nhìn hân, cho nên cũng không phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Bởi vì phục hồn sáo

Edit: May22

Kỳ Tiễn phía đối diện còn đang cuồng tiếu, nhìn thấy Vu Hoan xuất hiện liền kinh ngạc một trận, lại nghe được lời Vu Hoan nói, sắc mặt hân nháy mắt âm trầm xuống, gắt gao nhìn chăm chăm Vu Hoan.

Thiên Tôn sơ cấp.....

Thật sự là Thiên Tôn sơ cấp, tại sao lại như vậy, nàng phải chết rồi mới đứng! Hư thể tự bạo, nàng như thế nào còn có thể sống sót?

Không những thế còn thăng cấp, càng đáng sợ hơn là tấn liền hai cấp.

“Không có khả năng!” Kỳ Tiễn hét lớn một tiếng, không màng đến thương tích trên người, lại lần nữa vọt tới chỗ Vu Hoan.

Hân muốn giết nữ nhân này, giết ả!

Lúc này Kỳ Tiễn đã bị Vu Hoan kích thích đến có chút mất lý trí, nơi nào còn uy nghiêm, trầm ổn một gia chủ nên có.

Vu Hoan đem Dung Chiêu đẩy đẩy lên phía trước, nàng hiện tại không muốn đánh nhau.

Dung Chiêu đáy lòng bất đắc dĩ, thực là muốn gì liền làm đó, chuyện này là nàng gây họa vì cái lông gì muốn hân tới thu thập cục diện rồi rắc chứ?

Thực lực Thánh chủ của Kỳ Tiễn vốn chính là dùng đan dược ép lên, kiên trì lâu như vậy, dược hiệu không sai biệt lắm cũng sắp biến mất. Dung Chiêu cùng Kỳ Tiễn giao thủ mấy chiêu, Kỳ Tiễn liền có chút không chịu đựng nổi.

Di chứng khi mạnh mẽ đem thực lực tăng lên tới Thánh chủ là phi thường nghiêm trọng, Kỳ Tiễn cũng không biết là đứt dây thần kinh nào, lại cực đoan đến mức dùng đan dược như vậy.

Kỳ Tiễn bình tĩnh lại cũng cảm thấy chính mình điên rồi, như thế nào vừa bị tiểu nha đầu kia nói kích một chút, liền chịu không nổi? Trước kia ngay cả thời điểm tuổi trẻ, cũng chưa từng xúc động như vậy a?

“Gia chủ, gia chủ, ngươi không sao chứ?” Người Kỳ gia nhanh chóng vây quanh Kỳ Tiễn, vẻ mặt khiếp sợ lại lo lắng nhìn gia chủ nhà mình.

Gia chủ thể nhưng thua, còn là ở dưới tình huống sử dụng đan dược, thấy thế nào cũng đều có chút quỷ dị a.....

Bất quá bọn họ ngẫm lại, đối phương là đại vai ác được truyền tai nhau nhiều nhất trên đại lục gần đây, hình như cũng không quá khó tiếp nhận như vậy. Dù sao đối phương chính là từng diệt sạch một thành, giết người, phóng hỏa, cường thủ hào đoạt, có gì mà chưa làm?

“Khụ khụ. ....” Kỳ Tiễn cảm thấy toàn thân xương cốt đều giống như bị người nghiền nát, “Đi mau.”

Đan được di chứng bắt đầu phát tác, hần mà còn tiếp tục ở đây, nói không chừng ngay cả mạng cũng phải để lại.

“Kia. .... Cái kia phản đồ cùng nhĩ công tử?” Có người cẩn thận hỏi.

“Đem Kỳ Nghiêu mang đi.” Kỳ Tiễn nghiêng rặng nghiêng lợi nói, Khuyết Cửu đề ý nhất chính là Kỳ Nghiêu, chỉ cần Kỳ Nghiêu ở trên tay hần, hần không tin nằng dám làm xảy ra chuyện gì tới.

“Vâng.” Người nọ đưa mắt ra hiệu cho những người khác, mang theo Kỳ Tiễn cùng Kỳ Nghiêu nhanh chóng trốn chạy.

“Sách, chưa gì đã đi rồi.” Vu Hoan thất vọng nhìn đám người nhường ra một con đường, quá không thú vị.

Tiểu thú nhìn Vu Hoan trở về, hưng phấn thẳng kêu to. Thân mình tuyết trắng vòng quanh gót chân Vu Hoan, không ngừng chuyển động.

Khuyết Cửu nằm trên mặt đất, hơi thở mỏng manh nhìn Vu Hoan, nằng thông thả nâng tay, muốn chạm đến vạt áo Vu Hoan. Vu Hoan đuôi lông mày nhẹ nâng, hướng bên cạnh tránh đi, cái tay trần đầy máu kia, nằng vừa nhìn liền ghét bỏ.

“Người trước đây năng lực khôi phục rất tốt, lần này sao lại dễ bị thương thành như vậy?” Lần trước thương thế của nằng không hề nhẹ hơn so với lần này, nhưng mà chỉ qua một buổi tối đã khôi phục không sai biệt lắm.

Khuyết Cửu suy nghĩ có chút chậm chạp, qua một lúc lâu mới lý giải được Vu Hoan nói tới cái gì, khóe miệng nằng hiện lên một mặt tươi cười tái nhợt, gian nan nói: “Kia. .... Là bởi vì. .... Phục hồn sáo. ....”

Vu Hoan hai tròng mắt đình chỉ, thâm u quang mang lưu chuyển ở sâu trong đáy mắt.

Vu Hoan nhìn nhìn đám người bốn phía vây quanh giống như đang xem con khỉ trong vườn thú, trên mặt trực tiếp âm trầm xuống, mở miệng uy hiếp, “Nhìn cái gì mà nhìn? Muốn chết?”

Phản phật ——

Đám người trong nháy mắt tán mất, sau khi chứng kiến sức chiến đấu cường hãn của đối phương, bọn họ làm sao còn dám có tâm tư khác.

Liền Kỳ Tiễn mạnh mẽ tăng lên tới Thánh chủ còn không phải đối thủ của nằng, bọn họ đi lên chịu chết à? Trên thế giới này có ai không sợ chết?

Đám người tán hết, Vu Hoan cảm thấy không khí đều tươi mát hơn vài phần, nằng ngồi xỏm xuống, đem Khuyết Cửu từ trên mặt đất nâng dậy, “Ta hôm nay cứu ngươi một mạng, chúng ta giao dịch vẫn giữ lời như cũ.”

Không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Nằng chỉ là đơn phương thông tri cho Khuyết Cửu.

Khuyết Cửu khóe miệng chưa xót càng lúc càng lớn, nằng có tư cách gì nói không? Huống chi đối phương muốn còn là một cái bản đồ liên chính nằng cũng không biết, đối với nằng mà nói, cũng không ngại.

“Cái kia. .... Linh La đâu?” Khuyết Cửu được Vu Hoan đỡ đứng lên, nằng gian nan chuyển động đầu, không có nhìn thấy Linh La.

Nhớ tới chính mình uy độc được cho Linh La, nhưng mà lúc này lại không thấy Linh La, không phải là bị độc phát rồi đi?

“Bị người bắt cóc tổng tiền.” Vu Hoan ngữ khí thực tùy ý, giống như là đang nói hôm nay thời tiết không tồi, tối nay ăn cái gì, không có gì là lo lắng.

“Trời. .... Bắt cóc tổng tiền?” Khuyết Cửu đồng tử co chặt, bị người bắt cóc tổng tiền, như thế nào nằng còn có bộ dáng không chút liên quan này?

“Đừng lo lắng nằng, lo cho chính người trước đi.” Vu Hoan ngữ khí có chút trào phúng, một kẻ ngay cả mạng mình cũng sắp giữ không nổi, còn có tâm tư đi quan tâm người khác, ngu xuẩn.

Khuyết Cửu nghẹn nghẹn, nhưng vẫn là mở miệng nói: “Độc trên người nằng. ....”

“.....” Vu Hoan đen mặt, đứa nhỏ này sao vẫn còn nhớ chính mình hạ độc Linh La, nếu thật là có thể độc đến Linh La, nằng cho rằng nằng có thể sống đến bây giờ?

Vu Hoan nhìn nhìn Khuyết Cửu suy yếu đến chỉ còn một hơi, rất là hảo tâm từ bỏ xúc động muốn đá kích nằng, nhàn nhạt nói: “Đã giải.”

Vu Hoan cảm giác được người bên cạnh thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó vô cùng đột ngột hôn mê bất tỉnh.

Vu Hoan khuôn mặt sa sầm, thiếu chút nữa liền buông tay đem nằng ném xuống mặt đất.

Căng thẳng lâu như vậy, là vì một kẻ râu ria không liên quan? Nên nói nàng xuân hay vẫn là xuân đây?

(Ý Vu Hoan ở đây là dù có nói bằng cách nào đi nữa thì Khuyết Cừu vẫn là ngu=))))))

Vu Hoan sai Dung Chiêu đi đoạt một cái sân không lớn không nhỏ.

A, không đúng, là mua!

Tuy rằng kết quả cuối cùng vẫn là đoạt.

Vì cái gì?

Bởi vì người bán cái sân kia rất có cốt khí, nói cái gì mà, không đem sân bán cho vai ác, cho sát nhân cuồng ma.

Sau đó Vu Hoan liền tấu hấn một trận, người nọ lệ rơi đầy mặt đem sân bán rẻ cho Vu Hoan.

Vu Hoan chỉ huy Dung Chiêu đem Khuyết Cừu vào một gian phòng, sau đó chính nàng chọn một gian, ‘phanh’ một tiếng đóng lại cửa phòng.

Dung Chiêu đứng ở cửa phòng, ánh mắt âm trầm, hấn thân hình lập loè một cái, trực tiếp từ ngoài cửa xuyên vào.

Trong phòng, Vu Hoan ngã vào trên giường, đầu chôn ở trong chăn, hô hấp vững vàng, một bộ ta đã ngủ rồi, đừng có tới quấy rầy ta.

Dung Chiêu tiến lên, trực tiếp đem chăn xóc lên ném trên mặt đất.

“Làm gì!” Vu Hoan cọ một cái ngồi dậy, tức giận trừng mắt nhìn Dung Chiêu, “Ngủ một giấc cũng không cho ta ngủ?”

Dung Chiêu sắc mặt cũng là quái quái, hấn nhìn chằm chằm Vu Hoan, ánh mắt thâm thúy không phải là đậm mực, mà là một loại cảm xúc Vu Hoan không quá minh bạch.

Vu Hoan nhú mày, “Lại động kinh? Ta rất mệt, để ta ngủ một lát được chưa.”

Nàng đã quen Dung Chiêu thường thường sẽ tỉnh phân một chút, gián đoạn tính động kinh gì đó. Nhưng là hiện tại, nàng thật sự rất muốn ngủ, không có tâm tư cùng hấn nháo.

Dung Chiêu nhìn về mặt mũi trên mặt Vu Hoan, đáy mắt dao động một chút, “Lần sau không được lấy thân mạo hiểm”

“Ài?” Vu Hoan về mặt nghi hoặc nhìn Dung Chiêu, đang nói cái quỷ gì a?

Dung Chiêu cũng không giải thích, buông xuống mặt mày, đem chăn từ trên mặt đất nhặt lên, cẩn thận đắp lên người Vu Hoan, xoay người liền biến mất ở trong phòng.

“Bệnh tâm thần a!” Vu Hoan nói thầm một câu, ngửa đầu ngã vào trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Vì mục đích của chính mình

Edit: May22

“Chi chi..... Chi chi chi.....”

Vu Hoan cảm giác trên mặt có thứ gì đó đang di động qua lại, hơi ngứa ngứa, bên tai còn không ngừng truyền đến thanh âm có tiết tấu.

Nàng duỗi tay phát đi đồ vật trên mặt, lại lần nữa chôn đầu vào trong chăn.

“Chi chi chi chi..... Chi chi chi chi.....”

Vu Hoan gân xanh bạo nổi, một phen đè lại vật nhỏ cùng tới cùng đi bên người này giờ.

Tiểu thú bị đè lại, bốn cái chân ngắn cùn không ngừng đập, muốn từ trong tay Vu Hoan tránh thoát, chính là Vu Hoan sức lực rất lớn, nó căn bản tránh không ra.

Thiên Nguyệt Kiếm trôi nổi tại mép giường, vui sướng khi người gặp họa lắc lư vài cái, chủ nhân khi rời giường tức khí lớn bao nhiêu, nó cùng Dung Chiêu là rõ ràng nhất.

Liền Dung Chiêu cũng không dám tùy tiện đánh thức Vu Hoan, tiểu gia hỏa này thế nhưng không biết sống chết ngay thời điểm chủ nhân đang ngủ, ở bên người nàng nhảy nhót. Nhảy nhót thì thôi đi, còn chi chi kêu loạn, đáng bị chủ nhân chỉnh.

“Chi chi chi. ....” Tiểu thú bất động, chỉ là tội nghiệp kêu.

Vu Hoan bực bội dùng chân đem tiểu thú bực lại, sau đó mới mở mắt ra, tiểu thú dùng móng vuốt ở trong chăn bảo tới bảo lui, “Xoẹt xoẹt ——” chăn theo tiếng mà rách ra một cái lỗ hồng, tiểu thú từ bên trong chui ra một cái đầu, chuyên lòng mắt nhìn nhìn Vu Hoan, thấy nàng sắc mặt đen thui, lập tức lại đem đầu rút trở về, móng vuốt ở trong chăn bảo vài cái, lập tức liền đem cái động kia lấp kín.

Vu Hoan xem đến mức phì cười, buông lỏng bàn tay túm chăn ra, xoay người nhanh nhẹn xuống giường.

“Linh La thế nào?” Vu Hoan lời này là nói với Thiên Nguyệt Kiếm.

Thiên Nguyệt Kiếm ơng ơng vài tiếng, thân mình ở trong không trung vũ động vài cái.

“Không có việc gì là tốt, bảo Kinh Tà đao trông chừng nàng, đừng cho nàng tự mình tìm đường chết.” Vu Hoan sửa sang lại xiêm y, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Dung Chiêu đứng ở trong sân, thấy Vu Hoan bước ra, thần sắc có chút quái dị nhìn nàng một cái, quay đầu đi mới nói: “Nàng tỉnh.”

“Ài?” Vu Hoan theo bản năng hỏi lại, hỏi xong lập tức liền nghĩ tới, “Khuyết Cừ?”

“Àn, bị thương rất nặng, muốn khỏi hẳn chỉ sợ cần chút thời gian.”

Dung Chiêu nhàn nhạt lên tiếng, sau đó liền xoay người vào một căn phòng khác.

Vu Hoan xem xét cái phòng kia liếc mắt một cái, bên trong. .... Hình như là phòng bếp a!

Dung Chiêu đây là muốn thi kiếm linh toàn năng sao?

Vu Hoan chớp chớp mắt, lay động nhoáng lên hướng tới phòng của Khuyết Cừ, tiểu thú đi theo phía sau nàng, mặc dù chân ngắn nhỏ nhưng di chuyển vô cùng nhanh nhẹn.

Khuyết Cừ dựa vào đầu giường, nghe được tiếng mở cửa, nàng chuyển động con người, đem tầm mắt hướng tới cửa.

Thấy rõ người tới, Khuyết Cừ ánh mắt hơi rung động, nàng nghẹn ngào nói: “Vu Hoan cô nương, cảm ơn người.”

Vu Hoan kéo qua một cái ghế dựa, định đặc ngồi ở mép giường, kiều chân bắt chéo nói: “Không cần thiết, giữa chúng ta bất quá là giao dịch bình thường mà thôi.”

Khuyết Cừ ngẩn người, cười lắc lắc đầu, “Đồ vật Vu Hoan cô nương muốn, ta thật sự. ....”

“Người là người Khuyết gia, liền nhất định có tấm bản đồ kia.” Vu Hoan đánh gãy lời Khuyết Cừ, nói vô cùng chắc chắn, “Như vậy nói cho người biết đi, bản đồ kia cũng không phải đồ vật bình thường, nó sẽ theo huyết mạch dòng chính của Khuyết gia các người truyền thừa xuống, nói cách khác, bản đồ ta cần, ở ngay trên người người.”

Khuyết Cừ: “.....” Nàng hoàn toàn nghe không hiểu Vu Hoan đang nói cái gì?

Trầm mặc một lúc lâu, Khuyết Cừ thông thả nói: “Khuyết gia mười ba năm trước đã biến mất, không có ai từng nói với ta có cái gì là bản đồ, Khuyết gia mà Vu Hoan cô nương muốn tìm có lẽ cũng không phải Khuyết gia này của ta. ....”

“Đây là nơi nào.” Vu Hoan đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

“Thanh Phong thành.” Khuyết Cừ tuy rằng có chút kỳ quái, nhưng vẫn là trả lời.

“Vậy không sai, ta muốn tìm chính là Thanh Phong thành Khuyết gia.” Vu Hoan rung chân, nói đến vô cùng tùy ý.

Khuyết Cừ hơi hơi nhút nhát, trong trí nhớ của nàng, Khuyết gia là một gia tộc rất lớn, trong tộc có rất nhiều tộc nhân, đối với nàng rất tốt. Lúc ấy, nàng sinh hoạt vô ưu vô lự, nhưng mà muốn nói Khuyết gia có cái gì đặc biệt. ....

Nàng thật đúng là nói không nên lời.

Đêm Khuyết gia bốc cháy đó, Khuyết gia giống như là một căn nhà hoang, nàng không hề nhìn thấy bất kì ai, chỉ có thấy ngọn lửa bốc cao hùng hực.

Mấy năm nay nàng cũng không quên đi mối thù của Khuyết gia. Chính là năm đó Khuyết gia bị một phen lửa đốt đến sạch sẽ, một chút manh mối cũng

không có lưu lại, biến người mệnh mạng, nàng biết chạy đi đâu tìm người báo thù.

Thăng đến khi.....

Vu Hoan đối với chuyện của Khuyết gia có vẻ cũng không cảm thấy hứng thú, Khuyết Cửu nói một chút liền không tiếp tục nữa.

“Người trộm Phục hồn sáo, chính là vì muốn biết Khuyết gia năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vu Hoan từ từ nói tiếp.

Khuyết Cửu trên mặt hiện lên một tia áy náy, bất quá vẫn là gật gật đầu, “Không sai!” Nàng không thể nào quên những người Khuyết gia đã đối tốt với mình, không thể quên cha mẹ của chính mình.....

“Cho nên người có thể thôi được Phục hồn sáo?” Không thể thôi Phục hồn sáo, có trộm tới cũng vô dụng.

Hơn nữa tên Kỳ Nghiêu kia..... Không phải cũng nói nàng có thể thôi Phục hồn sáo sao?

Khuyết Cửu lắc đầu, “Không biết, ta mới chỉ lấy được Phục hồn sáo, còn chưa kịp thôi qua.” Nàng vừa cầm được Phục hồn sáo đã bị phát hiện, sau đó bị Kỳ gia đuổi giết.

Lúc sau gặp được Vu Hoan, cùng Vu Hoan tới Linh Tư sơn, nàng sau khi rời khỏi địa phương sương mù tràn ngập đó, liền vẫn luôn chờ nàng, chính là không đợi được Vu Hoan, đã bị Kỳ gia tìm được rồi.

“Vậy Phục hồn sáo đâu?”

“Ồ Kỳ gia.....” Kỳ gia nếu đã bắt được nàng, sao có thể để nàng tiếp tục cầm Phục hồn sáo.

“Ta sẽ giúp người đem Phục hồn sáo lấy về, người an tâm dưỡng thương đi!” Vu Hoan đứng dậy, liếc mắt một cái nhìn khuôn mặt Khuyết Cửu, phòng chừng tạm thời không chết được.....

Thấy Vu Hoan phải đi, Khuyết Cửu lập tức vội vàng ra tiếng, “Vì cái gì?” Vì cái gì giúp nàng lấy Phục hồn sáo?

Giao dịch của các nàng chỉ cần có bản đồ..... Vì cái gì nàng chỉ mới hỏi vài câu, liền không tiếp tục, ngược lại muốn đi giúp nàng lấy Phục hồn sáo?

Vu Hoan quay đầu lại, khoe môi hơi hơi hơi lên, trào phúng nói: “Đừng lộ ra thần sắc cảm kích như vậy, việc ta làm, đều chỉ là vì mục đích của chính mình. Phục hồn sáo ta cũng muốn, thuận tiện mà thôi.”

Khuyết Cửu thần sắc hơi cứng lại, thăng đến khi Vu Hoan ra khỏi phòng, độ ẩm trong không khí dường như một tắc lại một tắc đông lạnh xuống, nàng mới phát giác chính mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

Tiểu thú chạy ở phía trước Vu Hoan, thân mình nho nhỏ tròn vo, nhìn rất là đáng yêu, Vu Hoan khoe miệng độ cong lại tăng thêm vài phần, ánh mắt nhìn tiểu thú cũng không có quá nhiều ghét bỏ.

Dung Chiêu bụng điểm tâm ra tới, vừa vặn nhìn thấy nụ cười thanh thiên nhu hòa kia, thân hình dừng một chút, mới bước chân tiến lên.

“Ăn.” Dung Chiêu đem điểm tâm đã chuẩn bị tốt nhét vào tay Vu Hoan.

Vu Hoan để sát mũi người người, kỳ quái hỏi: “Người học khi nào vậy?”

Dung Chiêu hừ một tiếng, “Không cần học!”

Vu Hoan: “.....” Không thèm cùng tên kiếm linh tinh phân này so đo.

“Người không có gì muốn hỏi ta?” Vu Hoan ăn điểm tâm, nghỉ hoặc nhìn nam nhân đứng bất động bên cạnh, Thiên Khuyết Kiếm ở bên người nàng, nàng cùng Khuyết Cửu nói chuyện hăng hăng định cũng nghe tới rồi, chính là hôm nay nam nhân này sao lại phá lệ an tĩnh như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Nhưng ta là người xấu a

Edit: May22

“Không cần.” Dung Chiêu hừ lạnh một tiếng, xoay người đi rồi.

Vu Hoan ôm điểm tâm, vẻ mặt không thể hiểu được. Sau một lúc lâu, nàng quay đầu nhìn Thiên Khuyết kiếm, hoang mang nói: “Kiếm linh nhà ngươi làm sao vậy? Uống lộn thuốc?”

Thiên Khuyết Kiếm “.....” Cái gì mà nhà nó, nó mới không có loại kiếm linh thấy sắc quên nghĩa, ngay cả bản thể của mình là cái cũng quên này.

Không khí bình tĩnh trong Thanh Phong thành bởi vì sự tồn tại của Vu Hoan, cũng không bình tĩnh nổi nữa, thế lực khắp nơi chuyển động ở bên ngoài sân nhà Vu Hoan, tìm hiểu hư thực.

Ngẫu nhiên còn có kẻ không sợ chết chạy đến trong viện, nhưng mấy ngày nay Dung Chiêu cũng không biết bị trúng gió gì, chỉ số bạo lực tăng tấp tểng lên.

“A —— đại gia ta sai rồi, ta sai rồi, tha cho ta đi!” Một nam tử nửa quỳ trên mặt đất, Dung Chiêu đứng ở bên cạnh hắn, một chân đạp lên trên tay hắn, sắc mặt âm trầm.

Vu Hoan ôm tiểu thú đứng ở dưới mái hiên, nhìn đến vẻ mặt run rẩy, thứ này tuyệt đối là tinh phân rồi!

“Ai phải ngươi tới.” thanh âm Dung Chiêu bình tĩnh thông thả lưu động ở trong sân, rõ ràng là không có bất kì lực uy hiếp gì, nhưng dừng ở trong tai nam tử kia lại như là bùa đòi mạng.

Hắn liều mạng lắc đầu, “Không có, không có, là ta tò mò muốn xem đại phản. .... Chiêm ngưỡng một chút dung nhan Vu Hoan cô nương.”

Dung Chiêu hừ lạnh một tiếng, dưới chân dùng sức, nam tử tức khắc kêu rên một trận!

Đám người ngồi xôm góc tường bên ngoài viện nghe được tiếng kêu la kia đều trong lòng run sợ, da đầu tê dại.

“Lão đại. .... Đây này. .... Tiểu thất sẽ không bị. ....” Nói chuyện chính là một tên cao gầy, đầy mặt lo lắng.

Người được kêu lão đại cũng mang vẻ mặt lo lắng, hắn nhìn hai người bên cạnh, giống như đập nôi chìm thuyền hỏi: “Sợ chết sao?”

Cao gầy lắc đầu, “Mạng ta đều là Tiểu Cửu cho, hiện tại Tiểu Cửu bị đại ma đầu bắt đi, dù lên núi đao xuống biển lửa ta cũng muốn cứu nàng ra.”

Người bên cạnh cũng kiên định gật đầu, Tiểu Cửu đối với bọn họ đều có ân, bọn họ không thể trơ mắt nhìn Tiểu Cửu bị đại ma đầu tra tấn.

“Hảo.” Lão đại vỗ vỗ đầu vai hai huynh đệ nhà mình, “Vọt vào đi, nhất định phải cứu Tiểu Cửu ra.”

Ba người ăn ý liếc nhau, đồng thời hít sâu, thân hình vừa chuyển, trực tiếp nhảy vào trong viện.

Dung Chiêu nhìn ba người đột nhiên xuất hiện, con ngươi mị mị, một chân đá văng người bên chân ra, lạnh lẽo nói: “Tìm chết.”

Người nọ nhìn thấy huynh đệ nhà mình, đáy lòng thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bị ngữ điệu không hề phật phàng kia của Dung Chiêu dọa sợ, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Các huynh đệ, tự cầu nhiều phúc a, tiểu đệ ta xin phép ngắt một lát, nam nhân thật là đáng sợ huhuhu.

Vu Hoan thật sự là nhìn không được, đang muốn từ dưới mái hiên đi ra ngoài, cửa phòng Khuyết Cửu lại bị mở ra.

Khuyết Cửu đỡ khung cửa, sắc mặt tái nhợt, trên trán tất cả đều là mồ hôi lạnh, Vu Hoan nhú nhú mày, “Ngươi sao lại ra đây?”

Không biết thân thể của mình hiện giờ rất kém, không thích hợp cử động sao?

“Tiểu Cửu!” Mấy kẻ vừa nhảy vào đồng thời hô to, trực tiếp vọt tới trước mặt Khuyết Cửu, đem nàng đỡ lấy.

Dung Chiêu đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, ánh mắt ở trên người Khuyết Cửu dạo qua một vòng, sau đó liền xoay người vào phòng bếp. ....

Vu Hoan ấn đường nhảy dựng, rất muốn túm Dung Chiêu rống to một câu, mẹ nó mấy ngày nay đang nháo cái gì vậy!

“Tiểu Cửu, có phải hay không tên đại ma đầu này đã thương ngươi thành như vậy?” Cao gầy lòng đầy căm phẫn chỉ vào Vu Hoan, lửa giận trong mắt bùng lên.

“Đúng vậy, chính là ta, ngươi dám đánh ta xả giận cho bằng hữu sao?” Vu Hoan khiêu khích nhìn cao gầy, vẻ mặt thiếu đánh trào phúng tươi cười.

Khuyết Cửu đáy lòng một trận bất đắc dĩ, nhanh tay giữ chặt cao gầy đang muốn đi lên đánh người, trước không nói không phải Vu Hoan biến mình thành như vậy, cho dù là chính nàng làm, ngươi cũng đánh không nổi a!

“Tiểu Cửu, ngươi lôi kéo ta làm cái gì? Ma đầu này hại ngươi thành như vậy, ta giúp ngươi báo thù, ngươi mau buông ra.” Cao gầy nếu không phải sợ mình gạt Khuyết Cửu ra sẽ tổn thương đến nàng, hắn làm sao sẽ cùng Khuyết Cửu vô nghĩa.

Khuyết Cửu gấp gấp thở một hơi, vội vàng nói: “Chuyện không liên quan đến Vu Hoan cô nương, là Vu Hoan cô nương đã cứu ta.”

Ba người trợn tròn mắt, cứng đờ nói: “Tiểu Cửu, ngươi có phải bị năng uy hiếp hay không, ngươi đừng sợ, chúng ta đều ở chỗ này, cho dù chết cũng sẽ cứu ngươi ra ngoài.”

“Ai da, vậy có khả năng các ngươi đều phải chết ở chỗ này rồi.” Vu Hoan tiếp tục khí định thần nhàn chen vào nói.

Khuyết Cửu thực mệt tâm, cô nãy nãy của tôi a, có thể không gây chuyện nữa không?

Ngươi đây là rất muốn để người ta hiểu lầm mình là một đại ma đầu không chuyện ác nào không làm sao?

Mắt thấy đám người bên cạnh muốn tức giận, Khuyết Cửu chịu đựng đau đớn trên người, một tay túm một tên, còn dùng thân thể ngăn trở một tên, đối với Vu Hoan cơ hồ là dùng ngữ khí khẩn cầu, “Vu Hoan cô nương, có thể hảo hảo nói chuyện hay không, bọn họ không phải người xấu.”

“Ta là người xấu a!” Vu Hoan hoàn toàn không cảm kích.

Khuyết Cửu một hơi thiếu chút nữa không nói nổi, bàn tay bắt lấy mấy người đã bắt đầu phiểm màu xanh tím tái, “Vu Hoan cô nương!”

Vu Hoan bĩu môi, “Vào đi thôi!”

Khuyết Cửu thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng nghiêm túc nói với ba người: “Vu Hoan cô nương thật sự không phải người xấu, các ngươi tin tưởng ta!”

“Chính là năng.....” Thái độ ác liệt như vậy, còn nói không phải người xấu, ai tin a?

Khuyết Cửu thực mệt tâm, trấn an xong Vu Hoan còn phải trấn an mấy tên này, năng chỉ là muốn an tĩnh dưỡng thương, sao lại khó như vậy a?

Khuyết Cửu phải liên tục bảo đảm là Vu Hoan cứu mình, ba tên tuy rằng tin tưởng Khuyết Cửu sẽ không lừa bọn họ, nhưng vẫn là dùng ánh mắt thực hoài nghi quét Vu Hoan một vòng.

Thấy thế nào..... Đều không giống như là kẻ sẽ cứu người a!

Đây chính là đại ma đầu a uy! Năng sao sẽ có lòng tốt như vậy, nhất định là có âm mưu.

Ba người thi nhau nã bỏ các loại phiến bản, rất là đề phòng nhìn chăm chăm Vu Hoan, trên mặt viết ‘mặc kệ ngươi có âm mưu gì, chúng ta đều sẽ không để ngươi thực hiện được’, ‘muốn làm hại Tiểu Cửu, trước phải dẫm qua xác ta’ vân vân các loại.

Vu Hoan cao lãnh ha hả hai tiếng, lắc mông tiên phong đi vào phòng, một đám ngu xuẩn, năng mà muốn giết chết bọn họ, còn theo chân bọn họ vô nghĩa như bây giờ sao?

Khuyết Cửu thở dài, quét mắt về phía tiểu Thất còn đang hôn mê trong sân, “Đại ca, phiền ngươi đi đem tiểu Thất vào.”

Lão đại lúc này mới nhớ tới tiểu Thất nhà mình còn nằm trên mặt đất.

Mấy người trong phòng đều tự tìm vị trí đứng yên, đầy mặt phòng bị nhìn chăm chăm Vu Hoan đang ngồi ở ghế trên, không hề có hình tượng gì đáng nói.

Khuyết Cửu là người bệnh, đương nhiên ở trên giường, năng nửa dựa vào đầu giường, “Vu Hoan cô nương, ta giới thiệu với ngươi một chút.....”

“Không cần, ta không có hứng thú.” Vu Hoan ngay cả mí mắt cũng không thèm xốc một cái, trực tiếp đánh gãy lời Khuyết Cửu.

Khuyết Cửu nhưng thật ra không để ý lắm, chính là mấy tên kia liền không bình tĩnh.

Lão đại: “Tiểu Cửu hảo hảo cùng ngươi nói chuyện, ngươi kiêu ngạo như vậy làm cái gì, không ai dạy ngươi phải lễ phép sao?”

Vu Hoan cười khẽ, liếc xéo lão đại một cái, trào phúng nói: “Thật đúng là không có.”

Ba tên: “.....” Vô pháp hàn huyên!

Khuyết Cửu vội phát tay ý bảo ba người đừng nói chuyện, “Bọn họ đều là huynh đệ kết bái của ta, đây là đại ca, Hoắc Đạt, đây là tiểu tứ Triển Bằng, tên gây gây kia chính là tiểu bát, Ngụy Nhiên, bên kia đang ngắt là tiểu thất, Đoạn Vũ.”

“Chẳng lẽ các ngươi có chín huynh đệ kết bái?” Vu Hoan đột ngột chen vào nói.

Khuyết Cửu sắc mặt đổi đổi, ba người còn lại cũng đều trầm mặc xuống, trên mặt các loại cảm xúc phức tạp đan xen nhau.

“Àn.” Khuyết Cửu cuối cùng gật đầu, “Bất quá bọn họ đều đã chết.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tựa như chưa bao giờ tồn tại

Edit: May22

Vu Hoan trên mặt không có biểu tình đặc biệt gì, nàng thong thả ngẩng đầu, liếc mắt đánh giá mấy tên đứng ở mép giường một lần, vừa rồi không chú ý, hiện tại mới phát hiện, mấy tên này thực lực cũng không tồi.

Thấp nhất cũng là Hóa Huyền trung cấp, cao nhất thế mà đã Thiên Tôn sơ cấp.

Xem tuổi tác bọn họ..... Hẳn là đều chưa qua bốn mươi đi?

Đương nhiên đó chỉ là bề ngoài, còn rốt cuộc có phải hay không, chỉ có dụng cụ kiểm tra chuyên nghiệp như linh thạch hoặc vật nghiệm chứng tuổi mới có thể xác định được.

Khuyết Cửu thu liễm cảm xúc, thấy Vu Hoan vuốt tiêu thú, lông mi buông xuống, không biết là đang lạc vào cõi thần tiên nào.

Nàng thờ dãi, mới nói với Hoắc Đạt: “Đại ca trở về khi nào vậy?”

Hoắc Đạt liếc qua Vu Hoan, phát hiện nàng không chú ý bên này, sắc mặt cũng thả lỏng, “Vừa trở về, vừa trở về liền nghe nói người bị..... Chúng ta ở bên ngoài ngồi xỏm một lúc, vốn là muốn hỏi thăm rõ ràng rồi tính toán kế sách sau, chính là tiểu thất gạt chúng ta một mình xông vào, cho nên mới.....”

“Làm các người lo lắng rồi.” Khuyết Cửu rất là áy náy, “Bất quá ta không có chuyện gì.”

“Còn dám nói không có chuyện gì, linh lực trong cơ thể người yếu đến mức ta sắp không cảm nhận thấy nữa rồi.” Ngụy Nhiên cao giọng lớn tiếng ồn ào lên.

Khuyết Cửu cười khò nhìn tay mình, Kỳ gia vì bức chính mình giao ra Phục Hồn sáo, thủ đoạn ánh sáng tự phát mình không đến chạy đi đâu.....

“Là ai làm? Nàng sao?” Hoắc Đạt trên khuôn mặt cương trực công chính nảy lên một cỗ lửa giận, chỉ vào Vu Hoan giận dữ hỏi.

Bọn họ từ bên ngoài trở về liền nghe được Khuyết Cửu bị Bách Lý Vu Hoan cướp đi, tin tức khác đều còn không kịp hỏi thăm, tự nhiên không biết Khuyết Cửu trước đó đã bị Kỳ gia bắt được.

Vu Hoan ngẩng đầu, chớp chớp mắt, cười như không cười há mồm muốn nói.

“Không phải Vu Hoan cô nương.” Khuyết Cửu sợ Vu Hoan lại nói ra cái gì kích thích đến bọn họ, trước khi Vu Hoan mở miệng đã chặn họng không cho nàng nháo, “Các người tin tưởng ta, Vu Hoan cô nương cùng các người nghe đồn bên ngoài không hề giống nhau. Mạng này của ta..... cũng là nàng cứu.”

“Tiểu Cửu, người đừng gạt chúng ta, đừng sợ nàng, chúng ta đều ở chỗ này, sẽ tuyệt đối không để cho nàng tổn thương đến người!” Ngay cả Triển Bàng cảm giác tồn tại không cao, cũng mở miệng khuyên bảo.

“Thật sự không phải Vu Hoan cô nương.” Khuyết Cửu có chút bất đắc dĩ, “Ta có khi nào lừa các người chưa?”

Ba tên đối diện ngáp ngừng, cũng đứng, Tiểu Cửu trước nay chưa bao giờ lừa gạt bọn họ.

“Vậy là ai?” Ngụy Nhiên vẫn tức giận như cũ, mặc dù không phải Vu Hoan làm, nhưng nàng là đại ma đầu, hẳn cũng sẽ không cúi đầu trước Vu Hoan.

Khuyết Cửu cắn môi, trầm mặc một lát, “Các người biết ta vẫn luôn muốn trộm Phục Hồn sáo của Kỳ gia.”

Hoắc Đạt đẩy mắt hiện lên khiếp sợ, khẩn trương nhìn chằm chằm Khuyết Cửu, “Chúng ta không phải đã thống nhất, hết thảy chờ chúng ta trở về lại nói sao? Người như thế nào lại đơn độc hành động?”

Thời gian bọn họ nhận thức rất dài, ăn ý mười phần, căn bản không cần nói toạc, liền biết ý tứ trong lời đối phương.

“Lần trước không biết vì sao, người Kỳ gia có thực lực Hóa Huyền trung cấp trở lên đều cùng gia chủ rời khỏi Kỳ gia. Ta là ẩn vệ, tự nhiên sẽ không rời khỏi công tử, mà nhiệm vụ trông coi Phục Hồn sáo vừa lúc rơi xuống trên người công tử. Đó là cơ hội tốt nhất, ta không thể trơ mắt buông tha.”

“Còn Kỳ Nghiêu công tử?” Ngụy Nhiên nhíu mày, Tiểu Cửu làm như vậy khẳng định sẽ liên lụy Kỳ Nghiêu, Kỳ Nghiêu là người tốt.

“Trước khi ta đi đã đánh hôn mê công tử.” Khuyết Cửu áy náy thần sắc càng nặng hơn, “Chính là sau đó.....”

Kỳ Nghiêu ở trên quảng trường nói ra những lời kia, sau khi trở về Kỳ Tiễn khẳng định sẽ không dễ dàng tha cho hắn. Nàng vô pháp đi ra ngoài, Vu

Hoan cũng sẽ không giúp nàng hỏi thăm tin tức, cho nên đã nhiều ngày, nàng ngay cả một chút tin tức về Kỳ Nghiêu cũng không có.

“Ta đi ra ngoài hỏi thăm một chút.” Triền Bằng nhìn ra Khuyết Cửu lo lắng.

“Có cái gì hay mà hỏi thăm, Kỳ gia chỉ có một người thừa kế là hấn, Kỳ Tiễn cho dù phát rồ cũng sẽ không giết Kỳ Nghiêu, bắt quá là chịu chút khổ sở trên da thịt mà thôi.” Vu Hoan hừ nhẹ, ngữ điệu phá lệ trào phúng.

Dung Chiêu mấy ngày nay tuy rằng quái quái, nhưng cái gì nên hỏi thăm, hấn một chút cũng không bỏ qua.

“Vu Hoan cô nương. .... Ngươi. ....” Không phải không biết sao?

Vu Hoan liếc Khuyết Cửu một cái, đem tiểu thủ thả xuống trên mặt đất, chậm rãi đứng lên, “Ta nói rồi, ngươi chỉ cần an tâm dưỡng thương, chuyện còn lại không cần ngươi lo. Nếu ngươi cùng bọn họ. ....” Ngón tay mảnh khảnh của Vu Hoan nhất nhất từ trên người ba người Hoắc Đạt xẹt qua, “Dám làm ra bất kì chuyện phiền toái gì, giao dịch giữa chúng ta liền hoàn toàn trở thành phế thải, đến lúc đó ta sẽ làm ra chuyện gì, ta cũng không biết đâu. Cho nên, ngoan ngoãn ở lại chỗ này, nơi nào cũng không cần đi.”

Vu Hoan lời này gần như là uy hiếp, ba người Hoắc Đạt đều từ trên người thiếu nữ nhìn như nhu nhược yếu đuối kia, cảm nhận được một cỗ cảm giác áp bách không hề tầm thường, đến thở mạnh một hơi cũng không dám.

Cái loại khí thế mà chỉ thượng vị giả mới có này, ở trên người nàng bày ra lại vô cùng nhuần nhuyễn, trong không khí tựa hồ lưu chuyển một cỗ sát khí như có như không.

“Không cần chọc phiền toái đến cho ta, yêu cầu của ngươi ta tự nhiên sẽ giúp ngươi hoàn thành.” Vu Hoan ném xuống những lời này, trực tiếp ra khỏi phòng, cũng mặc kệ những ánh mắt quái dị phía sau.

Vu Hoan vừa đi, hơi thở giết chóc trong không khí nhảy mất tán loạn, mấy người mới dám há mồm thở dốc.

“Tiểu Cửu, ngươi cùng nàng có giao dịch gì?” Ngụy Nhiên ngồi vào bên cạnh Khuyết Cửu, vội vàng bắt lấy cánh tay nàng.

Bọn họ đều là hiểu tận gốc rễ, trên người Khuyết Cửu có cái gì bọn họ vô cùng rõ ràng, có cái gì mà có thể làm một đại ma đầu coi trọng?

Hoắc Đạt cùng Triền Bằng cũng là vẻ mặt nôn nóng cùng lo lắng nhìn qua, bị nhìn như vậy, Khuyết Cửu cũng không dám dấu diếm, đây là thân nhân của nàng, nàng không đành lòng nhìn bọn họ vì chính mình lo lắng.

“Một bộ bản đồ.”

“Bản đồ? Cái gì bản đồ?” Ngụy Nhiên nghi hoặc, trên người Khuyết Cửu chỗ nào có bản đồ gì đáng giá a?

Còn đáng giá đến mức khiến một đại ma đầu hao hết tâm tư tới làm giao dịch như vậy, sẽ là bản đồ đơn giản sao?

“Ta cũng không biết.” Khuyết Cửu lắc đầu, “Vu Hoan cô nương nói bản đồ kia là Khuyết gia huyết mạch truyền thừa.”

Lúc ấy nàng còn nhỏ, nếu thật sự có vật như vậy, nàng không biết cũng là bình thường.

“Nàng biết ngươi là người Khuyết gia?” Hoắc Đạt nhíu mày, trong ánh mắt ẩn ẩn có sát khí xuất hiện. Khuyết Cửu cũng có chút nghi hoặc, lúc ban đầu, nàng nói mình tên Khuyết Cửu, Vu Hoan cũng không có biểu hiện ra cái gì đặc biệt, cũng chưa từng có hỏi qua chuyện của nàng.

Chính là ở khách điểm kia, nàng lại đột nhiên nói muốn cùng mình làm giao dịch.

Tuy rằng lúc ấy nàng cũng kỳ quái, nhưng tình cảnh ngay lúc đó cùng an nguy của Kỳ Nghiêu đè nặng nàng. Hơn nữa nàng cảm thấy trên người mình cũng cần bản đồ không có thứ gì đáng giá để nàng mơ ước, đáp ứng cũng không sao.

Lúc này ngẫm lại, có rất nhiều chỗ quái dị.

“Tiểu Cửu, lần này chúng ta tra được một ít việc. ....” Triền Bằng thanh âm thực nghiêm túc.

Chuyện của Khuyết Cửu, bọn họ từ ngày kết bái đã biết, mấy năm nay cũng hết sức giúp nàng điều tra chuyện Khuyết gia năm đó.

Chính là người Thanh Phong thành, người thế hệ trước không muốn đề cập đến, người trẻ tuổi căn bản là không hề biết Thanh Phong thành đã từng có một đại gia tộc như Khuyết gia.

Ngay cả địa chỉ cũ của Khuyết gia, cũng ở một tháng sau trận lửa lớn đó đã bị người ta dựng lên một dinh thự mới, thật giống như. .... Khuyết gia chưa bao giờ tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Địa phương có đi mà không có về

Edit: May22

Kỳ gia, từ đường.

Kỳ Nghiêu quỳ gối trước một loạt bài vị, thần sắc chết lặng, ánh mắt đại ra.

Kỳ Tiễn đứng ở bên cạnh hắn, sắc mặt xanh mét, trong tay cầm một cây dây mây, trên dây mây tất cả đều là gai ngược.

Bốn phía còn đứng không ít người, đều dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn Kỳ Nghiêu quỳ trên mặt đất, thậm chí có người còn lộ ra thần sắc ghét bỏ, khinh thường.

“Đại ca, Kỳ Nghiêu làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế, người cho dù là phụ thân hắn cũng không thể xử trí bất công, bằng không sau này Kỳ gia còn có ai biết tuân thủ quy củ?” Nói chuyện chính là một nam tử tuổi không chênh lệch lắm với Kỳ Tiễn, diện mạo cũng có sáu bảy phần tương tự.

Kỳ Tiễn nhìn thoáng qua Kỳ Thụy, hừ lạnh một tiếng, thứ đệ này của hắn suy nghĩ cái gì, hắn làm sao không biết được.

Kỳ Nghiêu là tư sinh tử của hắn, theo lý thuyết ngay cả cửa lớn Kỳ gia cũng vào không được.

Chính là dưới gối hắn chỉ có Hiền nhi là hải tử duy nhất, nay Hiền nhi lại biến thành đáng về kia. Bởi vì Hiền nhi như vậy, cho nên những người trong tộc mới đồng ý hắn đem Kỳ Nghiêu nhận về.

Kỳ Thụy mấy năm nay tìm mọi cách tính kế Kỳ Nghiêu, muốn đem hắn đuổi khỏi Kỳ gia, như vậy người kế thừa Kỳ gia cũng chỉ có thể chọn từ đám trẻ con nhà mấy tên huynh đệ này của hắn. Kỳ Nghiêu thiên phú vốn cũng tạm được, lại mẹ nó là tên cứng đầu, mặc kệ hắn dạy dỗ cái gì, tên tiểu tử thái này đều sẽ dựa theo ý nghĩ của mình mà làm.

Mấy năm nay nếu không phải có mình che chở hắn, chỉ sợ đã sớm bị Kỳ Thụy chính chết.

Hiện tại hay rồi, còn chính ra một lỗi chết người như vậy.

Trộm Phục hồn sáo, còn muốn cứu phản đồ Khuyết Cửu kia, quả thực là phản rồi!

Kỳ Tiễn càng nghĩ càng giận, giờ lên dây mây trong tay liền quất lên lưng Kỳ Nghiêu.

Gai ngược cắm vào trong da thịt, lại hung hăng xé ra, Kỳ Nghiêu phần lưng nháy mắt liền trở nên huyết nhục mơ hồ, mà Kỳ Nghiêu lại liếc nhìn cắn môi, không rên một tiếng.

Kỳ Thụy đầy mắt có chút đắc ý, lần này hắn còn chưa kịp động thủ, tên gốc Kỳ Nghiêu đã tự động nhảy ra, thật không biết đại ca thông minh như vậy, làm sao lại sinh ra một đứa con ngu xuẩn thế này.

Thanh âm dây mây xé gió đan chéo cùng tiếng nện trên da thịt, không ai vì Kỳ Nghiêu nói chuyện, tất cả đều là thờ ơ lạnh nhạt.

Chỉ là một tên tư sinh tử, so với con thứ còn không bằng.

Bọn họ ngày thường ngay cả nhìn một cái còn cảm thấy đang vũ nhục đôi mắt của mình, lúc này làm sao có thể giúp hắn nói chuyện.

Kỳ Tiễn tàn nhẫn đánh vài cái, tốc độ liền chậm lại, còn đánh nữa Kỳ Nghiêu liền phé mắt, hắn chỉ còn lại có mình đứa nhỏ này, tự nhiên không thể phá hủy, bằng không liền tiện nghi cho Kỳ Thụy.

“Người biết tội chưa?” Kỳ Tiễn đem dây mây ném ra, trung khí mười phần chất vấn.

Kỳ Nghiêu hít một hơi khí lạnh, cứng nhắc tiếp tục quỳ, ngay cả động một chút cũng không dám, phần lưng miệng vết thương nóng bỏng đau rát.

“Biết tội.” Kỳ Nghiêu cắn răng nhảy ra hai chữ.

Kỳ Tiễn đẩy lòng thờ phào nhẹ nhõm, hắn quả thực sợ tên hỗn tiểu tử này cắn mãi không buông.

“Có tội gì!” Nên hỏi vẫn phải hỏi, không thể lưu lại cho những người này bất kì nhược điểm nào dù là nhỏ nhất.

Kỳ Nghiêu trầm mặc một lát, thấp giọng nói: “Trông giữ Phục hồn sáo không cẩn thận.” Hắn không thể chết được, Khuyết Cửu còn cần hắn.

Kỳ Tiễn lần này là hoàn toàn yên tâm, chỉ cần Kỳ Nghiêu ngoài miệng không nói bậy, hắn có thể làm những người này không lời nào để nói.

“Lời này không đúng đi!” Kỳ Thụy đứng ra, “Ở trên quảng trường, chính miệng người nói là người sai sử Khuyết Cửu trộm Phục hồn sáo, như thế nào bây giờ lại không thừa nhận?”

“Nhị thúc nghe lầm, ta chưa từng nói qua.”

Kỳ Thụy trong lòng nhảy dựng, tên tiểu tử thúi này như thế nào lại thông minh lên rồi? Chẳng lẽ đại ca trước đó đã dặn dò hắn cái gì?

Kỳ Nghiêu bị mang về lâu như vậy, đại ca lấy có mình bị thương vẫn luôn hoãn việc tra hỏi lại. Hiện giờ mới đến hỏi đến, vô cùng có khả năng là để tranh thủ cho tên tiểu tử thúi này.

Không được, lần này là cơ hội tốt như vậy, chỉ cần chứng minh được Kỳ Nghiêu trộm Phục hồn sáo, như vậy hắn không chết cũng sẽ bị đuổi ra khỏi Kỳ gia, đến lúc đó người thừa kế Kỳ gia cũng chỉ có thể là con của hắn.

Bất quá trong nháy mắt, Kỳ Thụy suy nghĩ đã xoay vài vòng, “Trên quảng trường nhiều người như vậy, sao ta nghe lầm được, đại trưởng lão, người lúc ấy cũng ở đó, người nói có phải ta nghe lầm hay không?”

Đại trưởng lão bị điểm danh đầu tiên là nhìn qua Kỳ Tiễn bộ dạng âm trầm, đang nhìn chăm chăm mình, lại nhìn Kỳ Thụy vẻ ngoài ôn hòa, trái phải cân nhắc một hồi, nói: “Nhị công tử xác thật có nói qua.”

Một cái tư sinh tử kế thừa gia tộc, bọn họ vốn dĩ đã không phải vui vẻ chấp nhận, chi thứ hài tử cũng tốt hơn so với tư sinh tử.

Kỳ Tiễn mặt đen như đáy nồi, những trưởng lão này vốn là không ưa Kỳ Nghiêu, để bọn họ giúp đỡ nói dối khẳng định là không có khả năng.

“Ta chưa từng nói qua.” Kỳ Nghiêu không tự ti không kiêu ngạo lên tiếng.

Kỳ Tiễn khó được tán thưởng nhìn Kỳ Nghiêu liếc mắt một cái, quay đầu đối với những người khác nói: “Nghiêu nhi trông giữ Phục hồn sáo bị Khuyết Cửu phản đồ kia đã thương, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Chỉ là Khuyết Cửu với Nghiêu nhi cùng nhau lớn lên vốn cũng có chút cảm tình, Nghiêu nhi dưới tình thế cấp bách muốn thay Khuyết Cửu chịu tội, về tình cảm cũng có thể tha thứ.”

“Đại ca!” Kỳ Thụy hô to, một câu tình cảm thâm hậu liền muốn đem chuyện này phui đi sạch sẽ sao?

Kỳ Tiễn mặt lạnh đảo qua, “Như thế nào? Nhị đệ là cảm thấy ta nói sai?”

Kỳ Thụy co rúm lại, lại vẫn là căng da đầu nói: “Không dám, nhưng mà chuyện trên quảng trường, nhiều người nghe được như vậy, sao có thể chỉ bằng một câu tình cảm thâm hậu của đại ca mà xóa bỏ toàn bộ được chứ?”

“Nghiêu nhi là tính tình gì các người không biết sao? Hắn từ trước đến nay mềm lòng, nhất thời bị kẻ cấp che dấu, ta vừa rồi cũng đã trừng phạt hắn, chẳng lẽ Nhị đệ cảm thấy còn chưa đủ? Muốn đem Nghiêu nhi đánh chết mới vừa lòng?”

Kỳ Thụy kinh hãi, chính mình muốn đem Kỳ Nghiêu chính chết đó là chuyện ngầm ngầm, mặc dù là tất cả mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, nhưng mà sẽ không có ai đem chuyện này nói ra bên ngoài.

Trong tối cùng ngoài sáng là hai vấn đề khác nhau.

Kỳ Nghiêu tuy rằng còn không phải là Kỳ gia thiếu chủ, nhưng mà hiện tại chỉ có hắn là huyết mạch của Kỳ Tiễn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra vị trí thiếu chủ tuyệt đối sẽ là của hắn.

Kỳ Thụy nếu trắng trợn đối phó Kỳ Nghiêu, đó chính là bất kính đối với thiếu chủ tương lai, đại gia tộc coi trọng nhất chính là mặt mũi, cho dù đầu đến người sống ta chết, cũng không có khả năng đem loại sự tình này nói ra ngoài.

Kỳ Thụy đáy lòng thâm hận, lại không dám nói nữa.

Đại ca nhà mình, hắn đấu nhiều năm như vậy đều đấu không lại, rốt cuộc vẫn là bản thân mình kém một nước cờ.

Tầm mắt những người khác ở trên người Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy xoay vài vòng, cuối cùng ai cũng không nói chuyện.

Kỳ Tiễn là gia chủ, bọn họ không cần thiết đắc tội Kỳ Tiễn.

“Tất cả mọi người nếu không ý kiến thì tan đi!” Kỳ Tiễn lạnh giọng phân phó.

Kỳ Thụy có chút không cam lòng, “Đại ca, mặc dù Kỳ Nghiêu là người bị hại, nhưng mà trông giữ Phục hồn sáo thất bại, sao có thể trừng phạt một chút như vậy? Phục hồn sáo quan trọng như thế nào, đại ca chớ quên.”

Kỳ Tiễn con người nhú lại, tầm mắt sắc bén bắn về phía Kỳ Thụy, Kỳ Thụy lại như là hạ quyết tâm, không hề sợ hãi đối diện Kỳ Tiễn.

“Vậy người còn muốn thế nào?” Kỳ Tiễn cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra những lời này.

“Phụ thân, để ta đi Âm đàm đi!” Thanh âm Kỳ Nghiêu đột nhiên chen vào, Kỳ Tiễn cùng Kỳ Nghiêu đều sững sờ.

Người trước là kinh ngạc, người sau là vui sướng.

Ám đàm là địa phương nào? Kỳ Nghiêu cái thực lực này đi vào liền không có khả năng trở ra.

“Nghiêu nhi, ngươi. ....” Kỳ Tiễn thực không rõ Kỳ Nghiêu hôm nay sao lại khác thường như vậy.

Kỳ Nghiêu đánh gãy lời Kỳ Tiễn, “Phụ thân, để ta đi thôi!”

Kỳ Tiễn trầm mặc, Ám đàm là một bí cảnh thí luyện của Kỳ gia, muốn đi vào cần phải đột phá Thiên Tôn đỉnh, tới Chuẩn thánh mới có thể đi ra.

Nhưng này chỉ là đối với bên ngoài...

Đối nội, đó chính là địa phương có đi mà không có về. Kỳ Nghiêu không biết, nhưng đáy lòng hắn rất rõ ràng.

Một khi hắn đi vào, liền đại biểu chính mình đã từ bỏ hắn!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Luận tính đa dụng của Thần Khí

Edit: May22

Vu Hoan mỗi ngày trôi qua thuận lợi đến hô mưa gọi gió, với mấy người Khuyết Cửu lại là nước sôi lửa bỏng.

Bọn họ không tin Vu Hoan, cả ngày bảo hộ Khuyết Cửu, mà Vu Hoan miệng tiện, không phải trào phúng thì chính là kích thích bọn họ, khiến cho trong viện thỉnh thoảng lại một trận gà bay chó sủa.

Cảm xúc không chừng pháp phòng của Dung Chiêu cũng chậm rãi bình ổn xuống, khôi phục lại một kiếm linh lãnh đạm.

“Chi chi chi. ....” Tiểu thú ở trong sân chuyển động, bộ dáng ngẩng đầu mà đi kia, cứ như là đang tuần tra lãnh thổ của mình.

“Qua mấy ngày rồi?” Vu Hoan nhìn tiểu thú bên chân chuyển động, về mặt mê mang hỏi Dung Chiêu.

“Năm ngày.”

“Mới năm ngày a!” Vu Hoan tức khắc liền héo, cách thời gian Tù Linh cốc mở ra còn có hai tháng. ....

Thời gian gấp như vậy, muốn nàng xoay sở như thế nào đây a?

Vu Hoan con người xoay chuyển, tóm ống tay áo Dung Chiêu nói: “Chúng ta đi trộm Phục hồn sáo được không?”

“Phục hồn sáo bị Kỳ gia trông giữ vô cùng nghiêm ngặt, ngươi sao có thể trộm được.” Ngụy Nhiên vừa lúc từ bên ngoài trở về, nghe được Vu Hoan lớn mật phát ngôn như vậy, theo bản năng liền trào phúng lại.

Vu Hoan trắng mắt liếc Ngụy Nhiên một cái, phi thường không biết xấu hổ nói: “Đồ ta muốn, nào có thứ không chiếm được.”

Dung Chiêu khóe mắt nhảy nhảy, trong đầu hiện lên một ít cảnh tượng. Không thể không thừa nhận, đây là thật sự.

Chỉ cần là đồ vật nặng coi trọng, liền không có thứ nàng không chiếm được.

Nhưng mà, thường thường nàng đều chỉ là tâm huyết dâng trào, nhiệt tình được ba phút. Cướp được chơi không đến một buổi sáng liền tiện tay vứt lại cho đám quý.

Sau này đám quý tu đều biết tính tình nàng, cho nên ở thời điểm nàng coi trọng thứ gì, liền cung cung kính kính mà dâng lên, chờ nàng chơi đủ rồi, là có thể lấy đồ về hoàn hảo không tổn hao gì.

Ngẫm lại, từ lúc ấy Vu Hoan cũng đã làm vai ác rồi a. ....

“Vậy ngươi đi a!” Ngụy Nhiên bị thái độ kiêu ngạo như vậy của Vu Hoan kích thích, có chút căm giận mở miệng.

Nếu không phải Tiểu Cửu không đi, bọn họ làm sao sẽ nín nhịn như vậy cùng nàng ở dưới một mái hiên.

Mỗi lần từ cái sân này đi ra ngoài, đều có thể tiếp thu đến một đợt tầm mắt quý dị, quả thực là đủ rồi.

Vu Hoan liếc mắt nhìn hấn một cái, “Ngươi bảo ta đi ta đi liền đi sao? Ngươi cũng có mặt mũi ghê nhỉ.”

Nguy Nhiên chửi thầm, cũng chỉ có nữ nhân này mới mặt dày như vậy, ai biết Vu Hoan tiếp theo lại nói một câu, trực tiếp làm Nguy Nhiên thay đổi sắc mặt.

“Trừ phi ngươi cầu ta, ta có thể suy xét lại.”

Nguy Nhiên: “.....” Câu cái đại gia ngươi, cũng không phải hấn muốn đi trộm Phục hồn sáo!

Nguy Nhiên giận dữ mà đi, Vu Hoan cong môi cười nhạt, thật không có ý nghĩa.

“Trêu bọn họ thú vị lắm sao?” Thanh âm Dung Chiêu lạnh lẽo từ đỉnh đầu trút xuống.

Vu Hoan chớp chớp mắt, thu liễm tươi cười, phi thường nghiêm túc nói: “Bằng không ta trêu ngươi?”

Dung Chiêu yên lặng dời tầm mắt, bình tĩnh xoay người.

Hấn có điên mới để cho nàng trêu đùa!

Hấn cũng không phải sùng vật.

Nói đến sùng vật..... Cái thứ trắng trắng, lại giống chó con kia rốt cuộc là cái cái quý gì?

Ký ức gián đoạn, Dung Chiêu tỏ vẻ vô cùng bức bối, phải nghĩ biện pháp tìm được thật nhiều thiên tài địa bảo, cõi bỏ phong ấn dư lại trên người.

Bằng không, lấy tính tình chỉ e thiên hạ không loạn, nơi nơi gây chuyện thị phi của nữ nhân kia, phỏng chừng kế tiếp chút thực lực này của hấn cũng không đủ nhìn.

Vì giúp Vu Hoan thu thập cục diện rối rắm, Dung Chiêu cũng là sâu đến bạc tóc.

Vu Hoan nhìn Dung Chiêu muốn chạy, trực tiếp từ ghế bập bênh nhảy lên, nhảy đến trên người hấn, ôm cổ hấn, âm dương quái khí hỏi: “Hai ngày trước ngươi nháo cái quý gì đó?”

Dung Chiêu thân hình hơi cứng lại, hấn có thể cảm giác được hơi thở ấm áp phía sau lưng, mắt tự nhiên nghiêng nghiêng cổ, âm thanh lạnh lùng nói: “Xuống.”

“Không.” Vu Hoan ôm càng chặt hơn, còn cố ý đem mặt để gần sát cổ Dung Chiêu, cả giận: “Trên người ngươi có chỗ nào mà ta chưa sờ qua, còn xấu hổ cái gì?”

Thiên Khuyết Kiếm trong góc: “.....” Ngươi sờ chính là ta mà!

Dung Chiêu trên má vốn trắng đến có chút trong suốt hiện lên đỏ ửng nhàn nhạt, Vu Hoan chớp chớp mắt, muốn thấy rõ ràng, bèn dịch đầu lên phía trước.

Dung Chiêu bàn tay to trực tiếp chống lại mặt Vu Hoan, “Thực mất mặt.”

“Mặt? Có a! Ngươi xem?” Vu Hoan ngửa ra sau vài phần, cười tủm tỉm, không biết xấu hổ nói: “Xem, có phải là vô cùng xinh đẹp không?”

Dung Chiêu khóe miệng giật giật, thật là chưa thấy qua kẻ không biết xấu hổ như vậy!

Dung Chiêu thở dài, thân mình cứng đờ cũng thả lỏng xuống, bình tĩnh không gợn sóng nói: “Vậy ngươi cứ bám đi!”

Vu Hoan cũng không nặng, treo ở trên người hấn hoàn toàn không có trọng lượng gì đáng nói.

Vu Hoan bĩu môi, từ trên người Dung Chiêu nhảy xuống, hướng Thiên Khuyết Kiếm ở góc nhà vẫy tay.

Dung Chiêu trên người chợt nhẹ bẫng, hơi thở ấm áp cũng rút đi như thủy triều, đáy lòng ả ả có chút mất mát, hấn quay đầu nhìn Vu Hoan, ánh mắt mị mị mà thâm trầm.

Thiên Khuyết Kiếm nhanh như chớp lăn đến bên người Vu Hoan, giống như lấy lòng dùng đuôi kiếm cọ cọ cánh tay Vu Hoan.

Vu Hoan một cái tát chụp bay Thiên Khuyết Kiếm, ghét bỏ nói: “Ăn thần.”

Thiên Khuyết Kiếm “.....” Cuộc sống thực khó khăn, thời điểm cần nó thì ôm khư khư như bảo bối, hiện giờ không cần, lại đối đãi nó như vậy!

Tiểu thú tựa hồ nhận thấy Vu Hoan muốn làm cái gì, nhảy nhót đến bên chân nàng, kêu một tiếng.

Vu Hoan rũ mắt, “Ở nhà đợi, không được chạy loạn.”

“Người muốn đi đâu?” Dung Chiêu thấy Vu Hoan đi ra ngoài, không thể không lên tiếng dò hỏi.

Không biết hiện tại người bên ngoài rất muốn giết chết nàng sao?

Còn dám đi ra ngoài lượn lờ?

“Giải sầu.” Vu Hoan cũng không quay đầu lại đáp.

Dung Chiêu lại lần nữa đen mặt, lắc mình vào Thiên Khuyết Kiếm, Vu Hoan dư quang nhìn thấy rồi, lại cũng không nói gì, mở cửa viện liền đi ra ngoài.

Tiểu thú ở phía sau ngao ô hai tiếng, ngồi xổm xuống, tội nghiệp thân ảnh nhìn Vu Hoan, lại rất nghe lời không có đi theo.

Bên ngoài ồn ào náo động làm Vu Hoan nhất thời có chút hoảng hốt, thời điểm ở trong sân, hoàn toàn không nghe được âm thanh ồn ào nào, giống như là bị người ngăn cách đi một nửa.

Vu Hoan quay đầu lại nhìn sân viện, đáy lòng rất là phiền muộn, nàng thế nhưng ru rú ở trong cái viện này những năm ngày!

Năm ngày!

Không phải năm canh giờ đâu!

Kỳ tích a!

Kỳ quái sờ sờ trán, chẳng lẽ là bởi vì biến thành nhân loại, chứng tăng động cũng đỡ đi?

Dung Chiêu. .... Dung Chiêu. ....

Vu Hoan dưới đáy lòng mặc niệm mấy lần, khóe miệng không tự chủ được gio lên vài phần.

Vu Hoan chậm rãi đi vào trong đám người, áo ngoài màu tím, phía dưới là váy dài màu đỏ, khoanh tay trước ngực, thần sắc mang theo nhàn nhạt trào phúng, rất là chói mắt.

Đám người bốn phía giám thị Vu Hoan, đều thấy rất kỳ quái, nàng cứ như vậy đi ra một mình?

Còn phô trương như vậy. ....

Không có chỗ nào mà không phải cảm thán, vai ác kiêu ngạo a!

Vu Hoan nhìn như lang thang không có mục tiêu, nhưng lộ tuyến của nàng lại là hướng tới Kỳ gia đại trạch mà đi.

Đừng hỏi nàng vì sao biết Kỳ gia đại trạch ở nơi nào, Thiên Khuyết Kiếm cũng không phải để bài trí.

Thiên Khuyết Kiếm “.....” Là dùng để dò đường.

Mẹ nó, có nhà ai dùng Thần Khí như vậy không, có không!!!

Thanh Phong thành kiến trúc cùng các thành trì khác cũng không khác biệt lắm, đều không quá cao, nhưng vì nguyên nhân xây dựng ở trên mặt nước, tường thành bên ngoài so với bình thường cao hơn một ít, đứng ở trên đường là có thể nhìn thấy.

Khi Vu Hoan lấy tốc độ rùa bò đi đến đại trạch bên ngoài Kỳ gia, khắp nơi giám thị đều muốn điên rồi.

Đây là muốn tàn sát Kỳ gia à!

Mà Kỳ gia ——

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Đi dạo

Edit: May22

“Gia chủ, không xong rồi!”

Kỳ Tiễn đang cùng mọi người nghị sự, nhìn gia nhân không hề có chút quy củ hoang mang rối loạn chạy vào, tức khắc trầm mặt.

“Hấp ta hấp tấp như vậy làm cái gì!” Kỳ Thụy dẫn đầu quát lớn.

Người nọ bùm một cái quỹ xuống, vội vàng nói: “Gia chủ, là..... Là cái đại ma đầu kia, ở ngoài phủ.”

“Bách Lý Vu Hoan?” Kỳ Tiễn từ chỗ ngồi bật dậy, “Nàng ở bên ngoài làm cái gì?”

Nghĩ đến thanh kiếm kia, Kỳ Tiễn đáy lòng liền có chút mênh mông, nhưng có nhiều hơn là hận ý đối với Vu Hoan.

Hắn thế nhưng thua ở trong tay một tiểu nha đầu vắt mũi chưa sạch!

Hơn nữa lần trước sử dụng đan dược mạnh mẽ tăng lên thực lực, hiện tại còn chưa kịp hoàn toàn khôi phục, nàng như thế nào đã tìm tới cửa?

“Nàng cứ đứng ở bên ngoài.....”

“.....” Đứng? Ngắm phong cảnh à?

Khi Kỳ Tiễn dẫn đám người đi ra, Vu Hoan xác thật là đứng ở bên ngoài, vẻ mặt bình tĩnh nhìn bảng hiệu nhà bọn họ.

Vu Hoan quét mắt nhìn lướt qua những người đó, mày hơi chau lại, không có việc thì đổi quần áo làm khi gì, khiến cho nàng nhận không ra.

Vu Hoan vẫn duy trì tư thế đứng xem bảng hiệu, Kỳ Tiễn cũng có chút kỳ quái, bảng hiệu nhà hắn có cái gì đẹp sao?

“Khụ khụ.....” Kỳ Tiễn thanh thanh giọng nói, tìm cảm giác tồn tại.

Vu Hoan nhìn thấy Kỳ Tiễn vị trí đứng so với những người khác cao hơn một ít, lại xem cách hắn ăn mặc, tức khắc đáy lòng có đáp án.

“Kỳ gia chủ.” Vu Hoan mặt mày loạn loạn, tầm mắt từ bảng hiệu chuyển qua Kỳ Tiễn, cười khanh khách chào hỏi.

“Ngươi tới làm gì?” Kỳ Tiễn lúc này không còn chút nóng nảy giống trước, càng giống như một thượng vị giả chuyên bày mưu lập kế.

“Đi ngang qua.” Vu Hoan cười càng thêm tươi tắn, nhắc chân hướng Kỳ Tiễn đi đến vài bước, “Có để ý ta đi vào đi dạo chút không?”

Kỳ Tiễn: “.....” Để ý, đương nhiên để ý.

“Kỳ gia không chào đón ngươi!” Kỳ Thụy từ phía sau Kỳ Tiễn đứng ra, đầy mặt ghét bỏ.

“Ta không ngại.” Vu Hoan không sao cả nhún vai, tiếp tục hướng tới bọn họ tới gần.

Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy đều không phải người tốt gì, chuyện xấu xa tự nhiên cũng làm không thiếu, chính là không biết xấu hổ như vậy, mặt dày vô sỉ đến mức này....., đồ mờ đúng là lần đầu tiên thấy!

Lấy độ dày da mặt này, cái danh vai ác đệ nhất đại lục, tuyệt đối không sai.

Bọn họ mới chỉ gặp người một lát, Vu Hoan đã đến trước mặt bọn họ, khoảng cách vài bước, là cái loại chỉ cần duỗi tay là có thể đụng tới đối phương!

“Ta có thể đi vào không?” Vu Hoan thanh âm thực mềm nhẹ, mang theo một chút kiều nhuỷ, so với thanh âm nữ hài tử bình thường còn dễ nghe hơn rất nhiều.

Chính là Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy lại đồng loạt đánh cái rùng mình, bọn họ một chút cũng không cảm thấy thanh âm kia dễ nghe, bọn họ chỉ nghe được bên trong ẩn hàm nồng đậm uy hiếp.

“Bách Lý Vu Hoan ngươi không cần khinh người quá đáng!” Kỳ Thụy tính tình so với Kỳ Tiễn còn muốn táo bạo hơn một ít, bị Vu Hoan dùng loại ngữ khí uy hiếp này, nơi nào còn giữ được trầm ổn.

Vu Hoan ra vẻ vô tội chớp mắt, há mồm liền nói hươu nói vượn, “Ta có khi dễ ngươi sao? Đánh ngươi hay là trêu chọc ngươi? Có biết hay không ta mà động thủ hậu quả là vô cùng nghiêm trọng, hơn nữa phí lên sân khấu cũng rất cao nha, ngươi có mấy cái mạng mà nghĩ thỉnh được ta?”

Kỳ Tiễn: “.....”

Kỳ Thụy: “.....”

Há mồm ngâm miệng chính là mạng người, không hổ là vai ác!

Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy đầu nhiều năm như vậy, lúc này lại phi thường ăn ý mà nhất trí.

Trước tiên phải thu phục vai ác này!

Nữ nhân này sức chiến đấu kinh người, tự nhiên không thể cứng đối cứng, Kỳ Tiễn chuẩn bị dùng đường cong cứu quốc.

Kỳ Tiễn áp xuống lửa giận trong lòng, xả ra một cái tươi cười vô cùng khó coi, “Bách Lý cô nương nếu muốn đi dạo, tại hạ tự nhiên phụng bồi, thỉnh!”

Nói xong liền tránh sang một bên, duỗi tay làm một cái thủ thế mời, đám người phía sau tuy rằng khó hiểu, nhưng vẫn nhường ra một con đường.

Vu Hoan nghi hoặc quét mắt nhìn Kỳ Tiễn, đột nhiên chuyển biến thái độ, nhất định là có quý!

Bất quá, năng không sợ nhất chính là quý!

Vu Hoan câu môi cười cười, nhắc chân liền đi tới phía trước.

Đại trạch Kỳ gia, chỉ thứ cùng dòng chính đều ở cùng một chỗ, cho nên dinh thự rất lớn, Vu Hoan chậm rì rì đi ở phía trước, ngó Đông ngó Tây, thật sự như là đi dạo.

“Dung Chiêu, có thể cảm giác được Phục hồn sáo không? Nàng đương nhiên không phải tới đi dạo.

“Không có.” Dung Chiêu rất mau trả lời Vu Hoan.

Vu Hoan nhú nhú mày, quay đầu hỏi Kỳ Tiễn, “Kỳ gia chủ, nhà các người có địa phương nào đặc biệt một chút hay không? Tỷ như chất đồng bảo vật gì đó.”

Kỳ Tiễn: “.....” Đại gia nhà người, cho dù người là vai ác cũng không cần kiêu ngạo như vậy được không!

Kiểm chế kiểm chế!

Kỳ Thụy ở bên cạnh trấn an Kỳ Tiễn.

“Có.” Kỳ Tiễn cơ hồ là nghiêng răng nghiêng lợi nói ra một chữ này.

“Di, thực sự có a!” Nàng tùy tiện hỏi chút mà thôi a!

Kỳ Tiễn cho Kỳ Thụy một ánh mắt, Kỳ Thụy lập tức tiến lên, đem Kỳ Tiễn chắn phía sau, “Kỳ gia cất chứa đồ vật cũng không nhiều, Bách Lý cô nương nếu muốn xem ta đây liền mang người đi.”

“Như vậy không tốt lắm đi” Vu Hoan dùng ánh mắt như vậy nhìn Kỳ Tiễn, làm ra biểu tình thẹn thùng, ngoài miệng lại nói: “Vây phiền toái người.”

Kỳ Thụy: “.....” Cảm giác sớm hay muộn cũng sẽ bị nữ nhân này làm tức chết.

Kỳ Thụy điều chỉnh tốt trạng thái, mang theo Vu Hoan chuyển sang một con đường khác, thuận tiện còn giới thiệu một ít kiến trúc bên đường.

“Bách Lý cô nương, chính là nơi này.” Kỳ Thụy chỉ vào một tòa tiểu lâu.

Bốn phía tiểu lâu trồng các loài hoa muôn hồng nghìn tía, vừa lướt qua thì có chút loạn, nhưng nhìn kỹ liền sẽ phát hiện những cây hoa tựa như hỗn độn đó là dựa theo một loại trận pháp mà bày biện.

Vu Hoan liếc mắt đảo qua, đáy mắt ẩn ẩn lưu động một mạt hàn quang.

“Người không đi vào sao?” Vu Hoan thấy Kỳ Thụy đứng yên không nhúc nhích, cũng ngừng lại, tò mò hỏi.

Kỳ Thụy xả ra một cái tươi cười, “Bách Lý cô nương đi vào là tốt rồi, ta ở bên ngoài chờ người, nhìn trúng cái gì cứ việc lấy.”

Vu Hoan không trả lời Kỳ Thụy, mà là dưới đáy lòng kêu Dung Chiêu.

“Bên trong có dao động kì quái, có hơi thở Phục hồn sáo.”

Phục hồn sáo.....

Núi đao biển lửa cũng phải đi vào a!

“Vây được rồi, người ở chỗ này chờ.” Vu Hoan dường như gạt đầu bất đắc dĩ, vùi đầu muốn hướng tiểu lâu đi, khi đi tới cửa, lại quay đầu, hỏi: “Đồ bên trong thật sự tùy ta lấy?”

Kỳ Thụy vừa thở phào một hơi trái tim lại một trận co chặt, phía sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh, “Phải phải, chỉ cần Bách Lý cô nương thích.”

Kỳ Thụy cúi đầu, chặn lại đầy mắt âm ngoan, dù muốn cũng phải lấy mạng ra đổi mới được!

Được Kỳ Thụy bảo đảm, Vu Hoan duỗi tay đẩy cửa tiểu lâu ra, đi vào, cửa phòng tự động khép lại.

Kỳ Thụy sắc mặt vui vẻ, hướng Kỳ Tiễn ở xa xa gật đầu, hai người đồng thời đứng ở trước vườn hoa, thúc dục linh lực, bao trùm lên khóm hoa.

“Ông ——” không khí bốn phía tiểu lâu đều ần ần nổi lên sóng gió.

Tiểu lâu tức khắc bị một đạo lá chắn bao phủ, những khóm hoa biến mất, xuất hiện chính là bốn con linh thú canh giữ bốn phương, linh thú trên người bị buộc xích sắt, bộ mặt dữ tợn rít gào.

“Cái gì vai ác đệ nhất đại lục, chỉ số thông minh cũng chỉ có bấy nhiêu.” Kỳ Thụy khịt mũi, nhìn về phía Kỳ Tiễn.

“Đừng coi thường nàng, mấy ngày tiếp theo đều phải cho người thủ ở chỗ này.”

Kỳ Thụy khinh miệt nở nụ cười, “Đại ca chẳng lẽ là bị nàng đánh đến sợ? Cũng phải, một tiểu nha đầu vất mũi chưa sạch đại ca còn đánh không lại, xem ra là mấy năm nay đại ca vì Kỳ gia làm lụng vất vả nhiều rồi.”

Kỳ Tiễn hừ lạnh một tiếng, “Thời gian sắp tới rồi, sắp tới người tốt nhất nên an phận một chút.”

Kỳ Thụy sắc mặt thay đổi, ánh mắt nhìn về phía tiểu lâu sâu thẳm mà quỷ quyết.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bị kịch bị linh thú đuổi

Edit: May22

Vu Hoan vừa bước vào tiểu lâu, phía sau đại môn liền tự động khép lại, nàng quay đầu nhìn thoáng qua, cũng không thêm để ý.

Nhưng khi nàng vừa định đánh giá bốn phía, cảnh tượng đột nhiên nhoáng lên, cả người liền rơi xuống.

“Đờ mờ đại gia người!” Vu Hoan theo bản năng muốn bắt lấy thứ gì, nhưng mà tay chân huy động nửa ngày, cũng không tóm được cái gì.

Trước mắt Vu Hoan màu sắc rực rỡ lập loè qua cực nhanh, thời gian rơi xuống giằng co ước chừng một phút đồng hồ, cuối cùng ‘phanh’ một tiếng bị ngã ở trên đá vụn.

Trên móng một trận đau đớn, Vu Hoan nhe răng trợn mắt một phen, chậm rãi chống tay ngồi dậy.

Đập vào mắt là một mảnh xám xịt, bốn phía đá rơi tứ tung, mặt sau là một tòa núi rất cao, trên núi trụi lủi, ngay cả một cọng cỏ dại cũng không có.

Nơi xa có một dòng suối nhỏ đã khô cạn, bên kia suối vẫn như cũ là núi đá lởm chởm.

Vu Hoan: “.....” Mẹ nó, đây là địa phương quý quái gì?

Dung Chiêu thân ảnh thông thả hiện lộ ra, hần duỗi tay đem Vu Hoan nâng dậy, còn thực tri kỷ giúp nàng phui rớt vệt bùn đất dính trên váy.

“Nơi này không có hơi thở Phục hồn sáo.” Dung Chiêu nghiêng mắt bình tĩnh nhìn Vu Hoan.

“Cho nên, chúng ta bây giờ là bị tính kế?” Vu Hoan hậu tri hậu giác phát hiện.

Dung Chiêu gật đầu, đầy mắt thâm thúy tràn ngập hàn khí, tiến vào thời điểm, hần chưa từng nhận thấy được còn có như vậy cái không gian.

Bàn tay Vu Hoan đặt lên khuỷu tay Dung Chiêu, hơn phân nửa trọng lượng cơ thể đều dựa vào trên người hần, cái miệng nhỏ đóng mở liên tục thờ dốt, đầy lòng có chút phiền muộn.

Nàng ngay từ đầu đã nghĩ tới hai người kia khẳng định không có hảo tâm, nhưng lại không tưởng tượng được phương diện này còn có một cái không gian, thật là đủ rồi!

“Dùng Thiên Khuyết Kiếm chém một nhát.” Vu Hoan hướng không trung vẫy tay, nửa ngày cũng không có phản ứng, đầy lòng Vu Hoan lộp bộp một

chút, tầm mắt ở bốn phía dạo qua một vòng, “Đờ mờ.....”

“Không theo kịp.” Dung Chiêu thanh âm hơi hơi có chút phập phồng.

Vu Hoan: “.....” Cuộc sống này thật cmm khó khăn.

Kỳ gia hai tên hỗn đản kia..... Chờ đó cho nàng, một khi thoát được ra ngoài nàng chắc chắn sẽ làm thịt bọn họ!

Vu Hoan sờ sờ mõng còn có chút đau, dẫm lên loạn thạch đi tiếp, Dung Chiêu muốn đỡ nàng, nhưng nhìn nàng một bộ nghiêng răng nghiêng lợi, hấn vẫn là khôn ngoan yên lặng thu hồi tay.

Hấn mới không muốn làm nơi trút giận cho nàng.

Đi đến bên dòng suối nhỏ, Vu Hoan dò xét khe nương khô cạn rạn nứt kia vài lần, không có gì đặc biệt.

Theo dòng suối nhỏ đi xuống dưới, tầm mắt dần dần rộng lớn lên, nơi xa là một mảnh xanh mượt, trên cỏ.....

Vu Hoan cứng đờ tại chỗ, ngơ ngác nhìn các loại linh thú vui vẻ chạy loạn.

Quyển dưỡng linh thú? Lại còn thành đàn?

Không khoa học a!

Vu Hoan cùng Dung Chiêu đứng ở nơi đó, cái gì cũng không có làm, linh thú trên cỏ như là tập thể cảm ứng được, động tác nhất trí hướng tới bên này nhìn qua, sau đó.....

Một tổ ong vọt lại đây.

Vu Hoan một phen túm lấy tay Dung Chiêu, “Mau.....” Chạy!

Chạy cái đại gia a, linh lực như thế nào lại không thể dùng?

Ngay cả linh hồn chi lực cũng yếu đến đáng thương.

Dung Chiêu cũng phát hiện trong cơ thể lực lượng yếu đi không ít, ở dưới tình huống hấn hoàn toàn không phát hiện, lực lượng đã bị áp chế?

Nhìn đàn linh thú lao nhanh lại đây, Vu Hoan cũng bất chấp tìm hiểu nguyên nhân, túm Dung Chiêu liền hướng tới bên kia chạy.

Chỉ dựa vào thể lực bản thân, Vu Hoan mới chạy được một đoạn đường liền không xong, Dung Chiêu cũng không có chỗ nào tốt, thân thể hấn vốn chính là dựa vào thần lực chống đỡ, thần lực yếu đi, thân thể hấn cũng có chút chịu đựng không nổi.

Hai người chạy trốn cực kỳ chật vật, phía sau linh thú đuổi đến cực kỳ vui vẻ, giống như không đem hai người đuổi tới thể không bỏ qua.

“Dung Chiêu..... Ta chạy không nổi nữa, mau nghĩ cách!” Đây đại khái là thời điểm chật vật nhất từ khi Vu Hoan làm nhân loại tới nay.

Dung Chiêu đỡ Vu Hoan, đem nàng túm đến nơi cao nhất, hơi thở hỗn loạn phun ra một ngụm trọc khí, ánh mắt buông xuống, nhìn linh thú phía dưới đã bắt đầu leo lên.

“Chờ mong đi!”

“Àn?” Vu Hoan quái dị nhìn về phía Dung Chiêu, chờ mong cái gì?

Dung Chiêu trầm mặc, nghiêm túc nói: “Kỳ tích.”

“Kỳ..... Tích.....” Cái đại gia nguoi, xác định không phải đang trêu chọc nàng? Đây hoàn toàn chính là đang đợi chết a!

Dung Chiêu khuôn mặt nghiêm túc, thực rõ ràng không phải đang nói giỡn, chút thần lực còn lại chỉ có thể chống đỡ thân thể hấn, muốn đối phó đám linh thú này, là không có khả năng.....

“Rống ——” có mấy con linh thú gầm nhẹ vài tiếng, tốc độ leo lên thực mau, đã sắp tới gần bọn họ.

Vu Hoan co rúm lại, đẩy mắt lưu chuyển một cỗ kiên quyết.

Nàng dè lại tay Dung Chiêu, “Ở chỗ này chờ ta.” Nói xong, dẫm lên địa phương vừa rồi đi qua, nhanh chóng vọt xuống.

Dung Chiêu đồng tử co rút lại, cơ hồ là không hề nghĩ ngợi, cũng đi theo.

Linh thú nhìn hai người nhảy xuống, trong mắt đều dâng lên một cỗ điên cuồng, càng thêm dốc sức, tầng tầng lớp lớp đón đầu hai người.

Vu Hoan con người híp lại, ngấm chuẩn một con linh thú, thân mình nhảy lên, một chân dẫm trên ót linh thú. Hàn quang hơi lóe, máu tươi văng khắp nơi, linh thú cảm giác được đau đớn, bèn nhón gằm rú lên.

Vu Hoan nhân cơ hội bắt lấy đầu linh thú, đem chủy thủ trong tay đưa vào ót linh thú, bàn tay xoay tròn một vòng, một viên tinh hạch sáng trong từ trong đầu nó bay vụt ra, tiếng kêu rên đột nhiên im bật.

Vu Hoan cũng không có dừng lại, trực tiếp từ trên người linh thú kia nhảy đến linh thú bên cạnh, giờ tay chém xuống, lưu loát y như đang chém củ cải.

Linh thú chen thành một đồng tựa hồ thấy được Vu Hoan tàn nhẫn, có chút kiêng kị lui về phía sau.

Trong không khí ảm đạm huyết tinh, sương đen quay cuồng trong mắt Vu Hoan dần dần đậm lên, xuống tay tốc độ càng thêm tàn nhẫn.

Dung Chiêu cũng rơi vào vòng vây linh thú, hần chỉ có thể dùng thần lực ít ỏi huyền hóa ra hư thể Thiên Khuyết Kiếm, quét ngang linh thú.

Một chút còn có thể kiên trì, thời gian dài, thần lực trong cơ thể tiêu hao càng ngày càng nhiều, Dung Chiêu có thể cảm giác được rõ ràng thân thể của mình đang tán loạn.

Hần có chút hoảng loạn thu kiếm, hần không biết lực lượng của mình dùng hết, ở cái không gian này có thể trở lại Thiên Khuyết Kiếm hay không.

Linh thú thấy Dung Chiêu thu kiếm, lập tức nhào tới.

“Vào ——” Vu Hoan thân ảnh nhỏ xinh nhảy vào vòng vây, chủy thủ trong tay cắm vào cổ một con linh thú cách Dung Chiêu gần nhất, máu tươi văng khắp nơi, chất lỏng âm áp phun lên trên người Dung Chiêu.

Nồng đậm mùi máu tươi, làm Dung Chiêu có chút chán ghét nhú nhú mày. Hần hơi hơi ngẩng đầu, nhìn về phía nữ tử đứng ở bên cạnh mình.

Trên người nàng tản ra nồng đậm lệ khí, từ vong chi khí âm u thông thả lưu chuyển, chủy thủ trong tay bị máu tươi nhuộm đậm, từng giọt từng giọt máu tươi theo chủy thủ nhỏ tong tong trên mặt đất, tằm lên loạn thạch một màu đỏ chói mắt, nhưng trên người nàng lại không có lây dính một chút vết máu nào.

Dung Chiêu đáy mắt xẹt qua một mạt lo lắng, muốn đuổi tay túm lấy Vu Hoan, nhưng Vu Hoan ở thời điểm bàn tay hần đến gần, đột nhiên động, cả người giống như mũi tên nhón nhảy vào giữa đàn linh thú.

Linh thú là một loại sinh vật dựa vào trực giác, lúc này bọn chúng cảm giác được nguy hiểm, phi thường nhất trí bỏ chạy. Có con thậm chí trực tiếp từ phía trên lăn xuống, rơi đến văng đầu hoa mắt, lung lay đứng lên, nhanh chân liền chạy thực mạng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đầy Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 113: Chủ tử có thể tổn thương đến hần

Edit: May22

Vu Hoan trên mặt nở rộ ra một mạt cười lạnh thị huyết, ánh mắt thâm hàn nhìn chăm chăm linh thú.

Giết đi, giết chúng nó.

Thanh âm trong đầu không ngừng bồi hồi, làm Vu Hoan nhú mày, đáy lòng nàng rất rõ ràng mình đang làm cái gì, thời điểm trước kia bị lệ khí khống chế, không có thanh âm này.

Vu Hoan rừ rừ mắt, thân mình đột nhiên nhảy dựng lên, mặc kệ thế nào, nàng hiện tại đều không thể chết.

Nàng muốn tồn tại!

Tồn tại!

Vu Hoan đáy lòng tàn nhẫn đột nhiên bộc phát ra, linh thú chạy trốn chậm, trực tiếp bị Vu Hoan tàn sát.

Dung Chiêu xem đến có chút kinh hãi, lúc này bọn họ đều không thể sử dụng linh lực, đám linh thú đó tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhưng mà bản thân linh thú thân thể tổ chất so nhân loại cường kiện hơn, Vu Hoan dựa vào bản thể lực lượng thể nhưng có thể tàn sát nhiều linh thú như vậy?

Hắn sao có thể không chấn động?

Mắt thấy Vu Hoan còn muốn đuổi tiếp, Dung Chiêu bất chấp thân thể, từ giữa sườn núi trực tiếp nhảy xuống.

Hắn giữ chặt cánh tay Vu Hoan, đem nàng ôm vào trong lòng, Vu Hoan cơ hồ là phản xạ có điều kiện đem chủy thủ đâm vào bụng Dung Chiêu.

“Ngô.....” Dung Chiêu kêu lên một tiếng, đáy lòng càng có rất nhiều kinh ngạc, thanh chủy thủ này thế nhưng có thể tổn thương tới hắn? Chẳng lẽ là thực lực giảm sút, một ít kỹ năng của bản thân cũng biến yếu theo?

Nghe được Dung Chiêu kêu rên, Vu Hoan thân hình run lên một chút, chủy thủ trong tay thông thả buông ra, trong mắt hắc khí chậm rãi lui tán. Cảm giác mát lạnh trên người xua tan lợ lợ khí quanh quần trong thân thể.

“Dung.....” Vu Hoan cánh môi trắng bệch, trong đầu một trận choáng váng, cảm giác đau nhức trên người như thủy triều đánh úp lại, mí mắt trầm trọng, trong mắt quang mang tan rã.

Dung Chiêu đẩy Vu Hoan ra, thấy nàng nhắm chặt hai mắt, thần sắc khê biến.

Hắn chịu đựng đau đớn trên người, đỡ Vu Hoan nằm xuống, chính mình cũng ngồi xuống, trên bụng còn cầm thanh chủy thủ kia.

Hắn xem xét thân thể Vu Hoan, linh lực không còn sót lại chút gì, trên người còn có vô số vết thương, cũng may không có vết thương trí mạng nào.

Dung Chiêu thật mạnh thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới cúi đầu nhìn về phía chủy thủ trên bụng mình.

Toàn thân đen nhánh, nhìn không ra là chất liệu gì, thủ công thực tinh xảo, không giống như là chủy thủ bình thường.

Hắn chưa bao giờ biết trên người Vu Hoan có một thanh chủy thủ như vậy.

Ngón tay thon dài trắng bạch đặt ở trên chủy thủ, cắn răng rút ra, trong thân thể hắn tràn ra không phải máu tươi, mà là một loại khí thể kim sắc nhàn nhạt.

Dung Chiêu ánh mắt lại thâm trầm hơn vài phần, thế nhưng có thể làm thần lực tản ra ngoài.

Hắn đem chủy thủ tinh tế đánh giả một phen, trừ bỏ thủ công vô cùng tinh mỹ, một chút cũng nhìn không ra là cái gì, thậm chí hắn còn không cảm giác được thanh chủy thủ này có bất luận dao động gì.

Ngay cả Linh Khí cũng không phải sao?

Một thứ ngay cả Linh Khí cũng không phải, sẽ tổn thương được tới hắn?

Dung Chiêu hiển nhiên là không tin, hắn đem chủy thủ thu lại, che lại bụng làm cho thần lực ngừng tràn ra, ánh mắt nhìn nơi xa phía chân trời.

“Các ngươi là ai?” Thanh âm đột ngột vang lên phía sau Dung Chiêu, ngay sau đó hắn liền cảm giác phía sau lưng bị cái gì chống lại.

Người?

“Vào nhầm.” Dung Chiêu bình tĩnh đáp.

“Không có khả năng, không ai có thể vào nhầm nơi này. Nói, các ngươi là ai?” Chủ nhân thanh âm tựa hồ đối với nơi này rất quen thuộc.

Dung Chiêu ôm sát Vu Hoan, nghiêng đầu muốn thấy rõ người tới.

“Không được quay đầu lại, trả lời vấn đề của ta.” Thanh âm đề cao vài phần, mang theo một tia sắc bén.

Dung Chiêu nghĩ nghĩ, cảm thấy nếu mình hiện tại muốn che chở Vu Hoan, không nên cùng hắn phát sinh xung đột, giật giật cánh môi, thanh âm bình đạm tràn ra, “Bị người ta tính kế, rơi vào nơi này.”

Nam tử phía sau hơi hơi nhíu mày, “Là người Kỳ gia?”

“Phải.” Dung Chiêu nhìn như không hề phòng bị, kỳ thật toàn thân lẫn tâm đều đề phòng, chỉ cần phía sau có bất kỳ dị động gì, hắn đều có thể làm ra phản ứng nhanh nhất.

Đồ vật để phía sau lưng đột nhiên bỏ xuống, một bóng người chuyển tới trước mặt hắn, Dung Chiêu lúc này mới thấy rõ, là một nam tử, trên người xiêm y rách tung toé, mặt xám mày tro, nhìn không rõ diện mạo.

Dung Chiêu tầm mắt hơi hơi hạ, nhìn đến nhánh cây khô trong tay hắn, khóe miệng không khỏi có chút run rẩy, thế nhưng lấy thứ này làm vũ khí uy hiếp hắn?

Nam từ khi nhìn thấy Dung Chiêu liền toát ra một mặt kinh diễm cùng khiếp sợ, không trải qua đại não mà buột miệng thốt ra, “Là người.”

Dung Chiêu liếc mắt nhìn hắn, “Nhận thức ta?”

Kỳ Nghiêu gạt đầu, lại đem tầm mắt hướng đến Vu Hoan trong lòng Dung Chiêu, Dung Chiêu nhủ mảy, đem mặt Vu Hoan dán sát vào ngực mình, chặn đi ánh mắt nhìn trộm của Kỳ Nghiêu.

Thấy động tác của Dung Chiêu, nam tử cũng thu hồi tầm mắt, đáy mắt lại vẫn như cũ lập loè nồng đậm khiếp sợ, vừa rồi thời điểm Vu Hoan chém giết linh thú, hắn ở cách đó không xa nhìn.

Lúc ấy hắn chỉ là cảm thấy có người xuất hiện ở chỗ này rất kỳ quái, cũng không chú ý xem là ai.

Không nghĩ tới một nữ tử nhỏ xinh, có thể bộc phát ra thực lực kinh người như vậy, chém giết cả trăm linh thú.

Nếu hôm nay tình huống này đặt ở trên người hắn, hắn cũng chỉ có thể chạy vật chạy trốn, muốn chém giết đám linh thú sinh hoạt trong không gian này, thân cường thể tráng, căn bản là không có khả năng.

Nam tử trong nháy mắt bỏ đi phòng bị, ngồi xếp bằng đối diện Dung Chiêu, có chút vội vàng mở miệng, “Ta tên Kỳ Nghiêu, lần trước là các người cứu A Cửu, nàng..... ờn không?”

Dung Chiêu trầm mặc trong chốc lát, trong đầu ần ần có thân ảnh mơ hồ hiện lên, hắn nhìn về phía Kỳ Nghiêu, sờ đầu sờ phi hỏi, “Đây là nơi nào?”

Kỳ Nghiêu muốn biết tình hình Khuyết Cửu, chính là thấy Dung Chiêu như vậy, chính mình nếu là không nói, hắn cũng sẽ không trả lời mình.

“Nơi này là Âm đàm, một bí cảnh của Kỳ gia.”

Âm đàm? Chưa từng nghe qua.....

Dung Chiêu nhìn chằm chằm Kỳ Nghiêu không nói lời nào, Kỳ Nghiêu bị nhìn chằm chằm đến có chút không được tự nhiên, đành phải tiếp tục mở miệng: “Kỳ thật ta cũng là lần đầu tiên tiến vào, đối với tình huống bên trong cũng không quen thuộc.....”

“Như thế nào mới có thể đi ra ngoài.”

Kỳ Nghiêu ngẩn người, một hồi lâu mới nói: “Chỉ cần tới Chuẩn thánh là có thể từ trong Âm đàm đi ra ngoài.”

Dung Chiêu mày nhăn càng sâu, địa phương này có thể áp chế lực lượng, muốn đến Chuẩn thánh, hiện giờ xem ra là căn bản không có khả năng.

Nhìn Kỳ Nghiêu như vậy, cũng là đã biết sự thật này, có vẻ có chút cô đơn, càng có nhiều hơn một cổ đau thương.

“Nàng rất ờn.”

Kỳ Nghiêu đôi mắt đột nhiên sáng ngời, “Thật vậy chăng?”

Dung Chiêu bình tĩnh liếc mắt nhìn hắn một cái, sau đó rũ mắt xuống không thèm xem hắn, lời vô nghĩa hắn chưa bao giờ nguyện ý nói.

“A Cửu không có việc gì là tốt, không có việc gì là tốt rồi.” Kỳ Nghiêu trên mặt vui sướng vạn phần, không ngừng nhắc mãi những lời này.

Hắn tự nguyện tiến vào nơi này là muốn đề cao thực lực của chính mình, lại không nghĩ tới nơi này cùng trong gia tộc truyền lưu không giống nhau. Tiến vào nơi này, hắn liền cảm giác chính mình không dùng được linh lực, chỉ có thể dựa vào lực lượng bản thân mà sinh tồn.

Trong Âm đàm chẳng những có linh thú, còn có các loại thời tiết kỳ quái, hoàn cảnh ác liệt căn bản là không thể thích ứng.

Hắn tới nơi này mấy ngày, gặp được hiểm cảnh không dưới mấy chục lần, mỗi lần đều là cận kề cái chết.

Nếu không phải Khuyết Cửu chống đỡ hắn, hắn phỏng chừng đã sớm chết ở chỗ này.

“Trời sắp tối rồi, chúng ta trước rời đi nơi này đi!” Kỳ Nghiêu đột nhiên khôi phục bình thường, nói với Dung Chiêu.

Dung Chiêu nhìn nhìn không trung, xám xịt, làm sao nhìn ra được là sắp tối vậy.

Nhưng là thấy Kỳ Nghiêu chắc chắn như vậy, bốn phía không khí còn đầy mùi máu tươi, hắn trầm mặc đem Vu Hoan bế lên.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Ta rất nhanh sẽ đuổi kịp

Edit: May22

Thời điểm Kỳ Nghiêu mang theo Dung Chiêu đến một sơn động, trong nháy mắt sắc trời bên ngoài liền tối sầm, không có một chút ánh sáng, duỗi tay cũng không thấy rõ năm ngón.

Kỳ Nghiêu ở trong động sờ soạng chốc lát, một đồng lửa nho nhỏ mới chậm rãi bốc lên, chiếu sáng sơn động nhỏ hẹp này. Hắn đứng dậy đi trở về cửa động, dùng lá cây chất đồng ở cửa động đem cửa động che lại.

Trong sơn động thực sạch sẽ, Dung Chiêu ôm Vu Hoan chọn một nơi tương đối gần bên trong, mềm nhẹ đem Vu Hoan đặt xuống, lại cẩn thận kiểm tra một lần tình trạng của nàng.

Kỳ Nghiêu vẫn luôn dùng dư quang chú ý động tác của Dung Chiêu, nhìn đến hắn cẩn thận đối đãi Vu Hoan như thế, đáy lòng hơi hơi có chút chua xót.

“Buổi tối nơi này rất nguy hiểm, người trước nghỉ ngơi một chút, ta canh gác.” Kỳ Nghiêu một bên chất thêm củi, một bên nói với Dung Chiêu.

“Không cần.” Hắn không cần nghỉ ngơi.

Bị vô cảm cự tuyệt, Kỳ Nghiêu cũng không giận, chỉ là yên lặng đi đến cửa động, ngồi xuống, tầm mắt xuyên thấu qua lá khô nhìn về phía bên ngoài.

Dung Chiêu ý vị không rõ nhìn bóng dáng hắn một hồi lâu.

Bên ngoài thỉnh thoảng có tiếng gào rống vang lên, ở trong hoàn cảnh yên tĩnh như vậy, chấn động đến mức núi đá đều phải run rẩy.

Thanh âm liên tục thời gian rất dài, Kỳ Nghiêu tựa hồ đã quen với thanh âm này, dựa vào cửa động thể nhưng đã ngủ rồi. Cho tới nay đều là một mình hắn, căn bản không dám ngủ, hiện tại thật vất vả mới có người, cũng mặc kệ đối phương có thể hay không xuống tay với mình, ngủ thật sự trầm.

Dung Chiêu là kiếm linh, xác thật không cần nghỉ ngơi, hắn thử khôi phục thần lực, chính là mặc kệ hắn nỗ lực như thế nào, đều không thể làm thần lực ngưng tụ lại.

“Rống ——” Thanh âm linh thú gào rống đột nhiên lớn lên, giống như ngay ở bên tai.

Kỳ Nghiêu bị thanh âm kia đánh thức, thân hình nhanh chóng đứng lên, vạch ra một cái khe hở, hướng ngoài cửa động nhìn xung quanh.

“Không xong.” Kỳ Nghiêu vội vàng trở về trong động, thuận thực dập tắt đồng lửa, “Linh thú phát hiện nơi này, chúng ta phải nhanh chóng rời đi, người..... Ôm nàng không thành vấn đề sao?”

Dung Chiêu nhìn Vu Hoan, hơi hơi gật đầu, ý bảo chính mình không thành vấn đề.

Khi Kỳ Nghiêu đem ánh lửa hoàn toàn dập tắt, sơn động liền cùng bên ngoài giống nhau, dung nhập trong bóng đêm.

Kỳ Nghiêu phát ra một ít tiếng vang, ý bảo Dung Chiêu đuổi kịp.

Sơn động này là ở một ngọn núi loạn thạch, dưới chân tự nhiên cũng đều là cục đá, Dung Chiêu ôm Vu Hoan, còn phải phân biệt vị trí Kỳ Nghiêu, cho nên đi có chút chậm.

Kỳ Nghiêu ở phía trước không ngừng phát ra thanh âm rất nhỏ, để cho Dung Chiêu đuổi kịp chính mình.

Phía trên có cục đá rơi xuống cùng thanh âm linh thú thô suyền, nói vậy chúng đã tới nơi sơn động của bọn họ vừa rồi.

“Có thể mau lên một chút không? Buổi tối linh thú có thể sử dụng linh lực.” Kỳ Nghiêu thanh âm ở phía trước vang lên, ép xuống rất thấp.

Kỳ Nghiêu đáy lòng vô cùng nôn nóng, linh thú nơi này buổi tối sẽ khôi phục năng lực, nếu là chính diện đối địch, bọn họ tuyệt đối là trốn không thoát đầu.

Dung Chiêu hơi hơi ngừng lại, sau đó tăng nhanh tốc độ.

Nhưng chỉ trong chốc lát, linh thú từ phía trên lao xuống, đem Kỳ Nghiêu cùng Dung Chiêu bao vây không một kẽ hở.

Trong bóng đêm, đôi mắt linh thú tản ra u quang, nhìn qua vạn phần dọa người.

Kỳ Nghiêu tới gần Dung Chiêu, cảnh giác nhìn chăm chăm linh thú xung quanh, nghiêng đầu nói với Dung Chiêu: “Người mang theo nàng chạy trước, ta lót sau.”

Dung Chiêu đáy mắt hiện lên một tia quái dị, khó được mở miệng dò hỏi, “Người có thể đối phó chúng nó?”

Khuôn mặt Kỳ Nghiêu ẩn trong bóng đêm lộ ra một tia cười khổ, hẳn làm sao có thể đối phó đám linh thú này, nhìn đến chúng nó đều chỉ có thể chạy.

Chính là hai người này cứu A Cửu, hẳn thiếu nợ bọn họ, tự nhiên phải trả lại.

Dung Chiêu đem Vu Hoan phóng tới lòng ngực Kỳ Nghiêu, nhàn nhạt nói: “Mang theo nàng rời đi nơi này, ta rất mau sẽ đuổi kịp.”

“A?” Kỳ Nghiêu luống cuống tay chân ôm Vu Hoan, thanh âm có chút lớn, linh thú bên kia tức khắc táo bạo lên, hồng hộc nhón chân vỗ tới.

“Đi!” Dung Chiêu đẩy Kỳ Nghiêu một cái, Kỳ Nghiêu lao đảo lui lại mấy bước, tiếng gió nổi lên.

Kỳ Nghiêu rồi rảo nhìn trong bóng đêm một cái, lại cảm giác được trọng lượng trong lòng, hẳn hạ quyết tâm, tầm mắt ở bốn phía tuần tra một vòng, xem chuẩn kẻ hở lộ ra, chạy ra khỏi vòng vây linh thú y.

Kỳ Nghiêu thể lực trong mấy ngày ở đây đã đề cao rất nhiều, hơn nữa đối với phụ cận tương đối quen thuộc, rất mau liền bỏ rớt linh thú truy đuổi phía sau.

Hắn không dám dừng lại, hẳn không biết những linh thú đó có thể hay không từ một địa phương khác đột nhiên nhảy ra, cho nên một lòng bất ổn, tất cả đều là khẩn trương cùng thấp thòm.

.....

Vu Hoan hôn mê một đoạn thời gian rất dài, trong cơ thể không có linh lực, linh hồn chỉ lực cũng bạc nhược đến đáng thương, nếu không phải bản thân nàng có năng lực chữa khỏi cường đại, chỉ sợ thời gian khôi phục còn phải kéo dài hơn rất nhiều.

Nàng tròn mắt liên nhìn thấy một nam nhân xa lạ, mà nàng đang bị hắn ôm vào ngực.

Vu Hoan tay chân cùng sử dụng bò dậy, làm bừng tỉnh Kỳ Nghiêu. Kỳ Nghiêu mơ mơ màng màng mở mắt ra, liền nhìn thấy Vu Hoan đang lao đảo đứng lên, hẳn vội từ trên mặt đất đứng lên, đuổi tay muốn đỡ Vu Hoan.

“Ngươi đừng lộn xộn, trên người của ngươi.....”

“Ngươi là ai? Dung Chiêu đâu?” Vu Hoan đánh gãy lời Kỳ Nghiêu, ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm hắn.

Nàng lúc này chỉ có một suy nghĩ, Dung Chiêu như thế nào sẽ không ở bên cạnh nàng?

Hắn tuyệt sẽ không ném mình cho một người xa lạ.

Kỳ Nghiêu đáy lòng có chút phát run, ánh mắt hai người này nhìn người khác, sao đều đáng sợ như vậy?

“Ta không biết.” Kỳ Nghiêu chịu đựng sợ hãi dưới đáy lòng, “Lúc trước chúng ta gặp linh thú, hẳn cần phía sau, vẫn luôn không theo kịp.”

Kỳ Nghiêu không nói chính là, lúc này cách hôm bọn họ gặp được linh thú tập kích đã qua ba ngày, công tử kia nếu có thể theo kịp đã sớm theo kịp.

Vu Hoan chợt lắc mình tiến lên, bóp chặt cổ Kỳ Nghiêu, năm ngón tay hơi hơi dùng sức, trầm giọng nói: “Dung Chiêu ở đâu?”

Kỳ Nghiêu làm sao nghĩ đến Vu Hoan sẽ động thủ, hơn nữa bộc phát ra lực lượng như vậy, thân thể của nàng rõ ràng.....

“Khụ khụ.....” Kỳ Nghiêu xanh cả mặt, hô hấp khó khăn, “Ta thật sự không biết..... Ta..... Ta là Kỳ Nghiêu..... Ngươi không quen biết ta..... Ta sao?”

Vu Hoan nhú mày, cũng không nhìn Kỳ Nghiêu, dưới đáy lòng gọi Dung Chiêu vài tiếng, chính là không có bất luận cái gì đáp lại, nhưng mà khế ước vẫn còn, chứng minh Dung Chiêu hẳn là không quá đáng ngại.

Nàng hơi hơi buông tay, “Thời điểm ta hôn mê đã xảy ra cái gì?”

Mặt Kỳ Nghiêu đỏ lên vì thiếu dưỡng khí, hẳn chỉ chỉ bàn tay Vu Hoan còn bóp cổ mình, Vu Hoan nhú nhú mày, một lát mới thông thả buông ra, “Đừng ra về, cẩn thận khó giữ được cái mạng nhỏ này.”

Kỳ Nghiêu cười khổ một tiếng, vuốt vuốt cổ mình, “Ta nếu muốn hại ngươi, đã sớm xuống tay, hà tất phải chờ ngươi tỉnh lại.”

Vu Hoan thần sắc hơi cứng lại, biết người nam nhân này nói có lý.

Chính là thói quen lâu năm làm nàng không thể tin hắn, cho nên cũng chỉ là hừ lạnh một tiếng, hung thần ác sát nói: “Ít nói nhảm.”

Kỳ Nghiêu đáy lòng rất là bất đắc dĩ, đành phải đem chuyện hắn gặp được bọn họ, đến sau lại bị linh thú truy đuổi, Dung Chiêu để hắn mang theo nàng trốn chạy, từ đầu tới cuối không sót một chữ nói ra.

Nghe xong Vu Hoan liền trầm mặc, sắc mặt âm trầm đến dọa người, quanh thân đều tràn ngập một cỗ cảm giác áp bách quỷ dị.

Kỳ Nghiêu đến thờ cũng không dám thờ mạnh, kinh hồn táng đảm nhìn chăm chăm Vu Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115: Nơi này không có Khuyết Cửu

Edit: May22

“Mang ta trở về.” Đây là phản ứng của Vu Hoan, đối với Kỳ Nghiêu chỉ nói duy nhất một câu.

“Ngươi điên rồi, cho dù ngươi trở về cũng không nhất định tìm được hân.” Kỳ Nghiêu lớn tiếng ngăn cản Vu Hoan, hân thật vất vả mới mang theo nàng tránh được linh thú đuổi bắt, hiện tại khen ngược, nàng còn muốn đi về.

Vu Hoan mất lạnh quét tới Kỳ Nghiêu liếc mắt một cái, sắc mặt lạnh đến độ có thể kết ra băng.

Kỳ Nghiêu thờ dài, “Được, tùy ngươi đi!” Nếu là đổi thành Khuyết Cửu, hân cũng sẽ không màng tất cả trở về.

Kỳ Nghiêu mang theo Vu Hoan đi suốt hai ngày, mới trở lại núi đá lúc trước, chính là trừ bỏ xương cốt linh thú đầy đất cùng vết máu, căn bản không có bất luận tung tích nào của con người.

Kỳ Nghiêu tựa hồ bị đóng xương cốt linh thú chấn động tới, hơn nửa ngày cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Vu Hoan thả nhẹ hô hấp ở xung quanh khu vực thi cốt chuyển một vòng, không nhìn thấy Dung Chiêu, đáy lòng không khỏi sinh ra một cỗ bức bối. Dung Chiêu không đáp lại chính mình, hoặc là đã bị thương nặng, hoặc là đã đi vào một nơi có thể che chắn lực lượng khế ước.

“Hân thế nhưng giết nhiều linh thú như vậy.” Thanh âm Kỳ Nghiêu cảm khái ở bên tai Vu Hoan nổ tung, Vu Hoan đột nhiên giật mình một cái.

Vu Hoan nhìn về phía linh thú dưới chân, ánh mắt hơi lạnh, đám linh thú này không phải Dung Chiêu giết.

Đám linh thú này chết rất thảm thiết, cơ hồ không có một con linh thú nào là hoàn hảo, đây không phải Dung Chiêu thủ pháp.

“Nơi này còn có người.” Vu Hoan cơ hồ là khẳng định, có người mang Dung Chiêu đi.

“Không có khả năng,.....” Kỳ Nghiêu lời nói đến một nửa liền đột nhiên im bặt, người tiến vào ám đàm cũng không thiếu, nhưng là không ai ra được, nếu hân có thể hảo hảo sống ở bên trong, nơi này có người cũng không kỳ quái.

Vu Hoan quan sát chung quanh, nhìn núi cao bên cạnh, không chút suy nghĩ liền đi tới phía trên. Kỳ Nghiêu chân chờ một lát, vẫn là nhanh nhẹn đi theo, hai người tổng so một người tốt hơn.

Vu Hoan bò đến đỉnh núi, thân thể lực lượng đã toàn bộ hao hết, nằm liệt ngồi dưới đất, nhìn đồng dạng đang há mồm thờ đốc Kỳ Nghiêu, có chút kỳ quái hỏi: “Ngươi ai a?”

Kỳ Nghiêu: “.....” Hân chưa nói chính mình là ai sao?

Nhìn Vu Hoan ánh mắt phi thường nghi hoặc, hoàn toàn không giống như là đang nói giỡn.

Có lẽ là nàng quá lo lắng cho công tử kia, cho nên mới không chú ý chính mình.

Kỳ Nghiêu dưới đáy lòng tự mình an ủi một phen, lại lần nữa trịnh trọng giới thiệu mình một phen.

Vu Hoan nghe xong chỉ lộ ra một cái biểu tình Kỳ Nghiêu có chút vô pháp lý giải, tựa trào phúng lại tựa thương hại?

Tầm mắt Vu Hoan từ trên người Kỳ Nghiêu dời đi, nhìn về phía xa xa, từ trên đỉnh núi, có thể nhìn đến địa phương rất xa, loạn thạch lôm chồm thành từng đồng từng đồng trên sườn núi.

Địa phương xa hơn đã bị núi cao ngăn cản, nhìn không tới bên kia có cái gì.

“Cái gì cũng đều không có, nơi này thật sự sẽ có những người khác sao?” Kỳ Nghiêu lại có chút không xác định, Ám đàm rốt cuộc có bao nhiêu lớn, lại có những cái gì, ai cũng không rõ ràng, người tiến vào nơi này thật sự có thể sống sót sao?

Vu Hoan cong môi cười như không cười, dường như cái người âm trầm lúc trước không phải nàng, ở trên mặt nàng hân nhìn không ra một tia khổ sở lo

lặng.

Kỳ Nghiêu đáy lòng nghĩ hoặc càng lớn hơn nữa, lúc trước không phải rất lo lắng vị kia công tử sao?

“Người đừng đi theo ta.” Vu Hoan đứng dậy chuẩn bị xuống núi, “Ta không thích mang theo con chồng trước.”

Nàng hiện tại, bảo hộ chính mình còn có chút khó khăn, nàng không muốn tự tìm cho mình một tên kéo chân sau.

“Ta có thể bảo hộ chính mình.” Kỳ Nghiêu nhanh chóng nói tiếp, hẳn không muốn một mình ở loại địa phương này.

“Nơi này của ta không có Khuyết Cừu.” Vu Hoan thật sâu nhìn hẳn một cái, trong giọng nói chút nào không che dấu trào phúng.

Quả nhiên nghe đến hai chữ Khuyết Cừu thần sắc Kỳ Nghiêu liền ảm đạm xuống, một cổ bi thương quanh quẩn ở xung quanh hẳn. Hẳn thiên phú tâm thường, mấy năm nay nếu không phải có Khuyết Cừu, hẳn chỉ sợ đã sớm đã chết.

Trước kia hẳn không nghĩ đến tranh đoạt, được chẳng hay chớ. Chính là khi Khuyết Cừu xảy ra chuyện, hẳn lại chỉ có thể tro mắt nhìn, cái này làm cho hẳn phát hiện chính mình không thể nhìn Khuyết Cừu xảy ra chuyện, hẳn muốn cường đại, hẳn muốn bảo hộ Khuyết Cừu, nàng mới là người nên được che chở, mà không phải hẳn.....

Vu Hoan đi xuống đến một nửa đường, Kỳ Nghiêu cũng đi theo, hẳn cái gì cũng chưa nói, chỉ là thực kiên định nhìn Vu Hoan.

Hẳn muốn tồn tại để ra ngoài, trở nên cường đại, bảo hộ A Cừu!

Hai người vẫn duy trì khoảng cách nhất định, Vu Hoan đi ở phía trước, Kỳ Nghiêu đi ở mặt sau, buổi tối, Kỳ Nghiêu sẽ chủ động gác đêm. Vu Hoan tuy rằng không nói cái gì, nhưng là nửa đêm về sáng đều sẽ lên, nàng cũng không nói cái gì, Kỳ Nghiêu chỉ có thể tự lĩnh hội đi nghỉ ngơi.

Đi đi dừng dừng, cơ hồ tiêu phí hơn mười ngày, hai người mới xuyên qua phiến mặt cỏ kia, tới dưới chân vài quả núi cao Vu Hoan nhìn đến kia.

So với ngọn núi nơi bọn họ xuất phát, ngọn núi cao trước mặt này liền có chút cảnh đẹp ý vui hơn nhiều. Thảo mộc lâu năm tươi tốt, trong tầm mắt đều là một màu xanh mượt, còn có nước suối từ trên núi chảy xuôi xuống.

Vu Hoan chỉ nhìn thoáng qua liền vội đầu đi vào núi.

Nàng biết Dung Chiêu ở bên kia ngọn núi, chỉ cần vượt qua ngọn núi này, nàng có thể tìm được hẳn.

Còn phải ít nhiều nhờ đến thanh chủy thủ kia.....

Nàng cùng thanh chủy thủ kia cũng có khế ước, so với khế ước Thiên Khuyết Kiếm còn sớm hơn. Trước kia nàng rất ít sử dụng thanh chủy thủ này, nhìn đến nó, liền sẽ nhớ tới một ít chuyện không muốn đối mặt, không nghĩ tới lần này còn phải cảm ơn nó.

Chân núi này vốn không có đường, chỉ có thể dựa vào chính bọn họ đi thành một con đường, đã không có linh lực, bọn họ chính là người thường, rừng cây bụi gai trải rộng, đi ba bước liền phải dừng một bước.

“Dung Chiêu đáng chết, mẹ nó đừng để ta tìm được người, thế nào cũng phải giết chết người một lần cho hả giận, lão nương mệt chết mệt sống đến tột cùng là vì cái gì.” Vu Hoan đi ở phía sau, lầm nhảm lầm nhảm nói không ngừng.

Kỳ Nghiêu ở phía trước nghe được không quá rõ ràng, sau ót tất cả đều là hắc tuyến, sao lại có cảm giác phía sau đang đi theo là một cái bệnh nhân tâm thần a?

Vu Hoan đỡ lên một thân đại thụ thở dốc, “Dừng, ta muốn nghỉ ngơi.”

Kỳ Nghiêu nhìn rừng cây rậm rạp trước mắt căn bản nhìn không thấy bất kì con đường nào, ánh sáng tối tăm ở hoàn cảnh như vậy nhìn liền có chút âm trầm trầm.

Trời sắp tối rồi, nếu còn đi tiếp, ở giữa núi rừng như vậy, nghĩ cách an toàn vượt qua ban đêm mới quan trọng.

Nghĩ đến đây, Kỳ Nghiêu cũng không tiếp tục đi nữa, tìm một nơi tương đối bằng phẳng, lẫn lộn một hồi chuẩn bị qua đêm ở đây.

“Ta đi ra ngoài nhìn xem, thuận tiện tìm thức ăn.” Kỳ Nghiêu thấy Vu Hoan hữu khí vô lực dựa vào một thân cây một bên, đáy lòng ần ần có chút không đành lòng, nói như thế nào, nàng đều là một nữ hài tử.

Vu Hoan xốc xốc mí mắt, lung tung đáp lời, bên tai là thanh âm tất tất tác tác, dần dần đi xa, sau đó liền an tĩnh xuống.

Vu Hoan cọ một cái đứng thẳng lại, ánh mắt đông lạnh nhìn chằm chằm phương hướng Kỳ Nghiêu biến mất một lát, từ bên trong vòng bạc lấy ra điểm tâm Dung Chiêu có đôi khi làm nhiều nhét vào, đặt ở trên mặt đất, xoay người nhanh chóng hướng tới dưới chân núi đi.

Nàng tốc độ rất nhanh, chớp mắt liền biến mất ở trong rừng rậm.

Có thể vậy khốn Dung Chiêu, chắc chắn không phải là người hoặc vật gì đơn giản, nàng đáp ứng Khuyết Cửu muốn cho nam nhân kia lên làm cái gì thiếu chủ, tự nhiên không thể để hấn chết.

Bởi vậy khi Kỳ Nghiêu cầm trái cây đại trở về, nhìn đến điểm tâm đặt trên mặt đất, liền tròn tròn mắt.

Nữ nhân kia dọc theo đường đi dường như là cam chịu cho hấn đi theo, lại không nghĩ rằng, kết quả là đều chỉ là đánh lừa hấn.

Đáng chết, là hấn bất cần.

Kỳ Nghiêu nhìn nhìn bốn phía, không có dấu vết hướng lên trên, chẳng lẽ là đi xuống?

Ngay từ đầu nàng chính là đang đánh lừa mình, chọn đường sai cũng vô cùng có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: Ta thật sự sợ hãi a

Edit: May22

Vu Hoan cũng không phải xuống núi, mà là sau khi xuống một đoạn, lại một lần nữa lên núi.

Lúc trước có Kỳ Nghiêu mở đường, Vu Hoan đi lên đã rất mệt, lúc này càng khỏi nói, trên mu bàn tay tất cả đều là vết thương chằng chịt, năng lực chữa khỏi đều bị cái không gian này làm chậm lại rất nhiều, một cái miệng vết thương cơ hồ phải sau nửa khắc mới có thể khôi phục.

Vu Hoan một chút cũng không để ý những vết thương do bụi gai lưu lại ở trên tay cùng trên mặt, cắn răng không ngừng hướng lên phía trên.

Đi cho đến khi sắc trời đen lại, trên núi càng thêm tăm tối, Vu Hoan cơ hồ chỉ có thể dựa vào trực giác đi về phía trước, trên tay tất cả đều là miệng vết thương máu chảy đầm đìa, ngửi mùi máu tươi của chính mình, Vu Hoan đáy lòng ần ần có chút xao động.

Cũng may bốn phía đủ âm lãnh, Vu Hoan cảm giác từ tâm đến thân đều lạnh như băng, cỗ xao động kia ngược lại không quá rõ ràng.

Thời điểm Vu Hoan bò đến đỉnh núi, cả người đều hư thoát, liền như vậy nằm trên mặt đất nửa ngày cũng chưa muốn ngồi lên.

“Dung Chiêu đại gia người, lần này người không hảo hảo bồi thường lão tử, lão tử liền bãi công, tuyệt đối muốn bãi công!” Vu Hoan thanh âm ở trong rừng rậm yên tĩnh có vẻ rất là đột ngột.

Âm phong từ cánh rừng thổi qua, Vu Hoan giật mình một cái, cuống quýt từ trên mặt đất ngồi dậy, nhéo nhéo tay chân, nhận mệnh bò dậy, tiếp tục đi về phía trước.

Đi không được bao lâu, Vu Hoan liền thấy được ánh sáng, trên khuôn mặt mỗi một hiện lên nét vui mừng, không sai là tốt.

Hướng về phía ánh sáng nhìn vài lần, Vu Hoan cũng không có tiếp tục đi, mà ở tại chỗ nghỉ ngơi.

Tình hình hiện tại của nàng, muốn đi cứu Dung Chiêu, khó!

Vu Hoan dựa vào thân cây, điều chỉnh hô hấp, làm nhịp tim đập có chút không an phận dần dần ổn định vững vàng lại.

Hấn là Thiên Khuyết Kiếm kiếm linh, có biện pháp bảo hộ chính mình.

Nàng không ngừng tự nhủ dưới đáy lòng như vậy, chính là cái loại cảm xúc lo lắng này vẫn không ngừng trôi lên, so với lúc trước lo lắng cho Linh La còn muốn hung mãnh, dồn dập hơn, làm nàng trở tay không kịp.

“Người chỉ có chút tiền đồ như vậy sao?” Vu Hoan tự giễu cười, thanh âm trầm thấp ở trong rừng thông thả lưu chuyển, “Hấn chính là kiếm linh.....”

Có lẽ là chưa từng có một ai đối với mình tốt như vậy, khi một người đột nhiên đối xử tốt với mình, dung túng mình như vậy, tâm nàng vốn đã chết đi nhiều năm như vậy thế nhưng sống lại.

Vu Hoan so với bất kì ai đều thanh tĩnh hơn, nàng có thể nhận thấy được chính mình biến hóa, cùng đối với Dung Chiêu này sinh ra một ít cảm xúc quái dị.

Nàng vô pháp chấp nhận mình như vậy, nàng không thể có bất luận cái gì nhược điểm, vương bận.

Nàng nên là máu lạnh vô tình, cô độc một mình.

Vu Hoan trên mặt trào phúng ngày càng đậm, một lát sau, nàng thu liễm thần sắc, dựa vào thân cây nhắm mắt dưỡng thần.

Vu Hoan cũng không có chờ bao lâu, trong rừng liền dần dần sáng lên, xem ra nàng bò lên tới đây dùng hết không ít thời gian a!

Vu Hoan sửa sang lại làn váy, đầu ngón tay sờ đến áo khoác của Dung Chiêu, hơi ngừng lại, lại dường như không có việc gì phát phát, nhắc chân hướng về phía ánh sáng.

Khi Vu Hoan đi ra khỏi rừng cây, nhìn đến cảnh tượng đồ sộ dưới chân, vẫn không khỏi có chút kinh ngạc, ở cái không gian độc lập này, thế nhưng có một tòa thành trì lớn như vậy.

Từ phía trên nhìn xuống, thành trì này rất lớn, so với Thanh Phong thành còn muốn lớn hơn gấp đôi.

Mơ hồ có thể nhìn đến bên trong có bóng đen đông đúc, hẳn là nhân loại.

Vu Hoan nhìn nhìn, chỗ mình đang đứng chính là vách huyền nhai, căn bản vô pháp đi xuống.

Chẳng lẽ muốn nàng cứ như vậy nhảy xuống?

Vu Hoan duỗi cõnh xuống dưới vực sâu, sợ tới mức nàng lập tức lùi về, mẹ nó cao như vậy, nàng mà nhảy xuống đi, tuyệt đối là nát thành cặn bã a!

Vu Hoan vòng quanh vách núi một vòng, cũng không phát hiện đường có thể đi xuống.

Không nên a!

Nếu những người đó có thể đem Dung Chiêu từ nơi đó mang đi, khẳng định có nơi có thể đi xuống. ....

Vu Hoan không tin lại ở vách núi tìm vài vòng, nhưng vẫn không có nhìn thấy nơi nào kỳ quái.

“Những người này chẳng lẽ là phi xuống?” Vu Hoan vuốt cằm, long vòng tại chỗ.

Không gian này không thể sử dụng linh lực, phi xuống hiển nhiên là không có khả năng.

Vu Hoan suy nghĩ hồi lâu cũng không ra đáp án, mẹ nó rốt cuộc muốn như thế nào từ nơi cao như vậy đi xuống a.

Thẳng đến khi nàng nhìn đến mấy con bằng ưng hướng về phía nàng bay qua, mới thông suốt.

Mẹ nó, phi hành thú a!

Không đúng a, đám bằng ưng kia là hướng về phía nàng tới.

Vu Hoan đột nhiên lui về phía sau một bước, bằng ưng từ trên đỉnh đầu nàng bay qua, nhắc lên một trận cuồng phong, thân thể nhỏ nhỏ kia của Vu Hoan, thiếu chút nữa bị xóc bay.

Bị bùn đất cùng lá cây bám đầy mặt Vu Hoan: “.....” Mẹ nó có ý có phải hay không, người xuống dưới đây, ta bảo đám không đánh tàn phế người.

Bằng ưng ở trên không trung lượn vòng một vòng, vờn vàng ngừng ở trên bờ huyền nhai, rất mau liền có cái máy thân ảnh từ phía trên nhảy xuống.

Vu Hoan khước miệng giật giật, những người này. ....

Cùng người bên ngoài, quả thực không hề khác nhau a!

Vu Hoan còn tưởng rằng mình sẽ nhìn thấy dã nhân hoặc biến dị người gì đó, kết quả nhìn đến lại là nhân loại bình thường, đầy lòng thế nhưng có chút thất vọng.

Mấy người vừa đến vẻ mặt khó hiểu, nhìn thấy bọn họ lại có vẻ mặt thất vọng là sao? Không phải nên sợ hãi mới đúng sao?

“Mang đi.” Trong đó một người rất mau liền hỏi thần, hung thần ác sát phân phó hai người bên cạnh.

Vu Hoan khoanh tay trước ngực, cảnh giác nói: “Các người muốn làm gì?”

“Người tiến vào nơi này, đều thuộc về Hắc Ma thành, mặc kệ người ở bên ngoài có địa vị gì, thực lực gì, tới nơi này rồi mà không nghe lời, cũng chỉ có một con đường chết.”

Này một câu nói đến phi thường trôi chảy, vừa nghe là biết thường xuyên thông cáo người khác.

Chẳng lẽ nơi này thường xuyên có người tiến vào?

Không nên a.....

Không phải nơi này là bí cảnh Kỳ gia sao?

Đồ của Kỳ gia như thế nào sẽ cho người khác tùy ý tiến vào? Không khoa học!

Vu Hoan xoa ót nghi hoặc, có người tiến lên bắt nàng, nàng ngược lại cũng không phản kháng, nàng vốn dĩ chính là muốn đi xuống, có người miễn phí mang nàng xuống, tự nhiên là không thể tốt hơn!

Vu Hoan bị người tóm lên lưng bằng ung, những người đó thấy Vu Hoan phối hợp như vậy, cũng không tiếp tục khó xử nàng, vừa lên bằng ung liền buông nàng ra.

Vu Hoan đứng ở trên bằng ung, bốn phía đánh giá mấy người kia, mỗi người lớn lên đều lưng hùm vai gấu, nhìn qua liền có chút dọa người.

“Uy, các người đều là người nơi này?” Vu Hoan nhích lại gần một nam nhân nhìn qua tương đối gầy yếu, tò mò hỏi hắn.

Kia nam nhân rũ mắt, nhìn tiểu nha đầu chỉ cao tới ngực mình, ác thanh ác khí nói: “Đừng nhiều lời.”

Vu Hoan bĩu môi, không sợ chết chọc chọc ngực hắn, “Không cần nghiêm túc như vậy đi, nói xem, ta một mình đột nhiên tới cái địa phương này, rất sợ hãi a.”

Thực sợ hãi người còn bày ra vẻ mặt hứng thú dạt dào này?

Lừa quỷ à?

Vu Hoan hình như cũng phát hiện chính mình biểu tình không đúng, làm trò một phen véo đùi mình một cái, làm ra một cái biểu tình lã chã chực khóc, “Nói vài câu đi, rất hiếu kì a!”

Mấy người đều là vẻ mặt run rẩy, đồ mờ này là cỡ nào không biết xấu hổ mới có thể làm ra loại sự tình này.

“Người không sợ sao?” Có người kỳ quái đặt câu hỏi, mỗi lần bọn họ phát hiện có người từ bên ngoài tiến vào, có ai không phải là khóc như trời sụp đất nứt?

Nha đầu này như thế nào thái độ lại khác thường như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Các người sẽ ăn ta sao?

Edit: May22

Vu Hoan chớp mắt, một bộ đơn thuần vô tri nhìn hán tử vừa hỏi chuyện kia, “Sợ cái gì? Các người sẽ ăn ta sao?”

Hán tử kia lắc đầu, bọn họ lại không phải dã nhân, không ăn thịt người.

“Đúng a, nếu sẽ không ăn ta, ta vì sao phải sợ. Ở cái địa phương này có thể gặp được người, đó mới là may mắn a!” Vu Hoan vẻ mặt cảm khái, đầy miệng nói hươu nói vượn.

Tiểu nha đầu biết thức thời.

Mấy người đối diện vài lần, nha đầu thông minh như vậy, xem ra không cần đưa đi làm hạ đẳng nô lệ, lớn lên cũng không tồi, nói không chừng thành chủ đại nhân sẽ thích.

Vu Hoan không biết, bởi vì chính mình nói hươu nói vượn, làm nàng tránh đi thế giới hạ tầng dơ bẩn nhất Hắc Ma thành.

Bằng ung ở trên không Hắc Ma thành lượn một vòng, Vu Hoan rõ ràng thấy rõ thành trì phía dưới, vuông vức dùng tường thành vây quanh, phố lớn ngõ nhỏ phân chia rõ ràng, càng đến vị trí trung tâm, kiến trúc xa hoa trình độ càng cao cấp.

Bằng ung đúng là hướng về phía trung tâm xa hoa nhất nhất kiến trúc lao xuống.

“Đi thôi.” Xét thấy Vu Hoan biểu hiện, những người này nói chuyện đều khách khí hơn không ít, không còn hung thần ác sát lúc trước.

Vu Hoan bữu môi, hướng phía dưới liếc mắt một cái, trực tiếp chuyển tới phía sau một đại hán, “Cao như vậy, ta sợ.”

Mấy cái đại hán cơ mặt đều giật giật, mẹ nó này chỉ cao có một thước, sợ cái con khi a?

“Mau nhảy.” Đại hán bên cạnh Vu Hoan túm nàng muốn ném xuống dưới.

Vu Hoan lập tức trở tay ôm lấy cánh tay đại hán, tội nghiệp ồ ào, “Không cần, cao quá a, ta sợ độ cao, không cần.”

Đại hán bị Vu Hoan ôm cánh tay kia, trên mặt ngăm đen hiện lên một mặt đỏ ửng khả nghi, trong mắt hung ác cũng vui không ít.

“Đây là quy củ, bằng không ta ôm ngươi?”

Đại hán ngừ khí đột nhiên nhu hòa xuống, Vu Hoan trên người không tự chủ được run lên, bất quá vẫn là cố nén ghê tởm, “Không cần, ngươi để nó đi xuống, ta còn ở không trung sẽ phát bệnh, nơi này không phải bên ngoài, ta phát bệnh nhất định sẽ chết.”

Chúng hán tử: “.....” Lừa người đi?

“Thật sự thật sự, ta không lừa các ngươi.”

Vu Hoan khuôn mặt lớn lên thanh tú khả nhân, dùng ánh mắt sáng ngời như vậy nhìn mấy cái đại hán, mấy cái đại hán kia đều có chút ngượng ngùng, đáy lòng hảo cảm đối Vu Hoan cọt cọt phồng lên.

“Làm sao bây giờ?” Mấy cái đại hán hết cách với Vu Hoan, ném xuống? Vạn nhất quăng ngã đứt tay gãy chân gì đó, làm sao bây giờ?

Hơn nữa này còn là một tiểu cô nương, lại nghe lời như vậy, bọn họ lại không phải thật sự mất nhân tính.

“Thành chủ hôm nay không ở trong thành, chúng ta đem bằng ưng dừng lại cũng không có gì trở ngại đi?”

“Này..... Vạn nhất nếu như bị phát hiện chúng ta không có quả ngọt mà ăn đâu a.” (ý nói sẽ gặp chuyện không tốt đẹp)

“Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?” Người nọ phát hỏa, nơi này là địa bàn của bọn họ, chỉ cần bọn họ không nói, ai dám nói bậy?

Hai mặt nhìn nhau một lát, mấy người cuối cùng đạt thành nhận thức chung, không chế bằng ưng đáp xuống.

Vu Hoan lúc này mới ngẩng đầu, nhanh chóng từ trên lưng bằng ưng đi xuống, tư thế kia nơi nào giống một tù binh, hoàn toàn giống như nữ vương đang tuần tra chính mình lãnh địa.

Người bốn phía đi lại, liên tiếp hướng tới bên này nhìn lại, đều là nghi hoặc, cô nương này là ai a? Lớn lối như vậy.

Ở Hắc Ma thành, trừ bỏ thành chủ cùng đại tiểu thư, ai dám cho bằng ưng đáp xuống mặt đất?

“Nhìn cái gì mà nhìn, làm việc.” Đại hán đi theo phía sau Vu Hoan quát lớn một tiếng, những người đó tức khắc không dám xem tiếp, vội vàng rời đi.

“Không nghĩ tới các ngươi uy tín không tồi a!” Mới đến, Vu Hoan cảm thấy mình hẳn là nên tìm một người hiểu biết một chút về cái Hắc Ma thành này, mà người được chọn tốt nhất hiển nhiên chính là mấy đại hán phía sau.

“Đương nhiên, nơi này là Hắc Ma thành bằng ưng tuần vệ đội, đây là đội trưởng của chúng ta.” Bị đẩy đến trước mặt Vu Hoan, chính là hán tử bị Vu Hoan ôm tay kia.

Vu Hoan cười đánh giá hán tử kia, trừ bỏ nhìn ra cái đầu khá lớn, hoàn toàn phân không rõ mấy người là ai với ai.

“Nơi này vì sao lại gọi là Hắc Ma thành a?” Vu Hoan tò mò giống như bảo bảo nhìn chằm chằm đại hán.

Đại hán gương mặt ngăm đen nóng lên, mắt tự nhiên dờ đi tầm mắt, thanh âm khô khốc nói: “Chúng ta cũng không biết, dù sao người nơi này đều kêu như vậy.”

“Người ở đây rất nhiều sao?”

Hán tử suy tư một lát mới đáp: “Không sai biệt lắm có khoảng một vạn người.”

Một vạn.....

Ờ mờ, này mẹ nó là có bao nhiêu người tiến vào cái bí cảnh này?

Cùng hán tử nói chuyện với nhau, Vu Hoan mới biết được người ở nơi này sẽ không chết.

Tiến vào nơi này lúc bao nhiêu tuổi, sẽ giữ luôn tuổi như vậy ở đây sinh hoạt. Đương nhiên cái bắt tử này, chính là khi không có nhân tố bên ngoài tác động. Nói cách khác, nếu người ở chỗ này không gặp bất luận công kích gì, như vậy hắn sẽ vẫn luôn sống sót.

Mà hài tử sinh ra ở Hắc ma thành, trưởng thành đến một độ tuổi nhất định sẽ không lớn lên nữa.

Người Hắc ma thành đều không thể sử dụng linh lực, tuy nói ngay từ đầu tiến vào, linh lực bạc nhược, nhưng vẫn có thể ở trong cơ thể bảo tồn một đoạn thời gian. Nhưng dần dần, linh lực trong cơ thể đều sẽ biến mất sạch sẽ.

Nhưng thời gian trôi qua, Hắc ma thành lại xuất hiện một loại cường giả mới, bọn họ có tố chất thân thể rất cao, sức chiến đấu cũng so với người bình thường cường đại hơn, loại người này được xưng là võ giả.

Cũng chính là như mấy cái đại hán kia.

Võ giả ở Hắc ma thành cũng tương đương với quý tộc tồn tại, một nhà nếu có một võ giả, như vậy toàn bộ gia tộc đều sẽ nhận được thành chủ khen thưởng, từ bên ngoài Hắc ma thành dọn đến khu vực trung gian.

“Cô nương, người trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một chút, trong chốc lát thành chủ trở lại, chúng ta mang người đi gặp hắn.” Đại hán đưa Vu Hoan tới một phòng.

“Di, vì sao phải đi gặp thành chủ?” Vu Hoan khó hiểu.

Đại hán đẩy mắt hiện lên một tia tiếc hận, ngoài miệng có chút vụng về an ủi, “Người bên ngoài đều phải yết kiến thành chủ trước, cô nương tạm thời đừng nóng nảy.”

Vu Hoan chỉ cần xem thần sắc đại hán kia liền biết yết kiến thành chủ không phải chuyện gì tốt, nhưng hiện tại không phải thời điểm cho nàng cật lực, đành phải áp xuống đáy lòng bực bội.

“Hào, ta đã biết, có đồ ăn sao? Ta đói bụng. ....”

“Có, cô nương chờ một lát.” Trong lòng đại hán tràn đầy rối rắm, cô nương này ngoan ngoãn như thế, khả năng bị thành chủ coi trọng đã là 90%.

“Ta chỉ ăn điểm tâm, không cần gì khác.” Vu Hoan ở phía sau bồi thêm một câu.

Đại hán kia ngừng một lát, nhưng vẫn là gật gật đầu, lưu lại một đại hán ở chỗ này canh gác, tự mình rời đi.

Vu Hoan liếc mắt nhìn đại hán lưu lại kia một cái, xoay người vào phòng, những người này nhìn qua cao lớn thô kệch, xem ra cũng không dễ lừa như vậy.

Điểm tâm rất mau liền đưa tới, Vu Hoan ăn mấy miếng liền ăn không vô nữa, một chút cũng không ngon như Dung Chiêu làm.

Vu Hoan ghé vào cửa phòng, từ khe hở nhìn ra bên ngoài, thấy như cũ chỉ có một đại hán canh gác, nàng mới xoay người trở lại trên giường, cởi giày khoan chân ngồi xuống.

Nàng thông thả nhắm mắt lại, theo quan hệ khế ước mà cảm ứng vị trí Dung Chiêu cùng chủ thủ.

Vị trí chủ thủ rất nhanh liền cảm ứng được, cách nàng không xa, nhưng mà Dung Chiêu vẫn như cũ không có nửa điểm phản ứng, nếu không phải khế ước vẫn còn, nàng đã cho rằng Dung Chiêu đã tiêu thất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Yết kiến Thành chủ A Hắc ma thành

Không biết qua bao lâu, thời điểm Vu Hoan mơ màng sắp ngủ, cửa phòng đột nhiên bị mở ra, một đám người ăn mặc thống nhất xông vào, phía sau đi theo đại hán về mặt lo lắng.

“Là nàng sao?” Người dẫn đầu chỉ vào Vu Hoan, nghiêm túc hỏi đại hán kia.

Đại hán liên tục gật đầu, “Là..... Là nàng.”

“Mang đi.”

Dứt lời, lập tức có người tiến lên một trái một phải giữ chặt cánh tay Vu Hoan, Vu Hoan nhú nhú mày, lạnh lẽo nói: “Buông ra, ta tự biết đi.”

Hai người bị khí thế trên người Vu Hoan trong nháy mắt phát ra kinh sợ một phen, đáy lòng bốc lên một cỗ khủng hoảng, bàn tay đang tóm lấy Vu Hoan cũng buông ra vài phần.

Vu Hoan xoa xoa cánh tay, bắt mẫn ồn ào, “Hào hảo nói chuyện không chịu, lại động tay động chân, ta là một tiểu cô nương mà các ngươi cũng không biết xấu hổ! Biết các ngươi là đang bắt người, không biết còn tưởng rằng các ngươi muốn phi lễ ta đây!”

“.....” Nhóm người vừa tới có chút há hốc mồm, hiển nhiên là không dự đoán được cô nương vừa lạc vào này sẽ cho ra cái phản ứng như vậy.

“Nhìn cái gì mà nhìn, đi a!” Vu Hoan trừng mắt nhìn mấy người kia liếc mắt một cái, đẩy mấy người kia, dẫn đầu đi ra cửa phòng.

“.....” Lần đầu tiên gặp người bên ngoài lạc vào kiêu ngạo như vậy.

Thôi, đây là người thành chủ muốn gặp, vẫn là không nên đắc tội thì tốt hơn.

Xét thấy trình độ kiêu ngạo của Vu Hoan, đoàn người chỉ có thể đi theo phía sau nàng, chỉ những lúc cần chỉ đường, mới có người đi ở phía trước.

Dọc theo đường đi gặp một ít người, đều là dùng ánh mắt quái dị nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan bị đưa tới một cung điện thực xa hoa, những người đó chỉ cùng nàng đi tới cửa điện, trong đại điện đàn sáo dễ nghe, ca vũ thanh bình, Vu Hoan vừa đi vào đã nghe tới một cỗ hương vị trụy lạc.

Xuyên thấu qua bóng người tung bay, Vu Hoan nhìn đến vị nam tử ngồi ở tối cao, trong ngực ôm một nữ tử mặc sa y trong suốt.

Nam tử kia ăn mặc nhưng thật ra nhân mô cầu dạng..... Vu Hoan trực tiếp từ bỏ ý tưởng đánh giá hắn trưởng thành bộ dạng gì, tàn bộ xuyên qua nhóm vũ cơ.

“Ngươi chính là thành chủ Hắc ma thành?” Vu Hoan nhướn mày, một chút cũng không khách khí mở miệng.

Yến Hồng Thiên đáy mắt có một tia kinh ngạc, nha đầu này thế mà cũng có chút phân lượng. Người đến nơi đây, có ai dám nói chuyện cùng hắn như vậy?

Có ý tứ!

“Hỏi người đấy? Có biết lễ phép hay không!” Vu Hoan hiển nhiên là có chút không kiên nhẫn.

“Làm càn, dám nói chuyện cùng thành chủ đại nhân như vậy.” Nữ tử trong lòng Yến Hồng Thiên kiều mị a một tiếng.

“Ta lại không nói với ngươi, ngươi kêu gì mà kêu.” Vu Hoan trắng mắt liếc nữ tử kia một cái, “Ăn mặc đòi phong bại tục như vậy, có chút xấu hổ nào hay không.”

Nữ tử: “.....” Nàng đòi phong bại tục? Nàng không biết xấu hổ?

Nữ tử tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng, đôi tay ôm cổ nam tử, làm nũng nói: “Thành chủ, ngươi xem cái nha đầu chết tiết kia, lại dám nói người ta như vậy, ngươi phải giúp người ta giáo huấn nàng.”

Yến Hồng Thiên không dao động, chỉ vô cùng hứng thú nhìn chằm chằm Vu Hoan.

Nữ tử thấy Yến Hồng Thiên không để ý tới mình, đáy lòng vừa tức vừa bực, đành phải đem lửa giận phát lên người Vu Hoan.

“Ngươi là cái thứ gì, nhìn thấy thành chủ còn không hành lễ, người tới a, đánh cho ta!”

Nữ tử này phỏng chừng cũng có chút địa vị, nàng nói xong, đám vũ cơ vừa rồi còn đang khiêu vũ liền sôi nổi hướng tới vây quanh Vu Hoan.

Yến Hồng Thiên không rên một tiếng nhìn những biến hóa này, trong ánh mắt gia tăng nghiền ngẫm, không có chút ý tứ muốn nhúng tay.

Vu Hoan nhìn lướt qua nhóm vũ cơ, con ngươi híp lại, trước khi các nàng động thủ, đánh đòn phủ đầu. Đối phó nam nhân chút thân thủ này của nàng không đủ xem, nhưng còn với nữ nhân.....

Vu Hoan cả người đau nhức, vô lực nằm ở trên mặt đất, về mặt bị phần, mẹ nó tên ngu xuẩn nào nghĩ ra cái loại cốt truyện này?

Đây chỗ nào là nữ nhân, quả thực so với nam nhân còn hung hãn hơn, nhìn tay nhỏ chân nhỏ kia, như thế nào lại có lực lượng lớn như vậy!

Vu Hoan đáy lòng thực ghen khuất, mẹ nó cái địa phương khốn kiếp này, ngay cả mấy nữ nhân đều có thể khi dễ nàng, quả thực là đủ rồi!

Nữ tử nằm ở trong lòng ngực Yến Hồng Thiên, đắc ý nhìn Vu Hoan, “Thành chủ, nha đầu này người ta nhìn rất thích, không bằng ban thưởng cho người ta được không?”

Yến Hồng Thiên duỗi tay nâng cằm nữ tử, cường bách nàng nhìn về phía mình, nữ tử thâm tình nhìn nam tử anh tuấn đối diện, ngay ở thời điểm nàng cho rằng hắn sẽ giống dĩ vãng đáp ứng mình.

Yến Hồng Thiên ánh mắt đột nhiên trở nên âm u, nữ tử run rẩy, đáy lòng tràn ngập hoảng sợ, sắc mặt thoát một cái liền trở nên tái nhợt.

Tựa hồ bị biến hóa của nữ tử làm cho hải lòng rồi, Yến Hồng Thiên thể nhưng nở nụ cười, ngữ điệu nhẹ nhàng chậm chạp nói: “Ta gần đây có phải hay không quá sùng ngươi? Ân?”

Vu Hoan quỳ rạp trên mặt đất, cảm giác ở trên cánh tay, rất có hứng thú nhìn biến cố phía trên.

Đem chính mình kéo vào rắc rối đi!

Bất quá, nam nhân này..... Rất nguy hiểm, không thể mạnh bạo.

Cảm giác trên người không còn quá đau đớn, Vu Hoan mới chậm chậm từ trên mặt đất bò dậy, những người này.....

Dám đánh nàng!

Giỏi lắm!

“Đem nàng dẫn đi.” Yến Hồng Thiên mạnh mẽ đẩy nữ tử kia ra, lạnh giọng phân phó.

Đồng tử nữ tử kia co chặt, thần sắc kinh sợ xuất hiện trên mặt nàng, nàng ôm chặt cánh tay Yến Hồng Thiên, “Không cần thành chủ đại nhân, Nhiều nhi biết sai rồi, Nhiều nhi không dám nữa.”

Yến Hồng Thiên chán ghét tránh khỏi tay nữ tử, nữ tử khóc như lê hoa đài vũ, trực tiếp quỳ xuống, trên người sa mỏng như thế nào cũng không che được cảnh xuân bên trong, nhưng Yến Hồng Thiên lại dường như không hề thấy được.

“Thành chủ đại nhân, Nhiều nhi thật sự biết sai rồi, về sau sẽ không tái phạm, cầu thành chủ đại nhân tha cho Nhiều nhi lần này đi!” Nàng thật vất vả bò đến vị trí này, không thể cứ như vậy bị dẫn đi.

Hậu quả kia..... Đối với nàng mà nói quả thực sống không bằng chết.

Yến Hồng Thiên lạnh lùng nhìn vũ cơ còn vây quanh Vu Hoan, vũ cơ hiểu ý, lập tức ra tay, đè lại nữ tử không ngừng giãy giụa, không màng tới nàng lớn tiếng ồn ào, nhanh chóng đem nàng nâng xuống.

Đại diện rất mau an tĩnh lại, chỉ còn lại mình Vu Hoan cùng Yến Hồng Thiên.

“Ngươi rất có cá tính, ta thích.” Yến Hồng Thiên không chút nào che dấu ý muốn chiếm hữu của mình đối với Vu Hoan, ánh mắt đầy lửa nóng nhìn chăm chăm nàng.

“Đúng không?” Vu Hoan khước môi giờ lên, “Vậy ngươi sẽ thích ta tới trình độ nào đây?”

Yến Hồng Thiên trong mắt nghiền ngẫm càng thêm nồng đậm, “Ngươi muốn ta sùng ngươi tới trình độ nào?”

Nhiều năm như vậy, nữ nhân đi vào nơi này không phải khom lưng uốn gối thì chính là kêu trời khóc đất, còn chưa từng có một nữ nhân nào dám lớn lối lại bình tĩnh như vậy, cho dù là bị người vây đánh cũng biểu hiện vô cùng phong khinh vân đạm.

“Nếu ta nói ta muốn vị trí Phu nhân thành chủ thì sao?” Vu Hoan cười như không cười đối lại tầm mắt tìm tòi nghiên cứu của Yến Hồng Thiên, “Như thế nào? Hoài nghi ta? Cũng phải, một nữ nhân vừa tới nơi này, cũng dám cùng ngươi kêu gào đòi làm Thành chủ phu nhân, nếu là ta, phỏng chừng đã sớm cho người kéo ra ngoài chém.”

Yến Hồng Thiên ánh mắt nóng cháy lên, nữ nhân hẳn tâm kiêu ngạo như vậy, hẳn thích.

“Mười ngày sau cử hành đại hôn, như vậy ngươi vừa lòng không?” Yến Hồng Thiên chậm rãi bước xuống, đi đến trước mặt Vu Hoan, duỗi tay muốn đi sờ lên khuôn mặt Vu Hoan.

Vu Hoan đáy lòng một trận ghê tởm, nghiêng đầu tránh bàn tay Yến Hồng Thiên, “Thực vừa lòng, nhưng ta cũng là có cốt khí, trước ngày đó, ngươi không được chạm vào ta.”

“Ha ha ha.....” Yến Hồng Thiên đột nhiên phá lên cười, thu bàn tay thất bại trở về, “Ngươi nha đầu này thực sự có ý tứ, yên tâm, ta Yến Hồng Thiên còn không đến mức đối với một tiểu nha đầu dùng cách cường ép.”

Hắn muốn nữ nhân bao nhiêu mà không có?

Tiểu nha đầu này..... Vậy ở lâu một thời gian chơi chơi cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 119: Không ngại nhiều thêm một cái

Edit: May22

Thành chủ đại hôn, đây là một chuyện lớn, rất nhanh liền truyền khắp Hắc ma thành.

Đối với nữ tử thành chủ muốn cưới, mọi người đều vô cùng tò mò, chỉ có mấy đại hán đem Vu Hoan từ trên vách núi xuống, sõi nổi thốn thức.

Lúc này mới qua bao lâu a, cô nương kia thế nhưng đã làm cho Thành chủ muốn cưới nàng làm phu nhân.

Phải biết rằng Thành chủ tuy rằng nhiều nữ nhân, nhưng Thành chủ phu nhân chân chính vẫn là chỉ có nguyên phối phu nhân ban đầu của hắn, sau khi nguyên phối phu nhân qua đời, Thành chủ chưa từng nói sẽ cưới ai làm tân Thành chủ phu nhân.

Có thể suy ra cô nương kia có bao nhiêu lợi hại, may mắn lúc trước bọn họ không có đắc tội nàng.

Vu Hoan bị Yến Hồng Thiên an bài ở tấm điện bên cạnh, được hầu hạ ăn ngon uống tốt.

Vu Hoan cũng không hề khách khí, mọi thứ đều phải tốt nhất, Yến Hồng Thiên cũng mừng rỡ sung sướng.

Vu Hoan nhìn vũ cơ ở xa xa, khóe miệng chậm rãi cong lên vài phần, hướng nha hoàn bên cạnh nói: “Đi gọi những người đó lại đây cho ta.”

Nha hoàn chần chờ, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Vu Hoan cô nương, đó là vũ cơ của Thành chủ đại nhân, Thành chủ đại nhân thực tín nhiệm các nàng, cô nương vẫn là không nên chọc phiền toái.....”

Vu Hoan không kiên nhẫn nhíu nhíu mày, “Cho người đi thì người đi, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

Nha hoàn nghe Vu Hoan đều đã nói như vậy, cũng không có chần chờ, chạy chậm qua gọi đám vũ cơ lại đây.

Những vũ cơ đó đều che mặt, đi đến trước mặt Vu Hoan không hành lễ cũng không nói lời nào, cứ như vậy không tự ti không kiêu ngạo đứng.

Vu Hoan giống như không thấy được các nàng, chỉ lo hoa quả mình gặm trong tay, thời gian một phân một phân trôi qua, cuối cùng là có người thiếu kiên nhẫn.

“Không biết cô nương kêu chúng ta tới, là có chuyện gì?” Ngữ khí của vũ cơ nọ thật không tốt, thậm chí là có chút vô lễ.

Các nàng ở trong phủ Thành chủ, tương đương với nửa cái chủ tử, đã bao giờ bị đối xử như vậy?

Vu Hoan ném xuống hạt quả trong tay, tùy ý xoa xoa miệng, gõ chân bất chéo, hài hước nói: “Nhảy một điệu cho ta xem.”

“Chúng ta chỉ khiêu vũ cho Thành chủ đại nhân, dựa vào cái gì bắt chúng ta nhảy cho người xem?”

“Dựa vào cái gì?” Vu Hoan cười như không cười nhìn vũ cơ vừa nói chuyện kia, “Chỉ bằng ta là Thành chủ phu nhân tương lai, có đủ hay không?”

“Người.....”

Vu Hoan mặt mày lạnh lùng, nàng không tin cái gì mà ác giả ác báo, càng không phải loại người không so đo hiềm khích trước đây, nàng sẽ đem chính mình đặt lên vị trí tối cao, biến đổi phương thức mà tra tấn những kẻ đã xuống tay với mình.

“Ta? Ta làm sao? Lúc trước các người ở đại điện đã thương ta, sức lực rất lớn không phải sao, như vậy, các người liền ở chỗ này nhảy liên tục ba ngày không được nghỉ cho ta, coi như luyện tập một chút, về sau thời điểm khiêu vũ cho thành chủ sẽ càng mỹ, ta cũng là vì tốt cho các người.”

Ai muốn ý tốt của người a!

Nhảy liên ba ngày các nàng còn không phải phê đi?

Mười mấy vũ cơ hai mặt nhìn nhau, các nàng tuy rằng là vũ cơ, nhưng đồng thời cũng là nữ nhân của Thành chủ. Cùng nữ nhân khác bất đồng, các nàng còn giúp thành chủ làm việc, cho nên, mặc kệ đám nữ nhân ở trước mặt Thành chủ được bao nhiêu sủng ái, các nàng đều không để vào trong mắt.

Những nữ nhân đó cũng rất thức thời, sẽ không trêu chọc các nàng, chính là nữ nhân này.....

Cũng dám đối với các nàng như vậy.

“Hừ, thành chủ bắt quá là nhất thời mới mẽ nguoi mà thôi, nguoi cho rằng nguoi thật sự có thể ngồi trên bảo tọa Thành chủ phu nhân?” Trong đó một cái vũ cơ đứng dậy, chăm chọc nhìn Vu Hoan.

Thành chủ phu nhân vị trí nếu là dễ ngồi như vậy, qua nhiều năm như vậy, sao không có ai?

“Vậy không phiền nguoi nhọc lòng.” Nàng lại không phải muốn đảm đương cái vị trí Thành chủ phu nhân này, “Dám cùng ta tranh luận, thời gian nhiều hơn gấp đôi như thế nào, sáu ngày.”

“Nguoi dám, thành chủ sẽ không cho nguoi đối chúng ta như vậy.”

“Mười hai ngày.”

“Nguoi nữ nhân không biết xấu hổ, đối chúng ta như vậy, thành chủ sẽ không bỏ qua nguoi!”

“Hai mươi bốn ngày.”

“.....”

Còn tiếp tục như vậy, các nàng không phải chỉ phế đi, mà là ngay cả mệnh đều không còn. Thành chủ coi trọng nữ nhân này, các nàng cũng rõ như ban ngày, nói không chừng.....

Vũ cơ càng nghĩ càng sợ hãi, Thành chủ tâm tư ai cũng đoán không ra, vạn nhất Thành chủ thật sự đối nữ nhân này dễ bụng, các nàng khẳng định sẽ chết thực thảm.

“Các nguoi vây quanh nơi này làm cái gì?” Nơi xa có thiếu nữ áo lam yếu điệu mà đến, mặt mày kiều tiếu, tư dung coi như thừa.

Đương nhiên Vu Hoan là thấy không rõ, chỉ cảm thấy tiểu nha đầu này khí thế lẫm nhẫm.

Vũ cơ nhóm nghe thấy thanh âm lại giống như gặp được cứu tinh, sôi nổi quay đầu nhìn về phía thiếu nữ áo lam, “Gặp qua đại tiểu thư.”

Áo lam thiếu nữ tùy ý gạt đầu, ánh mắt dừng ở trên người Vu Hoan, nàng chính là có ý đến xem, kẻ mê đảo được ca ca nàng, muốn cưới làm thành chủ phu nhân là cái dạng gì.

Nhìn nữ tử ngồi ở bên kia không hề có hình tượng gì, Yến Mộng Thu mày không khỏi nhíu lại, ca ca như thế nào sẽ coi trọng nữ nhân như vậy?

“Nguoi chính là nữ nhân ca ca ta muốn cưới?” Yến Mộng Thu đi đến trước mặt Vu Hoan, trên cao nhìn xuống, lớn lên nhưng thật ra có vài phần tư sắc.

Vu Hoan mị mị con nguoi, hơi hơi ngửa đầu, hải hước mở miệng, “Nguoi chính là em chồng tương lai của ta?”

Yến Mộng Thu sắc mặt biến đổi, ần ần có chút tức giận, nàng trước đó nghe người ta nói nữ nhân này vô cùng kiều ngạo, hiện giờ nhìn thấy quả nhiên đúng như lời đồn.

“Ta không có loại tẩu tử như nguoi, ta mặc kệ nguoi dùng biện pháp gì mê hoặc ca ca ta, nhưng là ở Hắc ma thành này, ta muốn nguoi chết, có ngàn loại vạn loại phương pháp, nguoi tốt nhất an phận một chút cho ta.” Yến Mộng Thu tàn nhẫn lời nói phóng ra thật sự trôi chảy, phỏng chừng cũng làm loại sự tình này không ít.

Vu Hoan không chút nào để ý cười cười, “Nếu ta không an phận thì sao?” Nàng còn chờ cơ hội đi tìm Dung Chiêu, như thế nào có thể an phận, buồn cười.

“Đại tiểu thư, nữ nhân này còn chưa có thành thân cùng Thành chủ đã kiều ngạo như vậy, nếu là thành thân rồi không biết sẽ đến mức nào, vừa rồi nữ nhân này thế nhưng dám bắt chúng ta ở đây nhảy suốt hai mươi ngày, không phải muốn mạng của chúng ta sao?” Thấy Yến Mộng Thu bị Vu Hoan trêu chọc đến không sai biệt lắm, vũ cơ bắt đầu thêm mắm thêm muối cáo trạng.

Quả nhiên, vừa nghe vũ cơ nói, Yến Mộng Thu trong mắt liền bốc lên hừng hực lửa giận, “Còn chưa vào cửa Yến gia ta liền dám kiều ngạo như vậy, khinh Yến gia ta dễ vào như vậy sao?”

Nữ nhân từ bên ngoài tới quả nhiên đều đáng ghét như vậy!

Yến Mộng Thu phần nộ từng mắt nhìn Vu Hoan, đột nhiên vung roi dài trong tay, ‘vút’ một cái hướng về Vu Hoan cánh tay, “Hôm nay bốn tiểu thư sẽ dạy cho nguoi quy củ Yến gia, đỡ cho nguoi không biết trời cao đất dày, ngay cả ai là chủ tử cũng không biết.”

Vu Hoan đứng lúc rút tay lại, nhưng vẫn là bị dính đến mu bàn tay, toàn bộ mu bàn tay lập tức liền sưng đỏ lên, nóng rất đau đớn.

Vũ cơ nhóm sôi nổi lui về sau, giống như xem kịch vui nhìn Vu Hoan, bị đại tiểu thư nhớ thương, nữ nhân này làm sao còn có quả ngọt để ăn?

Vu Hoan ánh mắt hơi lạnh xuống, ở thời điểm Yến Mộng Thu đem roi lại lần nữa quát tới, trực tiếp duỗi tay túm chặt roi.

Yến Mộng Thu hơi kinh ngạc, nữ nhân này nhìn qua nhu nhược đến một trận gió đều có thể thổi bay, thế nhưng có thể tiếp được roi của nàng?

Mà nàng còn chưa kịp kinh ngạc xong, cả người đột nhiên liền bay ra ngoài, ở không trung xoay hai vòng mới ngã xuống ở góc tường.

“Muốn dạy quy củ cho ta?” Vu Hoan ném xuống roi dài trong tay, duỗi tay vuốt ve mu vết thương trên bàn tay, “Lông còn chưa mọc hết, dám dạy ta cái gì quy củ?”

“Ngươi.....” Yến Mộng Thu bị ngã đến văng đầu hoa mắt, được thị nữ ba chân bốn cẳng nâng dậy, cả khuôn mặt đều vằn vẹo, lớn tiếng quát: “Cũng dám đánh ta, ngay cả ca ca ta đều luyện tức chạm vào ta một chút, ngươi cũng dám đánh ta! Ta muốn giết ngươi!”

Vu Hoan đứng ở nơi đó, cười lạnh nhìn Yến Mộng Thu chật vật, “Người muốn giết ta nhiều đêm không xuê, ta không ngại nhiều thêm một cái.”

Bên ngoài những người đó, kẻ nào là không muốn giết nàng?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Ác nhân đệ nhất, tin hay không?

Edit: May22

Yến Mộng Thu tức giận đến đỏ bừng mặt, lại không dám cho người xuống tay với Vu Hoan, đối với ca ca nhà mình, nàng vẫn là có chút sợ hãi.

Nếu là nàng tự mình đối Vu Hoan động thủ, ca ca nhất định sẽ tức giận, hậu quả đó, nàng không muốn nếm thử.

Yến Mộng Thu nghĩ tới nghĩ lui, đều cảm thấy chính mình không thể cùng nữ nhân này chính diện đối nghịch, trước quan sát lại nói.

Nếu là ca ca chỉ là đối với nàng hứng thú nhất thời, khi đó suy nghĩ biện pháp đối phó nàng ta cũng không muộn, nếu là ca ca thật sự coi trọng nữ nhân này, vậy nàng cũng chỉ có thể mượn tay người khác.....

“Hừ, bốn tiểu thư mới lười so đo cùng nữ nhân đệ tiện như ngươi, đừng cho là ca ca sủng ngươi, ngươi là có thể muốn làm gì thì làm, tại Yến gia, ta mới là chủ tử thứ hai.” Yến Mộng Thu hùng hổ ném xuống những lời này, mang theo một đám thị nữ cúp đuôi chạy.

Vu Hoan trong mắt đen tối đan xen, một lát mới tầm tắc hai tiếng, này tiểu nha đầu không nhìn ra còn rất thông minh.

Một người có thể được việc hay không, nhân tố quan trọng nhất chính là nhân, nếu hắn có thể nhìn xuống hết thảy ngày xưa, như vậy chờ hắn quật khỏi, kia tuyệt đối là một con chó dữ có hàm răng sắc bén.

Mà vũ cơ bị lưu lại, tức khắc liền luống cuống, ngay cả đại tiểu thư đều bị nữ nhân này bức đi rồi.....

Vu Hoan tầm mắt từ trên người các nàng đảo qua, “Còn không nhảy?”

Vũ cơ nhóm không dám nói cái gì, nếu là có đại tiểu thư chống lưng, các nàng còn có điểm tự tin, chính là đại tiểu thư đều đi rồi, các nàng thật sự có lá gan đi khiêu khích thành chủ sao?

Ngắm lại thảm trạng những nữ tử đó, một đám đều bắt đầu ở chỗ đất trống nhảy dựng lên.

Yến Hồng Thiên vừa vào cửa liền nhìn đến đám vũ cơ, từng người ở đằng kia lung tung nhảy, đáy mắt hiện lên một tia buồn cười, Vu Hoan ở chỗ này làm những gì, hắn tự nhiên rõ ràng.

Này đó nữ nhân hắn đã sớm phiền chán, ý vào có thể giúp hắn làm việc, tác phong cũng càng ngày càng làm càn, hiện giờ để nha đầu kia thu thập một chút cũng hảo.

Vũ cơ nhìn đến thành chủ vốn tưởng rằng sẽ được giải thoát, ai biết thành chủ thế nhưng lưu lại người nhìn các nàng—— nhảy.

Đến lúc này, các nàng mới biết được, thành chủ là có bao nhiêu coi trọng nữ nhân kia, một đám người hối hận đến ruột đều xanh rồi.

Vu Hoan nằm ở trên ghế bập bênh trong phòng mơ màng sắp ngủ, cảm giác được có người tiến vào, đôi mắt hơi hơi mở một cái khe, thấy rõ là Yến Hồng Thiên, lại khép trở về.

“Ngươi thật là nhân nhả.” Yến Hồng Thiên tự ngồi vào một bên bàn, tự rót cho mình một ly trà.

“Ngày lành đương nhiên phải hảo hảo hưởng thụ.” Bằng không chờ đến những ngày huyết tinh, kia chính là rất mệt.

Yến Hồng Thiên ghé mắt, đáy mắt có chút hoang mang, thiếu nữ nằm ở ghế bập bênh không hề phòng bị, nếu hấn động thủ, có thể giết nàng khi nàng không hề hay biết, nàng thật sự sẽ không sợ?

“Tiệc cưới người có yêu cầu gì không?” Yến Hồng Thiên nhớ tới chính sự.

“Tùy tiện. ....” Vu Hoan thanh âm chợt ngừng, đột nhiên mở mắt ra, hướng về phía Yến Hồng Thiên cười xinh đẹp, “Tiệc cưới tự nhiên là long trọng nhất, mới phù hợp thân phận của ta.”

“Thân phận?” Nha đầu này trên người ăn mặc không tồi, hành sự tác phong cũng phóng khoáng không giống như là kẻ không có địa vị, hấn có chút tò mò hỏi: “Người ở bên ngoài là thân phận gì?”

“Người thật muốn biết?” Vu Hoan như rồng mây, khoe miệng cười có chút chói mắt.

“Nói nghe một chút.” Yến Hồng Thiên hứng thú xoay người, đối diện Vu Hoan.

“Ta nói ta là đệ nhất ác nhân, người có tin hay không?” Vu Hoan ngữ khí ba phần thật, bảy phần hài hước.

Yến Hồng Thiên lại có chút hiểu rõ gật đầu, giống như thật sự, “Lấy tính tình này của người, đắc tội với người khác là thực bình thường, cho nên người là bị người đuổi giết mới chạy đến nơi đây?”

Vu Hoan lộ ra một cái nhếch mép khinh thường, “Đám cận bã đó, ta mới không để ở trong mắt.”

Yến Hồng Thiên khoe miệng có chút run rẩy, ngữ khí thiếu đánh này, không thành ác nhân thì thật thiên lí bất dung.

Bất quá, hấn thích.

Nữ tử kiêu ngạo như vậy, mới xứng đôi với Yến Hồng Thiên hấn, thật là càng xem nha đầu này càng vừa ý.

“Đợi chút, nghe ý tứ kia của người, cái không gian này có thể tùy tiện vào?” Đây không phải bí cảnh Kỳ gia sao? Chẳng lẽ thật sự còn nối tiếp địa phương khác?

“Như thế nào, người không biết?” Yến Hồng Thiên kỳ quái nhìn Vu Hoan, nàng thần sắc nghi hoặc, không giống như là làm bộ.

Vu Hoan nhún nhún mày, có chút không tình nguyện nói: “Ta là bị người tính kế mới đến đây, nếu là để ta đi ra ngoài, hử, những người đó một cái cũng đừng nghĩ chạy!”

Yến Hồng Thiên thật ra không nghĩ tới Vu Hoan là như thế tiến vào nơi này, bất quá.....

“Nơi này là ra không được, người chỉ sợ không thể báo thù.” Yến Hồng Thiên một bên nói một bên quan sát biến hóa của Vu Hoan.

Vu Hoan chỉ là dùng dư quang nhìn hấn một chút, trên mặt không có bất luận cảm xúc kích động gì, thật giống như.....

Ra được hay không, đều không sao cả.

Nếu là người khác nghe được không thể đi ra ngoài, đã sớm mất không ché, nhưng nha đầu này tuổi còn nhỏ, thể nhưng có tố chất tâm lí cường đại như vậy, không tồi a!

Vu Hoan ở trong đầu chuyển qua mấy lần lời Yến Hồng Thiên nói, đột nhiên lên tiếng: “Ta là từ Huyền Nguyệt đại lục tiến vào, người ở đâu?”

“Huyền Nguyệt đại lục?” Yến Hồng Thiên có chút ngạc nhiên, “Nơi này đa số người đều là đến từ Trấn hồn đại lục, thậm chí còn có người đến từ Tiên cảnh, người tuy rằng không phải người thứ nhất từ Huyền Nguyệt đại lục tới, nhưng lại là người thứ nhất sống được tốt như vậy.”

“Có ý tứ gì?” Cái gì là người thứ nhất sống được tốt như vậy?

Yến Hồng Thiên tựa hồ tâm tình không tồi, kiên nhẫn giúp Vu Hoan giải thích, “Người cũng biết Huyền Nguyệt đại lục linh khí không biết từ khi nào bắt đầu loãng, người ở đại lục kia, bản thân thực lực đều giống nhau, mà không gian này lại không thể sử dụng linh lực, cho nên tới nơi này những người đó cơ bản chỉ có thể táng mệnh trong miệng thú hoang.”

Vu Hoan: “.....” Những linh thú đó buổi tối có thể sử dụng linh lực, gặp gỡ xác thật rất khó chạy thoát.

Trầm mặc một lát, Vu Hoan mới tiếp tục nói: “Nói như vậy không gian này cùng ba cái đại lục đều là liên thông?”

Huyền Nguyệt đại lục, Trấn Hồn đại lục, Tiên cảnh.....

Trong ba cái đại lục này, Tiên cảnh cấp bậc tối cao.

“Hấn là đi.” Phương diện này các thông tin ghi lại đều rất linh tinh vụn vặt, rất nhiều chỗ không hoàn toàn, hấn trước kia không để ý chuyện này, cho nên

cũng không có đặc biệt đi tìm hiểu.

Sau đó tiếp nhận vị trí Thành chủ, cũng chỉ nghe người khác nói qua.

Ở chỗ này, Trần Hồn đại lục cùng Tiên cảnh người nhiều nhất, Huyền Nguyệt đại lục người tuy thiếu, nhưng vẫn là gặp qua vài lần, chỉ là những người đó cũng không thể sống sót.

Vu Hoan đột nhiên nằm lại lên ghế bập bênh, nhắm hai mắt lạnh lùng nói: “Ta mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi.”

Vu Hoan hi vọng vô thường, Yến Hồng Thiên cũng không phải lần đầu tiên lĩnh giáo, đáy lòng có chút buồn cười, một tiểu nha đầu, tính tình như thế nào lại hư như vậy. Hắn đứng dậy đi ra ngoài cửa, thời điểm sắp ra khỏi cửa, đột nhiên quay đầu, dùng thanh âm trầm thấp, nửa uy hiếp nửa cảnh cáo nói: “Người tốt nhất nên thu hồi tiểu tâm tư của ngươi, ở không gian này, hiện giờ là do ta định đoạt.”

Vu Hoan nhếch nhếch khóe miệng, xem như đáp lại Yến Hồng Thiên.

Người uy hiếp nàng, giống nhau đều không có kết cục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tặng cho ta làm sinh lễ a

Edit: May22

Trong lúc chuẩn bị tiệc cưới, Vu Hoan từng ngày trải qua thoải mái vạn phần, thời điểm nhàm chán còn có thể mang theo nha hoàn được Yến Hồng Thiên phân phối kiều ngạo đi ra ngoài dạo một vòng.

Những vũ cơ đó bởi vì muốn chuẩn bị vũ đạo trong tiệc cưới, được Yến Hồng Thiên đặc xá, Vu Hoan cũng chưa nói cái gì, nhảy ba bốn ngày, so với đánh các nàng một trận còn khó chịu hơn nhiều.

Vu Hoan có đôi khi đi ra ngoài cũng sẽ gặp được Yến Mộng Thu, bắt quả nha đầu kia dường như biết Vu Hoan rất được sủng, thấy nàng liền trốn, nhưng Vu Hoan lại dường như cùng nàng chơi mèo vờn chuột, chỉ huy nha hoàn phía sau đuổi theo.

Toàn bộ Phủ thành chủ bị Vu Hoan khiến cho gà bay chó sủa.

Những người này giận mà không dám nói gì, ai bảo nhân gia người ta hiện tại có Thành chủ che chở, ngay cả đại tiểu thư đều phải trốn tránh nàng, đám hạ nhân bọn họ nào dám xằng bậy?

“Thành chủ, ta cảm thấy nữ nhân này không có ý tốt.” Lúc trước nam nhân mang Vu Hoan đi gặp Yến Hồng Thiên, về mặt nghiêm túc đánh giá báo cáo về Vu Hoan, “Mấy ngày này nữ nhân kia ở trong Phủ thành chủ tung tăng nhảy nhót, như là đang tìm đồ vật gì đó.”

Yến Hồng Thiên dựa nghiêng trên ghế, khuôn mặt tuấn lãng lộ ra một cổ tà khí, ánh mắt u ám nghiền ngẫm, ngay cả A Thiên cũng đều nhìn ra được, hắn làm sao không thấy.

Chỉ là đã quá lâu không có người dám cùng hắn chơi đùa như vậy, hắn liền chờ xem, nữ nhân này rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Ngươi nhìn chăm chăm nàng một chút là được, còn lại liền không cần lo.”

“Thành chủ.....”

Yến Hồng Thiên liếc xéo A Thiên một cái, A Thiên tức khắc im tiếng, “Vâng.”

“Mộng Thu bên kia thế nào?”

A Thiên ngập ngừng, một lát mới đáp: “Còn không có tinh, Thành chủ vì cái gì để ý người kia như vậy?” Nam nhân kia tuy rằng lớn lên có chút nhân thần cộng phần, chính là từ thể chất xem thấy thế nào cũng chỉ là một người bình thường a!

Yến Hồng Thiên không nói tiếp, chỉ lộ ra một cái tươi cười ý vị không rõ.

Nhìn đến Yến Hồng Thiên tươi cười, A Thiên từ lòng bàn chân toát ra một cỗ khí lạnh, xông thẳng tới ốt.

.....

Trước tiệc cưới một ngày, Vu Hoan không sai biệt lắm thăm dò bố cục Phủ thành chủ, nghĩ đến tin tức nhỏ nhặt mình nghe ngóng từ các nơi, sửa sang lại hồi lâu mới ra được đáp án mình muốn.

Không lâu trước đây Yến Hồng Thiên từ bên ngoài nhặt một người trở về, chỉ là người nọ vẫn luôn hôn mê, Yến Hồng Thiên liền đem hắn an trí ở trong viện Yên Mộng Thu, ai cũng không được tiếp cận.

Nếu Vu Hoan đoán không sai, người nọ hẳn là Dung Chiêu.

Nghĩ đến Dung Chiêu chỉ cách mình vài khoảng sân, Vu Hoan tâm tình liền có chút kích động.

Kích động thì kích động, lý trí vẫn phải có, nàng hiện tại không có năng lực cứu Dung Chiêu ra, hơn nữa chuyện lên lút, nàng cũng khinh thường lắm.

Ngày mai chính là tiệc cưới, đó là cơ hội tốt nhất.

Chỉ là.....

Thật sự muốn cùng Yến Hồng Thiên báai đường?

Vu Hoan tưởng tượng đến cái này liền dị ứng đến hoảng, Yến Hồng Thiên ở trong mắt nàng thuộc về cấp bậc người qua đường Giáp, sao lại có thể cùng nàng báai đường thành thân!

Quả thực chính là hạ thấp thân phận của nàng!

Vũ nhục mắt nàng!

Còn không bằng Dung Chiêu.....

“Phi, Dung Chiêu ngu xuẩn kia nơi nào xứng đôi với lão tử.” Vu Hoan phi nhỏ một tiếng, bực bội khảy điểm tâm trên bàn.

Này đó đều là Yến Hồng Thiên đưa tới, nghe nói là đầu bếp tốt nhất Hắc ma thành làm, Vu Hoan lại ăn rất ít, chỉ có khi đói bụng, mới có thể ăn một chút.

“Kèo kẹt ——”

Trầm ổn tiếng bước chân từ bên ngoài tiến vào, Vu Hoan tay ngừng một nhịp, mây hơi chau lại, bây giờ là buổi tối nam nhân này đến đây làm gì?

Yến Hồng Thiên tầm mắt đầu tiên là dừng ở điểm tâm trên bàn, “Như thế nào không ăn?” Nha đầu này chỉ ăn điểm tâm, còn vô cùng kén ăn, như vậy mấy ngày, hẳn đã sắp đem toàn bộ đầu bếp ở Hắc ma thành gọi tới làm một lần.

Vu Hoan bĩu môi, ghét bỏ nói: “Khó ăn như vậy, cũng không biết xấu hổ nói là Hắc ma thành đệ nhất danh trù.” Dung Chiêu tùy tiện làm một chút đều so với hắn ngon hơn nhiều.

Thực nhớ Dung Chiêu điểm tâm.....

Thực nhớ Dung Chiêu.....

Vu Hoan đáy lòng cảm xúc tới vô cùng mãnh liệt, ánh mắt có chút tan rã, thậm chí đã quên trước mặt mình còn ngồi một nam nhân tùy thời đều có thể lấy mạng chính mình.

Cũng may Yến Hồng Thiên đang rối rắm vấn đề điểm tâm, không có chú ý tới Vu Hoan thất thần.

“Ngày mai ta lại cho người ở trong Hắc ma thành tìm xem, ngươi tạm chấp nhận ăn một chút, ngày mai chỉ sợ sẽ rất mệt.” Yến Hồng Thiên ngữ khí thực mềm nhẹ, giống như tình nhân tri kỷ dặn dò.

Vu Hoan đáy lòng cảm xúc nháy mắt bị áp chế xuống, nàng cố nén xúc động chụp chết Yến Hồng Thiên, lung tung gạt đầu, “Ta nghe nói ngươi có một gốc Cốt liên.”

Yến Hồng Thiên sắc mặt một chút liền âm trầm xuống, quanh thân tràn ra một tầng sát khí, “Ai nói cho ngươi?”

Vu Hoan bĩu môi, “Nghe đám hạ nhân nói chuyện phiếm a, như thế nào ngươi không có sao?” Dừng một chút, sắc mặt đột nhiên khó coi lên, “Bọn họ thế nhưng nói bậy.....”

“Ta có.” Yến Hồng Thiên đánh gãy lời Vu Hoan, thần sắc cũng hòa hoãn vài phần, “Ngươi muốn nhìn sao?”

Cốt liên ngoại hình giống năm ngón tay người, thời điểm cánh hoa nở nhìn không ra cái gì, nhưng khi cánh hoa khép lại, vô cùng dọa người, nhìn qua giống như là đốt ngón tay trắng bệch không có chút huyết sắc nào.

Nhưng Cốt liên công hiệu lại rất cường đại, trực tiếp dùng, lập tức thăng lên hai cấp, mặc kệ hiện tại ngươi là cấp bậc gì, đều có thể tấn chức liền hai

cấp.

Vu Hoan thấy Yến Hồng Thiên thần sắc đã không còn âm trầm như vừa rồi, tức khắc hứng thú bùng bùng nói: “Nghe nói rất đẹp, tặng cho ta làm sinh lễ thì thế nào?”

Có ai không biết xấu hổ như vậy đòi người khác sinh lễ sao?

Nữ nhân này rốt cuộc là thật không biết giá trị của Cốt liên hay là đang giả bộ?

Hon nữa.....

Cốt liên loại hoa này, lớn lên giống hệt xương người, nơi nào đẹp? Xác định người không phải thẩm mỹ quan bất chính?

“Hào, ta lát nữa liền gọi người đưa tới cho người.” Yến Hồng Thiên rất có tự tin, lại nói trân quý Cốt liên ở chỗ này cũng là không dùng được vào việc gì, nếu nữ nhân này thích, đưa cho nàng cũng không sao.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi.” Yến Hồng Thiên lại dặn dò Vu Hoan một phen, mới rời đi.

Hắn rời đi không bao lâu, liền có mấy nha hoàn nâng mấy cái hộp tiến vào, “Cô nương, đây là sinh lễ thành chủ chuẩn bị cho cô nương, cô nương nhìn xem, thành chủ nói, nếu là không thích, lập tức đổi cho cô nương.”

Nha hoàn đem hộp theo thứ tự đặt ở trước mặt Vu Hoan, hộp thứ nhất là dùng huyền băng chế tạo, tỏa ra từng trận hàn khí.

Vu Hoan kéo góc áo đem hộp mở ra, như năm ngón tay không có huyết nhục đặt ở bên trong, nhìn qua xác thật rất dọa người.

“Rất thích, các người đi xuống đi!” Vu Hoan phát tay cho mấy người kia lui ra, tự mình ghé vào huyền băng hộp cẩn thận nhìn cây Cốt liên kia.

Thứ này.....

Như thế nào lại có công hiệu lớn như vậy nhỉ?

Thôi, dù sao cũng là cho Dung Chiêu.

Vu Hoan khép lại cái nắp trực tiếp nhét vào trong vòng bạc, bên trong mấy cái hộp khác là một ít trang sức, màu sắc tiền diễm, đều là vật phẩm trang sức không tồi.

Vu Hoan cũng toàn bộ nhét vào vòng bạc, lấy đi ra ngoài bán đi.

Trước phải đem Long Tuyền lấy về, trước kia không có vũ khí nàng không dễ bụng, hiện tại không thể được.

Vu Hoan tắt đèn trong phòng, thả nhẹ hô hấp ở trong phòng đứng một lát, lại dán ở trên cửa nghe động tĩnh bên ngoài, sau khi xác định không có dị thường, mới mở cửa sổ nhảy ra ngoài.

Dung Chiêu a, lão nương hy sinh lớn như vậy, người đời mờ ngàn vạn lần đừng có gây rắc rối gì!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Ta nói nó là nó chính là

Edit: May22

Vu Hoan mới vừa nhảy ra, trong bóng đêm liền có người đi theo, Vu Hoan tốc độ cũng không mau, đuổi kịp nàng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng A Thiên lại thực nghi hoặc, nữ nhân này thật giống người điên, cứ tới tới lui lui ở quanh mấy cái sân.

Cái gì cũng không làm, tiến vào cái sân kia rất mau liền đi ra, sau đó lại tiến vào một cái sân khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại.

A Thiên theo ở phía sau đều có chút phiền muộn, nữ nhân này như thế nào mà tinh lực tốt như vậy?

Liền ngay lúc hắn hoảng thần, bóng người vừa rồi còn ở trong tầm mắt thoát cái đã không thấy, A Thiên đáy lòng trầm xuống, nhanh chóng chạy tới nơi vừa rồi Vu Hoan đứng.

Bốn phía đều đen như mực, chỉ có ánh sáng mỏng manh từ nơi khác chiếu rọi lại đây, mơ hồ có thể thấy rõ nơi này.

Hắn nhìn quanh bốn phía, thực trông trái, căn bản là không có chỗ ẩn nấp.....

Mất dấu rồi?

A Thiên sắc mặt rất khó xem, hắn thề nhưng mất dấu một nữ nhân!

Không phải hắn khinh thường nữ nhân, chỉ là nữ nhân này thấy thế nào cũng thuộc về cái loại nhu nhược đến không thể nhu nhược hơn, như thế nào có năng lực biến mất ở dưới mí mắt của hắn?

Không được, phải đi nói cho thành chủ.

A Thiên nhanh chóng rời đi, mảnh sân khôi phục thanh lãnh vốn có, yên tĩnh không một tiếng động.

Qua nửa khắc (15 phút), trên mái hiên góc sân nhảy xuống một bóng đen, chớp mắt liền biến mất trong bóng đêm.

Vu Hoan đẩy lòng hơi trầm xuống, xem ra tên Yến Hồng Thiên kia cũng không phải dễ lừa như hắn biểu hiện ra ngoài sao!

Trước khi Yến Hồng Thiên tìm được nàng, phải tìm được Long Tuyền cùng Dung Chiêu!

Trong lòng có lo lắng, Vu Hoan tốc độ liền càng thêm nhanh, có thể bởi vì một môi chuẩn bị cho đại hôn, người trong viện đều ngủ vô cùng sâu, Vu Hoan cơ hồ là không kinh động bất luận kẻ nào liền đến một cái viện nhìn qua không mấy bắt mắt.

Long Tuyền hơi thở là ở chỗ này.

Vu Hoan đẩy cửa ra đi vào, bên trong thực tối, không có bất luận khí tức của kẻ nào, hắn là không có người ở. Nhận thấy được điểm này Vu Hoan đẩy lòng liền thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng không biết thời điểm chính mình đối chiến với người ta còn có thể toàn thân mà lui hay không.

Vu Hoan theo hơi thở một đường đi đến trước mặt một cái kệ sách, mặt trên bày rất nhiều hộp, nhìn qua đều vô cùng tinh xảo xa hoa.

Long Tuyền đã bị đặt ở trong một cái hộp ở đó, Vu Hoan duỗi tay đem Long Tuyền lấy ra, xúc cảm lạnh lẽo làm đáy lòng vẫn luôn thấp thòm của nàng an ổn xuống không ít.

Chỉ cần ở tìm được Dung Chiêu thì tốt rồi.

Vu Hoan hít sâu một hơi, chuẩn bị rời đi.

Ai biết kệ sách trước mặt đột nhiên mở ra, ánh sáng nhu hòa đột ngột đem nàng bao phủ ở bên trong, ánh sáng đột nhiên hắt tới làm Vu Hoan có chút không mở được mắt, híp mắt nhìn về phía thân ảnh cao lớn đứng ở trong ánh sáng.

“Tôi như vậy Vu Hoan cô nương không nghi ngại, như thế nào lại chạy đến nơi đây rồi?” Yến Hồng Thiên thanh âm nghe không ra hi vọng, dường như chỉ tùy ý hỏi.

Vu Hoan thích ứng ánh sáng, mới mở mắt ra, đối thượng tầm mắt u ám của Yến Hồng Thiên.

“Lạc đường.” Vu Hoan mặt không đỏ tím không đập nói dối.

“Ngạ?” Yến Hồng Thiên tầm mắt thông thả hạ xuống, dừng ở Long Tuyền trên tay Vu Hoan, “Kia đồ vật trên tay Vu Hoan cô nương giải thích như thế nào?”

Vu Hoan đưa chủy thủ đến ngang tầm mắt bọn họ, “Này vốn chính là đồ của ta, ta lấy về đồ của mình thì có gì cần phải giải thích?”

Đứng ngược sáng, Vu Hoan thấy không rõ biến hóa trên mặt Yến Hồng Thiên, nhưng là có thể từ khí thế biến hóa trên người hắn mà phát giác cảm xúc hắn lúc này.

Hắn muốn giết nàng.

Vu Hoan bất động thanh sắc đem Long Tuyền thay đổi tư thế cầm, Yến Hồng Thiên động thủ, nàng có thể đánh trả trước tiên.

“Vu Hoan cô nương như thế nào có thể chứng minh đây là đồ của ngươi?” Yến Hồng Thiên thanh âm lại lần nữa vang lên, so với phía trước thêm vài phần lạnh lẽo.

“Đồ của ta không cần chứng minh, ta nói nó là, nó chính là.” Lời vừa ra khỏi miệng, Vu Hoan liền có chút hối hận, lúc trước đều nhẫn rồi, hiện tại lại muốn lên mặt cái gì!

Nhịn lâu như vậy, đã sớm vượt qua cực hạn của nàng, nàng còn cảm thấy chính mình là điên rồi, mới có thể nhẫn lâu như vậy.

Nếu không phải Dung Chiêu.....

Đúng vậy, Dung Chiêu.

Đều là vì hấn.

Vu Hoan áp xuống cảm xúc dư thừa, cảnh giác nhìn Yến Hồng Thiên, nàng không phải cái loại người có thể nhẫn nhịn, cho nên, nàng không đành lòng.

Thật lâu về sau, Vu Hoan nhớ tới mình ngay lúc đó, đều cảm thấy nghĩ mà sợ, lúc ấy, nàng muốn làm cái gì, có lẽ ngay cả chính nàng cũng chưa cẩn thận nghĩ tới.

Yến Hồng Thiên nửa ngày không nói chuyện, liền ở thời điểm Vu Hoan chuẩn bị động thủ, hấn đột nhiên nói: “Nếu là đồ của Vu Hoan cô nương, vậy vật quý về nguyên chủ đi, thời gian không còn sớm, ta đưa Vu Hoan cô nương trở về nghỉ ngơi!”

A?

Vu Hoan có chút phản ứng không kịp, nam nhân này phản ứng thực không thích hợp a!

Hấn không nên bạo nộ sau đó cho người bắt mình lại nghiêm mật khảo vấn sao?

“Ta không về.” Vu Hoan lui lại mấy bước, thối lui đến địa phương ánh sáng chiếu không đến, “Người cho rằng ta thật sự muốn cùng người thành thân sao? Ta bất quá là vì tìm đồ vật ta muốn mà thôi.”

Yến Hồng Thiên dường như không nghe được Vu Hoan nói, chỉ nhàn nhạt nói: “Vu Hoan cô nương mệt mỏi, đưa nàng trở về.”

Lời này là nói với kẻ đang núp trong bóng tối bên cạnh Vu Hoan, liền trong nháy mắt hấn dứt lời, Vu Hoan cảm giác được có người đi tới, nàng cơ hồ là phản xạ có điều kiện chém ra Long Tuyền.

“Loảng xoảng!” Có người đụng vào đồ vật bốn phía.

Vu Hoan đáy lòng hàn ý càng ngày càng nặng, xoay người hoàn toàn đi vào nơi càng hắc ám hơn, nín thở nghe động tĩnh bốn phía.

Từ chỗ của nàng còn có thể nhìn đến Yến Hồng Thiên đứng ở trong vầng sáng, nhìn nàng chăm chú.

Đúng vậy, Yến Hồng Thiên đang nhìn nàng.

Hấn biết mình ở chỗ này.

Vu Hoan không thể không nhìn thẳng vào người nam nhân này, đáy lòng hàn ý cũng tùy theo khuếch tán, nếu có một nam nhân như vậy như hỏ rình mồi, nàng thật sự có thể từ trong tay hấn chạy thoát, đồng thời cứu Dung Chiêu ra sao?

Nàng cảm giác được nguy cơ xưa nay chưa từng có, là cái loại nguy cơ vô lực, vô pháp khống chế.

Nàng không thích loại cảm giác này.

Vu Hoan hít sâu một hơi, đột nhiên lui lại phía sau, mặc kệ, hôm nay nàng nhất định phải cứu Dung Chiêu ra, sau đó rời khỏi nơi này.

“Ồ bên kia!” Có người phát hiện Vu Hoan.

Vu Hoan dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng, lại không nghĩ bên ngoài còn có người, A Thiên nhìn đến có người chạy ra, trước tiên tiến lên, muốn chế phục Vu Hoan.

Vu Hoan trong tay có Long Tuyền, liền không dễ đối phó như trước, hơn nữa nàng thân hình nhỏ xinh, vô cùng linh hoạt, muốn bắt lấy nàng cũng không phải dễ dàng như vậy.

Yến Hồng Thiên theo ánh sáng thông thả đi tới cửa, ánh sáng chợt sáng lên, chiếu sáng tình hình bên ngoài.

A Thiên trên người bị Long Tuyền vẽ ra vài đạo vết thương, mùi máu tươi nhàn nhạt ở trong không khí phiêu tán, bàn tay Vu Hoan nắm Long Tuyền nổi đầy gân xanh, có thể thấy được nàng dùng bao nhiêu lực.

Nàng hiện tại không thể bị cô lệ khí kia khống chế, nàng cần phải bảo trì thanh tĩnh cùng tự do khống chế thân thể của mình.

“Thành chủ, muốn chúng ta tiến lên hỗ trợ hay không?” Người bên cạnh Yến Hồng Thiên thấy A Thiên dừng ở phía dưới, đều có chút giật mình.

Yến Hồng Thiên gật đầu, hai đạo thân ảnh nháy mắt từ bên người hấn bắn ra, thẳng đến chỗ Vu Hoan.

Vốn dĩ đối phó một mình A Thiên Vu Hoan đã có chút cố hết sức, hiện giờ biến thành ba người, không quá mấy chiêu Vu Hoan đã bị người bắt lấy.

“Đưa Vu Hoan cô nương trở về nghỉ ngơi.” Yến Hồng Thiên ngữ khí vẫn nhàn nhạt như cũ, nghe không hề có chút phập phồng nào.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Người muốn giết ta rất nhiều

Edit: May22

Vu Hoan bị giải trở về phòng, bốn phương tám hướng đều có người canh giữ, nàng muốn chạy cũng chạy không thoát.

Quý dị chính là những người đó không có cột lấy nàng, cũng không có đem Long Tuyền lấy đi, giống như thực tự tin, nàng trốn không thoát.

Lại thất bại một cú lớn như vậy, Vu Hoan hiện tại cơ hồ là muốn trực tiếp tàn sát hàng loạt dân trong thành!

Vu Hoan ở phòng dạo qua một vòng, cũng không nghĩ ra biện pháp giải quyết nào, thời gian một phân một giây trôi qua, bên ngoài chậm rãi sáng lên.

Có vũ cơ đẩy cửa vào, trong tay nâng hi bào đỏ thắm cùng mũ phượng, trang sức.

“Cô nương, thay quần áo đi!” Tối hôm qua phát sinh chuyện gì, này đó vũ cơ tự nhiên là không biết.

Vu Hoan đem Long Tuyền cầm trong tay, chậm rãi đi đến trước mặt vũ cơ đang nói chuyện kia, đem Long Tuyền kê trên cổ nàng, vũ cơ hơi hơi run lên, bất quá thực mau liền trấn định xuống, làm lơ Long Tuyền trên cổ mình.

“Cô nương, thay quần áo đi!”

Vu Hoan có chút không thú vị buông Long Tuyền xuống, tùy tay lật lật xiêm y, sau đó ‘bang’ một cái đánh đổ tất cả đồ vật.

“Đồ xấu như vậy cũng dám đưa tới trước mặt ta, không mặc.”

Nhìn mặt đất hỗn độn, vũ cơ thực nhanh chóng thu thập hảo, lui đi ra ngoài, nhưng là rất mau lại cầm một bộ xiêm y khác tiến vào.

“Màu sắc quá khó coi, không mặc.”

“Kiểu dáng quê như vậy, không mặc.”

Cứ lẫn lộn như vậy, bên ngoài sắc trời đã sáng hẳn, mà Vu Hoan còn mặc xiêm y của mình, y như đại gia ở đó chọn chọn nhặt nhặt, ngại này ngại kia.

Cuối cùng vũ cơ nhóm không có biện pháp, đành phải đi thỉnh Yến Hồng Thiên, Yến Hồng Thiên đã thay một thân hi phục đỏ thắm, hần vừa tiến đến, mọi người liền tự động lui đi ra ngoài.

Vu Hoan liếc xéo hần một cái, thương thức Long Tuyền không nói lời nào.

“Hiện tại hối hận đã không còn kịp rồi.” Yến Hồng Thiên đến gần Vu Hoan, từ trên cao nhìn xuống, hần duỗi tay nắm lấy cổ Vu Hoan, khiến cho nàng nhìn về phía mình, “Ngoan ngoãn thay quần áo, đừng tiếp tục náo loạn, ta sẽ tức giận.”

Long Tuyền trong tay Vu Hoan trực tiếp vạch lên mu bàn tay Yến Hồng Thiên, cười lạnh nói: “Ngươi không khỏi quá đề cao chính mình, chuyện ta không muốn làm, ai cũng không thể miễn cưỡng.”

Yến Hồng Thiên mu bàn tay bị Long Tuyền vẽ ra một đạo vết máu, nhưng hần lại giống như không hề có cảm giác, ngược lại tăng lên lực đạo trong tay, trong mắt lại lần nữa xuất hiện thần sắc nghiền ngẫm, gần từng chữ một nói: “Ngươi thật sự rất có ý tứ, ngoan ngoãn nghe lời, miễn cho chịu đau khổ trên da thịt.”

Hần không hề báo trước buông Vu Hoan ra, phía sau đột nhiên đi ra mấy vũ cơ, trong đó một vũ cơ bưng một cái tiểu đỉnh, tiểu đỉnh bốc lên khói nhẹ, có cỗ mùi hương thanh đậm ở trong phòng tán ra.

“Đây là Thập Tấn Hương, ngươi không hô hấp cũng vô dụng, nó có thể từ da của ngươi da thấm vào trong cơ thể.”

Vu Hoan đầu óc ngưng trệ, quả nhiên cảm giác thân thể bắt đầu nhũn ra, lực bắt tòng tâm.

“Yến Hồng Thiên. ....” Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt Yến Hồng Thiên, ánh mắt âm trầm, “Ngươi sẽ hối hận.”

Yến Hồng Thiên lấy mũ trong tay vũ cơ, tự tay đội lên đầu Vu Hoan, nhàn nhạt nói: “Chuyện làm ta hối hận rất nhiều, chính là không làm, ta càng sẽ hối

hận, trang điểm cho Vu Hoan cô nương.”

“Vâng.”

Vũ cơ vây quanh Vu Hoan, từ trong bóng người đi lại, Vu Hoan nhìn đến Yến Hồng Thiên đứng bên ngoài, mặt mày quý quyết nhìn chăm chăm nàng.

Phòng chừng là lúc trước Vu Hoan sửa trị đám vũ cơ này, thời điểm giúp nàng thay quần áo, những người này sôi nổi xuống tay ở trên người nàng.

Vu Hoan không thể nhịn được nữa, hướng tới Yến Hồng Thiên còn đứng ở cửa rộng to, “Yến Hồng Thiên, ta không cần những người này thay quần áo cho ta, các nàng véo ta!”

Ước chừng là vũ cơ cũng không nghĩ tới, đã biến thành cái dạng này, Vu Hoan còn có thể không biết xấu hổ cáo trạng như vậy, có mấy người tay còn dùng ở trên người Vu Hoan đều không kịp thu về.

Không khí nghiêm túc nháy mắt tan thành mây khói, Yến Hồng Thiên giận cũng không phải, cười cũng không được.

Yến Hồng Thiên cũng không có thay người, mà là cho những vũ cơ đó không được làm động tác nhỏ, bị Yến Hồng Thiên cảnh cáo, các nàng tự nhiên không dám tại hạ độc thủ.

Nhưng là Vu Hoan nơi nào sẽ bỏ qua các nàng, cách một lát liền hét lên một tiếng, oa oa hướng Yến Hồng Thiên cáo trạng.

Chờ đổi xong quần áo, vũ cơ bên người Vu Hoan cũng chỉ còn dư lại ba cái, còn lại toàn bộ đã bị Yến Hồng Thiên quát lớn đi ra ngoài.

Nói thay quần áo, kỳ thật chính là đem hi phục đồ tươi kia trùng lên xiêm y nàng đang mặc, hi phục phức tạp to rộng, nhưng thật ra một chút cũng nhìn không thấy y phục nàng mặc bên trong.

Vũ cơ đem Vu Hoan đỡ đến trước mặt Yến Hồng Thiên, từ con ngói Yến Hồng Thiên, Vu Hoan có thể nhìn đến bộ dáng chính mình lúc này.

Mỹ phượng tinh xảo đem tóc nàng toàn bộ che khuất, hai bên buông xuống rèm châu hơi hơi đóng đưa, một thân hi phục dày nặng khóa lại trên người nàng, nàng không thấy có cái gì đẹp, ngược lại cảm thấy mình giống như thú bông bị người thao tác!

Không đúng,.....

Nàng hiện tại vốn dĩ cũng là thú bông bị người thao tác.

Nghĩ đến đây Vu Hoan liền một trận tức giận, sắc mặt âm trầm trừng mắt nhìn Yến Hồng Thiên.

“Người trước nghỉ ngơi một lát, chờ tới canh giờ rồi, ta lại đến tiếp người.” Yến Hồng Thiên tựa hồ thực vừa lòng bộ dạng Vu Hoan lúc này, mặt mày đều có từng đợt từng đợt ôn nhu nhẹ nhàng quanh, nhưng Vu Hoan lại cảm thấy ôn nhu kia có chút ghê người, không giống như là đang nhìn nàng.

“Hào hảo chiếu cố Vu Hoan tiểu thư.”

“Vâng.”

Ba vũ cơ cung kính đưa Yến Hồng Thiên đi ra ngoài, sau đó liền một tác cũng không rời khỏi Vu Hoan.

Vu Hoan vẫn luôn cầm Long Tuyền trong tay, Yến Hồng Thiên cũng giống như không thấy, không biết hẳn rốt cuộc muốn làm cái gì.

Bên ngoài thanh âm càng lúc càng lớn, Vu Hoan hữu khí vô lực ngồi, thẳng đến khi cửa phòng lại lần nữa bị mở ra.

“Đại tiểu thư.”

Vu Hoan xóc lên mi mắt nhìn thoáng qua Yến Mộng Thu, lúc này, nha đầu này lại đây làm gì?

“Các người đi xuống đi, ta cùng nàng nói mấy câu.” Yến Mộng Thu kiêu căng ngạo mạn đối với ba vũ cơ kia nói.

Biết Yến Mộng Thu cùng Vu Hoan không có quan hệ tốt gì, vũ cơ cũng không nói thêm cái gì, rời khỏi phòng.

Vũ cơ vừa đi, Yến Mộng Thu liền đem cửa phòng đóng lại, còn cầm thượng vật tắc mạch.

“Làm gì, giết ta diệt khẩu?” Vu Hoan nhìn động tác Yến Mộng Thu, không khỏi có chút cảnh giác lên.

Yến Mộng Thu quay đầu lại trừng mắt nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, tức giận nói: “Ai muốn giết người, người có chứng vọng tưởng bị hại sao?”

Vu Hoan buồn rầu nói: “Không có biện pháp, người muốn giết ta quá nhiều.”

Yến Mộng Thu: “.....”

Hít sâu một hơi, Yến Mộng Thu mới bước nhanh đi đến bên người Vu Hoan, từ trong lòng móc ra một cái bình sứ, đặt ở chóp mũi Vu Hoan.

Vu Hoan nín thở, quay đầu đi, về mặt phần nộ cùng chỉ trích.

Còn nói không phải tới giết nàng!!

Đạo cụ đều lấy ra rồi!

Nữ nhân khẩu thị tâm phi!

Yến Mộng Thu bị biến hóa thần sắc trên mặt Vu Hoan làm cho tức giận, một phen bẻ đầu Vu Hoan lại, đem bình sứ đặt ở chóp mũi nàng, “Đây là Thập Tấn Hương giải được.”

Giải được? Ai tin a!

Trước vài lần nàng chỉnh nha đầu này thâm như vậy, nàng sẽ giúp đỡ người ngoài đối phó ca ca nhà mình? Đừng nói giỡn!

Nói không chừng là nha đầu này cùng Yến Hồng Thiên bàn tính trước, lại muốn hạ độc thủ với mình.

Vu Hoan cắn môi không chịu hô hấp, này lại làm Yến Mộng Thu lo sốt vó, nàng liên tiếp nhìn ra phía ngoài cửa, nữ nhân không biết xấu hổ này sao mà khi ngoan cố lên còn là độc đáo như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Không nên tồn tại

Edit: May22

“Ca ca ta muốn bắt người làm vật chứa, gọi linh hồn tẩu tử ta về, ta sẽ không hại người.” Yến Mộng Thu thấy Vu Hoan không phối hợp, chỉ có thể đem bí mật mình biết nói cho Vu Hoan.

“Ha?” Vu Hoan về mặt quý dị.

Vật chứa, linh hồn?

Thấy Vu Hoan về mặt không tin, Yến Mộng Thu cũng bất chấp mặt khác, trực tiếp bóp chặt người Vu Hoan, Vu Hoan ăn đau, tức khắc hút vào một hơi mát lạnh.

“Mặc kệ người tin hay không, ta nói đều là thật.” Yến Mộng Thu vuốt tay lột xuống hi phục trên người Vu Hoan, “Người muốn tìm cái công tử kia đang ở mặt thất của ta, có nha hoàn ở nơi đó chờ người, nàng sẽ mang bọn người rời khỏi Hắc ma thành.”

Vu Hoan cảm giác thể lực khôi phục đến không sai biệt lắm, nàng đột nhiên bắt lấy tay Yến Mộng Thu, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía nàng, “Người không cảm thấy người giúp ta có chút không thể nào lí giải sao?”

Nàng chính là muội muội Yến Hồng Thiên a!

Hơn nữa Yến Hồng Thiên đối xử với nàng cũng không tồi, không có gia đình nội chiến, nàng dựa vào cái gì giúp mình?

Yến Mộng Thu sững sốt, khóe miệng lộ ra một mặt cười khổ, “Ca ta mấy năm nay làm chuyện điên cuồng đã đủ nhiều, không ai có thể ngăn cản hẳn. Nhưng là ta không muốn nhìn hẳn tiếp tục như vậy.”

Vu Hoan con người híp lại, lời này tuy rằng không có gì sai, nhưng là nha đầu này ngay từ đầu đã không thích mình, như thế nào sẽ mạo hiểm cứu mình?

Yến Mộng Thu tựa hồ nhìn ra Vu Hoan nghi hoặc, tiếp tục nói: “Tuy rằng ta không thích người, nhưng là ta thích công tử kia, hẳn muốn cứu người, ta liền giúp hẳn.”

Yến Mộng Thu nói thực kiên định, thậm chí là lộ ra một cổ sung sướng, dường như có thể vì Dung Chiêu làm một chút việc, nàng liền rất vui vẻ.

Thích một người đến mức nào, liền xem người có thể vì hắn làm được những chuyện gì.

Yến Mộng Thu như vậy, Vu Hoan vô pháp nói ra nàng rốt cuộc là có bao nhiêu thích Dung Chiêu, hoặc nói, có bao nhiêu yêu. ....

Ngắn ngủn hơn mười ngày, thật sự có người có thể yêu một người đến nông nổi như thế, không tiếc giúp hẩn cứu một nữ nhân khác sao?

Chuyện này nếu là đặt ở trên người Vu Hoan, Vu Hoan là tuyệt đối không làm được.

Yến Mộng Thu không hề sợ hãi đón nhận tầm mắt lạnh băng của Vu Hoan, “Nếu có thể, ta càng muốn nguoi biến mất, chính là ta biết, nếu nguoi biến mất, hẩn nhất định sẽ rất khổ sở. Ta không muốn hẩn khổ sở, ta muốn hẩn hạnh phúc.”

Nàng hít sâu một hơi, “Có lẽ nguoi cảm thấy ta làm ra vẻ, nói thật, ta chính mình cũng tự thấy như vậy. Ta vẫn luôn không rõ vì cái gì ca có thể vì tầu tử đã chết điên cuồng như vậy, thẳng đến khi gặp được hẩn mới hiểu được, có chút thích, thân bất do kỷ, không bỏ xuống được, không thể quên được.”

Vu Hoan an tĩnh nghe Yến Mộng Thu nói, đáy lòng như là bị thứ gì đập thật mạnh một phen, có chút đồ vật mơ hồ bắt đầu thành hình, nhanh chóng chiếm cứ trái tim nàng.

Làm nàng không thể tiếp tục trốn tránh, không thể không đối mặt.

Chính là vài thứ kia, nàng căn bản là có thể có được.

“Hẩn hẩn là thực thích nguoi.” Yến Mộng Thu đột nhiên cảm khái một câu, đánh gãy suy nghĩ của Vu Hoan.

Nàng ánh mắt thanh lãnh, sâu bên trong lại lộ ra một mặt thâm trầm giãy giữa, một lát mới lạnh mặt nói: “Cùng hẩn không thân.”

Yến Mộng Thu: “.....” Nữ nhân khẩu thị tâm phi đáng ghét.

“Thời gian mau tới rồi.” Yến Mộng Thu đem mũ phượng trên đầu Vu Hoan gỡ xuống mang lên đầu mình, lại đem hi phục mặc tốt.

Nàng cùng Vu Hoan thân cao thấp không chênh lệch bao nhiêu, chỉ nhìn bóng dáng có thể sẽ không bị phát hiện, chính là gương mặt kia cho dù như thế nào cũng lừa gạt không được.

“Đây là Thiên xích quả, có thể làm nguoi khôi phục linh lực một đoạn thời gian, nhưng hậu quả là nguoi có khả năng sẽ mất đi ký ức, cũng có khả năng sẽ tử vong.” Yến Mộng Thu đem một quả trái cây đỏ rực đưa cho Vu Hoan, ánh mắt trầm tĩnh.

Vu Hoan nhìn lướt qua, cũng không cảm lấy, cong môi hài hước nói: “Nguoi không cam lòng?”

Bị Vu Hoan nhìn thấu, Yến Mộng Thu một chút cũng không xấu hổ, “Đương nhiên, ta thích hẩn, tự nhiên muốn có được hẩn. Ta nguyện ý giúp hẩn, lại không muốn cho nguoi ngồi mát ăn bát vàng.”

Nàng ngay từ đầu liền không dấu diếm hậu quả khi dùng Thiên xích quả, đương nhiên cũng không sợ Vu Hoan nhìn thấu, nàng cũng là nguoi, sẽ không chỉ công vô tư như vậy.

Vu Hoan ý vị thâm trường nhìn nàng một cái, “Lưu lại cho chính mình đi, ta không cần.”

Cái loại đồ vật này, nàng chưa bao giờ chạm vào.

Biết rõ đối với mình có hại, nàng còn ăn, nàng lại không phải kẻ ngốc.

Yến Mộng Thu kinh ngạc, Xích quả là nàng trong lúc vô tình phát hiện, cũng để cho nguoi thực nghiệm qua, nhưng nàng vẫn luôn không nói cho ca ca, chính là phòng ngừa có một ngày ca ca sẽ điên cuồng đến mức ngay cả nàng cũng không nhận.

“Không có nó các nguoi có lẽ trốn không thoát.” Hắc ma thành có Bằng ung tuần vệ đội, còn có Hộ thành vệ, cho dù có lệnh bài của nàng, nhưng một khi ca ca phát hiện, khối lệnh bài kia liền một bước khó đi, thậm chí sẽ bởi vậy mà bị bắt.

“Ta đã từng nói qua chưa, chỉ có chuyện ta muốn, không có chuyện ta có thể hay không.” Vu Hoan kiêu ngạo cuồng vọng làm Yến Mộng Thu ghen ghen.

Đáy lòng ác ý phun trào, nếu lợi hại như vậy sao còn bị ca ca bắt được?

Tiếp thu đến ánh mắt Yến Mộng Thu hơi mang khinh thường cùng hoài nghi, Vu Hoan cũng không nói nhiều, chuyện của nàng, không cần giải thích với mấy kẻ râu ria.

“Tuy rằng nguoi không phải thật tình giúp ta, nhưng là ta cũng không phải loại nguoi vong ân phụ nghĩa, cái này nguoi cảm, có lẽ sẽ cứu nguoi một mạng.” Vu Hoan đưa cho Yến Mộng Thu một cái bình sứ, bên trong có hai viên đan dược màu sắc rõ ràng.

“Đây là?” Nơi này không thể so với bên ngoài, Yến Mộng Thu tự nhiên cũng chưa thấy qua đan dược linh tinh.

“Nếu nguoi ca muốn giết nguoi, trước dùng viên màu tím kia, khi dùng viên màu trắng kia, có thể làm nguoi tiến vào trạng thái chết giả, ba ngày sau sẽ tự động tỉnh lại.”

Yến Mộng Thu: “.....” Còn có đồ vật thần kỳ như vậy?

Vu Hoan chưa bao giờ nguyện ý thiếu nhân tình người khác, mặc dù là Yến Mộng Thu không phải thiết tình muốn cứu nàng, nàng cho nàng ta cái này, cũng coi như là thanh toán xong, nếu sau này có xung đột, nàng một chút cũng sẽ không mềm lòng.

Vu Hoan không để ý ánh mắt quái dị của Yến Mộng Thu, lại lần nữa mở cửa sổ nhảy ra ngoài, bên ngoài không có người gác, không biết là Yến Mộng Thu cho người điều đi rồi hay là vận khí nàng tốt, người gác tại chỗ này lười biếng.

Mặc kệ loại nào, đối với Vu Hoan hiện tại mà nói, đều là một loại kết quả rất tốt.

Vu Hoan trong mấy ngày đã quen thuộc hoàn cảnh nơi này, đối với sân của Yến Mộng Thu, tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Nàng vào sân liền thấy được nha hoàn đứng ở cửa một phòng, nha hoàn nhìn thấy Vu Hoan, tâm đang treo cao cũng rơi xuống vài phần.

“Vu Hoan cô nương, bên này thỉnh.” Nha hoàn đẩy cửa phòng phía sau nàng, làm cái thủ thế mời.

Vu Hoan nhìn quanh bốn phía, xác định không có gì dị thường mới đi vào cửa phòng, trong phòng ánh sáng có chút tối, bài trí đều rất đơn giản, hẳn là không phải phòng thường dùng.

Nha hoàn đóng lại cửa phòng, vòng qua Vu Hoan đi vào phòng trong, Vu Hoan đi theo sau, có chút không rõ mình bây giờ là cái tâm tình gì.

Thấp thỏm..... Kích động..... Lo lắng..... Vui sướng giao tập ở bên nhau.

Dung Chiêu, tên kiếm linh này.....sắp trở thành nhược điểm của nàng.....

Vu Hoan ngẫm lại liền cảm thấy buồn cười, chính mình đã từng gặp gỡ nhiều quý tu cường đại như vậy, cố tình ai cũng chường mắt, như thế nào liền coi trọng Dung Chiêu cái tên kiếm linh tinh phân kia?

Chính là.....

Cảm tình này không nên tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Nàng còn đang đợi ta

Edit: May22

“Vu Hoan cô nương, đây là lệnh bài ra khỏi thành, vị công tử kia ở bên trong, các người đi theo thông đạo bên trong, liền có thể ra khỏi Phủ thành chủ.” Nha hoàn đem một cái lệnh bài giao cho Vu Hoan.

Vu Hoan nhìn thông đạo phía sau kệ sách, “Cảm ơn.” Sau đó đầu cũng không quay liền đi vào thông đạo.

Thông đạo này thực hẹp, xây cất đến cũng thực thô ráp, trên vách tường chạm ngọn lửa, miễn cưỡng có thể thấy rõ đường dưới chân.

Thông đạo cũng không có lối rẽ, Vu Hoan đi thẳng một đoạn liền thấy được thạch thất tương đối trống trải, thạch thất bên ngoài treo một cái màn, ánh sáng bên trong so với bên ngoài mảnh liệt hơn nhiều.

Vu Hoan có thể từ trên màn nhìn đến một cái thân ảnh thon dài.

Nàng dừng lại, nhìn chăm chú thân ảnh kia, nhịp tim khó hiểu mà nhanh hơn không ít.

“Vu Hoan.”

Thanh âm thanh lãnh của Dung Chiêu từ đáy lòng Vu Hoan vang lên, Vu Hoan tức khắc thu liễm cảm xúc trong lòng, vén rèm lên đi vào.

Dung Chiêu nửa ngồi ở trên giường đá, trên người đắp một tấm chăn bông, trên khuôn mặt như ngọc vẫn nhìn không thấy chút nhân khí cùng huyết sắc nào như cũ.

“Làm người lo lắng.” Dung Chiêu lẳng lẳng nhìn chăm chăm Vu Hoan, giống như là muốn đem nàng khám vào trong lòng mình.

Bọn họ đã có ăn ý, có vài lời không cần nói nhiều, cũng không cần hỏi nhiều.

“Ta có cái gì mà lo lắng, người cũng không có chết.” Vu Hoan trào phúng mở miệng, dường như không có việc gì thông thả đi qua, bàn tay giấu ở trong tay áo lại hơi run rẩy.

Nàng xúc lên chân bông, thô lỗ đem hấn lòi lên tới, ngữ khí thực không kiên nhẫn hỏi: “Có thể đi sao?”

“Ân.” Dung Chiêu lên tiếng, tùy ý Vu Hoan đỡ mình xuống giường.

Dung Chiêu thân thể rất yếu, mấy ngày nay đều là cố chống đỡ duy trì hình người, lúc này nhìn đến Vu Hoan không có việc gì, Dung Chiêu dường như nháy mắt liền thả lỏng.

Hắn lao đảo một cái, ngã thẳng xuống trên mặt đất, Vu Hoan vốn là muốn đỡ hắn, ai biết hắn sức lực rất lớn, cũng kéo nàng ngã xuống theo.

Vu Hoan: “.....” Nàng bị Dung Chiêu đè ở dưới thân, Dung Chiêu mặt chôn ở trên cổ nàng, cánh môi lạnh lẽo đụng vào da thịt nàng, mang theo một trận rừng mình.

Vu Hoan sững sốt một lát, đột nhiên đẩy Dung Chiêu ra, từ trên mặt đất xoay người một cái liền nhảy dựng lên, tầm mắt lạnh lẽo quét về phía Dung Chiêu còn quỳ rạp trên mặt đất.

Trái tim không quy luật nhảy lên, bên tai nàng đều có thể nghe được từng tiếng ‘bang bang’ vô cùng hữu lực.

Dung Chiêu trở mình, con người bình tĩnh tất cả đều là khó hiểu, như thế nào cảm giác Vu Hoan vừa rồi, phản ứng có điểm quá lớn?

Vu Hoan phản ứng lại, chính mình vừa rồi phản ứng có phần không thích hợp, trước kia hai người bọn họ áp áp ôm ôm, đó là thường có, sớm đã thành thói quen.

Chần chờ một lúc, Vu Hoan mới buông xuống mặt mày, tiến lên đem Dung Chiêu lại lần nữa nâng dậy. Bàn tay vừa lật, hộp chế tạo bằng huyền băng xuất hiện ở trong tay nàng, trực tiếp nhét vào tay Dung Chiêu, “Cốt liên, hẳn là đủ cho người khôi phục.”

Dung Chiêu mở hộp ra, bên trong để một gốc Cốt liên màu sâm bạch như xương người, đáy lòng ần ần xẹt qua một cổ ảm áp.

Nàng luôn là có thể ở thời điểm mình cần nhất, lấy ra này đó đồ vật căn bản không thể đo được giá trị, mắt cũng không chớp cái nào ném cho mình.

Dung Chiêu cũng không có nhiều lời, dù sao hắn nói cái gì, Vu Hoan đều sẽ làm cho hắn nuốt trở về.

Đem lực lượng Cốt liên hấp thu, Dung Chiêu cảm giác được Phong ấn chi lực lại rút đi một ít, quả nhiên là bởi vì lực lượng bản thân quá yếu, cho nên phong ấn mới chậm chạp không lui.

“Đi thôi.” Vu Hoan buông Dung Chiêu ra, hướng tới một tấm màn khác trong thạch thất đi đến.

Dung Chiêu vứt bỏ cốt liên đã biến thành màu đen trong tay, vài bước đuổi theo Vu Hoan, nắm chặt tay nàng.

Vu Hoan hơi hơi gãy giữa, nhưng nghĩ lại lại thấy không đúng, này thực bình thường, bọn họ ngày thường cũng là như vậy, nếu là đột nhiên tránh hắn, ngược lại sẽ có vẻ đột ngột.

Vu Hoan mắt tự nhiên đem mặt quay sang bên kia.

Thông đạo cũng không dài, thực mau liền đi tới cuối, Vu Hoan sờ soạng bốn phía, tìm được cơ quan mở ra cửa đá, bên ngoài ánh sáng như nước chảy trút xuống, chiếu vào trên người nàng, ảm áp đảo đạt.

Vu Hoan lúc này mới phát hiện, trên bầu trời bên ngoài thể nhưng xuất hiện ánh mặt trời.

Nàng đi vào cái địa phương này nhiều ngày như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy ánh mặt trời, dĩ vãng không trung luôn là xám xịt, ngay cả canh giờ đều phân không rõ lắm.

Trước mắt là một chỗ sân hoang phế, phía sau là một loạt tường đá xanh, cửa thông đạo liền mở trên tường đá xanh này.

Vu Hoan cũng không dám trì hoãn, vịn nhất Yến Hồng Thiên kia đuổi theo liền phiến tới.

Hai người nhanh chóng ra khỏi sân viện bỏ hoang, bên ngoài là một đường phố đông người không nhiều lắm, nhìn thấy Vu Hoan cùng Dung Chiêu từ trong viện hoang đi ra, trừ bỏ dung mạo của Dung Chiêu gây ra một ít chú ý, cũng không phát sinh chuyện khác.

Hắc ma thành cấp bậc nghiêm ngặt, bọn họ lúc này là ở vị trí trung tâm, muốn ra khỏi thành cần phải trải qua mười ba trạm kiểm soát.

Mà một đường này tiêu phí thời gian tự nhiên là không cần phải nói, sẽ rất dài, dài đến thừa đủ cho Yến Hồng Thiên phát hiện mình chạy, sau đó tìm tới.

“Chúng ta không ra ngoài thành.” Vu Hoan đột nhiên kéo Dung Chiêu lại, “Ngoài thành rất hoang vắng, căn bản không có chỗ ẩn núp, chúng ta cứ ở chỗ này đã.”

“Nơi này cũng không an toàn.” Dung Chiêu nhíu mày.

Vu Hoan lật xem lệnh bài trong tay, tùy ý đáp, “Ồ cái không gian này liền không an toàn.”

Chỉ cần bọn họ ở chỗ này một ngày, thực lực bị áp chế, kia đều là ở trong tình huống nguy hiểm.

Cùng Vu Hoan đoán không sai biệt lắm, cơ hồ là Vu Hoan chân trước tìm được chỗ trốn tránh, chân sau đội ngũ điều tra của Yến Hồng Thiên liền từ trong thành tản ra ngoài.

Bằng ung tuấn vệ đội xoay quanh Hắc ma thành, chỉ cần Vu Hoan dám đi ra ngoài, nhất định sẽ bị phát hiện.

.....

Phủ thành chủ, đại diện vốn tràn đầy vui mừng, giờ lại vô cùng âm trầm.

Bóng người mặc hi phục nhỏ xinh quý trên mặt đất, bốn phía phủ phục vũ cơ cũng đồng dạng ăn mặc hoan hỉ, không ngừng run rẩy.

Yến Hồng Thiên ngồi ở trên cao, nhìn xuống Yến Mộng Thu phía dưới, khuôn mặt trầm tĩnh, nhưng đáy mắt lại lộ ra một cổ điên cuồng sát khí.

“Ngươi còn có lời gì muốn nói?” Yến Hồng Thiên trầm ngâm mở miệng, đây là muội muội hắn yêu thương, sủng nịch nhiều năm như vậy, kết quả là lại là ở sau lưng hắn đâm hai đao?

Yến Mộng Thu cúi đầu, thân hình có chút phát run, lại vẫn kiên định nói: “Không còn lời nào để nói, ca ca nếu là cảm thấy Mộng Thu có sai, cứ việc trừng phạt muội.”

“Giỏi lắm, đây là hảo muội muội ta dạy ra.” Yến Hồng Thiên đột nhiên đứng dậy, vài bước đi đến trước mặt Yến Mộng Thu, nắm cổ áo nàng, đem nàng xách lên, khuôn mặt có chút vận vẹo, lớn tiếng chất vấn: “Ngươi biết ta chờ đợi ngày này đã bao lâu sao? Ngươi biết không? Ngươi là muội muội ta, ngươi sao lại có thể đối ta như vậy, hả?”

Yến Mộng Thu túm lấy cánh tay Yến Hồng Thiên, giữa đầu, cảm xúc cũng có chút hồng mắt, khóc lóc rống to, “Tẩu tử đã chết, nàng đã chết vài thập niên rồi, ở cái không gian này người đã chết đi sẽ không có luân hồi, linh hồn của nàng đã sớm hồn phi yên diệt, ngươi làm hết thấy đều là phí công, nàng sẽ không trở lại.”

“Ngươi biết cái gì, nàng còn ở đây, nàng còn đang đợi ta.” Thanh âm Yến Hồng Thiên chột cao lên không ít, ánh mắt nhìn Yến Mộng Thu bây giờ giống như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung.

“Ca ca, ngươi thanh tĩnh một chút đi!” Yến Mộng Thu dùng ánh mắt bi ai lại thương hại nhìn Yến Hồng Thiên, “Đáy lòng ngươi rất rõ ràng, tẩu tử không về được. Mấy năm nay việc ngươi làm, ngươi cho rằng ta thật sự không biết sao? Ngươi đem những nữ tử vô tội đó từng bước từng bước đẩy vào tử vong, ngươi đã từng thành công chưa?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Vì sao để ý hắn như vậy?

Edit: May22

“Bang.”

Thanh âm thanh thúy vang vọng trong đại điện, Yến Mộng Thu không thể tin nhìn Yến Hồng Thiên.

Hắn thế mà đánh nàng?

Từ nhỏ đến lớn, nhiều năm như vậy, hắn chưa từng đánh nàng, càng không hề nói nặng nàng một câu, chính là lúc này, hắn lại đánh nàng.

Vì một người đã chết đi không thể trở về.

Yến Hồng Thiên cũng có chút ngây người, ngón tay đang nắm Yến Mộng Thu cũng buông lỏng ra, Yến Mộng Thu trực tiếp ngã xuống mặt đất, nàng thong thả gơ tay, vuốt gương mặt nóng rát, ánh mắt đại ra nhìn lựa hồng phò tẫn trên mặt đất.

“Mộng Thu. ....” Yến Hồng Thiên lâm lâm muốn đỡ Yến Mộng Thu, nhưng Yến Mộng Thu lại đột nhiên lui lại phía sau, tránh khỏi tay Yến Hồng Thiên.

Yến Hồng Thiên giờ tay giữa không trung, trong mắt mê mang cùng áy náy tức khắc biến mất, hắn đứng thẳng thân mình, từ trên cao nhìn xuống nhìn chăm chăm Yến Mộng Thu, “Người kia đâu?”

Yến Mộng Thu cả người chấn động, đột nhiên nở nụ cười, từ lúc bắt đầu cười nhẹ, đến sau cất tiếng cười to, cười đến nước mắt đều chảy ra, nhưng nàng còn không dừng lại.

Toàn bộ đại diện đều là tiếng cười điên cuồng của nàng, đến cuối cùng thanh âm đều trở nên nghẹn ngào.

“Ca ca.....” Yến Mộng Thu từ trên mặt đất đứng lên, gương mặt kiều tiểu che kín nước mắt, thanh âm nàng bén nhọn mà khàn khàn, “Hắn đi rồi, cùng nữ nhân kia cùng nhau đi rồi, người tìm không thấy bọn họ, ha ha ha ha..... Nhiều năm như vậy, người đắm chìm trong ý nghĩ điên cuồng khiến tẩu tử sống lại, giờ cũng là thời điểm tỉnh. Người.....”

Thanh âm đột nhiên im bặt, Yến Hồng Thiên bóp cổ nàng, gân xanh trên mu bàn tay bạo khởi, đôi mắt sung huyết gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt Yến Mộng Thu.

Hết thấy người gây trở ngại cho hắn, đều phải chết.

Yến Mộng Thu sắc mặt xanh mét, há miệng muốn hô hấp, nhưng cánh tay bóp cổ mình càng ngày càng chặt, Yến Mộng Thu đầu óc đã bắt đầu mất ý thức, tầm mắt đóng đưa, Yến Hồng Thiên trước mắt trở nên mờ hồ.

Liên ở thời điểm nàng sắp không thở nổi nữa, Yến Hồng Thiên đột nhiên buông lỏng tay, “Đem đại tiểu thư dẫn đi, trông giữ cho kĩ.”

Vũ cơ phủ phục trên mặt đất run rẩy đứng dậy, ba chân bốn cẳng đỡ lấy Yến Mộng Thu, mang theo nàng rút khỏi đại diện.

A Thiên đi đến bên cạnh Yến Hồng Thiên, có chút lo lắng nói: “Thành chủ, ngài còn tốt chứ?”

“Không có việc gì.” Yến Hồng Thiên xoay người, nhìn A Thiên, “Trong ngày hôm nay nhất định phải tìm được hai người kia, nếu không hết thấy đều uống phí.”

“Thành chủ, thuộc hạ không rõ vì cái gì ngài để ý nam tử kia như vậy.” Vấn đề này hắn đã hỏi qua một lần, nhưng không nhận được đáp án chuẩn xác.

“Còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp được nam nhân kia sao?” Yến Hồng Thiên xoay người đi trở về đài cao, ngữ điệu đã khôi phục bình tĩnh.

A Thiên nhú mày, trong đầu hồi tưởng lại ngày bọn họ gặp được Dung Chiêu.

Ban đêm ở không gian này, đen nhánh như mực, không một chút tinh quang, chính là ngày đó bọn họ từ bên ngoài trở về, lại thấy được quang mang.

Đó là một loại quang mang phiếm đạm kim sắc, ở nơi xa trong bóng đêm lúc sáng lúc tối, loá mắt đến cực điểm.

“Thành chủ, bên kia quang có điểm quái lạ, chẳng lẽ là người từ bên ngoài tiến vào?”

Yến Hồng Thiên trầm ngâm một lát, “Mấy người các ngươi cùng ta qua đi nhìn xem.”

“Thành chủ không thể, buổi tối chúng ta không có biện pháp đối phó linh thú.” Có người ngăn lại Yến Hồng Thiên.

Những người này đều là người đã sinh hoạt lâu ở Hắc Ma thành, chính là bọn họ vẫn không có biện pháp đối phó với linh thú nơi này vào ban đêm.

“Đúng vậy thành chủ, này cũng không phải là nói giỡn, có khả năng sẽ bỏ mạng, chúng ta vẫn là chờ hừng đông đi!”

“Thành chủ xét lại!”

Yến Hồng Thiên lại không màng những người đó ngăn cản, khẳng khái mang theo người đi tới nơi phát ra quang mang.

Lấy mắt thường nhìn khoảng cách cũng không phải rất xa, chính là chờ bọn họ thật sự đi đến, mới phát hiện khoảng cách này thực xa xôi, đi gần một canh giờ mới đến địa phương quang mang bốn phía.

Mà lúc này quang mang đã không có mãnh liệt như vừa rồi, đã biến yếu rất nhiều.

Yến Hồng Thiên mấy người tránh ở một chỗ phía sau núi đá, thấy rõ bên kia tình hình.

Đó là một công tử áo tím, kim quang là từ trong tay hắn cùng bụng hắn phát ra, kim quang trong tay hình thành một thanh trường kiếm, mà kim quang tràn ra từ bụng hắn thông thả biến mất ở trong không khí.

Bốn phía đều là linh thú táo bạo rít gào, đem công tử áo tím kia vây quanh ở trung gian, linh thú thay phiên công kích hắn.

“Thành chủ..... Hắn dùng chính là linh lực?” Có người nghi hoặc hỏi Yến Hồng Thiên.

Tất cả mọi người đều biết ở chỗ này vô pháp sử dụng linh lực, chính là người kia thấy thế nào đều giống như là dùng linh lực a.

Chẳng lẽ nhiều năm như vậy, bọn họ nhận tri đều là sai lầm?

Yến Hồng Thiên trầm mặc nhìn bên kia, mọi người thấy vậy, cũng không dám hỏi nhiều, chỉ có thể tò mò quan sát bên kia.

Theo kim quang càng ngày càng ảm đạm, linh thú bốn phía càng thêm điên cuồng công kích lẫn.

“A Thiên, a Mặc, cùng ta tới.” Yến Hồng Thiên đột nhiên mở miệng.

A Mặc là một nam nhân không thích nói chuyện, với những gì Yến Hồng Thiên nói hần vô điều kiện phục tùng, nhưng còn A Thiên, có chút hoang mang đặt câu hỏi: “Thành chủ, chúng ta qua đi rất nguy hiểm.....”

Bên kia tất cả đều là linh thú, ban ngày còn tốt, bọn họ cho dù giết không chết chúng nó, cũng có biện pháp đuổi chúng nó đi, chính là buổi tối.....

A Thiên cũng không có nhìn đến ánh mắt Yến Hồng Thiên, nhưng hần lại minh xác cảm nhận được một cỗ hàn khí, đành phải cầm miệng an tĩnh đuổi kịp.

Ba người đến địa phương cách đám linh thú khá gần, Yến Hồng Thiên đột nhiên lấy ra một quả trái cây, “A Mặc, ăn đi.”

A Mặc không chút suy nghĩ, tiếp nhận liền cho vào trong miệng.

A Thiên kinh hãi bắt lấy tay A Mặc, ngăn cản động tác của hần, quay đầu hạ giọng đối với Yến Hồng Thiên cẩn thận nói: “Thành chủ, thứ này chúng ta còn chưa có nghiệm chứng qua..... Vạn nhất có gì nguy hiểm.....”

“Ta là thành chủ hay là ngươi là thành chủ?” Yến Hồng Thiên nói một câu nhẹ nhàng băng quơ liền đánh gãy A Thiên nghi ngờ.

Hần trái phải nhìn nhìn, cuối cùng thông thả buông tay A Mặc ra, ánh mắt nhìn chăm chăm chỗ A Mặc.

“Vèo ——” kim quang đột nhiên phóng lên cao, chiếu sáng bọn họ.

A Thiên rõ ràng nhìn đến A Mặc đem trái cây kia bỏ vào trong miệng, lung tung nhai vài cái liền nuốt xuống.

Chuyện sau đó, liền có chút hỗn loạn, A Mặc ăn xong trái cây kia, đột nhiên có thể sử dụng linh lực, chém giết hết sạch linh thú.

Nhưng là.....

A Mặc chém giết những linh thú đó xong, toàn thân huyết mạch chảy ngược, chỉ qua mấy phút sau, liền khí tuyệt bỏ mình.

Lúc ấy hần chỉ lo khiếp sợ A Mặc tử vong, hoàn toàn không chú ý tới lúc ấy Yến Hồng Thiên làm cái gì.

Đến khi Yến Hồng Thiên ôm công tử kia đi đến trước mặt hần, hần vẫn còn nhìn chăm chăm thi thể A Mặc, đây là người sống cùng hần rất lâu rồi, nói chết thì chết.....

“Hậu táng đi!” Yến Hồng Thiên lúc ấy chỉ nói một câu như vậy, sau đó liền ôm công tử áo tím kia trở về.

Từ khi bắt đầu đi theo Yến Hồng Thiên, bọn họ cũng đều biết người nam nhân này có bao nhiêu tàn nhẫn, đối với chính mình, đối với người khác, đều tàn nhẫn.

Chính là A Mặc đột nhiên cứ như vậy mà chết, hần vẫn có chút không thể tiếp thu được, đàn độn ôm thi thể A Mặc đi theo Yến Hồng Thiên trở về.

Lúc ấy đã xảy ra cái gì làm Yến Hồng Thiên đề ý công tử kia như vậy, A Thiên thật sự có điểm không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Thời gian ngưng đọng

Edit: May22

Yến Hồng Thiên nhìn A Thiên vẻ mặt mê man, cuối cùng cũng từ bỏ việc để hần tự tìm ra đáp án.

“Nam nhân kia trên người tràn ra không phải linh lực, mà là thần lực.”

“Thần lực?” A Thiên khiếp sợ nhìn về phía Yến Hồng Thiên.

Trên thế giới này còn có thần sao?

Yến Hồng Thiên trong mắt trào lên một cổ điên cuồng, “Nếu mượn thần lực của nam tử kia, nhất định ta có thể làm cho nàng sống lại.”

A Thiên tử trong khiếp sợ hồi thần lại, ánh mắt nhìn Yến Hồng Thiên thực phức tạp, muốn khuyên hấn, nhưng tưởng tượng đến kết cục của những người từng trái lời nam nhân này, hấn liền nhịn không được run lên.

Hấn không muốn chết.

Người của Yến Hồng Thiên ở trong thành tìm tòi bốn phía, mà Vu Hoan cùng Dung Chiêu thì đang tránh ở một khoảng sân không lớn không nhỏ ở nội thành, cái này sân cũng không có người, nhưng xem qua bài trí hấn là từng có người cư trú, chỉ là đã qua rất lâu không trở lại.

“Chúng ta phải chờ tới khi nào?” Nữ nhân đối diện kia nhàn nhả đến giống như đi nghỉ phép, có thể hay không có một chút cảm giác nguy cơ hả?

“Không biết.” Vu Hoan từ từ mở miệng.

Bên ngoài những người đó hung tàn như vậy, nàng đi ra ngoài khẳng định sẽ chết thực thảm, vẫn là trước trốn tránh rồi mới tìm cơ hội trả thù đi.

Yến Hồng Thiên thế nhưng muốn lấy nàng làm vật chứa, quả thực là điên rồi!

Thế giới này nếu có người có thể sống lại .....

Vu Hoan trào phúng cong cong khóe môi, buông xuống mi mắt, thưởng thức Long Tuyền trong tay.

Dung Chiêu chỉ nhìn cảm xúc trong mắt Vu Hoan, liền biết nàng suy nghĩ cái gì, bất quá lần này hấn không tính toán ngăn trở Vu Hoan, người nơi này đều đã không ở trong vòng Thiên Đạo, cho dù giết, cũng không có việc gì.

“Chủy thủ kia.....” Dung Chiêu thử tính mở miệng.

Long Tuyền ở trong tay Vu Hoan dạo qua một vòng, ‘ loảng xoảng ’ một tiếng bị nàng vỗ lên trên bàn, “Long Tuyền, từng nghe qua sao?”

Dung Chiêu nghe được hai chữ Long Tuyền, hơi hơi thay đổi sắc mặt, hồi lâu mới nói: “Đó là Thanh Dương gia tộc.....” Như thế nào sẽ ở trong tay nàng.

Nếu thật là Long Tuyền, có thể đã thương hấn cũng có thể giải thích.

Nghe đồn Long Tuyền từng được Sáng Thế Thần điểm hóa, cũng có được một chút thần lực.

“Sách, xem ra ngươi hiểu biết rất nhiều, ta có phải hay không nên giết ngươi diệt khẩu?” Vu Hoan liếc xéo Dung Chiêu, cười như không cười nói.

Dung Chiêu: “.....” Không biết cũng là hấn sai, biết cũng là hấn sai? Còn có thể nói chuyện hay không!

“Long Tuyền là ta nhặt được, ở trong một mảnh phế tích.” Vu Hoan đầu ngón tay nhẹ nhàng kích kích Long Tuyền, Long Tuyền theo tay nàng chỉ đảo quanh.

Dung Chiêu: “.....” Nhặt? Như thế nào nàng cái gì cũng đều là nhặt được? Nói dối cũng phải có tâm một chút chứ!

Nhặt liền nhặt đi, dù sao Thanh Dương gia tộc kia.....

“Ta như thế nào không cảm giác được ngươi cùng nó có khế ước?” Thời điểm hấn cùng nàng khế ước liền kiểm tra qua, nàng căn bản là không khế ước cùng bất kì đồ vật gì, như thế nào lại đột nhiên nhảy ra một thanh Long Tuyền?

Vu Hoan đột nhiên trào phúng liếc Dung Chiêu, sâu kín nói: “Long Tuyền có thể che dấu liên hệ khế ước, cho dù là hiện tại ngươi cũng không cảm giác được ta cùng nó khế ước. Hơn nữa ngươi biết ta trước kia không thích dùng mấy thứ này.”

Cái này nhưng là thật sự, trước kia Vu Hoan đều đánh nhau bằng nắm tay, căn bản sẽ không dùng vũ khí.

Đến nỗi khế ước liên hệ.....

Hấn cảm ứng nhưng vẫn như cũ không cảm ứng được.

Thấy Dung Chiêu nhìn chăm chăm vào Long Tuyền, Vu Hoan trực tiếp đem Long Tuyền ném qua, Dung Chiêu duỗi tay tiếp được, nghi hoặc nhìn về phía Vu Hoan.

Nhưng mà Vu Hoan đã đứng dậy hướng tới bên kia giường đi qua, thích ý nằm lên, hai tròng mắt nhắm lại, che đi cảm xúc dưới đáy mắt nàng.

Vu Hoan ngủ một giấc, lên phát hiện sắc trời bên ngoài thế nhưng cùng với trước không có bao nhiêu biến hóa, ánh nắng tươi sáng, âm áp dào dạt.

“Quái.” Vu Hoan gãi gãi đầu, vẻ mặt quý dị, nàng chỉ ngủ như vậy trong chốc lát sao?

“Nơi này thời gian có vấn đề.” Thanh âm Dung Chiêu từ phía sau truyền đến, Vu Hoan xoay người liền nhìn đến hắc đang dựa vào một loạt kệ sách, trong tay cầm một quyển sách.

Hắn hướng Vu Hoan giờ giờ quyển sách trong tay, ý bảo chính nàng qua đó xem.

Vu Hoan nhú mày, lại ngẩng đầu nhìn lên không trung, lúc này mới tiến về phía Dung Chiêu.

Quyển sách trên tay Dung Chiêu đều đã ố vàng, hơn nữa xem qua giấy sách đã mòn, có thể thấy được người nơi này thường xuyên động đến quyển sách này, chữ viết trên đó thực qua loa, Vu Hoan liếc mắt một cái liền từ bỏ, hoàn toàn xem không hiểu.

“Đọc, ta lười xem.” Vu Hoan thu hồi tầm mắt, một bộ đại gia ra lệnh.

Dung Chiêu khóe miệng giật giật, xem không hiểu liền nói xem không hiểu đi, một hai phải mạnh miệng!

“Sách này ghi lại một cái chu kỳ, mỗi mười năm không gian này sẽ xuất hiện một lần ánh mặt trời, mà mỗi lần xuất hiện ánh mặt trời đó, thời gian sẽ phá lệ dài. Ánh mặt trời xuất hiện, thời gian ở không gian này liền sẽ bị trọng trí lại, người nơi này không phải thọ mệnh kéo dài, mà là thời gian đang không ngừng trọng trí.” Dung Chiêu chỉ nói sơ qua một ít nội dung mình xem hiểu, rất nhiều chữ đều giống như cua bò, rất khó nhận.

“Trọng trí thời gian?” Vu Hoan quý dị nhìn về phía Dung Chiêu, lời này có ý tứ gì, giải thích một chút a! Nàng nghe không hiểu!

Dung Chiêu thực vô tội lắc đầu, hắn cũng không hiểu a!

Sách này chính là viết như vậy!

“Còn gì nữa?” Chuyện kì lạ như vậy cũng có thể nhìn ra, hắn còn có một số thứ khác nữa, còn là những thứ nàng hoàn toàn chưa từng nghe qua.

Dung Chiêu lắc đầu, mặt sau xem không hiểu.

Tự nhận kiến thức rộng rãi Vu Hoan cũng có chút ngốc, trọng trí thời gian rốt cuộc là cái cái quỷ gì?

Vu Hoan cầm quyển sách lại, từ đầu tới đuôi lật qua một lần cũng không thấy được có thứ gì chính mình nhận ra được, quả thực!

Này dờ mờ là tên hỗn đản nào viết, viết đến khó đọc như vậy!

“Sách này ở đâu tìm?”

Dung Chiêu chỉ chỉ kệ sách bên cạnh Vu Hoan kia, Vu Hoan đem sách nhét lại vào ngực Dung Chiêu, liền ở kệ sách kia lục tung lên.

Trên đó vốn là không có mấy quyển, lật lật hai lần liền hết rồi.

Vu Hoan: “.....”

“Kéo kẹt ——” cửa phòng đóng chặt bị mở ra, một thân ảnh nhỏ xinh từ bên ngoài nhanh chóng đi vào, đóng cửa, liền mạch lưu loát.

Chờ nàng đóng cửa lại mới phát hiện trong phòng còn đứng hai người, tức khắc trừng lớn mắt, kinh hoàng nói: “Ngươi... Ngươi... Các ngươi là ai, như thế nào lại ở trong nhà ta?”

Thủ thành bên ngoài không biết như thế nào đều giống như điên rồi, nàng thiếu chút nữa liền không về được, lúc này trong nhà lại khó hiểu mà xuất hiện hai người.

Vu Hoan trong mắt trầm xuống, hai bước lên đến bên người cô nương nhỏ gầy kia, một phen bắt lấy tay nàng, “Ngươi là chủ nhân nơi này?”

Phòng chừng không dự đoán được Vu Hoan động tác nhanh như vậy, cô nương kia còn có chút ngốc lảng, nghe được Vu Hoan lạnh băng thanh âm, mới giật mình hoàn hồn.

Đúng vậy, nàng là chủ nhân nơi này, sợ cái lông a!

Nghĩ đến đây, sống lưng cô nương liền thẳng lên không ít, chịu đựng sợ hãi nhìn thẳng Vu Hoan, lớn tiếng nói: “Ta không phải chẳng lẽ là các ngươi? Các ngươi là ai a? Tự tiện xông vào nhà dân là tử tội, hiện tại bên ngoài nơi nơi đều là thủ thành, chỉ cần ta kêu một tiếng các ngươi nhất định phải chết.”

Vu Hoan hừ hừ, ngón tay mảnh khảnh sờ lên cổ tiểu cô nương, sâu kín nói: “Không sợ chết thì ngươi kêu a, xem là ta động tác mau hơn, hay là bên ngoài đám phế vật đó động tác mau?”

Bạn đang đọc truyện *Bà Dây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 128: Truy đuổi

Edit: May22

"Người... Người..." Cô nương lại run lên, hai người này như thế nào không phản ứng như lẽ thường a!

"Không được kêu, ta liền buông người ra, người dám kêu ta liền đem người lột sạch ném ra bên ngoài." Vu Hoan hung tợn trừng mắt nhìn cô nương.

Ánh mắt lạnh băng làm cô nương kia giống như rơi vào hầm băng, cả người phát lạnh, đầu vô ý thức liền gật gật, cánh môi hơi hơi run run.

Vu Hoan vừa buông ra, nàng liền rúc vào một góc, khóc lóc nói: "Nhà của chúng ta rất nghèo, một ngày ba bữa cơm đều ăn không đủ no, các người đi cách vách, cách vách là kẻ có tiền, ô ô ô....."

Vu Hoan: "....." Chẳng lẽ là biểu hiện của nàng không giống giết người mà giống cướp bóc? Lần sau biểu tình muốn hay không càng hung ác hơn một chút?

Vu Hoan hãy còn ở đằng kia cân nhắc, hoàn toàn làm lơ kia cô nương khóc lóc kẻ lẻ.

Cô nương kia dư quang trộm ngắm Vu Hoan, thấy nàng ánh mắt có chút hoảng hốt, không biết đang nghĩ cái gì, tức khắc là gan liền lớn lên, ngồi xổm lại, bắt đầu hướng phòng bên kia sờ.

Còn không chờ nàng dịch vài bước, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, "Muốn đi chỗ nào a?"

"Cấp..... Cho các người cốc nước." Thật đáng sợ, ô ô, gia gia, cứu mạng a!

Vu Hoan đem tiểu cô nương túm lên, khoe môi hiện lên một tia quỷ dị cười nhạt, lời nói âm trầm lại huyết tính, "Đừng lộn xộn, nói không chừng ta sẽ nhận không được giết người."

"Ta..... Ta bất động..... Bất động." Tiểu cô nương chân tay co cứng, thân hình gầy yếu lại không ngừng phát run.

"Ngoan." Vu Hoan giống như sờ chó con, sờ sờ đầu tiểu cô nương, đột nhiên đem quyền sách ó vàng kia phóng tới trước mặt tiểu cô nương, "Quyển sách này là ai viết?"

Tiểu cô nương nhìn đến quyền sách trên mặt khế biến, có chút rối rắm nói: "Là..... Là ông nội của ta."

Ô ô, gia gia thực xin lỗi, vì bảo mệnh cũng chỉ có thể tạm thời bán đứng người.

"Gia gia người đâu?"

"Hắn..... Hắn ở..... Ở ánh nguyệt nhai."

"Ở đó làm gì?" Ngẫm lại không đúng, Vu Hoan nói tiếp: "Ánh nguyệt nhai là địa phương nào?"

Tiểu cô nương đột nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi tràn ngập hơi nước là một loại cảm xúc Vu Hoan xem không hiểu, một hồi lâu, tiểu cô nương mới thật cẩn thận hỏi, "Các người là từ bên ngoài tới?"

"Này có cái gì quan hệ sao?" Nàng không phải bên ngoài tới, cùng Ánh nguyệt nhai có quan hệ khi gì?

Tiểu cô nương trịnh trọng gật đầu, nói được tới chính khí凛 nhiên, "Đương nhiên là có, nếu các người là bên ngoài tới, ta là có thể mang các người đi gặp ông nội của ta, nếu không phải cho dù các người giết ta, ta cũng sẽ không mang các người đi."

Vu Hoan: "....." Vừa rồi người đều đã nói địa phương, nàng chẳng lẽ không biết tìm người hỏi đường?

Tiểu cô nương chỉ số thông minh thật đáng lo ngại a.

Vu Hoan thực mau liền biết không phải tiểu cô nương chỉ số thông minh thấp, mà là dờ mờ quá thông minh, Ánh nguyệt nhai là gia gia nàng chính mình lấy tên, người khác căn bản là không biết.

Tiểu cô nương kêu Tô Ninh, nàng là sinh ra ở Hắc ma thành, chỉ là vừa sinh ra đã bị vứt bỏ, là gia gia đem nàng nuôi nấng lớn lên.

"Gia gia người vì cái gì muốn tìm người từ bên ngoài tiến vào?" Vu Hoan kỳ quái hỏi Tô Ninh, hơn nữa bên ngoài tiến vào người cũng không ít a!

Tô ninh lắc đầu, “Không biết, vừa rồi ông nội của ta bảo ta trở về, nói ta sẽ gặp được hai người từ bên ngoài tiến vào ..... Gia gia luôn luôn thần côn, không nghĩ tới lần này thật đúng là để hấn nói trúng rồi.”

Mặt sau câu này Tô Ninh nói thầm thật sự nhỏ giọng, nhưng là Vu Hoan vẫn là nghe tới rồi, không khỏi khòe miệng có chút run rẩy.

“Mang ta đi tìm gia gia ngươì.” Nếu gia gia nha đầu này thật sự như vậy lợi hại, nói không chừng hấn biết cách đi ra ngoài.

Hơn nữa thời gian trọng trí.....

Cũng chỉ có hấn có thể giải thích.

Tô ninh cẩn thận nhìn nhìn Vu Hoan, sau đó mới gật gật đầu, “Hào đi, bắt quá ta còn muốn lấy ít đồ vật, các ngươì chờ ta một chút.”

Vu Hoan con ngươì phút chốc mị lên, Tô Ninh nhanh chóng xua tay, “Ta tuyệt đối không chạy, là đồ vật gia gia phải dùng.”

Hai người lại giằng co một lát, Vu Hoan mới đồng ý để Tô Ninh đi lấy đồ vật, Tô Ninh liền móc ra ở góc phòng, mấy cái thâm sắc mộc chất hộp, không biết bên trong là thứ gì.

“Đi thôi.” Tô Ninh đem hộp cất hảo, “Bên ngoài cũng không biết làm sao vậy, loạn thật sự, chúng ta từ một cái lối tắt đi đi, vừa lúc có thể tránh đi thù thành vệ.”

Vu Hoan tự nhiên không ý kiến, đám thù thành vệ đó còn đang lừng băt bọn họ đây, có thể tránh đi là không thể tốt hơn.

Tô Ninh ra cửa thời điểm mới đột nhiên phát giác trong phòng này có hai người, nam tử không có chút cảm giác tồn tại nào, dung mạo thể nhưng kinh người như vậy, xem đến nàng có chút phát ngốc.

Trên thế giới này, còn có nam tử đẹp như vậy?

Phòng chừng là từ nhỏ liền không có cha mẹ, Tô Ninh tự chủ không tới, thực mau liền hồi thần, mang theo Vu Hoan cùng Dung Chiêu từ cửa sau đi ra ngoài, đi vào một cái hẻm nhỏ, quả nhiên này hẻm nhỏ không có vết chân.

Ở trong hẻm nhỏ đối tới đối lui, ước chừng đi nửa canh giờ trước mắt phong cảnh đều không có biến hóa chút nào.

Quý dị chính là, các nàng có thể nghe được cách một bức tường thanh âm ồn ào náo động, còn có thù thành vệ tìm người lớn tiếng quát tháo, chính là bọn họ bên này một người đều không có.

Tô Ninh tốc độ thực mau, hiển nhiên không muốn giải thích đây là nguyên nhân gì.

Cuối cùng ra khỏi hẻm nhỏ, Vu Hoan lại thấy một con sông không biết dẫn tới nơi nào, mặt sông không sâu, ước chừng chỉ có thể dùng thuyền nhỏ thông qua, hai bên đều là rậm rạp cây cối, đem con sông này che dấu ở trong đó.

“Từ nơi này là có thể đến Ánh nguyệt nhai, lên thuyền đi!” Tô ninh đứng ở bến thuyền nhỏ, hướng Vu Hoan vẫy tay.

Nhưng mà Tô Ninh nói vừa ra, không trung đột nhiên truyền đến tiếng bằng ung hót vang, mấy cái hắc ảnh không lồ từ trên không xẹt qua.

“Bị phát hiện.” Vu Hoan tóm Dung Chiêu liền nhảy lên thuyền, thúc giục Tô Ninh, “Mau chèo thuyền.”

Tô ninh còn có chút ngốc, “Bọn họ..... bắt người là các ngươì?”

“Không muốn chết liền chạy nhanh đi!” Vu Hoan nhìn chằm chằm không trung không ngừng vang tiếng bằng ung, trong lòng có chút nôn nóng, ngữ khí tự nhiên không hề tốt.

Tô ninh lại là bất động, cực kỳ nghiêm túc nói: “Bằng ung tuân vệ đội chưa bao giờ dễ dàng xuất động, ta không thể đem nguy hiểm mang cho gia gia.”

Vu Hoan quay đầu nhìn thoáng qua Tô Ninh, đột nhiên tóm Dung Chiêu từ trên thuyền nhảy xuống, “Ngươi tìm một chỗ trốn đi, ta sẽ trở về tìm ngươi.”

Vu Hoan tuy rằng máu lạnh, nhưng là có chút cảm tình nàng vẫn là tương đối tôn trọng, tỷ như thân tình.

Đến nỗi thân thể này tao ngộ..... Kia chỉ có thể nói Bách Lý Vu Hoan tương đối xui xẻo, không có đầu thai vào gia đình tốt.

Tô ninh chần chờ, vẫn là hướng tới bóng người đã chạy một khoảng cách rộng to, “Nhất định phải ở trước khi mặt trời bắt đầu biến mất trở về, nếu không ta liền không đợi các ngươì.”

Vu Hoan cùng Dung Chiêu thân ảnh thực mau liền biến mất ở trong tầm mắt Tô Ninh, cũng không biết có hay không nghe được nàng lời nói.

Bằng ung trên trời tỏa định Vu Hoan hai người, bọn họ vừa đi, bằng ung cũng truy kích qua đi.

Tô Ninh thở dài, từ trên thuyền nhảy xuống, chuẩn bị tìm một chỗ trốn đi, vạn nhất đám bằng ung đó tìm không thấy kia hai người, trở về bắt mình làm

sao bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh

Edit: May22

V

u Hoan muốn bỏ lại đám bằng ung kia, nhưng mà tầm nhìn từ trên trời lớn hơn rất nhiều, trên mặt đất mặc dù nhiều kiến trúc nhưng không thể che hết được hành tung của hai người.

Cũng không biết những người này bằng cách nào thuần hóa bằng ung, loại linh thú này lực công kích tuy rằng không lớn, nhưng tốt xấu cũng là thuộc về linh thú, sao có thể đơn giản khuất phục con người.

“Như vậy mãi cũng không phải biện pháp, phải nghĩ cách để bỏ lại chúng nó.” Vu Hoan thở hổn hển nói với Dung Chiêu: “Người trở về không gian đi, như vậy mục tiêu có thể nhỏ đi một chút.”

Dung Chiêu mím môi, “Thiên Khuyết Kiếm không ở nơi này, không thể quay về.”

Vu Hoan: “..... Vậy người trước kia từ chỗ nào đi ra?” Nàng nhớ rõ lúc ấy Thiên Khuyết Kiếm cũng không có ở bên người a, hẳn là như thế nào ra tới?

“Ta và người có khế ước, mặc dù là bản thể không ở, cũng có thể thông qua khế ước mà đến bên cạnh người, nhưng trở về lại không được.” Hắn cùng Thiên Khuyết Kiếm không phải quan hệ khế ước, từ khi hắn trở thành kiếm linh, Thiên Khuyết Kiếm càng giống như là nơi hắn sống nhờ, cách một cái không gian, hắn tự nhiên vô pháp trở về.

Vu Hoan nghe được có chút ngốc, còn có cái giả thiết này? Như thế nào cảm giác quái quái?

“Truy, ở ngay phía trước.”

Hàng loạt tiếng bước chân từ bốn phương tám hướng vây lại đây, Vu Hoan tức khắc đen mặt, thân hình đột nhiên chuyển hướng, ngừng ở trong một hẻm nhỏ.

Thực mau liền có thù thành từ hai đầu con hẻm xuất hiện, rậm rạp đầu người làm Vu Hoan nhìn đến hoa mắt.

“Đội trưởng!”

Có thân ảnh cao lớn từ phía sau thù thành đi ra, thân hình Vu Hoan có chút quen thuộc, nhưng là mặt..... không nhận ra được là ai.

Ngắm lại số người chính mình mấy ngày này gặp được, không ai khác ngoài mấy người kia, có thể có cái đầu lớn như vậy phỏng chừng cũng chỉ có tên đội trưởng đem năng từ trên vách núi bắt được.

“Mang về.” Đội trưởng có chút không đành lòng nhìn Vu Hoan liếc mắt một cái, vẫn là ra lệnh.

Luận thể lực Vu Hoan cùng Dung Chiêu đều không phải đối thủ của đám thể thuật võ giả này, nhưng là luận âm mưu quỷ kế, những người này tự nhiên liền không phải đối thủ của Vu Hoan.

“Chờ một chút.” Vu Hoan hét lớn một tiếng, đám hân từ sắp vây lại còn thật sự ngừng lại.

“Cô nương có nói cái gì chờ tới chỗ thành chủ nói sau, chúng ta cũng là phụng mệnh hành sự, người đừng làm khó chúng ta.”

Không làm khó, không làm khó nàng liền đi tong!

Người khác chết cùng chính mình chết hai cái lựa chọn, Vu Hoan đương nhiên là không chút do dự lựa chọn về trước. Nói nàng sợ chết cũng hào, nói nàng ích kỷ cũng hào, nàng chỉ biết là, chính mình hiện tại không thể chết được.

“Ta nếu không chịu cùng người trở về thì sao?” Vu Hoan ngữ khí ngả ngớn, mang theo một cổ bừa bãi.

Đội trưởng đứng hình, đáy mắt cực nhanh hiện lên một tia không đành lòng, nháy mắt liền đè ép xuống, thô giọng nói: “Vậy đừng trách chúng ta, bắt họ lại.”

Đám người lại tiếp tục tiến lên, trực tiếp nhào về hướng Vu Hoan cùng Dung Chiêu, hai người bị bắt tách ra.

Vu Hoan trong tay có Long Tuyền, lưỡi dao sắc bén, trong lúc nhất thời làm những người đó chiếm không được tiện nghi, ngược lại có rất nhiều người chết ở dưới Long Tuyền.

Vu Hoan con người lệ khí dần dần nhiều lên, năng cảm giác chính mình bị huyết tinh khí bao vây, thân thể có chút không chịu nổi chính mình không chế.

Không được!

Vu Hoan cắn răng, cưỡng chế áp xuống lệ khí muốn không chế chính mình, hiện tại loại thời điểm này, không phải lúc giết chóc.

Dung Chiêu phát hiện Vu Hoan động tĩnh, đáy lòng có chút vội vàng, một chân đá bay đám người vây quanh mình, hướng tới Vu Hoan chạy qua đi.

Vu Hoan con người tràn đầy lệ khí quét về bốn phía, đột nhiên đem Long Tuyền không chút do dự đâm vào lòng bàn tay, máu tươi nháy mắt tràn ra, năng dùng sức nắm chặt Long Tuyền đen nhánh, máu cũng không có chảy xuống đất, mà là bị Long Tuyền hút lấy, bề ngoài đen nhánh bắt đầu ần ần nổi lên hồng quang.

Dung Chiêu dư quang quét đến tay Vu Hoan, mặt tức khắc rét lạnh, Long Tuyền sử dụng phương pháp thế nhưng là như thế này.....

Máu trong thân thể nhanh chóng xói mòn, Long Tuyền giống như chết đói hấp thụ máu năng, lại không có một chút ý tứ muốn đình chỉ xuống.

Vu Hoan nắm chặt tay, sắc mặt trắng bệch, cắn răng trừng Long Tuyền, “Người còn hút nữa lão tử sẽ chết.”

Long Tuyền đột nhiên ‘ong’ một tiếng chấn khai Vu Hoan, dưới đáy lòng đáp lại Vu Hoan, “Người đã vạn năm chưa từng cho ta ăn, nhất thời không khống chế được.”

Vu Hoan đè lại bàn tay còn đổ máu, “Đừng nói nhảm nữa, làm việc.”

“Hừ, vẫn là ngu xuẩn giống vạn năm trước.” Long Tuyền ơng một tiếng ở không trung xoay tròn lên, sương mù màu đen từ chủy thủ tràn ra, dần dần mở rộng.

Quang mang nhỏ vun từ bốn phía hội tụ lại đây, hoàn toàn đi vào trong sương đen, một đạo thân ảnh thon dài từ trong sương đen dần dần hiện lộ ra tới.

Hắn mặc hắc y, tóc đen như mực, khuôn mặt thiếu niên, còn mang theo một chút tính trẻ con, thiếu niên nửa đứng ở không trung, tay áo vung lên, sương đen bốn phía quay chung quanh hắn đột nhiên ngưng tụ thành một lưỡi dao sắc bén.

Thiếu niên cánh tay thông thả giơ lên, hỗn độn lưỡi dao ‘bá’ một cái nhắm ngay bốn phía người, khịt mũi cười lạnh, “Không biết sống chết.”

“Vút vút!”

Lưỡi dao dường như không có chừng mực từ bốn phía quanh thiếu niên bay ra, hoàn toàn đâm vào đám người, không có một cái thất bại.

Tiếng thét chói tai tại đây nơi này có vẻ đột ngột mà thảm thiết.

Dung Chiêu ngực phập phồng hơi hơi có chút mạnh, hắn bước nhanh đến Vu Hoan bên người, nâng tay năng, nhíu mày nhìn chăm chăm một lát.

Năng lực chữa khôi của Vu Hoan tuy rằng không có mạnh như vậy, nhưng là lúc này đã không còn đổ máu, có thể nhìn đến miệng vết thương rất sâu kia.

Dung Chiêu đáy lòng ần ần phiếm đau, trong nháy mắt hắn có chút mê mang, tựa hồ không rõ chính mình là làm sao vậy.

Vu Hoan bình tĩnh đem tay rút về tới, “Không có việc gì, một lát liền tốt.” Thay đổi ở bên ngoài, một giây thì tốt rồi.

“Vạn năm không thấy, người vẫn là thích đem chính mình đẩy vào tuyệt cảnh như vậy.” Thanh âm thiếu niên trào phúng từ bên tai Vu Hoan vang lên, hắn phiêu phiêu ở bên cạnh năng, con người đen nhánh lại điểm xuyết ánh vàng gắt gao nhìn chăm chăm Dung Chiêu, “Kiếm linh Thiên Khuyết Kiếm thế nhưng trở nên yếu như vậy, thật đúng là phong thủy luân chuyển a!”

Dung Chiêu căn bản không để ý tới thiếu niên, rũ mặt mày nhìn tay Vu Hoan.

Thiếu niên có chút tức giận, bay tới trước mặt Vu Hoan, mang theo ngữ khí chất vấn, “Người như thế nào cùng hắn khế ước? Người không biết hắn là cái phiền toái sao?”

Vu Hoan bĩu môi, một phen đẩy khuôn mặt thiếu niên ra, “Người lại không phải một cái phiền toái?”

Thiếu niên đột nhiên im tiếng, tức giận trừng mắt nhìn Vu Hoan, một hồi lâu mới rầu rĩ nói: “Ta biết người sinh khí, nhưng là lúc trước ta năng lực quá yếu, căn bản giúp.....”

“Được rồi.” Vu Hoan mặt đột nhiên trầm xuống dưới, “Biết ta vì cái gì không thích cho ngươi ra tới sao?”

Thiếu niên lác đầu, hần cũng rất muốn hỏi, nhiều năm như vậy, hần là thứ duy nhất bởi ở bên người nàng dài nhất, chính là nàng lại rất không thích để mình ra ngoài, từ khi khế ước đến bây giờ, tổng cộng cho hần ra ngoài ba lần, đây là lần thứ tư.

“Bởi vì ngươi nói nhiều.” Vu Hoan trừng thiếu niên, “Làm xong liền lăn trở về đi.”

Thiếu niên hừ lạnh một tiếng, đem lưỡi dao trong không khí thu hồi, thân hình chợt lóe liền biến trở về Long Tuyền đen nhánh n, ‘loảng xoảng’ một cái liền rớt trên mặt đất.

Thẳng đến khi thiếu niên biến mất, Dung Chiêu mới đưa tầm mắt chuyển qua Long Tuyền trên mặt đất, hần nhàn nhạt hỏi: “Long Tuyền đã có được thân thể.”

Không phải câu nghi vấn, mà là câu trần thuật.

Vu Hoan khom lưng đem Long Tuyền nhặt lên, dưới khuôn mặt nhìn như bình tĩnh lại một chút cũng không bình tĩnh, “Xem như vậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Gia Gia trẻ tuổi?

Edit: May22

Y

Yến Hồng Thiên nhận được tin tức, người vây công Vu Hoan toàn bộ gặp nạn, không một người may mắn thoát khỏi, tức khắc nổi trận lôi đình.

Tiểu nha đầu kia căn bản không có năng lực giết chết nhiều người như vậy, rốt cuộc là ai giúp nàng?

“Thành chủ, ta xem qua thi thể những người đó, đều chỉ có một miệng vết thương, một đao trí mạng, không phải người thường có thể làm được.” A Thiên đứng ở phía dưới, cung kính bẩm báo tin tức.

“Một đao trí mạng. ....” Yến Hồng Thiên đỏ ngầu hai mắt, nhắc đi nhắc lại bốn chữ này.

Hắc ma thành này kẻ có thể một đao trí mạng giết chết nhiều người như vậy có mấy cái?

“Ngươi nói thời điểm phát hiện bọn họ ở nơi nào?” Yến Hồng Thiên đột nhiên đứng lên, “Có phải hay không ở phụ cận đường sông thành Bắc?”

A Thiên suy tư một lát mới nói: “Phải, theo bằng ung tuần vệ đội lần đầu tiên bẩm báo tin tức, xác thật là ở bên kia.”

“Là hần, lúc trước ta liền biết không nên buông tha hần.” Yến Hồng Thiên lẩm bẩm thất thanh nhắc mãi, đột nhiên ngừng đầu, lạnh lùng nói: “A Thiên, mau đi chuẩn bị, ta muốn đi Ánh nguyệt nhai!”

“Ánh nguyệt nhai?” Nơi đó không phải bị phong tỏa sao? Đường sông căn bản không qua được a!

“Không sai, Ánh nguyệt nhai, mang theo băng quan của nàng, đi Ánh nguyệt nhai!” Yến Hồng Thiên đi qua đi lại.

.....

Khi Vu Hoan lại lần nữa trở lại bên đường sông, thái dương đã ngã về Tây không ít, dựa theo bên ngoài tính, lúc này hần là giờ Mùi.

Nếu dựa theo tốc độ này, cũng chính là nguyên bản một ngày thời gian biến thành ba ngày, một canh giờ tương đương với ba canh giờ.

Tô Ninh thấy Vu Hoan xuất hiện, quan sát một lát, xác định phía sau nàng không có người mới từ bên cạnh trong bụi cỏ ra tới, “Ta còn tưởng rằng ngươi không về được đâu, đi nhanh đi, thời gian đã không nhiều lắm.”

Tô Ninh ngựa quen đường cũ mở thuyền, thuyền nhỏ nhanh chóng trôi theo đường sông được rừng rậm che đậy, ánh sáng một chút liền tối sầm đi không ít, chỉ có một chút dương quang loang lổ hắt xuống tới, ánh lên mặt sóng nước lóng lánh.

Vu Hoan ngồi ở đầu thuyền, chống cằm nhìn mặt nước, trong tay néo Long Tuyền.

Dung Chiêu đứng ở phía trước nàng, rũ mắt nhìn chăm chú, từ khi nào bắt đầu, chính mình quan tâm nàng?

Hắn chỉ là một kiếm linh, không có tâm, không nên sinh ra cảm tình này đó.

Không khí có chút nặng nề, Tô Ninh có chút chịu không nổi, nàng thử mở miệng, “Các người là từ nơi nào bên ngoài tiến vào? Ông nội của ta nói bên ngoài thế giới rất lớn, là cái dạng này sao?”

Vu Hoan thông thả đem Long Tuyền thu hồi vào bạc vòng, thần sắc bình tĩnh, có chút thất thần đáp: “Là rất lớn, cũng tàn khốc như vậy.”

“Ân, gia gia cũng nói qua, cá lớn nuốt cá bé, chính là quy luật giống chỗ này, nếu không phải ta được gia gia thu dưỡng, chỉ sợ sẽ trở thành nô lệ ngoại thành, trải qua cuộc sống có thể chết bất cứ lúc nào.” Tô Ninh nghĩ khí lộ ra cảm kích đối với gia gia trong miệng nàng, cùng với một cổ không đành lòng.

Vu Hoan không tiếng động cười cười không nói chuyện, cá lớn nuốt cá bé, mấy chữ này đến chỗ nào cũng đều có thể áp dụng.

Quý tu thế giới càng là vô cùng nhuần nhuyễn thể hiện bốn chữ này.

“Nhưng là ta còn là muốn đi bên ngoài nhìn xem, nhìn xem những thứ ta chưa thấy qua.” Tô Ninh trong mắt có một loại khao khát, đối với bên ngoài hỗn loạn thế giới.

Này đường sông quanh co khúc khuỷu, rất dài, Vu Hoan không biết đi bao lâu mới nhìn đến từng khoảng lớn ánh sáng.

“Mau tới rồi, trong chớp lát nữa đi ra ngoài các người ngừng thở, bên kia trong không khí phiêu tán một loại hoa độc, hít vào liền phiền toái.”

Vu Hoan hướng Tô Ninh gật đầu, tỏ vẻ chính mình đã biết, Tô Ninh thần sắc cũng nghiêm túc không ít, hiển nhiên hoa độc đó đối nàng mà nói là một loại tồn tại rất nguy hiểm.

Đỉnh đầu rậm rạp, cành lá chậm rãi trở nên thưa dần, ảm áp dương quang đánh vào trên người Vu Hoan nhẹ nhẹ xua tan hàn khí quanh nàng.

Thuyền nhỏ hoàn toàn ra khỏi đường sông, Vu Hoan mới thấy rõ nơi xa cảnh tượng, đó là từng tòa núi non trùng điệp, đứng sừng sững in trên mặt nước. Mặt nước nở ra một loại hoa Vu Hoan không quen biết, màu hồng nhạt, cánh hoa tầng tầng cuộn lên, cực kỳ giống mây trên trời, Tô Ninh nói hoa độc sợ là từ chính đám hoa này phát ra.

Thuyền nhỏ thẳng hướng một đỉnh núi trong đó, tòa sơn phong kia sở hữu vị trí chính giữa nhất, ngọn núi liên tiếp còn lại, chính thể nhìn qua giống như là một vành trăng non.

Khó trách sẽ đặt tên là Ánh nguyệt nhai.....

Khi thuyền nhỏ dừng lại, Tô Ninh hô hô thở hổn hển mấy hơi, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến mức đỏ bừng, “Có thể..... Có thể hô hấp rồi.....”

Vu Hoan cùng Dung Chiêu sắc mặt bình thường, không có bất luận cái gì không ổn, Tô Ninh nhìn đến một trận hâm mộ, bất quá hiện tại không phải thời điểm hâm mộ, Tô Ninh dẫn đầu nhảy xuống thuyền, đem thuyền buộc xong, mới mang theo Vu Hoan bọn họ hướng lên trên đi.

“Nơi này thực an toàn, cứ đi lên trên là đến nơi.” Tô Ninh tới được nơi này, nghĩ khí đều vui sướng lên không ít.

“Gia gia người là ai?”

Tô Ninh trên mặt là một mảnh hoang mang, “Không biết, gia gia trước nay không cho ta nói chuyện của hắn, hắn rất nhiều thời gian đều là ở chỗ này, rất ít trở về thành, dù trở về thành ta cũng không biết hắn đi đâu, có đôi khi một tháng mới trở về, có đôi khi mấy canh giờ liền đã trở lại.”

Dung Chiêu bất động thanh sắc kéo tay Vu Hoan, đi mau vài bước tới phía trước.

“Các người là phu thê sao?” Tô Ninh đột ngột nói làm Vu Hoan tim đập nhanh nửa nhịp, thần sắc cũng trở nên mất tự nhiên.

“Không phải.” Dung Chiêu lạnh băng thanh âm như một chậu nước lạnh tưới vào trong lòng Vu Hoan, tim đập đột nhiên liền khôi phục bình tĩnh, khóe miệng hơi hơi cong lên vài phần.

Bọn họ vốn là không phải người cùng thế giới, có cái gì tốt để chờ mong.

“Đi, chính là gia gia nói, chỉ có phu thê mới có thể dắt tay a!” Tô Ninh tò mò đảo quanh Vu Hoan cùng Dung Chiêu, vẻ mặt không tin.

Dung Chiêu thân hình đột nhiên dừng một chút, đáy mắt nghi hoặc, theo bản năng đem tay Vu Hoan chặt thêm vài vài phần.

Vu Hoan nhìn chăm chú bóng dáng Dung Chiêu, đáy lòng cảm xúc thực phức tạp, nàng không biết đối mặt này phần cảm tình không nên xuất hiện, cũng là không đúng thời cơ xuất hiện.

Nàng loại người giết chóc không ghê tay này, cũng sẽ xuất hiện cảm tình như vậy, không biết là thật đáng buồn hay là buồn cười.

“Tới rồi.” Tô Ninh trước một bước chạy chậm đi lên, “Gia gia, ta đã trở về.”

Đây là đỉnh núi, mặt trên xây hai căn nhà tranh, còn lại chính là một ít đá lởm chởm cùng dây đẳng.

Tô Ninh đang đứng ở trước một gian nhà tranh, mặt mày nhu nhu hướng trong phòng nói.

“Ông nội của ta kêu các người tiến vào.” Tô Ninh đẩy ra cửa phòng.

Dung Chiêu toàn thân đều đề phòng lên, nắm tay Vu Hoan tiến vào phòng.

Trong phòng bày biện rất đơn giản, trừ bỏ một cái bàn cùng một cái giường, còn lại tất cả đều là kệ sách, mặt trên xếp đầy thư tịch.

Làm Vu Hoan kinh ngạc chính là, người trong phòng cũng không phải lão già tóc trắng xoá trong tưởng tượng của nàng, mà là một nam tử vô cùng trẻ tuổi, khoác một kiện áo bào trắng lông lều, nửa nằm ở đầu giường, đang cúi đầu viết cái gì.

Trong tầm tay đặt một ly nước trà nóng hổi hổi, hơi nước vẫn vút, làm mờ hồ khuôn mặt hắn.

Đây là gia gia?

Gia gia trẻ như vậy, Vu Hoan tỏ vẻ có điểm không thể tiếp thu.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Khởi điểm cùng chung điểm giao hội

Edit: May22

Tầm mắt của Vu Hoan ở trong phòng tìm vài vòng, cuối cùng không thể không thừa nhận, nam nhân này chính là gia gia trong miệng Tô Ninh kia, quả thực phát rõ a!

Từ lúc Vu Hoan cùng Dung Chiêu tiến vào, nam nhân kia đều không thèm ngẩng đầu lên một chút, vẫn luôn rũ đầu viết viết vẽ vẽ.

Tô Ninh lại dường như đã quen, giúp Vu Hoan cùng Dung Chiêu kéo ghế, đổ nước trà, "Các người chờ một lát, gia gia khi luyện chữ thường không thích bị người quấy rầy."

Vu Hoan giữ chặt tay Tô Ninh, có chút không xác định hỏi: "Này thật là gia gia người? Không phải ca ca người gì đó?" Nàng dù là mặt mạnh, nhưng tốt xấu gì tuổi vẫn là nhìn ra được.

Tô Ninh bật cười lắc đầu, "Đây là ông nội của ta, người biết người ở đây là sẽ không già đi, gia gia đã bao nhiêu tuổi, ta cũng không rõ ràng lắm."

Như thế.....

Chính mình tới nơi này, không phải cũng là vì biết rõ ràng thời gian trọng trí là ý gì sao?

"Thiên Khuyết Kiếm linh." Thanh triệt tiếng nói ở trong phòng tản ra, có cảm giác hư ảo.

Dung Chiêu đem tầm mắt từ Vu Hoan trên người dời đi, liếc mắt nhìn nam nhân một cái, lại không có hứng thú một lần nữa trở lại trên người Vu Hoan.

"A....." Nam nhân từ trên giường đứng lên, sửa sửa hõn độn áo bào trắng.

Vu Hoan tính tình táo bạo, ghét nhất chính là loại có chuyện không nói, ở nơi đó dùng phương thức giao lưu nàng không hiểu, "Thời gian trọng trí là có ý tứ gì?"

Nam nhân cuối cùng là liếc mắt nhìn Vu Hoan một cái, nam nhân kỳ thật lớn lên không kém, cùng Yến Hồng Thiên so sánh, người nam nhân này nhiều hơn vài phần âm nhu, đương nhiên Vu Hoan là nhìn không tới.

"Các người đến nơi đây, vì cái gì?" Nam nhân cũng không có trả lời Vu Hoan, ngược lại hỏi bọn họ.

"Dựa vào cái gì nói cho người." Vu Hoan chính là cái loại này, người khác vừa chạm vào liền tặc mao, người nam nhân này không thể hiểu được, mặc dù là không có lý do đặc biệt gì, nàng cũng không muốn nói cho hắn.

"Vậy ta đây dựa vào cái gì phải nói cho người đâu?" Nam nhân vẫn chưa sinh khí, chỉ là cười cho qua chuyện.

"Không nói liền không nói, ai hiếm lạ." Vu Hoan bĩu môi, muốn nàng cúi đầu, không có khả năng!

Nam nhân cũng có chút ngạc nhiên, hiển nhiên là đã đoán sai Vu Hoan tính tình.

Dung Chiêu có chút thương hại nhìn nam nhân liếc mắt một cái, tưởng tính kể Vu Hoan..... Quả thực là tìm chết, nữ nhân này trước nay liền không hề có suy nghĩ theo lẽ thường.

"Khụ khụ....." Tô Sâm xấu hổ thanh thanh giọng nói, đem ánh mắt chuyển tới trên người Tô Ninh, "Ninh nhi a, đồ vật lấy được sao?"

"Lấy được, đều ở chỗ này." Tô Ninh vội vàng đem đồng hộp lấy ra, theo thứ tự đặt ở trên bàn.

Tổng cộng bốn cái hộp, đồ án phía trên đều không giống nhau, Tô Sâm duỗi tay đem cái thứ nhất mở ra, bên trong là một quyển trục ó vàng rách nát.

Nhìn đến quyển trục kia, Vu Hoan mày liền nhíu lại, "Đây là cái gì?"

"Không biết." Tô Sâm thanh thanh đạm đạm trả lời Vu Hoan.

Bốn cái hộp đều chứa quyển trục giống nhau, Tô Sâm đem chúng nó mở ra đặt trên mặt bàn, ghép nối bên nhau, bốn quyển trục ghép nối lên là một cái hình tròn, nhưng lại còn thiếu một khối ở ngay trung tâm.

Tô Sâm thờ dài, "Nói kỹ các ngươi cũng không hiểu, ta cho các ngươi giải thích đơn giản nhất, một đồ vật vốn dĩ chỉ có thời gian mười năm sử dụng, nhưng mà ở không gian này, sẽ không ngừng trọng trí thời gian, cho nên đồ vật kia ở chỗ này có thể vẫn luôn sử dụng."

"Cứ mỗi mười năm, liền sẽ luân hồi đến lúc khởi điểm?"

"Cũng có thể nói như vậy, mười năm như là một vòng tròn, khởi điểm cùng kết thúc điểm sẽ giao hội sau khi chạy xong một vòng, mà hôm nay, chính là ngày khởi điểm cùng kết thúc điểm giao hội."

Vu Hoan đáy lòng hoài nghi hoàn toàn được chứng thực, địa phương này nàng biết là nơi nào.

"Ta vẫn luôn tìm biện pháp thoát ra, sáng thế chỉ kiếm cùng những quyển trục này là mấu chốt, hiện giờ chỉ kém một quyển trục nữa." Tô Sâm ngón tay cọ xát quyển trục ó vàng, khóe môi treo lên một mặt mê lương ý cười.

Vu Hoan bất động thanh sắc giữ chặt Dung Chiêu, thanh âm lạnh băng pha lẫn tức giận, "Ngươi nói dối."

"Nga?" Tô Sâm thu hồi tay, vòng ở trước ngực, "Ta vì cái gì muốn nói dối?"

"Ngươi có lẽ biết quy tắc vận chuyển của không gian này, nhưng là muốn đi ra ngoài căn bản không phải cái biện pháp ngươi nói kia, mục đích ngươi muốn dùng Thiên Khuyết Kiếm chỉ sợ căn bản không phải đơn giản như bề ngoài."

Tô Sâm sắc mặt hơi hơi đổi, nhưng nháy mắt liền khôi phục lại, như cũ dùng giọng nói thanh triệt kia hỏi: "Nói như vậy ngươi biết làm thế nào để đi ra ngoài?"

"Biết thì như thế nào, không biết lại như thế nào." Vu Hoan cười nhạo.

"Chẳng lẽ các ngươi không phải vì muốn đi ra ngoài mới đến chỗ ta? Nếu ngươi có biện pháp đi ra ngoài, hà tất đến đây làm gì?" Tô Sâm rất là tự tin.

"Lúc trước xác thật muốn, hiện tại thì không."

Tô Sâm biểu tình rốt cuộc có một tia vết nứt, hần đánh giá sai nữ tử này rồi?

"Gia gia, gia gia không ổn, bên ngoài đã bị Bằng ung tuần vệ đội vây quanh rồi." Tô Ninh vừa rồi lui ra ngoài đột nhiên nghiêng ngả lão đảo chạy vào, kêu xong mới phát hiện trong phòng không khí không đúng, tức khắc có chút sợ hãi trốn sau Tô Sâm.

Tô Sâm đem Tô Ninh che ở phía sau, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, "Tới vừa lúc, Ninh nhi lát nữa vô luận phát sinh cái gì đều không được ra, biết không?"

"Gia gia.....?" Tô Ninh khó hiểu nhìn Tô Sâm, đáy lòng ẩn ẩn có chút bất an.

Tô Sâm sờ sờ đầu Tô Ninh, "Không có việc gì, chỉ là ôn chuyện, ngươi ngoan ngoãn chờ ở chỗ này, biết không?"

Tô Ninh há miệng thờ dốt, muốn hỏi, nhưng lại không biết hỏi cái gì, đành phải gật gật đầu.

Tô Sâm lúc này mới quay đầu đối với Vu Hoan cùng Dung Chiêu nói: "Hai vị, cùng nhau đi ra ngoài nhìn xem?"

Vu Hoan hừ lạnh một tiếng, lôi kéo Dung Chiêu ngồi xuống, "Không đi." Chê cười, bên ngoài đám người đó chính là tới tìm bọn họ, nàng cũng không phải bị điên, đi ra ngoài tìm chết a!

Tô Sâm cũng không cưỡng bách, áo bào trắng quét đất, chậm rãi ra phòng.

Tô Sâm vừa đi, Vu Hoan liền đứng dậy đi đến bên cửa sổ, từ cái khe nhìn ra bên ngoài, Tô Ninh thấy vậy, cũng chạy đến bên cạnh Vu Hoan, học nàng hướng bên ngoài xem.

Tô Sâm đứng yên ở trên mặt đất trống, bằng ung kích động trên không trung mang theo từng trận cuồng phong, gọi lên hần áo bào trắng, như vậy nhìn thế nhưng có vài phần phong tư.

"Tô Sâm!" Âm thanh bạo nộ hét lớn từ xa vang tới, vẫn ăn mặc hỉ phục Yến Hồng Thiên từ trên lưng một con bằng ung nhảy xuống.

"Hồi lâu không thấy, Hồng Thiên....." So với Yến Hồng Thiên kích động cùng thịnh nộ, Tô Sâm liền có vẻ bình tĩnh nhân nhả khá nhiều.

Yến Hồng Thiên hất đầu liền hỏi: "Bọn họ có phải hay không ở chỗ ngươi."

Tô Sâm cười gật đầu, "Không sai, ở chỗ ta."

Yến Hồng Thiên con ngươi đột nhiên trừng lớn, thanh âm càng cao thêm vài phần, "Đem bọn họ giao cho ta!"

"Hồng Thiên, ngươi vẫn thiếu kiên nhẫn như vậy." Tô Sâm bỗng nhiên thở dài một tiếng, giống như huynh trưởng nhiều năm không gặp bất đắc dĩ đối với tiểu đệ mãi không chịu lớn.

"Tô Sâm, đừng ở nơi đó giả mù sa mưa, đem bọn họ giao ra đây!" Yến Hồng Thiên lại như là bị đâm tới chỗ đau, lửa giận trong mắt giống như sắp tràn ra.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: Tự hồn đồ Cấu tạo thế giới

Edit: May22

Thần sắc Tô Sâm quá mức bình tĩnh, giống như nhiều năm trước, nhưng Yến Hồng Thiên cực kỳ hận hần bình tĩnh như vậy, dựa vào cái gì hần mấy năm nay đau đớn muốn chết, tên kia lại có thể không thêm để ý chút nào mà sống?

"Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, ngươi vì sao lại không bỏ xuống được?"

"Buông? Tô Sâm, ngươi nói ta như thế nào buông?" Yến Hồng Thiên thần sắc điên cuồng nhắm phía Tô Sâm, một phen kéo lấy ống tay áo hần, để sát vào hần gần từng chữ một: "Ngươi là được đến thứ ngươi muốn, nhưng còn ta đâu? Ta đâu? Các ngươi đem ta đặt chỗ nào!"

"Chính là nàng đã chết." Tô Sâm nghiêng đầu qua một bên.

"Không, nàng không chết, rất mau nàng có thể sống lại." Yến Hồng Thiên đẩy Tô Sâm ra, ngẩng đầu nhìn trời.

Giữa không trung, một chiếc quan tài bằng nửa trong suốt được hai con bằng ung kéo đến.

Tô Sâm khi nhìn thấy bằng quan, thần sắc chỉ hơi hơi có chút dao động.

"Tô Sâm đem bọn họ giao cho ta, thời gian không còn nhiều, ta vì hôm nay đã chuẩn bị bao lâu ngươi biết không? Ngươi cũng muốn nhìn nàng sống lại có phải hay không?" Yến Hồng Thiên ngữ điệu đột nhiên mềm xuống dưới, trở nên đau thương vô cùng.

Tô Sâm thông thả thu hồi tầm mắt, "Nàng không muốn sống lại, Hồng Thiên ngươi biết rõ."

"Không..... Ngươi nói vậy." Nàng như thế nào sẽ không muốn sống lại chứ, hần còn ở nơi này chờ nàng a!

Vu Hoan nghe được có chút hồ đồ, đây là tình huống như thế nào a?

Yến Hồng Thiên muốn bắt chính mình làm vật chứa cho nữ nhân hần yêu, nhưng là..... còn Tô Sâm? Nghe bọn hần đối thoại, Tô Sâm cùng nữ nhân kia cũng có quan hệ, Tô Sâm cũng muốn làm sống lại người kia?

"Tô Ninh, ngươi biết bên trong quan tài bằng kia là ai sao?" Vu Hoan dùng tay chọc chọc Tô Ninh.

Cái dạng gì nữ nhân, có thể ở sau khi đã chết nhiều năm như vậy còn có thể làm một người nam nhân nhớ mãi không quên, muốn nàng sống lại?

"Thành chủ có một cái nguyên phối phu nhân, giống như kêu Hạ..... Hạ Manh, nghe nói thành chủ rất yêu vị phu nhân này, nhưng là khi thành chủ còn chưa lên làm thành chủ, vị nguyên phối phu nhân này cũng đã chết." Tô Ninh nghi hoặc nhíu nhíu mày, thanh âm đè thấp vài phần, "Như thế nào gia gia

giống như nhận thức nàng đâu? Thật kì quái."

Vu Hoan quay đầu nhìn về phía tàn khuyết quyền trục trên bàn, từ trong bạc vòng lấy ra một cái hộp, cái hộp này là thời điểm nàng đi lấy Long Tuyền phát hiện, nhìn có điểm quen mắt liền cầm.

"Người như thế nào cũng có cái này?" Tô Ninh chú ý tới Vu Hoan động tác, kinh ngạc nhìn về phía nàng.

"Nhật." Vu Hoan tròn mắt nói nói dối.

Vu Hoan thấy quyền trục trong hộp phóng tới giữa bàn, vừa vặn đem mấy quyền trục ghép nối hoàn chỉnh.

"Quả nhiên là Tụ hồn đồ." Vu Hoan vuốt cằm, về mặt quý dị, đầu ngón tay nhẹ nhàng cọ xát quyền trục, quay đầu đối với Dung Chiêu nói: "Rót vào nó một chút thần lực."

Dung Chiêu: "..... Tụ hồn đồ này đã bị người phân cách, bên trong hồn phách có khả năng đã không còn nữa."

"Lại tồn của người không bao nhiêu thần lực, ý kiến cái gì." Vu Hoan trừng Dung Chiêu, "Thần lực của người còn không phải ta giúp người khôi phục!"

Dung Chiêu: "....." Không lời gì để nói.

Yên lặng tiến lên, tụ tập một chút thần lực ở đầu ngón tay, sau đó rót vào Tụ hồn đồ trên bàn.

"Phanh -- các người đang làm gì!" Tô Sâm kinh hoảng thanh âm nổ tung.

Đáng tiếc đã chậm, ánh sáng mãnh liệt từ Tụ hồn đồ tán ra, đem tất cả mọi người bao vây vào, ngay cả Tô Sâm cùng Yên Hồng Thiên ở cửa cũng không ngoại lệ.

Dung Chiêu trước tiên bắt được Vu Hoan, Vu Hoan chỉ cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, thân thể có loại cảm giác không trọng lực.

Cũng may không lâu sau, bốn phía cảnh tượng không ngừng chuyển biến, cuối cùng dừng lại ở một chỗ cánh đồng hoang vu.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu liền ở chỗ cao nhất của cánh đồng, bên người còn có choáng váng Tô Ninh, cùng với đầy mặt tức giận Tô Sâm cùng kinh ngạc phức tạp Yên Hồng Thiên.

"Các người điên rồi sao, ai cho các người lộn xộn!" Tô Sâm vừa đứng ổn liền hướng tới Vu Hoan vọt qua.

Dung Chiêu đem Vu Hoan kéo về sau, duỗi tay chặn lại Tô Sâm, Tô Sâm một đạo linh lực ném lại đây, mang theo một trận kinh phong, thổi mạnh qua tai Vu Hoan.

Dung Chiêu ánh mắt hơi ám, nơi này có thể sử dụng linh lực?

Hiển nhiên Tô Sâm cũng ngây ngẩn cả người, nhìn tay mình, một bộ không thể tin tưởng.

"Đây là có chuyện gì....." Yên Hồng Thiên trầm mặt, đáy lòng lại chấn động vô cùng, hẳn có thể cảm giác được một cỗ quý dị lực lượng ở trong thân thể hẳn lưu chuyển, cái loại cảm giác dư thừa này.....

"Ngu xuẩn, đây là thế giới trong Tụ hồn đồ." Vu Hoan cười nhạt thanh âm từ Dung Chiêu sau lưng vang lên, mọi người tầm mắt là tả nhìn về phía sau Dung Chiêu -- Vu Hoan.

"Nhìn cái gì mà nhìn, như thế nào? Có được Tụ hồn đồ lại không biết nó công năng gì?" Vu Hoan trào phúng nhìn Tô Sâm, ở chỗ này, nàng đã có thể không có kỵ quá nhiều, nàng cùng Dung Chiêu có thể giải quyết hai người kia nhẹ nhàng.

Tô Sâm khó được mê mang lên, Tụ hồn đồ có thể bảo tồn hồn phách, chính là Tụ hồn đồ còn có công năng khác hay không, hẳn cũng không biết.....

"Manh Manh, là Manh Manh....." Yên Hồng Thiên nhìn mặt cô phía xa, đột nhiên thần sắc kích động hướng bên kia chạy.

Tô Sâm khi nhìn thấy bóng người bên kia, sắc mặt cực nhanh biến ảo vài cái, cũng đuổi theo Yên Hồng Thiên, ngay cả Tô Ninh ở phía sau kêu hắn cũng không ứng một tiếng.

Tô Ninh có chút uể oải nhìn Tô Sâm, xa hơn địa phương, có hai đạo thân ảnh hướng tới bên này đi tới, trong đó một cái nàng rất quen thuộc, là Yên Hồng Thiên, còn một nữ tử khác.....

"Người làm cái gì?" Tô Ninh đột nhiên quay đầu đối với Vu Hoan rống to, hốc mắt hồng hồng, bên trong tất cả đều là mờ mịt hơi nước.

"Không có làm cái gì." Vu Hoan nhún vai, cười hướng Tô Ninh đi qua, "Người cũng rất tò mò nữ tử tên Manh Manh kia cùng gia gia người từng phát sinh cái gì đi? Hiện tại cơ hội tới, người không theo sau nhìn một cái?"

Tô Ninh cắn môi, trong mắt có giãy giụa hiện lên, nàng trừng mắt nhìn Vu Hoan một cái, sau đó cũng chạy chậm theo.

Vu Hoan khẽ cười một tiếng, lôi kéo tay Dung Chiêu, nhẹ nhàng quơ quơ, "Chúng ta cũng đi nhìn một cái."

Dung Chiêu rũ mắt, nhìn bàn tay hai người gặt gao nắm cùng một chỗ, khóe môi giờ lên, khẽ lên tiếng.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu tốc độ không mau, từ rất xa có thể nhìn thấy Yến Hồng Thiên muốn cùng Hạ Manh nói chuyện, Hạ Manh lại chỉ lo cùng một Yến Hồng Thiên khác cãi nhau, căn bản nhìn không thấy hấn.

"Tụ hồn đồ, tụ tập chẳng những là hồn phách, còn có ký ức, có thể ở trong Tụ hồn đồ tạo ra một thế giới, nữ tử kêu Hạ Manh này thời điểm chết chấp niệm nhất định rất nặng." Vu Hoan thanh âm thực nhẹ, như là đang nói cho Dung Chiêu nghe, lại như là đang lẩm bầm lầu bầu.

"Người tiến vào nơi này muốn làm cái gì?" Nàng sẽ không nhầm chán như vậy, tới xem ký ức người khác.

"Người đoán."

Dung Chiêu: "....." Hấn nếu là đoán được còn phải hỏi nàng?

Dung Chiêu ở trong đầu cẩn thận suy tư, Tụ hồn đồ cấu tạo ra thế giới, đối Vu Hoan mà nói, có cái gì quan trọng?

"Đoán không được." Dung Chiêu nghĩ điệu có chút trầm thấp.

Vu Hoan giờ giờ lên khóe môi, "Này tuy thế giới do hồn phách Hạ Manh cấu tạo thành, nhưng mà một cái thế giới hình thành nhất định cũng sẽ hình thành một viên Định linh châu, để củng cố thế giới này. Chúng ta nếu muốn đi ra ngoài, cần lấy được viên Định linh châu kia."

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Phát hiện người càng ngày càng ngốc

Edit: May22

Dung Chiêu lúc này mới nhớ tới Vu Hoan nói lúc trước, không khỏi nhú nhú mày, "Người biết chúng ta đang ở chỗ nào?"

Định linh châu lực lượng rất lớn, Vu Hoan muốn dùng Định linh châu lực lượng để từ không gian kia đi ra ngoài, liền nhất thiết phải biết bọn họ vị trí là địa phương nào, mới có thể khống chế Định linh châu không thương tổn đến chính mình.

"Đương nhiên, người hấn là cũng không xa lạ."

Hấn không xa lạ?

Thời gian trọng trí.....

Người không chết đi.....

"Nơi bị luân hồi vứt bỏ?" Dung Chiêu thanh âm có một tia phập phồng.

Vu Hoan liếc mắt nhìn Dung Chiêu, đuôi lông mày mang theo một chút ám áp, ngoài miệng lại là trào phúng, "Dung Chiêu, ta phát hiện người gần đây càng ngày càng ngốc, chẳng lẽ ở cái thế giới ngu xuẩn này quá lâu rồi, người bị lây bệnh?"

Dung Chiêu: "....." Đột nhiên không muốn cùng nàng nói chuyện.

"Người chừng nào thì biết đến?"

"A, trước nhìn đến thời gian trọng trí liền hoài nghi, vừa rồi ở chỗ Tô Sâm được chứng thực."

"Nơi bị luân hồi vứt bỏ" đã sớm bị phong bế, như thế nào còn có thông đạo?"

"Người hỏi ta? Ta làm sao biết, người đi hỏi Sáng Thế Thần a, này không phải chuyện nàng làm sao. Có khả năng nàng lừa dối, lúc phong ấn còn làm việc riêng đâu!" Vu Hoan không chút nào che dấu đối Sáng Thế Thần khinh thường.

Dung Chiêu: "....." Ngay trước mặt hấn nói Sáng Thế Thần như vậy thật sự hảo sao?

Thật sự không muốn cùng nàng nói chuyện.

"Nơi bị luân hồi vớt bỏ" là Sáng Thế Thần sáng lập ra chuyên môn đặt một ít cực kì nguy hiểm mãnh thú, chỉ vào không ra. Sau đó nhân loại xuất hiện kẻ tội ác tày trời cũng sẽ bị lưu đây đến nơi đây, nhưng là trước khi Sáng Thế Thần ngã xuống, nơi này đã bị Sáng Thế Thần phong bế, vào không được, cũng ra không được.

Hai người nói chuyện lúc này, đã tới nơi bọn họ dừng lại, Yến Hồng Thiên hồng mắt đứng ở bên cạnh Hạ Manh, mà Tô Sâm ngừng ở xa hơn một chút, ánh mắt tối nghĩa nhìn chằm chằm Hạ Manh.

"Đây là có ý tứ gì?" Tô Sâm xác thật so Yến Hồng Thiên càng trầm ổn, mặc dù là không biết đây là địa phương nào, nhưng là cũng không để chính mình thất thố giống như Yến Hồng Thiên.

"Hạ Manh hồn phách cấu tạo ra thế giới, chúng ta nhìn đến bất quá là ký ức của Hạ Manh, không can dự vào được." Vu Hoan nhún vai, rất là phối hợp giúp Tô Sâm giải đáp.

"Người là ai, vì sao biết nhiều như vậy?" Tô Sâm lạnh giọng chất vấn Vu Hoan.

"A....." Vu Hoan học Tô Sâm ngữ khí, "Người không phải biết bói toán sao? Người tính a, tính ra tới ta liền nói cho người!"

Tô Sâm: "....." Xóc bàn, hẳn nếu tính ra, còn cần người nói sao!

Bên kia Yến Hồng Thiên nhìn chằm chằm vào hai người bên cạnh hắn, thân hình hơi hơi có chút run rẩy, đáy mắt toát ra một cỗ hồi hận cùng đau đớn.

"Manh Manh....." Yến Hồng Thiên bùm một cái quỹ xuống, thấp giọng nức nở lên.

Thanh âm kia kinh động Tô Sâm cùng với Vu Hoan, nàng quay đầu, liếc mắt một cái liền nhìn đến Yến Hồng Thiên quỹ trên mặt đất cùng một nam một nữ bên cạnh.

Cũng may Vu Hoan mù mắt, như vậy nhìn qua hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị lẫn.

"Người là người nơi này?" Hạ Manh tức giận trừng mắt nhìn Yến Hồng Thiên, không biết vừa rồi Yến Hồng Thiên nói gì đó, chọc nàng sinh khí.

Lúc ấy Yến Hồng Thiên nhìn qua giống như dương quang đại nam hài, nói chuyện cũng vô cùng tùy tiện, "Đúng vậy, ta là ở chỗ này sinh ra, người là từ bên ngoài tới?"

"Ân....." Hạ Manh cảm xúc đột nhiên hạ xuống, "Cũng không biết còn có thể hay không đi ra ngoài."

"Cha ta nói nơi này ra không được." Những lời này mới vừa nói xong, Hạ Manh đột nhiên liền khóc lên, Yến Hồng Thiên ngăn người, sau đó liền luống cuống, "Người đừng khóc a, tuy rằng không thể đi ra ngoài, nhưng là ở chỗ này sinh hoạt cũng khá tốt, cùng lắm thì..... Cùng lắm thì người cùng ta trở về thành chủ phủ, ta chiếu cố người."

Hạ Manh khóc càng lớn hơn, nước mắt lạch cạch cạch cạch rơi xuống, khuôn mặt nhỏ khóc đến tái nhợt.

Yến Hồng Thiên tay chống má nhìn Hạ Manh, cũng không biết phải như thế nào an ủi nàng.

Mà đúng lúc này, nơi xa có cái bóng trắng hướng bên này chạy tới, xa hơn phía sau còn đi theo một đám người.

Không cần xem mặt, chỉ nhìn một thân trang phục kia là có thể phân biệt ra đó là Tô Sâm trước đây.

"Hồng Thiên, người còn chạy loạn như vậy, ta trở về nhất định sẽ nói cho thành chủ." Người chưa tới, tiếng đã tới trước.

Yến Hồng Thiên dường như tìm được tâm phúc, từ trên mặt đất nhảy lên, nhanh chóng chạy đến trước mặt Tô Sâm, đem hắn nửa kéo nửa túm kéo đến chỗ Hạ Manh.

"A Sâm, người mau giúp ta an ủi nàng."

Tô Sâm nhú mày, trước tiên lộ ra đề phòng, "Nàng là ai?"

"A, nàng là từ bên ngoài tiến vào, ta vừa rồi nhìn thấy nàng bị linh thú truy, cho nên liền giúp nàng một phen, chính là nàng mít ướt, khóc đến đầu của ta đều đau, người mau giúp ta an ủi nàng." Yến Hồng Thiên dùng sức đem Tô Sâm đẩy đến trước mặt Hạ Manh.

Tô Sâm không dao động, ngược lại giáo huấn Yến Hồng Thiên, "Hồng Thiên, người là thiếu thành chủ, vạn nhất có bất trắc gì, ta biết như thế nào cùng thành chủ công đạo, nàng lại lịch không rõ, người sao có thể tùy tiện cùng nàng ở bên nhau."

"Ai nha, ta đã biết, chính là người xem nàng chỉ là một tiểu cô nương, có thể có âm mưu quỷ kế gì, a Sâm ta biết người tốt nhất, người mau giúp ta, còn khóc nữa, ta thật sự muốn hồng mắt." Yến Hồng Thiên vẻ mặt khẩn cầu nhìn Tô Sâm, sau đó đem hắn đẩy đến trước mặt Hạ Manh.

Tô Sâm trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, nhưng là không lay chuyển được Yến Hồng Thiên, đành phải ngồi xổm xuống, rồi rầm một lát mới lên tiếng, bất quá ngữ khí cũng không quá tốt, "Đừng khóc."

Hạ Manh thanh âm chột nhỏ xuống, không biết là bị Tô Sâm dọa tới rồi, hay là khóc mệt rồi.

Yến Hồng Thiên tức khắc tròn tròn mắt, vỗ Tô Sâm bả vai, "A sâm, thật là lợi hại."

Tô Sâm trừng mắt nhìn Yến Hồng Thiên, xách cổ áo hắn liền đi, "Đi nhanh đi, trời sắp tối rồi, cần mau chóng chạy về Hắc ma thành."

"Ai ai, nàg nàg....." Yến Hồng Thiên giãy giụa muốn dừng lại, "Chúng ta không thể để nàg lưu tại nơi này, buổi tối rất nguy hiểm"

"Quản tốt chính người đi!" Tô Sâm đề lại Yến Hồng Thiên, bước nhanh rời đi, chỉ còn lại Hạ Manh một người mờ mịt ngồi xồm trên mặt đất, hốc mắt sung đỏ ánh lên hai bóng người càng lúc càng xa, tâm mất mớ hồ.

Sắc trời dần dần âm đạm xuống, Hạ Manh vẫn cứ ngồi xồm nơi đó, run bần bật, không biết có phải nàg vận khí tốt hay không, cả đêm đều không gặp phải linh thú.

"Tắm tặc, Tô Sâm, không nhìn ra, người lại máu lạnh như vậy." Vu Hoan ôm cánh tay Dung Chiêu, hướng tới Tô Sâm nhìn lại.

Từ góc độ của nàg, thấy không rõ biểu tình của Tô Sâm, chỉ có thể nhìn đến hắn căng chặt sườn mặt, cùng với bàn tay túm chặt lấy ống tay áo.

Thấy Tô Sâm không đáp lời, Vu Hoan cũng không cảm thấy không thú vị, ngược lại hứng thú bưng bưng nói: "Hiện tại có phải hay không cảm thấy đặc biệt hối hận? Có phải hay không nghĩ nếu lúc ấy người mang nàg về, có phải hay không kết quả liền sẽ không giống nhau."

"Đủ rồi!" Tô Sâm áp lực găm nhẹ.

Vu Hoan bĩu môi, phi thường khí phách rống trở về, "Rống cái gì rống, nói chuyện là quyền của ta, người có nghe hay không là tự do của người."

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Không muốn nhớ lại

Edit: May22

Tô Sâm đột nhiên hướng Vu Hoan ra tay, linh lực gào thét mà đến, Dung Chiêu thế Vu Hoan chặn lại, ôm nàg hướng phía sau lui ra một khoảng cách, trên khuôn mặt đạm mạc xuất hiện một mặt tức giận.

Tô Sâm bị Dung Chiêu trừng như vậy, tức khắc thanh tỉnh không ít, hắn lập tức triệt linh lực ngưng tụ trong tay, cùng Thiên Khuyết Kiếm đánh nhau, hắn cũng không có điên.

"Triệt nhanh như vậy, khiến cho ta ngưng ngưng khi giết người." thanh âm Vu Hoan đúng lúc vang lên.

Dung Chiêu thiếu chút nữa đem Vu Hoan ném ra ngoài, ít nói vài câu sẽ chết sao? Sẽ chết sao? Quả thực là đủ rồi!

Tô Sâm ở bên kia đem ngón tay niết đến kéo kẹt vang, vẫn là nhịn xuống không xông tới đánh Vu Hoan.

Tô Ninh phần nộ trừng mắt nhìn Vu Hoan, phía trước nàg còn cảm thấy đây là cô nương tốt, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Vu Hoan không sao cả bĩu môi, dù sao nàg cao hứng liền hảo.

Yến Hồng Thiên từ trên mặt đất đứng lên, ánh mắt ưu thương nhìn chằm chằm Hạ Manh đang cuộn thành một đoàn.

Nhìn một tà mị phong lưu thành chủ đột nhiên biến thành thâm tình si hán, Vu Hoan tỏ vẻ có chút không tiếp thu được, là thể giới biến đổi quá nhanh, hay là nàg mờ mắt không đúng cách a uy!

Liền ở lúc Vu Hoan phun tào, khung cảnh đột nhiên chuyển biến, là một khu chợ náo nhiệt, người đến người đi, cho người ta ấn tượng đầu tiên chính là hỗn độn.

Nơi này là ngoại thành Hắc ma thành, nơi nô lệ cùng hạ đẳng bá tánh cư trú, cùng bên ngoài thế giới bản dân tụ tập không sai biệt lắm.

Trên đường phố đầy nước bùn, một đám lồng sắt bên trong nhốt những hài tử khác nhau, có sạch sẽ, có bẩn thỉu bất kham, mà Hạ Manh đã bị nhốt ở một cái lồng sắt trong đó, một đôi mắt đã khóc sưng lên.

"Nàng thế nhưng trải qua này đó." Tô Sâm lầm bầm tự nói, dường như hoàn toàn không biết Hạ Manh đã từng trải qua cái gì.

Hạ Manh bị một người ở Bằng ung đội mua trở về, có thể là nàng tuổi còn nhỏ, người nọ cũng không có chạm vào Hạ Manh, mà là bắt nàng trước làm nha hoàn.

Chính là người nọ thê tử lại là kẻ tàn nhẫn, biết trọng phu mua Hạ Manh trở về là muốn làm cái gì, nàng không dám phản kháng trọng phu, đành phải đem tức giận đều trút lên người Hạ Manh.

Hạ Manh phỏng chừng ở bên ngoài cũng là được nuông chiều từ bé, rất nhiều việc đều sẽ không làm, cho nữ nhân kia càng nhiều cơ hội giáo huấn nàng. Cho dù là bị người nọ phát hiện, nữ nhân cũng chỉ nói là dạy dỗ một chút, miễn cho về sau cái gì cũng không biết.

Như vậy vừa nói, người nọ cũng không dám nói gì, đành phải tùy ý nàng, cứ như vậy, Hạ Manh trải qua liền càng khổ sở.

Mỗi lần đều cho rằng Hạ Manh không thể qua nổi, nàng lại rất kiên định chống cự, ý chí kiên định đến dọa người.

Như vậy gần ba tháng, nam nhân kia trong khi chấp hành nhiệm vụ đã chết, không có nam nhân ở Bằng ung đội, một nhà này thực mau đã bị đuổi tới ngoại thành, Hạ Manh tìm một cơ hội chạy thoát, chính là đào mất lại bị người bắt, lần này bán cho một cái thị vệ đội trưởng ở Phủ thành chủ.

Thị vệ đội trưởng thấy Hạ Manh lớn lên không tồi, mua trở về liền muốn làm nhục Hạ Manh, chính là Hạ Manh phản kháng quá lợi hại, cuối cùng náo loạn đến cha mẹ thị vệ đội trưởng, Hạ Manh lúc này mới tính tránh được một kiếp.

Hạ Manh tại đây gia đình này vô cùng lo lắng đề phòng, thị vệ đội trưởng thử rất nhiều lần, đều không có được Hạ Manh sau liền phát giận đánh Hạ Manh một trận, phải người đem nàng lại lần nữa bán trở về ngoại thành.

Chính là lần này trên đường bị bán đi ngoại thành, Hạ Manh lại lần nữa gặp Tô Sâm cùng Yến Hồng Thiên.

Ngay lúc đó Tô Sâm ngồi ở trong xe ngựa hoa lệ, nhìn Hạ Manh bởi vì chạy trốn bị đòn hiểm, thần sắc đậm đặc đến dường như đang xem một chuyện râu ria.

Hạ Manh không biết lấy đâu ra sức lực, đột nhiên tránh ra những người đó, tay chân lạnh lẽo nhảy lên xe ngựa Tô Sâm, lúc ấy Hạ Manh cũng không biết hai người này chính là người lúc trước ở hoang dã đã bỏ lại mình.

Nàng một cái kính dập đầu, cầu bọn họ cứu cứu nàng.

Oa ở phía sau ngửi Yến Hồng Thiên bị đánh thức, liếc thấy Hạ Manh, đột nhiên giật mình nhảy dựng lên, hấn la lối khóc lóc chơi xấu làm Tô Sâm mua lại Hạ Manh, mang về Phủ thành chủ.

Vào lúc ban đêm Tô Sâm liền đi gặp Hạ Manh, chỉ nói một câu.

Hắn dáng người thon dài, áo bào trắng trắng tinh như mây, khoanh tay đứng ở trước giường, lạnh nhạt nhìn Hạ Manh run bần bật trên giường, ngữ khí càng lạnh lẽo, "Mặc kệ ngươi có mục đích gì, tốt nhất đừng đem chủ ý đánh lên người Hồng Thiên, hậu quả không phải ngươi có thể gánh vác."

Nhìn đến nơi này, Yến Hồng Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Tô Sâm, một cỗ cảm xúc không rõ ở đáy mắt hắn lưu chuyển.

Tô Sâm cau mày chuyển đầu, những việc này, đều qua đi đã lâu, hiện giờ xem đến, thế nhưng..... hoài niệm như vậy.

Hạ Manh lấy thân phận nha hoàn lưu tại trong Phủ thành chủ, nhưng thực tế trôi qua thực thoải mái, có Yến Hồng Thiên che chở nàng, ai dám cùng nàng gây sự?

Đương nhiên, trừ bỏ Tô Sâm.

Tên này mỗi lần nhìn thấy Hạ Manh liền dùng một loại ánh mắt cực kỳ đề phòng nhìn chằm chằm nàng, Hạ Manh thực sợ hãi Tô Sâm. Cho nên mỗi lần gặp được Tô Sâm, nàng không phải xoay người liền chạy chính là hận không thể đem chính mình nhét vào khe đất bên trong đi.

Yến Hồng Thiên đối Hạ Manh càng ngày càng đề bụng, ngay lúc đó thành chủ phát hiện điểm này, thế nhưng muốn đem Hạ Manh bán cho Tô Sâm, quý dĩ chính là Tô Sâm cư nhiên không có phản đối.

Yến Hồng Thiên giống như điên rồi cùng Tô Sâm đánh một trận, nhưng rốt cuộc vẫn không thể thay đổi sự thật này, thành chủ vì đề ngừa vạn nhất, chỉ cho bọn họ nửa tháng để trừ bị đám cưới, hết thấy đều giản lược.

Nhưng mà, ngày cưới đó, Hạ Manh bị Yến Hồng Thiên mang đi.

Tân nương không xuất hiện, tân lang cũng không xuất hiện.

Hình ảnh liên đình chỉ ở chỗ này, sau đó lại lần nữa thay đổi, đã là một năm về sau, Hạ Manh cùng Tô Sâm lấy thân phận phu thê xuất hiện ở Hắc ma thành.

Vu Hoan phi thường nghi hoặc nhìn về phía Tô Sâm, "Hạ Manh bị Yến Hồng Thiên cướp đi lúc sau đã xảy ra cái gì?" Hạ Manh thế nhưng không muốn hồi ức đoạn thời gian kia.....

Tô Sâm nhìn Yến Hồng Thiên phía trước một tác cũng không rời đi theo sau Hạ Manh, liền một ánh mắt cũng không cho Vu Hoan.

Vu Hoan hừ hừ, "Không cho ta nói, ta tự mình đi xem."

"Người muốn làm cái gì?" Tô Sâm đột nhiên quay đầu, hung tợn trừng Vu Hoan.

Vu Hoan đôi tay đã ở trong không khí cắt một cái vòng lớn, linh lực ở trong vòng lượn quần lung tung va chạm, Vu Hoan bót thời giờ trả lời Tô Sâm, "Mạnh mẽ tiến vào nơi sâu thẳm trong ký ức của hồn phách, là có thể biết nằng che dấu bí mật gì."

"Không được!" Tô Sâm đột nhiên kích động muốn đánh gãy Vu Hoan.

Vu Hoan bữu môi, "Dung Chiêu."

Dung Chiêu một tay đem Tô Sâm ngăn lại, nhàn nhạt nói: "Chuyện của nàng, người tốt nhất đừng ngăn trở." Nếu không nàng mà điên cuồng lên thì không còn là vấn đề chết một người.

Vu Hoan động tác rất mau, vòng lớn trên không trung ngưng kết một trận đồ phức tạp, Vu Hoan hoàn thành một bút cuối cùng, quang mang trong vòng bắn ra, bốn phía cảnh tượng đột nhiên thay đổi.

Rậm rạp núi rừng, vô số linh thú, hai đạo gầy yếu bóng người.

Tô Sâm thấy một màn như vậy, đột nhiên liền an tĩnh xuống, Yến Hồng Thiên ngờ ngác nhìn bốn phía, dường như không rõ đã xảy ra cái gì.

Hắn quay đầu nhìn Tô Sâm, Tô Sâm trước tiên tránh không nhìn thẳng hắn, sau đó hắn lại đem tầm mắt chuyển tới Vu Hoan, Vu Hoan nhún vai, cười đáp: "Nhìn xem một ít ký ức Hạ Manh không muốn nhớ lại, người hắn là cũng rất muốn biết đi!"

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Cả đời tai nạn

Edit: May22

Hai đạo thân ảnh kia dĩ nhiên là Hạ Manh cùng Yến Hồng Thiên, Yến Hồng Thiên tuy rằng từ nhỏ đi học võ, chính là đối mặt nhiều linh thú như vậy, còn muốn che chở Hạ Manh, là không thể toàn thân mà lui.

Nhìn Yến Hồng Thiên đầy người là máu, Hạ Manh khóc đến lợi hại, lại không biểu hiện ra chút gan khiếp nhược, nàng từ trong lòng lấy ra một quả trái cây, một quả hồng đến giống như máu.

Cơ hồ là không chút suy nghĩ, Hạ Manh liền nuốt xuống, trái cây lực lượng rất cường đại, Hạ Manh có chút không chịu nổi. Nhưng nàng vẫn duy trì lý trí, đánh chết tất cả linh thú, Yến Hồng Thiên phỏng chừng là bị bộ dáng Hạ Manh dọa tới, nửa ngày không thể phục hồi tinh thần lại.

Khi Hạ Manh ngã xuống, hắn mới hoàn hồn, đột nhiên nhào hướng Hạ Manh, đem Hạ Manh ôm vào trong lòng ngực, cũng mặc kệ hắn gọi như thế nào, người trong lòng ngực đều không có bất luận cái gì đáp lại.

Yến Hồng Thiên thử rất nhiều biện pháp cũng không thể làm nàng tỉnh lại, dấu hiệu sinh mệnh lại càng ngày càng yếu.

Yến Hồng Thiên ôm Hạ Manh ở giữa đám thi thể linh thú ngồi yên một đêm, cuối cùng ôm nàng hướng một phương hướng đi, trên đường gặp rất nhiều nguy hiểm, Yến Hồng Thiên không biết là dùng cái dạng gì nghị lực mới qua nổi.

Cuối cùng, hắn dừng lại ở một mảnh sa mạc, gió cát tứ phương, mê hoặc tầm mắt.

Yến Hồng Thiên đem Hạ Manh bọc kín mít, trên mặt che kín mọi một cùng tang thương.

"Người ra đây, ta biết người ở đó!" Yến Hồng Thiên khô nứt cánh môi lúc đóng lúc mở, nghẹn ngào thanh âm bị bao phủ ở trong gió cát.

Hắn hô hồi lâu, trừ gió cát cũng không có bất luận cái gì đáp lại hắn.

Ban đêm buông xuống, gió cát ngừng lại, nhưng này cũng không đại biểu an toàn, ngược lại càng nguy hiểm, một ít linh thú ban ngày không dám ra ngoài sôi nổi từ mặt cát chui ra, nhìn đến nhân loại, giống như thấy được mỹ vị đồ ăn.

Yến Hồng Thiên ôm Hạ Manh nép trong một khe hở giữa hai khối nham thạch, nghẹn ngào thanh âm trấn an Hạ Manh trong lòng "Manh Manh, đừng sợ,

ta sẽ cứu ngươi."

Hạ Manh ý thức mơ hồ, lại không hoàn toàn đánh mất ý thức, nàng biết Yến Hồng Thiên mấy ngày này vẫn luôn mang theo nàng lên đường, chính là muốn đi đâu, nàng lại không biết, cũng không có sức lực tự hỏi.

Một con bò cạp thật lớn tìm được Yến Hồng Thiên, con bò cạp dùng đuôi vói vào trong khe hở, không gian hẹp hòi, Yến Hồng Thiên tránh né thực khó khăn, không thể không mang theo Hạ Manh từ trong khe hở lao ra.

Chính là hấn mới ra đã bị con bò cạp quét đến, Hạ Manh trong lòng ngực bị ngã văng ra ngoài, hấn hoàn toàn không màng chính mình an nguy, bò dậy vọt tới bên người Hạ Manh, con bò cạp căng lên đuôi trực tiếp đâm vào lưng hấn.

Máu tươi giàn giụa, thực mau liền đưa tới linh thú khác.

"Không cần lo cho ta, đi mau." Hạ Manh tại thời khắc máu chót thể nhưng thanh tỉnh lại, nỗ lực đem Yến Hồng Thiên đẩy ra.

Yến Hồng Thiên hai mắt huyết hồng, đem Hạ Manh ôm càng chặt hơn, hấn thì thảo nói: "Manh Manh, có thể cùng ngươi chết cùng một chỗ cũng tốt."

Động tác Hạ Manh cứng đờ, nước mắt liền thành dòng rót xuống, nàng ngưng tụ toàn thân lực lượng, run rẩy ôm lấy Yến Hồng Thiên vòng eo, đem mặt chôn ở trong ngực hấn, nhẹ giọng nói: "Có thể gặp được ngươi, là Manh Manh cả đời may mắn."

"Nhưng lại là cả đời tai nạn của hấn." Thanh âm thanh triết từ đỉnh đầu Hạ Manh nổ tung, đáy lòng khủng hoảng của nàng lại lần nữa lan tràn, gian nan ngăn đầu.

Dưới ánh sang mỏng manh, nam tử áo bào trắng đứng yên ở phía trước, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm nàng, nàng xem không hiểu hấn đáy mắt cảm xúc, chỉ cảm thấy sợ hãi.

Mà nàng cảm giác được người đang ôm mình giọng nói dần yếu đi, nàng nghe không được hấn hô hấp, nghe không được tiếng tim đập của hấn.

Tô Sâm duỗi tay đẩy ra Hạ Manh, đem Yến Hồng Thiên lúc này đã không còn bất luận phản ứng gì ôm lên, dẫm lên hạt cát mềm xốp, thong thả rời đi.

Hạ Manh một mặt cát bụi, hai mắt đầm lệ mê mang nhìn bóng trắng kia.

Cùng lần đầu tiên gặp mặt giống nhau như đúc, chỉ là.....

Lúc ấy, dương quang sang lạn nam hải kia còn lớn tiếng ồn ào, nàng cách hấn thật xa còn thể nghe thấy, chính là lần này.....

Nàng chỉ có thể thấy cánh tay hấn rũ xuống.

Hạ Manh cắn răng một cái, thể nhưng từ trên mặt đất lao đảo đứng lên, kéo thân thể sắp báo hỏng, một chân nặng một chân nhẹ lao đảo đi theo.

Tô Sâm tựa hồ nhận thấy được động tĩnh phía sau, hơi hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, sau đó tốc độ nhanh hơn.

Hùng đông, Tô Sâm tới một lâu đài cát giữa sa mạc, bạch y không dính bụi trần, dáng người đỉnh bạt.

Hấn đứng đó một lúc lâu, thanh triết thanh âm chậm rãi ở sa mạc lưu chuyển, trong giọng nói nhiều vài phần nghiêm nghị cùng đề phòng, "Hắc ma thành Tô Sâm câu kiến Độ Sa."

Hạ Manh kéo theo mỗi một thân mình cũng đứng ở Tô Sâm bên cạnh, nàng không biết Tô Sâm muốn gặp người nào, nhưng là có thể làm Tô Sâm như vậy đề phòng.....

Hấn vì cái gì muốn mang Yến Hồng Thiên tới tìm người hấn đề phòng như vậy? Chẳng lẽ người này có thể cứu Yến Hồng Thiên?

Từ hùng đông đứng đến trời tối, ở từ trời tối đứng đến hùng đông, thẳng đến ngày thứ ba, từ lâu đài cát mới có một nữ tử quuyền rũ ra tới, xào tiếu xinh đẹp thỉnh bọn họ đi vào.

Tô Sâm tiến vào nơi này, Hạ Manh liền phát hiện hấn thân hình cứng đờ không ít, hấn là đang sợ hãi hay là đang cảnh giác bốn phía?

"Chờ một lát nga, đại nhân thực mau liền tới." Nữ tử đưa bọn họ an trí ở một căn phòng, lác mông liền rời đi.

Tô Sâm đem Yến Hồng Thiên đặt đến trên giường xây bằng cát, sau đó an vị ở bên cạnh, buông xuống mặt mày không nói lời nào.

Hạ Manh không dám hỏi, cũng không dám nói chuyện, chỉ có thể cuộn ở một góc, tận lực giảm bớt sự tồn tại của chính mình.

Một ngày trôi qua, lại là ban ngày, nữ tử kia lại lần nữa xuất hiện, phía sau còn đi theo một nam tử, Hạ Manh muốn nỗ lực thấy rõ khuôn mặt nam tử kia, nhưng chung quy chỉ có thể nhìn đến một đoàn mơ hồ quang ảnh.

"Độ Sa." Tô Sâm đứng dậy, thái độ bình tĩnh.

Hạ Manh lại từ hai chữ kia nghe ra cảnh cáo cùng đề phòng ý tứ.

Đối với Hạ Manh mà nói, Tô Sâm là một kẻ sâu không lường được, hẳn chưa bao giờ đem bất kì ai ngoài Yến Hồng Thiên để vào mắt, càng đừng nói kiêng kị một người như thế.

"Ta nói rồi các ngươi sẽ trở về, xem, như ta sở liệu đi!" Độ Sa thanh âm có điểm mơ hồ, thậm chí là nam nữ đều có điểm khó có thể phân biệt.

Tô Sâm sắc mặt có chút khó coi, đôi tay nắm chặt thành quyền, lại không có nói tiếp.

Độ Sa lại đối với Tô Sâm phản ứng thực vừa lòng, đi dạo bước chân nói: "Muốn ta cứu hẳn cũng không phải không thể, chỉ là chuyện này ngươi xác định các ngươi có thể thừa nhận?"

"Cứu hẳn, ta có thể cho ngươi thứ ngươi muốn."

Độ Sa đột nhiên âm hiểm cười lên, "Ta muốn....." Hắn đột nhiên lại đem đầu chuyển hướng về phía Hạ Manh, "Như vậy ngươi đâu? Nguyện ý vì hẳn cùng ta làm giao dịch sao?"

"Nguyện ý, chỉ cần có thể cứu hẳn." Hạ Manh không hề nghĩ ngợi, trực tiếp liền đáp ứng rồi.

"Rất tốt, các ngươi trước đi ra ngoài đi." Độ Sa phát tay, để nữ tử mang theo Tô Sâm cùng Hạ Manh đi ra ngoài.

Nữ tử hơi hơi cúi người, cười dẫn Tô Sâm cùng Hạ Manh đi ra ngoài.

Hạ Manh đi tới cửa thời điểm, quay đầu lại nhìn bên trong Yến Hồng Thiên, tạm dừng một lát, cuối cùng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136

Edit: May22

Độ Sa ở trong phòng một ngày mới ra, sau đó liền trực tiếp rời đi, căn bản không nhìn thấy Tô Sâm cùng Hạ Manh đang chờ bên ngoài.

"Đại nhân nói, hẳn đã không có việc gì, thỉnh hai vị chuẩn bị tốt, đại nhân sau đó sẽ thu thù lao." Nữ tử như cũ cười nhạt nói chuyện.

Hạ Manh cẩn thận gật đầu, Tô Sâm lại là mặt vô biểu tình vào phòng, Hạ Manh cũng nhanh chân đi theo.

Tô Sâm cẩn thận kiểm tra Yến Hồng Thiên một phen, băng hàn trên mặt cuối cùng lộ ra một tia lo lắng.

"Độ Sa rất có khả năng sẽ đưa ra điều kiện gì đó ngươi không thể tiếp thu, nếu ngươi cự tuyệt, chúng ta ba người đều phải chịu chết ở nơi này, mình bạch sao?" Tô Sâm ánh mắt nhìn Yến Hồng Thiên, lời nói lại là đối với Hạ Manh.

"Ta biết." Hạ Manh khẽ lên tiếng, đứng xa xa nhìn Yến Hồng Thiên, chỉ cần hẳn không có việc gì liền hảo.

Lần này Độ Sa thực mau đã trở về, hẳn cũng chưa nói một câu, trực tiếp nhập chính đề, "Điều ta muốn các ngươi làm rất đơn giản, các ngươi phải ở bên nhau, phản bội hẳn, vĩnh viễn không thể đối hẳn nói ra chân tướng."

Hạ Manh trừng lớn mắt, nàng nghĩ đến cùng lắm là muốn mạng mình, lại trăm triệu không nghĩ tới điều kiện kỳ lạ như vậy.

"Hảo."

Tô Sâm thanh âm đứng lúc vang lên, giống như một cái chuông cảnh báo đập vào đáy lòng nàng.

Nàng chần chờ, vẫn là đồng ý, "Hảo."

"Thực hảo, xét thấy chúng ta giao dịch rất thuận lợi, ta tặng kèm cô nương này một cái phúc lợi đi, ăn xong đi thôi! Còn muốn chống nữa, là muốn hỏng rồi."

Độ Sa đưa tới trước mặt Hạ Manh chính là một viên đan dược màu vàng nhạt, Hạ Manh không biết nên tiếp hay là không nên tiếp, đành phải đem tầm mắt nhìn về phía Tô Sâm, Tô Sâm lại là nhìn Yến Hồng Thiên, căn bản không có ý vì Hạ Manh nói chuyện.

Độ Sa lại không có nhiều kiên nhẫn, trực tiếp đem đan dược nhét vào miệng Hạ Manh, đan dược vào miệng là tan, hóa thành một dòng nước ấm chảy

vào trong cơ thể.

Nàng có thể cảm giác được, thân thể mấy ngày nay mỗi một đau đớn không thôi, dường như đắm chìm trong ám áp dương quang, thực thoải mái.

“Người của ta sẽ giúp các người đưa người trở về, các người liền ở chỗ này, bồi dưỡng cảm tình đi!” Độ Sa nhanh chóng rời đi.

Độ Sa vừa ra đi, liền có người tiến vào nâng Yến Hồng Thiên đi.

Tô Sâm cúi tay ngăn lại bọn họ, đứng bên cạnh Yến Hồng Thiên, đem bàn tay bao trùm ở trên trán Yến Hồng Thiên, “Ta không ở bên người, hảo hảo chiếu cố chính mình.”

Sau đó liền không chút nào lưu niệm thu hồi tay, xoay người đưa lưng về phía bọn họ đứng.

Hạ Manh lại không như vậy đậm nhiên, nàng cơ hồ là khóc không thành tiếng muốn giữ chặt Yến Hồng Thiên.

Yến Hồng Thiên cuối cùng vẫn là bị tiễn đi, Tô Sâm cùng Hạ Manh lại ở lại chỗ này.

Tô Sâm mỗi ngày cái gì cũng đều không làm, hoặc là là phát ngốc, hoặc chính là mất tích mười ngày nửa tháng, mà Độ Sa, nàng cũng chưa từng thấy qua.

Nữ tử kia nhưng thật ra nàng thường xuyên nhìn thấy, Hạ Manh cũng là từ trong miệng nàng minh bạch câu kia của Độ Sa, phản bội hấn ý nghĩa là cái gì.

Hấn muốn cho Yến Hồng Thiên cảm hận nàng cùng Tô Sâm, nghĩ làm nàng cùng Tô Sâm ở bên nhau, mà nàng chỉ cần còn tồn tại đều không thể đem chân tướng nói cho Yến Hồng Thiên, nếu không chẳng những nàng sẽ chết, Yến Hồng Thiên cùng Tô Sâm đều sẽ chết.

Nàng chết không sao cả, chính là Yến Hồng Thiên, nàng luyến tiếc hấn chết.

Rốt cuộc qua một năm, Tô Sâm cùng nàng đã có thể rời đi nơi đó, Tô Sâm một năm qua duy nhất thay đổi, chỉ sợ cũng là không còn đối với Hạ Manh ánh mắt lạnh lùng.

Hấn trực tiếp làm lơ.....

Nhưng khi lại lần nữa xuất hiện ở Hắc Ma thành, Tô Sâm lại thực thân mật kéo tay Hạ Manh, Hạ Manh giãy ra, Tô Sâm thật sâu nhìn nàng một cái, “Muốn đứng xa xa nhìn hấn, người không có lựa chọn nào khác.”

Nói xong, Tô Sâm liền đi nhanh tới phía trước.

Hạ Manh hơi hơi ngăn người, chần chờ hồi lâu, thẳng đến khi Tô Sâm sắp biến mất ở dòng người, nàng mới chạy chậm đi lên, cẩn thận dắt tay Tô Sâm, hai người thân ảnh dần dần bị bao phủ ở trong dòng người.

Vu Hoan như cũ ôm Dung Chiêu cánh tay, cả người trọng lượng cơ hồ đều dựa ở Dung Chiêu trên người, trên mặt nhìn không ra là cái gì biểu tình.

“Tại sao lại như vậy.....” Hồng ảnh nghiêng ngả lao đảo từ nơi xa chạy tới, túm Tô Sâm cổ áo, “Các người gạt ta đúng hay không? Gạt ta.....”

Chân tướng như thế nào sẽ là cái dạng này?

Không có khả năng.....

Rõ ràng là bọn họ phản bội chính mình trước, là bọn họ!

“Chân tướng có đôi khi so với người tự cho là đúng muốn tàn khốc hơn nhiều.” Vu Hoan vui sướng khi người gặp họa lên tiếng.

“Câm miệng!”

“Câm miệng!”

Tô Sâm cùng Yến Hồng Thiên trầm miệng một lời hướng Vu Hoan rống giận, Vu Hoan trốn phía sau Dung Chiêu rụt rụt, không sợ chết tiếp tục hừ hừ, “Chính mình không tiếp thu được, trách ta?”

Dung Chiêu bắt đầu đi lại đầu Vu Hoan, trong chốc lát phòng chừng hấn đều muốn đánh nữ nhân này.

“Làm gì?” Vu Hoan vội rút Dung Chiêu tay, tức giận trừng hấn.

Dung Chiêu thở dài, “Chúng ta đi tìm Định Linh châu đi!” Vẫn là sớm một chút đi ra ngoài mới tốt.

“Tìm cái gì mà tìm, còn không phải là nàng.” Vu Hoan chỉ chỉ Tô Ninh bên cạnh vẫn luôn ở trạng thái đại ra, lấy vẻ mặt nhìn kẻ ngốc nhìn Dung Chiêu.

Dung Chiêu: “.....” Kia giống như là cá nhân đi?

“Ai nói cho ngươi là người liên không thể là Định Linh châu?” Vu Hoan tiếp tục trợn trắng mắt, xuẩn xuẩn Dung Chiêu nhìn qua quả nhiên thật thuận mắt.

“Định Linh châu như thế nào sẽ ở bên ngoài?” Dung Chiêu quý dị nhìn vài lần Tô Ninh, thấy thế nào cũng đều là cá nhân a!

“Có thể là bởi vì Tụ Hồn đồ bị phân cách đi.....” Vu Hoan lẩm bẩm một tiếng, lại bực bội lắc đầu, “Ta cũng không biết, dù sao nàng chính là nó.”

Dung Chiêu: “Lý do?”

“Dung Chiêu, ngươi chỉ số thông minh sẽ không thật sự bị câu ẩn đi? Thế giới này chỉ có kẻ cùng cấu tạo hoặc có quan hệ với nó mới có thể đi vào, cái kia Tô Ninh ở trong trí nhớ Hạ Manh căn bản không có, nàng dựa vào cái gì mà có thể tiến vào?”

Vu Hoan khoa trương nhìn Dung Chiêu, chỉ kém ở trên mặt viết mấy chữ "ta đang nhìn kẻ ngu".

Dung Chiêu: “.....” Không muốn cùng nàng nói chuyện.

“Cái gì Định Linh châu? Các ngươi có ý gì?” thanh âm Tô Ninh từ bên cạnh vang lên.

Vu Hoan quay đầu, liền thấy Tô Ninh đang nhìn chăm chăm mình.

“Ngươi nghe lén chúng ta nói chuyện.” Vu Hoan nhú mày.

Khóe miệng Tô Ninh vừa kéo, “Các ngươi nói chuyện nhỏ lắm à?” Nói lớn tiếng như vậy, nàng muốn không nghe được cũng khó!

Vu Hoan: “.....”

Bình tĩnh quay đầu, lời kéo tay áo Dung Chiêu, “Lần sau nói chuyện nhỏ giọng chút, bị người ta nghe cả rồi.”

“Ta không nói chuyện.” Hắn chỉ nói mấy chữ, còn lại rõ ràng đều là nàng nói.

Vu Hoan: “.....” Phá đám đâu?

Tô Ninh bị làm lơ: “.....” Coi nàng là người chết sao?

Tô Ninh bị chọc tức, vài bước vượt đến trước mặt Vu Hoan, khuôn mặt nhỏ tràn ngập tức giận, “Lời ngươi mới nói là có ý gì?”

Nàng rõ ràng là người, như thế nào sẽ là cái Định Linh châu gì kia.

“Ta vừa rồi có nói chuyện sao?” Vu Hoan mặt không đổi sắc hỏi lại.

“Ninh nhi, trở về.”

Liền khi Tô Ninh còn muốn hỏi tiếp, thanh âm của Tô Sâm từ phía sau nàng vang lên, lời đến bên miệng tức khắc bị nghẹn, thở phì phì trừng mắt nhìn Vu Hoan một cái, xoay người trở lại bên người Tô Sâm

Tô Sâm có thâm ý nhìn Vu Hoan một cái, Vu Hoan đáp lại, trong mắt xuất hiện tia sáng, nụ cười như có như không.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Đem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Rốt cuộc cũng đến ngày này

Edit: May22

Bên kia, Hạ Manh cùng Tô Sâm trở lại Hắc Ma thành, Yến Hồng Thiên trước tiên biết, vô cùng cao hứng đi tìm bọn họ, nhìn đến lại là người ngày xưa âu yếm cùng huynh đệ hẳn coi trọng nhất tay trong tay đứng chung một chỗ.

Tô Sâm cùng Hạ Manh phi thường ấn ý diễn một hồi lại một hồi diễn, đem Yến Hồng Thiên thiếu chút nữa bức bách tới hồng mắt.

Hắn mỗi ngày đều sinh hoạt trong nghi hoặc, đau lòng, căm hận đan chéo cảm tình, hẳn không rõ, vì cái gì huynh đệ tốt nhất của hắn cùng nữ nhân hắn yêu nhất sẽ liên hợp lại phản bội chính mình.

Hạ Manh đồng dạng không dễ chịu, mỗi lần gặp qua Yến Hồng Thiên, nàng đều sẽ khóc lớn một hồi, Tô Sâm có đôi khi không để ý tới nàng, có đôi khi

sẽ đứng ở nơi xa nhìn Hạ Manh thất thanh khóc rống, sau khi nàng khóc đến mệt mỏi ngủ rồi sẽ cho người đem Hạ Manh mang về phòng.

Nhưng là, Tô Sâm, hắn chưa từng có biểu lộ ra tới cảm xúc như khổ sở, hay mất mát.

Dường như bị Yến Hồng Thiên hiểu lầm, hắn một chút đều không thèm để ý, như cũ tận tâm làm hết phận sự giúp Yến Hồng Thiên làm việc, mỗi một sự kiện đều làm được hoàn mỹ không thể bắt bẻ.

Tô Sâm dùng phản bội dạy Yến Hồng Thiên tàn nhẫn, dạy Yến Hồng Thiên máu lạnh, dạy hắn lợi dụng quyền lợi chí cao vô thượng kia.

Cho nên khi Yến Hồng Thiên cường đại lên, đem hắn đạp dưới chân, Tô Sâm hàng năm mặt vô biểu tình lộ ra một mặt thoải mái cười nhạt.

Hắn nói: “Rốt cuộc đến ngày này.”

Lúc ấy Yến Hồng Thiên không rõ, chính là hiện giờ Yến Hồng Thiên rộng mở thông suốt, hắn làm hết thầy đều là vì chính mình.

Yến Hồng Thiên cũng không có giết hắn, mà là phế đi chức quan hắn sở hữu, sai người đánh gãy gân tay cùng gân chân, Tô Sâm thành một cái phế vật ngay cả cầm vật nặng cũng không thể, ngày xưa cao cao tại thượng bạch y công tử biến thành hàng hóa trong lồng sắt, tùy ý bán trao tay.

Hạ Manh bị Yến Hồng Thiên cầm tù, hắn không biết ngày đêm tra tấn nàng, Hạ Manh trừ bỏ khóc, chính là cắn chặt răng thừa nhận Yến Hồng Thiên điên cuồng trả thù.

Nàng hận sao?

Hận đi.....

Rốt cuộc nàng trả giá nhiều như vậy, được đến lại là người yêu trả thù.

Bất luận nữ nhân nào đều sẽ sinh ra hận đi!

Chính là Hạ Manh hận không phải Yến Hồng Thiên, là kẻ cứu Yến Hồng Thiên, lại làm nàng cùng Tô Sâm trả giá đại giới, Độ Sa.

Nàng không dám nói cho Yến Hồng Thiên chân tướng, bởi vì như vậy hắn liền sẽ chết, nàng chịu đựng khuất nhục, hèn mọn tồn tại.

Nhìn Yến Hồng Thiên mỗi ngày mang theo nữ tử khác nhau ở trước mặt mình tìm hoan mua vui, nhìn những nữ tử đó ở dưới thân Yến Hồng Thiên trần trọc rên rỉ, nhìn Yến Hồng Thiên..... Dùng cằm hận ánh mắt trừng nàng.

Nếu chỉ là như vậy, Hạ Manh khả năng sẽ liền như vậy hèn mọn sống ở bên Yến Hồng Thiên.

Hạ Manh không có nghĩ tới, Yến Hồng Thiên sẽ cầm hận mình đến cái loại tình trạng này, đem nàng lột sạch ném tới giữa đám thị vệ, hắn ngồi ở vị trí tối cao, ánh mắt khinh miệt nhìn nàng bị người ẩn ở dưới thân, nàng liều mạng cầu hắn, cầu hắn không cần như vậy đối chính mình, nhưng hắn đáp lại nàng, là khinh thường cùng chán ghét ánh mắt.

Hạ Manh sức lực dùng hết, không còn giấy giũa, những kẻ phủ phục ở trên người nàng lại giống như thế nào cũng không thỏa mãn, dơ bẩn ô trọc lời nói ở bên tai nàng vang vọng.

Khi Tô Sâm tiến vào, Hạ Manh đã sớm ngất đi, hắn lần đầu tiên dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Yến Hồng Thiên, “Người sẽ hối hận.”

Tô Sâm mang Hạ Manh đi, nhưng Hạ Manh rốt cuộc là không qua nổi.

Mọi hình ảnh theo Hạ Manh tử vong, bắt đầu tiêu tán, bốn phía biến thành một mảnh hỗn độn, mà bọn họ liền trống rỗng đứng ở giữa phiến hỗn độn này.

“Sách.....” Vu Hoan muốn châm chọc vài câu, lại bị Dung Chiêu bưng kín miệng, thời điểm này, là người có thể nói bậy sao?

Vu Hoan bất mãn nhíu mày, hắt ra Dung Chiêu tay hừ hừ hai tiếng, rốt cuộc là không châm chọc, vui sướng khi người gặp họa.

“Manh Manh.....” Yến Hồng Thiên ngã ngồi xuống, thanh âm áp lực vô tận thống khổ, “Vì cái gì không nói cho ta..... Vì cái gì.....”

Vu Hoan bĩu môi, nói cho người, nói cho các người cả ba đều chết, có cái lông a!

“Hồng Thiên.....” Tô Sâm tiến lên hai bước, muốn đem Yến Hồng Thiên nâng dậy.

Ai ngờ Yến Hồng Thiên duỗi tay cản trở Tô Sâm, trên mặt lộ ra một mặt dữ tợn thần sắc, nhưng là chỉ trong nháy mắt, hắn lại cúi thấp đầu, “Thực xin lỗi a Sâm.”

Thực xin lỗi.....

Hắn sai rồi.

Tô Sâm giữ chặt Yến Hồng Thiên cánh tay, đem hấn nâng dậy tới, ngữ điệu như cũ thanh liệt, “Ta chưa từng trách ngươi.”

“A Sâm, Mạnh Mạnh sẽ không tha thứ ta đúng hay không, ta làm ra chuyện quá phận như vậy.....” Dường như kẻ chết đuối bắt được một cây rom cứu mạng, “Ta sao lại có thể đối Mạnh Mạnh làm ra việc như vậy..... Sao lại có thể, rõ ràng nàng đều như vậy cầu ta.....”

Tô Sâm trầm mặc, Hạ Mạnh có thể hay không tha thứ Yến Hồng Thiên, hấn không biết.

Lúc trước hấn nghĩ cách bảo tồn hồn phách Hạ Mạnh, cũng là vì để ngừa có một ngày Yến Hồng Thiên biết chân tướng sẽ hỏng mất.

Chính là hấn không nghĩ tới Yến Hồng Thiên sau khi Hạ Mạnh chết lại phái người tới đem thi thể đoạt trở về, còn đem Ánh Nguyệt nhai phong tỏa, đến lúc sau càng là điên cuồng muốn làm Hạ Mạnh sống lại.....

“A Sâm, ngươi có biện pháp làm Mạnh Mạnh sống lại đúng hay không? Ngươi nhất định có biện pháp!” Yến Hồng Thiên bắt lấy Tô Sâm cánh tay, lòng tràn đầy hi vọng nhìn hấn.

Tô Sâm nhìn về phía bên cạnh Tô Ninh, mím môi, “Ngươi thật sự muốn nàng sống lại?”

“Muốn, ta sẽ hảo hảo đối đãi nàng, ta sẽ bồi thường nàng.” Yến Hồng Thiên gật đầu, “A Sâm, ngươi giúp ta.”

“Ngươi nghĩ cũng đừng nghĩ, Định Linh châu ta muốn rồi.” Vu Hoan vài bước tiến lên, bắt lấy tay Tô Ninh.

“Ngươi làm gì, buông ra.” Tô Ninh giãy giụa, “Buông ta ra, gia gia, cứu ta! Cái gì Định Linh châu, ta nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì.”

Tô Sâm cũng không có để ý tới Tô Ninh cùng Vu Hoan, mà là đối với Yến Hồng Thiên nói: “Nàng dù sống lại, cũng có khả năng sẽ lựa chọn quên đi ngươi, như vậy ngươi cũng nguyện ý sao?”

Yến Hồng Thiên sững sốt, theo sau kiên định gật đầu, “Mặc kệ Mạnh Mạnh biến thành bộ dáng gì, nàng đều là Mạnh Mạnh của ta, đây là ta thiếu nàng.”

Tô Sâm trầm mặc một lát, sau đó trên mặt lộ ra một mặt cười nhạt, “Hào.”

Cũng như lúc trước Độ Sa yêu cầu hấn phản bội Yến Hồng Thiên, kiên định như vậy.

Vu Hoan bắt lấy Tô Ninh lực đạo lớn hơn nữa, Tô Sâm người nam nhân này muốn làm cái gì, nàng bỗng nhiên có chút đoán không ra.

Có hồn phách cấu tạo ra thế giới, sinh ra Định Linh châu, ở cái nơi Thiên Đạo không thể can thiệp này, sống lại một người cũng không phải không có khả năng.

“Nàng không phải Định Linh châu.” Tô Sâm sau khi đồng ý với Yến Hồng Thiên, mới quay đầu nhìn Vu Hoan, ngữ điệu như cũ thanh liệt.

Vu Hoan nhú mày, đầu ngón tay đáp ở trên cổ tay Tô Ninh, tức khắc sắc mặt đại biến, “Ngươi đem Định Linh châu lấy ra?”

“Đúng, ta lấy ra.” Bàn tay Tô Sâm mở ra, một viên châu màu trắng an tĩnh nằm trong lòng bàn tay hấn.

Ngón tay Vu Hoan buông Tô Ninh ra, cười lạnh, “Xem ra ngươi so với trong trí nhớ Hạ Mạnh còn lạnh hơn huyết. Dùng nhân thể ôn dưỡng Định Linh châu, làm nó dính nhân khí, mượn lực lượng của nó đem hồn phách Hạ Mạnh để vào trong cơ thể Tô Ninh, a..... Nhưng thật ra ta nhìn lắm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Giúp ta giết Độ Sa

Edit: May22

“Ngươi xác thật nhìn lắm rồi.” Tô Sâm đem Định Linh châu thu lại, ánh mắt nhu hòa nhìn về phía Tô Ninh đang khiếp sợ, không biết là nói cho Vu Hoan nghe, hay là giải thích cho Tô Ninh nghe, “Ninh nhi là mang theo Định Linh châu xuất hiện, ta chưa từng có đem Định Linh châu đặt ở trên người Ninh nhi ôn dưỡng quá.”

Vu Hoan ánh mắt cực nhanh biến hóa lên, “Định Linh châu không đợi ở thế giới này, thế giới này căn bản vô pháp duy trì tồn tại, vì cái gì nó không có sụp đổ?”

Trừ bỏ Sáng Thế Thần cấu tạo ra thế giới là dùng năm viên linh châu chống đỡ, còn lại các thế giới diễn sinh ra đều là từ thế giới tự chủ sinh ra Định Linh châu chống đỡ.

Một khi thế giới Định Linh châu biến mất, thế giới kia chống đỡ không được bao lâu cũng sẽ biến mất.

Vì cái gì Tô Sâm cầm Định Linh châu, nhưng thế giới Hạ Manh cấu tạo nên lại bình yên vô sự?

Tô Sâm sờ sờ đầu Tô Ninh, “Ninh nhi có thể mang theo Định Linh châu đi vào, ta chỉ cần cách một đoạn thời gian làm Ninh nhi ngủ say một khoảng thời gian nhất định là được.”

Tô Ninh sắc mặt xoát một chút trắng, khó trách có chút thời điểm nàng sẽ cảm thấy ngủ một giấc lên một mệt mỏi quá.

Kia nàng không phải cô nhi, nàng là cái gì?

Cùng Định Linh châu kia lại có cái gì quan hệ?

Vu Hoan chú ý tới Tô Ninh biểu tình, con ngươi mị mị, “Hảo, cho dù ngươi nói cái này hợp lý, như vậy ngươi muốn bắt ta cùng Dung Chiêu làm cái gì?” Tô Ninh rút cuộc là cái cái dạng tồn tại gì, Vu Hoan có chút không giải thích được.

Mang theo Định Linh châu xuất hiện..... Đó là cái cái quỷ gì?

Tô Sâm cười khẽ, “Lực lượng sáng thế chi kiếm, ai không muốn đâu.”

“Đem Định Linh châu cho ta!” Nàng mới mặc kệ Tô Sâm có mục đích gì, chỉ cần đi ra khỏi nơi này, nàng còn sợ cái rắm a!

Tô Sâm thờ dài, tay áo huy động một chút, bốn phía đột nhiên lại bao phủ bởi ánh sáng, nhà ở đơn sơ lại lần nữa xuất hiện, nàng cùng Dung Chiêu còn đứng ở bên cạnh cái bàn, trên bàn là một khối Tụ Hồn đồ.

Mà Tô Ninh cùng Yến Hồng Thiên đều không thấy.

Tô Sâm đứng ở đối diện bọn họ.

Vu Hoan cảm thụ trong cơ thể linh lực, lại là không còn sót lại chút gì, nàng quay đầu nhìn Dung Chiêu, Dung Chiêu nghiêm túc lắc đầu, trong cơ thể thần lực bị áp chế một phần ba.

“Ta sẽ đưa các ngươi đi ra ngoài, nhưng là các ngươi phải giúp ta một cái việc.” Tô Sâm đem Tụ Hồn đồ thu hồi, nói rất tùy ý.

Vu Hoan giữ chặt Dung Chiêu, hướng phía sau lui lại mấy bước, đề phòng nhìn Tô Sâm, “Ta vì cái gì phải tin tưởng ngươi.”

Nàng tin tưởng người, cũng không phải không có. Chính là bảo nàng tin tưởng một người xa lạ, ha ha, uống lộn thuốc đi!

“Vậy các ngươi cũng đừng nghĩ ra ngoài.”

Vu Hoan: “.....”

Vu Hoan con ngươi xoay chuyển, há mồm liền nói: “Ngươi là Định Linh châu của Vùng đất bị vứt bỏ!”

Lần này đến phiên Tô Sâm ngây ngẩn cả người, trên mặt hấn thần sắc đều có vài phần cứng đờ.

Vu Hoan bất quá là đoán mò, không nghĩ tới thật là.....

A.....

Thật là vận khí tốt a!

Ngắn ngủn thời gian liền gặp được hai viên Định Linh châu.

Khó trách Tô Sâm bị đánh gãy gân tay gân chân cũng có thể giết đến Phù thành chủ mang Tô Ninh đi, khó trách Tô Sâm muốn Tô Ninh kêu mình là gia gia.

“Ta đột nhiên rất muốn biết ngươi là người nào?” Tô Sâm thu trên mặt cảm xúc, “Nữ hài tử biết quá nhiều, thực làm người thực không thích.”

“Định Linh châu không hảo hảo chống đỡ thế giới, lại đi can thiệp thế giới vận chuyển, ngươi thật sự là thật to gan.” Vu Hoan lời này cũng bất quá là thuận miệng hù Tô Sâm, nàng mới không phải cái loại người theo khuôn phép cũ.

Nhưng là Tô Sâm hiển nhiên không phải cái loại tùy tiện hù hù là có thể lừa gạt, “Sáng Thế Thần đã vứt bỏ nơi này, Định Linh châu chính là thế giới này chứa tể, ta muốn làm cái gì, kia đều là chuyện của ta.”

Vu Hoan: “.....” Tu luyện ra hình người Định Linh châu lại thông minh như vậy? Muốn tạo phản a!

“Hảo đi, muốn ta giúp ngươi làm cái gì!”

Tô Sâm: “.....”

Nói tốt cốt khí đâu?

Nói tốt thì sống chết bất khuất đâu?

Vu Hoan đột nhiên sửa miệng, Tô Sâm có chút phản ứng không kịp, hắn đều đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng bọn họ đánh một trận.

“Mang theo băng quan bên ngoài, đưa ta đến chỗ Độ Sa, lúc sau ta sẽ đưa các người rời đi.” Tô Sâm nhanh chóng đem yêu cầu của mình nói một lần.

Vu Hoan cười như không cười nhìn Tô Sâm, đơn giản như vậy yêu cầu bọn họ hỗ trợ? Coi nàng ngốc à?

Tô Sâm có chút thất bại thở dài, “Độ Sa vẫn luôn muốn có lực lượng của ta, ta hy vọng các người có thể ở lúc cuối cùng bảo hộ ta, nếu ta một khi biến mất, cái này không gian liền sẽ sụp đổ.”

“Thế giới này là Sáng Thế Thần dùng thần lực sáng lập ra, cho dù không có Định Linh châu thế giới này cũng sẽ không sụp đổ, Tô Sâm, ta kiên nhẫn có hạn, đừng cùng ta quanh co lòng vòng.”

Tô Sâm biết Vu Hoan biết rất nhiều, nhưng là không nghĩ tới nàng cả cái này cũng biết,

Rốt cuộc vẫn là xem thường nữ nhân này.

“Đây là ta lòng dạ hẹp hòi.” Tô Sâm thu lại tâm tư tính kế Vu Hoan, thẳng thắn thành khẩn nói: “Ta muốn các người giúp ta giết Độ Sa.”

“Không có khả năng.” Vu Hoan quả quyết cự tuyệt Tô Sâm.

“Vì cái gì? Đối với các người mà nói là chuyện nhỏ không tốn sức gì mà thôi.” Chỉ cần hắn kiểm chế Độ Sa, bọn họ giết chết hắn, chính là dễ như trở bàn tay.

“Ta vì cái gì muốn giúp người giết người.”

“Bởi vì các người muốn đi ra ngoài, chỉ có ta có thể mở ra thông đạo từ không gian này đi ra ngoài.” Tô Sâm ngữ khí cũng mãnh liệt lên.

“Phi.” Vu Hoan hừ nhẹ một tiếng, kiêu ngạo nói: “Ta đây hiện tại liền giết người, dù sao có được Định Linh châu, ta liền có thể đi ra ngoài.”

Tô Sâm: “.....” Giết hắn cùng giết Độ Sa có khác nhau sao?

Hơn nữa, mặc kệ thấy thế nào, đều là giết Độ Sa tương đối nhẹ nhàng đi?

“Còn hắn, người mặc kệ hắn sao?” Tô Sâm cắn răng một cái, phát tay ngưng ra một hình ảnh, đó là một vách núi, một thân hình chặt vật thân hình lao đảo lui dần về phía vách sâu, trước mặt hắn là mấy con giương nanh múa vuốt linh thú.

Vu Hoan nhú mày, “Người uy hiếp ta?”

“Nếu người này đối với người có giá trị lợi dụng, ta đây liền uy hiếp là đúng rồi.” Tô Sâm trong giọng nói cũng mang theo một tia không tự tin, bởi vì hắn không xác định người nam nhân này đối nàng mà nói, rốt cuộc là quan trọng hay chỉ là râu ria.

“Tô Sâm, người biết kẻ uy hiếp ta chết như thế nào sao?” Vu Hoan cười nhìn về phía Tô Sâm, ý cười lạnh lẽo vô cùng, làm Tô Sâm đánh cái rùng mình.

“Người còn không quyết định, hắn sẽ chết.” Tô Sâm nhìn chằm chằm hình ảnh, không muốn cùng Vu Hoan đối diện.

“Thực hảo.” Vu Hoan nghiêng răng nghiêng lợi cười lạnh, “Thành giao.”

Dung Chiêu thấy Vu Hoan ăn một, đáy lòng lại có chút muốn cười, nữ nhân này chính là quá tự tin, cũng nên bị giáo huấn một chút.

Vu Hoan nếu là biết Dung Chiêu có ý nghĩ như vậy, một giây giết chết không thêm thương lượng.

“Cho ta cái lý do.” Giết người đối với nàng mà nói không phải cái gì đại sự, nhưng là Độ Sa..... Nam nhân kia thật sự là người sao?

Hạ Manh thấy không rõ khuôn mặt Độ Sa, Vu Hoan tự nhiên cũng thấy không rõ, nhìn đến chính là một đoàn sương mù.

Vùng đất bị luân hồi vứt bỏ có cái gì nhiều nhất?

Đương nhiên là thời Sáng Thế Thần còn tại, nhốt vào tội ác chồng chất mãnh thú.

Tô Sâm trầm mặc trong chốc lát mới nói: “Không giết hắn, ta không còn, sẽ không có đồ vật kiểm chế hắn, toàn bộ người Hắc Ma thành đều sẽ bị hấn tàn sát sạch sẽ.”

Chương 139

Edit: May22

“Hừ, giả mù sa mưa.” Vu Hoan hừ lạnh một tiếng, trên mặt không hề ngoài ý muốn lộ ra trào phúng thần sắc, đáy lòng lại tràn đầy phiền muộn, nam nhân này có phải hay không bị ngốc a!

Quả nhiên Định Linh châu vẫn là không thông minh được như người.

Vu Hoan tự nhiên sẽ không đi khuyên cái gì, liên quan nàng cái rắm a!

“Hắn cũng cần phải cùng ta đi ra ngoài.” Kỳ Nghiêu tên ngu xuẩn kia, nàng thực mệt a!

“Ân.” Một cái cũng là đưa, hai cái cũng là đưa.

“Đêm dài lắm mộng, hiện tại liền đi.” Vu Hoan đẩy cửa ra đi ra ngoài, bên ngoài chỉ còn lại có băng quan, còn lại người đều không thấy.

Ngắm lại Tô Sâm thân là Định Linh châu chi phối thế giới này, làm người khác biến mất, cũng thực bình thường.

“Chờ một chút.” Tô Sâm gọi lại Vu Hoan.

Vu Hoan không kiên nhẫn quay đầu lại, “Làm gì?”

“Ta còn có chút việc muốn xử lý, cho ta một canh giờ.”

Vu Hoan: “.....” Nàng lại không phải người hầu, người bảo chờ liền chờ a! Phiền đã chết!

Dung Chiêu nhanh chóng cấp Vu Hoan thuận mao, một lần trấn an Vu Hoan một bên đối với Tô Sâm nói: “Nửa canh giờ.”

Tô Sâm muốn phản bác, nhưng là vừa tiếp xúc với Dung Chiêu đậm mực ánh mắt, tức khắc liền không nói, mặc dù là lực lượng còn thừa không nhiều lắm, Sáng thế chi kiếm sinh ra đã có sẵn khí thế thượng vị giả tôn quý, như thế nào cũng đều áp chế không được.

Tô Sâm nhanh chóng rời đi, Vu Hoan vây quanh băng quan kia, nhìn người trong băng quan, một cái tắc lưỡi.

Dung Chiêu đứng ở một đầu, nghi hoặc hỏi: “Người có thể thấy rõ nàng trông như thế nào?”

“Không thể a!” Vu Hoan thuận miệng lên tiếng.

Dung Chiêu: “.....” Không thể người vây quanh băng quan xem cái quỷ gì? Còn phát ra loại thanh âm kiểu như ca ngợi này?

Vu Hoan lúc này hai tròng mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm băng quan, hứng thú bưng bưng nói lên, “Dung Chiêu, băng quan này hình như là ngàn năm huyền băng chế tạo, về sau ta nếu là không cẩn thận bị lệ khí khổng chế, người đem ta nhét vào đi, khẳng định có thể áp chế được!”

Dung Chiêu: “.....” Xem quan tài cũng có thể xem đến thỏa mãn như vậy?

Mơ ước quan tài nhà người ta như vậy, người không biết xấu hổ!

Chủ nhân nó còn ở trong quan tài nằm đấy!

Dung Chiêu cảm thấy tâm mệt, bên người có một cái không đáng tin cậy nữ nhân, làm sao!

Vu Hoan duỗi tay ở bề mặt băng quan sờ sờ, hàn khí lạnh băng đến xương nhắm thẳng trong thân thể mà đi, Vu Hoan đôi mắt càng là sáng vài phần, bộ dáng nóng lòng muốn thử làm Dung Chiêu hải hùng khiếp vía.

Nghĩ nghĩ, Dung Chiêu châm chọc mở miệng, “Nếu không chờ nàng tỉnh, người muốn đoạt?”

“Người giúp ta sao?” Vu Hoan quay đầu lại, mở to đôi mắt, cười tùm tùm nhìn chằm chằm Dung Chiêu.

Dung Chiêu cảm giác lồng ngực trống rỗng dường như có thứ gì phá kén mà ra, hần nhẹ cong khóe miệng, “Hảo.”

Vu Hoan lại là vẻ mặt quý dī, nhanh chóng quay đầu, hừ chết, tinh thần phân liệt không báo trước gì đó, nàng ghét nhất.

Dung Chiêu nhíu mày, hần lần này chỉ nói một chữ, chẳng lẽ cũng nói sai?

Như thế nào khó hầu hạ như vậy?

Tô Sâm thực đứng giờ, vừa mới nửa canh giờ liền trở lại, “Đợi lâu, đi thôi.”

Vu Hoan làm trò trước mặt Tô Sâm đem băng quan thu vào bạc vòng, sau đó cười hi hi tiến đến bên người Tô Sâm, dường như lúc trước bọn họ chưa từng đối chọi gay gắt qua.

“Tô Sâm, băng quan kia tặng cho ta làm thù lao thế nào?” Vu Hoan không biết xấu hổ mở miệng.

Tô Sâm đỏ mặt hỏi, “Chúng ta điều kiện không phải đã nói hảo sao?”

“Ta giúp ngươi cũng phải mạo hiểm rất lớn được không? Một bộ băng quan mà thôi, lại nói này cũng không phải của ngươi, hần là của Yến Hồng Thiên đi? Ta nếu không phải muốn làm cô nương lễ phép, ta mới không rảnh cùng ngươi nói.”

Tô Sâm: “.....” Thật là hảo cô nương có lễ phép.

Tô Sâm không muốn chọc bực Vu Hoan, hơn nữa băng quan này cũng xác thật không phải của hần, cho nên cũng liền gật đầu đáp ứng rồi.

Được Tô Sâm cho phép, Vu Hoan liền vui tươi hơn hờ cùng Dung Chiêu dính lại một chỗ, liền một ánh mắt đều lười ném cho Tô Sâm.

Tô Sâm tỏ vẻ trước nay chưa thấy qua nữ nhân qua cầu rút ván nhanh như vậy!

Da mặt dày như thế, không biết xấu hổ nữ nhân!

Dọc theo đường đi đều là Tô Sâm dẫn đường, phỏng chừng là bởi vì Tô Sâm thân phận, trên đường nhưng thật ra không gặp gỡ kẻ nào tìm chết, an toàn tới sa mạc.

Cùng với ở thế giới kia của Hạ Manh nhìn đến bất đồng, trong hiện thực sa mạc hoàn cảnh càng thêm khốc liệt, đầy trời cát vàng bay múa, không khí đều lộ ra một cỗ nóng rực.

Tô Sâm đi ở trong cát vàng, lại như là không có bất luận cái gì trở ngại, như giẫm trên đất bằng.

Vu Hoan cùng Dung Chiêu liền không có tốt như vậy, hai người đi đến ngã trái ngã phải.

Ở chỗ này, bọn họ chính là người thường.

Thật vất vả nhìn đến lâu đài cát, Vu Hoan thiếu chút nữa liền quỵ, đỡ mồ, nàng dễ dàng sao!

“Trong chốc lát đi vào thời điểm, các ngươi đều không cần nói chuyện.” Trước khi đi vào, Tô Sâm dặn dò Vu Hoan cùng Dung Chiêu một câu.

Vu Hoan theo thói quen bĩu môi, người bình thường đều không xứng cùng nàng nói chuyện được không? Hừ!

Đối với Vu Hoan loại này thường thường ngạo kiều hành vi, Dung Chiêu đã quen, thật sự quen.

So với nàng động cũng không động liền chém người mà nói, điểm này tính cái gì a!

Tô Sâm mang theo bọn họ hướng bên trong đi, vừa mới qua cửa lớn lâu đài cát, liền có nữ tử từ bên trong đi ra, cùng trong trí nhớ Hạ Manh giống nhau, ngay cả xiêm y cũng chưa đổi, rất dễ dàng liền nhận ra.

“Đại nhân hôm nay không tiếp khách.” Nữ tử không kiêu ngạo không siểm nịnh đem Tô Sâm ngăn lại, trên mặt treo cười nhạt.

Tô Sâm lại giống như không nghe được, một phen đẩy ra nữ tử liền hướng tới bên trong đi.

Nữ tử hơi hơi ngơ ngác, đem tay thu hồi trước người, nghiêng người đứng vững, cũng không tiếp tục cản Tô Sâm.

Vu Hoan đi ngang qua nàng thời điểm, nữ tử bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn đến Dung Chiêu, đáy mắt hiện lên một tia không rõ cảm xúc, sau đó lại cười gật đầu, rũ mắt. Đem một cái tỷ nữ diễn đến phi thường phù hợp, không ra chút nào sơ hở.

Tô Sâm đi một đường thẳng, không có gặp được bất luận kẻ nào.

Vu Hoan theo ở phía sau một bên đánh giá lâu đài cát, một bên ở trong đầu tự hỏi, còn nói tự hỏi cái gì, hoàn toàn là đang miên man suy nghĩ.

Vu Hoan đầu óc còn đang loạn chuyển, cánh tay căng thẳng, cả người đã bị Dung Chiêu ôm vào trong lòng ngực, nàng lúc này mới phát hiện Tô Sâm

không biết khi nào ngừng lại, vừa rồi Dung Chiêu không giữ chặt nàng, nàng liền rụng phất đi.

Tô Sâm phía trước đứng một bóng người, Vu Hoan nghiêng đầu nhìn lại, đó là một cái ăn mặc màu xám nhạt, thân hình cao gầy nam tử.

Cùng trước đây nàng nhìn đến những khuôn mặt giống nhau rất khác biệt, nàng nhìn đến chính là một đoàn mê mang sương mù.

“Lần này tôi làm cái gì?”

Thanh âm này có chút chói tai, như là phất đi vật kim loại nào đó.

Tô Sâm biểu hiện thật sự trấn định, chính là từ khuôn cằm căng chặt của hắn là có thể nhìn ra, hắn đối trước mặt người này thực kiên kị, “Giúp ta làm Hạ Manh sống lại.”

“Sống lại. ....” Độ Sa tại chỗ đi lại hai bước, màu xám áo choàng theo hắn động tác hơi hơi đong đưa.

Vu Hoan nửa híp con ngươi đánh giá Độ Sa, cái dạng gì có thể làm thân là Định Linh châu, Tô Sâm kiên kị?

Tựa hồ sát giác đến Vu Hoan ánh mắt, cái đầu sương mù kia hướng tới Vu Hoan bên này quay qua, tuy rằng nhìn không tới đôi mắt, nhưng là Vu Hoan biết, hắn đang nhìn chính mình.

“Lần này, ngươi phải dùng hai người kia làm thù lao sao?”

“Hắn là người nào, ngươi hắn là rất rõ ràng, mặc dù là ngươi cũng không thể làm gì hắn.”

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Nàng là người uyển chuyển

Edit: May22

“Vậy ngươi có cái gì có thể cho ta làm thù lao đâu?” Độ Sa tựa hồ không hứng thú đối với thân phận của Vu Hoan và Dung Chiêu.

Tô Sâm hít sâu một hơi, nói: “Ngươi không phải vẫn luôn muốn ta sao? Lần này như ngươi mong muốn!”

Vu Hoan ánh mắt nhìn Tô Sâm cùng Độ Sa khắc liền thay đổi, đây là trong truyền thuyết tứ giác tình yêu?

Yến Hồng Thiên thích Hạ Manh, Tô Sâm thích Yến Hồng Thiên, Độ Sa thích Tô Sâm?

Thế giới nhân loại như thế nào đáng sợ như vậy?

Hiện tại nam nhân đều có thể yêu đương sao?

Nàng yêu cầu chết cũng phải chết bình tĩnh một chút.

Dung Chiêu thực đau đầu nhéo Vu Hoan mu bàn tay, nữ nhân này lại đang loạn tưởng cái gì, đối đầu kẻ địch mạnh, có thể hay không nghiêm túc chút.

Độ Sa đi qua đi lại thân mình ngừng lại, tựa hồ đang xem Tô Sâm, sau một lúc lâu đều không có nói chuyện.

Không gian lập tức yên tĩnh xuống dưới, không khí quý dị vạn phần.

Hồi lâu, Độ Sa đột nhiên cuồng tiếu lên, “Tô Sâm, ngươi thật sự quyết định?”

“Phải.”

Liền ở Tô Sâm dứt lời thời điểm, Độ Sa thân ảnh đột nhiên trở nên mơ hồ lên, không khí một trận vụn vụn, Độ Sa thân ảnh lúc ẩn lúc hiện.

Tô Sâm sau này lui một bước, cảnh giác nhìn Độ Sa đã trở nên hư ảo, “Ngươi đáp ứng hay là không đáp ứng?”

“Đáp ứng, đương nhiên đáp ứng, ha ha ha ha. .... Tô Sâm, ngươi thật sự là làm tốt lắm.” Thanh âm thực xa xôi, Độ Sa thân ảnh đã biến mất ở bọn họ trước mặt.

Vu Hoan có chút kinh ngạc, đây là thể nào a?

Nữ tử khi này bước nhanh tới, đối với Tô Sâm hơi hơi uốn gối, thần sắc cũng so với phía trước cung kính vài phần, “Vài vị, bên này thỉnh.”

“Phốc.....” Vu Hoan không nghẹn lại.

Phát triển thần kì này, nàng có chút khó tiếp thu.

Nữ tử có chút oán trách trừng lại, Vu Hoan nhanh chóng điều chỉnh thần sắc, âm thanh lạnh lùng nói: “Bị nước miếng sặc tới rồi.”

Nữ tử lúc này mới quay đầu lại, đi ở phía trước dẫn đường.

“Dung Chiêu.....” Vu Hoan đề sát vào Dung Chiêu, đề thấp thanh âm nói: “Nam nhân cũng có thể cùng nam nhân yêu đương sao? Thế giới phát triển quá nhanh, ta có điểm tiếp thu không nổi.”

Dung Chiêu khóe miệng vừa kéo, không tiếp thu được, không tiếp thu được ngơoi dùng cái loại vui sướng khi người gặp họa cộng thêm bát quái ngữ khi này làm cái gì? Đây là ngữ khí không tiếp thu được nên có sao?

“Mặc kệ không phải chuyện của chúng ta.” Dung Chiêu mắt nhìn thẳng đáp.

“Không cần nói như vậy được không! Hiện tại chúng ta cũng không xem như người ngoài cuộc a, hiểu biết đối tượng hợp tác là việc tất yếu phải không.”

Dung Chiêu khó hiểu, “Ngơoi chừng nào thì cũng học được quanh co lòng vòng?”

“.....” Nàng cũng là cái uyển chuyển ngơoi được sao?

“Ta cùng chuyện của Độ Sa, phải từ khi ta mới vừa hóa ra hình người thời điểm mà nói.” Tô Sâm không biết khi nào đi chậm một bước, dĩ vãng thanh triệt con ngơoi lúc này một mảnh vẫn đục, thanh âm cũng là áp lực một cỗ..... thống khổ sao?

“Nói nghe một chút.” Vu Hoan buông ra Dung Chiêu, đi đến Tô Sâm bên cạnh ngơoi, mặt mày trong trẻo nhìn chăm chăm Tô Sâm.

Tô Sâm châm chước, đang muốn mở miệng, màu xám thân ảnh đột nhiên xuất hiện, ôm đồm Tô Sâm cánh tay, hung hăng quăng ra, Tô Sâm thân ảnh ở không trung đảo lộn hai vòng, đụng vào bên cạnh tường cát, tường sập, Tô Sâm bị bao phủ ở trong một mảnh đất cát mờ nhạt.

“Chuyện của ta, miễn hỏi thăm.” Độ Sa bèn nhon thanh âm vang lên, đây là đối Vu Hoan nói.

“Lại không phải chuyện gì nhận không ra ngơoi, nói ra nghe một chút có thiếu mất khối thịt của ngơoi a?” Vu Hoan táo bạo tính tình tự nhiên sẽ không nén giận, lập tức liền châm chọc trở lại.

“Khụ khụ.....” Tô Sâm chặt vật từ cát đất ngồi dậy, một thân bạch y bị nhuộm thành màu vàng, “Độ Sa, không liên quan bọn họ, đừng giận chó đánh mèo bọn họ.”

“Giận chó đánh mèo?” Độ Sa ngữ điệu có chút quái, nghe không hiểu là giận hay là mặt khác cảm xúc, bất quá chỉ có hai chữ, thực mau ngữ điệu liền thay đổi giống như trước, “Đưa ngơoi cho ta.”

Tô Sâm từ cát đứng lên, cũng không màng trên ngơoi cát đá, bước đi đến Vu Hoan trước mặt, “Đưa Hạ Manh cho hắn.”

“Băng quan cho ta?” Vu Hoan nhướn mày.

Tô Sâm hắc tuyến, cắn răng gật đầu, “Cho ngơoi.”

Nữ nhân này tại sao lúc nào cũng không quên đòi ích lợi cho mình vậy?

Vu Hoan nhanh chóng đem băng quan móc ra, mở nắp băng quan đem Hạ Manh bên trong xách ra, ném cho Độ Sa bên cạnh, băng tốc độ nhanh nhất đem băng quan thu trở về, giống như sợ ngơoi khác cùng nàng đoạt.

Độ Sa đáy lòng cũng là một trận run rẩy, này là kỳ ba nơi nào tới vậy?

“Cùng ta tiến vào.” Độ Sa ném xuống những lời này liền vào một gian phòng bên cạnh.

Tô Sâm cũng không có lập tức theo vào, mà là chờ Độ Sa thân ảnh biến mất, mới đối với Vu Hoan nói: “Trong chốc lát ta sẽ ở trong phòng tạo động tĩnh, các ngơoi nghe được liền vọt vào, nhớ kỹ, không cần lo cho ta, giết Độ Sa.”

Vu Hoan chớp mắt, tương ái tương sát a, thực là tình cảm mãnh liệt.

Nhìn Vu Hoan hai mắt mạo hiểm không biết là cái gì quang mang, Tô Sâm có chút hoài nghi, chính mình tìm bọn họ hỗ trợ thật sự chính xác sao?

Đã đi đến một bước này, không cho hắn lùi bước nữa rồi.

Tô Sâm vừa đi, Dung Chiêu đậm mặc thanh âm liền vang lên, “Thật sự muốn giúp hần?”

“Cái gì giúp không giúp.” Vu Hoan trợn trắng mắt, ngữ điệu mát lạnh châm chọc, “Chúng ta là công bằng giao dịch, người nói như vậy giống như ta người tốt ấy nhỉ.”

Dung Chiêu đỡ trán, “.....” Cần thiết cường điệu chính mình không phải người tốt sao?

Nào có ai muốn hưởng trên người mình tự hất bát nước bẩn a?

Phòng im ắng, Vu Hoan nhàm chán ở bên ngoài nhảy qua nhảy lại, phía trước nữ nhân kia không biết đi nơi nào, vẫn luôn không lộ diện.

.....

Trong phòng, Độ Sa đem Hạ Manh đặt ở trên giường, Tô Sâm theo ở phía sau, trầm mặc nhìn hần động tác.

“Người thật sự nghĩ kỹ rồi?” Độ Sa cong eo, đầu ngón tay phác họa Hạ Manh trắng nõn khuôn mặt, thông thả chuyển qua trên cần cổ lộ ra của nàng.

Tô Sâm ánh mắt hơi trầm xuống, thân hình có chút cứng đờ, lại không ngăn cản Độ Sa động tác, hần trầm mặc không trả lời, Độ Sa cũng theo đó trầm mặc, chỉ là ngón tay không ngừng ở gương mặt cùng trên cổ Hạ Manh hoạt động.

“Phải, ta nghĩ kỹ rồi.” Tô Sâm cuối cùng là đánh vỡ trầm mặc.

Độ Sa cũng phối hợp thu hồi tay, âm u nở nụ cười, “Hần từng như vậy đối với người, người còn muốn như vậy giúp hần?”

“Kia đều là người bức.” Tô Sâm ngữ khí thực bình tĩnh, nghe không ra hi vọng.

“Bức? Rõ ràng là người cầu ta, như thế nào liền biến thành ta bức người?” Độ Sa lắc mình đến Tô Sâm trước mặt, nhéo cằm hần, cường bách Tô Sâm ngẩng đầu lên, “Ta cũng không rõ, người như thế nào liền đối tiểu tử thúi kia khẳng khẳng một mực? Hần có cái gì hảo? Một nhân loại mà thôi!”

Tô Sâm cắn răng quay đầu đi, lui ra phía sau một bước, “Đó là chuyện của ta.”

Độ Sa đột nhiên lại trầm mặc, sau một lúc lâu mới âm hiểm cười hai tiếng, “Qua hôm nay, người chính là của ta, chúng ta tương lai còn dài.”

Tô Sâm đáy mắt cảm xúc cực nhanh thay đổi vài lần, có hoảng loạn, có đề phòng, càng nhiều bi thương, là cái loại nhìn thấu trần thế bi thương.

Độ Sa dạo bước đi đến bên người Hạ Manh, “Còn không qua đây?”

Tô Sâm hít sâu một hơi, đi đến bên người Độ Sa, đem Tự Hồn đồ giao cho Độ Sa.

Dùng lực lượng của hần cùng Tự Hồn đồ, đủ để cho Hạ Manh sống lại.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Là thực vật hay linh thú?

Edit: May22

Vu Hoan đứng ở ngoài phòng, liên tiếp nhìn vào bên trong, bên trong không hề phát ra bất kì tiếng động nào.

Vu Hoan chờ đến có chút không kiên nhẫn, hướng Dung Chiêu cầu nhàu, “Chúng ta tới nơi này khoảng bao lâu rồi?”

Dung Chiêu suy tư một lát, “Đại khái có một tháng.”

“Một tháng..... Lại lãng phí một tháng.” Vu Hoan lộ ra biểu tình không thiết sống.

Dung Chiêu tiếp tục bỏ một đao, “Cái không gian này thời gian cùng bên ngoài không nhất định đồng bộ.”

Vu Hoan: “.....”

Mỗi thế giới thời gian đều có chính nó quy luật, điều này cũng không phải không có khả năng.

Nếu là thật sự bất đồng thời gian, tốt nhất thời gian ở ngoài chậm hơn so với không gian này, nếu không.....

Làm nàng bỏ lỡ cơ hội tiến vào Tủ linh cốc, nàng tuyệt đối sẽ làm Kỳ gia toàn bộ chôn cùng, nói được thì làm được!

“Loảng xoảng!”

Thanh âm vật nặng rơi xuống đất.

Vu Hoan đẩy lòng kéo căng như dây đàn cũng bị chặt đứt, ngay lập tức đá văng cửa phòng, tầm mắt nhanh chóng quét một vòng, nhắm chắc Độ Sa, Long Tuyền màu đen phút chốc xuất hiện ở trong tay nàng.

Thân hình chợt lóe, hàn quang xẹt qua, Long Tuyền từ phía sau lưng Độ Sa đâm vào, Vu Hoan nghe được thanh âm Long Tuyền đâm thủng huyết nhục, nhưng là lại không có máu tươi tràn ra, cũng không có ngữi được mùi máu tươi.

Hắn đang đưa lưng về phía Vu Hoan trạm, Vu Hoan hiển nhiên cũng nhìn không tới hắn đang làm cái gì.

Thời gian dường như yên lặng.

Thật lâu sau, Độ Sa thân hình giật giật, Vu Hoan nhú mào, đem Long Tuyền rút ra, chuẩn bị lại đâm lần nữa, lại bị một đôi tay bắt được.

Nàng nhìn qua, là Tô Sâm.

“Làm gì? Không phải nguoi nhờ ta giết hắn sao?” Vu Hoan có chút tức giận, coi nàng như con khỉ mà đùa bỡn a?

Tô Sâm kéo khỏe miệng cười cười, “Hắn sống không được, không cần thiết uống phí sức lực, ô uế cô nương chửi thù.”

“Ta liền làm nguoi cảm thấy bất kham như vậy?” Độ Sa ẩn nhẫn thanh âm rầu rĩ truyền tới, cuối cùng lại trào phúng nở nụ cười, “Nguoi thế nhưng sẽ lợi dụng thời điểm ta dùng kiệt lực lượng, cho nguoi ở sau lưng đâm ta một đao, Tô Sâm, nguoi vẫn là tàn nhẫn như vậy.”

Tô Sâm vẫn chưa trả lời độ sa, mà là tiếp tục đối với Vu Hoan nói: “Ta đưa các nguoi đi ra ngoài.”

Đơn giản như vậy?

Vu Hoan đẩy mắt tất cả đều là hoài nghi, Tô Sâm nhìn qua cùng lúc trước không sai biệt lắm, Độ Sa cứu Hạ Manh vận dụng lực lượng nào đó, xuất hiện tình trạng vô pháp phản kháng, nếu là giết hắn, nơi nào cần nàng hỗ trợ?

Hắn vì cái gì không tự mình động thủ giết Độ Sa?

Độ Sa xoay nguoi, chắn giữa Tô Sâm cùng Vu Hoan, Dung Chiêu đứng ở xa hơn một chút, thấy vậy cũng đi lên, đem Vu Hoan hộ ở bên cạnh mình.

“Đi ra ngoài. .... Ha ha ha, không có nguoi kia cho phép, ai cũng ra không được, đừng có nằm mộng.” Độ Sa bèn nhọn thanh âm lộ ra một cỗ thể lương cùng bi ai, một đoàn sương mù kia thế nhưng bắt đầu chậm rãi biến mất, lộ ra hình dáng rõ ràng khuôn mặt.

“Ta mệt mỏi, kết thúc cũng hảo.” Thanh âm này thực nhẹ thực nhu, không phải âm điệu bèn nhọn phân không rõ nam nữ như trước, mà là giọng nữ tử mềm mại nỉ non.

Vu Hoan kinh ngạc nhìn về phía Độ Sa, tuy rằng nhìn đến không phải là một đoàn sương mù, nàng vẫn như cũ nhìn không ra nàng khuôn mặt.

Thân hình rõ ràng là nam tử không sai. ....

Nếu là một nữ tử giả dạng thành nam tử thì không có bất luận cái gì lỗ hổng, Vu Hoan tự nhiên là nhận không ra, cho nên nàng lúc này chỉ có thể quý dị dùng ánh mắt dò hỏi Dung Chiêu.

Tình huống như thế nào a?

Nói tốt nam nam luyện đâu?

“Độ Sa là nữ tử.” Dung Chiêu dưới đáy lòng nói cho Vu Hoan.

Nữ tử. ....

Ai da, vậy cầu huyết a!

Vu Hoan tức khắc mất đi hứng thú, thúc giục Tô Sâm, “Mau đưa chúng ta đi ra ngoài, còn có Kỳ Nghiêu!” Nàng một khắc cũng không muốn ở cái địa phương quỷ dị này.

Độ Sa vốn là ngừng lại tiếng cười, lại chậm rãi ngẩng cao lên, “Đi ra ngoài. .... Ra không được. .... Hắn lừa các nguoi, ha ha ha. .... Cái địa phương này nơi nào còn có thể đi ra ngoài, phốc. ....”

Độ Sa nhỏ ra không phải máu tươi, mà là một loại chất lỏng màu lục, trong không khí lập tức tràn ngập một cỗ u hương.

“Đừng hô hấp.” U hương vừa ra, Dung Chiêu liền ra tiếng nhắc nhở Vu Hoan.

Đối với Dung Chiêu nói, Vu Hoan tự nhiên là vô điều kiện tín nhiệm, lập tức ngừng thở, ánh mắt lạnh lạnh nhìn Tô Sâm.

“Tô Sâm. ....” Độ Sa mềm mại ngã xuống, phủ phục trên mặt đất, lục sắc chất lỏng từ khoe miệng nàng không ngừng tràn ra, sau lưng bị Vu Hoan đâm trúng, cũng bắt đầu tràn ra cái loại này chất lỏng, toàn bộ phòng hương khí mùi thơm ngào ngạt.

Tô Sâm thấy mắt hiện lên một tia hoảng loạn, lại cực nhanh đè ép xuống, hần sau này lui một bước, “Độ Sa, ân oán giữa ta và ngươi đến đây liền kết thúc.”

Độ Sa nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm mang theo một chút thê lương, “Thật hy vọng ngươi vĩnh viễn như vậy vô tình, chính là. ....” Nàng thật mạnh thở dốc một ngụm, “Chính là, vì cái gì ngươi phải đối với Yên Hồng Thiên tốt như vậy?”

Tô Sâm trầm mặc nhìn Độ Sa, Độ Sa hơi thở hỗn loạn, lại cực lực ngửa đầu, đem Tô Sâm khắc ở đáy mắt.

Vu Hoan thật sự là có điểm không rõ, Độ Sa bản thân thực lực hẳn là rất mạnh, cho dù là vì vừa rồi sử dụng cạn kiệt lực lượng, vậy cũng không nên bị chính mình đâm một cái liền treo a?

Tô Sâm vòng qua Độ Sa, đi đến Vu Hoan trước mặt, “Chuẩn bị tốt sao?”

Dung Chiêu không cho nàng hô hấp, nàng chỉ có thể gật đầu.

Tô Sâm thấy vậy cũng không nói nhiều, đôi tay kết thành phức tạp thủ thế, bốn phía không khí liền bắt đầu sóng gió nổi lên, từng điểm sáng nhỏ vụn từ bốn phương tám hướng hội tụ lại đây, ở trong không khí hình thành một cánh cửa ánh sáng.

“Đi ra ngoài đi.” Tô Sâm chỉ vào cửa, ý bảo Vu Hoan cùng Dung Chiêu đi qua.

“Ra không được.” Độ Sa tiếp được Tô Sâm nói, “Các ngươi từ cánh cửa này đi qua, chờ đợi các ngươi chính là tử lộ.”

Vu Hoan chần chờ, hai người này bên nào cũng cho là mình phải, Tô Sâm có thể hay không tính kế nàng, nàng cũng không thể trăm phần trăm xác định.

Tô Sâm vẫn luôn không phản bác Độ Sa, tựa như đang không tiếng động thừa nhận lời Độ Sa, Vu Hoan đáy lòng cố kỵ liền càng thêm lớn.

Nàng giữ chặt Dung Chiêu, chuẩn bị lui ra bên ngoài.

Tô Sâm nâng mi mắt, “Bỏ qua lần này cơ hội, các ngươi liền không có lần thứ hai cơ hội.”

Vu Hoan rối rắm, mẹ nó đây là đề lựa chọn a!

Nếu Tô Sâm thật sự hỏ nàng, vậy nàng phải đối mặt là nguy hiểm không rõ, nhưng vạn nhất thông đạo này thật sự có thể đưa bọn họ đi ra ngoài thì sao?

Vu Hoan cắn răng một cái, lôi kéo Dung Chiêu lui ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Vu Hoan mới mồm to hô hấp, trong lồng ngực không khí đều sắp bị hao hết.

Nếu là người, tại sao nàng không thể nhìn thấy.

Màu xanh lục máu?

“Đó là cái gì?” Độ Sa là thực vật hay là linh thú?

“Không biết.” Dung Chiêu lắc đầu, thứ Vu Hoan cũng không biết, hẳn biết được lại càng ít.

“Vậy ngươi làm gì không cho ta hô hấp?” Vu Hoan quý dị nhìn về phía Dung Chiêu, thứ này không phải là cố ý đi?

“Mùi hương này cùng với lúc đi qua Ánh nguyệt nhai giống nhau.”

Hắn không phải người, tự nhiên sẽ không trúng độc, cho nên khi Tô Ninh bảo hắn bế khí, hắn cũng không có.

Hắn ngửi thấy được hương vị kia, trên người Độ Sa phát ra u hương là giống nhau.

“Thực vật sao?” Vu Hoan nhìn cửa phòng, bên trong ánh sáng đã ảm đạm xuống, chứng minh cánh cửa kia đã biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Hiểu lầm

Edit: May22

“Ha ha ha.....” Độ Sa suy yếu tiếng cười từ trong phòng truyền ra, một lát sau, liền không có động tĩnh.

Lại đợi một lát, Vu Hoan liền nhìn đến Tô Sâm ôm Độ Sa đi ra, trên người nàng cùng trên mặt đều bò đầy một loại màu xanh lục dây đẳng, trên dây đẳng mọc ra cành lá so với Vu Hoan thấy ở trên mặt nước giống nhau như đúc.

Thật là thực vật.....

Nhưng mà là cái gì thực vật đây?

Tu luyện thành hình người thực vật, so với linh thú, thực vật tu luyện thành hình người yêu cầu hao phí thời gian cùng tinh lực đều gấp mấy lần linh thú, một trăm vạn cây thực vật cũng không nhất định có thể tìm ra một gốc cây tu luyện thành hình người.

“Đại nhân!” Thê lương thanh âm theo một thân ảnh chạy nhanh mà đến, “Đại nhân.....”

Là nữ tử kia, lúc này trên mặt nàng tất cả đều là bi thống cùng phẫn nộ.

Không sai, chính là phẫn nộ.

Nàng đem Độ Sa từ trong long Tô Sâm đoạt lấy, phẫn nộ trừng mắt hấn, “Ngươi thật sự cho rằng đại nhân không biết mục đích ngươi dẫn bọn hấn tới nơi này? Không có năng lực phản kháng sao?”

Tô Sâm sắc mặt đột nhiên biến đổi lớn, có chút không thể tin tưởng nhìn cái đầu đã sắp hóa thành nguyên hình của Độ Sa.

—— ta một mối, kết thúc cũng tốt.

Tô Sâm trong đầu đột ngột thoáng hiện những lời này.

“Lúc trước ngươi sơ hóa hình người, không thể khống chế lực lượng chính mình, thiếu chút nữa gây ra đại họa, là đại nhân giúp ngươi ổn định cái không gian này, ngươi lại nghĩ làm đại nhân muốn giành lấy lực lượng của ngươi.” Nữ tử thanh âm thực cao, mang theo nàng đối Độ Sa đau lòng cùng Tô Sâm hận ý.

“Ngươi cùng Yến Hồng Thiên không biết trời cao đất dày chộc phải giao long, là đại nhân liều chết đem các ngươi cứu trở về, đại nhân sinh tử không rõ, ngươi lại một chữ cũng không hỏi.”

Tô Sâm cả người giống như rơi vào hầm băng.

—— Ngươi chính là Định linh châu a, bị người khác lấy được ngươi đã có thể chết chắc rồi.

Mới gặp, nàng một bộ váy xanh, đứng ở mặt nước, cười khanh khách nhìn hấn vừa sơ hóa hình người, bởi vì khống chế không được lực lượng mà ngã vào trong nước.

Lúc ấy, hấn cho rằng nàng là mơ ước Định linh châu lực lượng, tự nhiên không cho nàng sắc mặt tốt.

Nhưng nàng lại không vội không bức theo chính mình một đường, nhìn hấn ở trong nước giãy giụa, chặt vật bơi đến bờ biển.

—— một thân lực lượng này của ngươi, thật sự rất mê người, ta đều có điểm nhìn không được.

Lần thứ hai, hấn lại khống chế không được lực lượng, xuất hiện bạo tẩu tình huống, nàng lần nữa xuất hiện, như cũ là một bộ váy xanh, trên mặt mang theo tươi cười, mình đi đến mức tận cùng.

Sau đó hấn liền không nhớ rõ lúc sau đã xảy ra cái gì, chỉ biết là hấn tỉnh lại sau, lực lượng suy nhược rất nhiều.

Hấn tưởng nàng đem lực lượng của chính mình hút đi.

—— Định linh châu, ngươi là muốn đem chính mình lẫn lộn thành thế nào?

Lần thứ ba gặp mặt, hấn cùng Yến Hồng Thiên không cẩn thận ngã xuống một chỗ huyền nhai, đáy vực tồn tại một chi giao long, giao long phát giác hấn trên người hơi thở, muốn ăn hấn.

Cuối cùng khi ý thức trở nên mơ hồ, hắn thoáng thấy được một bóng xanh ở trước mắt đóng đũa.

—— A Sâm, có người đã cứu chúng ta.

Thời điểm tỉnh lại, Yến Hồng Thiên nói với hắn như vậy, chính là ai cứu hắn, hắn lại không biết.

—— Ngươi bảo ta giúp ngươi cứu hắn? Dựa vào cái gì?

Lần thứ tư gặp mặt, Yến Hồng Thiên trọng thương.

Lần đó giao dịch, hắn mất đi tự do một năm, bị bắt phản bội Yến Hồng Thiên.

—— Hắn như vậy đối với ngươi, ngươi còn che chở hắn, thật xem không hiểu ngươi suy nghĩ cái gì.

Lần thứ năm gặp mặt, nàng dung mạo như cũ, váy xanh tươi đẹp, đứng ở trước lồng sắt, nhìn hắn ngồi ở bên trong, ánh mắt mang theo nhàn nhạt trào phúng.

Lúc ấy, hắn nghĩ, hắn biến thành cái dạng này, hết thảy không phải đều là nhờ nàng ban tặng sao?

Nàng có cái gì tư cách trào phúng hắn?

Nàng đem hắn mang về Ánh nguyệt nhai, dốc lòng chăm sóc hắn, hắn lực lượng chậm rãi trở lại trong cơ thể, thậm chí so với dĩ vãng càng cường đại.

—— Cắt đứt đường lui lại xông ra, Định linh châu, từ nay về sau, ngươi chính là thế giới này chúa tể.

Đây là lời nàng để lại, lúc ấy hắn không rõ, hắn vốn dĩ chính là thế giới này chúa tể.

“Đại nhân vì ngươi làm nhiều như vậy, ngươi có từng vì đại nhân đau lòng qua một chút?” Nữ tử khàn cả giọng lời trở lại Tô Sâm đang chìm trong suy nghĩ.

Hắn khẽ lắc đầu, “Nàng chưa bao giờ.....” Nói với hắn.

Vu Hoan nghe được có chút ngốc, Độ Sa là vì Tô Sâm mới làm hết thảy?

Chính là vì cái gì Độ Sa muốn giúp Tô Sâm?

Nữ tử hung tợn trừng mắt nhìn Tô Sâm, ôm Độ Sa đã hoàn toàn hóa thành nguyên hình, đi ra bên ngoài, bốn phía lâu đài cát bắt đầu tán loạn, biến mất ở trong sa mạc.

Nữ tử thân ảnh cũng tựa hồ dung nhập cát vàng, đảo mắt liền biến mất không thấy.

Vu Hoan về mặt kỳ quái, nhưng nghĩ đến trước đó Tô Sâm có khả năng tính kế mình, nàng trực tiếp đem chủy thủ đặt ở trên cổ Tô Sâm, lạnh giọng chất vấn: “Trước ngươi muốn đem chúng ta đưa đi đâu?”

Tô Sâm con ngươi có chút đại ra xoay chuyển, sau đó lại đắm chìm ở thế giới của chính mình.

Hào a, thật sự là lừa nàng.

Độ Sa nói cái này không gian ai cũng ra không được, trừ bỏ người kia?

Người kia là ai?

Ai còn có thể là chúa tể cái địa phương này?

“Tô Sâm.....”

“Các ngươi là..... Tô Sâm?” Nữ tử mềm nhẹ thanh âm đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là không thể tin tưởng.

Vu Hoan quay đầu liền nhìn thấy một nữ tử đứng ở cách đó không xa, xem quần áo đúng là Hạ Manh.

Vu Hoan thấy không rõ khuôn mặt Hạ Manh, nhưng là cặp mắt kia, rất sáng, giống như bầu trời đêm long lánh sao trời.

Tô Sâm cứng đờ xoay người, không có tiêu cự con ngươi dần dần đem thân ảnh Hạ Manh khắc ở hắc đáy mắt, một lát, hắc đáy mắt dường như có thứ gì ầm ầm sụp đổ, quy về một mảnh tĩnh mịch.

“Trở về.....” Tô Sâm thanh âm như cũ thanh triệt, lại lộ ra quá nhiều chua xót cùng mệt mỏi.

Hắn cũng mệt mỏi.

Yến Hồng Thiên là người duy nhất ở thế giới nhân loại, vô điều kiện đối tốt với hắn, giữa tất cả âm u cùng tranh đoạt, khi hắn sắp với đối thế giới này hết hy vọng, hắn đột nhiên xuất hiện, mang đến ấm áp, mang đến quang minh.

Hắn đem Yến Hồng Thiên trở thành đệ đệ mà che chở, không nghĩ nhìn đến hắn chịu một tia thương tổn.

Chính là cuối cùng..... Chính mình vẫn hại hắn.

Nếu lúc ban đầu chính mình đem Hạ Manh mang trở về, nếu lúc trước hắn cự tuyệt thành chủ tứ hôn, có lẽ mặt sau hết thấy đều sẽ không phát sinh.

Hạ Manh sẽ không chết.....

Độ Sa cũng sẽ không chết.....

Độ Sa, nữ tử luôn ăn mặc một thân váy xanh, cười ngâm ngâm kêu chính mình Định linh châu.

Đáng tiếc, trên đời này không có nếu.

“Tô Sâm, ngươi làm sao vậy?” Hạ Manh kinh hô một tiếng, vài bước chạy vội tới bên cạnh Tô Sâm, đỡ được hắn ngã xuống.

Tô Sâm đột nhiên bắt lấy tay Hạ Manh, Hạ Manh bị dọa nhảy dựng, theo bản năng muốn tránh thoát, chính là tiếp xúc đến Tô Sâm đã có chút tan rã con ngươi, nằng lại nhìn xuống.

“Về Hắc Ma thành, hắn đang đợi ngươi.”

Hạ Manh cắn môi, không nói chuyện, chỉ nhìn Tô Sâm, đáy mắt oán hận đan xen.

Trở về? Trở về nơi đó sao?

Quá khứ bất kham như vậy.

Hơn nữa, hắn từng như vậy đối đãi với mình.....

“Đừng trách hắn.” Tô Sâm tăng thêm trong tay lực đạo, đáy mắt ẩn ẩn có chút khản cầu, “Hắn cũng không biết chuyện lúc trước, hắn sẽ không so đo quá khứ, ngươi nếu là không quay về, liền uống phí..... mạng của ta cùng Độ Sa.”

Tô Sâm khi nói đến Độ Sa, thanh âm phá lệ, nhẹ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Em Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 143: Thổ hào dùng Thần Khí tặng người

Edit: May22

Thẳng đến lúc này, Hạ Manh mới bừng tỉnh phát giác chỗ không thích hợp, nàng không phải đã chết rồi sao?

“Ta.....” Hạ Manh có chút vô thổ nhìn về phía Tô Sâm, “Ta hẳn là đã chết..... Tại sao lại như vậy?”

Tô Sâm thân thể đã bắt đầu trở nên trong suốt, Hạ Manh càng thêm kinh hoàng vô thổ, tay cũng không biết đặt ở chỗ nào.

Đây là có chuyện gì a?

Tô Sâm bị bao phủ ở trong một mảnh quang huy, quang huy dần dần thu nhỏ lại, trong lòng Hạ Manh trống rỗng, cuối cùng chỉ còn lại một hạt châu an tĩnh nằm trong lòng bàn tay.

“Này..... Là.....?” Hạ Manh trừng lớn mắt.

“Thế nhưng là hao phí tất cả lực lượng mới có thể sống lại ngươi sao?”

Thanh âm hơi mang trào phúng rơi xuống bên tai Hạ Manh, nàng đột nhiên quay đầu lại, liền nhìn đến nữ tử khoanh tay trước ngực đứng ở phía sau, cùng một nam tử nhìn qua khí thế kinh người.

Nhưng nàng không có tâm tình xem bọn họ lớn lên thành bộ dáng gì, trong đầu bồi hồi chỉ có câu nói kia của Vu Hoan.

Cái gì là hao phí tất cả lực lượng mới làm nàng sống lại?

“Người vừa rồi câu nói kia..... Là có ý tứ gì?” Hạ Manh gắt gao nhìn Vu Hoan, nàng theo bản năng không dám nhìn nam tử kia.

“Ý tứ trên mặt chữ.” Vu Hoan nhún vai.

Nàng hiện tại nên suy xét hẳn là làm thế nào đi ra ngoài đây?

Hạ Manh há miệng thờ đốc, lại không biết nên hỏi như thế nào, trên mặt buồn bã thần sắc làm nàng càng thêm thêm đậm đáng yêu, ướt dầm dề con người như nai con vô tội.

“Uy!”

Hạ Manh đột nhiên cả kinh, đáy mắt nhanh chóng xẹt qua một mặt kinh hoàng, khóe mắt còn treo trong suốt nước mắt, nàng khó hiểu nhìn về phía Vu Hoan.

“Đem hạt châu kia cho ta.” Vu Hoan chỉ chỉ Định linh châu trong tay nàng.

Hạ Manh đầu tiên là nghi hoặc, sau đó nắm chặt Định linh châu, ra sức lui lại, nàng tuy rằng không biết vì cái gì Tô Sâm sẽ biến thành một hạt châu, nhưng nàng sẽ không đem Tô Sâm giao cho người khác.

Vu Hoan nhàu mày, “Nó đã vô dụng, người cầm cũng chỉ là lãng phí, cho ta cũng coi như là vật tấn kì dụng.”

Hạ Manh lắc đầu, càng nắm chặt Định linh châu không buông.

Vu Hoan thở dài, “Được.” Định linh châu mất đi lực lượng, nàng lấy tới cũng không chắc chắn sẽ hữu dụng.

Vu Hoan nói vừa ra, mặt đất đột nhiên chấn động lên, một cái một cái cái khe từ mặt đất vỡ ra, cát vàng như nước chảy giống nhau trút xuống tiến cái khe trung.

Vu Hoan bắt lấy Dung Chiêu, ổn định thân mình, “Sao lại thế này?”

Vùng đất bị luân hồi vứt bỏ là Sáng Thế Thần sáng lập ra, cho dù không có Định linh châu chống đỡ cũng sẽ không sụp xuống, đây là có chuyện gì?

“Dù sẽ không sụp xuống, cũng sẽ chịu ảnh hưởng, chúng ta nên nhanh chóng đi ra ngoài.” Dung Chiêu ngữ khí thực nghiêm túc.

Vu Hoan nghe ra tính nghiêm trọng của sự tình, đáy lòng không khỏi cũng ngưng trọng lên. Đi ra ngoài, như thế nào đi ra ngoài a? Định linh châu không có, nàng cũng không có Thiên Nguyệt Kiếm, chẳng lẽ muốn nàng tay không xé không gian?

“A.....” Hạ Manh thân ảnh đột nhiên biến mất trong khe nứt, Vu Hoan còn không có thấy rõ, lại là một đạo thân ảnh theo nàng nhảy vào cái khe.

Cũng may mặt đất cũng không có chấn động bao lâu, thực mau liền đình chỉ xuống, trên sa mạc tất cả đều là ngang dọc đan xen vết nứt, bốn phía hạt cát không ngừng đổ xuống.

Vu Hoan bước nhanh đi đến cái khe Hạ Manh ngã xuống kia, khom người nhìn xuống, tức khắc cả kinh, phía dưới có hai người, Hạ Manh bị một người ôm vào trong ngực, người nọ hai chân chống hai bên vách tường, cũng may cái khe này không rộng, mới không có ngã xuống.

Vu Hoan nghĩ nghĩ, duỗi tay đem người nọ cùng Hạ Manh túm lên.

Yến Hồng Thiên đề phòng nhìn Vu Hoan, trước đó mình như vậy đối nàng, nàng làm sao sẽ tốt bụng cứu mình?

“Yên tâm, ta nếu là muốn giết người, người lúc này đã ngã xuống.” Vu Hoan châm chọc cong môi, nàng mới không có đam mê đem người cứu đi lên rồi giết chết.

“Người.....” Yến Hồng Thiên không biết nói cái gì hạo.

“Hừ.” Vu Hoan hừ nhẹ một tiếng, hướng Dung Chiêu đi qua.

“Oanh!”

Không trung dường như có thứ gì nổ tung, một cỗ dòng khí ở trong không khí quét ngang, cùng với cỗ khí lưu kia, Vu Hoan đã nhận ra Thiên Nguyệt Kiếm hơi thở, nàng đột nhiên ngừng đầu hướng không trung nhìn lại.

Trên cao có kiếm quang lao xuống xuống dưới, ‘ tranh ’ một tiếng cắm bên chân Vu Hoan.

Vu Hoan sắc mặt vui vẻ, đem Thiên Nguyệt Kiếm rút ra, khó được tán thưởng nói: “Không nghĩ tới người còn rất hữu dụng!”

Thiên Khuyết Kiếm ong ong run lên, dào dạt đắc ý, nó đương nhiên là hữu dụng, nó chính là Sáng thể chi kiếm!

Thiên Khuyết Kiếm run lên vài cái, nhớ tới mục đích của chính mình, nhanh chóng đem ý niệm truyền cho Vu Hoan.

Chủ nhân, đi mau a, ta bỏ ra thông đạo thực mau liền sẽ khép lại.

Vu Hoan ngốc, đi như thế nào?

Nàng hiện tại cũng không bay được a!

Liền ở thời điểm nàng rời rầm, Dung Chiêu tiến lên ôm nàng vòng eo, thân ảnh nhoáng lên liền biến mất ở trong tầm mắt Yến Hồng Thiên.

Hắn giương miêng, hơn nửa ngày mới phản ứng lại đây.

Hắn cúi đầu nhìn Hạ Manh ngất xỉu trong lòng ngực, cảm thụ được nàng hồ hấp, trên mặt chậm rãi nở rộ một cái âm áp tươi cười.

Manh Manh của hắn, thật sự đã trở lại.

Cười ngây ngô hồi lâu, Yến Hồng Thiên mới nhớ tới Tô Sâm, có chút nghi hoặc nhìn bốn phía.

A Sâm đi đâu vậy?

.....

Thiên Khuyết Kiếm không biết là từ đâu mà chém vào, thời điểm Vu Hoan cùng Dung Chiêu đi ra ngoài, loảng xoảng một tiếng đụng vào vật cứng, nện ở trên mặt đất, phát ra rất lớn tiếng vang.

Này bốn phía thực tối, là cái loại tối tay không thấy năm ngón.

Nếu không phải trong cơ thể chậm rãi lưu động linh lực, Vu Hoan còn phải hoài nghi, nàng còn ở chỗ kia, căn bản chưa có ra ngoài.

Dung Chiêu dùng thần lực ngưng tụ ra một cái cầu ánh sáng, chiếu sáng cảnh tượng bốn phía, là một cái nhà ở không lớn, bốn phía trống rỗng, chỉ có nơi bọn họ đứng, đặt một cái đài, xem như vậy hẳn là chỗ đặt kiếm hoặc đạo linh tinh.

“Người là như thế nào từ nơi này chém đi vào?” Vu Hoan vô ngữ đem Thiên Khuyết Kiếm bắt được, này thấy thế nào..... Ân, đều có điểm quý dị a!

Thiên Khuyết Kiếm hoảng, thời điểm nó đi vào mới không phải nơi này, không biết như thế nào đi ra liền biến thành như vậy.

“Gặp quý.” Vu Hoan lại lần nữa đánh giá bốn phía, tầm mắt chuyển qua bên chân, một phen trường kiếm an tĩnh nằm ở bên chân nàng.

Vừa rồi thứ bọn họ đụng vào là cái này?

Vu Hoan khom lưng đem trường kiếm nhặt lên, vuốt lên xúc cảm có chút quái, giống như sắt lại giống như gỗ, thân kiếm thực hẹp, mặt trên không có khắc cái gì kì quái, trên chuôi kiếm được khảm một hạt châu, sờ lên thực bóng loáng.

“Đây là Thần Khí.” Dung Chiêu đạm mạc thanh âm ở không gian hẹp hòi thông thả lưu chuyển.

Ha? Thần Khí?

Vu Hoan qua lại lật xem vài lần, Dung Chiêu muốn tìm Thần Khí không có đề cập đến kiếm, cái này tự nhiên không phải thuộc kia bảy món Thần Khí, vậy đây là cái gì kiếm?

Trước kia cảm thấy Thần Khí đều là tồn tại trong truyền thuyết, hiện tại như thế nào tùy tiện chỗ nào cũng có thể gặp? So với cái trắng còn thường thấy?

Vu Hoan thử huy động, không có bất luận cái gì phản ứng.

“Lấy đi ra ngoài tặng người cũng được.”

Dung Chiêu: “.....” Lấy Thần Khí tặng người, thật lớn bút tích a!

Ngẫm lại lúc trước nữ nhân này ngay cả Thiên khuyết kiếm đều có thể tùy tiện đưa, một phen Thần Khí tính cái gì, Dung Chiêu đáy lòng nháy mắt lại bình tĩnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Giao lưu với thú thật sự khó nha

Edit: May22

Vu Hoan thu lại Thần Khí, lần nữa đánh giá bốn phía, bên phải có một cánh cửa, nàng tiến lên thử đẩy đẩy, vốn dĩ không ôm bao lớn hy vọng, ai biết nhẹ nhàng liền đẩy ra.

Phía trước là một cái thông đạo đen như mực, uốn lượn kéo dài hướng về phía nơi xa, không biết đi đến nơi nào.

“Đi sau ta.” Vu Hoan chân còn không có bước ra, đã bị Dung Chiêu kéo đến phía sau.

Vu Hoan nhưng thật ra không sao cả, ôm Thiên Khuyết Kiếm chậm rãi đi theo Dung Chiêu.

Thông đạo rất dài, thỉnh thoảng còn có thể nhìn đến một ít ám môn, nhưng là những cái đó ám môn đều mở không ra, dường như bị phá hỏng.

“Đây là địa phương nào?” Vu Hoan khắp nơi loạn quét, bọn họ đi ngang qua ám môn đã không dưới mười cái.

Dung Chiêu mất nhìn thẳng đi ở phía trước, khi Vu Hoan hỏi chuyện, hơi hơi ghé mắt, tuy rằng không có đáp lại nàng, nhưng lại hoãn một bước, chờ Vu Hoan tiến lên, thuận thế giữ chặt tay nàng, mới lại lần nữa đi phía trước đi.

Lạnh lạnh đầu ngón tay cọ sát phía sau lưng nàng, hấp thu độ ẩm trên tay nàng.

Vu Hoan nhìn chăm chăm tay hai người nhìn một lát, ánh mắt có chút rối rắm.

Vu Hoan hít sâu một hơi, giống dĩ vãng giống nhau thuận thế ôm lấy cánh tay Dung Chiêu, cùng hắn sóng vai mà đi.

Nhận thấy được Vu Hoan động tác, Dung Chiêu cầm Vu Hoan bàn tay hơi hơi dùng sức, đậm mật con ngươi nhiễm lên tầng tầng ẩm áp.

“Ngươi nói Hạ Manh sẽ tha thứ Yến Hồng Thiên sao?” Giữa an tĩnh không gian, Vu Hoan có chút không thích ứng, tùy tiện chọn cái đề tài.

Dung Chiêu dùng dư quang quét về phía Vu Hoan, lạnh băng ngữ điệu từ trong miệng tràn ra, “Ngươi chừng nào thì cũng sẽ xen vào việc người khác?”

Vu Hoan: “.....” Nàng cũng là nữ nhân, bắt quái một ít không được sao? Không được sao?

Thấy Vu Hoan phồng lên quai hàm trừng hắn, Dung Chiêu không chút hoang mang nói: “Giữa bọn họ cách một đoạn chuyện cũ, hiện giờ lại cách một cái Tô Sâm, ngươi cảm thấy bọn họ còn có thể cùng nhau?”

Vu Hoan tâm trầm trầm.

Có một số việc không phải đền bù là được.

Vu Hoan đột nhiên trầm mặc, làm Dung Chiêu có chút vô thức, hắn châm chọc một lát, “Trên thế giới này vốn dĩ không có tuyệt đối may mắn, đường bọn họ lựa chọn, mặc dù là quá đáng, cũng muốn chính bọn họ tới thừa nhận.”

“Đường chính mình lựa chọn .....” Vu Hoan sắc mặt đổi đổi, nỉ non một tiếng, khi Dung Chiêu nhìn qua, nháy mắt thu liễm trên mặt cảm xúc, ngửa đầu vô tâm vô phế cười nói: “Đó là chuyện của bọn họ, liên quan gì ta a.”

Dung Chiêu nhíu nhíu mày, tổng cảm thấy Vu Hoan lúc này trên mặt tươi cười có chút quá mức chói mắt, cùng một ít hắn xem không hiểu cảm xúc, hắn thực không thích như vậy Vu Hoan.

Hai người cũng không tiếp tục nói chuyện, theo này không có ngã rẽ thông đạo vẫn luôn đi trước, lại đi ngang qua không ít phòng tối, mới nhìn đến hướng lên trên cầu thang.

Cầu thang đi đến một cái ám môn, Dung Chiêu đẩy ra ám môn trước một bước đi ra ngoài, xác định không có nguy hiểm sau, mới đưa thân hình tránh ra.

Đây là một cái không lớn phòng, nhìn qua có điểm giống thư phòng.

Cũng may thư phòng không có người, Vu Hoan cùng Dung Chiêu nhanh chóng rời đi phòng này, bên ngoài gió lạnh thổi, Vu Hoan tức khắc liền cảm thấy đầu óc phát ngốc, nàng đi vào thời điểm..... không lạnh như vậy đi?

Vu Hoan hướng nơi xa nhìn lại, tuyết trắng xóa, toàn bộ thế giới đều bị băng tuyết bao vây.

Vu Hoan thân mình một trận run run, nỗ lực quần chặt màu tím áo ngoài, thực mẹ nó lạnh!

“Gia chủ, chuyện này thật sự muốn để Kỳ gia dẫn đầu?” Nơi xa có thanh âm vang lên.

Dung Chiêu lời kéo Vu Hoan nhanh chóng trốn vào chỗ tối, đem nàng cả người đều vòng vào trong ngực, âm thầm vận chuyển thần lực giúp nàng sưởi ấm.

Ấm áp như bếp lò hơi thở từ phía sau lưng truyền đến, Vu Hoan trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, nàng quay đầu lại nhìn Dung Chiêu, ai ngờ Dung Chiêu vừa lúc cúi đầu tới xem nàng, hai người cánh môi không hề ngoài ý muốn đụng vào nhau.

Vu Hoan đầu óc tức khắc trống rỗng, thân hình cứng đờ ở Dung Chiêu trong lòng ngực, tầm mắt rơi vào Dung Chiêu đậm mật con ngươi, thời gian thoáng như yên lặng, hai người ai cũng chưa động.

“Kỳ gia phải làm, để cho hắn làm, liên sợ đến lúc đó lui không được.”

“Gia chủ, chúng ta thật sự liên.....”

“Ngươi cho rằng nơi đó có cái gì tốt? Tranh nhau cướp đi, cuối cùng lại có bao nhiêu người có thể trở về? Huống hồ lần này còn không có Khuyết gia dẫn đầu, có thể hay không đi vào đều là vấn đề.”

“Chúng ta đây đi sao?”

Có một lát trầm mặc, “Đi, như thế nào không đi, nhưng là đừng mang quá nhiều người, ngươi đi an bài đi!”

Nói chuyện với nhau thanh âm nhỏ đi xuống, Vu Hoan cuống quýt đẩy ra Dung Chiêu, xoay người, dùng mu bàn tay chống cánh môi, tim đập như nổi trống.

Xong rồi.....

Vu Hoan trong đầu chỉ có như vậy hai chữ.

Nàng phỏng chừng là thật sự thích Dung Chiêu.

Thích một kiếm linh.....

Thực muốn chết a!

Dung Chiêu nhìn chăm chú Vu Hoan bóng dáng, chớp mũi tựa hồ còn quanh quẩn vừa rồi mùi thơm cơ thể, đáy lòng ần ần nảy lên một cỗ kỳ dị cảm giác.

Đáng tiếc kia cảm giác tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, hắn còn không có suy nghĩ cẩn thận đó là cảm giác gì, liền biến mất không thấy.

“Cái kia.....” Vu Hoan không dám nhìn thẳng Dung Chiêu, “Nghe bọn hắn ý tứ, Tù linh cốc hắn là sắp mở ra, chúng ta đi vào cũng không biết bên ngoài qua bao lâu, đi về trước đi!”

Không đợi Dung Chiêu trả lời, Vu Hoan liền chịu đựng rét lạnh, hướng sân bên ngoài chạy.

Nếu là đứng ở Vu Hoan phía trước, là có thể nhìn đến trên mặt nàng đỏ ửng không bình thường.

Thanh Phong thành cũng không có bao lớn biến hóa, chỉ là lời đồn về Vu Hoan biến thành lời đồn về nơi nào đó di tích mở ra.

Vu Hoan cũng là lúc này mới biết được, bên ngoài thế nhưng đã qua hai tháng, cách Tù linh cốc mở ra thời gian chỉ còn lại có hơn mười ngày.

Nàng đi Kỳ gia không tìm được Phục hồn sáo không nói, còn bị hổ, thù này, Vu Hoan tự nhiên là nhớ kỹ.

Dám hổ nàng.....

Thật là chán sống.

Vu Hoan đẩy ra cửa nơi nàng ngụ hai tháng trước, bên trong tích thật dày tuyết, có thể thấy được nơi này thật lâu không có người hoạt động.

Khuyết Cửu rời đi?

Cũng là, hai tháng, chính mình không xuất hiện, nàng không có khả năng chờ ở nơi này.

Vu Hoan đạp lên tuyết trắng, hướng tới trong sân đi, mới vừa đi hai bước, một cái tuyết trắng tròn vo sinh vật liền lăn đến nàng bước chân. Ngao ngô một tiếng dùng móng vuốt lay nàng vạt áo, bò đến Vu Hoan trong lòng ngực, dùng đầu cọ Vu Hoan ngực, thanh âm cực kỳ ủy khuất.

“Ngươi còn chưa có chết đâu?” Vu Hoan ngạc nhiên đem tiểu thú xách lên tả hữu nhìn xem, cùng hai tháng trước không có bất luận cái gì biến hóa.

Tiểu thú bắt mẫn ngao ngô hai tiếng, nó mới sẽ không chết đâu!

“Chi chi chi. ....” Tiểu thú huy động chân ngắn nhỏ, muốn trở lại Vu Hoan trong lòng ngực, Vu Hoan lại là trực tiếp đem nó ném xuống, không hề ngoài ý muốn, ở trong tuyết tạt ra một cái hố to.

Vu Hoan: “.....” Thử này lấy tới tạt người không biết có thể hay không tạt người chết.

“Khuyết Cừu các nàng đâu?” Vu Hoan dạo qua một vòng, nhà ở cũng không có hỗn độn, chứng minh Khuyết Cừu bọn họ không phải bị bắt đi.

Tiểu thú ghé vào hố, chổng vó, mắt nhắm lại, giả chết.

Nó mới không nói cho nàng đâu, hừ!

Vu Hoan trực tiếp đạp một chân xuống, trực tiếp đem tiểu thú thân mình chôn vùi, tiểu thú một cái run run, từ tuyết nhảy ra tới, chi chi chi một trận gọi bầy.

Dung Chiêu đi phía trước một bước, khom lưng muốn xách tiểu thú, tiểu thú một cái run run, tiểu thân mình chạy đến bên chân Vu Hoan, đáng thương vô cùng chi chi hai tiếng.

“Ngươi nghe hiểu được sao?” Vu Hoan quay đầu hỏi Dung Chiêu, cùng thú giao lưu thực khó!

Dung Chiêu hắc tuyến: “.....” Hắn là kiếm linh, không phải thú linh, sao có thể nghe hiểu được nó đang nói cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Cảm giác nuôi sủng vật

Edit: May22

Ước chừng là mình bạch Vu Hoan nghe không hiểu chính mình nói, tiểu thú tức khắc gục xuống hai lỗ tai, ngao ngô một tiếng lại phác trở về cái hố kia, đem đầu vùi vào tuyết, mông đối với Vu Hoan, lông xù xù cái đuôi có một chút không một chút phe phẩy.

Vu Hoan: “.....” Đây là nháo cái gì? Nàng đều còn không có sinh khí a uy!

“Lên.” Vu Hoan lại đạp một chân đi xuống, trực tiếp đem tiểu thú tuyết trắng thân mình toàn bộ chôn ở phía dưới.

“Chi chi chi chi. ....” Tiểu thú rầu rĩ, thanh âm cách tuyết tầng truyền ra.

Vu Hoan nhú mày, kêu cái cái quỷ gì?

“Chi chi!”

“Phốc.....”

Nàng chi chi cái rầm á!

Vu Hoan đột nhiên bừng tỉnh, tức giận cọ một chút liền lên, quay đầu trừng Dung Chiêu, “Ngươi cười cái gì?”

Dung Chiêu nghiêm túc mặt, “Buồn cười.”

“Lại cười một cái.” Vu Hoan âm trầm trầm hướng Dung Chiêu nhếch miệng, đáy mắt thoán khỏi một cổ không chút nào che dấu lừa gạt.

Dung Chiêu nghiêm túc lác đầu, “Không cười.” Hắn lại không ngu, lại cười, nữ nhân này liền sẽ chém hắn.

Bất quá vừa rồi hình ảnh. ....

Thật sự có điểm buồn cười.

Dung Chiêu cố nén ý cười, bả một trương nghiêm túc mặt nhìn chăm chăm hố bị tuyết chôn tiểu thú.

Vu Hoan: “.....” Tình phân?

Tiểu thú nghe được Vu Hoan chỉ chỉ thời điểm liền lộ ra cái đầu, thật cẩn thận nhìn nàng, đen bóng trông mắt, như là được khảm đá quý, đen đến thuần túy hoá mất.

Vu Hoan trừng mắt nhìn Dung Chiêu một lát, tức giận ngồi xổm xuống, đem tiểu thú thô lỗ xách lên, dùng sức rung rọt nó đầy người tuyết, lúc này mới ôm vào trong lòng ngực.

Bị vứt bỏ Thiên Khuyết Kiếm “.....” Chủ nhân lại không yêu nó, chưa thấy qua như vậy hiện thực chủ nhân, ô ô ô.....

Thiên Khuyết Kiếm ong ong hai tiếng, thấy Vu Hoan không để ý tới chính mình, giận dữ hướng tới không trung bay đi, nó muốn rời nhà trốn đi, hừ!

Vu Hoan ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó không hề phản ứng hướng trong phòng đi.

Dung Chiêu không biết từ chỗ nào làm ra than, lạnh băng phòng nháy mắt liền ấm áp lên, Vu Hoan trực tiếp bọc chăn ngồi ở trên giường, cùng tiểu thú mắt to trừng mắt nhỏ

“Đây là ở bên kia phát hiện.” Dung Chiêu đem trong tay đồ vật đưa cho Vu Hoan.

Vu Hoan nhìn Dung Chiêu tay, cúi cổ xem, Dung Chiêu ẩn đường vừa nhú, “Không có tay?”

“Không có.” Vu Hoan trả lời thật sự trôi chảy, “Lấy lại đây một chút.”

Dung Chiêu: “.....” Cùng một cái tam quan bất chính nữ nhân nói cái gì đạo lý?

Yên lặng đem tờ giấy ném tới Vu Hoan trước mặt, xoay người liền đi.

Vu Hoan: “.....”

Thấy Dung Chiêu thật sự đi ra ngoài, Vu Hoan con người xoay chuyển, dùng chân bông chụp lấy tiểu thú, đang ở lẫn lộn tiểu thú ủa khuất chi một tiếng, bò đến trước tờ giấy, dùng miệng ngậm phóng tới Vu Hoan trước mặt.

“Ngược.”

“Chi chi chi.....” Nó lại không biết chữ, như thế nào biết ngược hay không, hừ!

Tiểu thú chi chi xong liền đặt mộng ngồi xuống bên cạnh, đầu nhỏ quay đi, không để ý tới Vu Hoan.

Vu Hoan: “.....”

Một đám tinh tinh sao lớn như vậy?

Vu Hoan nhận mệnh từ chân bông vurun một bàn tay, đem giấy chỉnh đúng, lại nhanh chóng rút trở về.

Mặt trên chỉ có hai chữ.

Kỳ gia.

Hơn nữa là đỏ như máu.....

Vu Hoan bĩu môi, này lại bị Kỳ gia bắt đi tiết tấu a!

Không xong, Kỳ Nghiêu!

Vu Hoan đột nhiên nhớ tới còn có nhân vật này, bọn họ ra tới thời điểm quá vội vàng, hoàn toàn đem thứ này quên mất a!

“Dung Chiêu! Dung Chiêu!”

Dung Chiêu thân ảnh xuất hiện ở cửa, đậm đặc ánh mắt nhìn Vu Hoan.

Vu Hoan xóc lên chân, bay thẳng đến Dung Chiêu chạy tới, Dung Chiêu nhú nhú mày, hướng trong phòng đi vào hai bước, vừa vặn ngăn trở gió lạnh ngoài cửa.

Vu Hoan trực tiếp gục vào Dung Chiêu trong lòng ngực, bắt lấy hán tay, vô cùng lo lắng nói: “Chúng ta bỏ quên Kỳ Nghiêu rồi.”

“Hắn ra rồi.” Dung Chiêu đem Vu Hoan xách lên, đi nhanh về phía giường, sau đó đem nàng ném lên.

Ai? Như thế nào ra được?

Dung Chiêu rất muốn cho một cái xem thường, nhưng là này không phù hợp hán cao lãnh thân phận, vì thế chỉ có thể lạnh mặt, không nói một lời đem Vu

Hoan bọc lại giống như bánh chưng.

“Ta đi xem, ngời ngời một chút.”

Vu Hoan: “.....”

Lại tình phân? Lần này tình phân lại là cái cái quý gì a?

Vu Hoan cúi đầu nhìn chần bồng khóa lại trên người, nháy mắt có loại bị coi như sủng vật mà đường ảo giác.

Ờ mờ!

Vu Hoan sắc mặt cực kỳ khó coi, gần nhất bị mấy thứ cảm tình không thể hiểu được ảnh hưởng, suy nghĩ đều có chút không rõ ràng.

Vu Hoan a Vu Hoan, ngời cần phải bình tĩnh một chút!

Các ngời không thích hợp!

Vu Hoan ngã vào trên giường, mở to mắt nhìn đỉnh màn, ánh mắt có chút lỗ trống, tiểu thú chi chi ở trên người nàng nhảy tới nhảy lui.

Thời gian qua thong thả, Dung Chiêu trở về thời điểm ở bên ngoài đứng đó một lúc lâu, dùng thần lực loại bỏ trên người hàn khí mới tiến vào.

Vu Hoan nghe được động tĩnh, dùng dư quang liếc hần một cái.

Dung Chiêu không có vô nghĩa, trực tiếp thiết nhập chính đề, “Chúng ta đi rồi bọn họ đã bị Kỳ gia bắt, nhưng là không có bọn họ từ vong tin tức, hần là còn sống.” Dùng một chút, thấy Vu Hoan biểu tình không có gì biến hóa, mới tiếp tục nói: “Kỳ Nghiêu đã trở lại Kỳ gia.”

Vu Hoan ghé mắt, “Hần như thế nào ra tới?”

“Thiên Khuyết Kiếm chém.” Dung Chiêu đơn giản đáp.

Nàng như thế nào không biết Thiên Khuyết Kiếm đã làm xong chuyện này? Cũng không đúng a, Thiên Khuyết Kiếm có thể tìm được bọn họ chuẩn xác vị trí là bởi vì kẻ ước quan hệ, chính là Kỳ Nghiêu?

Như thế nào tìm được?

Chẳng lẽ tùy tiện chém loạn đều có thể bỏ tới hần?

Vu Hoan hoài nghi tầm mắt ở Dung Chiêu trên người đảo quanh, Dung Chiêu mặt không đổi sắc để Vu Hoan đánh giá.

Xem xét nửa ngày cũng không thấy ra cái gì, Vu Hoan đành phải từ bỏ, ngược lại thần sắc nghiêm túc nói: “Tù linh cốc còn có hơn mười ngày liền mở ra, Khuyết Cửu nhất định phải cứu ra.”

Không có bản đồ, đi Tù linh cốc chính là lãng phí thời gian.

Nói đến Tù linh cốc, Dung Chiêu thần sắc cũng đi theo ngưng trọng lên.

“Chúng ta trực tiếp đánh tới Kỳ gia đi thế nào?” Vu Hoan hài hước thanh âm đánh gãy Dung Chiêu suy nghĩ.

Hần nhìn Vu Hoan một lát, liền ở Vu Hoan cho rằng hần muốn cự tuyệt thời điểm, hần hơi hơi gật đầu, “Hào.”

“Đi?” Thứ này chẳng lẽ lại quên uống thuốc đi?

Hần không phải hần là ngăn đón chính mình sao?

Lần này Kỳ gia tính kế Vu Hoan, Dung Chiêu tự nhiên sẽ không liền như vậy bỏ qua, hần không sao cả, nhưng là hần không nghĩ làm Vu Hoan trong lòng không thoải mái.

Hần không rõ đây là cái gì cảm tình, nhưng là hần cũng không chán ghét loại này cảm tình, ngược lại có chút vui mừng.

Vu Hoan nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau sáng sớm liền rêu rao khắp nơi tới bên ngoài Kỳ gia.

Biến mất hai tháng Bách Lý Vu Hoan đột nhiên xuất hiện, này không thể nghi ngờ là ném một hòn đá vào mặt nước lặng, bọn họ mới buông tâm, còn không có được đến thư hoãn, nháy mắt lại bị nhắc lên.

Ngoài ý muốn nhất vẫn là Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy.

Là bọn họ tự mình đem Vu Hoan lừa tiến vào âm mưu, nàng như thế nào sẽ lại lần nữa xuất hiện?

Kỳ Nghiêu tự động yêu cầu tiến vào nơi đó, hẳn cũng coi như không có đứa con này, chính là hiện giờ chẳng những Kỳ Nghiêu trở về, ngay cả Bách Lý Vu Hoan đều trở lại.

Nơi đó chẳng lẽ đã có thể tự do xuất nhập sao?

Mặc kệ Kỳ Tiễn cùng Kỳ Thụy đáy lòng có bao nhiêu chấn động, bọn họ đều không thể không tự mình đi ngoài cửa nhìn xem.

Nhìn xem kẻ từ ám đàn thoát ra, Bách Lý Vu Hoan.

Bạn đang đọc truyện *Bà Đây Dem Vai Ác Dương Oai* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.